

Giới thiệu Chị Vợ, Anh Yêu Em

Thể loại: Sủng, Hắc bang, Phiêu Lưu, 18+, Ngôn, Ngược, HE]

Mối quan hệ giữa Đoàn Nam Phong và Tinh Vân thật sự vài lời không thể nói hết. Hai người hợp rồi tan, tan rồi hợp, mà trong đó dĩ nhiên không thiếu những hiểu lầm, khuất mắc. Vì hiểu lầm, hắn quyết định buông tay cho nàng rời đi theo người đàn ông khác. Còn nàng cũng buông tay cho hắn quay về với vợ. Những tưởng mọi thứ cứ như vậy kết thúc.

Cho đến hai năm sau, vào ngày sinh nhật hai mươi lăm tuổi của nàng, ông ngoại nàng đã tổ chức sinh nhật cho nàng trên con tàu hào hoa mang tên nàng. Đúng lúc này, hắn dắt theo đứa con trai hơn hai tuổi của nàng và hắn xuất hiện.

Một lần nữa, nàng và hắn lại giao dịch với nhau. Hắn có thừa lạnh lùng để đối phó với nàng, nàng cũng có thừa chua cay để chơi lại hắn. Cứ như vậy những chuyện dở khóc dở cười xảy ra đan xen những nguy hiểm trong giới hắc đạo và thương trường giữa các gia đình tài phiệt.

Tiếp Theo phần I "Thiên Kim Bạc Tử- Em chỉ có thể là của tôi", Phần II "Thiên Kim Bạc Tử- Chị vợ anh yêu em" mang một màu sắc cuốn hút hơn và thú vị hơn, mở ra nhiều tình huống thú vị hơn. Bạn nào chưa đọc phần I thì có thể tìm trong danh sách truyện của mình. Tất cả truyện mình đăng đều do chính mình là tác giả. Cảm ơn sự ủng hộ của các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hôn lễ thế kỷ

Có những thứ những tưởng đã trở thành dĩ vãng nhưng bỗng nhiên vào lúc không ngờ nhất lại như hòn đá ném xuống nước vang lên một tiếng kêu và cả mặt hồ rợn sóng.

Kể từ lễ tình nhân lần trước ở Los Angeles, Tinh Vân sau khi bước vào thang máy đã ngã khụy trong lòng Hoàng Gia Khiêm. Sau đó nằm trên giường suốt hai tuần lễ mê man, sốt cao không rõ nguyên nhân. Trước đây, cô không dưới một lần muốn rời đi bởi những tổn thương mà Đoàn Nam Phong gây ra. Nhưng nay, khi thực sự buông tay tình cảm này, Tinh Vân lại chọn cách yếu đuối nhất để đối mặt. Cô cảm phục mẹ mình, chỉ mất thời gian rất ngắn để vươn lên sau tổn thương tinh thần mà cha cô gây ra, còn cô...

Không lâu sau đó, Tinh Vân cũng có thể vực dậy. Ngày đêm lao đầu vào công việc kinh doanh và học cách quản lý tập đoàn để mong một ngày nào đó ông ngoại có thể tự hào đưa cô ra ánh sáng là người thừa kế đời tiếp theo của Hoàng Thiên.

Còn Đoàn Nam Phong cũng không khá hơn. Bữa ăn dang dở, anh cũng không buồn đưa Lư Uyển Linh về. Người tình ý như Lư Uyển Linh nhìn qua đã hiểu được tình hình cho nên cô cũng lẳng lặng gọi tài xế đến đưa về.

Đoàn Nam Phong vì hận Tinh Vân phản bội mà ngày đêm lao đầu vào công việc để vực lại tình hình của tập đoàn. Không mấy may nghĩ đến phụ nữ, bao gồm Lư Uyển Linh. Trong lòng anh từ lúc nào sản sinh ra một loại chồng cự với phụ nữ.

Cứ như vậy, mỗi người một cuộc sống như hai đường thẳng song song. Họ dần không nghĩ về đối phương nữa, không buồn tìm kiếm tin tức về nhau nữa. Không yêu, không hận, thì ra thất tình cũng không phải là tận thế. Chỉ là trong lòng mỗi người còn lại một khoảng trống khiến họ trở nên chính chắn hơn, trầm ngâm hơn trước cuộc đời xô bồ tấp nập.

...

Hai năm sau, khách sạn Jeremy bậc nhất ở Los Angeles đang diễn ra hôn lễ lớn nhất, trang trọng nhất trong suốt năm mươi năm thành lập của khách sạn này. Tiệc cưới được chủ nhân bữa tiệc hào phóng thuê luôn mười tầng để chiêu đãi khách khứa. Những nhân vật quan trọng nhất từ thương trường đến chính giới trên khắp thế giới hầu như đều được mời đến tham dự.

Trong phòng cô dâu rộng lớn sang trọng, chuyên gia trang điểm hàng đầu Thế Giới đang từng chút từng chút trang điểm cho cô dâu trở nên xinh đẹp hoàn hảo không tí vết. Nhà thiết kế thời trang hàng đầu cùng các trợ lý cũng lẳng xăng chuẩn bị lễ phục cho tiệc tối của cô dâu. Với sự cẩn thận kỹ lưỡng của chủ rể, mọi thứ dành cho cô dâu phải là tốt nhất cho nên không một ai dám lơ là.

“Bảo Vy, cậu thấy cái vòng này và cái vòng này thì cái nào đẹp hơn?” Tinh Vân cầm hai chiếc vòng cổ đứng trước mặt Bảo Vy đưa qua đưa lại không biết lựa chọn cái nào.

“Mình thích cái này.” Bảo Vy tùy ý chỉ một cái vòng trên tay Tinh Vân.

Sau đó, Tinh Vân lại hỏi: “Ồ đây có mười đôi giày, cậu thấy đôi nào đẹp?”

Bảo Vy lại lần nữa tùy ý chỉ một đôi. Cứ như vậy Tinh Vân liên tục hỏi ý kiến Bảo Vy từ cái lớn đến cái nhỏ. Cuối cùng Bảo Vy đành nói: “Tinh Vân,

cậu tự làm chủ là được rồi. Chỉ cần cậu thấy đẹp là được.”

“Tiểu thư Phương Bảo Vy, hôm nay là hôn lễ của cậu, phải là cái cậu thích chứ! Liên quan gì đến mình đây?” Tinh Vân gương mặt khả ái, không giấu nổi vui mừng lên tiếng.

“Cậu thay mình quyết định đi. Không thì cần thêm dâu phụ như cậu làm gì? Bảo Vy lém lỉnh trả lời.

Một lúc sau, cả khu vườn của khách sạn Jeremy tắt đèn tối om, từ trong một vùng sáng bảy màu, cô dâu xinh đẹp bước ra cùng chú rể khiến cho hàng trăm máy ảnh và máy quay của khách mời, của truyền thông lóe lên liên tục.

Tinh Vân cũng bước theo sau trong trang phục dâu phụ màu trắng xinh đẹp. Hình ảnh của toàn bộ buổi lễ được phát trực tiếp khắp mười sảnh tiệc của mười tầng trong khách sạn. Trong những khách mời đến tham dự có đôi mắt trầm ngâm dõi theo dâu phụ.

Một người đàn ông rào bước nhanh phía sau, vươn tay nắm lấy cánh tay của Tinh Vân.

Trước mắt Tinh Vân, người đàn ông có dáng người cao lớn điển trai mặc bộ tây trang màu đen kẻ sọc sang trọng và phong cách. Mái tóc đen bóng càng khiến khuôn mặt anh thêm tuấn tú, lại có mấy phần lãng tử. Tinh Vân kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Lâm Thiên Vũ lấy ngón tay trở gờ nhẹ vào khuôn trán cao bóng của Tinh Vân: “Em gái nhỏ, em trốn cũng giỏi quá! Suốt mấy năm nay không sao tìm được em. Không phải lần này là đám cưới của Ứng Túc thì tôi cũng không sao tìm được em.”

Tinh Vân khuôn mặt rạng ngời, mái tóc đen búi hờ hững ngang vai tôn lên bờ vai thon trắng nõn mê hoặc thị giác. Nụ cười phớt hồng, ánh mắt tinh tế, giọng nói nhu mì dịu dàng: “Xin lỗi, là tôi bận quá nên không liên lạc với anh. Nhưng sau này anh sẽ hiểu. Anh thế nào rồi?”

Trước lời nói xã giao của Tinh Vân, Lâm Thiên Vũ cười cười: “Em gái nhỏ, từ ngày em không còn ở bên cạnh Đoàn Nam Phong, em trở nên khách sáo hơn với tôi sao? Đừng quên, tôi và em từng vào sinh ra tử. Những ngày ở cenote, tôi cả đời này không quên.”

“Lâm Thiên Vũ, hôm nay là đám cưới người ta, anh đừng nói cái gì mà “tử”, nghe không hay gì hết.” Tinh Vân hạ giọng nói rất nhỏ chỉ cho Lâm Thiên Vũ nghe. Cô hơi đứng sát anh. Lâm Thiên Vũ hơi cúi đầu. Cảnh tượng này nhìn từ xa vô cùng ám muội.

Chốc chốc Tinh Vân lại bị Lâm Thiên Vũ chọc cười. Đôi vai thon gầy khẽ run lên, tấm lưng trần uốn lượn theo làn áo, đôi lúc co lại, có khi duỗi thẳng kích thích thị giác của người khác. Lâm Thiên Vũ tìm thấy Tinh Vân, tinh thần vô cùng vui vẻ và hào hứng.

Sau đó anh có điện thoại liên quay đi nghe: “Em gái nhỏ, đứng đây chờ anh, anh trả lời điện thoại sẽ quay lại ngay.” Tinh Vân khẽ gật đầu tươi cười nhìn theo bóng lưng anh hướng về mặt góc của đại sảnh tráng lệ với ánh đèn chùm pha lê lung linh.

Bất ngờ, một bàn tay to giữ chặt miệng cô, kéo cô về một góc của đại sảnh. Tinh Vân vùng vẫy chống cự, roi hai chiếc giày trên sàn đá hoa cương bóng loáng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-1: Cường hôn (I)

Kê bắt cóc đẩy Tinh Vân vào một căn phòng khá kín đáo gần đó. Trong căn phòng tối, hắt quay người Tinh Vân lại, giữ chặt hai tay cô trên tường, áp sát người hắt vào người cô để gương mặt cô chạm vào hắt. Hắt tham lam di chuyển mũi khắp mặt cô, vòng ra sau tai và lần xuống cổ như muốn hít thở cho kỳ hết những hương thơm trên người cô cho thỏa nỗi nhớ nhung. Mùi hương trên người hắt với Tinh Vân mà nói không thể quen hơn được. Cô thờ phào nhẹ nhõm, cũng không chống cự nữa. Nhắm mắt lại chờ hắt chán sẽ buông cô ra. “Đoàn Nam Phong, hai năm qua, tôi đã từng nghĩ nếu chúng ta có thể gặp lại nhau lần nữa thì sẽ trong tình huống nào khi mà mỗi người ở một nơi xa như vậy. Tôi cũng từng nghĩ không biết chúng ta có giống như trong phim, tình cờ gặp lại nhau trên phố đề rồi gượng gạo chào nhau hay không? Nhưng ngày nghĩ đêm nghĩ cũng chưa từng nghĩ chúng ta sẽ có lúc gặp lại trong tình huống này và anh lại làm cái trò này để chào tôi. Tại sao, tại sao lúc nào anh cũng muốn làm nhục tôi như vậy? Không được, tôi không thể để anh tiếp tục tự do ức hiếp tôi nữa.”

Nghĩ vậy, Tinh Vân liền vùng ra khỏi người hắt, lấy chân đá vào chân hắt. Nhưng vô ích, không những không ngăn cản được hắt mà còn khiến hắt hứng thú hơn, hôn cô mạnh hơn. Tiện thể còn cắn cho cô một cú rõ đau vào cần cổ trắng ngần.

“Á!...”Tinh Vân kêu lên. Vô tình còn kích thích người nào đó nhanh tay rút dây nơ chiếc áo dạ hội đang giữ ở phía sau chiếc cổ duyên dáng. Nhanh như cắt, toàn bộ cảnh xuân đầy đà trắng trẻo của cô hiện ra trước mắt hắt.

Tinh Vân nhanh tay lấy tay che lại. Gương mặt ai đó nhếch lên một nụ cười khẩy, cao giọng nói ra một câu rất đều: “Em không mặc áo ngực sao? Cứ như vậy mà đường dạo trước mặt đàn ông hả?”

Vừa dứt lời, bàn tay to của hắt siết chặt cầm nằng, bắt nằng nhìn vào mặt hắt. Tinh Vân hai mắt trong veo nhưng cương nghị chậm chậm nhìn thẳng vào

mặt Đoàn Nam Phong thách thức.

Hắn lại gom hết tức giận, gằn từng tiếng: “Bản lĩnh quyền rũ đàn ông của cô khiến tôi không thể xem thường. Hết Hoàng Gia Khiêm lại đến Lâm Thiên Vũ. Em phải cặp với bao nhiêu đàn ông mới thỏa mãn?”

Tinh Vân trừng mắt nhìn hắn, giờ tay tát một cái thật mạnh vào gương mặt điển trai của hắn. Nhất thời bị đau, Đoàn Nam Phong buông tay ra khỏi cằm của Tinh Vân. Tinh Vân vừa cột lại dây áo dạ hội vừa xối xả vào mặt hắn: “Anh ăn nói cái kiểu gì vậy hả?”

“Thứ nhất, áo dạ hội có nút đệm, nhà thiết kế của tôi nói không cần mặc thêm áo lót. Thứ hai, tôi có quyền rũ ai thì cũng không liên quan gì đến anh vì tôi không có quyền rũ anh.”

Không chờ cơ hội phản công, Tinh Vân một đường đi thẳng ra cửa phòng. Nhưng ai kia đâu dễ để nàng đi. Nhanh tay giữ lấy tay nàng, áp môi vào đôi môi đỏ mọng vừa mắng chửi hắn mà hôn thật mạnh. Tinh Vân phản ứng dữ dội trước hành động của hắn cho nên đã cắn vào môi hắn. Người nào đó bị cắn đau cũng không buông môi nàng ra. Vị máu mặn chát lan tỏa trong miệng hai người. Càng hôn hắn càng điên cuồng hơn, tay hắn từ chiếc lưng trần của nàng lần xuống chiếc khóa phía sau của chiếc đầm dạ hội kéo xuống. Trong chốc lát phía sau trở nên trống trải thuận tiện cho tay hắn lần vào bên trong chạm vào da thịt mềm mại của nàng. Tinh Vân rùng mình, trừng mắt nhìn hắn cả gan đụng vào mình ngang nhiên như lấy đồ trong túi.

“Không được, nàng không thể cứ để cái tên này ức hiếp như vậy được. Nếu không nhanh chóng thoát khỏi đây không biết chuyện gì sẽ xảy ra.” Nghĩ vậy, Tinh Vân càng chống cự mạnh hơn, lên gối một đường vào giữa hai chân hắn. Nhưng khi gối của nàng vừa chạm vào nơi đó thì bất ngờ nàng lại dừng lại. Hai má tự nhiên ửng đỏ, tất cả những hình ảnh trước đây của hắn và nàng lần lượt hiện ra. Những cảnh yêu đương ân ái suốt hai năm qua bị phong tỏa nay có dịp hiện ra hành hạ nàng.

Không thấy nàng chống cự nữa, Đoàn Nam Phong từ từ nói lỏng bờ môi, thò thẻ rất nhỏ vào tai nàng: “Nói cho tôi biết, làm sao để có thể quên em?”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-2: Cưỡng hôn (II)

“Đừng như vậy, chúng ta... kết thúc rồi!” Một lời nói rất nhẹ của Tinh Vân như một gáo nước khiến Đoàn Nam Phong tỉnh táo lại.

“Nói cho tôi biết, Hoàng Gia Khiêm đã cho em điều gì khiến em chịu đi theo hắn? Các người đã giao dịch điều gì?” Đoàn Nam Phong nhấn mặt tức giận hỏi.

“Đoàn Nam Phong...” Tinh Vân giận dữ gắt lên.

“Thay vì hỏi vì sao tôi đi theo anh ta, sao anh không hỏi vì sao tôi rời bỏ anh đi?” Tinh Vân lớn tiếng vặn lại.

Đôi mắt nâu lạnh của Đoàn Nam Phong như xoáy vào tận tim của Tinh Vân. Anh im lặng không đáp.

“Cho dù có hay không có ai khác thì tôi cũng không thể ở bên anh được.” Tinh Vân rũ mắt, cố giấu đi sự kích động trong lòng.

Đoàn Nam Phong giữ chặt vai Tinh Vân, gặng hỏi: “Vì sao? Vì sao em không thể ở bên tôi? Tôi không đối xử tốt với em sao? Em còn muốn tôi phải làm sao?”

Đôi vai bị lắc mạnh nên đỏ ửng lên, Tinh Vân co vai lại, tránh thoát khỏi vòng tay anh, lạnh lùng nói một câu chung chung: “Vì chúng ta không hợp nhau.”

Lâm Thiên Vũ sau khi nghe điện thoại xong không nhìn thấy Tinh Vân đã đi xung quanh tìm cô. Hai chiếc dãi nằm trên đất dẫn anh đến phía trước căn phòng mà Tinh Vân và Đoàn Nam Phong ở bên trong.

“Tinh Vân, em ở đâu?” Lâm Thiên Vũ dáo dác nhìn quanh.

Tinh Vân hít một hơi dài, kéo lại khóa của chiếc đầm, sau đó lên tiếng: “Thiên Vũ, em ở trong này.”

Lâm Thiên Vũ đẩy cửa bước vào, mắt chưa thấy Đoàn Nam Phong đã hỏi: “Em gái nhỏ, em vào đây làm gì? Chơi cút bắt với anh sao?”

Sau đó hắn ngẩng lên thì chạm phải đôi mắt sắc lạnh của Đoàn Nam Phong. Bất ngờ im miệng, liếc nhìn sang Tinh Vân đầu tóc xô lệch, vai và cổ đều ửng đỏ. Thừa hiểu chuyện gì, Lâm Thiên Vũ đưa tay kéo Tinh Vân vào lòng, cởi áo khoác bộ âu phục kẻ sọc khoác lên người cô. Liếc Đoàn Nam Phong một cái rồi sắc rồi quay đi.

Đoàn Nam Phong nhìn hành động trước mắt liền lên tiếng: “Đứng lại, chúng ta vẫn chưa xong chuyện.”

Tinh Vân liếc nhìn anh, sau đó quay lưng đi, để lại một câu phía sau: “Giữa chúng ta, nói gì cũng là thừa. Cái gì cũng không còn quan trọng nữa.”

Đoàn Nam Phong cứ đứng đó bất động nhìn Tinh Vân và Lâm Thiên Vũ cứ như vậy mà quay lưng đi.

Lâm Thiên Vũ ôm Tinh Vân đi ra ngoài sảnh lớn của khách sạn thì gặp Hoàng Gia Khiêm cũng đang đi tìm cô. Nhìn thấy Tinh Vân đi cùng Lâm Thiên Vũ, đầu tóc không chỉnh tề, lại khoác áo của Lâm Thiên Vũ, trong mắt dấy lên một tia khó hiểu.

“Tinh Vân, có chuyện gì sao? Ai đã bắt nạt em?” Hoàng Gia Khiêm nôn nóng hỏi.

Tinh Vân chỉ lắc đầu: “Không sao, em chỉ gặp chút sự cố thôi.”

“Cô ấy bị cưỡng đạo bắt cóc, may có tôi cứu ra. Sao, muốn đền ơn thế nào?” Lâm Thiên Vũ nhìn Hoàng Gia Khiêm, hất mặt nói.

“Lâm Thiên Vũ, cậu chơi đùa với phụ nữ nào cũng được. Ngoại trừ Tinh Vân. Đừng trách tôi không cảnh cáo cậu.” Hoàng Gia Khiêm nghiêm giọng nói.

“Ha...ha...” Lâm Thiên Vũ cười lớn.

“Ông chủ lớn của Hoàng Thiên cũng muốn giành em gái nhỏ này với tôi sao?” Sau đó đổi sang bộ mặt nghiêm túc lạnh lùng nhìn thẳng mặt Hoàng Gia Khiêm.

Đúng lúc này Đoàn Nam Phong bước ra, Lâm Thiên Vũ đưa mắt nhìn anh, Hoàng Gia Khiêm theo ánh mắt của Lâm Thiên Vũ nhìn về phía Đoàn Nam Phong. Vết thương trên môi của Đoàn Nam Phong nhanh chóng khiến ánh mắt của hai người đàn ông nhìn sang Tinh Vân.

Tinh Vân không nói gì, chỉ quay mặt đi né tránh ánh nhìn, sau đó quay lưng bước ra ngoài. Hoàng Gia Khiêm và Lâm Thiên Vũ cùng đuổi theo nói: “Để anh đưa em về.”

Tinh Vân quay lại điềm nhiên đáp: “Em không có về. Em ở khách sạn này mà. Em chỉ đi lên phòng chải lại tóc thôi. Các anh không cần đi theo em.”

Hoàng Gia Khiêm nhớ ra là Tinh Vân cùng mẹ nuôi ở trong khách sạn này từ hai ngày trước. Còn mình thì vừa bay sang Los Angeles lúc chiều đến giờ vẫn chưa lấy được chỗ ở.

“Em gái nhỏ, em ở phòng mấy, anh sẽ thuê phòng bên cạnh?” Lâm Thiên Vũ nói lớn vọng theo Tinh Vân gây chú ý cho những khách nữ xinh đẹp trong tiệc cưới. Cùng một chỗ, ba anh chàng cực phẩm hội tụ khiến bao cô nàng xao xuyến. Sau đó một vài cô gái tiến đến chỗ của họ đang đứng để bắt chuyện. Tinh Vân quay đầu lại thấy cảnh này liền mỉm cười: “Không còn phòng trống đâu, chồng của Bảo Vy đã bao trọn cả khách sạn này rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-1: Em rể của chồng và chị dâu của vợ là quan hệ gì?

Sáng hôm sau tại phòng tập của biệt thự nhà họ Đoàn,

“1001, 1002, 1003...” Trần Khải Nam ngồi bên cạnh máy tập thể hình của Đoàn Nam Phong kiên nhẫn đếm. Lâm Thanh đi đến ném cho anh chai nước. Anh nhanh tay chụp lấy chai nước uống ừng ực. Xong xuôi lắc đầu nhìn Đoàn Nam Phong mở hôi nhể nhải chảy ròng ròng nhưng vẫn không có ý định ngừng lại.

Vừa nhìn thấy Đoàn Nam Phong ngừng tập cơ tay, Trần Khải Nam liền định hỏi anh có cần nước không thì đã thấy Đoàn Nam Phong sang máy khác tập cơ đùi.

Lâm Thanh nhìn thấy nhũ mào khó hiểu, quay sang Trần Khải Nam ra hiệu hỏi nguyên do. Trần Khải Nam liền nói: “Nghe quản gia nói sáng năm giờ thiếu gia đã thức dậy chạy bộ. Sau đó bơi liên tục một tiếng, rồi quay sang tập gym đến bây giờ.”

“Tôi qua tổng tài đi đám cưới, không dư nhiều calo đến vậy chứ?” Lâm Thanh đàn mặt hỏi.

“Calo thì không có dư, chỉ là tôi qua đã gặp Tinh Vân.” Trần Khải Nam vừa uống nước vừa nói.

Lâm Thanh nghe xong uống nước cũng ghen, vừa ho vừa quay sang hỏi: “Tinh Vân sao? Thật không? Hèn gì trên miệng có vết tích. Nhưng suốt hai năm nay chúng ta tìm khắp nơi cũng không thấy, sao bây giờ lại xuất hiện?”

Trần Khải Nam thở dài: “Thiếu gia không cho cậu tìm, cậu cũng lên tìm, càng ngày càng to gan rồi.”

“Cậu cũng vậy thôi, đừng tưởng tôi không biết.” Lâm Thanh điềm tĩnh nhìn về phía Đoàn Nam Phong đang chăm chỉ luyện tập nói.

“Cậu tưởng tôi muốn cãi lời thiếu gia sao? Chẳng qua tôi thấy từ khi cô ta bỏ đi, thiếu gia cả ngày chỉ có im lặng làm việc, xong về nhà chăm sóc tiểu

thiếu gia. Cả phụ nữ cũng không đứng vào. Hề uống sai là kêu Tinh Vân. Thiếu gia nhà chúng ta trước đây đâu có như vậy. Một đêm cả tá em “hầu hạ” sáng vẫn tỉnh táo đi làm. Còn giờ thì như “cây đèn cạn dầu”, cả ngày chỉ biết chơi với tiểu thiếu gia, không thì vô đây “hành xác”. Cậu nói xem, sao phải khổ như vậy?” Trần Khải Nam bất bình nói.

Lâm Thanh nhướn mày, bắt giác thờ dãi: “Có thể sau khi bị thương, thiếu gia không được khỏe, muốn dành thời gian luyện tập cho cơ thể mau hồi phục. Cậu đừng suy luận vấn đề theo hướng cảm tính như vậy.”

Trần Khải Nam trưng ra bộ mặt ngó ngẩn, sau đó đánh vai Lâm Thanh: “Hai năm qua, cậu nhìn thiếu gia có vẻ gì là sức khỏe chưa hồi phục không? Nếu không đúng như tôi nói thì sao tối qua gặp Tinh Vân xong về nhà lại điên cuồng tập luyện như vậy?”

Chưa kịp trả lời Trần Khải Nam thì một đôi găng tay quyền anh bay đến mặt anh. Lâm Thanh đón lấy lên đài đánh quyền với Đoàn Nam Phong. Chính xác hơn là làm bao cát cho Đoàn Nam Phong đánh. Trần Khải Nam phản kích hét lên: “Lâm Thanh, cậu nói thiếu gia chưa bình phục hẳn, cậu còn không đỡ nổi một cú.”

Lâm Thanh cố sức né đòn, nói vọng lại: “Không phải cậu nói Tổng tài là “cây đèn cạn dầu” sao? Có giỏi lên đây hứng đòn đi.”

Đoàn Nam Phong nghe xong tức điên lên: “Chết tiệt, các người ở sau lưng tôi nói như vậy sao?”

Sau đó chuyển mục tiêu sang Trần Khải Nam, cuối cùng là hai người đánh một người nhưng chẳng đỡ nổi mảy mủn của Đoàn Nam Phong. Sức lực của hắn hồi phục sau khi bị thương thật đáng kinh ngạc khiến Trần Khải Nam và Lâm Thanh lác đầu nhìn nhau vuồn cười vì mặt ai cũng chỗ tím chỗ đỏ.

Lúc cả ba thấm mệt ngã ra đài đấu võ, Đoàn Nam Phong vừa thử hồn hển vừa hỏi: “Sáng chủ nhật tới đây sớm có chuyện gì?”

Lâm Thanh như sực nhớ ra việc quan trọng liền nói: “Chiều qua luật sư Vương có nhắn với tôi về vụ việc ly hôn của tổng tài với thiếu phu nhân. Bên phía thiếu phu nhân nhiều lần vẫn không đồng ý ly hôn cho nên phía chúng ta vẫn là đang trong giai đoạn đơn phương ly hôn. Luật sư Vương đã tìm hiểu về yêu cầu của đối phương. Ngoài số tiền bồi thường như trước đây mà chúng ta đưa ra cùng với cổ phần của Đoàn Thị. Họ muốn thêm...”

Thấy Lâm Thanh ngừng lại không nói, Đoàn Nam Phong không kiên nhẫn, hỏi lại: “Thêm gì nữa?”

“Dự án đòi Thiên Sứ.” Lâm Thanh thờ dãi nói.

“Khốn kiếp! Cũng biết đòi hỏi lắm đấy. Dự án lớn nhất, đầu tư nhiều tiền nhất trong ba năm nay của Đoàn Thị đang ở giai đoạn hoàn thành lại muốn ẵm trọn. Con gái ông ta không đáng giá vậy đâu.” Đoàn Nam Phong tức giận nói

“Tổng tài, vậy chúng ta phải làm sao?” Lâm Thanh cẩn trọng hỏi.

“Nói với Vương Minh Kỳ, bất kể dùng cách nào cũng phải nhanh chóng ly hôn cho tôi. Tôi không có nhiều kiên nhẫn. Hơn nữa còn phải rút lại số tiền bồi thường ly hôn, chờ phán quyết của toà án. Tôi cảm thấy chúng ta đã quá rộng tay rồi.” Đoàn Nam Phong kiên quyết nói.

“Nhưng...tổng tài. Nếu làm căng quá, sợ vụ việc này lộ ra sẽ không hay cho đôi bên.” Lâm Thanh e dè nói.

“Không hay cho đôi bên? Tôi chính là muốn xem, Lưu Viễn lão ta có đủ sức chơi hay không?” Ánh mắt Đoàn Nam Phong lóe lên một tia nham hiểm.

Lâm Thanh như hiểu ý liền gật đầu: “Dạ, sẽ theo sắp xếp của Tổng tài.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-2: Em rể của chồng và chị dâu của vợ là quan hệ gì?(II)

“Thiếu gia, thuộc hạ không hiểu. Cậu luôn muốn sống cùng với thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia làm một gia đình hạnh phúc. Thiếu phu nhân đã chịu quay về, tiểu thiếu gia lại một trăm phần trăm con cù cậu. Bây giờ mọi thứ đã như kế hoạch rồi cần gì phải ly hôn với thiếu phu nhân cho thêm rắc rối? Còn nữa, chưa kể sống với thiếu phu nhân chúng ta sẽ không bị mất cổ phần, còn có thể nuốt trọn Viễn Phương. Bởi vì kẻ bắt tài như Lưu Trọng Thiên không sao đấu lại với chúng ta. Tôi nói có phải không?”

Lâm Thanh nhăn mặt, đánh đầu trước sự ngỡ ngàng của Trần Khải Nam. Điều Đoàn Nam Phong dự ứng nhất chính là thừa nhận mình sai. Từ đầu anh đã biết cuộc hôn nhân với Lưu Uyển Linh là sai lầm nhưng dù là sai lầm nhưng anh ta không muốn thừa nhận sai lầm đó của mình. Chỉ cố sức sửa chữa, thay đổi nó. Chưa kể, còn tình cảm với Tinh Vân. Nay khi không lại bị Trần Khải Nam vạch trần. Con thịnh nộ nào sẽ tới đây?

“Trần Khải Nam, về chép cho tôi một ngàn lần câu nói của Khổng Tử: “Sai lầm mà không sửa chữa thì đó mới là sai lầm” bằng tiếng Việt Nam. Sáng mai đem đến công ty cho tôi.” Đoàn Nam Phong đánh mặt quát.

Người nào đó ngây ngô chưa hiểu gì, không biết mình làm gì sai mà thiếu gia nổi giận bắt sửa chữa, liền hỏi lại: “Thiếu gia, tôi nói có gì sai sao? Rõ ràng

nếu thiếu gia không ly hôn thì chúng ta sẽ được lợi hơn mà.”

“Hai ngàn lần.” Đoàn Nam Phong lười nói nhiều, chỉ vồn vện vài từ.

“Thiếu gia...”

“Ba...”

Trần Khải Nam nhanh tay che miệng Đoàn Nam Phong: “Dạ, để tôi về chép. Nhưng tôi có thể viết câu đó bằng tiếng Mi không?”

“Không!”

Người nào đó gương mặt mép xệch: “Thiếu gia, tôi không biết viết chữ Việt Nam”

“Vậy thì học đi.”

“Thiếu gia, đầu phải cậu không biết, tôi nói được tiếng Việt đã là giỏi lắm rồi. Bắt tôi viết chữ Việt Nam. Giết chết tôi rồi.” Người nào đó van nài, nhưng vô ích.

Đoàn Nam Phong lắc đầu dùng bộ mặt kỳ thị nhìn hấn xong lại quay sang Lâm Thanh hỏi: ““Còn chuyện gì nữa không?”

“Còn chuyện này quan trọng hơn.”

“Nói!”

“Chiếc tàu du lịch sang trọng và hiện đại nhất Thế Giới của tập đoàn Hoàng Thiên tuần sau sẽ được chính thức ra mắt.” Lâm Thanh hào hứng nói.

Đoàn Nam Phong nét mặt hồ hững, vừa cầm chai nước uống vừa lắng nghe.

“Nghe nói, bữa tiệc sinh nhật của Hoàng tiểu thư sẽ được tổ chức trên chiếc tàu hào hoa bậc nhất Thế Giới này. Nó sẽ khởi hành từ cảng tư nhân của nhà họ Hoàng ở Chicago đến hồ Huron, vòng xuống hồ Eri sau đó đi sang hồ Ontario của Canada, tiếp theo sẽ tiến thẳng đến Québec, sau đó sẽ đi dọc sông Saint Lawrence đi trở lại nước Mi và cập cảng tư nhân của nhà họ Hoàng ở NewYork. Tổng hành trình là mười ngày chín đêm đi qua những hồ đẹp nhất Bắc Mi. Tôi còn nghe nói sự kiện lần này rất trọng đại, là sự kiện lớn nhất trong suốt hai mươi lăm năm qua của Hoàng Thiên. Bởi vì nhân dịp này người thừa kế đời thứ ba của tập đoàn Hoàng Thiên sẽ lần đầu lộ diện trước truyền thông. Còn có truyền kỳ trong giới kinh doanh Hoàng Kim Minh xuất hiện. Không cần nói cũng biết Hoàng lão gia rất vui vẻ và coi trọng sự kiện lần này.” Lâm Thanh thao thao bất tuyệt.

“Mười ngày chín đêm sao?” Đoàn Nam Phong buồn cười hỏi lại.

Lâm Thanh gật đầu.

Đoàn Nam Phong cười càng lớn hơn: “Quá phô diễn rồi, ai sẽ có thời gian tham dự trọn hành trình đây? Hoàng Thời ông ấy cũng xem trọng bản thân của mình quá rồi.”

Lâm Thanh liền nói ngay: “Nếu khách mời không tham gia được trọn hành trình thì luôn có trực thăng trên tàu đưa rước bất cứ lúc nào.”

“Chu đáo như vậy sao?” Trần Khải Nam lên tiếng.

“Phải đó, bởi vì khách mời đều là những nhân vật quan trọng trên khắp thế giới. Còn có giới truyền thông. Chiều hôm qua Đoàn thị chúng ta đã nhận được thiệp mời. Lúc sáng, tôi có nói với lão phu nhân và phu nhân về chuyện này. Cả hai người đều nói cả nhà họ Đoàn phải đi mới hợp đạo lý.”

Đoàn Nam Phong nghe xong như nghe chuyện lạ trên đời, liền nói: “Tôi không đi.”

“Thiếu gia, nhà họ Hoàng lần này chịu mời chúng ta gặp mặt là cơ hội tốt để hóa giải xích mích của hai nhà. Chúng tôi Hoàng lão gia cũng ngoài chuyện cũ. Với lại cũng là dịp tốt để gặp được Hoàng Kim Minh và nhiều nhân vật lớn khác.” Trần Khải Nam cẩn trọng nói, chỉ sợ nói sai lại bị chộp phạt cho nên anh e dè có thừa.

“Hoàng Kim Minh đứng là thần tượng kinh doanh của tôi. Nhưng tôi không có hứng thú cho chuyện ăn chơi hưởng thụ của nhà họ Hoàng.” Đoàn Nam Phong cương quyết từ chối.

“Thiếu gia, lần này là dịp tốt để gặp Hoàng tiểu thư. Nhà chúng ta vốn có hôn ước với họ. Nay thiếu gia ly hôn với thiếu phu nhân thì chúng ta có cơ hội thực hiện hôn ước rồi. So với Viên Phương thì Hoàng Thiên đồ sộ hơn rất nhiều.” Trần Khải Nam càng nói càng cao hứng.

Vừa nói Đoàn Nam Phong vừa đứng lên đi về phía ghế nâng tạ: “Chuyện này nên quên đi. Nếu họ nhắc đến thì nói là tôi muốn bãi trừ hôn ước đi.”

Trần Khải Nam liền đi theo và nói: “Thiếu gia, làm như vậy Hoàng lão gia sẽ không vui đâu.”

“Tôi là người đã từng kết hôn, lại có con riêng, miễn cưỡng cưới cháu gái độc nhất của Hoàng chủ tịch có phải rất uất ức cho người ta không?” Đoàn Nam Phong trả lời nghe có vẻ an phận.

“Nói như vậy nghe cũng có lý, dù sao cô Tinh Vân đang ở bên cạnh Hoàng Gia Khiêm. Nếu hai người họ lấy nhau còn thiếu gia lấy Hoàng tiểu thư. Như vậy không phải thành người một nhà sao? Như vậy tiểu thiếu gia sẽ gọi cô Tinh Vân là gì nhỉ? Rồi quan hệ em rể của chồng và chị dâu của vợ thì gọi là gì ta? Lâm Thanh cậu có biết không?”

“Rầm!” Nghe đến chuyện Hoàng Gia Khiêm sẽ lấy Tinh Vân thì toàn thân Đoàn Nam Phong cứng đờ, buông luôn thanh tạ xuống sàn vang lên âm thanh chói tai.

Lâm Thanh nhướn mày nhìn sang Trần Khải Nam đang xanh mặt, nghiêng đầu nhẹ giọng nói thăm chỉ đủ cho Trần Khải Nam nghe: “Tôi nói tiếng Việt còn không rành, cậu lại hỏi tôi quan hệ phức tạp như vậy gọi là gì. Hay là đi hỏi tổng tài đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-1: “Hôn phối với Hoàng tiểu thư chỉ có lợi.”(I)

Tầng cao nhất, phòng hoàng gia khách sạn The Heaven, đại lộ Fifth, New York.

Lâm Thiên Vũ đang họp cùng các đồng sự là những nhà khảo cổ và giáo sư địa chất, sử học, văn hóa học, nhân chủng học uy tín nhất trên Thế Giới.

“Ông Lâm, kế hoạch khai quật bí mật của gia tộc ông đã có những bằng chứng mới khiến chúng tôi tin rằng gia tộc nhà cậu có liên quan đến kho vàng của người Inca.” Một vị giáo sư sử học già lên tiếng.

“Nói cụ thể hơn đi.” Lâm Thiên Vũ vừa nhìn vào sấp tài liệu, lại vừa quay sang nhìn vào bản đồ lấy được ở chỗ của Paul.

“Tám bản đồ này được vẽ bằng tay khá sơ sài nhưng sau khi chúng tôi nghiên cứu kỹ lưỡng thì có thể kết luận nó là bản đồ địa hình của vùng giáp ranh giữa Ecuador và Peru vào thế kỷ thứ XVI, một trong những khu vực thịnh trị nhất của đế chế Inca. Cho nên rất có thể tám bản đồ này là nơi cất chứa kho vàng Inca trong truyền thuyết.”

“Kho vàng Inca sao?” Lâm Thiên Vũ ngẩng lên nhìn vị giáo sư già đang nói chuyện.

“Phải, chúng ta đều biết thủ phủ của người Inca khi xưa là vùng Cusco nay thuộc miền Nam Peru. Lúc Francisco Pizarro bắt nhà vua Atahualpa của người Inca và đòi tiền chuộc là khoảng tám tấn vàng. Sau khi người Inca từ khắp Pêru mang vàng chạy suốt đêm đem về thì hấn lại bội tín giết chết nhà vua Atahualpa và nuốt chửng tám tấn vàng. Số vàng này sau đó cũng mất tích cùng với xác của vua Atahualpa. Từ lúc đó có rất nhiều đoàn thám hiểm lui tới vùng biên giới của Peru và Ecuador để đi tìm vàng. Họ dựa theo lời kể của dân địa phương, theo tài liệu có được mà lao vào tìm kho vàng bị mất của người Inca. Tuy nhiên, có đi không về.” Vị giáo sư già lấy cặp kính lão ra và lắc đầu nuối tiếc.

Một vị giáo sư địa chất trung niên liền nói tiếp: “Qua bức bản đồ này, chúng tôi đã cho mô phỏng lại vị trí địa hình lúc đó. Quang cảnh này trùng khớp với khung cảnh vùng biên giới Pêru và Ecuador giai đoạn “kho vàng Inca” mất tích. Cho nên, nhiều khả năng tám bản đồ này là nơi cất giấu tám tấn vàng của người Inca khi xưa.”

Lâm Thiên Vũ gương mặt thoáng sững sờ, hai đôi mày chau lại: “Tôi không quan tâm đến kho vàng của người Inca. Cái tôi quan tâm là bí mật của gia tộc tôi để có câu trả lời với ông ngoại và mẹ tôi.”

“Nhưng ông Lâm, nếu đây thực sự là kho báu của người Inca, tôi khuyên ông không nên tìm hiểu nữa. Bởi vì trước lúc nhà vua Inca Atahualpa bị treo cổ, ông ấy đã phát lời nguyện với thần Mặt trời Inti rằng nếu ai đụng vào số vàng thì toàn bộ gia đình của kẻ đó sẽ phải thay vàng tế cho thần Mặt Trời.” Một vị giáo sư nhân chủng học lên tiếng.

“Đúng rồi, vàng được xem là nước mắt của thần Mặt trời Inti trong tín ngưỡng của người Inca. Vua của họ trước khi đăng lên ngôi vị sẽ được ngâm vào một hồ nước đầy vàng cho đến khi toàn thân được các hạt bụi của vàng bám vào thì mới chứng tỏ thần Mặt Trời đã đồng ý. Tương truyền vua Inca là người duy nhất nói chuyện được với thần Mặt Trời Inti. Cho nên, khi có hạn hán, lũ lụt, mất mùa thì nhà vua là người đại diện cho người Inca khấn nguyện thần Mặt trời Inti.”

Lâm Thiên Vũ thờ dài, cất lời: “Ý các người là vào cái thời đại bay lên sao hóa, tôi còn ngồi đây tin có một ông thần mang tên Mặt trời Inti và dừng cuộc tìm kiếm bí mật gia tộc của tôi lại vì mấy lời vô căn cứ này phải không?”

Ú ớ một lúc. Một nhà khảo cổ lớn tuổi cũng lên tiếng: “Ông Lâm, xin nghe tôi nói vài lời. Hơn ba mươi năm sống trong ngành khảo cổ và là người từ nhỏ lớn lên ở lưu vực sông Amazon. Tôi chưa từng nhìn thấy hình vẽ nào như trên bức bản đồ này. Tôi cũng có nhiều lo ngại, nhưng khi các chuyên gia đồ họa vi tính vẽ lại quang cảnh của bức bản đồ này thì tôi cũng an tâm hơn. Tuy nhiên, vị trí trên bản đồ là vào thế kỷ thứ XVI, còn hiện nay vùng biên giới này không chỉ hoang sơ, bí hiểm không ai lui tới mà còn là khu vực phòng tuyến quân sự của hai nước Pêru và Ecuador. Nếu chúng ta không may rơi vào hòng súng hoặc bãi mìn của họ thì e rằng mất mạng vô ích. Cho nên, xin ngài suy nghĩ lại.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-2: “Hôn phối với Hoàng tiểu thư chỉ có lợi.”(II)

“Rầm!” Lâm Thiên Vũ đập bàn, sau đó ném luôn tập tài liệu xuống bàn.

“Tôi mời các người đến đây để giúp tôi đi tìm nguồn cội, chứ tôi không phải mời các người đến để khuyên can tôi dừng lại kế hoạch này. Mau rút hết cho tôi.”

Đúng lúc này, một cô gái tóc vàng xinh đẹp quỳn rũ có thân hình đồng cát gỗ cửa bước vào. Cô nàng đến bên cạnh Lâm Thiên Vũ, thân hình như tựa hẳn vào người anh, ghé mặt nói gì đó. Lâm Thiên Vũ khẽ gật đầu, phất tay cho tất cả đi ra ngoài. Cô gái tóc vàng đi ra ngoài một lúc liền quay lại cùng với một người đàn ông tóc đen mắt đen cao ráo đứng tuổi. Sau khi đưa người vào phòng, cô gái liền đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Ba, ba đến tận đây tìm con là có chuyện quan trọng gì sao?” Lâm Thiên Vũ đứng lên lễ phép.

“Thiên Vũ, đến bao giờ thì con mới có thể trưởng thành đây?” Lâm Chấn Thiên phàn nàn.

“Ba, ý ba trưởng thành là thế nào?”

Lâm Chấn Thiên nhìn mặt chỉ ra ngoài cửa: “Trưởng thành là thành gia lập thất, nghiêm túc tiếp quản sự nghiệp của ta.”

“Ba à, con đang theo đuổi con dâu cho ba, sao ba còn nóng lòng hơn cả con nữa.” Lâm Thiên Vũ vừa nói vừa bóp vai cho Lâm Chấn Thiên.

Lâm Chấn Thiên lắc đầu thở dài, ngón tay lại giờ lên chỉ ra cửa: “Ngày nào mà con còn tuyển thư ký uốn éo như “động vật không xương” như vậy thì không đưa con gái hoàng nào chịu gả cho con đâu.”

“Ba à ba, công việc của con đã căng thẳng lắm rồi, con chỉ muốn đối xử tốt với thị giác của mình thôi. Ba không cho con tuyển mỹ nhân làm thư ký, không lẽ ba muốn con ngắm bà già nhăn nheo.” Lâm Thiên Vũ cảm râm.

Lâm Chấn Thiên thở dài: “Ta đúng là vô phúc, ở tuổi này rồi mà còn không dạy nổi hai thằng con trai. Thằng anh thì suốt ngày lông bông, còn thằng em thì lảm lì làm chuyện gì không rõ. Tìm cho nó một mối hôn sự tốt nó lại đi hủy bỏ. Nhà người ta con cháu đầy đàn, nhà này cả con cháu cũng không có.”

“Ba, tóm lại là ba muốn nói chuyện gì? Vào thẳng vấn đề đi.” Lâm Thiên Vũ đi sang bàn trà rót một tách trà nhẹ nhàng đặt vào tay ông.

Lâm Chấn Thiên nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Thư mời dự tiệc sinh nhật của cháu gái chủ tịch tập đoàn Hoàng Thiên, con đã nhận được chưa?”

Lâm Thiên Vũ buồn chán ngồi gác chân trên sofa đối diện ông, nhẹ tênh buông ra một câu: “Con không có hứng thú với những buổi xã giao như vậy. Những chuyện tương tự như vậy có ba và mẹ lo là được rồi. Đừng nói cho con biết làm gì. Con bận lắm!”

“Thằng nhóc này, con bận xài tiền của ba sao? Còn lớn tiền nói bận với ta. Cuối tuần sau là sinh nhật của cháu gái Hoàng lão gia. Con giá nào cũng phải tham gia.”

Lâm Thiên Vũ vừa ngáp vừa lắng nghe, lười biếng trả lời lại.

“Hoàng lão gia nói là tuyển bố người thừa kế đời thứ ba của tập đoàn Hoàng Thiên nhưng là cũng là dịp nhìn quanh xem có gia đình nào thích hợp để tìm cháu rể hay không thôi. Gia đình chúng ta so với tập đoàn Hoàng Thiên không thua kém chút nào. Tuổi tác của con cũng tương tằm cháu gái nhà đó. Ta nghĩ nếu Hoàng lão gia đồng ý chuyện hôn sự này thì ta có ngủ cũng cười ra tiếng đó.”

“Ba, ba đừng mơ nữa. Con không đồng ý.” Lâm Thiên Vũ nói nhẹ tênh.

“Cái thằng này, mày muốn ba tức chết hay sao? Hoàng lão gia là người có danh tiếng lớn trong cả hai giới hắc bạch. Nhà đó lại không có con trai, qua sự kiện lần này cũng biết ông ta cưng chiều cháu gái như thế nào! Nhà nào có con trai tầm tuổi này không muốn có được hôn sự này. Còn ở đó nói không.” Lâm Chấn Thiên tâm trạng căng thẳng, nắn gò con trai.

Lâm Thiên Vũ vẫn để ngoài tai lời của ông: “Con không hợp với mấy thiên kim tiểu thư yếu ớt ra về đâu. Ba, con bận lắm. Nếu không có chuyện gì, con đi làm việc đây.”

“Ồ, cái thằng oắt con này. Ba còn chưa nói hết lời, mày đã đuổi tao đi sao?” Lâm Chấn Thiên tiến đến véo má Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ kinh ngạc trước hành động này của ông, lấy tay lau má lia lia: “Ba, con lớn rồi, còn chơi trò này.”

“Thằng nhóc, mau cưới vợ đi. Hôn phối với Hoàng tiểu thư chỉ có lợi thôi.”

“Ba, ba bớt phong kiến dùm con đi. Thời đại nào rồi mà ba cứ hôn phối hôn sự cho con cái vậy. Ba xem, Cát Vũ không phải cũng do ba làm chủ hôn sự sao? Đến khi sắp cưới thì nó hủy hôn. Làm nhà ta với nhà của Nam Phong gặp nhau cứ kỳ kỳ. Hôn sự phải dựa trên cảm giác và mong muốn của cả hai. Không phải kinh doanh mà nói đến lợi ích. Chúng ta đang thiếu tiền hay sao?” Lâm Thiên Vũ bắt mẫn lên tiếng.

“Nhóc con của ba à, không có sự kết hợp gia thế giữa gia đình của ba và mẹ thì hai đứa nhóc các con được như thế này sao?” Lâm Chấn Thiên lắc đầu vuốt tóc Lâm Thiên Vũ

Lâm Thiên Vũ nhăn mặt, cau mày, đi về phía tấm gương lớn vuốt lại mái tóc bị Lâm Chấn Thiên làm bù xù, không quên cầu nhàu: “Ba à, tóc đẹp của con bị ba phá hỏng rồi. Thời ba mẹ đã như vậy rồi, giờ cho tụi con sống vì mình được không? Con không muốn cưới trước yêu sau đâu. Cũng không muốn hôn nhân chính trị.”

“Được rồi, được rồi. Ba không ép con nhưng con nể mặt ba lần này đi dự sinh nhật cháu gái Hoàng lão gia được không?”

“Con không hứa trước, rảnh con sẽ đi.”

“Thứ bảy tuần sau bay đến Chicago nha con, ba mẹ chờ con ở đó. Vui lắm không buồn chán đâu.” Lâm Chấn Thiên mặt tràn đầy hy vọng nhấn nhủ cậu cả nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-1: Kế hoạch đánh cướp (I)

Các tình yêu của Hạc giấy ơi!

Hạc giấy vừa tạo một trang chuyên đăng truyện trên Facebook. Nơi này mình sẽ up tất cả những truyện ngắn, truyện dài của mình (nhANH NHẤT ĐÁP ỨNG ĐỘ HÓNG CỦA CÁC BẠN) và chia sẻ những truyện hay nữa. Quan trọng hơn là dễ liên lạc với nhau. Các bạn vào like ủng hộ cho mình nhé! Cảm ơn các bạn rất nhiều.

https://www.facebook.com/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/?modal=admin_todo_tour

- - - - -

Dinh thự Cielo tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là “thiên đường” tọa lạc ở khu đất đẹp nhất của vịnh Marina thuộc thành phố biển Cartagena, Colombia là sở hữu của một Việt kiều Colombia họ Cao.

“Thiếu gia, chiến hạm và trực thăng đã được quy động đầy đủ đang chờ chỉ thị của thiếu gia.” Một người đàn ông da ngâm vạm võ cung kính nói bên cạnh thiếu gia trẻ tuổi nhà họ Cao.

“Được lắm! Phái thêm người ngay đêm giám sát quanh khu vực đảo thánh Helen. Ngay khi con tàu Nebula của nhà họ Hoàng đi qua, lập tức hành động.” Cao Thừa Hiến, đại thiếu gia nhà họ Cao nhếch môi đắc ý.

“Thuộc hạ sẽ dặn dò cẩn thận. Nhất định có thể bắt cóc được cháu gái độc nhất nhà họ Hoàng để tể cho linh hồn của lão gia và lão thái gia.” Người đàn ông da ngâm gương mặt ánh lên vẻ quyết tâm. Ngọn lửa căm hận sôi sục trong lòng trên dưới nhà họ Cao.

“Nhưng mà thiếu gia, lần này cậu nhất định đích thân đi bắt người sao? Để thuộc hạ phái vài anh em thân tín đi là được rồi.” Một người khác đứng bên cạnh cúi đầu nói.

“Không được, chuyện này ta nhất định phải tự ra tay. Cơ hội lần này ngàn năm có một. Ông trời cũng giúp ta báo thù, ta không thể an tâm giao cho kẻ khác.” Thiếu gia nhà họ Cao mặt đỏ bừng sát khí, lớn giọng nói.

“Hoàng Thời, năm xưa người hại chết ông nội ta như thế nào, bây giờ ta sẽ bắt đứa cháu bảo bối độc nhất của ông trả giá trăm ngàn lần.” Cao Thừa Hiến cắn răng cắn lợi gặng ra từng chữ đáng sợ.

Bến cảng tư nhân nhà họ Hoàng ở Chicago, sáu giờ đồng hồ trước khi con tàu Nebula xuất phát.

“Nhanh một chút, kiểm tra lại tên của những thủy thủ, nhân viên phục vụ, đầu bếp, thợ máy. Nhanh lên, nhanh lên một chút, khám người của họ kỹ lưỡng trước khi cho lên tàu. Không được để sơ sót” Quản gia Hạ lăng xăng chạy ngược chạy xuôi hối thúc mọi người.

Trong phòng chỉ huy, Hoàng Gia Khiêm cùng thuyền trưởng khảo sát lại thời tiết, dòng chảy, vị trí các cảng mà con tàu Nebula sẽ đi qua.

“Thời tiết tháng bảy quá lý tưởng để đi quanh các hồ nước này đến Québec.” Vị thuyền trưởng già sau khi nhìn qua bảng số liệu liền nói.

“Leo, ông đừng quên, an toàn là quan trọng nhất. Khu vực biển Canada vẫn thường xuyên có băng ngầm.” Hoàng Gia Khiêm cẩn trọng nhìn vị thuyền trưởng.

“Xin cứ yên tâm, khu vực này tôi dành nửa đời người để đi lại, tuyệt đối không có sơ suất.” Leo nói chắc như đinh đóng cột.

...

Bốn giờ trước khi con tàu khởi hành, cửa gần như đã mở cho khách mời tham gia bữa tiệc lên tàu. Hơn một nửa số khách đã nhận cabin và lên boong uống rượu hít thở không khí. Con tàu Nebula gồm mười tám tầng, dài hơn bảy trăm mét. Điều đáng nói là bên trong nội thất vô cùng sang trọng, ngoại trừ dãy phòng khách Vip đẳng cấp khách sạn bảy sao, năm nhà hàng sang trọng bậc nhất, sáu quán bar, hai sòng bạc, ba hồ bơi tiêu chuẩn đẳng cấp, phòng spa, nhà kính trồng hoa và rau sạch, sân diễn thời trang, trung tâm hội nghị... còn có cả một con đường thời trang với các thương hiệu danh tiếng không thua gì các dãy phố thời trang lớn trên Thế Giới. Thêm nữa chưa kể hai boong tàu được thiết kế sang trọng là nơi ngắm cảnh và vui chơi cho du khách. Có thể nói con tàu có thiết kế thông minh, hiện đại bậc nhất trị giá hơn hai mươi tỉ đô la Mỹ này là thành quả suốt hai năm làm việc không ngừng nghỉ của tập đoàn Hoàng Thiên để làm quà cho thiên kim bạc tỉ - Hoàng Tinh Vân cũng là chủ tịch tương lai của tập đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-2: Kế hoạch đánh cướp(II)

“Nhìn kia, thấy tên bồi bàn đó không?” Một tiểu thư ăn mặc sang trọng đứng tựa vào lan can boong tàu hút thuốc nhìn về phía người bồi bàn gần đó nói.

Một tiểu thư khác khoác áo khoác dạ đắt tiền đang cầm ly rượu trong veo đáp lời: “Đáng ngon nhưng tiếc là gương mặt có cái sẹo hơi dài.”

“Cố sẹo nhìn mới phong trần.” Một cô khác lại lên tiếng.

“Tất đèn thì không quan trọng nữa.” Một cô khác lắc ly rượu đáng bộ eo lả nói.

“Đáng người như vậy ăn đứt cả siêu mẫu nam hôm trước của cô.”

“Thằng hôm trước rất chán, bụng beo, không hiểu sao cũng làm được siêu mẫu.”

Một cô hớn lên hỏi cận kề: “Được mấy lần?”

“Hai.”

“Ít thế thôi ah?!”

“Cho nên nửa đêm tao phải gọi đứa khác.”

Cả đám phá lên cười sặc sụa.

“Mày không học Elizabeth, gọi lần năm thằng luôn. Chơi suốt đêm.” Một cô nàng cầm cây son hàng hiệu phiên bản giới hạn vừa to môi vừa nói.

Cả bọn tròng mắt nhìn.

Phía sau một cô nàng dáng hình đẹp không thể tả, mặc bộ váy gọi cảm trễ ngực, khoác áo dạ đi đến. Cô nhếch môi cười gọi cảm, phun ra một câu bản không chịu được: “Năm thằng đó vẫn không đủ thỏa mãn tao. Có gì mà tụi mày tròng mắt?”

Cả bọn lại có dịp nhìn Elizabeth như sinh vật lạ. Một cô trong bọn giọng đầy thách thức: “Bỏ tiền mua trai thì sao thỏa mãn được. Phải là trai câu được mới ngon.”

Vài đứa đồng ý gật đầu a dua: “Phải đó, bọn này đang nhắm đến anh chàng bồi bàn cầm khay rượu đẳng kia.”

Elizabeth cười lớn: “Chỉ là một tên phục vụ. Có gì ghê gớm mà thèm khát? Đợi đó, nửa tiếng nữa nó sẽ trần truồng nằm trên giường.”

Người phục vụ đứng gần đó lắc đầu: “Không ngờ đường đường là những thiên kim gia đình giàu có mà nói ra những lời thô tục như vậy.”

Tuy nghĩ vậy nhưng người phục vụ cũng không có phản ứng gì. Chỉ tập trung làm công việc của mình. Nhưng Elizabeth đã bắt đầu hành động. ả tiến lại gần, đưa cặp ngực to tròn về phía tay anh bồi bàn, sau đó nhét vào tay anh địa chỉ phòng và số điện thoại của ả. Nhướn nhẹ người nói nhỏ vào tai của anh phục vụ: “Tôi chờ anh nửa tiếng nữa tại phòng tôi.” Sau đó nháy mắt rồi đi.

Sau đó ả nằm trên giường hơn ba tiếng mà vẫn không thấy ma nào đến cả. Điền tiết lỏng lẻo, ả ta thay bộ lễ phục màu đen gọi cảm, choàng thêm áo lông

thứ đi lên sảnh tiệc tìm kiếm anh phục vụ to gan.

Sau một hồi dáo dác, ả nhếch môi cười tiến lại gần khu vực bàn buffee. Anh phục vụ ả đang tìm vừa từ nhà bếp khệ nệ bê ra một khay thịt bò sốt tiêu nóng hổi định đặt lên bàn buffee nhưng khay thịt chưa kịp tiếp xúc với mặt bàn thì:

“Á!” Một vị khách trung niên la lên.

“Xin lỗi ngài, xin lỗi ngài tôi không có ý.” Anh phục vụ rồi rít cúi đầu, lau chùi vết bẩn và xin lỗi.

“Thằng khốn! Mày làm gì đấy hả? Đổ cả khay thịt vào người ông, bản đồ của ông, mày đền nổi không?” Người đàn ông mặc bộ quần áo đắt tiền bị dính một ít nước sốt vào người liền tru tréo lên. Tieten tay tát vào mặt anh phục vụ. Người quản lý mặc âu phục đứng gần đó liền chạy đến, miệng kêu lên: “Thiếu...”

Người phục vụ trừng mắt nhìn ông ta ra hiệu. Người quản lý im lặng, cúi đầu xin lỗi vị khách kia. Nhưng trên đời vẫn có một vài loại người “được nước làm tới”, “hống hách lên mặt” không chịu bỏ qua mà còn quá đáng bê cả khay thịt nóng hắt vào mặt anh bồi bàn.

“Á!” Anh bồi bàn ôm mặt kêu lên.

Mọi người quay lại nhìn nhưng rất nhanh cũng quay lại với cuộc trò chuyện xã giao cho mục đích làm ăn. Không ai quan tâm anh bồi bàn hay vị khách kia đúng hay sai. Chỉ có Elizabeth và đám bạn vô giáo dục thì phá lên cười. Còn người quản lý mặc âu phục thì mắt đầy lửa hận.

Người đàn ông trung niên chưa hả dạ, còn buông lời miệt thị: “Nơi cao cấp như thế này mà để cho một phục vụ kém cỏi như vậy làm việc. Hơn nữa còn có dung mạo kinh tởm. Kiểu như mày không có tư cách đứng ở đây dù là làm một thằng phục vụ hạ tiện.”

Lúc này Elizabeth liền tiến lại khoác tay người đàn ông trung niên vừa buông lời nhục mạ, ưỡn ẹo nói: “Được rồi, ngài đã trút giận rồi, có thoải mái hơn chưa?”

Người đàn ông bàn tay đặt ngay vào hông Elizabeth, vừa xoa nắn vừa nói: “Tôi phải đi thay đồ, em đi chọn đồ giúp tôi.”

Hai kẻ đó dính vào nhau như sam quay người định bỏ đi. Nhưng ngay lúc này một giọng đầy uy quyền vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-1: Thiên kim bạc tử(I)

“Đứng lại!”

Những người đứng quanh đó liền quay lại phía tiếng nói phát ra, bao gồm hai nhân vật chính cũng dừng bước quay lại. Ánh sáng chiếu phía cửa kính của sảnh tiệc gắt gao chiếu vào vị tiểu thư trong bộ váy màu bạc đính hơn hai mươi ngàn viên pha lê Swarovsk cao cấp đang đứng trước mặt họ. Nàng từng bước tiến lại gần người phục vụ. Mỗi bước đi của cô kéo theo hàng ngàn dây nắng lấp lánh khiến những người xung quanh ngẩn ngơ nhìn ngắm khoảnh khắc xinh đẹp ấn tượng.

Phía sau, một quản gia già, hai cô gái và sáu cận vệ đi theo hầu cận và bảo vệ an toàn cho nàng. Càng tiến lại gần, những người xung quanh càng ngẩn ngơ vì khuôn mặt xinh đẹp động lòng người. Phía trên đỉnh đầu nàng cài một chiếc kẹp tóc đính hơn hai mươi viên kim cương tiêu chuẩn kích cỡ mười carat trị giá hơn ba triệu đô lấp lánh sang trọng. Nàng không đeo thêm trang sức gì nữa cả, chỉ đeo một chiếc lắc nhỏ bên tay phải được thiết kế tinh tế kết hợp khéo léo từ bảy loại đá quý gồm ruby (hồng ngọc), emerald (ngọc lục bảo), sapphire blue(saphia xanh), sapphire yellow(saphia vàng), amethyst(thạch anh tím), peridot(ngọc lục bảo hoàng hôn), aquamarine (đá hải lam) làm từ thế kỷ thứ XVI bởi một nghệ nhân kim hoàn nổi tiếng người Ý. Chiếc lắc này hiện nay đã là đồ cổ quý hiếm, báu vật không thể định giá nổi. Những người có mắt nhìn đều biết vị tiểu thư này thân phận không đơn giản cho nên ai cũng nép sang một bên xem kịch hay.

Vị tiểu thư nhanh chóng tiến lại gần, cầm lấy khăn giấy ướt trợ lý đưa cho nhẹ nhàng lau sạch vết bẩn trên mặt người bồi bàn. Hai nữ trợ lý vội vàng nâng váy của nàng lên tránh dính vết bẩn phía dưới sàn. Đôi giày bọc lụa thượng hạng đính ngọc trai trắng phớt chói lăm lăm nhưng nàng cũng không để tâm.

“Mặt và tay anh bị bỏng hết cả rồi.” Giọng điệu nhẹ nhàng, ánh mắt thương tiếc nhìn người đàn ông đối diện. Người bồi bàn chưng hửng, yên tĩnh ngắm nhìn nàng. Ánh mắt thâm trầm ảm áp le lói một tia yêu thích.

Sau đó nàng nhanh như cắt quắc mắt nhìn sang hai kẻ gây chuyện, lớn giọng nói: “Tôi muốn hai người phải xin lỗi.”

Người đàn ông trung niên hất mặt nói, tay vẫn không rời khỏi người Elizabeth: “Con nhóc con này, mày từ đâu đến mà lại nhúng mũi vào chuyện của ông?”

“Tôi nhắc lại, tôi muốn ông nói xin lỗi.” Vị tiểu thư lớn tiếng nói.

“Thằng bồi bàn này làm bẩn bộ đồ của tôi, tôi không bắt nó đền là may mắn cho cả nhà nó rồi. Một chút trừng phạt như vậy là nhẹ lắm rồi. Tôi làm gì sai nào? Mọi người nói thử xem.” Người đàn ông trung niên lớn tiếng “già mồm át lễ phả” lần át vị tiểu thư.

“Chính mắt tôi nhìn thấy, cô gái này đẩy tay người bồi bàn, nhưng anh ta cố sức giữ lại khay thịt bò, bắt cần dính nước sốt vào người ông. Anh ta đã xin lỗi, ông còn ở đây ra tay nặng như vậy. Còn buông lời sỉ nhục anh ta. Cho dù anh ta là phục vụ trên tàu thì sao chứ? Ai cho phép ông sỉ nhục người khác như vậy? Nước Mĩ là nơi có tự do, có nhân quyền, đâu đến lượt ông tự tung tự tác.” Vị tiểu thư lời lẽ sắc bén bật lại.

Những người đứng ngoài xem kịch liền vỗ tay tán thưởng. Người đàn ông trung niên tái mặt. Elizabeth có vẻ sợ, liền níu lấy áo hần. Nhưng vẫn không chịu thua, hần chỉ tay vào mặt nàng, buông lời dung tục: “Con điểm thú, con mắt nào của mày nhìn thấy như vậy hả?”

Người bồi bàn nóng mặt, nắm quả đấm chuẩn bị hành động thì hai vệ sĩ của nàng đã nhanh tay lên phía trước ngăn cản, giữ tay hần ra phía sau.

Ngài quản gia già ghé vào tai vị tiểu thư nói nhỏ. Vị tiểu thư nhếch môi cười, quay sang người đàn ông thô lỗ nói: “Đường đường là người thừa kế tương lai của tập đoàn xe hơi lớn mà lại thô lỗ vô giáo dục như vậy. Tôi nghi ngờ tính xác thực của việc này. Cho nên, các người mau đưa hai kẻ này ra khỏi con tàu Nebula đi. Vì họ không xứng đáng.” Lời nói của nàng nhẹ như tênh nhưng đủ khiến hai kẻ gây chuyện tái tím mặt vì nhục nhã.

“Mày dám...tao đường đường là khách mời danh dự của Hoàng Gia Khiêm.” Kẻ thô lỗ vẫn ráng lớn tiếng.

Vị tiểu thư quay đi, không nói thêm lời nào. Ngay sau đó bảo vệ của con tàu lập tức xuất hiện đưa hai kẻ gây rối rời khỏi con tàu sang trọng. Những người hiếu kỳ xem chuyện liền tỏ ra kinh ngạc, không ngờ vị tiểu thư này lại quyền uy như vậy. Có người đoán nàng là thiên kim nhà họ Hoàng, có người đoán nàng là vị hôn thê của Hoàng Gia Khiêm. Lâm Chấn Thiên từ trong đám đông bước lên, vỗ tay và nói: “Vị tiểu thư này, cô thật khiến ông già như tôi ngưỡng mộ đó. Xin hỏi cô là thiên kim của nhà nào?”

“Lâm chủ tịch quá lời. Trong mười ngày trên con tàu Nebula này, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội gặp lại. Còn bây giờ tôi phải đi xử lý vết thương cho anh bạn kia. Xin lỗi và hẹn gặp lại!”

Lâm Chấn Thiên kinh ngạc vì cô gái này biết tên mình, ông mỉm cười gật đầu: “Nhất định sẽ gặp lại.”

Vị tiểu thư nhìn sang anh bồi bàn, sau đó nói với quản gia: “Hạ quản gia, ông đưa anh ta về phòng thay bộ đồ khác. Tôi sẽ mang thuốc trị bỏng sang.”

Hạ quản gia gật đầu, không quên nhắc vào tai nàng: “Tiểu thư, sắp đến giờ khai tiệc, sai người mang sang là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-2: Thiên kim bạc tử (II)

...

Ba mươi phút trước khi tàu khởi hành, bà Catherine và Đoàn lão phu nhân đi cùng Lâm Thanh và nhiều vệ sĩ khác bước lên tàu (trong đó không có Trần Khải Nam là bởi vì anh ta bận chếp phạt, đáng tiếc là cả tuần vẫn chưa xong { | _ | } Thiếu gia, người thật xấu mà! Huhu...).

Đích thân Hoàng lão gia ra sảnh lớn đón Đoàn lão phu nhân: “Linh Linh, bà đến rồi à? Đi từ Los Angeles đến đây chắc là mệt lắm?”

“Lão Hoàng, ông làm ơn đi, chúng ta đã sắp về trời rồi mà ông còn gọi tôi là Linh Linh, tội nhỏ nghe được sẽ cười đó.” Đoàn lão phu nhân lắc đầu chỉnh Hoàng lão gia.

Hoàng lão gia cười lớn, vui vẻ nói: “Trước giờ tôi luôn gọi như vậy, giờ không thể sửa được rồi. Mau đi vào trong, bên ngoài gió rất lớn.”

Tại bàn tiệc đặc biệt gần sân khấu, Hoàng lão gia lên tiếng hỏi: “Linh Linh, đàn ông nhà họ Đoàn không thấy bóng dáng ai cả. Có phải không nể mặt tôi không?”

Đoàn lão phu nhân vội xua tay: “Không, không phải như vậy. Nhất Phương đi London cả tháng nay rồi, không nhận được thư mời. Còn Nam Phong phải đi khảo sát một khu đất mới. Hơn nữa, nếu cả nó cũng đi cùng thì ai chăm sóc chất nôi của tôi.”

“Hừ, lý do không thuyết phục. Bà có thể đưa chất nôi của bà đi cùng. Trên con tàu Nebula của chúng tôi có thiếu thứ gì đâu. Tôi nghĩ là đàn ông nhà họ Đoàn là một đám bội tính, bội nghĩa cho nên không dám đến đây thì đúng hơn.” Hoàng lão gia khó chịu nói.

“Cái ông này, tôi bảy mươi mấy tuổi còn ngồi máy bay đến đây. Con dâu tôi bệnh tật nhiều năm không ra gió cũng đến. Như vậy chưa đủ thành ý hay sao?” Đoàn lão phu nhân lên tiếng phân trần.

Cùng lúc đó tại phòng của Hạ quản gia.

“Anh bạn trẻ, cậu vào trong tắm rửa thay quần áo đi. Tiểu thư của chúng tôi sẽ cho người mang thuốc sang ngay.” Hạ quân gia vừa nói vừa cầm bộ đồ tây sạch đưa cho người bồi bàn trẻ tuổi. Sau đó ông đi ra ngoài chuẩn bị cho buổi lễ khai tiệc của tàu Nebula. Sau khi tắm rửa thay quần áo xong xuôi, người bồi bàn bước ra ngoài thì thấy vị tiểu thư lúc này giúp mình đứng ở cửa. Tay nàng cầm một tuýp kem. Nhìn thấy anh, vị tiểu thư mỉm cười, thân thiện nói: “Anh đã thấy ôn hơn chưa? Đây là thuốc trị bỏng tốt nhất ở chỗ của tôi. Mỗi ngày xoa hai lần. Đừng có quên đó. Tôi thấy anh bị bỏng cũng không nhẹ.”

Người bồi bàn phút chốc đứng lặng yên, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt. Cô gái thấy anh không có phản ứng gì liền kéo tay anh dúi tuýp kem vào. Cô nhẹ giọng nói: “Anh xoa ngay đi, đừng đứng ngây ra như vậy. Xoa ngay sẽ đỡ nóng rát da và mau lành hơn.”

Sau đó cô quay đi, bỏ lại hân đứng ngây ngốc. Một cảm giác ấm áp chảy vào Tim từ lúc nào không biết. Bất giác hân nhoen miệng cười. Đã bao lâu rồi, hân không cười? Hay có khi từ lúc sinh ra hân đã không biết cười.

“Đại thiếu gia!” Giọng nói từ phía sau hân gọi đến. Hân hít thở sâu, bình thần quay lại, nhưng nét mặt đã thay đổi. Giống như hai người khác nhau, nét mặt của hân trở nên lạnh lùng và cường thế nhìn vào người đối diện.

“Mọi thứ đã được an bày ổn thỏa. Tất cả chỉ còn chờ đến đảo Thánh Helen là chúng ta sẽ có thể hành động.”

“Còn gì nữa không?”

“Hai kẻ vừa rồi đã được xử lý sạch sẽ.”

Hân gật đầu ra hiệu cho người kia lui.

“Ông nội, năm mươi năm qua con mang nặng mối thù gia tộc. Giờ đã có thể tính rõ ràng với nhà họ Hoàng rồi.” Cao Thừa Hiên nhắm mắt, siết chặt nắm tay bước về phía sảnh tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vị khách bất ngờ

Năm phút trước giờ con tàu nhỏ neo rời bến cảng tư nhân của nhà họ Hoàng ở Chicago, cũng là lúc bữa tiệc sắp bắt đầu.

Lâm Thiên Vũ là vị khách cuối cùng bước lên con tàu trước khi toàn bộ các cánh cửa của con tàu đóng lại.

“Thiên Vũ, con làm ba mẹ sốt ruột đứng ngồi không yên. May quá, cuối cùng cũng chịu đến.” Lâm Chấn Thiên và bà Sofia sốt ruột đứng ở sảnh đợi con trai.

Cùng lúc ấy phía sau sân khấu của sảnh tiệc sang trọng.

“Bảo Vy, lần đầu tiên đứng trước nhiều người như vậy, tớ rất hồi hộp.” Tinh Vân đi qua đi lại trong phòng đợi.

Bảo Vy ngồi gần đó vừa ăn vặt vừa nói: “Đoàn Nam Phong không có đến, cậu sợ cái gì?”

“Bảo Vy!” Tinh Vân nhăn mặt gắt tên cô.

“Sao tự nhiên cậu lại nhắc đến hân?”

“Mình chỉ tò mò xem mặt nhóc con nhà cậu thôi. Còn anh ta thì không có gì thú vị với mình cả.” Bảo Vy nhún vai nói.

“Bảo Vy, cậu làm ơn đi, mình không mong gặp anh ta, cũng không muốn gặp người nhà họ Đoàn. Còn con mình thì từ lúc sinh ra mình còn chưa nhìn thấy nó. Mình cũng không mong gặp nó trong tình huống này. Cậu không biết đâu lần trước trong đám cưới cậu, tí nữa anh ta đã giờ trò thủ tính với mình. Cũng may có Lâm Thiên Vũ xuất hiện.” Tinh Vân rùng mình nhớ lại.

Bảo Vy cười hô hô: “Giờ cậu đã là thiên kim đại tiểu thư tiếng tăm lừng lẫy rồi mà còn sợ Đoàn Nam Phong sao?”

Tinh Vân nhún vai: “Mình không biết nữa, sao cứ luôn không bình tĩnh khi gặp anh ta.”

Bảo Vy dùng ánh mắt đầy kinh nghiệm nhìn Tinh Vân phán năm chữ: “Khắc tinh trong sinh mệnh”

“Giống như chồng cậu và cậu phải không?” Tinh Vân rất nhanh liền chuyển hướng sang Bảo Vy.

“Nói mới nhớ, chồng mình, anh trai cậu, Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong đều là bạn học thời đại học đấy. Có trùng hợp không?” Bảo Vy nhướn mày nói.

“Chẳng trách mà Đoàn Nam Phong chịu đến dự hôn lễ của cậu. Bình thường anh ta chẳng bao giờ tham gia tiệc chiêu đãi cả.”

“Cậu có vẻ rất hiểu anh ta!” Bảo Vy tủm tỉm cười.

Tĩnh Vân bĩu môi, không nói gì. Bảo Vy lại tiếp lời: “Nghe chồng mình nói anh trai cậu rất xuất sắc, hai mươi tuổi đã học xong đại học Chicago, sau đó sang đại học Yale học thạc sĩ. Lúc đó bọn họ chỉ mới vào đại học. Cho nên có thể nói là đàn anh của bọn họ.”

“Chưa hết, chồng mình còn nói Đoàn Nam Phong học cũng rất xuất sắc nhưng đào hoa khét tiếng luôn. Lâm Thiên Vũ thì tuy rất ham chơi nhưng học cũng rất giỏi. Chỉ số IQ cao, chỉ có điều hắn không thích đi học, cả ngày cứ thích chơi vũ khí.” Tĩnh Vân ngồi nghe Bảo Vy thao thao bất tuyệt cũng giảm bớt hồi hộp trong lòng.

Ngay lúc đó, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Bảo Vy bước ra ngoài mở cửa. Hạ quân gia mặc âu phục chỉnh tề bước vào cúi đầu nói: “Tiểu thư, ông của người sắp phát biểu xong, mời tiểu thư chuẩn bị ra sân khấu.”

Tĩnh Vân nắm chặt tay Bảo Vy. Bảo Vy cảm nhận được hai bàn tay Tĩnh Vân lạnh ngắt cho nên vỗ nhẹ lên tay cô nói: “Bình tĩnh, coi như sắp bước vào phòng thi đi. Không sao đâu!”

Tĩnh Vân phì cười, đứng lên sửa lại váy áo, từ tốn bước ra sân khấu.

“...Và bây giờ, cháu gái bảo bối của tôi, người thừa kế đời thứ ba của tập đoàn Hoàng Thiên, cũng là chủ nhân của con tàu mà các vị đang đứng xin được vinh dự ấn nút khởi động con tàu.” Hoàng lão gia nét mặt vui vẻ, giọng cũng tràn đầy hân hoan nhìn về phía bên trong sân khấu.

Từ bên trong sân khấu, một vị tiểu thư trang nhã, mặc bộ đầm dạ hội đuôi cá màu trắng bạc đính pha lê Swakovski bước ra. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, cúi đầu chào mọi người. Gương mặt đẹp như ngọc được phát trên toàn bộ các màn hình lớn được đặt ở khắp con tàu và dĩ nhiên là cũng được phát trực tiếp trên các màn hình lớn bên ngoài tất cả các toà cao ốc của tập đoàn Hoàng Thiên.

Phía bên dưới sân khấu sang trọng, sảnh tiệc bắt đầu xôn xao. Lâm Chấn Thiên gật gù nói nhỏ vào tai của vợ: “Thì ra là cô ấy.”

Bà Sofia mỉm cười hài lòng: “Không chỉ xinh đẹp mà còn chính nghĩa. Thiên Vũ nhà mình có thể cùng cô ấy kết hôn thì còn gì bằng.”

“Nói phải lắm!” Lâm Chấn Thiên gật đầu cười, nhìn sang con trai mình. Lâm Thiên Vũ ngẩng người, đứng bất động. Một lúc sau lại cười lớn, ánh mắt không giấu được sung sướng.

Đoàn lão phu nhân tắc lưỡi: “Cháu gái của lão Hoàng đúng là khí chất hơn người. Đoàn gia chúng ta đã bỏ lỡ một hôn sự tốt rồi.”

“Con cũng nghĩ vậy. Nhưng mà mẹ, Nam Phong sắp li hôn, chúng ta có thể bàn lại chuyện hôn sự với họ không?” Bà Catherine lễ phép nói.

Đoàn lão phu nhân thở dài: “Lão Hoàng xưa nay là người cầu toàn, sẽ không chịu để cháu gái uất ức làm mẹ kế đâu.”

Tại một góc tối của sảnh tiệc, trái tim người nào đó vừa nở hoa nay lại băng lãnh.

“Cô ấy là cháu gái của Hoàng Thời sao? Không, không thể nào. Sao có thể như vậy được?” Cao Thừa Hiên dậm mạnh vào tường tỏ vẻ không cam tâm.

Hoàng Gia Khiêm mỉm cười hạnh phúc nhìn Tĩnh Vân cảm điều khiển tự động ấn nút khởi động con tàu trong tiếng vỗ tay của tất cả mọi người. Anh cúi tay Hoàng Kim Minh cũng theo đó bước lên sân khấu. Sự lộ diện của Hoàng Kim Minh càng khiến báo chí xôn xao.

Ở nơi nào đó, một đôi mắt sững sờ, khó hiểu lại có chút bi thương nhìn vào màn hình trực tiếp chương trình buổi lễ.

“Tĩnh Vân, là con bé sao?” Người ấy cảm thán.

Cùng lúc đó, một chiếc trực thăng hiện đại phía đuôi có hình con sóc màu trắng bạc bay trên đầu chiếc du thuyền. Nhận được tín hiệu của chủ nhân chiếc trực thăng, một đàn nhân viên nhanh chóng chạy ra sắp xếp chỗ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: “Tất cả những gì của tôi, đều là của cô ấy...”

Trên chiếc trực thăng, một bé trai hai tuổi rưỡi mặt xinh như thiên thần có mái tóc nâu hơi xoăn. Trong đôi mắt to tròn, tròn mắt màu nâu long lanh ngây thơ ngẩng lên hỏi người đàn ông bên cạnh: “Ba ơi, có phải chúng ta sắp gặp được mẹ không?”

Hắn quay sang trêu mếu nhìn cậu bé, xoa đầu cậu nhẹ giọng nói: “Nếu ba đoán không nhầm thì mẹ của con đang ở trên con tàu này.”

“Ba ơi, làm sao ba lại đoán như vậy?” Em bé kháu khỉnh phản kích hỏi.

“Vì trên thiệp mời của bữa tiệc này có nhắc đến tên con tàu là Nebula. Đó là tên của mẹ con. Trước đây, chúng ta cũng từng sống tại biệt thự mang tên Nebula.” Hắn kiên nhẫn giải thích cho con.

Cậu bé lại nghĩ nghĩ một lúc rồi chu cái miệng ra nói: “Mẹ tên Nebula à?”

“Mẹ con tên tiếng Việt là Tinh Vân, có nghĩa là Nebula trong tiếng Mi.”

“Tinh Vân sao? Có giống với Tinh Nhật không ba?” Cậu bé có sự liên tưởng rất nhanh liền hỏi lại.

Hắn mỉm cười đến ngọt ngào nói: “Giỏi quá, con trai của ba liên tưởng rất nhanh.”

“Ba ơi, vì sao tên con lại giống mẹ vậy?” Cậu bé ngây ngô hỏi.

“Vì ta muốn giữ con và mẹ có sự liên quan khăng khít.”

Không biết có hiểu không nhưng cậu bé cũng gật đầu.

...

Sau khi cả nhà họ Hoàng đều bước lên sân khấu, một cơn mưa bong bóng cũng từ trên rơi xuống, đi kèm là tiếng nhạc của bài hát “Happy Birthday”. Chiếc bánh kem cao năm tầng hình toà lâu đài được đẩy ra. Toàn bộ khách mời đều vỗ tay và hát theo nhạc. Sau khi cầu nguyện và cắt bánh, điệu Waltz of Roses (Điệu valse của những đóa hồng) của Eugen Doga vang lên. Điệu nhảy đầu tiên khai tiệc lúc nào cũng đóng vai trò quan trọng về vị trí của chủ nhân bữa tiệc và bạn nhảy. Cho nên, Tinh Vân quyết định nhảy với ông ngoại của mình.

“Ông ngoại, cháu mời ông nhảy điệu đầu tiên. Vì ông là người đàn ông mà cháu kính trọng và thương yêu nhất.”

Hoàng lão gia xúc động cùng cháu gái bước ra sàn nhảy. Tiếp theo đó, những người khác cũng bước ra nhảy.

Vài phóng viên tiến lên sân khấu phỏng vấn Hoàng Kim Minh, vài người khác phỏng vấn Hoàng Gia Khiêm: “Xin hỏi, ông nghĩ sao khi Hoàng lão gia không chọn ông mà lại chọn Hoàng tiểu thư là người thừa kế tập đoàn. Phải chăng, Hoàng lão gia không coi trọng những cống hiến của ông cho Hoàng Thiên mà chỉ xem trọng tình máu mủ.”

Một câu hỏi nhạy cảm không đúng lúc khiến mọi người chưng hửng. Tinh Vân và Hoàng lão gia đứng gần đó cũng có sắc mặt khó coi.

Hoàng Gia Khiêm mỉm cười, tiến về phía Tinh Vân, cầm tay cô rồi nhìn sang phóng viên, ung dung trả lời: “Tất cả những gì của tôi, đều là của cô ấy. Bao gồm sinh mệnh.”

“Wow...”

Một tràng vỗ tay lớn, đi kèm những tiếng huýt sáo phấn khích vang lên. Câu trả lời đa nghĩa của Hoàng Gia Khiêm không chỉ thông minh ẩn tượng mà sau đó cũng gây ra nhiều tranh cãi trên truyền thông. Có người nói hai người bọn họ là quan hệ loạn luân mờ ám. Có người nói Hoàng Gia Khiêm giả vờ rộng lượng tung hỏa mù nhưng thực ra đang ngấm ngấm toan tính nuốt chửng Hoàng Thiên. Có người còn nói Tinh Vân không phải cháu gái của Hoàng Thời, chỉ là mạo nhận...v...v...

Nhưng cái nhìn của truyền thông là chuyện của sau này. Chuyện trước mắt là phía của đại sảnh, vị khách có khí thế có danh tiếng đang đứng đó, dùng vẻ mặt lạnh như băng nhìn về Hoàng Gia Khiêm và Tinh Vân tay trong tay. Truyền thông vừa nhìn thấy Đoàn Nam Phong liền quay sang phía anh chụp ảnh. Đoàn Nam Phong dắt tay con trai từng bước tiến về phía trước. Gương mặt lạnh lùng trước hàng ngàn ống kính.

“Chủ tịch tập đoàn Đoàn thị, người rất ít khi có mặt trong tiệc chiêu đãi hay trên truyền thông nay lại xuất hiện tại tiệc bữa tiệc của Hoàng tiểu thư. Chúng ta hãy cùng nhìn qua những hình ảnh được truyền hình trực tiếp của vị chủ tịch trẻ tuổi tài cao này.” Phóng viên vừa dứt lời liền hướng về phía Đoàn Nam Phong chạy đến. Những phóng viên khác cũng chạy theo.

Cậu bé với gương mặt ngây ngô bị dọa sợ nín chặt tay ba. Tim Tinh Vân lúc này như thắt lại khi nhìn thấy hai cha con Đoàn Nam Phong. Dù loại cảm xúc pha trộn trong mắt cô. Cô đứng lặng, mãi miết nhìn đứa bé đến mê người. Cho đến khi phóng viên ồ ạt kéo đến chụp ảnh Đoàn Nam Phong, đứa bé bị ánh đèn flash làm cho chói mắt, đưa hai bàn tay bé nhỏ che mặt vô tình bị đẩy ra xa khỏi người Đoàn Nam Phong. Dù chỉ trong tích tắc nhưng đứa bé sợ hãi té ra sàn kêu khóc. Tinh Vân như sức tình liền lao về phía đứa bé. Cô ôm đứa bé vào lòng, cảm giác ấm áp thương mến từ người cô khiến đứa bé đỡ hoảng sợ. Cô tham lam ôm lấy đứa bé, vuốt mái tóc nâu nâu xoăn, nhìn gương mặt trắng muốt ửng hồng, nhìn chiếc mũi bé tẹo, nhìn đôi môi, đôi mắt, nhìn đôi tay, đôi chân cúp múp mũm mĩm. Bất giác mỉm cười. Cảm giác hạnh phúc chảy vào lòng.

Trong tích tắc vụt tay khỏi tay con, Đoàn Nam Phong đẩy phóng viên ra, lao về phía con thì nhìn thấy Tinh Vân đang ôm nó. Một khắc này thời gian như dừng lại, mắt hai người nhìn nhau, ngón tay vô tình chạm vào nhau. Không biết nói gì, cũng không cần nói gì. Chỉ cứ như vậy, yên lặng nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 9: Mẹ kế

Tĩnh Nhật vừa nhìn thấy Đoàn Nam Phong liền tiến lại ôm cổ anh: “Ba ơi, con sợ!”

“Ngoan, con trai của ba. Không sao rồi.” Đoàn Nam Phong ôm con vỗ về.

“Tĩnh Vân!” Hoàng Gia Khiêm lúc này cũng đã tiến lại gần cô, sau đó nâng cô đứng dậy. Nhìn sang hướng của Đoàn Nam Phong, Hoàng Gia Khiêm nở nụ cười xã giao: “Đoàn tổng tài trăm công nghìn việc cũng nể mặt đến chung vui với gia đình chúng tôi. Thật là đáng quý! Đoàn lão phu nhân và Đoàn phu nhân đang ngồi ở phía trước. Hay là hãy để tôi đưa anh đến.

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười, dắt tay con đi về theo Hoàng Gia Khiêm. Tĩnh Vân không tự chủ được nắm bàn tay cúp múp còn lại của đứa bé. Thế là vô tình một nhà ba người nắm tay nhau tiến về phía trước.

Nhìn thấy cảnh này Đoàn lão phu nhân vô cùng vui vẻ, cười tí mắt nhìn sang Hoàng lão gia: “Ông xem, Nam Phong và chất nội của tôi cũng đến rồi kia.”

Hoàng Kim Minh nhìn thấy cảnh này, đôi mắt như sâu thêm, tuy nhiên bà không nói gì. Chỉ mỉm cười xã giao. Khi Tĩnh Nhật đến gần bà, bất giác bà đưa tay ra đón bé vào lòng như một bản năng của người bà. Hoàng lão gia nhếch môi cười: “Xem ra nhà họ Đoàn các người đã có hậu. Linh Linh, xin chúc mừng bà! Chỉ tiếc là lời hứa năm xưa của vợ chồng bà tôi không có phúc được nhìn thấy.”

Tĩnh Vân bị đặt vào tình thế ngồi giữa Hoàng Gia Khiêm và Đoàn Nam Phong. Lúc cô định đổi chỗ sang ngồi cạnh Hoàng lão gia thì Đoàn Nam Phong đã cầm cánh tay cô giữ lại. Bất giác cô lo sợ vào lúc này hẳn nói ra mối quan hệ của cô và hẳn cho nên chiều theo ý hẳn.

Đoàn lão phu nhân liền lên tiếng: “Hoàng lão, năm xưa ông cứu mạng ông nhà tôi. Lúc đó tôi cũng giúp mẹ của Kim Minh sinh con, nuôi con khi ông không ở nhà. Hai nhà chúng từ là đồng hương, sau thành đôi tác, rồi bạn bè thân. Chóp mắt đã mấy chục năm. Tình cảm này quý giá lắm. Trước lúc ông nhà tôi mất còn căn dặn phải thực hiện lời hứa giữa hai nhà. Cho thấy ông cũng rất muốn gia đình chúng ta thân càng thêm thân. Nhưng biết sao được, sự đời luôn thay đổi. Bọn trẻ có chí hướng riêng. Cho nên nếu không được làm người một nhà thì vẫn là thân hữu, ông hà tất cứ để chuyện này trong lòng làm ảnh hưởng tới quan hệ thâm tình của chúng ta.”

“Hừ, nhà họ Đoàn các người nói dễ nghe lắm. Nếu không phải cháu trai của bà đi lấy vợ thì bây giờ có phải tôi đã có chất hay không?” Hoàng lão gia khó chịu nói.

Đoàn lão phu nhân cũng thờ dãi nói: “Nếu năm đó Kim Minh từ chối Nhất Phương và ông nhà tôi lúc mất cũng không còn nuôi tiếc.”

Bà Minh ngồi đó liền ho vài tiếng, ôn tồn nói: “Ba à! bác Linh! Chuyện qua lâu lắm rồi. Chúng ta đừng nhắc nữa. Bỏ qua đi. Hai nhà chúng ta từ nay xóa hết hiểu lầm, vẫn là bạn thân và cộng sự tốt trên thương trường được không!”

“Ông ngoại, mẹ, hai người nói chuyện gì vậy. Con không hiểu.” Tĩnh Vân tròn mắt dõi theo câu chuyện nhưng không hiểu nổi mọi người đang nói gì. Đoàn Nam Phong và Hoàng Gia Khiêm cũng biết chuyện này cho nên im lặng theo dõi câu chuyện.

Bà Catherine lúc này mới lên tiếng: “Tĩnh Vân, chắc mọi người chưa nói cho cháu biết. Hai nhà Đoàn - Hoàng từ lâu đã có lời hứa kết làm thông gia. Nhưng đến giờ vẫn chưa thực hiện được. Vì Nam Phong ba năm trước đã kết hôn. Cho nên... có lẽ phải chờ đến đời của Tĩnh Nhật và con của cháu.”

Tĩnh Vân đang ăn liền buông đũa, quay mặt sang nhìn Đoàn Nam Phong. Hắn vẫn điềm tĩnh, sắc mặt không thay đổi. “Hắn đã biết từ trước rồi sao?” Sau đó cô như chợt tỉnh: “Tĩnh Nhật? Con trai mình tên Tĩnh Nhật sao? Hôn sự đến đời Tĩnh Nhật sẽ kết hôn...hà...không được.”

“Không được!” Tĩnh Vân và Nam Phong kích động nói.

Cả bàn ăn quay lại nhìn hai người họ. Hoàng lão gia lên tiếng: “Vì sao?”

Đoàn Nam Phong mỉm cười nói: “Vì cháu muốn là người thực hiện tâm nguyện của ông cháu. Không biết ý của Hoàng lão gia thế nào?”

“Cậu đã có vợ rồi, thực hiện cách nào? Thật biết nói đùa!” Hoàng lão gia đáp gọn.

“Cháu đang tiến hành li hôn.”

“Như vậy cũng không được.” Hoàng lão gia tiếp tục phản bác.

Đoàn lão phu nhân liền hỏi lại: “Vì sao?”

Hoàng lão gia nhìn sang Tĩnh Nhật đang ngồi ăn rất ngoan bên cạnh bà Minh và bà Catherine, sau đó nói: “Vì cậu đã có con rồi. Như vậy sẽ uất ức cho cháu gái tôi. Nó không thể làm kẻ mẫu, nuôi con người khác được. Nhìn xem, có biết bao nhiêu gia đình trọc phú muốn cưới cháu gái tôi. Người làm ông

này sẽ không vì bất cứ điều gì mà để cháu gái tôi chịu thiệt được.”

Đoàn Nam Phong nghe xong mỉm cười, nhìn Tinh Vân nói: “Mẹ kể sao? Hay chúng ta hãy nghe thử ý kiến của Hoàng tiểu thư xem sao?”

“Phải đó, lúc này Tinh Vân cũng phản đối hôn sự cho chất của chúng ta. Hay là thử nghe ý kiến của Tinh Vân xem thế nào.” Đoàn lão phu nhân mỉm cười đưa mắt nhìn Tinh Vân.

Bị lâm vào thế khó, không thể hứa hôn cho Tinh Nhật, cũng không thể giải thích lý do phản đối. Càng không muốn nghĩ đến tương lai với Đoàn Nam Phong. Bởi vì hấn nói hấn li hôn nhưng nhiều năm như vậy cũng không bỏ được Lưu Uyển Linh. Hấn yêu Lưu Uyển Linh không phải giả mà tình cảm hấn dành cho Lưu Uyển Linh không phải ít. Quan trọng hơn là hai năm nay lòng cô đã tỉnh như mặt hồ, không muốn nói chuyện yêu đương nữa. Nhất thời không biết nói sao trước sự trông đợi của hai bên gia đình. Cho nên...

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10-1: “Muốn gặp mẹ!”(I)

“Ui... sao tự nhiên lại đau đầu quá!”

Bỗng dưng Tinh Vân ôm đầu, nhăn mặt, kêu đau đầu khiến cho cả bàn ăn cũng tạm quên đi chuyện đang nói quay sang hỏi han nằng. Hoàng Gia Khiêm tỏ vẻ sốt sắng, ân cần hỏi: “Em sao vậy? Không được khỏe sao?”

Tinh Vân giả vờ thờ dốt nói: “Chắc cả ngày hôm nay lo lắng hồi hộp nên em thấy hơi mệt.”

Sau đó nhìn ra giữa bàn và nói: “Tự nhiên cháu cảm thấy không được khỏe, xin lỗi cháu muốn về phòng nằm nghỉ. Mọi người cứ tự nhiên ạ.”

Hoàng Gia Khiêm thấy vậy liền nói: “Để anh đưa em về. Sẵn gọi bác sĩ cho em.”

Tinh Vân xua tay: “Không cần phức tạp đâu, em sẽ nói Bảo Vy đến là được. Anh còn phải ở lại tiếp khách.

Đoàn Nam Phong biết Tinh Vân không trả lời nổi nên tìm cách trốn tránh. Anh không giữ cô lại cũng không chạy theo cô, chỉ kín đáo nhếch môi cười bí hiểm.

.....

“Tinh Vân, ăn chút gì đi. Cả ngày bận rộn, lại còn phải giả bệnh nữa.” Bảo Vy bước vào phòng của Tinh Vân trên tay bê cả mâm thức ăn đặt trên bàn trà.

Tinh Vân lười biếng ngồi dựa vào sofa thở dài: “Con tàu rời cảng tưởng là đã an toàn. Ai dè hấn bay trực thăng đến. Sao lại gặp vào đúng lúc này chứ?”

Bảo Vy ngồi xuống đối diện, lấy một ít thức ăn vào đĩa, vừa ăn vừa nói: “Nhờ vậy tớ mới có dịp trong thấy thiên thần nhà cậu. Xinh quá đi! Nhất là cái mái tóc nâu xoắn xoắn và đôi mắt y chang Đoàn Nam Phong. Lúc cậu và Đoàn Nam Phong cùng ngồi xuống ôm đứa bé, tim mình như nhảy khỏi lồng ngực. Sao lại có một gia đình hoàn hảo mỹ mãn như vậy chứ? Ông trời quả thực bất công, bao nhiêu cái tốt dành hết cho cậu.”

“Mình xin cậu đấy, đang nói chuyện trên mây sao? Cái gì mà gia đình hoàn hảo? Đầu phải cậu không biết hoàn cảnh của mình. Hôm nay còn thảm hơn, mình còn biết ra được gia đình mình và anh ta có hôn ước với nhau. Anh ta ngang nhiên đòi thực hiện hôn ước.” Tinh Vân ngán ngẩm nói.

Bảo Vy đang ăn cũng dừng lại thè lưỡi ra: “Có chuyện này sao? Vậy ông và mẹ cậu nói thế nào?”

“Ông của mình ngại anh ta có một đứa con, ngại mình làm mẹ kế sẽ bị uất ức nên anh ta liền quay sang hỏi mình có ngại chuyện này hay không?”

Bảo Vy nghe xong tủm tỉm cười: “Mẹ kể sao? Tinh Nhật nhìn một cái là biết con của cậu. Ngoại trừ tóc và mắt ra thì khuôn mặt, mũi, miệng đều giống cậu như đúc. Hơn nữa, hai năm trước mình là người ký vào biên bản tử vong của con trai Lưu Uyển Linh. Cho nên, một trăm phần trăm Tinh Nhật là con của cậu. Trừ phi Đoàn Nam Phong còn có người phụ nữ khác và cũng sinh ra một đứa con trai vào đúng khoảng thời gian cậu sinh con. Người phụ nữ này cũng phải có nét mặt giống cậu đến tám chín chục phần trăm không qua phẫu thuật thẩm mỹ. Kiểm đâu ra người như vậy? Nhưng nếu như vậy thì con của cậu đâu?”

“Tinh Nhật là con ruột của mình. Ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy nó, mình đã biết được điều đó. Cảm giác này thực sự rất khác biệt. Cho nên, Bảo Vy, mình thực sự rất muốn ở gần thằng bé nhưng lại không muốn quay lại với ba nó. Phải làm sao đây?” Tinh Vân băn khoăn, mặt chau mày rử nhìn Bảo Vy.

Bảo Vy múc chén súp đẩy về phía cô nói: “Ăn một chút đi, ăn no sẽ thông minh hơn đấy.”

Đúng lúc này, trợ lý vào thông báo Đoàn Nam Phong và con trai đang ở bên ngoài chờ muốn gặp. Bảo Vy phản kích đồng ý ngay nhưng Tinh Vân ngăn lại: “Không được, mình không gặp hẳn đâu.”

“Tinh Vân, cậu làm ơn đi. “Tiểu soái ca” đó mình chỉ mới được nhìn từ phía xa. Nay người ta đã đến tận cửa, cậu còn định không cho mình cơ hội ôm ấp soái ca sao?” Bảo Vy van nài.

Nhưng Tinh Vân vẫn cương quyết xua tay: “Mình cũng muốn gặp thằng bé nhưng ba thì không dễ đối phó chút nào?”

Bảo Vy thân nhiên nói: “hiếm lắm mới có dịp ôm nựng hoàng tử bé. Cậu đừng làm mình đi uống chuyến này. Còn với ba nó thì cùng lắm là cậu bị ăn thêm lần nữa thôi.”

Bảo Vy nói xong còn ôm bụng cười hô hô rất gian tà. Tinh Vân cắn môi nhào đến cù lét cô nhưng Bảo Vy cũng không vừa liền vùng dậy mở cửa ra chạy trốn.

Bảo Vy mở cửa nhanh chân chạy ra phía hành lang, Tinh Vân nhắm mắt đuổi theo lại vô tình nằm gọn vào lòng ai đó. Vòng tay quen thuộc ấm áp bao lấy cô. Ngẩng mặt lên mắt đối mắt với đôi mắt màu nâu nhạt trong veo. Trong tích tắc, đôi mắt ấy lóe lên ý cười.

Tinh Vân liền tỉnh táo lại, vùng tay ra khỏi người hắn, chỉnh sửa lại chiếc đầm ngủ màu tím sậm ngắn cùn thiếu vải, xấu hổ quay một mạch đi về phòng. Bảo Vy một tay che miệng cười khúc khích, một tay vẫn đang che mắt hoàng tử bé của cô.

Đoàn Nam Phong bước theo sau Tinh Vân, bắt gặp mỉm cười trước dáng điệu xấu hổ của Tinh Vân.

- - - - -

Chương mới đã được up rồi nhé mọi người. Tuần này mình hơi bận do nhiều việc phải hoàn tất trước kỳ nghỉ Phục Sinh cho nên tốc độ ra chương mới sẽ chậm hơn (1 tuần/chương). Nhưng mà mình sẽ cố gắng tranh thủ up nhanh nhất để phục vụ độ hóng của các bạn.

Có ai cổ vũ cho tinh thần của mình không nè?! Chứ up truyện lên mà không ai đọc là nản lắm luôn á. Hết muốn kể nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-2: “Muốn gặp mẹ!”(II)

Tinh Vân liền tỉnh táo lại, vùng tay ra khỏi người hắn, chỉnh sửa lại chiếc đầm ngủ màu tím sậm ngắn cùn thiếu vải, xấu hổ quay một mạch đi về phòng. Bảo Vy một tay che miệng cười khúc khích, một tay vẫn đang che mắt hoàng tử bé của cô.

Đoàn Nam Phong bước theo sau Tinh Vân, bắt gặp mỉm cười trước dáng điệu xấu hổ của Tinh Vân.

Bảo Vy nắm tay hoàng tử bé Tinh Nhật nói: “Tiểu soái ca, con có muốn đi chơi với cô không?”

Tinh Nhật lắc đầu: “Không muốn.”

Bảo Vy cúi người xuống bế thằng bé lên, nhéo mũi nó hỏi: “Tại sao lại không muốn?”

Tinh Nhật liền nói: “Cháu muốn đi tìm mẹ.”

Bảo Vy tròn mắt kinh ngạc hỏi: “Cháu biết mặt mẹ cháu không?”

Tinh Nhật lắc đầu nói: “Không biết mới phải đi tìm.”

Bảo Vy phút chốc cứng họng: “Ừ nhỉ!”

Nhanh như cắt Tinh Nhật nhào ra khỏi vòng tay của Bảo Vy, chạy lao về phía Đoàn Nam Phong gọi lớn: “Ba ơi, đưa con đi tìm mẹ đi.”

Tinh Vân nghe xong dừng bước. Không nói gì liền quay lại đi về phía Tinh Nhật, ôm lấy đứa bé vào lòng, hôn lên đôi má trắng mịn của nó. Thằng bé bị ôm chặt quá nhất thời khó chịu, cựa quậy trong lòng cô. Tinh Vân không giữ nổi nó cho nên Đoàn Nam Phong đưa tay ra đón lấy nó từ tay Tinh Vân.

Tinh Vân không nỡ buông tay cho nên cứ giữ nửa người trên của đứa bé. Đoàn Nam Phong thấy vậy liền cười nói: “Em định cho cha con anh đứng thế này ở hành lang sao?”

Tinh Vân như sợ tình liền dí ngón tay vào ổ khóa, cánh cửa tự động mở ra, cô đứng sang một bên nhường đường cho Đoàn Nam Phong và con trai bước vào. Lúc cô định bước vào thì Bảo Vy cũng vừa lúc đi đến cửa phòng.

Bảo Vy nhìn Tinh Vân mỉm cười nói: “Cho mình ôm tiểu soái ca thêm tí nữa nhé. Không thì tối nay lại khó ngủ.”

Nói xong, cô liền tiến lại sofa chỗ Tinh Nhật đang ngồi bắt đầu chiến dịch cung nệm khiến thằng bé bị nhột cười khanh khách. Tinh Vân bước vào phòng ngủ choàng thêm áo khoác kín mít che lại chiếc áo ngủ màu tím sậm đang mặc trên người.

Tinh Nhật nhìn thấy liền nói: “Ba ơi, “nữ thần ánh sáng” đã cởi bỏ chiếc áo lông lầy có phải là lúc phải đi ngủ không?”

Đoàn Nam Phong nhìn sang Tinh Vân giải thích: “Trong câu chuyện mà anh hay đọc cho con có một đoạn miêu tả như vậy. Chắc là lúc thằng bé thấy em tại sảnh tiệc nó ấn tượng chiếc váy lấp lánh của em.”

Sau đó anh quay sang Tinh Nhật, dịu dàng nói: “Con nói đúng rồi, đã đến giờ đi ngủ. Chúng ta về ngủ thôi.”

Cậu bé chu cái miệng xinh ra nhìn Đoàn Nam Phong, lắc đầu nguầy nguậy kêu lên: “Không, không ngủ! Con còn phải gặp mẹ. Muốn gặp mẹ!”

Tinh Vân ngồi đó, mặt mày này nọ thất lại. Con trai trước mặt nhưng không dám nhận. Bảo Vy nhìn thấy Tinh Vân ngồi bất động, Đoàn Nam Phong nhìn cô không nói gì. Không khí bỗng chốc đông cứng. Cho nên cô liền lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Tinh Nhật, ở phía trên boong tàu có một nơi rất vui, có thể mẹ con cũng đến đó chơi. Chúng ta lên đó thử xem nhé.”

Tinh Nhật nghĩ nghĩ một chút liền nhìn sang Đoàn Nam Phong nói: “Ba đi cùng con nhé! Bà nội và bà cố nói chỉ có ba mới biết mặt mẹ.”

Đoàn Nam Phong xoa đầu con, trêu mếu nói: “Con ngoan, đi chơi một lúc với bác sĩ Bảo Vy, ba có chuyện cần nói với “nữ thần ánh sáng”. Sau đó chúng ta lại tiếp tục đi tìm mẹ được không?”

Đứa bé tròn mắt nhìn Đoàn Nam Phong sau đó ngoan ngoãn tiến lên hôn tạm biệt anh rồi vẫy tay chào Tinh Vân. Sau đó đặt bàn tay nhỏ bé vào tay Bảo Vy, nhanh chân bước đi theo cô.

Tinh Vân luyến tiếc nhìn theo cậu bé lùn lùn như cái nắm bước đi theo Bảo Vy.

Đoàn Nam Phong quay lại, thấy Tinh Vân sắc mặt mệt mỏi ngồi tựa vào sofa, anh tiến lại gần ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng hỏi: “Em có muốn nghỉ ngơi một lúc không?”

Tinh Vân hai mắt đỏ hoe, quay đi lau nước mắt, giọng lạnh tanh hỏi: “Luu Uyên Linh không quan tâm, không đối xử tốt với Tinh Nhật hay sao mà thằng bé cứ suốt ngày đi tìm cô ta?”

Đoàn Nam Phong nhìn Tinh Vân một lúc rồi nói: “Người mà con đi tìm là em. Vì từ khi Tinh Nhật ba tháng, Uyên Linh chưa từng gặp nó. Làm sao nó biết cô ấy là ai mà đi tìm.”

“Chưa từng gặp sao? Cũng như không hề chăm sóc nó ư? Như vậy cô ta cũng không quan tâm đến sự tồn tại của nó. Anh cũng vậy phải không? Hay là anh trả lại thằng bé cho tôi đi có được không?” Tinh Vân kích động nói.

Đoàn Nam Phong quay sang nhìn cô, hai tay giữ vai cô: “Tinh Vân, em bình tĩnh chút đi có được không? Sao anh có thể không quan tâm đến con được.”

“Có phải cô ta không thích Tinh Nhật cho nên hôn nhân của anh gặp trở ngại. Hôm nay anh đưa nó đến đây là trả lại cho tôi phải không?” Tinh Vân nghĩ ra khả năng như vậy nên bắt ngờ nở nụ cười hy vọng.

Gương mặt Đoàn Nam Phong cứng đờ, hai mắt lóe lên tia lửa, vươn tay ra kéo Tinh Vân vào lòng. Tinh Vân bất ngờ bị đặt vào tư thế thân mật như vậy liền giãy lên thoát ra nhưng hai cánh tay rắn chắc của Đoàn Nam Phong đã giữ chặt cô trên chân mình: “Ngồi yên, tôi chỉ muốn ôm em một lúc thôi. Nếu em cứ không ngoan như vậy thì tôi không dám chắc việc gì sẽ xảy ra.”

Tinh Vân nghe giọng nói của Đoàn Nam Phong thay đổi, kinh nghiệm cho cô biết cô nên nghe lời hắn. Nếu như đánh thức “thú tính” của hắn thì e rằng cô... thôi không dám nghĩ nữa.

- - - - -

Chương sau sẽ có H cho nên bạn nào không thích thì skip qua dùm mình ha. Có điều phải mấy ngày nữa mới viết xong vì viết H với mình hơi khó và mình cũng đang không có động lực viết vì thấy lượt view không nhích tí nào cả. Cũng không có cái sao nào luôn. Huhu..

Giúp mình có thêm động lực đi các tình yêu!

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-1: Trúng độc mẫn tính (I)

Thấy Tinh Vân ngồi yên không kháng cự nữa, Đoàn Nam Phong bắt đầu nói. Giọng nói của anh cũng trầm tĩnh hơn. Có trời làm chứng, cả đời anh chưa từng giải thích hay xuống giọng với ai kể cả với người mà anh nghĩ là yêu như Lưu Uyển Linh anh cũng chưa từng giải thích bất kỳ chuyện gì. Nhưng với cô gái đang ngồi trong lòng này, anh hết lần này đến lần khác xuống nước, nhẹ giọng giải thích.

Nghĩ đến đây, Đoàn Nam Phong cười tự giễu trong lòng nhưng vẫn hít sâu bắt đầu từ tốn nói: “Anh đưa con đến đây không phải là muốn giao con lại cho em. Càng không vì ai không thương nó mà bỏ rơi nó. Tinh Nhật là con của anh và em. Anh yêu quý nó vô cùng. Sở dĩ Uyển Linh không gặp Tinh Nhật là vì anh không cho cô ấy lui đến. Con của chúng ta hoàn toàn không liên quan gì đến cô ấy cả. Tinh Vân, hai năm nay em sống thế nào?”

Tinh Vân quay mặt đi, tránh ánh mắt trĩu mến như xoáy sâu vào lòng cô của anh. Lạnh nhạt đáp: “Như anh thấy đó, ông ngoại cho tôi cuộc sống mà tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến. Cho nên tôi cũng phải có trách nhiệm gánh vác sản nghiệp của ông. Hai năm nay tôi ra sức học cách quản lý Hoàng Thiên cùng với anh Khiêm. Đến bây giờ tôi mới hiểu được muốn ngồi ở vị trí này anh cũng không hề dễ dàng.”

Đoàn Nam Phong mỉm cười, lấy tay véo mũi cô, cứng nựng nói: “Em đã bắt đầu biết nghĩ cho tôi rồi sao?”

Bắt ngờ bị véo mũi như thú cưng, Tinh Vân trừng mắt nhìn hấn.

Đoàn Nam Phong lại cười nói: “Thực ra thì nhất thời bắt em quản lý cả một sản nghiệp đồ sộ như Hoàng Thiên cũng là khó cho em. Như Lâm Thiên Vũ và Lâm Cát Vũ từ nhỏ đã học kinh doanh, cũng tốt nghiệp ở các trường đại học danh tiếng nhưng đến giờ ba hấn vẫn chưa dám giao cho anh em hấn. Cũng có rất nhiều người như vậy. Cho nên em không cần đặt áp lực quá lớn cho mình.”

Nghe Đoàn Nam Phong động viên, trong lòng cô quả thực thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Những lời như thế này ông ngoại, mẹ và anh Khiêm đều nói với cô nhưng sao khi nghe từ miệng hấn lại thấy đặc biệt vui như vậy.

Nhìn thấy mặt Tinh Vân dần ra, Đoàn Nam Phong cao hứng lần tới áp môi vào bàn tay cô hôn hít. Tinh Vân giật mình rút tay lại. Đoàn Nam Phong chùng hững ngẩng lên nhìn Tinh Vân đang quay mặt đi hướng khác. Hấn không phải không khó chịu mà là khó chịu không dám biểu hiện ra. Chỉ có thể kiên nhẫn hạ giọng nói chuyện

“Tinh đến bây giờ thì khoảng thời gian mà chúng ta chung sống cùng nhau là khoảng thời gian mà tôi cảm thấy vui vẻ nhất trong đời. Lúc đó, hầu như ngày nào trước khi chúng ta đi ngủ, em cũng ngồi lên chân tôi như thế này, em luôn vòng tay ôm cổ tôi, luôn chủ động cúi xuống hôn vào trán tôi. Có khi tay em lại nghịch tóc tôi đến khi tôi không chịu nổi phải bế em lên giường...”

“Đừng nói nữa!” Tinh Vân cắt ngang lời anh, bịt hai tay lại, đầu lắc liên tục tỏ ý không muốn nghe nữa.

Đoàn Nam Phong nhìn phản ứng của Tinh Vân, trong lòng không tránh khỏi chua xót. Anh cầm tay Tinh Vân nhẹ giọng hỏi: “Thật ra tôi đã làm gì sai khiến em một chút cảm giác muốn ở cạnh tôi cũng không có.”

Tinh Vân không nói gì. Đoàn Nam Phong lại hỏi tiếp: “Tôi là ác ma hay là quỷ dữ mà khiến em xa lánh? Hay tôi đối xử với em không đủ tốt?”

Tinh Vân quá mệt mỏi để nhắc lại chuyện xưa. Chỉ lắc đầu nói: “Chúng ta không thể nào đâu.” Sau đó đứng lên đi ra mở cửa tiễn khách.

Nhưng Đoàn Nam Phong đâu phải tay mơ mà bỏ qua cơ hội đơn độc ở cùng Tinh Vân. Anh bước về phía cửa, Tinh Vân lịch sự nói: “Đoàn tổng tài, đi thông thả.”

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười, cầm nắm đấm cửa đóng sầm lại, nhanh như cắt bế thốc Tinh Vân lên. Tinh Vân sợ hãi đấm liên tục vào ngực anh. Nhưng Đoàn Nam Phong không hề có chút phản ứng, cứ một đường tiến thẳng vào phòng ngủ.

- - - -

các tình yêu thấy hay và muốn đọc tiếp thì vote cho mình để mình có thêm động lực viết tiếp nào. Tự nhiên sao mình thấy lười quá đi à...

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11-2: Trúng độc mẫn tính (II)

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười, cầm nắm đấm cửa đóng sầm lại, nhanh như cắt bế thốc Tinh Vân lên. Tinh Vân sợ hãi đấm liên tục vào ngực anh. Nhưng Đoàn Nam Phong không hề có chút phản ứng, cứ một đường tiến thẳng vào phòng ngủ.

Ngay khi lưng Tinh Vân chạm vào nệm, cô lại nhớ đến lần đầu tiên của mình. Cảm giác sợ hãi nảy sinh, theo bản năng cô rút vào góc đầu giường dùng ánh mắt dè chừng nhìn Đoàn Nam Phong.

“Em lại dùng thái độ này với tôi hay sao?”

“Đoàn Nam Phong, anh đừng qua đây.” Tinh Vân kêu lên.

“Khá lắm! Ít ra lần này em đã biết được tên tôi.” Đoàn Nam Phong từ từ tiến lại gần chiếc giường.

“Hắn nói đúng, lần này nàng đã biết được tên hắn. Gần một năm sống cùng nhau nàng đúng là không biết gì về hắn ngoài cái tên. Thật buồn cười! Nàng yêu hắn sao? Phải, nàng đã từng nghĩ và muốn như vậy.”

Mãi lo nghĩ ngợi, đến khi nhìn lại thì nàng thấy hắn đã ở rất gần mà nàng thì không còn chỗ để lùi nữa. Áo sơ mi trên người hắn cũng đã bị vứt đi từ lúc nào. Hắn vươn tay vuốt lưng nàng, một cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng. Theo phản xạ nàng rung mình, hắn di chuyển tay lên đầu nàng, hai tay giữ đầu nàng để mũi nàng chạm vào mũi hắn. Nàng đúng là đang rất sợ hắn “ăn nàng” nhưng trong mắt hắn nàng không nhìn thấy sự hung tợn hay ham muốn chiếm đoạt mà chỉ thấy sự trêu mến và yêu thương ấm áp. Nàng say mê nhìn vào mắt hắn, bất giác bị ánh mắt đó mê hoặc và chìm đắm trong đó.

“Em nhìn tôi như vậy, sẽ khiến tôi không kiềm được mà nhanh chóng muốn em ngay đây.” Người nào đó đang cạ mũi nàng nhưng vẫn tốt bụng nhắc.

Tinh Vân như sực tỉnh, nàng dời mặt ra xa một tí, lườm hắn nói: “Lần này anh đâu có bị trúng thuốc, sao lại hành động như vậy?”

Đoàn Nam Phong bật cười, lấy tay xoa đầu nàng: “Lần trước là bị trúng thuốc, còn lần này là bị trúng độc miễn tính.”

Tinh Vân nghe xong phì cười, lấy tay đẩy hắn ra: “Đừng như vậy, tôi với anh đã kết thúc rồi.”

- ----

Chương sau có H cho nên viết hơi khó nên mình ra chậm nhé cả nhà ui. Bạn nào yêu thương cho mình một đề cử để mình lấy tinh thần viết tiếp ra chương mới nhanh chút nào.

Vẫn như trước giờ mình nói: Đây là phần tiếp theo của "Thiên Kim Bạc Tử" cho nên anh chị em muốn hiểu thì nên đọc bộ trước nha.

Cám ơn các bạn đã ủng hộ hạc giấy nha!:-)

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12-1: “...Đêm nay em đừng mong thoát”(H) (I)

Đoàn Nam Phong không những không bỏ cuộc mà còn ôm nàng chặt hơn. Một tay giữ đầu, một tay giữ lưng để nàng áp sát vào hắn, đặt cằm lên vai hắn. Hơi thở của hắn từng đợt phả vào tai nàng: “Vậy thì hãy bắt đầu lại đi!”

Tinh Vân lại lần nữa đẩy hắn ra: “Không được, tôi không muốn.”

“Vi sao? Nói cho tôi biết vì sao?” Giọng Đoàn Nam Phong toát lạnh.

“Tôi đã nói rồi, chúng ta không hợp nhau.” Tinh Vân trước sau vẫn không muốn nói thêm về chuyện của Băng Thanh, chuyện của Lưu Uyển Linh. Bởi vì bọn họ với nàng mà nói không quan trọng. Điều quan trọng là nàng không tin tưởng vào hắn hay vào tình cảm nữa. Hiểu lầm, chia tay, đau khổ, mệt mỏi đã khiến nàng tuyệt vọng.

“Không hợp nhau sao?” Đoàn Nam Phong nói như gắt.

Vừa dứt lời hắn liền một phát đẩy nàng xuống giường. Đôi tay thuần thục cởi dây áo choàng ngủ màu tím của nàng ra. Bên trong lộ ra chiếc áo ngủ cổ sâu cùng màu viền ren tơ cao cấp nổi bật trên nền da trắng mịn. Hắn áp người xuống, áp môi vào môi nàng sau đó lần sang phía cổ hít lấy hương thơm trên người nàng, mùi hương của lá xông trên người nàng, mùi hương mà hắn nhưng nhớ hơn hai năm qua.

“Có phải chúng ta không hợp nhau chuyện này không?” Hắn thô thể vào tay nàng.

Tinh Vân vừa sợ hãi vừa đỏ mặt. Nàng sợ nếu nói gì đó không đúng thì lại kích thích hắn.

Như không có thêm kiên nhẫn nghe nàng trả lời. Hắn nhanh tay kéo áo choàng ngủ của nàng vứt đi. Chiếc áo ngủ ngắn cùn không che hết cặp chân tuyệt mỹ càng như khiêu khích. Bàn tay hắn nhanh chóng vuốt ve làn da mềm mại của nàng, âu yếm nói: “Đoàn Nam Phong tôi, đời này bại dưới tay em rồi.”

Nói xong hắn cúi xuống hôn lên cặp đùi của nàng. Tinh Vân sợ hãi toàn thân lạnh toát nổi gai ốc, kêu lên: “Đoàn Nam Phong, buông tôi ra. Anh dám làm càng tôi không tha cho anh.”

Hắn dùng động tác, ngẩng mặt lên, nhếch môi cười: “Em sẽ làm gì tôi? Sinh cho tôi thêm một đứa con nữa sao?”

“Anh...Đồ lưu manh.” Tinh Vân mắng hắn, quơ lấy gối ném về phía hắn.

“Lần nào cũng dùng cách hạ lưu này với tôi. Cút đi.” Cô định ném gì đó nhưng nhìn lại đã không còn thứ gì có thể ném được nữa nên thôi, rút chân lại.

“Tinh Vân, từ lúc chúng ta ở cùng nhau, có thứ gì tôi không đáp ứng em không? Tôi tốt với em như vậy, tại sao em nhất định xa lánh tôi?” Đoàn Nam Phong chưa xót hỏi. Hắn lấy tay vuốt mặt mình tỏ vẻ bất lực.

“Tránh xa tôi ra, đồ háo sắc.” Tinh Vân giẫy nảy.

Nhìn điệu bộ không cam tâm này của nàng, hắn vừa khổ tâm nhưng đồng thời lại càng khiến hắn nổi máu chinh phục của đàn ông. Hắn vươn tay, kéo chân nàng về phía hắn, gấp hai chân của nàng lại, nhanh chóng đưa tay kéo lấy chiếc quần lót ném ra xa, phá hủy phòng tuyến phía dưới của nàng.

Nàng tròn mắt nhìn hắn. Không ngờ hắn nghe lời nàng nói như “nước đổ lá môn”, cuối cùng vẫn quyết tâm “ăn nàng”. Hắn nhìn chằm chằm vào nơi tư mật của nàng khiến nàng vừa xấu hổ vừa khó chịu. Mặt nàng đanh lại, muốn lấy cái đèn ngủ đập vô đầu hắn cho hắn tỉnh nhưng lại lo hắn bị thương cho nên lại thôi. (Các bạn có nhớ trong đêm động phòng, Lưu Uyển Linh đã dùng cái gì đập vào đầu Đoàn Nam Phong không? Bà chị đó mạnh mẽ chịu không nổi à.)

Hắn trườn tới, lần nữa chống lên người nàng, phủ môi xuống hôn lên trán nàng. Tinh Vân mệt quá không muốn chống cự nữa, nằm yên nhắm mắt lại. Thấy vậy hắn liền mỉm cười nói: “Vị hôn thê của anh, đêm nay em đừng mong thoát.”

Nàng vừa nhắm mắt vừa suy nghĩ: “Tại sao mình lại ngu ngốc ở riêng cùng với cái tên háo sắc này? Những tưởng chia tay rồi hắn sẽ không còn cảm giác với mình. Không ngờ hắn đích thị là “ăn tạp”. Đã có vợ vẫn “ăn vụng” mà đáng thương thay mình lại là đồ ăn vụng của hắn. Tinh Vân à Tinh Vân...sao mày không cầm cái đèn ngủ đập đầu hắn mà lại vô dụng nằm đây cam chịu cho hắn si nhục mày?” Nghĩ vậy nhưng nàng không sao nổi làm người đàn ông này bị thương. Lần nào nàng cũng mềm lòng với hắn. Ba năm trước hắn cưỡng bức nàng nhưng nàng vẫn mềm lòng cứu hắn, rồi bất tri bất giác bước vào cuộc đời hắn. Phải chăng, nàng thực sự nợ hắn?

Bình thường vào lúc tuyệt vọng nhất thì cuộc sống vẫn luôn le lói tia hy vọng. Ngay lúc này, điện thoại vang của Đoàn Nam Phong vang lên. Thực ra thì điện thoại của hắn và nàng này giờ vẫn vang lên nhưng hắn đều mặc kệ. Nàng cũng không trông mong điện thoại di động có thể cứu người. Nhưng với tiếng chuông này thì hắn thực sự khẩn trương. Hắn buông nàng ra để đi tìm điện thoại. Nàng đoán là Lưu Uyển Linh gọi cho hắn. Bất giác nàng thấy biết ơn cô ta. Chỉ ít cô ta đã tóm lại người đàn ông của mình, không cho hắn “ăn vụng”

Các bạn thân yêu của Hạc giấy ui! Các bạn vui lòng vào like page này của mình để đọc những câu chuyện của mình một cách nhanh nhất nhé. Nhưng quan trọng hơn là chúng ta có thể giao lưu, chia sẻ và trò chuyện với nhau.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Hẹn gặp các bạn ở trang những câu chuyện của Hạc Giấy nhé!:-X:-X:-X

Đừng quên bấm đề cử để những bạn khác có thể đọc nhé. Cảm ơn các bạn nhiều nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12-2: “...Đêm nay em đừng mong thoát”(H) (II)

Nàng thông thả mặc lại quần áo thì nghe cái giọng nhỏ xiu eo eo trong điện thoại. Nàng hiếu kỳ đến gần hắn để nghe cho rõ. Thì ra con trai đang tập nói của nàng đang réo hắn về kể chuyện. Hắn cung chiêu nói: “Tinh Nhật ngoan, ba nói chuyện xong với “nữ thần ánh sáng” sẽ về kể chuyện cho con.

“Không chịu, ba về ngay, về ngay.”

“Được, được...về ngay về ngay.”

Hắn hôn tạm biệt con rồi cúp máy. Nét mặt hắn lúc này nhìn như một thiên thần. Khác xa bộ mặc ăn thịt người vừa rồi đối với nàng.

Hắn đứng lên, vừa mặc lại quần áo vừa nhìn nàng nói: “Cho anh khoảng một tiếng, anh về dỗ con ngủ. Sau đó sẽ quay lại tiếp tục chuyện này.”

Mặc xong quần áo, hắn tiến lại hôn lên trán nàng, thổi thè: “Chỉ một tiếng thôi, hy vọng em không bị mất hứng.”

Tinh Vân muốn há ra nói gì đó nhưng lại thôi. Bởi vì cái tên háo sắc này tự tin đến tự kiêu rồi: “Hắn nói cứ như nàng đã chấp nhận và mong chờ hắn quay lại vậy đó. Nàng cầu thoát khỏi hắn còn không kịp nữa là. Còn nữa, nàng có đặc nào cũng không đơn độc ở với hắn lần nữa. Lần này coi như may mắn. Phải cảm ơn thiên thần nhỏ của nàng.”

Thấy Tinh Vân không nói gì, Đoàn Nam Phong cúi xuống hôn vào môi nàng rồi mỉm cười bước ra khỏi phòng ngủ. Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bất ngờ nàng lại lên tiếng: “Nam Phong...”

Nghe thấy nàng gọi, hắn dừng bước, mỉm cười quay lại ngồi lên mép giường cạnh nàng: “Sao vậy, không nhớ xa anh sao?” Hắn kéo nàng vào ngực, dịu dàng nói.

Một loạt hành động này của hắn khiến nàng hơi run nhưng vẫn cố bình tĩnh hít thở: “Tôi nào anh cũng đọc truyện cho con sao?”

Hắn lấy tay cạ cạ vào mũi nàng: “Thì ra là em hỏi chuyện này. Thằng nhóc đó từ lúc sáu tháng đã thích ôm anh ngủ. Chín giờ tối mỗi đêm nếu không có anh, nó sẽ không chịu ngủ. Trong nhà không ai thay thế được cả luôn phải giúp nó gọi điện cho anh. Gần đây thì thằng bé giật luôn điện thoại để mè nheo với anh.”

Tinh Vân ngẩng lên nhìn anh, sau đó lại cúi xuống, e ngại nói: “Như vậy thì thật vất vả cho anh!”

Hắn búng mũi nàng: “Tinh Nhật là con anh, nuôi nấng chăm sóc nó là đương nhiên. Sao lại vất vả!”

Tinh Vân lại áy ngại nói: “Nhưng anh nói Lưu Uyển Linh không gặp nó, mà anh thì đêm nào cũng phải dỗ con ngủ xong mới quay về Nam Uyển. Như vậy chắc cô ấy sẽ không vui đâu.”

Đoàn Nam Phong quay người Tinh Vân lại để mặt nàng và mặt anh đối diện nhau. Ánh mắt anh nhìn sâu vào mắt cô, ôn tồn nói: “Em là đang lo cho anh hay đang ghen?”

“Ghen? Tại sao nàng phải ghen? Cái tên này lại đang tự kiêu rồi?”

“Tôi chỉ lo Tinh Nhật làm ảnh hưởng cuộc sống của anh. Bao năm qua anh cũng rất vất vả. Hay là...”

Vừa nói đến đây, hắn liền cắt lời nàng, áp môi xuống môi nàng. Tinh Vân ngậm chặt môi, nhưng hắn vẫn cố tách nó ra, đưa lưỡi vào quấn quýt với nàng. Sau đó áp thân nàng ngã ra giường. Cả người hắn nóng hừng hực, nàng cảm nhận được nguy hiểm quanh mình, liền vùng tay dấm vào lưng hắn. Nhưng hắn không suy xuyến mà giống như đang cô vũ hắn, càng được thể càng làm tới, hắn đẩy đưa ngậm lấy môi nàng không buông cho đến khi tiếng điện thoại reo lên lần nữa.

Tinh Vân lại lần nữa cảm ơn đứa con trai hơn hai tuổi của mình.

“Lần sau còn nói đến chuyện anh giao con cho em thì không chỉ sưng môi như thế này đâu.” Hắn thề thào, nhanh tay dời xuống nơi tư mật của nàng: “Cả nơi này cũng sẽ như vậy.”

“Đồ dâm tặc... lưu manh... háo sắc... anh bị biến thái sao? Cả mấy lời này cũng nói ra nhẹ nhàng như vậy.” Tinh Vân tức tối mắng hắn. Người nào đó không tức giận còn cười sáng khoái.

“Bé con, số lần em bị như vậy không phải ít. Sao phải kích động như vậy?”

Nàng lại đỏ mặt xấu hổ, không nói nên lời. Bất ngờ trí não nàng quay về hình ảnh của ba năm trước. Những hình ảnh thân mật của nàng và hắn lại hiện ra, xua đi cũng không xua được. Không ít lần nàng còn chủ động quyến rũ hắn. Nàng thất thần, không hiểu sao lúc đó mình có thể hành động như vậy để bây giờ cái tên “sói già háo sắc” này lại mang chuyện đó ra nói.

Tinh Vân lấy tay bóp trán, hai bên thái dương tự dưng nhảy lên vài cái đau nhức.

“Hoàng Tinh Vân, nhất định phải cứng rắn thoát khỏi Đoàn Nam Phong. Hắn đã có vợ rồi. Hơn nữa vợ hắn lại là...” Nghĩ đến đây nàng bắt giác rung mình. Số phận thật quá trớ trêu.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13-1: “Chào buổi sáng!”(I)

Sau khi Đoàn Nam Phong rời khỏi, Tinh Vân đã phải thêm sáu vệ sĩ nữa cẩn thận canh cửa cho cô. Đúng một tiếng sau, Đoàn Nam Phong quay lại thì thấy bên ngoài không những có vệ sĩ mà ở khóa cũng đã lắp thêm hệ thống an ninh. Chỉ cần người lạ động vào nó sẽ báo nguy hiểm cho cả con tàu.

Đoàn Nam Phong liếc mắt nhìn, miệng nhếch lên một nụ cười bí hiểm: “Bé con, em đúng thật là trẻ con. Mười ngày trên tàu, em trốn thoát không?”

Sáng hôm sau, khi Tinh Vân thức dậy thì mặt trời đã lên cao, mở cửa ban công bước ra ngoài nhìn phong cảnh bốn bề là nước cô cảm thấy tinh thần thật sảng khoái. Con tàu đang tiến gần đến đảo Mackinac ở trong khu vực hồ Huron, một trong những đảo đẹp và thanh bình nhất Bắc Mỹ, là nơi nghỉ dưỡng lý tưởng vào mùa hè.

Tinh Vân đang tiếc nuối vì nàng dậy quá trễ cho nên không ngắm được mặt trời mọc trên hồ Michigan, hồ nước lớn thứ hai trong những hồ nước ngọt lớn và đẹp nhất Bắc Mỹ. Gọi là hồ nhưng nó có bãi tắm có sóng, có cát và rộng lớn y như biển.

Sau khi thay quần áo, Tinh Vân mở cửa bước ra ngoài đã thấy Lâm Thiên Vũ đứng trước mặt.

“Chào buổi sáng, Hoàng tiểu thư!” Lâm Thiên Vũ neho mắt trêu nàng

“Chào buổi sáng Lâm Đại Thiếu gia!” Tinh Vân thè lưỡi trêu lại hắn.

“Không biết Hoàng tiểu thư có vui lòng ăn sáng cùng tại hạ không?” Lâm Thiên Vũ cúi người, đưa một tay ra mời.

Tinh Vân phì cười trước kiểu nói chuyện sắc mùi truyện kiếm hiệp. Nàng liền dùng giọng điệu ấy trả lời hắn: “Niệm tình các hạ đã chờ ở cửa, tiểu nữ sẽ mời người một bữa sáng.”

Lâm Thiên Vũ cười lớn, vui vẻ kéo tay Tinh Vân đi nhanh về phía thang máy để lên nhà hàng có phòng sưởi nắng ở tầng trên. Vừa bước vào thang máy, hai người liền đụng mặt Đoàn Nam Phong và Ứng Túc đang trò chuyện, còn có Bảo Vy đang trêu “hoàng tử bé”.

Nhìn thấy Đoàn Nam Phong nụ cười của Tinh Vân cứng đờ. Nàng ước gì mình đi sớm hơn vài phút thì trong không gian nhỏ hẹp này không phải đụng mặt hắn.

Đoàn Nam Phong liếc nhìn tay Lâm Thiên Vũ đang cầm tay Tinh Vân thì mặt hắn khó coi vô cùng. Lâm Thiên Vũ mỉm cười: “Chào buổi sáng!” Đến Ứng Túc và Đoàn Nam Phong. Anh giờ nắm đầm ra chào Ứng Túc, Ứng Túc cũng đầm lại tay anh. Sau đó vui vẻ cười lớn: “Lâu rồi mới có dịp hội ngộ.”

Lâm Thiên Vũ gật gù, cũng định đưa nắm đầm ra chào Đoàn Nam Phong, nhưng người nào đó mặt lạnh như băng, đứng đờ như tượng, không nói lời nào, cũng không chào lại anh. Tay của Lâm Thiên Vũ lơ lửng giữa không trung nhưng anh vẫn không buông cánh tay Tinh Vân ra.

Bảo Vy nhìn thấy chỉ che miệng cười, ra hiệu cho Tinh Vân không khí đang đóng băng. Tinh Vân rút tay ra khỏi tay Lâm Thiên Vũ nhưng Lâm Thiên Vũ nhất định không cho cô làm vậy. Anh một mực giữ chặt tay cô. Anh mắt của Đoàn Nam Phong càng thêm lóe lửa.

“Đing” một tiếng cửa thang máy vừa mở ra, Đoàn Nam Phong liền giằng lấy tay Tinh Vân từ tay Lâm Thiên Vũ một đường kéo đi thẳng lên boong tàu.

Không khí trên hồ vào buổi sáng đặc biệt tốt nhưng tâm trạng người nào đó không tốt chút nào. Anh mở cửa bước ra ngoài boong tàu, ép cô vào sát hành lang của con tàu. Hai tay anh chống lên con tàu, mặt đối mặt với nhau. Khó chịu hỏi: “Tôi qua vì sao không chờ tôi trở lại?”

“Tôi buồn ngủ, muốn đi ngủ.”

“Vậy tại sao phải cho vệ sĩ canh gác bên ngoài?”

“Tôi...tôi muốn được an toàn.”

“An toàn sao?”

“Phải!”

“Em đề phòng tôi ăn em hay là em đang ở trong phòng với người khác?” Đoàn Nam Phong bắt đầu nỏ con ghen.

“Anh nói gì vậy?”

“Sớm như vậy hai người đã tay trong tay, đêm qua chắc là vui vẻ lắm!”

“Bốp...” Lại một cái tát như trời giáng rơi xuống gương mặt điển trai của ai đó. (Biết nói sẽ bị đánh mà cứ nói làm gì? Chắc nghiện!)

“Em...”

“Đoàn Nam Phong, tôi và anh đã kết thúc. Tôi ở bên ai không đến lượt anh lên tiếng. Anh ở đây nổi điên cái gì? Mới sáng sớm đã cấn loạn lên.” Tinh Vân tức giận gào lên nhưng lại quên mất vì sao mình lại phải giải thích với hắn?

“Muốn kết thúc với tôi? Em nghĩ cũng đừng có nghĩ đến.” Đoàn Nam Phong bá đạo tuyên bố. Sau đó hai tay đang giữ lan can boong tàu liền chuyển ra sau lưng đỡ đầu và lưng nàng, áp môi xuống hôn kịch liệt. Tinh Vân hoảng sợ tránh né, lắc lư đầu nguầy nguây. Sau đó cố lắm mới nói được: “Đừng!”

“Tôi qua em vẫn ngoan mà.” Đoàn Nam Phong nói lỏng môi nàng nói nhẹ như thờ.

“Có trời mới biết tôi qua nàng không kháng cự vì nàng sợ xảy ra quan hệ với hắn chứ nàng không phải im lặng là đồng ý để hắn lần này đến lần khác chiếm lợi.”

Nhân lúc hắn buông lời mê nàng, nàng cố nói: “Nơi này sẽ dễ bị nhìn thấy.”

“Vậy chúng ta về phòng.” Đoàn Nam Phong nói rất tỉnh.

“Không, anh đừng mơ.” Tinh Vân kêu lên. Sau đó nàng không còn chút hơi thở để kêu nữa.

“Ừm...Đừng, người ta sẽ biết quan hệ của chúng ta.” Tinh Vân cố sức đẩy hắn ra, nỗ lực giải thích.

Nhưng người nào đó không nghe, cứ ngoan cố hôn nàng. Nàng bắt đầu đi đập vào chân hắn. Người nào đó vẫn không suy chuyển, ra sức mút môi nàng đến khi hắn thỏa mãn thì môi nàng cũng sưng lên.

“Bọn họ biết thì càng tốt. Tôi muốn cho cả Thế Giới biết em là người phụ nữ của tôi, là mẹ ruột của Tinh Nhật.” Đoàn Nam Phong lớn giọng nói.

Tinh Vân hoảng quá lấy tay bịt miệng hắn lại. Hắn thừa cơ chu cái mỏ ra hôn vào lòng bàn tay của nàng. Sau đó cầm lấy và hôn dần đến cánh tay.

“Lần sau, không được để đàn ông khác cầm tay em. Nếu không tôi sẽ ăn nó đấy.” Đoàn Nam Phong vừa liếm bàn tay nàng vừa bá đạo nói.

- - - - -

(còn tiếp...)

Phần này khá dài mong các bạn kiên nhẫn chờ đến tối, mình rảnh sẽ viết tiếp nha. Đừng quên bấm đề cử nếu bạn thấy thích để các bạn khác cùng đọc nha.

Cám ơn các bạn đã ủng hộ.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Like page của mình để theo dõi những câu chuyện mới nhất của Hạc Giấy nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13-2: “Chào buổi sáng!”(II)

Tinh Vân cảm thấy một dòng điện chạy khắp toàn thân, liền nhanh chóng rút cánh tay lại.

Lúc hai người một trước một sau quay lại nhà hàng có phòng sưởi nắng thì đã thấy Bảo Vy, Ung Túc, Thiên Vũ và Tinh Nhật yên vị. Lâm Thiên Vũ vẫn chưa gọi món, ngồi nói chuyện với Ung Túc và chờ Tinh Vân quay lại. Tinh Vân nhìn thấy Lâm Thiên Vũ liền đến ngồi vào bàn trước mặt anh: “Thiên Vũ, xin lỗi!”

“Không sao, lúc này thấy em bị bắt đi, anh có đuổi theo nhưng tên nào đấy đã khoá cửa lối lên boong tàu khu vực Vip. Bọn anh thấy vậy nên xuống đây ngồi chờ em. Vừa ngồi năm phút thì em đã đến.” Lâm Thiên Vũ vừa cười vừa nhìn Đoàn Nam Phong đang kéo ghế ngồi xuống cạnh Tinh Vân.

Sau khi món ăn được dọn lên, Lâm Thiên Vũ vừa cầm lấy dao nĩa vừa nói: “Sắp tới anh có một kế hoạch đi đến Peru và Ecuador để tìm bí mật về dòng tộc nhà anh. Em có muốn tham gia không, em gái nhỏ của tôi?”

“Không!” Đoàn Nam Phong lên tiếng.

“Đoàn Nam Phong, tôi không có rù cậu.”

“Lần trước cô ấy tí nữa thì mất mạng, giờ cậu còn muốn đưa cô ấy vào nguy hiểm sao?” Đoàn Nam Phong lên tiếng phản đối.

Tinh Vân nghe vậy liền nói: “Lần trước là anh cần tôi thông dịch. Còn lần này cả Peru và Ecuador đều nói tiếng Tây Ban Nha, tôi lại không biết tiếng Tây Ban Nha. Tôi không biết sẽ giúp anh thế nào.”

“Chỉ cần ở bên cạnh tôi. Chúng ta sống chết có nhau.” Lâm Thiên Vũ giọng điệu ngọt ngào, ánh mắt tình cảm nhìn Tinh Vân.

“Bốp!”

“Ừ da...” Cảm giác ai từ phía sau đánh vào đầu mình, Lâm Thiên Vũ liền quay lại.

“Nhóc con à, cháu gái độc nhất của Hoàng lão gia là để con nói đến từ đó (chết) hay sao?” Lâm Chấn Thiên vừa nói vừa nhìn Tinh Vân và quay sang nhìn Hoàng lão gia.

“Ông, bác Lâm” Tinh Vân đứng lên chào và đi đến bên ông ngoại.

“Bác vừa cùng ông cháu bàn đến chuyện hôn sự của cháu và nhóc con nhà bác.”

Đoàn Nam Phong tay đang cắt thịt bỗng dừng lại. Bảo Vy cùng Ung Túc cũng quay sang nhìn Lâm Chấn Thiên.

Lâm Chấn Thiên vui vẻ nói tiếp: “Ông ngoại cháu nói là vẫn chưa hứa gả cháu cho nhà nào, cũng chưa thấy cháu có bạn trai. Cho nên ta mạo muội tác thành cho cháu và Thiên Vũ. Dù sao hai cháu trước đây cũng từng quen biết nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn ở Mehico. Điều này rất quan trọng trong cuộc sống hôn nhân sau này. Có cháu “đồng cam cộng khổ” với nó ta cũng an tâm thoả lui thương trường giao quyền điều hành cho Thiên Vũ và cháu. Cháu thấy thế nào?”

Tinh Vân áy ngại nhìn gương mặt vui vẻ của ông ngoại và Lâm Chấn Thiên, lại nhìn qua Lâm Thiên Vũ đang mang bộ mặt không thể hài lòng hơn, lại nhìn sang Đoàn Nam Phong vẫn đang cúi gằm mặt cắt thức ăn.

Cô khẽ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Bác Lâm, cảm ơn bác đã suy nghĩ cho tương lai của cháu. Nhưng cháu và Thiên Vũ chỉ là bạn bè thôi. Cháu chưa nghĩ đến những chuyện xa xôi.”

Thiên Vũ nghe vậy liền nhìn Tinh Vân nói: “Em gái nhỏ, em chuyển đến New York sống cùng anh hay em muốn anh chuyển đến Chicago sống cùng em để chúng ta bồi đắp tình cảm.”

Tinh Vân nghiêng răng nhìn Thiên Vũ: “Thiên Vũ đừng đùa nữa.”

Lâm Thiên Vũ đứng lên, tiến lại chỗ Tinh Vân đang đứng, nghiêm túc nói: “Anh không có đùa. Từ trước đến giờ anh đều phản đối hôn nhân sắp đặt. Nhưng cuộc hôn nhân này anh rất hài lòng. Tinh Vân, anh là thực lòng muốn cưới em làm vợ duy nhất của anh. Anh mặc kệ trước đây em từng gặp phải chuyện gì. Hãy quên đi và chấp nhận anh có được không?”

Đoàn Nam Phong nóng mặt, hai tay cố kiềm giữ dao nĩa trên tay. Chưa bao giờ anh thấy lo sợ như vậy. Nếu như Tinh Vân đồng ý thì chuyện gì xảy ra? Anh sẽ phải làm gì? Anh không biết. Lúc này thực sự không biết.

Không chỉ có Đoàn Nam Phong sắc mặt nghiêm trọng, cách đây không xa cũng có một người ngoài cuộc quan sát tình hình nhưng sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

“Thiên Vũ, tôi thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện này. Anh hỏi tôi thì tôi biết trả lời thế nào đây?” Tinh Vân bối rối nói.

Lâm Thiên Vũ tiến lại nắm tay Tinh Vân: “Tinh Vân, em có thể không cần đồng ý kết hôn với anh ngay. Anh chỉ cần em cho anh một cơ hội theo đuổi em là được.”

Tinh Vân nhanh chóng rút tay về, e dè nói: “Thiên Vũ, ở đây có rất nhiều người, nếu không may để truyền thông chụp được thì ngày mai chúng ta sẽ lên báo đó.”

Hoàng lão gia quan sát tình hình từ đầu, bây giờ mới phá lên cười: “Cháu gái yêu của ông, nếu nhà ta cùng nhà họ Lâm có hôn ước thì vạn điều tốt đẹp. Không có gì đáng lo ngại.”

“Có Hoàng lão gia ủng hộ, chúng tôi rất an lòng.” Lâm Chấn Thiên vui vẻ nói.

Đoàn Nam Phong lúc này mới buông dao nĩa trong tay xuống, từ tốn lấy khăn ăn lau khoé miệng, thông thả đứng lên, quay mặt về phía ông của Tinh Vân: “Hoàng lão gia, hôn ước với Đoàn gia chúng chắc ông vẫn chưa quên. Mới một đêm đã vội hứa gả Hoàng tiểu thư cho người khác. Ông là đang coi trọng tín nghĩa với ông nội quá cố của cháu sao?”

“Cậu...” Lâm Chấn Thiên khó chịu lên tiếng nhưng đã bị Hoàng lão gia ngăn lại. Ông từ tốn nói: “Nam Phong, ba năm trước chính cháu là người đến đưa thiệp mời đám cưới cho ta và xin ta bãi trừ hôn ước. Nay cháu chưa ly hôn, còn dắt theo con riêng đến đây đòi “tín nghĩa” với ta sao? Cháu gái ta là thiên kim lá ngọc cành vàng, sao có thể kết hôn với người đàn ông đã có vợ con được? Mặt mũi nhà chúng ta biết để đâu?”

Nam Phong không những không nể nang, ngược lại còn bình tĩnh đối đáp: “Ba năm trước, cháu đến cả mặt của Hoàng tiểu thư còn không biết. Cô ấy từ nhỏ đến lớn chưa từng xuất hiện ở Mĩ. Cháu đương nhiên nghi ngờ tính xác thực về sự tồn tại của cô ấy. Cháu không thể cứ vô vọng chờ đợi mãi được. Cho nên hủy hôn là việc làm phù hợp vào lúc ấy. Nhưng bây giờ Hoàng tiểu thư đã ở trước mặt cháu. Cháu nhất định cưới về.”

Bảo Vy, Ung Túc đều nhìn xem thái độ của Tinh Vân, sau đó đưa mắt nhìn nhau lẳng lặng xem kịch hay.

Tinh Vân bị đặt vào tình thế khó xử, nhất thời không biết nên thế nào. Chỉ có thể khéo léo từ chối để không khí dịu lại: “Ông ngoại, bác Lâm, Thiên Vũ, Nam Phong! Cháu thực sự cảm ơn về sự ưu ái của mọi người dành cho cháu nhưng cháu chỉ là một cô gái bình thường. Cháu cũng có ước mơ rất bình thường là được tự do tìm kiếm gặp gỡ người hợp với mình. Cả hai cùng yêu thương nhau và đi đến hôn nhân một cách “cam tâm tình nguyện”. Mọi người có thể cho cháu chút thời gian để tìm kiếm cuộc sống như cháu mong muốn không?”

Hoàng lão gia cười lớn, vuốt đầu Tinh Vân: “Cháu gái yêu của ông, ông đời này vất vả là để cháu có được cuộc sống như cháu muốn. Ông sao có thể ép cháu làm chuyện cháu không thích đây.”

Lâm Chấn Thiên cũng vỗ tay tán thưởng: “Tinh Vân nói hay lắm! Không chỉ xinh đẹp, gia thế mà còn rất thông minh. Lúc Thiên Vũ nhà bác từ Mehico trở về nó luôn tán thưởng về cháu. Bác cứ nghĩ nó không có mắt nhìn, suốt ngày long bong theo những đứa con gái hư hỏng. Nhưng không ngờ thẳng nhóc nhà bác lại sáng mắt như vậy. Bác tán thành hai tay chuyện hai đứa qua lại với nhau.”

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ mỗi người một tay nắm lấy tay Tinh Vân kéo về phía mình, không ai chịu nhường ai. Tinh Vân vừa định vùng ra thì Tinh Nhật lúc này vừa ăn xong, cũng lấy khăn ăn lau khô miệng y như điệu bộ của Đoàn Nam Phong khiến Bảo Vy và Ứng Túc không nhịn được cười, lên tiếng: “Nữ thần ánh sáng là của con.”

Tinh Vân mỉm cười đến ngọt khi nghe giọng điệu dễ thương của cậu bé. Đưa tay về phía trước đón cậu bé vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đại gái!

“Con chào ông đi!” Tinh Vân bế đứa bé đưa gần về phía Hoàng lão gia. Đứa bé nghe theo lời cô liền chu mỏ ra chào ông. Hoàng lão gia nhìn nhìn một lúc, không rõ ông nghĩ gì.

“Trên tàu có rất nhiều khu giải trí, cháu đưa nó đi chơi đi. Bây giờ ta cũng phải đi chơi golf với vài người bạn.” Hoàng lão gia giọng ồn ồn lên tiếng.

Lâm Chấn Thiên cũng theo chân Hoàng lão gia quay lưng đi. Tinh Nhật nhìn Nam Phong như muốn hỏi ý kiến. Hắn liền mỉm cười nói: “Con đi chơi đến mười hai giờ thì quay lại đây.”

Tinh Vân liền cùng bé gật đầu. Trong lòng không khỏi khâm phục Đoàn Nam Phong vì hắn đã dạy được một đứa con ngoan như vậy.

Bảo Vy lúc này cũng đứng lên: “Hoàng tử bé, chờ cô với.” Sau đó liền vội chạy theo mẹ con Tinh Vân.

Ứng Túc cũng đứng lên, cầm giỏ xách cho của nàng bước nhanh tới: “Vợ à, túi xách của em đây. Đi cẩn thận, có lên boong tàu thì đội thêm nón và khoác thêm áo. Anh để tất cả trong này đây.”

Bảo Vy mỉm cười nói: “Em biết rồi, nhanh, em phải đuổi theo “tiểu soái ca” của em.”

Ứng Túc cười cười nói: “Hôn tạm biệt anh đã.”

Bảo Vy quay đi chỉ dùng tay mi gió, người nào đó có chút hụt hẫng nhưng vẫn nhìn theo cô mỉm cười.

Đến khi quay lại liền nhìn thấy hai gã mặt đen đang tùm tùm cười.

“Tân hôn có khác, lưu luyến không rời.” Lâm Thiên Vũ lên tiếng đầy ý trêu ghẹo

Đoàn Nam Phong nhướn miệng cười rất đều: “Ứng Túc thiếu gia nổi tiếng phong lưu, nay nhìn không khác “bảo mẫu” là bao.”

Ứng Túc kéo ghế ngồi xuống, thông thả uống ngụm cà phê: “Có người muốn được làm “bảo mẫu” cũng không được. Vẫn đang giai đoạn tranh giành.”

Một câu nói động vào cả hai người đang ở trước mặt. Ứng Túc lại cười nói: “Hai người đúng là anh em tốt. Sở thích cũng giống nhau.”

Đoàn Nam Phong liếc nhìn Lâm Thiên Vũ không nói gì.

“Tôi có ý này, hay là hai người lại như trước đây đi, chia nhau giống như đối với con ả diễn viên người Bồ ấy.”

“Không được.” Cả hai đồng thanh lên tiếng.

“Có gì không được, lần trước không phải vẫn tốt hay sao? Chỉ khác biệt là Tinh Vân có xuất thân cao hơn thôi. Nhưng nhìn chung cũng chỉ là phụ nữ.” Ứng Túc nhướn mày nói khích.

“Để tôi tìm người chia sẻ Bảo Vy với cậu nhé!” Lâm Thiên Vũ nhướn mày.

Ứng Túc hất mặt nói: “Không lôi vợ tôi vào chuyện này. Trước nay tôi không chia sẻ đàn bà của mình với ai. Nói chi đến bà xã đại nhân người trên vạn người của tôi.”

“Nhưng hai người thì khác, đã có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai.”

“Ứng Túc!” Đoàn Nam Phong gắt lên trước khiêu khích của Ứng Túc. Ứng Túc cười lớn: “Không cần tức giận. Tôi chỉ không nỡ nhìn hai người giành nhau dần khổ mà thôi.”

Lâm Thiên Vũ trầm ngâm nói: “Tình Vân trong lòng tôi không giống như Băng Thanh.”

“Có gì khác?” Ứng Túc lạnh nhạt nói.

“Băng Thanh coi tôi và Nam Phong là “công cụ thỏa mãn” trực lợi. Tôi coi cô ấy là “đồ chơi giường chiếu.” Quan hệ chỉ có vậy.” Lâm Thiên Vũ thành thực nói.

“Còn cậu thì thế nào?” Ứng Túc quay sang Đoàn Nam Phong hỏi.

Đoàn Nam Phong không trả lời mà chỉ nhàn nhạt hỏi lại: “Tình Vân biết chuyện của Băng Thanh đến đâu?”

“Nghe Bảo Vy nói thì là biết tất cả.” Ứng Túc trả lời.

Đoàn Nam Phong thờ dài, lắc đầu: “Chả trách, lại đối với tôi như vậy.”

Lâm Thiên Vũ thờ dài: “Việc làm hối hận nhất trong đời này của tôi chắc là qua lại với cô ta.”

Ứng Túc phì cười: “Cô ta ngon như vậy, chẳng nào không mê. Giờ ngồi đây hối hận có tác dụng sao? Nhớ lại lúc đó xem, có phải rất thích không? Mà kể ra cô ta chết cũng phí nhì. Người có của mình như vậy rất là hiếm.”

Đoàn Nam Phong nhún vai, nhướn mày nhìn sang Lâm Thiên Vũ: “Nếu ả không dùng cái trời sinh đó quyến rũ ông già tôi thì tôi cũng không động vào cô ta. Người mê chỗ đó của cô ta là hần. Cho nên...”

Lâm Thiên Vũ bị nói trúng, tự nhiên thấy gai óc nổi lên: “Lúc đó là tôi ấu trĩ mê muội.”

Ứng Túc liền bồi thêm: “Nếu cậu mê cô ta như vậy, sao không cưới về nhà ngày đêm hầu cận. Cũng coi như tránh cho cô ta vào tù.”

“Lại xúi dại rồi, rắn độc như cô ta cho ở bên người chết lúc nào không hay.” Lâm Thiên Vũ thề lười nói.

“Năm đó, cô ta ăn cắp mẫu virus chế tạo bom sinh học của tôi đã khiến tôi nướng của ông già vài tí rồi. Cũng may Đoàn Nam Phong không mê muội như tôi cho nên không ngồi tù thay cô ta.” Lâm Thiên Vũ rùng mình hồi tưởng lại.

“Sau lần đó cậu đã nói không đụng vào đàn bà của tôi. Bây giờ lại muốn nuốt lời?” Đoàn Nam Phong nhướn mắt nhìn Lâm Thiên Vũ hỏi.

“Tình Vân đã không còn liên quan gì đến cậu nữa. Cho dù còn liên quan thì tôi cũng sẽ theo đuổi cô ấy cho đến khi hết liên quan với cậu.” Lâm Thiên Vũ tuyên bố.

“Tự nhiên tôi cảm thấy mình may mắn. Năm đó không nghe lời hai người thử ả Băng Thanh, nếu không thì không biết bây giờ thế nào rồi. Làm sao dám tơ tưởng đến cưới được Bảo Vy.” Ứng Túc cười đến ngọt khi nhớ đến khuôn mặt xinh yêu của vợ.

“Đại gái!” Đoàn Nam Phong lên tiếng.

Hai người kia đồng thanh: “Cậu thì không à?!”

...

Vài phút sau, con tàu đã đến trung tâm hồ Huron, biên giới tự nhiên giữa Mỹ và Canada. Tình Vân sau khi mua sắm rất nhiều thứ cho “hoàng tử bé” cô thấp tùng con cậu về phòng. Còn Bảo Vy thì từ sớm đã bị Ứng Túc kéo về vì “nhớ”

Vừa đến cửa phòng, bảo mẫu của cậu bé đứng đợi sẵn để đón bé đi ăn trưa. Tình Vân nhả nhận không nỡ rời cậu bé nhưng vẫn giao cậu cho bảo mẫu chăm sóc.

“Tình Nhật ngoan, ăn trưa xong rồi nghỉ ngơi một chút. Chiều cô sẽ quay lại chơi với con.”

Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu, hôn tạm biệt Tình Vân rồi quay đi. Tim cô nhói lên, ôm cậu bé không nỡ rời.

“Nếu không muốn đi thì vào phòng ăn trưa với cha con anh.” Đoàn Nam Phong từ phía sau lên tiếng.

Tình Vân giật mình quay lại, theo bản năng lùi lại tránh né. Đoàn Nam Phong thấy vậy liền nói: “Em ngại thì thôi vậy, để khi khác.”

Tình Vân không ngờ hần lại nói vậy, cô gật đầu, cúi chào rồi quay đi. Nhưng trong lòng vẫn thấy có gì đó là lạ: “Cách cư xử của Đoàn Nam Phong lúc sáng và bây giờ sao lại khác nhau như vậy?”

Mới đi được vài bước, chưa kịp nghĩ xong thì một bàn tay đã bịt miệng cô lại. Một tay hấn nhanh chóng quét thẻ mở cửa phòng.

Tinh Vân bị ấn vào căn phòng bên cạnh phòng Tinh Nhật, chưa kịp phản ứng kẻ đó đã áp cô vào tường tham lam hôn nồng nhiệt.

(Phần sau không cần nói cũng biết sẽ có H cả nhà ạ. Ai không thích bỏ qua dùm mình nhé! Cảm ơn các bạn nhiều. Nếu thích đừng quên bấm đề cử ủng hộ mình ra tiếp nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15-1: Trừng phạt (H) (I)

“Đoàn Nam Phong, tên lưu manh này...” Tinh Vân lấy chân đá mạnh vào chân hấn, hấn không động đậy, cứ thế bị hấn cưỡng hôn lần nữa. Nàng ước nàng đủ nhẫn tâm cắn lười hấn một cái. Nhưng cuối cùng nàng chưa cắn hấn, hấn đã tiến hành trừng phạt nàng bằng cách mút lười nàng thật chặt. Mãi vẫn không chịu buông ra.

Nàng bí quá làm liều, đưa tay lên bóp mạnh “cậu nhỏ” của hấn. Hấn có vẻ khó chịu liền rời môi nàng. Ánh mắt tà mị sâu thẳm nhìn nàng. Môi kín đáo vẽ ra một nụ cười.

Ngay sau đó tay hấn giữ lấy tay nàng, tay còn lại nhanh chóng kéo khóa quần xuống. Sau đó đặt tay nàng vào bên trong. Hấn cầm tay nàng di chuyển dọc “cậu nhỏ” của hấn.

Tinh Vân hoảng sợ hai tay run run, tim đập thình thịch, mồ hôi lấm tấm rơi ra. Sau bao lâu, đây là lần đầu nàng chạm lại nó. Nàng lại nhớ lại những ngày trước đây. Cảm giác xấu hổ lan tràn, chỉ muốn cắn lười của mình.

Nhanh chóng rút tay về nhưng tay hấn đã kiềm tỏa tay nàng rất chặt không thể động được. Theo từng động tác tay lên xuống của nàng, hấn khẽ thò ra những âm thanh thỏa mãn. Không nhịn được nữa nàng liền nói như hét: “Đoàn Nam Phong, anh muốn sao hả?”

Đoàn Nam Phong áp sát mặt lại gần nàng, hơi thở phả ra mặt nàng: “Tôi chỉ muốn hôn em thôi. Nhưng em còn muốn chúng ta thân mật thêm nữa. Tôi đành chịu thiệt chiều ý em.”

“Anh nói ngược. Anh...đồ lưu manh. Đồ biến thái, buông tay tôi ra.” Tinh Vân bị Đoàn Nam Phong nói khích, liền tức giận mắng chửi hấn.

Nhưng người đàn ông mặt dày này càng bị chửi càng hưng phấn. Hấn cầm tay nàng di chuyển nhanh hơn. Miệng hấn khô khốc nói: “Em đã dám chạm vào nó, em phải chịu trách nhiệm.”

“Á...” hấn gầm lên một tiếng.

Sau đó thỏa mái bắn chất dịch của hấn khắp váy của nàng. Tinh Vân hoảng sợ nhắm mắt lại la lên: “Đồ biến thái. Anh làm cái trò gì đấy hả?”

Nàng nhìn xuống bàn tay nhóp nhép của mình, nhả mặt nắng hấn. Năm phần chấn động, mười phần kinh ngạc vì chưa đến hai phút hấn đã bị tay nàng làm cho nhóp nhép thế này.

“Vào trong rửa tay đi, em ngờ ngác nhìn tôi làm gì?” Đoàn Nam Phong nói như không hề có gì to tát xảy ra.

“Không cần, tôi về phòng của tôi rửa cũng được.”

Đoàn Nam Phong nhìn nàng một lượt đánh giá: “Em muốn cho cả con tàu này biết em vừa bị đàn ông xuất lên người à?”

“Anh...lưu manh.” Tinh Vân tức giận quát.

“Em là tiểu lưu manh, âm mưu làm hỏng đồ của tôi.”

“Tôi không có...”

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười đều nói: “Tôi biết em không nỡ khiến bản thân nửa đời sau làm ni cô.”

“Anh...ăn nói荒唐 cho tôi.” Cô gờ tay dấm hấn. Sau đó đi một mạch vào nhà vệ sinh rửa tay. Không quên quay lại quan sát xem hấn có đi theo không. Sau khi an toàn bước vào bên trong, nàng còn cẩn thận đóng cửa lại. Khóa chặt.

Vừa rửa tay, vừa giặt những mảng bẩn của váy, nàng vừa nguyên rửa hân.

Đến khi nàng bước ra thì đã thấy hân chính tề ngồi ung dung bên bàn trà nhìn ra hồ Huron. Dáng người đẹp tiêu chuẩn ngồi ngược sáng trầm ngâm nhìn ra hồ vừa thanh nhâ lại vừa ưu tư như chất chứa rất nhiều tâm sự. Một hình ảnh nam chính hoàn toàn đứng đắn chứ không khả ố như vừa rồi.

Thấy Tinh Vân bước ra, hân liền quay lại nhìn nàng, đưa tay ra hiệu cho nàng ngồi xuống trước mặt hân. Tinh Vân lắc đầu nói: “Tôi phải về phòng thay đồ, váy của tôi ướt cả rồi.”

Đoàn Nam Phong không nói gì, liền đứng dậy tiến về phía nàng, cầm tay nàng kéo về phía tủ quần áo.

“Đây là phòng của anh sao?” Tinh Vân ngây ngô hỏi.

“Em nghĩ sao?” Đoàn Nam Phong nhìn nàng đánh giá một lúc rồi lắc đầu.

“Tôi nghĩ anh ở cùng con.”

“Tôi thích ở cùng em hơn.”

Tinh Vân bĩu môi, cái hình ảnh đứng đắn biến mất, thay vào đó là “yêu râu xanh” không nói được lời nào tốt đẹp.

Vội tay lấy một chiếc áo sơ mi trong tủ, Đoàn Nam Phong đưa về phía Tinh Vân: “Em thay đi.”

“Không cần đâu, tôi về phòng thay là được.” Tinh Vân vội xua tay.

“Hay để tôi thay cho em?” Đoàn Nam Phong vẻ mặt cương quyết, không giống nói đùa. Tinh Vân lại sợ chọc giận hân thì nàng lại hứng chịu hậu quả. Ngần vịn lần không thể phát sinh quan hệ giường chiếu với hân. Nghĩ vậy cô liền đi vào nhà vệ sinh thay chiếc áo sơ mi mà hân đưa cho. Lúc bước ra cô không quên cầm theo chiếc váy bị ướt treo lên cửa sổ để phơi.

Khi Đoàn Nam Phong tay cầm bữa trưa từ ngoài bước vào phòng ngủ thì đập vào mắt anh lại là đôi chân thon dài trắng muốt của Tinh Vân đang đứng trên ghế để treo chiếc váy. Hình ảnh năm xưa một lần nữa tái hiện trong đầu anh.

Đoàn Nam Phong nhắm mắt hít thở thật sâu để cố kiềm nén nhưng cổ họng cứ tự nhiên khô khốc. Anh nhẹ nhàng đặt bữa trưa xuống bàn. Tiếng gió từ hồ Huron thổi vào mát rượi nhưng người nào đó cơ thể đã nóng không chịu nổi.

Phụ nữ thà không mặc gì thì thôi, chứ nếu cứ mặc áo của đàn ông thì y như rằng là khiêu khích. Với Đoàn Nam Phong thì cái kiểu đứng như thế này của Tinh Vân lại chính là tử huyết chí mạng của hân.

“Tinh Vân à Tinh Vân, Đoàn Nam Phong tôi “cha sinh mẹ đẻ” có tính kiềm chế rất tốt trước đàn bà nhưng sao lần này đến lần khác em cứ khiêu khích tôi.” Nghĩ vậy hân liền nhẹ như không bước đến chỗ của nàng, vòng tay ôm lấy đôi chân của nàng, đặt mỗi hôn vào khuỷu chân nàng.

Tinh Vân giật mình vì bị hôn bất ngờ, định quay lại nhưng chân nàng đã bị đôi tay rắn chắc ôm chặt không sao nhút nhích được.

Có thể Đoàn Nam Phong không biết, khuỷu chân này của nàng là điểm nhạy cảm chí mạng trên cơ thể nàng. Nàng không sao kiềm chế được bản thân trước sự khiêu khích này của hân. Toàn thân bắt đầu có phản ứng, từng đợt sóng dâng trào khắp cơ thể, cuộn cuộn không buông tha cho nàng. Toàn thân nàng như nhũn đi, không chút sức lực kháng cự.

Đoàn Nam Phong thấy nàng không kháng cự nữa, liền nói lỏng vòng tay. Bàn tay anh di chuyển lên phía trên đùi của cô. Anh chậm chậm nhẹ nhàng hôn vào khuỷu chân cô, lưỡi bắt đầu di chuyển liếm quanh phần khuỷu chân nhạy cảm trắng ngần. Tinh Vân gần như ngã khuỵu xuống. Đoàn Nam Phong lúc này mới đứng thẳng người lên hôn dần lên phần đùi của cô.

Đặt cô tựa vào vai mình, tay anh chậm chậm mân mê phần da thịt mềm mịn trắng ngần nơi cẳng chân đang dần hồng lên. Từng ngón tay di chuyển đến đầu toàn thân cô như nôi lửa đến đó. Tinh Vân không chịu nổi kích thích lớn như vậy liền ngân lên vài âm thanh ư a.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-2: Trừng phạt (H)(II)

Đoàn Nam Phong được thể đưa tay trái đỡ lấy khuỷu chân cô. Tay phải giữ lưng nàng, quay người quay về phía giường. Động tác vừa dứt khoát vừa cương quyết, không đắn đo không do dự. Tinh Vân bất ngờ bị bê từ trên cao, tay trái nàng liền giữ chặt lấy cổ áo của hân, tay kia giữ lấy áo phía sau lưng hân.

“Em nhất định không chạm vào tôi sao?” Đoàn Nam Phong sắc mặt không đổi, giọng nói trầm ổn nhưng không giấu được thất vọng.

“Không muốn...tôi không muốn có quan hệ này với anh.” Tinh Vân quay mặt đi tránh ánh nhìn của hắn.

Đoàn Nam Phong không nói gì, cũng không đặt nạng xuống giường. Cứ đứng yên như vậy nhìn nàng.

Hai phút...ba phút...năm phút...

Thời gian cứ như vậy trôi qua. Tinh Vân không hiểu hắn muốn gì mà cứ như hóa đá, nhưng nàng bắt đầu sốt ruột. Tay trái nàng bắt đầu giật cổ áo hắn, khẽ giọng hỏi: “Anh đang làm gì vậy? Cho tôi xuống đi, được không?”

Lúc này hắn mới lên tiếng, giọng nói có vẻ không vui: “Tôi đang tự hành hạ mình để qua cơn ham muốn em”

Tự nhiên một cảm giác áy náy xuất hiện trong lòng nàng. Thật ra thì nàng có làm gì đâu chứ? Nàng cũng cố tránh mặt hắn mà. Do hắn tự chuốc lấy nhưng sao bây giờ lại giống như nàng có lỗi vậy. Dùng ánh mắt ngây thơ vô số tội nhìn hắn, Tinh Vân áy ngại nói: “Anh để tôi xuống trước đi, chúng ta có gì từ từ nói”

Gương mặt xinh đẹp, ánh mắt ngây thơ của nàng ở khoảng cách rất gần nhìn hắn. Còn hắn cứ như vậy ngắm nàng đến say mê. “Tinh Vân, những ngày sống cùng tôi, em không biết rằng em đã là ai trong lòng tôi rồi.”

Nói xong, hắn liền xốc nàng lên xoay vài vòng khắp phòng, Tinh Vân nhất thời mất thăng bằng sợ quá vòng hai tay qua bụng hắn ôm chặt. Hắn mỉm cười hài lòng, cúi xuống hôn lên môi nàng, từ từ thưởng thức đôi môi mềm mịn của nàng. Tinh Vân không còn sức kháng cự mà dần bị nụ hôn của hắn mê hoặc. Người đàn ông này lúc cương lúc nhu, thật biết cách để nàng chấp nhận hắn.

Sau một hồi môi lưỡi quấn quýt, hắn hôn dần xuống cổ nàng. Tinh Vân hơi ngửa đầu về phía sau lộ ra chiếc cổ dài tuyệt mỹ. Được một lúc, hắn rời khỏi cổ nàng, say mê nhìn ngắm gương mặt vì hắn mà ứng hồng của nàng. Bất giác hắn thấy hạnh phúc, liền mỉm cười đến ngọt.

Tinh Vân đưa tay vòng qua cổ hắn, nhẹ giọng hỏi: “Anh cười gì thế, đừng có nhìn người ta chằm chằm như vậy, không có lịch sự.”

Đoàn Nam Phong phì cười, cạ mũi vào mũi nàng: “Anh đã từng nói, không có thằng đàn ông nào đứng đắn trên giường với người phụ nữ của hắn cả. Em quên rồi sao?”

Tinh Vân bắt đầu nhớ lại lúc hắn nói câu này, lúc ấy là trong hoàn cảnh nào nhỉ? Sau một hồi nghĩ nghĩ nàng liền như sự nhớ ra tình huống khi đó.

Đỏ mặt, quay đi..

Đoàn Nam Phong chớp lấy cơ hội nàng không để ý, liền đặt nạng xuống giường. Bị đặt xuống bất ngờ, nàng liền giữ chặt cổ hắn hơn.

“Bé con, anh mới tay rồi. Ngoan nằm xuống, chúng ta làm trên giường.” Người nào đó tỉnh quái nói.

Hai má của nàng càng ửng đỏ hơn. Đại não bắt đầu hoạt động: “Hắn nói như vậy là ý gì nhỉ?”

Giống như nàng là người chủ động đòi hỏi hắn, còn hắn là đang chiều ý nàng sao?

“Ý dạ, cái tên này... lúc nào cũng bắt nạt nàng.”

Chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, Đoàn Nam Phong đã chống tay hai bên người nàng.

“Bé con, em để anh kiểm chế lâu quá rồi. Sau này cưới về mà đêm nào cũng lằng nhằng như vậy thì sẽ không làm được mấy lần đâu.” Người nào đó nói như ngày mai nàng sẽ gả cho hắn ngay vậy. Nàng còn chưa hẹn hò cơ mà.

“Đừng như vậy...chúng ta...”

Chưa để nàng nói hết câu, hắn đã khóa môi nàng nuốt hết những chữ quen thuộc mà nàng nhai đi nhai lại vào bụng. Tay hắn nhanh chóng lần vào giữa hai đùi của nàng, mê mẩn cặp đùi láng mịn của nàng. Ngón tay nhẹ nhàng tiến vào hoa viên kích thích nàng.

Tinh Vân không rời môi hắn, cơ thể nàng bắt đầu uốn éo, tay nàng cởi bỏ từng chiếc cúc áo của hắn, chạm từng ngón tay vào bờ ngực rộng quen thuộc. Người đàn ông này, rốt cuộc trong lòng nàng cũng chỉ có hắn. Nàng luồn tay qua eo hắn, nhẹ vuốt ve.

Đoàn Nam phong cảm nhận được từng đợt chạm của nàng, hai mắt hắn ánh lên vẻ hạnh phúc rạng ngời.

“Tinh Vân, em vẫn còn cảm giác với anh phải không?”

Nàng không trả lời, chỉ nhòm người dậy hôn vào môi hắn.

Đoàn Nam Phong vứt áo của mình đi, không thể chờ được nhanh tay cởi nút áo sơ mi của nàng. Tinh Vân vội nắm lại, đầu lắc liên tục tỏ vẻ không đồng ý.

- - -

Nếu thích đừng quên bấm đề cử nhé. Cảm ơn các bạn đã đọc truyện của Hạc giấy.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: “...Mỗi ngày đều đối với anh như vậy...”(H)

“Tình Vân, em sao thế?” Đoàn Nam Phong đầu đầy thắc mắc.

“Đừng cời áo của em có được không?” Tình Vân lí nhí nói.

Đoàn Nam Phong nhú mày khó hiểu: “Tình Vân, thật ra em có chuyện gì?”

Tình Vân ngồi dậy kéo chăn phủ lên người, hai tay giữ chặt tấm chăn.

Đoàn Nam Phong nghĩ một lúc liền ôm nàng vào lòng, lần tay vào áo nàng. Tình Vân bất ngờ co người lại. Đoàn Nam Phong mỉm cười nhỏ nhẹ nói: “Bé con, em là ngại cái sọc này sao?”

Tình Vân không nói gì. Đoàn Nam Phong lại sờ sang bụng cô, chiếc bụng phẳng lì trước đây của nàng giờ có thêm vài vết nhăn. Anh lại lần tay sang eo nàng, sờ dần lên trên. Xong lại quay sang nhìn nàng ôn nhu nói: “Bé con, eo của em, bụng của em đẹp như vậy mà không cho anh ngắm, có phải là bất công cho anh hay không?”

Tình Vân biết hắn đang trêu mình, liền gờ tay véo vào hông hắn. Đoàn Nam Phong bị nhột liền co người lại, thừa cơ đè úp lên người nàng.

Hắn hôn vào tai nàng, nhẹ giọng nói: “Mới có một đứa bé ra đời thôi. Sản nghiệp hai nhà chúng ta đồ sộ như vậy, em chỉ định để cho mỗi mình thằng nhóc đó hay sao?”

“Anh đã kết hôn rồi, người thừa kế của anh nên là con do vợ anh sinh. Anh trả Tinh Nhật về cho tôi...” Tình Vân chưa kịp dứt lời, Đoàn Nam Phong đã cúi người xuống cắn nhẹ vào hai “cánh hoa” bên dưới của nàng.

Cách một lớp vải nhưng nàng vẫn cảm nhận được răng của hắn. Nàng nín người, kêu ui một cái. Hắn nhồm dậy, nhìn nàng nói: “Lần trước anh đã cảnh cáo em, em không nhớ sao?”

Tình Vân cứ ngỡ lúc ấy hắn nói đùa cho nên... không ngờ cái tên này... “biến thái” như vậy.

“Không cho em chút trừng phạt, em sẽ không để lời anh nói vào đầu.” Nói xong, hắn lại cúi xuống cắn nhẹ hai “cánh hoa” của nàng, day dưa không dứt. Có khi còn kéo căng ra rồi bất ngờ trả về.

Tình Vân không chịu nổi kích thích, bắt đầu co chân lại: “Dừng lại đi... khó chịu quá!”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Được, tha cho em lần này, dù sao thì anh cũng không chịu nổi nữa.”

Nói rồi, hắn trườn lên người nàng, một tay giữ hai tay nàng trên đầu, một tay cời nút áo của nàng.

Từng khoảng da thịt mịn màng hiện ra trước mặt hắn khiến yết hầu chuyển động không ngừng.

“Có thể nói cho tôi biết, vì sao anh lại...” Tình Vân nói chưa dứt lời thì tiếng chuông cửa vang lên phân tán suy nghĩ của nàng.

Như một phản xạ nàng dừng lại nhìn ra cửa. Nhưng Đoàn Nam Phong vẫn không dừng lại động tác, tay phải vẫn vuốt ve người nàng.

“Em nói tiếp đi.”

“Hình như có người tìm anh.” Tình Vân nhắc nhở tiếng chuông cửa.

“Không có việc gì gấp hơn chuyện này.” Đoàn Nam Phong trả lời tinh quái. Sau đó cúi xuống ngậm lấy một quả đào của nàng. Hắn buông tay nàng ra, sau đó nhẹ nhàng cời áo của nàng xuống.

Tiếng chuông cửa vẫn không dứt, còn kèm thêm tiếng gõ cửa liên hồi như đoạt mạng. Tình Vân vỗ nhẹ vào vai hắn: “Chắc là có chuyện quan trọng rất gấp.”

Đoàn Nam Phong không để ý lời nàng, bỏ ngoài tai tất cả. Chỉ tập trung thưởng thức hương vị của nàng mềm mại trong lòng hắn.

Tĩnh Vân không chịu nổi sự âu yếm, nhưng tiếng gõ cửa dồn dập khiến nàng khó chịu: “Hay là Tĩnh Nhật có chuyện gì?”

“Giờ là giờ ngủ trưa, bảo mẫu sẽ lo cho nó. Có chuyện gì sẽ gọi điện thoại. Nghe chuông anh biết.” Đoàn Nam Phong ngẩng đầu lên, âu yếm nhìn nàng.

“Bé con, em ngon quá!”

“Đoàn Nam Phong, nói vào chuyện chính đi, anh ra xem ai. Có khi là công việc. Anh vắng mặt hai ngày lỡ có chuyện gì thì sao?” Tĩnh Vân ngồi dậy, tránh khỏi người hân.

Hân lại đưa tay kéo nàng vào lòng, kiên nhẫn nói: “Hôm nay là chủ nhật. Em quên rồi à. Nhân viên cấp cao của Hoàng Thiên có thể nghỉ mười ngày đi du lịch thì chủ tịch Đoàn thì không thể nghỉ cuối tuần sao?”

“Nhưng anh không thắc mắc xem có chuyện gì sao?” Tĩnh Vân nằm trong lòng hân, lấy tay vỗ vào đôi môi đang áp xuống hôn nàng.

“Hôm nay anh chỉ có một lô vũ khí cần giao dịch, nhưng đã giao cho Trần Khải Nam đi lo rồi.”

Tĩnh Vân nhún mày: “Lỡ có gì trục trặc thì sao? Anh ra mở cửa đi. Nghe tiếng chuông em rất nhức đầu.”

Đoàn Nam Phong xị mặt, làm nũng với nàng: “Tĩnh Vân, anh đang muốn em.”

Tĩnh Vân vòng tay qua cổ hân, cười động viên: “Đề lúc khác.”

“Không chịu, anh muốn bây giờ.” Nói xong hân liền cúi xuống hôn nàng.

Tĩnh Vân khó lắm mới thoát môi ra được. Cố gắng nói: “Em thấy người gõ cửa rất kiên trì. Chắc là chuyện lớn. Anh ra xem thử đi.”

Đoàn Nam Phong thờ dài buông nàng ra, uể oải đứng dậy, nghĩ thầm: “Không phải chuyện ‘trời long đất lở’ ta nhất định bóp chết cái tên phá đám này. Khó khăn lắm mới khơi gợi được chút cảm giác của nàng. Lại bị phá hỏng. Là kẻ nào bất lịch sự đứng bấm chuông cửa, còn gõ cửa ầm ầm như vậy?”

Sau khi mặc lại quần áo, Đoàn Nam Phong quay sang ôm eo Tĩnh Vân, hôn vào cạnh cổ của cô: “Chờ anh một chút, anh xem kẻ nào phá chuyện tốt của chúng ta?”

Tĩnh Vân đã mặc lại đầm váy chỉnh tề, đứng trước gương chỉnh sửa lại đầu tóc, bị Đoàn Nam Phong từ phía sau ôm chặt liền quay lại mỉm cười kéo tay anh ra: “Hơn hai mươi phút mà vẫn đứng gõ cửa, cũng biết chuyện lớn đến thế nào. Chắc họ không gọi được cho anh. Anh kiểm tra lại điện thoại xem.”

Đoàn Nam Phong hôn vào trán nàng, rồi nói: “Được, nghe lời em vậy. Nhưng tối nay phải bù cho anh.”

Tĩnh Vân đỏ mặt nói: “Không biết xấu hổ.”

Đoàn Nam Phong tay cầm điện thoại, vừa kiểm tra vừa bước ra ngoài.

Tĩnh Vân gọi theo: “Nam Phong.”

Hân quay lại mỉm cười tình cảm nhìn nàng. Nhiều năm như vậy rồi, hân chưa từng nghe nàng gọi tên hân ngọt ngào đến vậy. Lòng hân ấm lên còn có chút ngọt ngào.

Tĩnh Vân bước nhanh về phía hân, đưa tay chỉnh lại cổ áo sơ mi của hân, sau đó quay ra phía sau, vuốt lại áo sơ mi cho hân.

“Được rồi, không còn nhăn nữa. Lúc này em bắt cần nắm chặt quá cho nên áo anh bị nhúm lại. Em..”

Chưa đợi nàng nói hết câu, hân đã ôm chặt lấy nàng: “Tĩnh Vân, mỗi ngày đều đối với anh như vậy có được không?”

“Ý anh là sao?” Tĩnh Vân không hiểu hân muốn nói đến điều gì liền hỏi lại.

“Anh yêu em. Thực sự đã yêu em mất rồi.” Đoàn Nam Phong ôm chặt lấy nàng, hít thật sâu một hơi, nói ra tiếng “yêu” đầu tiên với nàng, cũng là đầu tiên trong đời nói với phụ nữ. (Đương nhiên là với phụ nữ không tính bà, mẹ, em gái nhé!)

Tĩnh Vân lùi ra một bước, mỉm cười đến ngọt, hướng mắt ra cửa ra hiệu để anh đi ra ngoài.

- - - - -

Các bạn có biết ai đang đứng ngoài cửa phòng không? Click link dưới và like page của Hạc Giấy để đọc tiếp nhé!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bắt gian tại phòng

Đoàn Nam Phong bước ra phòng khách, giờ tay vịn nắm cửa.

Cánh cửa mở ra.

Trước mặt anh...

Ào đến một bóng dáng mỹ lệ.

Ôm chầm lấy anh.

“Nam Phong, gặp được anh rồi. Em rất nhớ anh.”

Nói xong, bóng hồng ấy liền kiễng chân lên hôn Đoàn Nam Phong. Trước một loạt hành động nhanh như vậy, Đoàn Nam Phong chỉ có thể cố hết sức giữ hai cánh tay cô gái kéo ra nhưng cô gái vẫn dùng sức dán chặt. Hai người đàn co một lúc, miệng phát ra tiếng ư ư ám muội. Sau đó thì ngã nhào ra sofa.

Tĩnh Vân đứng chết trân ở cửa phòng ngủ, mắt vẫn theo dõi tình hình. Đồi này của nàng sao cứ xui xẻo hết lần này đến lần khác nhìn thấy người đàn ông này thân mật với phụ nữ khác. Ngay cả khi hắn biết nàng có mặt, hắn vẫn không để tâm.

“Đến cuối cùng nàng là ai trong lòng hắn?” Quá mệt mỏi khi đi tìm câu trả lời. Hết lần này đến lần khác tình cảm này khiến nàng thấy thất vọng. Lưu Uyển Linh, cô ta đã chịu đến túm lấy người đàn ông của mình để hắn không giờ trò “vụng trộm”.

“Vụng trộm sao?” Từ này thật hay. Hoàng tiểu thư của Hoàng Thiên thân phận cao thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể là người phụ nữ “vụng trộm” với đàn ông đã có vợ. Tình huống này có giống tình huống đánh ghen ở trong phim truyền hình hay không?

Hít lấy một hơi dài, nàng tăng hắng hai tiếng. Đoàn Nam Phong nào nề nhìn nàng. Lưu Uyển Linh thì giật mình vì nàng ở trong phòng của Đoàn Nam Phong nên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Tĩnh Vân mỉm cười xã giao, nụ cười rất sang trọng, rất quý phái. Cổ ngẩng cao nhìn đôi nam nữ đang nằm trên sofa loay hoay chỉnh sửa quần áo.

“Xin lỗi, đã phá vỡ chuyện tốt của hai người. Tôi xin phép.”

“Cô là...” Lưu Uyển Linh nhìn nàng ngờ ngợ.

Tĩnh Vân mỉm cười đưa tay ra bắt: “Hoàng Tĩnh Vân chủ tịch Hội đồng quản trị đương nhiệm của Hoàng Thiên.”

“Cô là Hoàng tiểu thư sao?”

“Phải, chính là tôi. Cô đây chắc là phu nhân của Đoàn chủ tịch. Thật là xinh đẹp động lòng người. Hôm nay tôi có chuyện muốn bàn riêng với Đoàn chủ tịch cho nên đã đến đây. Vừa rồi có chuyện cần đi vào nhà vệ sinh cho nên...” Tĩnh Vân nhún vai, bình thản nói.

Lưu Uyển Linh tiến lên, liếc mắt vào phòng ngủ. Giường chiếu vẫn ngăn nắp, phẳng phiu. Sau đó quay sang Tĩnh Vân: “Xin lỗi, tôi không biết Nam Phong có khách, cho nên...”

Tĩnh Vân mỉm cười: “Không sao, chuyện đã bàn xong, tôi xin rời đi trước.”

“Tĩnh Vân!” Đoàn Nam Phong gọi với theo. Tay anh nắm lấy cánh tay cô.

Tĩnh Vân đã ra đến cửa, cô quay mặt lại nhìn anh, ánh mắt kiên quyết: “Đoàn tổng tài, xin buông tay. Bà Đoàn đang ở đây, chúng ta không tiện bàn chuyện tiếp.”

Đúng lúc đó, Lưu Uyển Linh bước ra khẽ gọi: “Nam Phong, có chuyện gì sao?”

Tay cô không quên khoác lên tay Đoàn Nam Phong, người cũng tựa hẳn vào anh. Gương mặt xinh đẹp mỉm cười nhìn anh.

Đoàn Nam Phong từ từ nói lỏng tay ra. Tĩnh Vân liền rút tay về, nhanh chóng rảo đi.

“Hết rồi, Đoàn Nam Phong, con đừng quay lại với Tĩnh Vân đã bị bịt lại rồi.” Đoàn Nam Phong nghĩ vậy, liền lấy tay vuốt mặt hít thở quay lại nhìn Lưu Uyển Linh.

“Tại sao cô làm vậy?”

“Em đã làm gì sai sao?” Lưu Uyển Linh ngây thơ hỏi lại.

“Đủ rồi! Không cần giả ngây thơ trước mặt tôi nữa. Cô thừa biết chúng ta không có chút quan hệ, tại sao lại đến đây? Còn nhào vào phòng tôi bày trò. Cô cũng thừa biết Tinh Vân là ai, còn làm ra vẻ như không biết. Từ lúc nào cô diễn kịch giỏi như vậy?” Đoàn Nam Phong tức giận thét lên.

Lưu Uyển Linh khó chịu cãi lại: “Cô ta cũng diễn kịch, cô ta nói đến đây bàn chuyện làm ăn. Anh tưởng em không biết hai người làm gì trong đây sao? Em đứng ngoài đợi cửa hơn hai mươi phút. Hai người có thể làm gì mà lâu như vậy? Sao anh không trách cô ta mà lại mắng em?”

“Cô biết chúng tôi làm gì ở trong này thì không nên đến đây phá chuyện tốt của chúng tôi. Cô thừa hiểu Tinh Vân có quan hệ gì với tôi mà còn cố tình xuất hiện. Tinh Vân cô ấy nói như vậy là để giữ thể diện cho ba chúng ta. Cô còn nói cô ấy giả tạo giống cô sao?”

“Nam Phong!” Lưu Uyển Linh hét lên, lại bắt đầu khóc. Tinh trẻ con trong người bộc phát, liền mếu máo ôm lấy Nam Phong.

Nam Phong cố gắng bình tĩnh lấy lại hơi thở, đẩy cô ra.

Lưu Uyển Linh mếu máo nói: “Từ lúc quen em đến giờ anh chưa từng lớn tiếng với em như vậy. Anh vì cô ta nên không chịu quay lại với em phải không?”

Đoàn Nam Phong phiền chán nhìn cô, sau đó thở dài: “Lưu Uyển Linh, em đừng giờ thói trẻ con ra nữa. Đây không phải là lần đầu tiên tôi nói với em chuyện này. Chúng ta thực sự không thể nào.”

“Nam Phong, đừng đối với em như vậy có được không. Trước đây, em cũng nói với anh chúng ta không thể nào nhưng anh vẫn khẳng định muốn cưới em. Anh còn nói chuyện không thể anh sẽ làm cho nó thể. Anh tin một ngày em sẽ yêu anh. Tại sao, tại sao tình yêu của anh lại thay đổi nhanh như vậy?” Lưu Uyển Linh hai mắt ướt mềm, tay nắm chặt cánh tay của Đoàn Nam Phong, dựa hết người vào cánh tay anh.

“Lưu Uyển Linh! Tình yêu của tôi chỉ có một và trước nay chưa từng thay đổi. Chỉ là nó không phải dành cho em. Đêm động phòng, em đã khiến tôi thức tỉnh. Tôi đã thức trắng cả một đêm để suy nghĩ về chuyện của chúng ta. Từ lúc tôi gặp em, theo đuổi em đến cưới em làm vợ. Tôi chưa từng có cảm giác yêu. Một chút cảm giác vui vẻ mãn nguyện khi ở cạnh em cũng không có. Cái tôi muốn chỉ là cảm giác muốn có được một cô gái xinh đẹp như em bên cạnh. Uyển Linh, tôi tin là em cũng cảm nhận được điều này cho nên em đã từ chối tôi nhiều lần. Thực ra, em không có sai. Người sai là tôi. Đoàn Nam Phong tôi trước nay chưa từng nhận sai điều gì nhưng với chuyện này tôi thực sự muốn kết thúc nó một cách nhẹ nhàng. Cho nên, em đừng miễn cưỡng tôi và bản thân em nữa được không?” Đoàn Nam Phong dùng giọng bình tĩnh nhất cố gắng giải thích cho mèo mít trước mặt hiểu. Cô ấy không nói gì, không biết có hiểu hay không.

Bất giác anh thở dài.

Không khí cứ như vậy, trầm mặc trôi qua.

Một lúc sau, Lưu Uyển Linh sau một lúc cúi đầu liền ngẩng lên nói: “Với điều kiện hiện nay của cô ấy, cô ấy sẽ không quay lại với anh đâu.”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Đó là chuyện của hai chúng tôi. Chuyện của tôi và em là nhanh chóng kết thúc mối quan hệ sai lầm này.”

“Nam Phong, nếu cô ấy không chịu quay lại với anh, chúng ta có thể nào không?” Lưu Uyển Linh lí nhí.

“Không thể nào.” Đoàn Nam Phong dứt khoát đáp.

“Tại sao? Anh còn để ý chuyện của em với anh Thiên sao?” Lưu Uyển Linh cụp mắt xuống.

Đoàn Nam Phong lắc đầu thở dài: “Không phải. Em đã lớn rồi, em muốn làm gì là chuyện của em. Tôi không có tư cách để ý hay không để ý. Càng không có tư cách bình phẩm hay dị nghị. Vấn đề nằm ở chỗ tôi chỉ để ý đến một mình cô ấy.”

“Em hiểu rồi.” Lưu Uyển Linh buồn bã kéo vali rời khỏi phòng của Đoàn Nam Phong.

Một khoảng trống vô hình để lại phía sau giữa hai người. Nếu chưa từng bắt đầu thì vốn cũng chẳng có gì là để gọi là kết thúc. Không có sự ràng buộc nào mạnh mẽ và chắc chắn như tình yêu. Không có sự ràng buộc này thì luật pháp, tôn giáo, danh tiếng, tiền bạc hay gì đi nữa cũng không sao duy trì được mối quan hệ giữa hai con người xa lạ.

Bên tai Lưu Uyển Linh và Đoàn Nam Phong như vọng lại tiếng thề trước Chúa hôn hôn lễ. Nhưng trên quãng đường mang tên cuộc đời này, mối quan hệ của họ chỉ có thể dừng lại ở đây. Mỗi người giờ đây theo đuổi một con đường và cách thức khác nhau để tiếp nhận cuộc sống. Chỉ là thái độ tiếp nhận của mỗi người một khác.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-1: Khiêu khích (I)

Tinh Vân bước nhanh ra khỏi phòng của Đoàn Nam Phong, cánh cửa phía sau lạnh lùng đóng lại. “Không cần nói cũng biết trong đó xảy ra chuyện gì.” Tinh Vân vừa đi vừa nghĩ. Tự nhiên thấy vô cùng uất ức.

“Đoàn Nam Phong, tại sao anh đã có Lưu Uyển Linh mà cứ bám lấy tôi. Trêu đùa tôi. Ngu ngốc nhất là tôi hết lần này đến lần khác vẫn cứ bị anh bốn cọt.” Tinh Vân lấy tay quạt nước mắt nhưng nước mắt không tự chủ cứ rơi ra. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Đoàn Nam Phong và Lưu Uyển Linh bên nhau. Từ hình ảnh đầu tiên cô bắt gặp họ ở bệnh viện, đến khi họ đi mua sắm cùng nhau, rồi lời mà Đoàn Nam Phong nói khi hôn mê. Lại thêm hình ảnh hai năm trước trong thang máy. Đến hôm nay, sự việc lại phơi bày ra trước mắt cô lần nữa. Uất ức càng tăng thêm. Đầu óc càng thêm hoảng loạn. “Rõ ràng là hấn vừa hôn mình xong, lại quay sang ôm người khác. Cái tên “yêu râu xanh” này đúng là người xấu mà.” Nghĩ đến đây cô liền lấy tay chùi môi mình một cách mạnh mẽ như tẩy sạch dấu vết của Đoàn Nam Phong ký ấn trên môi cô.

“Tinh Vân à Tinh Vân, Đoàn Nam Phong yêu Lưu Uyển Linh là sự thật ai ai cũng biết, cả mày cũng biết. Yêu đến mức vì cô ta mà hy sinh tôn nghiêm tìm người để thay, vì cô ta mà không ngại bao dung cho sai lầm của cô ta... Thậm chí hy sinh mày. Vậy thì vì cớ gì mày tin là hai người họ không còn quan hệ gì? Vì cớ gì lại tin lời hấn nói? Thật là quá ngu ngốc!” Tinh Vân cứ bước đi với những suy nghĩ mông lung mà không biết bản thân mình đã đi đến hành lang cao nhất của con tàu.

Chiếc tàu vẫn băng băng tiến về phía trước, gió từ hồ Huron vẫn mạnh mẽ thổi bay tóc cô về một phía nhưng cảnh vật đẹp đẽ của trời nước không khiến cô vui lên mà ngược lại trước mắt là một màn nước mắt, trong đầu đầy những suy nghĩ mâu thuẫn phức tạp.

Bất ngờ một làn khói thuốc dày đặc không biết từ nơi nào thổi đến sộc vào mũi cô vô cùng khó chịu. Tinh Vân ho sặc sụa khiến người cầm dụng cụ hít cần sa lền tắt nó đi, đút vào túi áo. Anh quay mặt sang nhìn cô. Khuôn mặt đẹp trai của anh không vì cái sặc dài mà che đi vẻ tuấn lãng.

Anh tiến lại phía cô nói xin lỗi. Tinh Vân ngẩng mặt lên nhìn anh, thì ra là người bồi bàn hôm trước. Tinh Vân xua đi làn khói dày đặc nói: “Tiến, là anh sao? Sau hôm đó tôi không nhìn thấy anh nữa.”

Cao Thừa Hiến nhìn thấy mắt cô đỏ hoe liền hỏi: “Khói thuốc khiến mắt cô đỏ lên sao Hoàng tiểu thư?”

Tinh Vân như người bị lật tẩy, liền vội lấy tay dụi mắt: “Tôi bị dị ứng với khói, có khói tôi sẽ không thở được. Tai mũi họng sẽ vì khói mà mất cảm. Có lẽ là một dạng suyễn.”

Cao Thừa Hiến nheo mắt nhìn cô thắc mắc: “Hoàng chủ tịch không mời bác sĩ chữa cho cô sao?”

Tinh Vân lắc đầu: “Ông tôi cũng không biết chuyện này. Tôi cũng không thấy nghiêm trọng đến nỗi cần nằm viện điều trị. Mỗi người đều có một bệnh mãn tính cũng như điểm yếu mà.”

Cao Thừa Hiến nhếch mép cười nói ra một câu đầy ẩn ý: “Nếu kẻ thù của cô biết được điều này thì nó sẽ là tử huyệt của cô.”

Tinh Vân mỉm cười nói: “Đến bây giờ thì chỉ có mẹ tôi và anh biết thôi. Cả hai người đều không phải kẻ thù của tôi.”

Ánh mắt người nào đó không tự chủ híp lại, bên trong ẩn chứa một màn đen tối. Nhưng rất nhanh liền lấy lại vẻ tươi sáng nói: “Hôm khai mạc con tàu, biết được cô là chủ nhân của con tàu này. Tôi thực sự bất ngờ. Từ cốt cách đến phong thái của cô đúng là xuất thân của tiểu thư cao quý nhưng tôi không ngờ cô lại có địa vị cao như vậy.”

Tinh Vân xua tay: “Anh nhầm rồi, tôi chỉ vừa quay về Hoàng Thiên hai năm nay thôi, trước đó tôi có một cuộc sống bình thường ở quê như bao nhiêu người khác. Tôi không hiểu cái gì là thân phận cao quý, chỉ biết con người không nên ỷ vào cái mình đang có mà ức hiếp người khác.”

Cao Thừa Hiến nheo mắt nhìn Tinh Vân, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt tươi sáng của anh quả thực là “động lòng người”: “Cô có lòng chính nghĩa là việc tốt. Nhưng nếu không ở vào vị trí hiện tại, liệu lòng chính nghĩa của cô có tác dụng không? Ai sẽ vì cô “trừ gian diệt ác”? Thân phận và địa vị của một người trong xã hội không phải chỉ là những khái niệm suông, nó có giá trị nhất định. Tiểu thư của tôi, xã hội luôn thực tế và khốc liệt như vậy. Con người nghĩ rằng đặt ra luật pháp thì sẽ giúp cho xã hội ổn định nhưng thực tế chỉ có kẻ mạnh mới có thể ổn định được xã hội mà thôi.”

Tinh Vân kinh ngạc khi nghe những lời này từ miệng anh bồi bàn có vẻ ngoài chất phác. Giống như bên trong con người anh và bên ngoài là hai con người hoàn toàn khác xa nhau. Sự hiểu biết, tham vọng, cường thế, bá đạo đều hội tụ đủ bên trong một anh bồi bàn bé nhỏ có vị trí thấp trên con tàu khiến chủ nhân con tàu như cô có mấy phần lạnh.

“Anh Khiêm à anh Khiêm, tại sao ở Hoàng Thiên từ nhân viên cấp thấp đến nhân viên cấp cao ai cũng là người hiếm có khó tìm như vậy? Xem ra chủ tịch tập đoàn giống như em phải chăm chỉ học tập hơn nữa rồi.” Tinh Vân nghĩ vậy, bất giác thờ dài.

Sau một lúc, không thấy Tinh Vân nói gì, Cao Thừa Hiến liền quay sang hỏi: “Cô có biết bơi không?”

Nhìn thấy Tinh Vân gật đầu, Cao Thừa Hiến liền nói tiếp: “Vậy thì nên thử hồ bơi đẳng cấp năm sao của Nebula ở tầng bảy. Không chỉ hồ bơi rộng rãi đẹp đẽ mà quan cảnh xung quanh cũng mới mẻ hiện đại. Phía sau còn có phòng massage và sauna, có luôn dịch vụ Spa đẳng cấp quốc tế. Chưa kể còn có vài cửa hàng bán quần áo bơi thương hiệu hàng đầu trong giới thời trang. Phía sau có luôn cả buổi biểu diễn thời trang bikini mà những người mẫu được mời đến đều là người mẫu hàng đầu Thế giới hiện nay...”

Tinh Vân nghe Cao Thừa Hiến “thao thao bất tuyệt” mà tự hỏi lòng: “Không biết cô có phải chủ nhân con tàu hay không mà còn không biết nhiều bằng

anh ta. Thôi được cứ đi theo anh ta trải nghiệm xem thế nào. Dù sao thì cuộc đời cũng rất ngắn.”

- - - - -

Cám ơn cả nhà đã mong ngóng theo từng chương của bộ truyện mình viết. Cảm giác có ai đó chờ đợi đọc từng tập truyện của mình đã khiến mình làm việc có trách nhiệm hơn để cho xuất bản những chương truyện có chất lượng hơn, trau chuốt hơn và ngày càng có nhiều cảm hứng viết hơn.

Có thể nói mỗi tập truyện của mình thì có đến 70% công sức của các bạn. Cho nên, mình thật là cảm ơn các bạn, những độc giả trung thành của mình. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ để mình hoàn thành mỗi tình ngọt ngào của Nam Phong- Tinh Vân nhé.

Đừng quên bấm đề cử, share hay comment nếu bạn thấy thích nhé!<3

Vui lòng like page của mình để cập nhật truyện nhanh nhất nhé.

<https://www.facebook.com/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/notes/>

Cám ơn các bạn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2: Khiêu khích(II)

Tinh Vân nghe Cao Thừa Hiên “thao thao bất tuyệt” mà tự hỏi lòng: “Không biết cô có phải chủ nhân con tàu hay không mà còn không biết nhiều bằng anh ta. Thôi được cứ đi theo anh ta trải nghiệm xem thế nào. Dù sao thì cuộc đời cũng rất ngắn.”

Thấy Tinh Vân đồng ý, Cao Thừa Hiên liền tỏ ra vui vẻ đi trước chỉ đường. Hai người vừa đi xuống tầng bảy của con tàu đã nhìn thấy quang cảnh thực sự mỹ lệ.

Tầng này lấy cảm hứng trang trí theo phong cách Hy Lạp cổ đại pha với nét hiện đại phá cách tạo nên một không gian vừa thoải mái vừa ảo diệu. Những bức phù điêu mang phong cách Hy Lạp phối hợp cùng những chiếc giường nệm êm ái đặt dọc hồ bơi. Những người phục vụ ở đây cũng mặc trang phục Hy Lạp cổ đại bung bề qua lại khiến Tinh Vân cảm nhận được không khí sa hoa của một thời thịnh vượng trong văn hóa Hy - La. Vốn là người yêu thích văn hóa và lịch sử, Tinh Vân như bị cuốn hút vào khung cảnh nơi này. “Ông ngoại và anh Khiêm vì cô thực sự bỏ ra không ít công sức.”, bỗng nhiên Tinh Vân cảm thấy không có gì để buồn bã. Cô còn có gia đình, có tập đoàn để gánh vác. Thất tình cũng không phải trời sập. Nghĩ vậy, cô mỉm cười quay sang Cao Thừa Hiên hỏi: “Anh có biết bơi không?”

Cao Thừa Hiên gật đầu, nháy mắt với cô đi về phía sau con tàu để mua trang phục bơi và xem biểu diễn thời trang bikini.

Chưa đi đến phía sau con tàu nhưng không khí sôi động của tiếng nhạc đã đập vào tai cô. Cao Thừa Hiên hướng mắt về phía trước sân khấu. Những cặp chân dài thon đẹp nhanh chóng cuốn lấy anh. Tinh Vân nhìn quanh một lượt, đa phần các công tử con nhà giàu đều tập trung ở đây. Từ những chiếc bàn bên dưới sân khấu, những tiếng huýt sáo lẫn tiếng hò hét vang lên. Không khí nóng bỏng và phấn khích. Phía khác lại có vài cô chiêu đang tú tùm nói cười rôm rả nhìn ngắm trang phục biểu diễn rồi ra giá cao mua về.

Cao Thừa Hiên cúi đầu nói nhỏ vào tai Tinh Vân: “Phía kia có phải Lâm đại thiếu gia, người lúc sáng vừa cầu hôn cô không?”

Tinh Vân nhìn theo hướng tay chỉ của Cao Thừa Hiên thì nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đang đứng tựa vào lan can bằng kính của con tàu. Gương mặt điển trai đeo cặp kính mắt thời trang, áo sơ-mi ngắn tay màu cam sữa khoác bên ngoài áo thun trắng, tay đang cầm ly rượu vang trắng càng tăng thêm mấy phần phong lưu phóng khoáng. Chả trách bây giờ bên cạnh hắn có không ít cô nàng có dáng người tiêu chuẩn, gương mặt xinh đẹp từ da trắng đến da màu đang đứng áp sát vào hắn. Có người dựa đầu, có người ôm eo, có người ngả vào ngực, tư thế nào cũng có hết.

Tinh Vân quay sang nhìn Cao Thừa Hiên nheo mắt cười: “Chuyện lúc sáng anh cũng thấy sao? Vậy mà cũng tin. Chỉ là nói đùa thôi. Chỉ là nói đùa. Ai tin thì chính là heo.”

“Bây giờ thì cô hiểu lý do vì sao năm đó tôi không chấp nhận Nam Phong rồi phải không?” Bất ngờ một giọng nữ trong trẻo vang lên xen vào cuộc đối thoại giữa họ. Cao Thừa Hiên và Tinh Vân cùng quay sang nhìn. Lưu Uyển Linh mặc một bộ đồ bơi màu đen vô cùng gợi cảm, khoác bên ngoài áo choàng mỏng bằng lụa trắng trông rất đẹp và quý phái.

Tinh Vân nhìn thấy Lưu Uyển Linh cảm giác hít thở không thông, muốn quay mặt đi. Nhưng Lưu Uyển Linh lại nói tiếp: “Những người đàn ông như Lâm Thiên Vũ hay Đoàn Nam Phong vốn chỉ xem phụ nữ là đồ chơi. Họ sẽ vì gia đình mà lấy một cô gái danh giá nhưng không phải vì thân phận của vợ mà kết thúc những mối quan hệ với đàn bà bên ngoài. Sinh ra trong gia đình giàu có thừa tiền bạc ai cũng hiểu quy tắc ngầm này. Cho nên, tôi không muốn mình là nạn nhân của hôn nhân chính trị. Cô có hiểu không?”

Tinh Vân không nói gì, định bỏ đi thì Lưu Uyển Linh nói vọng theo: “Đoàn Nam Phong mang tiếng theo đuổi tôi nhưng anh ta chưa từng ngừng qua đêm

với phụ nữ. Có đêm là vài phụ nữ. Người tình không dưới vài chục. Băng Thanh là nổi trội nhất. Cô ta còn đến tìm tôi lên mặt thị uy. Cho đến khi đặt vấn đề hôn nhân với gia đình tôi, với sức ép của gia đình tôi, anh ta mới thôi qua lại với Băng Thanh. Nhưng bản tính trăng hoa liệu có thể thay đổi không? Đó là lý do tôi không thể sống cùng anh ta. Càng không quan tâm đến sự tồn tại của cô bên cạnh anh ta. Bởi vì cô cũng như hàng hà sa số đàn bà khác, không đáng để tôi đặt vào tầm mắt. Nhưng cô nghĩ xem, nếu hôm nay cô không ở vào địa vị này, anh ta và Lâm Thiên Vũ có công khai tranh giành cô không?”

Tĩnh vân hít sâu một hơi, nét mặt lạnh lùng quay sang liếc nhìn Lưu Uyển Linh: “Cảm ơn Đoàn phu nhân đã nhắc nhở. Ông Đoàn dù có tệ đến mức nào cũng là chồng bà. Bà ở nơi đông người như thế này nói ra những chuyện như thế này có phải là mất thân phận quá không?”

“Cô...”

Nói xong, Tĩnh Vân liền thẳng một đường đi về phía trước. Lưu Uyển Linh bị Tĩnh Vân chọc tức liền nắm tay cô kéo lại. Do dùng lực hơi mạnh nên Tĩnh Vân chao đảo gần như ngã ra sàn tàu. Cao Thừa Hiến lúc này nhanh tay đỡ lấy Tĩnh Vân, ánh mắt anh chạm vào ánh mắt cô trong một khắc như bị hút hết linh hồn.

Lâm Thiên Vũ lúc này nhìn thấy cũng rảo bước nhanh sang: “Tĩnh Vân, em không sao chứ?”

Lưu Uyển Linh liếc nhìn, hai tay khoanh trước bụng, cười khẩy nói: “Thiên kim bạc tử đúng là thân phận hơn người. Chỉ tiếc là một chút đã có không ít người say sóng theo.”

“Lưu Uyển Linh, cô có cảm miệng lại hay không?” Lâm Thiên Vũ khó chịu liếc nhìn Lưu Uyển Linh.

“Lâm đại thiếu gia, anh vì sao không là lướt bên cạnh đám người mẫu, lại chạy sang đây giả vờ quan tâm cô ta. Muốn kiếm thêm điểm để cưới được cô ta sao?” Lưu Uyển Linh nhếch môi cười khẩy. Sau đó, cô tiến lại phía Lâm Thiên Vũ nói nhỏ vào tai anh nhưng đủ để Cao Thừa Hiến và Tĩnh Vân nghe: “Cô ta...” Lưu Uyển Linh nhìn sang Tĩnh Vân, cười khẩy: “Rách bươm rồi, không đáng giá như vẻ ngoài cao quý để các người tranh nhau đâu.”

Cao Thừa Hiến nét mặt áy ngại nhìn sang Tĩnh Vân. Lâm Thiên Vũ nghe xong mặt đỏ tía tai, quay sang Lưu Uyển Linh nói: “Cô thì còn nguyên vẹn sao? Đừng để tôi phải đem chuyện của cô nói ra. Chưa chắc ai rách bươm hơn ai?”

Lưu Uyển Linh cười lớn: “Lâm Thiên Vũ, tôi đã có chồng rồi, làm sao nguyên vẹn được, anh đùa sao? Không giống như cô ta, bên ngoài thuần khiết, bên trong đĩ thò.”

Tĩnh Vân vừa nóng mặt vừa khó chịu, chỉ muốn một tát tát vào mặt cô ta nhưng nghĩ đến nơi này đông người nên cố gắng nhẫn nhịn.

Lâm Thiên Vũ điên tiết, cầm lấy cổ tay Lưu Uyển Linh siết chặt: “Dạo này cô có vẻ giỏi ha, chửi người khác cũng lành lốt như vậy. Đoàn Nam Phong dung túng cho cô quá rồi, để xem hôm nay tôi trừng trị cô thế nào.”

Nói xong anh kéo cô ta về phía thành tàu. Đúng lúc này Hoàng Gia Khiêm bước đến. Vài vệ sĩ phía sau tiến lên kéo cô ta đến trước mặt Tĩnh Vân.

“Đoàn phu nhân, bà nhờ vào danh phận này mà có thể đứng được ở đây. Vậy mà ngay cả một chút biết ơn chủ nhân con tàu cũng không có. Còn lên tiếng xúc phạm chủ tịch của chúng tôi. Cho nên tôi mời bà khẩn cấp rời khỏi đây.” Hoàng Gia Khiêm lạnh lùng nói.

Lưu Uyển Linh nhếch môi cười: “Hay thật, đường đường là chủ tịch tập đoàn châu báu có tiếng lại đi giật chồng người khác. Lại còn khéo léo che đậy, tổ chức ăn chơi nhưng thật ra là công khai câu dẫn đàn ông. Bên ngoài thì hoa lệ nhưng bên trong thì mục ruỗng. Tôi đã quá quen thuộc và chán ghét cuộc sống này của các người rồi.”

Lưu Uyển Linh tính tình nóng nảy, càng nói càng quá đáng khiến Hoàng Gia Khiêm và Lâm Thiên Vũ vô cùng khó chịu. Trước những lời xúc phạm của cô ta, Tĩnh Vân chỉ quay mặt đi. Điều cô ta nói không hẳn không có lý. Đoàn Nam Phong và cô, mối quan hệ bất chính này mãi mãi sẽ là vết nhơ trong đời cô. Chưa kể, Lưu Uyển Linh này lại là... Nghĩ đến đây đầu Tĩnh Vân như muốn nổ tung, càng nghĩ càng phiền.

“Đoàn phu nhân, tôi đã nói lời lịch sự nhưng bà vẫn không biết phải trái. Xem ra, chúng tôi phải có biện pháp cứng rắn hơn rồi.” Hoàng Gia Khiêm đánh mặt nói.

“Các người định làm gì tôi? Nên nhớ Đoàn thị và Viễn Phương không thua kém gì Hoàng Thiên của các người cả. Nam Phong anh ấy nhất định bênh vực tôi.” Lưu Uyển Linh vẫn khoanh tay trước bụng, hất mặt nói.

Tĩnh Vân chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Hoàng Gia Khiêm nên cô có phần lo sợ, liền kéo tay anh nói: “Anh à, hay là bỏ đi. Đuổi cô ta xuống tàu là được rồi. Để ông biết sẽ không hay đâu.”

“Đừng sợ, không sao đâu, anh sẽ giải quyết ổn thỏa.” Hoàng Gia Khiêm trấn an Tĩnh Vân.

“Đoàn phu nhân, bà nói không sai. Đoàn thị không thua kém gì Hoàng Thiên của chúng tôi cho nên tôi sẽ mời người nhà họ Đoàn đến đem bà đi. Đưa Đoàn phu nhân đến phòng họp kín.” Hoàng Gia Khiêm uy quyền ra lệnh cho đám vệ sĩ. Hai vệ sĩ nhanh chóng bước lên cúi chào ra hiệu cho Lưu Uyển Linh đi theo họ. Lưu Uyển Linh biết không thể làm căng cho nên cũng đi theo họ. Lúc đi ngang qua Tĩnh Vân, cô không quên nhìn Tĩnh Vân nói thêm: “Xã hội thượng lưu không phải chỗ cô có thể chơi nổi đâu. Nhanh cút về cái máng lợn của cô đi.”

Lâm Thiên Vũ tính tình vốn nóng nảy, nghe xong liền tiến lên định tát Lưu Uyển Linh nhưng Tĩnh Vân đã nhanh tay cản anh lại: “Thiên Vũ, đừng làm vậy. Cô ta bị đánh, mặt mũi Nam Phong sẽ thế nào? Con tàu Nebula này sẽ thế nào?”

“Tĩnh Vân!, cô ta sì nhục em như vậy, em còn...” Lâm Thiên Vũ tức giận nói.

Tĩnh Vân nhìn Theo bóng lưng Lưu Uyển Linh rời đi, sau đó quay sang nói với Lâm Thiên Vũ: “Cô ta không có gì để mất nhưng tôi có nhiều cái để giữ. Truyền thông đang nhìn chằm chằm vào con tàu này cũng như danh dự của Hoàng Thiên. Nếu như cô ta với thân phận là vợ của Đoàn Nam Phong có ầu đả trên con tàu, anh nghĩ báo chí sẽ đặt câu hỏi gì? Họ sẽ tìm ra vết tích gì trong mối quan hệ của tôi với anh ta. Anh nghĩ báo chí có thể thổi phồng tới đâu. Ghế chủ tịch này tôi ngồi có vững nữa hay không? Chưa kể Đoàn Nam Phong cũng sẽ gặp rắc rối. Rồi nếu Tĩnh Nhật cũng bị kéo vào chuyện này thì sao?”

Hoàng Gia Khiêm nói thêm: “Lưu Uyển Linh không dám công khai ngang nhiên nói ra chuyện của Đoàn Nam Phong cho nên chỉ có thể xem Tĩnh Vân là con cờ khiêu khích mà truyền thông là vũ khí lợi hại. Ra chiêu hiểm độc như vậy, một mình cô ta không nghĩ ra được đâu.”

Tĩnh Vân và Lâm Thiên Vũ nhìn Hoàng Gia Khiêm thắc mắc. Hoàng Gia Khiêm mỉm cười nói: “Chúng ta cùng đến phòng họp kín xem kịch hay thôi.”

Tĩnh Vân quay sang nhìn Cao Thừa Hiên lúc này đã giữ một khoảng cách đứng hợp lý với ba người họ, nhẹ giọng nói: “Tiến, xin lỗi anh, hôm nay không cùng anh đi bơi được rồi.”

Cao Thừa Hiên cung kính cúi đầu: “Hoàng chủ tịch, xin người đừng để tâm, tôi có việc phải đi làm ngay bây giờ.”

“Vậy anh đi đi, hôm khác tôi sẽ đi tìm anh.” Tĩnh Vân vui vẻ nói.

Sau khi ba người quay đi, Cao Thừa Hiên mới rời đi. Ánh mắt chất chứa rất nhiều tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19-1: Chân tướng(I)

Hoàng Gia Khiêm quay sang hỏi Tĩnh Vân: “Em làm sao mà lại có quan hệ với người phục vụ đó vậy?”

“Cũng chỉ tình cờ thôi, em gặp anh ta trên tàu.”

“Thân phận của em bây giờ không nên tiếp xúc với quá nhiều người, không phải anh muốn em cao ngạo mà là lo em gặp nguy hiểm.” Hoàng Gia Khiêm lo lắng căn dặn Tĩnh Vân.

Lâm Thiên Vũ đi cạnh cũng bồi thêm vào: “Không phải là bọn anh cao ngạo nhưng đây là nguyên tắc mà từ nhỏ người lớn đều dạy. Với thân phận của chúng ta nếu chỉ bị bắt cóc tống tiền cũng coi như là may mắn.”

Tĩnh Vân hơi ớn lạnh nhìn hai người một trái một phải đi bên cạnh cô.

“Có thể em không biết, để bảo vệ con tàu này cũng như các khách mời trên tàu, ông đã phái tám chiến hạm ở khoảng cách an toàn xung quanh con tàu. Chưa kể an ninh chặt chẽ trên tàu. Nếu không phải địa vị của ông ngoại lớn thì nhiều nhân vật quan trọng sẽ không đến đây đâu. Vì chỉ cần một chút sơ suất, nhiều khi có thể thay đổi cả đại cục. Mà em là nhân vật quan trọng số Một trên tàu. Chỉ cần em hô lên một tiếng, sẽ có rất nhiều người đến bảo vệ em.” Hoàng Gia Khiêm giảng giải.

Bây giờ thì Tĩnh Vân đã hiểu vì sao Đoàn Nam Phong toàn phải dùng kế bịt miệng tùm cô áp vào tường.(Lại nhớ đến hần nữa rồi. T_T)

“Chưa hết, trong phòng của em có gắn thiết bị tình nhạy, nếu có chất nổ, vũ khí hay thứ gì nguy hiểm thì trước khi em bước vào cả phòng sẽ kêu lên.” Hoàng Gia Khiêm kiên nhẫn giảng giải.

“Vậy trong phòng em có máy quay giám sát không?” Tĩnh Vân sợ hãi chuyện hôm trước của cô và Đoàn Nam Phong bị ghi lại nên lo lắng hỏi.

Hoàng Gia Khiêm cười nói: “Không có. Bởi vì bảo đảm tính riêng tư cho em nên anh không đặt thiết bị đó trong phòng em. Nhưng có hệ thống cảm biến âm thanh. Chỉ cần em hét lên quá tần số thông thường, thiết bị báo động khẩn của cả con tàu sẽ bị kêu lên. Cho nên, nếu có ai động vào em, hãy la lên, mọi người sẽ đến cứu em.”

Tĩnh Vân gật gù cùng Hoàng Gia Khiêm và Lâm Thiên Vũ tiến về phòng họp kín.

Trước khi bước vào Hoàng Gia Khiêm nói thêm: “Lưu Viễn cũng có mặt trên tàu.”

Tĩnh Vân ngẩng lên nhìn Hoàng Gia Khiêm, hai mắt to nghi hoặc. Hoàng Gia Khiêm điềm tĩnh nói: “Sáng nay ông ấy cùng Lưu Uyển Linh đã báo cho trực thăng của chúng ta ra đảo Mackinac đón. Với tư cách là phu nhân của Đoàn Nam Phong, họ có vé mời lên tàu. Anh nghĩ tối qua ông ấy nhìn thấy em trên chương trình trực tiếp tối qua.” Hoàng Gia Khiêm điềm tĩnh giải thích.

Lâm Thiên Vũ lúc này mới nói: “Không cần lo lắng, ông ta không dám làm gì em đâu.”

“Em không phải sợ, em chỉ không muốn gặp ông ấy.” Tinh Vân nhớ lại lần gặp mặt Lưu Uyển Linh với bà Fanny vào hai năm trước khiến trong lòng cô đầy bài xích với hai bậc song thân của Lưu Uyển Linh.

Hoàng Gia Khiêm vỗ vai Tinh Vân động viên: “Ông ấy đang nói chuyện với mẹ nuôi, anh nghĩ là vì chuyện của em.”

Tinh Vân vỗ trán chán nản nói: “Cuối cùng cũng phải đối mặt rồi.”

Lâm Thiên Vũ bồi thêm: “Con dâu xấu lắm cũng phải gặp mẹ chồng. Huống hồ ông ta lại là ba ruột của em.”

“Thiên Vũ, tôi không muốn chấp nhận sự thật này. Không kể lần trước vợ chồng ông ấy đến văn phòng sỉ nhục tôi, hôm nay lại thêm con gái ông ta kiểm chuyện gây sự với tôi nữa. Tôi không làm người nhà với họ đâu.” Tinh Vân nhăn mặt nói.

“Tinh Vân ngoan nào, không cần sợ. Em bây giờ là chủ tịch tập đoàn Hoàng Thiên, có quyền uy rất cao. Em không thích sẽ không ai ép em được. Hơn nữa, ông rất thương yêu em, cho nên sẽ làm theo ý em.” Hoàng Gia Khiêm an ủi cô.

“Anh Khiêm, vấn đề này không phải là vấn đề tiền bạc địa vị ở tập đoàn. Nó là vấn đề gia đình, máu mủ. Em không thể đem tiền ra xóa sạch quan hệ được.” Tinh Vân nhăn mặt nói.

“Mẹ nuôi lần này chịu xuất hiện trên truyền thông chắc cũng đã nắm chắc được tình hình và lo liệu mọi thứ. Em không cần phải lo lắng. Việc bây giờ mà em cần đối mặt là đối phó với Lưu Uyển Linh và nhà họ Đoàn.” Hoàng Gia Khiêm chỉ tay về hướng cửa phòng họp kín ra nói.

“Có đưa em mặt dày như vậy, không nhận thì hơn.” Lâm Thiên Vũ lắc đầu nói.

“Em không có ý định nhận cô ta mà có lẽ cô ta cũng chưa biết chuyện này. Cho nên tốt nhất không nên đề cập đến.” Tinh Vân nhún vai nói.

Sau khi ba người họ bước vào phòng thì Đoàn Nam Phong và Vương Minh Kỳ cũng bước vào. Phục vụ lịch sự mời họ ngồi về một phía. Còn Tinh Vân, Hoàng Gia Khiêm và Lâm Thiên Vũ cũng ngồi về phía đối diện. Sau đó mẹ và bà của Đoàn Nam Phong cũng bước vào. Họ được mời ngồi ở hàng ghế giữa phía trên vị trí thượng tọa. Sau đó tất cả vệ sĩ được cho ra ngoài.

Hoàng Gia Khiêm trịnh trọng lên tiếng: “Hôm nay với tư cách là người quản lý cao nhất của con tàu Nebula tôi mời mọi người đến đây để giải quyết một sự việc ngoài ý muốn xảy ra trên con tàu hôm nay. Vụ việc này nếu các vị không cho chúng tôi câu trả lời thỏa đáng chúng tôi có thể khởi kiện tập đoàn Đoàn thị các người.”

Đoàn Nam Phong gương mặt băng lãnh, chín trên mười phần đã đoán được có liên quan đến Lưu Uyển Linh và Tinh Vân. Anh nhìn sang Tinh Vân đang ngồi cạnh Lâm Thiên Vũ, lại nhìn sang Lưu Uyển Linh gương mặt đang chuyển sang xanh.

Sau một cái bấm nhẹ, toàn bộ cảnh quay trên tầng bảy của con tàu hiện lên. Cảnh Lâm Thiên Vũ đang cùng các em gái trò chuyện “thân mật” đến cảnh Lưu Uyển Linh dẫn tay Tinh Vân đều hiện lên rõ mồn một.

Lâm Thiên Vũ lấy tay vỗ trán: “Em gái nhỏ, em phải tin anh. Anh thực sự bị oan. Anh vừa bước đến thì bọn họ bâu vào anh. Không tin em xem lại đoạn trước đi.”

Sau đó hần nhìn sang Hoàng Gia Khiêm: “Gia Khiêm, anh cho tôi chút công đạo đi. Anh cứ chiều một nửa như vậy, em gái nhỏ đang hiểu lầm tôi đấy.”

Tinh Vân nghiêng răng, giặt áo, nói nhỏ với Lâm Thiên Vũ: “Lâm Thiên Vũ, tôi không có rãnh mà hiểu lầm anh. Trong chuyện này anh không phải nhân vật chính. Tôi nghe nói buổi tối có “sexy show” sẽ cho anh ghế hàng đầu. Còn giờ thì yên lặng một chút nghe anh Khiêm nói.”

“Em gái nhỏ, em...” Lâm Thiên Vũ bất mãn thở dài. Hình ảnh công tử trắng hoa của anh trong lòng em gái nhỏ này quả thật không chùi đi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-2: Chân tướng(II)

Sau khi phát xong những cảnh cần phát, Hoàng Gia Khiêm ung dung nói: “Con tàu Nebula có hệ thống giám sát vô cùng hiện đại, tất cả những nơi công cộng trên con tàu đều được ghi lại và gửi trực tiếp vào máy của tôi rất nhanh. Đương nhiên đây là tư liệu bí mật của Hoàng Thiên mà chỉ có người nhà họ Hoàng mới được xem. Chúng tôi bảo mật thông tin cho du khách trên tàu cho nên không có việc nghiêm trọng liên quan đến an ninh thì chúng tôi cũng không xem hay công bố những hình ảnh này ra bên ngoài. Bao gồm cho tòa án và chính phủ. Tôi nghĩ những quy định này đã được phát cho các vị trước khi các vị bước lên tàu để tránh tôi phải nói dài dòng thêm nữa về nó.”

Đoàn Nam Phong xem xong đoạn phim liền quay sang nhìn Tinh Vân đang chán ghét nhìn anh, anh nắm chặt nắm tay, trừng mắt quay sang nhìn Lư Uyên Linh như đang không tin những gì mình nghe thấy. Cũng không tin Lư Uyên Linh mà anh đã từng dày công theo đuổi lại biến thành như thế này.

Bà Catherine và Đoàn lão phu nhân sau khi xem xong những hình ảnh trên màn hình và lời nói của Lư Uyên Linh chỉ có thể lắc đầu. Sau đó họ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn sang Tinh Vân. Sau đó bà Catherine lên tiếng hỏi: “Hoàng chủ tịch, tôi có một chút vấn đề không hiểu, có phải những lời Uyên Linh nói với cô tất cả đều là vu khống không?”

Trước câu hỏi khó của bà Catherine, Tinh Vân đang phân vân không biết trả lời thế nào thì Hoàng Gia Khiêm liền lên tiếng: “Bác Catherine, vấn đề chính yếu của chúng tôi khi cho phát đoạn băng này là để thấy được hành vi của Đoàn phu nhân và mong Đoàn thị các người cho chúng tôi một câu trả lời chứ không phải để bác chất vấn lại chủ tịch của chúng tôi.”

Bà Catherine mỉm cười sắc sảo nói: “Hoàng tổng tài, cậu không cần bảo vệ em gái quá mức như vậy. Cậu không đưa chuyện này cho đoàn luật sư của Hoàng Thiên đi làm mà đích thân đi xử lý đủ thấy cậu không muốn chuyện này đồn ra bên ngoài. Cho nên chắc chắn có ẩn tình. Tôi muốn biết rõ ngọn ngành trước khi chịu trách nhiệm việc này.”

Hoàng Gia Khiêm điềm tĩnh đáp lại: “Chúng tôi làm vậy là vì thanh danh của Đoàn thị và mối quan hệ của hai nhà. Việc này nếu đưa cho luật sư thì không có gì khó cả.”

Bà Catherine lại mỉm cười nhìn Tinh Vân nói: “Tôi hiểu những chuyện phi báng như thế này dễ lọt ra ngoài cũng không hay ho gì. Nhưng tôi thực sự thắc mắc vì sao Uyên Linh lại buông ra những lời này với cháu.”

Tinh Vân biết mình bị ép trả lời cho nên khi Hoàng Gia Khiêm lại một lần nữa lên tiếng thì Tinh Vân chặn anh lại. Cô mỉm cười xã giao nhìn bà Catherine, nhẹ nhàng nói: “Phụ nữ khi ghen tuông lời nào cũng có thể nói ra. Tính xác thực của nó còn cần làm rõ nữa hay sao? Không rõ Đoàn phu nhân là vì tính trăng hoa của chồng mình nên nhìn ai cũng ra bệnh hay là vì mục đích gì khác nên mới lên tâu gây sự với tôi. Điều này bác nên hỏi lại con dâu mình hơn là hỏi người bị hại như cháu.”

Mọi ánh mắt lúc này đổ dồn lên người Lư Uyên Linh và Đoàn Nam Phong đang ngồi bên cạnh. Bà Catherine như hiểu được phần nào ẩn tình liền nhìn Đoàn Nam Phong và nói: “Mẹ muốn nghe con nói.”

Đoàn Nam Phong nhìn sang Vương Minh Kỳ rồi lại nhìn sang Tinh Vân. Sau đó anh từng chữ nhẹ nhàng nói ra: “Lư tiểu thư đây là người mà từ ba năm trước tôi đã ly thân. Luật sư Vương sẽ nói rõ về quá trình của thủ tục ly hôn cho mọi người nghe. Việc của cô ấy hoàn toàn không có liên hệ gì đến tôi hay Đoàn gia. Các người muốn xử lý thế nào thì mời người nhà họ Lư đến giải quyết.”

Nói xong Đoàn Nam Phong đứng dậy sai bước tiến về phía Tinh Vân. Nhìn chằm chằm vào nàng, sau đó quay lại nói với tất cả mọi người: “Bà nội, mẹ! Tinh Vân là người phụ nữ của con, là người vợ từ ba năm trước con đã nhận định. Trước giờ người con yêu cũng chỉ có một mình cô ấy.”

Đoàn lão phu nhân trái tim như nhảy lên tận miệng không biết có nghe nhầm hay không. Liền hỏi lại con dâu: “Ta vừa nghe thấy gì thế?”

Bà Catherine mỉm cười đến ngọt cuí đầu nói khẽ vào tai bà chồng: “Tinh Vân là mẹ ruột của Tinh Nhật, điều này con đã biết nhưng con vẫn chờ hai đứa chính miệng thừa nhận với chúng ta.”

Đoàn lão phu nhân nghe xong cười híp mắt, gật gù nói: “Tốt, tốt quá rồi. Đúng là lương duyên do trời xấp đặt. Mau! Giúp ta đi chọn ngày cưới. Nhanh chóng rước cháu dâu về nhà.”

“Mẹ, Nam Phong vẫn chưa hoàn tất việc ly hôn. Sao có thể cưới ngay được.” Bà Catherine nhìn vẻ háo hức của Đoàn lão phu nhân mà mỉm cười nhắc nhở.

“Con trai cũng sắp ba tuổi rồi, không cưới ngay để làm gì?” Đoàn lão phu nhân vẫn một mực khẳng khái nói.

Bà Catherine cười nhìn về phía con trai nói: “Nam Phong, cuối cùng con đã dùng cảm đối diện với tình cảm trong lòng rồi.”

Tinh Vân sững sờ. Dù nằm mơ nàng cũng không ngờ hẳn dám nói ra chuyện này trước mặt bà nội và mẹ hẳn. Còn có cả Lư Uyên Linh nữa. Không phải hẳn trước giờ vẫn yêu thương và che chở cô ấy sao? Hàng tá câu hỏi nhảy lên trong đầu của Tinh Vân. Bất giác, cô không biết làm gì. Cứ đứng bất động nhìn hẳn.

- - - - -

Xin lỗi các bạn, dạo này mình bận quá nên không có thời gian up truyện lên website. Các bạn muốn đọc trước bản thảo của mình thì like page của mình nhé! Cảm ơn các bạn nhiều.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-3: Chân tướng(III)

Lưu Uyển Linh tức giận đứng dậy chạy về phía Đoàn Nam Phong kéo tay anh: “Nam Phong, anh không thể đối với em như vậy được. Em là vợ của anh. Chúng ta vẫn chưa ly hôn.”

Đoàn Nam Phong không quay về phía cô, chỉ một hướng nhìn về phía Tinh Vân: “Chuyện của tôi và cô, hãy để Vương Minh Kỳ lo liệu. Cô và gia đình cô muốn có dự án Đồi Thiên Sư, vậy thì cứ lấy đi. Muốn tám phần trăm cổ phần của Đoàn Thị thì cũng cứ lấy đi. Chủ tịch của Đoàn Thị tôi có thể không làm, nhưng làm chồng của cô ấy, tôi nhất định phải làm.

Lúc này, Vương Minh Kỳ đứng lên tiến về phía Lưu Uyển Linh: “Lưu tiểu thư, vì chuyện ly hôn này mà suốt hơn hai năm nay tôi cứ phải đi đi lại lại nhà cô. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô rằng, trong hôn nhân với thân chủ tôi, cô là người phản bội trước và cũng là người vi phạm luật hôn nhân trước tiên. Chúng tôi có đầy đủ bằng chứng về chuyện này nhưng thân chủ tôi không muốn đưa lên tòa vì nghĩ đến cô còn quá trẻ và cần danh tiếng để sống tiếp cho nên chúng tôi chọn cách li thân để làm tiền đề cho li hôn. Nhưng các người trước sau cứ đưa ra yêu cầu vô lý. Cho nên tôi khuyên cô và gia đình cô, hãy biết đủ để còn có đường lui.”

Đoàn Nam Phong nhìn sang Vương Minh Kỳ, nhếch môi nói: “Những chuyện này giao cho cậu.”

Sau đó quay sang bà nội và mẹ mình nói: “Mẹ hãy làm theo ý của bà đi, nói chuyện với Hoàng lão gia và bác Minh, sau đó chọn ngày cho tụi con.”

Hoàng Gia Khiêm lúc này mới lên tiếng: “Nam Phong, cậu quên người anh trai giống như tôi rồi sao?”

Đoàn Nam Phong trước giờ luôn nghĩ Hoàng Gia Khiêm có tình cảm với Tinh Vân nhưng lần này nghe anh lên tiếng như vậy liền hiểu được dụng ý của buổi gặp gỡ ngày hôm nay. Thì ra là Hoàng Gia Khiêm ép anh cũng như cho anh cơ hội đối diện với tình cảm của chính mình.

“Anh Khiêm, cảm ơn anh!”

“Phải gọi là anh vợ!” Hoàng Gia Khiêm cười lớn sửa lưng anh.

“Anh vợ, chuyện hôn lễ và phía Hoàng lão gia, hãy giúp em.” Đoàn Nam Phong tươi cười nói.

“Là ông ngoại, cậu cứ gọi sai mãi đấy.” Hoàng Gia Khiêm vừa cười vừa nói.

Đoàn Nam Phong gật gù: “Anh vợ nói phải. Từ giờ phải gọi là ông ngoại.”

Tinh Vân và Lâm Thiên Vũ như hai người hóa đá. Không hiểu những người xung quanh nói gì.

Đoàn Nam Phong cầm tay Tinh Vân nói: “Đi, chúng ta đi thăm con. Tinh Nhật biết em là mẹ nó chắc thằng bé sẽ vui lắm đó.”

Nói đoạn, Đoàn Nam Phong cầm tay Tinh Vân kéo đi. Không cần chờ nàng trả lời. Lúc đi lướt qua Lâm Thiên Vũ, cánh tay cô bị anh giữ lại.

Lâm Thiên Vũ lúc này bỏ ngoài tai những gì Đoàn Nam Phong và người khác nói. Ánh mắt kiên quyết, anh đứng lên cầm tay Tinh Vân kéo về phía mình.

“Đoàn Nam Phong, cậu có thôi cái tính ngông cuồng bá đạo đó hay không? Tinh Vân còn chưa nói gì đã tự cho mình cái quyền quyết định. Ở nơi này, người có quyền lựa chọn chỉ có Tinh Vân mà thôi. Không phải là cậu lựa chọn giữa cô ấy hay cái cô kia mà là cô ấy lựa chọn giữa tôi và cậu.”

Đoàn Nam Phong ánh mắt sắc lạnh nhìn vào Lâm Thiên Vũ đang nắm tay Tinh Vân. Một luồng khí lạnh toát ra khiến Tinh Vân rùng mình. Bất giác cô nhớ đến lời hấn nói hôm trước: “Lần sau không được để đàn ông khác cầm tay em, nếu không tôi sẽ ăn nó đấy.” Một cơn sợ hãi dâng lên trong lòng cô khiến cô nhanh chóng rút tay về. Chính xác là rút cả hai tay về.

“Lâm Thiên Vũ, đến bây giờ cậu còn muốn giành Tinh Vân với tôi sao?” Đoàn Nam Phong khó chịu hỏi.

Lâm Thiên Vũ nhếch môi cười: “Nam Phong, từ lúc chúng ta quen biết nhau đến giờ, tôi chưa từng làm trái ý cậu. Nhưng chuyện này không được. Tôi sẽ vì Tinh Vân tranh giành đến cùng.”

Sau đó Lâm Thiên Vũ quay sang nhìn Tinh Vân nói: “Tinh Vân, hấn không thật lòng với em đâu. Những gì trên chiến hạm em đã nghe rõ phải không? Hấn trước sau chỉ biết bắt nạt em thôi. Hai năm trước sau khi sinh con xong thì em đã tự do rồi. Cho nên, không cần sợ hấn. Ở bên cạnh anh, chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống mới hạnh phúc bên nhau. Quá khứ hãy cứ quên hết. Chuyện gì cũng không cần quan tâm nữa. Có được không?”

Tinh Vân bất ngờ cảm thấy rất phiền. Mọi chuyện cứ diễn ra quá xa dự đoán và sự khống chế của cô. Đoàn Nam Phong đúng là khiến cô tổn thương nhưng hiện tại hấn cũng công khai mối quan hệ với cô. Còn Lâm Thiên Vũ, trước giờ cô chỉ xem anh là bạn tốt nhưng trước nhiều người như vậy, cô không thể khiến anh mất thể diện được. Nếu xét về tình cảm thì cô thực sự không biết nên làm sao vì lúc này cô không sẵn sàng đối diện cho chuyện tình cảm. Ngay khi, Tinh Vân chưa kịp lên tiếng thì...

- - - - -

Xin lỗi các bạn, dạo này mình bận quá nên không có thời gian up truyện lên website. Các bạn muốn đọc trước bản thảo của mình thì like page của mình nhé! Cảm ơn các bạn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-1: Mẹ... Mẹ ơi!(H)(I)

Tiếng chuông điện thoại của Đoàn Nam Phong vang lên. Nhạc chuông này khiến Tinh Vân nhớ lại tiếng chuông lần trước mà Tinh Nhật gọi cho anh. Nhưng lần này là bảo mẫu của Tinh Nhật gọi.

“Đã gọi bác sĩ chưa?”

“Được...tôi đến ngay.”

Đoàn Nam Phong vẻ mặt lo lắng, nhìn sang Tinh Vân nói: “Tinh Nhật sau khi thức dậy thì bị sốt cao. Anh phải qua xem con thế nào.”

Nói xong, Đoàn Nam Phong quay đi. Tinh Vân liền bước theo nói: “Chờ đã, em đi với anh.”

Nam Phong nheo mắt cười gật đầu.

Tinh Vân quay lại nhìn Lâm Thiên Vũ và mọi người: “Tôi đi trước đây, chuyện ở đây anh với anh Khiêm tự quyết định là được rồi.”

Tinh Vân đặt tay vào tay của Đoàn Nam Phong, sau đó anh nắm chặt tay cô bước ra ngoài.

Lưu Uyển Linh gọi theo: “Nam Phong...”

Đoàn Nam Phong không quay lại, chỉ nói nhanh: “Có chuyện gì cứ nói với luật sư Vương.”

Sau đó anh dứt khoát nắm chặt tay Tinh Vân bước ra ngoài.

Lâm Thiên Vũ nhìn theo Tinh Vân thở dài. Gương mặt mang vẻ thất vọng có thêm vài phần không cam tâm. Hoàng Gia Khiêm tiến lại vỗ vai anh, cố kéo ra nụ cười động viên.

Đoàn lão phu nhân và bà Catherine thì nét mặt tươi hơn hoa mới nở vì ngay từ lúc đầu họ đã không chấp nhận chuyện Đoàn Nam Phong vì cưới Lưu Uyển Linh mà đem cổ phần công ty ra đùa, một phần lại biết chuyện của Lưu Uyển Linh và Lưu Trọng Thiên có quan hệ mờ ám cho nên họ đâm ra có ác cảm với người con dâu này. Lúc biết Đoàn Nam Phong có con với người khác bà Catherine rất vui mừng, bất kể cô gái ấy là ai thì bà cũng muốn xem mặt và rước về cho đoàn tụ với cháu nội đích tôn. Nhưng bằng đi hai năm không tin tức khiến bà ngày đêm lo sợ Đoàn Nam Phong vì yêu Lưu Uyển Linh mà chối bỏ mẹ của Tinh Nhật. Nhưng không ngờ ngay từ lần đầu nhìn thấy Đoàn Nam Phong bên cạnh Tinh Vân bà đã hiểu ra mọi vấn đề. Ánh mắt con trai bà dành cho Tinh Vân chính là kiểu yêu thích của nam và nữ. Cho nên bà cho người theo dõi, nhiều lần tin tức đưa về đều là con trai bà ở riêng với Tinh Vân. Hình ảnh thân mật nào cũng có khiến bà vui đến tận hôm nay.

...

Chưa đi đến cửa phòng, Đoàn Nam Phong và Tinh Vân đã nghe tiếng khóc thất thanh của con trai. Bảo Vy phía sau cũng đang chạy đến. Ứng Túc đi theo phía sau nhìn Đoàn Nam Phong nhún vai: “Phá hoại chuyện tốt của người khác, tội nặng lắm biết không?”

Đoàn Nam Phong bĩu môi: “Sức khỏe con tôi quan trọng hơn. Vợ cậu là bác sĩ, phải có đạo đức nghề nghiệp chứ?”

Ứng Túc nhướn mày nói: “Trên con tàu này, y bác sĩ giỏi không thiếu, thuốc cũng không thiếu, sao cứ phải gọi vợ tôi?”

“Vì vợ tôi muốn vậy.” Đoàn Nam Phong thần nhiên đáp.

Ứng Túc cười lớn: “Hoàng tiểu thư này, cậu đã rước về rồi à. Gọi cũng thật thuận miệng.”

“Chưa chính thức nhưng bà nội và mẹ tôi đã biết và đang đi chọn ngày. Như vậy gọi vợ là hơi trễ rồi.” Đoàn Nam Phong gương mặt lộ ra vẻ nhăn nhó. Chỉ nghĩ đến chuyện “bé con” của anh mặc áo cưới thôi là anh đã hạnh phúc rạng ngời rồi.

Tinh Nhật nhìn thấy ba liền khóc lớn, kêu “daddy”, sau đó đưa hai tay về phía anh. Tinh Vân nhìn thẳng bé hai má đỏ ửng, cả người hâm hấp thì lo sợ kéo tay Bảo Vy nói nhỏ: “Tinh Nhật không sao chứ?”

Bảo Vy đặt ống nghe, sau đó rọi đèn pin nhìn qua mắt, cổ họng, tai, mũi. Sau đó, cô quay sang Tinh Vân nói: “Chắc lần đầu đi tàu nhiều ngày nên chưa quen. Với lại lúc sáng cậu cho con đi chơi nhiều quá nên “tiểu soái ca” bị mệt thôi. Không sao đâu, không cần lo. Cứ bốn tiếng uống một liều thuốc nước

này là được.”

Gương mặt Tinh Vân vẫn không giãn ra, cô lo lắng hỏi: “Nhưng mình nghe nói sốt không rõ nguyên nhân rất nguy hiểm. Cậu có chắc con mình không sao không?”

Bảo Vy phì cười: “Nhìn cậu lo lắng như vậy, còn không tin cả mình nữa. Trẻ con sốt là chuyện bình thường, nếu sau khi dùng nhiều cách hạ sốt mà vẫn không khỏi mới đáng ngại. Nghe lời mình, cho “tiêu soái ca” uống thuốc, sau đó ngủ một giấc thật ngon. Nếu cậu còn lo lắng thì ngồi canh chừng đừng để “tiêu soái ca” sốt cao quá.”

Sau khi Bảo Vy rời đi, Đoàn Nam Phong cho Tinh Nhật uống thuốc. Sau đó sai người mang khăn và nước ấm đến lau người cho con. Anh đích thân làm tất cả mọi việc, sau đó dỗ con ngủ. Thằng bé xinh như thiên thần có mái tóc nâu gọn sóng nằm trong lòng Đoàn Nam Phong trông thật đáng yêu. Trong con mê man mệt mỏi, cái miệng nhỏ chu lên hỏi: “Ba ơi, ba đã tìm được mẹ chưa?”

Đoàn Nam Phong nhìn sang Tinh Vân hỏi ý kiến. Tinh Vân mỉm cười gật đầu tiến lại gần hai cha con. Cô đưa tay vuốt mái tóc của con, sờ tay lên trán của cậu. Sau đó nhẹ giọng nói: “Con ngoan, là mẹ không tốt, không biết cách chăm sóc con.”

Tinh Nhật mê mê man man nói: “Nữ thần ánh sáng là mẹ sao?”

Đoàn Nam Phong mỉm cười xoa đầu con: “Nhóc con, nữ thần ánh sáng tên Tinh Vân, là mẹ ruột của con. Bây giờ con hãy ngủ đi.”

“Không ngủ.” Thằng bé nhanh nhẩu đáp.

“Muốn chơi với mẹ.”

Tinh Vân mỉm cười nói: “Con ngoan, ngủ một lúc cho khỏe. Mẹ sẽ ở bên cạnh con cho đến lúc con thức dậy.”

Ánh mắt nâu mệt mỏi, dần sụp xuống. Đoàn Nam Phong nhẹ đặt con xuống giường. Tinh Vân vừa định kéo mền qua đắp cho con thì Đoàn Nam Phong đã ngăn lại: “Con đang bị sốt, cần thông thoáng cho nên em không cần đắp thêm chăn cho con đâu.”

Tinh Vân nghe vậy liền đặt lại chăn về chỗ cũ: “Xin lỗi, tôi thật không biết.”

Nhìn Tinh Vân có vẻ không vui, Đoàn Nam Phong kéo tay cô ra phòng khách nhìn ra biển, ra hiệu để yên cho con ngủ.

“Bé con, em trước giờ chưa từng ở cùng con nên không biết cũng không có gì lạ. Không cần phải không vui như thế.” Đoàn Nam Phong nâng cảm nạng lên dịu dàng nói.

“Có phải tôi là bà mẹ tệ nhất hay không? Từ khi sinh con ra chưa từng nhìn nó một cái, cũng chưa từng chăm sóc nó. Lúc nào cũng để nó phải đi tìm tôi mà tôi thì cả can đảm nhận nó cũng không có.” Tinh Vân càng nói gương mặt càng nhúm lại.

Đoàn Nam Phong để cô tựa vào vai mình, bàn tay khẽ vuốt vai cô: “Tất cả là lỗi của anh. Anh không nên đối với em như vậy. Anh hẹp hòi, anh ghen tuông, anh làm em tổn thương cho nên mới để em xa con lâu như vậy.”

- - - - -

Xin lỗi các bạn, lâu quá mới lại gặp lại các bạn. Thời gian này mình thực sự rất bận nên không có thời gian up truyện lên website. Bạn nào đang hóng truyện của mình thì vào page riêng của mình để đọc nhanh nhất nhé. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2: Mẹ... Mẹ ơi!(H)(II)

“Đoàn Nam Phong, anh là đồ xấu xa nhất trên đời. Anh vì muốn tráo con của tôi với con của Lưu Uyển Linh mà không ngại để bác sĩ mổ bụng tôi lấy đứa con mang đi cho cô ta khiến tôi lúc tỉnh dậy đã không còn thấy đứa nhỏ đâu nữa. Một lần nhìn nó anh cũng không cho tôi.” Tinh Vân uất ức nói.

Đoàn Nam Phong sững sờ như nghe chuyện lạ, anh quay mặt sang nhìn Tinh Vân, thắc mắc hỏi: “Tinh Vân, em nói gì vậy? Anh để bác sĩ mổ bụng em để tráo con với Lưu Uyển Linh sao?”

“Đó không phải là kế hoạch của anh từ trước sao? Rõ ràng tôi còn mười ngày nữa mới sinh nhưng vì để khớp với ngày sinh của con trai Lưu Uyển Linh, anh đã nhẫn tâm lấy con của tôi ra tráo đổi với con của cô ta. Để cả nhà ba người các người bên nhau mãi...”

“Cộc!” Một tiếng gõ vào trán khiến Tinh Vân đang nói bỗng dừng lại.

“Em đang viết tiểu thuyết à, nghĩ ra được tình huống ly kỳ như vậy.” Đoàn Nam Phong buồn cười nhìn cô.

Anh ngồi xuống sofa, kéo tay cô về phía mình cho cả người cô ngồi trên chân anh. Lấy tay vuốt má cô, anh dịu dàng nói: “Lúc đầu anh đúng là có kế hoạch đó. Anh làm vậy là muốn trả đũa sự phản bội của Lư Uyên Linh và bắt cô ta không hay không biết nuôi con anh. Nhưng từ khi gặp lại em ở Nam Uyển, anh không nghĩ đến chuyện đó nữa. Mỗi ngày đều muốn ở bên em và chỉ muốn ở bên em ngày một nhiều hơn. Anh vốn muốn sống cùng Lư Uyên Linh nhưng khi ở cạnh em, anh lại thấy rất vui vẻ, rất thoải mái. Anh bắt đầu mơ mộng về cuộc sống gia đình với em. Anh cũng rất bất ngờ vì bản thân anh cũng có lúc mơ mộng như vậy. Cho nên anh mới để em mang thai. Nhưng anh vẫn lừa gạt bản thân mình rằng anh không yêu em. Cho đến khi em cùng Lâm Thiên Vũ bước lên trục thẳng rồi khỏi chiến hạm của anh. Anh mới biết mất mát là cảm giác thế nào. Anh phải nói thế nào em mới tin rằng anh lúc đó đã biết mình sai khi để em rời đi.”

Tinh Vân nhìn vào mắt hắn, từng lời từng lời chân thành tuôn ra. Đoàn Nam Phong hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Những tháng cuối trong thai kỳ, bác sĩ chuyên trách cho em nói em có dấu hiệu trầm cảm, u uất mà anh cũng thấy em lúc đó có nhiều tâm sự. Nhiều hôm em cũng không về nhà. Anh nghĩ do công việc nặng nề khiến em mệt mỏi và bác sĩ tâm lý cũng nói là chứng trầm cảm này rất dễ mắc phải ở phụ nữ có thai. Nhất là trong hoàn cảnh chưa kết hôn và giấu diếm như vậy. Lúc đó anh rất lo sợ em xảy ra chuyện. Thậm chí cố nén nhịn không về nhà để gần gũi em vì sợ em gặp áp lực. Nhưng tâm trạng em có vẻ cũng không khá lên được mấy. Cộng thêm trước đây em từng nói em rất sợ sinh con vì mẹ em cũng khó sinh, còn có mẹ của bác sĩ Bảo Vy cũng vì sinh khó mà qua đời. Cho nên, sau khi thảo luận với bác sĩ, vì để giảm thiểu bất an của em cho nên anh mới ký tên để em không sinh tự nhiên mà là sinh mổ. Chuyện này chỉ có vậy. Không hề liên quan gì đến chuyện Lư Uyên Linh sinh con cả. Thậm chí anh còn không biết cô ta sinh con.”

Sau khi nghe Đoàn Nam Phong nói xong, Tinh Vân như chợt tỉnh giấc mộng. Thì ra những tháng cuối kỳ là cô bị trầm cảm sao? Tại sao bản thân cô cũng không biết chuyện này. Cô chỉ cảm thấy không vui, không muốn gặp Đoàn Nam Phong thôi. Sao lại đến mức trầm cảm như vậy được.

“Lời anh nói là thật sao?” Tinh Vân mơ hồ hỏi lại.

Đoàn Nam Phong búng mũi cô: “Không cho phép em nghi ngờ anh. Hồ sơ bệnh án của em, anh vẫn cất giữ trong két sắt. Khi nào về Nebula, anh sẽ cho em xem.”

Tinh Vân mỉm cười, ôm lấy cổ của Đoàn Nam Phong: “Thì ra là như vậy, xin lỗi anh, đã trách nhầm anh lâu như vậy.”

Đoàn Nam Phong vuốt lưng cô, ngụ ý nói: “Bây giờ em không còn trách anh nữa, có thể từ từ bù đắp lỗi lầm của em.”

Tinh Vân ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Anh muốn bù đắp gì?”

Đoàn Nam Phong nheo mắt nói: “Em biết rồi còn hỏi.”

Tinh Vân nhàu mày nghĩ ngợi, sau đó liền nói: “Anh vừa tồn thất dự án khu đô thị Đồi Thiên Sứ. Vậy em sẽ tìm một dự án tương đương của Hoàng Thiên cho anh, như vậy có được không?”

Đoàn Nam Phong nhướn mày, nhếch môi: “Nghe rất béo bở, nhưng cái anh muốn phải béo bở hơn.”

Nói xong hắn nhanh tay đề cô ra sofa, sau đó chống tay hai bên người cô. Cọ mũi vào chiếc mũi thon dài của cô. Tư thế nam trên nữ dưới tiêu chuẩn nhanh chóng bày ra trước mắt.

- - - - -

Xin lỗi các bạn, lâu quá mới lại gặp lại các bạn. Thời gian này mình thực sự rất bận nên không có thời gian up truyện lên website. Bạn nào đang hóng truyện của mình thì vào page riêng của mình để đọc nhanh nhất nhé. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: “Hãy làm vợ anh, đó là điều anh muốn.” (H nhẹ)

Tinh Vân nghĩ một lúc lại nói: “Hiện tại trong tay tôi có ba mươi lăm phần trăm cổ phần của Đoàn Thị, hay là tôi nhượng lại cho anh tám phần trăm để anh bù vào phần anh đã cho Lư Uyên Linh. Như vậy đã đủ béo bở chưa?”

Đoàn Nam Phong nhìn người bên dưới thân đang chân thành nói, sau đó anh véo mũi nàng, phì cười nói: “Ba mươi lăm phần trăm cổ phần của Đoàn Thị là do ông em và anh Khiêm nhiều năm dốc sức thu mua về. Giá trị không nhỏ nhưng công sức đổ ra còn lớn hơn. Em cứ như vậy đem tặng không cho anh sao?”

Tĩnh Vân gương mặt mười phần nuối tiếc, tám phần miễn cưỡng: “Tôi cũng tiếc lắm chứ. Nhưng là do tôi nợ anh. Nợ anh một lời xin lỗi, nợ cả sự giúp đỡ của anh, chưa kể lúc đó anh lấy thân cứu tôi. Ân tình này rất lớn, tám phần trăm cổ phần này tuy giá trị rất lớn nhưng cũng không sánh bằng những gì anh làm cho tôi. Vậy hãy coi như chút thành ý của tôi.”

Đoàn Nam Phong lướt qua tai nàng, nhẹ hôn lên vành tai nàng, trầm giọng nói: “Em biết cái tôi muốn không phải là tám phần trăm cổ phần của Đoàn Thị. Vậy tại sao không cho tôi?”

Tĩnh Vân nhòm người dậy: “Tôi biết anh muốn gì, nhưng ông tôi nói bản thân tôi là quý giá nhất trên đời cho nên dù mất hết tài sản thì tấm thân này phải giữ được. Tôi không thể đem ra giao dịch với anh đâu.”

Đoàn Nam Phong nhướn mày, cái cô nhóc này, thật ra đang nghĩ cái gì? Lúc thông minh thì thông minh lắm. Khi ngốc thì cũng ngốc hết chỗ nói. Anh cúi xuống hôn lên cái miệng đang thao thao bất tuyệt của nàng: “Những lời lúc trưa tôi nói ở phòng họp kín, em nghe không hiểu hay là cố tình lờ đi?”

Tĩnh Vân lơ mơ nhìn hắn hỏi lại: “Những chuyện đó có liên quan gì đến chuyện bù đắp tổn thất cho anh?”

Đoàn Nam Phong mỉm cười, nhanh tay luồn tay vào váy cô, mon trón làn da mềm mại phía đùi cô: “Đoàn Nam Phong anh khôn đến mức phải để em vì anh lo nghĩ hay sao?”

Tĩnh Vân vội xua tay, thuận tiện đẩy tay hắn ra khỏi hai chân cô: “Ý tôi không phải như vậy. Tôi chỉ muốn bù đắp cho anh thôi.”

“Hãy làm vợ anh, đó là điều anh muốn. Cũng là cách duy nhất xoa dịu mọi tổn thương của anh.” Đoàn Nam Phong không chờ đợi được cô nàng giả ngốc này hiểu ý mình, liền nhanh miệng nói ra.

Tĩnh Vân liền chu cái môi hồng hồng lên nói: “Nhưng tôi đã nói tôi không đem bản thân mình ra giao dịch mà.”

Người nào đó mắt kiên nhẫn, nhanh tay luồn tay ra sau kéo dây kéo bộ đầm của nàng xuống và kéo cổ áo trễ xuống hai vai: “Bé con, chúng ta kết hôn với nhau đường hoàng thì sao gọi là giao dịch?”

Lúc này môi người nào đã hôn lên vai nàng, đầu lưỡi đã liếm loạn lên. Tĩnh Vân vẫn bình tĩnh hỏi lại: “Anh với Lưu Uyển Linh cũng kết hôn đường hoàng, hôn lễ cũng sa hoa nhất nhì Los Angeles vậy sao phải đem nhiều thứ ra trao đổi như vậy?”

Đoàn Nam Phong dừng động tác. Ngẩng lên nhìn cô. Trước giờ sống cùng anh, cô luôn ôn nhu cất giấu suy nghĩ của mình. Thì ra không phải cô không ghen mà là cô nhường nhịn anh. Đến khi cô ghen thì cũng không kém ai. Bé con của anh đã hỏi một câu khiến anh cứng họng. “Thẹn quá hoá cuồng”, anh liền giơ tay bốp mạnh vào má của cô, đến khi Tĩnh Vân kêu lên lùi ra, quay mặt liếc anh, anh mới cười nói: “Bé con, em là đang ghen hay đang muốn làm khó anh?”

Tĩnh Vân dùng gương mặt hờn dỗi nhìn anh: “Đừng tưởng tôi không biết, khoảng thời gian anh nói đi Nga nhưng thật ra là đến sống cùng Lưu Uyển Linh. Tôi đã bắt gặp hai người tay trong tay đi mua sắm. Sau đó, hai người còn cùng nhau về nhà. Anh yêu chiều và thương yêu cô ta như vậy thì tại sao cứ muốn day dưa với tôi. Làm những chuyện này với tôi.” (Đoạn này nếu bạn nào chưa đọc Thiên kim bạc ti thì đọc xong mới hiểu được.)

Tĩnh Vân vừa nói vừa chỉnh lại quần áo rồi ngồi thẳng lưng trên sofa. Từng chữ nàng nói ra khiến Đoàn Nam Phong giật mình. Anh nhắm mắt lại, rặng trên cần xuống môi dưới. Thì ra một màn lúc ấy đã lọt vào mắt Tĩnh Vân. Nhiều chuyện rồi mà xảy ra như vậy chẳng trách cô không chịu quay lại với anh. Hóa ra cô trước nay luôn để tâm chuyện của Lưu Uyển Linh.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim Bạc Ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22-1: “Anh sẽ không tha cho ông ta.”(I)

Đoàn Nam Phong nhìn quanh phòng một lượt, sau đó lấy ra một thiết bị nhỏ nằm phía sau điện thoại di động, sau đó kéo dài ra như một cái ăng-ten. Anh đưa khắp một lượt quanh phòng. Từng góc ngách đều được anh kiểm tra cẩn thận. Tĩnh Vân khó hiểu nhìn theo từng động tác của anh. Sau một lúc, anh quay lại sofa ngồi cạnh cô, hai tay giữ lấy vai cô, hai mắt nhìn thẳng cô, nghiêm túc nói: “Tĩnh Vân, chuyện này thực sự ảnh hưởng rất lớn đến anh. Ngay khi chưa thực hiện nó, anh không muốn nói ra kế hoạch của mình. Nếu không may có ai đó biết được thì ngay cả mạng, anh cũng không thể giữ. Nhưng anh sợ nếu không nói ra thì anh sẽ mất em. Cho nên, anh đành liều một phen. Nếu như trong căn phòng này có thiết bị theo dõi tình vi hơn thiết bị dò tìm của anh thì xem như Đoàn Nam Phong anh tận mạng.”

Tĩnh Vân ý thức được nguy hiểm và mức độ nghiêm trọng trong việc này thông qua lời nói của Đoàn Nam Phong. Tim cô bỗng đập nhanh hơn. Nếu như vì muốn biết sự thật mà khiến Đoàn Nam Phong mất mạng thì cô phải làm như thế nào?

“Tĩnh Vân, em có thể tin anh không?” Hai bàn tay anh giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Ngón tay cái vuốt nhẹ má cô.

Tĩnh Vân yên lặng không nói gì, ánh mắt nhìn anh như chờ anh nói tiếp.

“Lúc ở bệnh viện, anh tình cờ gặp Lưu Uyển Linh đi khám thai. Cô ấy đã nói muốn làm lại từ đầu với anh. Lúc đó, anh vẫn chưa biết bản thân anh yêu em như thế nào. Anh chỉ cảm thấy, với người mà bao lâu mình muốn có được lại đồng ý ở bên cạnh mình khiến anh cảm thấy rất vui, rất thành tựu. Cho nên, anh đã...” Đoàn Nam Phong thở dài, không nói nữa.

Tĩnh Vân vẫn yên lặng không nói gì. Đoàn Nam Phong nhìn cô thăm dò nhưng đôi mắt cô cứ tĩnh lặng như mặt hồ khiến anh không sao nhìn thấu.

“Nhưng em hãy tin anh, ngay sau nụ hôn đó anh như bừng tỉnh. Thì ra cảm giác có được tình cảm của cô ấy không như anh tưởng tượng. Anh đã từng rất băn khoăn, rất bối rối khi nhìn lại tình cảm của chính mình. Thì ra, ở bên cạnh em là niềm vui sướng tột đỉnh mà anh có được. Lúc đó anh mới biết anh cần em như thế nào. Anh không biết trong lúc hôn mê anh đã nói điều gì. Nhưng nếu anh yêu Lưu Uyển Linh thì tại sao khi cô ấy quay lại, anh lại từ chối?” Đoàn Nam Phong khó khăn giải thích. Tình cảm vốn là rất khó để phân định rạch ròi. Mà con người vốn là động vật mềm yếu thì làm sao để nói rõ được thế nào là yêu và không yêu hay đã từng yêu?

Tĩnh Vân hai mắt ráo hoảnh nhìn Đoàn Nam Phong: “Tôi không biết được anh có tính toán gì khác không?”

Một câu nói của nàng giống như nhát dao đâm thẳng vào tim hắn. Tựa như búa tạ đập nát tình cảm trong sáng của hắn đối với nàng. Hai tay Đoàn Nam Phong buông lỏng gương mặt nàng ra, rũ xuống, quay mặt đi.

“Trước sau vẫn là em không tin tôi.” Đoàn Nam Phong bất lực nói ra.

“Muốn tôi tin anh thì anh tốt nhất đừng nên che giấu sự thật, lừa dối tình cảm của tôi.” Tĩnh Vân lạnh lùng nói.

Đoàn Nam Phong quay lại, hai mắt đỏ ngầu, tức giận rằng từng tiếng: “Hoàng Tĩnh Vân, Đoàn Nam Phong tôi trước nay chưa từng lợi dụng đàn bà. Càng không bao giờ bán rẻ tình cảm của mình.”

Tĩnh Vân không những không hoảng mà cô còn nhếch môi cười, ung dung hỏi lại: “Vậy Băng Thanh thì sao? Anh không lợi dụng cô ấy sao?”

Đoàn Nam Phong nắm chặt nắm tay, đám mạch xuống chiếc bàn gỗ trước mặt.

“Em biết được bao nhiêu về ả ta?”

“Tôi biết anh lợi dụng xong cô ta thì cho cô ta vào tù và giết cô ta diệt khẩu.” Tĩnh Vân lớn tiếng nói.

“Em không được nói xằng.” Đoàn Nam Phong gay gắt quát lại.

“Cô ta là vì bị mua chuộc, diễn cho em một màn kịch. Khi màn kịch kết thúc, cô ta đương nhiên cũng phải biến mất. Đó là quy luật cuộc chơi. Em có hiểu hay không?”

“Tôi không hiểu thế giới của các người. Người nào người nấy đều nói dối và diễn kịch. Tôi muốn thoát ra nhưng tại sao anh cứ kéo tôi vào cuộc đời anh?” Tĩnh Vân uất ức nói. Nước mắt cũng bắt đầu lăn xuống.

Đoàn Nam Phong hít lấy một hơi trấn áp cơn giận, quay lại lau nước mắt trên mặt Tĩnh Vân.

“Bé con, có những chuyện, biết càng ít càng an toàn cho em. Anh biết ở bên cạnh anh, em sẽ không an toàn. Nhưng anh không thể mất em, cho nên anh chỉ có thể dốc sức bảo vệ em. Với thân phận hiện nay của em, em càng dễ dàng gặp nguy hiểm hơn. Lúc anh ở Nga, sở dĩ anh bị thương là do có người đặt bẫy. Nói cho em về Băng Thanh để em đến gặp cô ta cũng là cái bẫy. Anh hứa với em, sau này anh sẽ cho em một câu trả lời cho tất cả những chuyện này.”

Đoàn Nam Phong cầm tay Tĩnh Vân áp vào ngực trái của anh: “Tĩnh Vân, làm sao để em tin rằng nơi này ngày đêm chỉ nhớ thương mỗi mình em. Vì em mà thấy hiu hoạnh, vì em mà thấy đau lòng, vì em mà vui sướng.”

Tĩnh Vân rút tay về, nhàn nhạt nói: “Lúc anh theo đuổi Lưu Uyển Linh, anh cũng nói như vậy sao?”

“Không có.”

“Vậy có phải những lời lúc xưa Lưu Uyển Linh nói với tôi ở hồ bơi là thật không?”

“Em muốn nói chuyện gì?”

“Chuyện anh một mặt theo đuổi cô ta, một mặt vẫn qua đêm với người khác.” Tĩnh Vân liếc nhìn Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong lấy tay gõ trán, anh chưa bao giờ nghĩ những chuyện phóng túng của mình lại trở thành “lời khai trước toà” như thế này.

Đoàn Nam Phong khẽ gật đầu. Tinh Vân tức giận lấy gối ném vào người anh: “Con ma phong lưu này, anh là t*ng trùng đầu thai hay sao mà một đêm kiếm nhiều gái như vậy. Bắn chết đi được. Tránh xa tôi ra. Chà trách Lưu Uyển Linh không nhìn đến anh.”

Đoàn Nam Phong nắm hai tay Tinh Vân, giữ cho cô đừng làm loạn, hạ giọng áy ngáy nói: “Bé con, nhu cầu của anh rất lớn. Anh bỏ tiền để họ phục vụ anh, hoàn toàn khác với chuyện anh phục vụ em. Sao em lại nổi chê anh bần.”

- - - - -

Đừng quên bấm đề cử nếu các bạn thấy thích nhé! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình.

Like page để cập nhật nhanh nhất những truyện của Hạc Giấy nhé!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22-2: “Anh sẽ không tha cho ông ta.”(II)

Đoàn Nam Phong nắm hai tay Tinh Vân, giữ cho cô đừng làm loạn, hạ giọng áy ngáy nói: “Bé con, nhu cầu của anh rất lớn. Anh bỏ tiền để họ phục vụ anh, hoàn toàn khác với chuyện anh phục vụ em. Sao em lại nổi chê anh bần.”

“Tránh xa tôi ra, nói cái gì vậy. Anh với tôi như vậy là anh phục vụ tôi sao?”

Đoàn Nam Phong nghe ra trong lời nàng đã có vẻ dịu đi, liền tiến thêm một bước lại gần hôn lên tóc nàng: “Anh lại nói sai rồi, giữa hai chúng ta là “sinh hoạt vợ chồng” lành mạnh, không phải ai phục vụ ai cả.”

Tinh Vân bĩu môi: “Ai là vợ chồng với anh?”

“Chúng ta vốn là có hôn ước, con cũng đã có. Em muốn trốn sao?” Đoàn Nam Phong nháy mắt nói.

Tinh Vân nhìn điệu bộ này của hắn thì tim có phần xao xuyến. Sao lại có thể đẹp trai đến như vậy, đúng là khiến nàng động lòng.

Thấy nàng say mê nhìn, hắn lại được thể tiến lại nâng cằm nàng lên, nhẹ hôn vào môi nàng. Tinh Vân giật mình, lui người lại, tránh thoát sự mê hoặc của hắn.

“Đoàn Nam Phong, anh là thật lòng với tôi sao?”

“Chưa từng là giả.”

“Anh muốn kết hôn với tôi sao?”

“Phải.”

“Lần này anh muốn lấy gì để giao dịch?”

“Cuộc đời anh.”

“Nhưng tôi... không kết hôn với anh đâu.”

Đoàn Nam Phong nhú mày.

“Vì sao?”

Tinh Vân thở dài...

“Vì Lưu Viễn...”

Đoàn Nam Phong cắt ngang lời nàng.

“Lúc này em cũng nghe thấy, anh và nhà họ Lưu đã không còn quan hệ gì cả. Em yên tâm, từ giờ anh sẽ không gặp Lưu Uyển Linh nữa. Còn Lưu Viễn,

con cáo già này. Anh sẽ từ từ tính sổ với ông ta. Ông ta dám nuốt chứng dự án Đồi Thiên Sứ của anh, mượn Băng Thanh đá kích em. Anh sẽ không tha cho ông ta.”

Tinh Vân vội lắc đầu: “Đừng, Nam Phong. Đừng...ông ấy là ba của tôi.”

- - - - -

Đừng quên bấm đề cử nếu các bạn thấy thích nhé! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình.

Like page để cập nhật nhanh nhất những truyện của Hạc Giấy nhé!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-1: “Chị vợ, anh yêu em!” (H) (I)

Đoàn Nam Phong sưng người như không thể tin vào tai mình. Tại sao? Tại sao lại có chuyện như vậy? Lư Viễn là ba của Tinh Vân, vậy Lư Uyển Linh là em gái của Tinh Vân. Vậy Tinh Vân và anh? Mọi quan hệ chẳng chéo này tại sao lại có thể xảy ra trên người anh?

Tinh Vân nhìn Đoàn Nam Phong đờ người suy nghĩ. Cô liền thờ dài nói: “Biết được chuyện này anh còn muốn cưới tôi sao?”

“Tại sao lại không?” Đoàn Nam Phong sức tỉnh quay lại hỏi nàng.

“Anh không sợ người ta nói anh vừa cưới cô em lại muốn luôn cô chị sao?” Tinh Vân đắn đo nhìn anh.

“Không sợ.” Đoàn Nam Phong dứt khoát đáp.

“Nhưng tôi sợ... Nếu Lư Uyển Linh biết chuyện này, thì mối quan hệ rồi tung rồi mù này phải như thế nào đây?”

Đoàn Nam Phong cúi người, hai tay giữ vai Tinh Vân ôn nhu nói: “Không có điều gì có thể ngăn cản tôi đến với em cả. Đừng nói em là chị của Lư Uyển Linh, dù là chị ruột của tôi. Tôi cũng không buông tha.” Người nào đó ngồng cuồng đáp. Sau đó nhanh áp mặt đến hôn lên môi nàng.

“Đừng như vậy. Vẫn chưa nói xong chuyện mà.” Tinh Vân lần nữa lùi lại né tránh.

Đoàn Nam Phong cười nhìn cô: “Tôi muốn em, chuyện này là quan trọng nhất. Không có gì có thể ngăn cản tôi. Em nhất định phải làm vợ của tôi. ”

“Đoàn Nam Phong, chúng ta không thể cưới nhau đâu. Đừng nói đến Lư Viễn, ông ấy luôn phản đối mối quan hệ giữa tôi với anh. Mẹ tôi cũng chưa chắc chấp nhận nổi tôi và Lư Uyển Linh có cùng một chồng. Còn có ông ngoại tôi. Nếu chỉ có một chút dính líu đến Lư Viễn thôi thì ông ấy cũng hận thấu xương. Cho nên...” Tinh Vân chưa nói hết câu đã bị Đoàn Nam Phong đè xuống sofa, nồng nhiệt mà hôn nàng. Sau một hồi môi lưỡi quấn quýt, Đoàn Nam Phong mới rời khỏi môi nàng, khẽ đùa với những sợi tóc rơi trên gương mặt của nàng, điềm tĩnh nói: “Em là đang lo lắng cho quan hệ chị vợ em rể phải không?”

Tinh Vân không nói gì chỉ quay mặt đi tránh thoát ánh mắt nhu tình của hắn.

“Bé con, đừng lo lắng gì cả. Tất cả hãy để anh lo liệu.”

“Đoàn Nam Phong, tôi và anh không có kết quả đâu. Chúng ta đã từng sống cùng nhau, nếu có thể là của nhau thì chúng ta đã không chia tay.” Tinh Vân bắn khoả nói. Trong mắt ngập tràn phiền não. Cô không muốn Đoàn Nam Phong vì cô mà mang tiếng cưới luôn cả hai chị em. Người ngoài, sẽ không hiểu được ẩn tình bên trong của chuyện này. Người ta có thể nói anh vì tham lam địa vị của cô mà bỏ vợ. Cô không thể khiến anh cùng Đoàn thị bị tiếng xấu được. Chưa kể còn có Hoàng Thiên, cô cũng không muốn mang tiếng hai chị em cùng lấy một chồng như vậy sẽ khiến ông cô mất mặt mà ông cô vốn rất sĩ diện. Cô lại là người đứng đầu tập đoàn, trách nhiệm lớn như vậy, làm sao có thể làm theo ý mình. Chưa kể đến liệu người ta có nghĩ cô cướp chồng của em gái hay không? Không muốn nghĩ nữa, thực sự quá đau đầu rồi. (T_T)

“Chị vợ, em có yêu anh không?” Đoàn Nam Phong nhìn thấy Tinh Vân lo lắng liền trêu cô.

Tinh Vân nghe xong liền trừng mắt nhìn hắn: “Không có.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Đoàn Nam Phong nét mặt lạnh tanh, chống tay ngồi dậy, vừa chỉnh sửa lại quần áo vừa hỏi: “Em có chắc Lưu Viễn là ba của em không?”

“Chắc chắn, mẹ tôi cũng đã xác nhận với tôi như vậy.” Tinh Vân thành thật trả lời.

“Lưu Viễn là thương nhân giàu có tiếng tăm không nhỏ. Vì sao mẹ em từ sớm không đến gặp ông ta mà phải đến tận bây giờ mới nói cho em biết ông ta là cha em?”

“Mẹ tôi không biết ông ấy còn sống vì cho rằng nếu ông ấy còn sống sẽ quay về tìm bà. Chính tôi đã nói cho mẹ tôi biết ông ấy vẫn còn sống.” Tinh Vân cụp mắt, thờ dãi nói.

“Em làm sao biết được ông ấy là cha em? Lúc ông ấy đến công ty dịch thuật tìm em, thì em đã biết điều đó sao?” Đoàn Nam Phong như nắm được điều gì đó liền truy hỏi tới cùng.

Tinh Vân lắc đầu: “Không phải, là Lâm Thiên Vũ nói cho tôi biết. Vì chuyện này anh ấy đã mất không ít công sức và tiền bạc để tìm ra cha ruột của tôi.”

Đoàn Nam Phong nhú mày: “Còn có chuyện em cho hắn biết mà tôi không được biết nữa sao?”

Tinh Vân nhìn thấy trong mắt Đoàn Nam Phong bắt đầu tóe lửa. Giọng nói cũng thay đổi. Bất giác cô thấy sợ uy lực của hắn cho nên cô người lại lí nhí nói: “Lúc ở Cenote, Lâm Thiên Vũ muốn tay không Leo lên vách đá cheo leo, tôi lo sợ anh ấy có đi không về cho nên đã tặng cho anh ấy sợi dây chuyền của ba tôi tặng cho mẹ tôi như một vật may mắn. Anh ta từ đó lần ra được manh mối tung tích của cha tôi.”

“Chết tiệt!” Đoàn Nam Phong gầm lên, anh quay sang nắm tay vào cửa sổ cứng rắn của con tàu. Sau đó hai mắt đỏ ngầu tức giận nhìn Tinh Vân, quát lên: “Em và hắn rốt cuộc là quan hệ gì mà ngay cả tin vật cũng trao cho hắn?”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23-2: “Chị vợ, anh yêu em!” (H)(II)

Tinh Vân bị dọa sợ liền lắc đầu: “Không có, tôi và Thiên Vũ chỉ là bạn bè thôi. Chẳng qua trong lúc sinh ly tử biệt không biết sống chết thế nào cho nên...”

“Hoàng Tinh Vân!” Đoàn Nam Phong gắt lên làm Tinh Vân giật mình không nói được thêm nữa lời.

“Em trao tin vật cho hắn, chẳng trách hắn không an phận, suốt ngày cứ nghĩ đến chuyện cưới em. Nói cho tôi biết, trong lòng em có hắn hay không?”

Tinh Vân sợ hãi liền lắc đầu nguầy nguậy, mặt mày tái xanh. Đoàn Nam Phong liền ngồi xuống bên cạnh cô. Không nói gì nhưng tim đập rất nhanh. Âm thanh náo động qua đi chỉ còn lại không gian yên tĩnh hoà trong tiếng thở của hai người.

“Tôi đã từng nói với anh, tôi rất quý mến Thiên Vũ nhưng anh ấy chỉ là bạn của tôi thôi. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện gì khác với anh ấy cả.”

Im lặng..

Tinh Vân nhích mông lại gần bên cạnh chỗ của Nam Phong, rất khẽ cầm tay áo của anh lay lay. Hạ giọng hết mức để nói chuyện. Chỉ sợ hắn nghe không lọt tai lại nổi giận với cô: “Nam Phong, trước nay tôi chưa từng có ai khác cả, sao anh không tin tôi?”

Đoàn Nam Phong giật tay ra, nhích mông ra xa chỗ Tinh Vân, không chịu quay lại nhìn cô.

Tinh Vân bắt lực rũ vai nói: “Tôi phải làm sao anh mới tin trong lòng tôi trước nay chỉ yêu một mình anh đây?”

Người nào đó sung sướng cười lớn quay sang đề lên người cô: “Chị vợ, cuối cùng em cũng thừa nhận yêu tôi rồi.”

“Anh...” Tinh Vân biết mình mắc lừa thì tức lắm, nhướn người cắn vành tai của hắn một cái đau đớn. Nhưng hắn vẫn không rời khỏi người nàng, ngược

lại mạnh động hơn, luồn tay vào váy nàng đưa ngón tay vào hoa huy* t của nàng đùa nghịch.

Tinh Vân tức giận đẩy tay hắn ra. Đoàn Nam Phong thò thè vào tai nàng: “Chị vợ, em thật mê người.”

“Biến thái, nói gì đấy?” Tinh Vân nghe kiểu gì cũng không tiếp nhận được cách xưng hô mới này. Hắn gọi cô là chị vợ, không lẽ cô lại gọi hắn là em rể. Mọi quan hệ như vậy, đánh chết cô cũng không muốn tiếp nhận.

Người nào đẩy mặt dày rút ngón tay ra đưa lên trước mặt nàng, nói tiếp: “Chị vợ, em nhìn xem, đây là cái gì.”

Tinh Vân bị hắn trêu tức đến đỏ ửng mặt, lâu bàu: “Không biết xấu hổ.”

Nàng vừa dứt lời, Đoàn Nam Phong liền nhanh tay giữ hai chân nàng, áp mặt vào giữa hai chân nàng. Hắn di chuyển lưỡi liếm vào nơi nào đấy khiến nàng không chịu nổi, ngán lên những tiếng rên rỉ người.

Một lúc sau, thấy nàng uốn éo khó chịu, hắn mới chịu buông tha cho nàng. Gương mặt điển trai của hắn ngẩng lên đầy mê hoặc nhìn nàng. Miệng hắn vẫn còn vương lại dấu vết của nàng trông càng mị tình, yêu nghiệt.

Tinh Vân nhìn thấy cảnh này, cứ sững sờ nhìn hắn mà quên mất hồn vía cho đến khi hắn trườn lên người nàng, thều thào vào tai nàng: “Chị vợ, em ngọt quá làm anh tâm tình điên đảo.”

“Đừng kêu tôi là chị vợ nữa, không phải anh đã ly dị rồi sao?” Tinh Vân nhú mồm nhìn hắn.

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: “Vẫn còn đang chờ phán quyết của tòa án. Cho nên, cho anh gọi em là chị vợ để em biết dù mối quan hệ xã hội có thay đổi thì tình cảm của hai chúng ta vẫn không thay đổi.”

Tinh Vân lấy tay đâm vào lưng hắn, kêu lên: “Đeo miệng!”

Đoàn Nam Phong mỉm cười lại cúi xuống nói nhỏ vào tai nàng: “Chị vợ, em có muốn anh không?”

Tinh Vân cắn môi nói dối: “Không có.”

Đoàn Nam Phong cười lớn đưa tay xuống hai chân nàng thăm dò, sau lại nói: “Nhưng nó muốn.”

“Anh...không biết xấu hổ. Đồ háo sắc.” Người nào đó bị trêu tức, thẹn quá hóa giận mắng người ăng ăng.

Đoàn Nam Phong lại liên tục gọi: “Chị vợ! Chị vợ! Chị vợ!...”

Khiến nàng thấy rất phiền, liền lấy tay bịt chặt tai lại. Nhưng hắn liền kéo tay nàng ra nói rõ ràng: “Chị vợ, anh yêu em!”

Gương mặt nàng vì ngượng, vì vui mà ửng hồng, cơ thể nàng cũng vì tim đập mạnh mà hồng lên khiến nàng trông càng rạng ngời xinh đẹp.

Ngay khi Đoàn Nam Phong sắp tiến được vào giao đoạn quan trọng thì lại có tiếng gõ cửa vang lên. Tiếng gõ cửa lần này không dồn dập quyết liệt như lần trước mà lại từ tốn lịch sự.

Đoàn Nam Phong bất mãn lấy tay đánh mạnh vào trán. Tinh Vân thì phì cười, ngồi dậy chỉnh sửa lại đầu tóc và quần áo.

Đoàn Nam Phong hôn vào má nàng nói: “Tối nay, chúng ta lại tiếp tục.”

Tinh Vân thè lưỡi tinh nghịch nói: “Đến lúc đó nói tiếp.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Người đi trà ngội

Đoàn Nam Phong bước ra mở cửa. Đứng trước mặt anh là một phụ nữ trung niên xinh đẹp, gương mặt trái xoan, mái tóc búi cao, ăn mặc sang trọng quý phái.

Đoàn Nam Phong cung kính cúi đầu chào bà: “Bác Minh, mời vào.”

Bà Minh mỉm cười nhã nhặn nói: “Bác đến thăm Tinh Nhật.”

Đoàn Nam Phong lùi ra nhường đường cho bà. Tinh Vân vừa nhìn thấy bà liền lên tiếng thưa: “Thưa mẹ.”

Bà Minh gật đầu ngời nói: “Con cũng ở đây sao?”

Tinh Vân liền nói: “Dạ, Tinh Nhật đang sốt cao nên con lo cho thằng bé.”

Bà Minh nhìn qua phòng một lượt liền thở dài nói: “Cho mẹ vào trong nhìn nó một chút.”

Tinh Nhật ngoan ngoãn ôm gối ngủ như một chú mèo con. Đôi lúc chu chu cái môi đỏ hồng lên. Hàng mi màu nâu nhạt xinh đẹp khẽ rung rung khiến người động lòng, quả thật là một tiểu soái ca trong truyền thuyết.

Bà Minh say mê nhìn cậu bé, sau đó quay sang Tinh Vân nói: “Con đó, có con trai lớn như vậy rồi mà không nói cho mẹ biết.”

Tinh Vân cúi mặt, nhìn sang Đoàn Nam Phong, sau đó ấp úng nói: “Mẹ, con biết mẹ đã biết chuyện này.”

Bà Minh thở dài, chậm rãi bước ra phòng khách, ngồi xuống ghế.

“Mẹ biết và con nói là hai chuyện khác nhau. Có con là chuyện lớn, đáng vui mừng. Con lại không nhận nó. Con định bỏ nó luôn sao? Con làm mẹ kiêu gì đây?”

“Mẹ, con cũng là bất đắc dĩ thôi.” Tinh Vân khó khăn nói.

“Bất đắc dĩ sao? Con có chuyện gì không thể nhường nhịn ba nó để gia đình được yên ấm. Có cái gì quan trọng bằng con cái đây?”

“Mẹ, con đã quyết định nhận lại con trai. Cũng quyết định cả đời này nhường nhịn Nam Phong.” Tinh Vân ngồi xuống đất bên cạnh mẹ cô, ngả đầu vào chân bà nhẹ nhàng nói ra từng chữ khiến trong lòng Đoàn Nam Phong nở hoa.

Đoàn Nam Phong cũng quỳ xuống bên cạnh Tinh Vân cúi đầu nói: “Tất cả là lỗi của con. Con đã quá ngông cuồng, ngạo mạn, độc đoán cho nên khiến Tinh Vân hiểu lầm, khiến Tinh Nhật không có mẹ suốt hơn hai năm. Bác Minh, xin bác hãy trách tội con.”

Bà Minh thở dài lắc đầu nói: “Mỗi lần hiểu lầm là một lần chia tay như vậy sao? Hai đứa một đứa đứng đầu Đoàn Thị, một đứa đứng đầu Hoàng Thiên mà vẫn không có chút trưởng thành. Nam Phong, bác không trách con nhưng nếu con muốn ở bên cạnh Tinh Vân e là phải vượt qua nhiều trở ngại với vợ cũ của con.”

Tinh Vân nghe vậy liền nói xen vào: “Con đã nói cho Nam Phong biết chuyện của Lưu Viễn.”

Bà Minh nghiêm mặt nhìn Tinh Vân: “Cái tên Lưu Viễn là để con gọi như vậy sao? Ông ấy dù sao cũng là ba của con. Mẹ không cần biết trước nay con và ông ấy có hiểu lầm gì, nhưng con phải nhớ cho kỹ. Không có ông ấy tuyệt nhiên sẽ không có con. Còn nữa, bất hạnh lấy hiểu lầm đầu. Con liệu mà suy nghĩ.”

Tinh Vân rũ vai xuống, lí nhí nói: “Mẹ, mẹ đồng ý quay lại với ông ấy sao? Nhưng mà ông ấy đã có gia đình êm ấm. Chúng ta chỉ là người thừa thải thôi.”

Bà Minh nhắm mắt thở dài: “Người đi trà ngội, thời gian vốn là đáng sợ như vậy đó. Ai vì ai thề non hẹn biển, ai vì ai hứa mãi mãi bên nhau. Ngót cái, mọi thứ đã thay đổi. Mẹ không muốn có quan hệ gì với ông ấy nữa. Nhưng máu trong người con là của ông ấy. Cho nên, nếu hai đứa muốn ở bên nhau thì cũng nên tôn trọng ông ấy.”

Đoàn Nam Phong cúi đầu: “Dạ, con hiểu được điều này.”

“Phía ông ngoại của Tinh Vân, lúc này Gia Khiêm đã đến thưa chuyện, lại có thêm bà nội của Nam Phong nói thêm vào. Nhưng ông vẫn không tỏ thái độ gì. Sáng mai hai đứa nên chủ động tìm ông thưa chuyện.”

“Bọn con sẽ làm vậy, xin bác yên tâm.” Đoàn Nam Phong vẫn lễ phép cung kính nói chuyện với bà Minh khiến bà hài lòng đưa tay đỡ hai người đứng dậy.

“Hai đứa chắc vẫn chưa ăn tối, để ta gọi người mang thức ăn vào đây, ba chúng ta cùng ăn.”

Bàn ăn nhanh chóng được bày ra, Đoàn Nam Phong đỡ Tinh Vân ngồi vào bàn. Sau đó đích thân kéo ghế cho mẹ nàng.

“Bác Minh, con nhớ lúc nhỏ mỗi khi đến Chicago, bác thường đưa con đi ăn rất nhiều món ngon, nhưng con thích nhất là cơm do bác nấu. Lúc đó bác cũng thường gọi con là “hoàng tử bé”.”

Bà Minh bật cười nói: “Phải, lúc nhỏ con rất đáng yêu. Sóng mũi rất cao, lông mi cũng dày và có màu nâu giống Tinh Nhật. Đôi mắt thì lúc nào cũng sâu thăm thẳm ướt át. Lúc ấy bác hay nói đùa với mẹ của con rằng không biết cô nàng như thế nào mới có thể chiếm trọn trái tim “hoàng tử bé” đây. Không ngờ khi lớn lại lẳng nhẳng đào hoa như vậy.”

Tinh vân nhíu mày, bấu môi nhìn snag Đoàn Nam Phong: “Nổi tiếng phong lưu. Lúc đó nếu không vì bệnh tình của mẹ, tôi cũng không để anh chiếm lợi.”

Đoàn Nam Phong phì cười, âu yếm cầm tay Tinh Vân: “Anh chỉ thực sự nghiêm túc với mỗi mình em. Không có ý nghĩ lệch lạc nào khác.”

Bà Minh mỉm cười nói: “Nhắc đến bệnh tình của bác, Nam Phong, bác vẫn còn chưa cảm ơn con. Nếu không có con đốc sức mời bác sĩ, tìm nơi điều dưỡng tốt có lẽ bác đã không sống nổi.”

“Bác Minh không cần khách sáo. Lúc đó con nhìn thấy tên của bác nhưng không sao tưởng tượng nổi chính là bác Minh thần tượng của con hơn hai mươi lăm năm về trước. Thời gian đó con và Tinh Vân cũng xảy ra nhiều vấn đề cho nên chưa có dịp đến thăm hỏi bác trực tiếp. Nếu không con đã sớm nhận ra bác.”

“Thằng bé này giỏi nhất là lấy lòng người. Lúc bác rời khỏi Hoàng Thiên con mới bốn tuổi thôi, làm sao nhớ nổi bác.” Bà Minh trách yêu Đoàn Nam Phong, trong mắt không giấu được thương yêu.

“Sau này con lớn, có xem lại những quyển sách kinh tế bác viết khi còn trẻ. Thực sự đã giúp con học hỏi được rất nhiều. Lúc đó con chỉ mong có thể gặp lại bác. Không ngờ bây giờ có thể làm người một nhà với bác.” Đoàn Nam Phong vừa nói vừa chiều mến nhìn sang Tinh Vân.

Bà Minh mỉm cười nói: “Khi con tàu cập cảng New York, hai đứa đi đăng ký kết hôn luôn đi. Tránh cho đêm dài lắm mộng.”

“Đạ được.” Đoàn Nam Phong hớn hờ đáp dứt khoát.

“Mẹ à, nhanh quá. Con còn chưa chuẩn bị tâm lý tiếp nhận chức vụ mới. Hoàng Thiên lại có nhiều dự án đang gấp rút hoàn thành. Con...”

Bà Minh không để Tinh Vân ấp úng nghĩ ra kế hoãn binh nói thẳng luôn: “Con nghĩ con sẽ kinh doanh tốt hơn ta và Gia Khiêm sao? Nhanh chóng đăng ký kết hôn để hai gia đình có thời gian chuẩn bị hôn lễ. Nếu làm đầy đủ lễ tiết thì cũng phải chuẩn bị mất cả mấy tháng đó. Ông ngoại con và bà nội Nam Phong tuổi đã cao, lại chỉ có một đứa cháu trai là Nam Phong, còn nhà ta thì chỉ có mỗi đứa cháu là con cho nên chỉ sợ tiền không có chỗ tiêu xài thôi.”

Nam Phong bật cười lớn: “Mẹ vợ nói rất phải.”

Bà Minh mỉm cười: “Hoàng tử bé gọi mẹ cũng thuận miệng lắm. Tinh Vân từ giờ giao cho con.”

“Mẹ...” Tinh Vân nhăn mặt, thẹn thùng cúi xuống ăn cơm không dám ngẩng lên nữa.

Bà Minh vui vẻ cười nói: “Ta ăn xong rồi, hai con cũng nên nghỉ ngơi sớm đi. Nhớ lời mẹ dặn, đi gặp ông ngoại thưa chuyện. Rồi đến gặp ba của Tinh Vân.”

Đoàn Nam Phong cúi đầu chào bà. Còn Tinh Vân nghĩ đến chuyện gặp Lưu Viễn thì đã thấy lòng rất phiền. Cô thẳng một đường đi về phòng. Nam Phong thấy vậy liền kéo tay cô lại nói: “Bé con, đêm nay ở lại chỗ của anh.”

Tinh Vân sắc mặt không vui nói: “Em muốn về phòng tắm rửa nghỉ ngơi. Hôm nay thật sự đã rất mệt.”

Đoàn Nam Phong ôm cô vào lòng, lưu luyến hôn lên trán cô: “Được, em về phòng trước, anh căn dặn bảo mẫu chăm sóc Tinh Nhật rồi sẽ qua với em.”

Tinh Vân phụng phịu nói: “Hôm khác được không?”

Người nào đó nghiêng mặt gõ ngón tay vào trán cô: “Không được.”

Tinh Vân lại phụng phịu nhỏ giọng nói: “Chiều anh lần này.”

Đoàn Nam Phong sung sướng cười đến ngọt hôn vào môi cô: “Cảm ơn em.”

Tinh Vân lườm hần, sau đó vui vẻ quay đi.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25-1: Kịch tình (cao H)(I)

Sau khi Đoàn Nam Phong căn dặn bảo mẫu và giúp việc túc trực chăm sóc Tinh Nhật cẩn thận anh mới rời đi. Con tàu vẫn băng băng chuẩn bị qua khỏi khu vực hồ Huron và đang đi vào đoạn rẽ hẹp để đến hồ thánh Clair ào diệu bậc nhất Thế Giới.

Trên đường đi đến phòng của Tinh Vân, anh đi ngang qua khu vực vũ trường bật nhạc sôi động mở cửa phục vụ khách suốt đêm. Vũ trường hiện đại được trang bị thiết bị tối tân để phục vụ những khách hàng khó tính và sành điệu nhất Thế Giới, có thể sánh ngang tầm những vũ trường đắt đỏ nhất trên mặt đất. Nơi này về đêm quy tụ các cậu ấm cô chiêu đến đốt tiền và lác lác giải trí.

Phía góc bàn gần cửa ra vào, một nữ nhân xinh đẹp, tóc đen xoắn với đôi mắt sâu mị người đang từng hớp từng hớp uống ly rượu mạnh. Ngày hôm nay, cô đã bị ép ký tên vào tờ đơn ly hôn với Đoàn Nam Phong. Ba năm trước, cô ngày cũng như đêm mong đến ngày thoát khỏi cuộc hôn nhân này. Vậy mà khi nó đến, sao lòng cô lại sầu não như vậy?

“Nhìn kìa, ở đâu ra mà có một cô gái gọi cảm như vậy ngồi uống rượu sầu?” Một thanh niên trẻ đang say rượu mơ hồ cùng đám bạn bước đến chỗ Luru Uyển Linh.

Một đứa khác lấy điện thoại ra rọi đèn vào mặt cô và kêu lên: “Đúng là cực phẩm.”

Một đứa khác vuốt lấy làn da mềm mại phía đùi cô: “Quá ngon rồi. Đêm nay chúng ta chia nhau ăn nó đi.”

Cả đám hô hố cười lên.

Một đứa khác lên tiếng: “Khách trên con tàu này không phải dạng tầm thường. Nhìn bộ váy Gucci nó đang mặc cũng biết không phải là hạng chúng ta dễ xoi. Cẩn thận đừng phải thiên kim của Hoàng Thiên.”

Một đứa choai choai khác nhìn qua một lượt đánh giá: “Không phải Hoàng Tinh Vân đâu. Lần trước nhìn cô ấy trên màn hình lớn tao không sao quên được. Đùng là cao sang quý phái, xinh đẹp hiếm có. Còn ả này, nhìn có đẹp nhưng làm sao sánh bằng.”

Luru Uyển Linh nghe nhắc đến tên của Tinh Vân liền tỉnh giấc: “Tại sao trong mắt các người chỉ có Hoàng Tinh Vân. Cô ta có gì hay ho? Chỉ là một con điểm của Đoàn Nam Phong thôi.”

Cả bọn đàn ông trẻ tuổi ăn mặc đắt tiền sững người vì phát ngôn của nữ nhân đang oằn oại trên sofa. Một trong số họ lên tiếng hỏi: “Em gái, em nhục mạ chủ nhân con tàu như vậy, không sợ họ ném em xuống biển sao?”

Một đứa khác lại hỏi: “Em có quan hệ gì với Đoàn Nam Phong?”

Luru Uyển Linh trong lúc say rượu, giọng nói cũng lác đi nói không thành câu: “Vợ...đã...từng... Tôi.”

Một người trong số đó tỉnh ý nheo mắt nhìn, nói: “Nhìn rất giống nữ nhân Luru Uyển Linh bên cạnh Đoàn chủ tịch của Đoàn thị.”

“Thì ra là bị Đoàn Nam Phong vứt bỏ.”

“Lôi thôi làm gì, đem về phòng đi.”

Cả bọn đầy hứng khởi hú lên: “Được, được lắm!”

Xui xẻo thay vừa bước ra đến cửa đã đụng phải một gương mặt lạnh băng cùng ánh mắt đáng sợ của loài sói. Không ai nói với ai câu nào liền buông Luru Uyển Linh ra. Luru Uyển Linh mơ mơ màng màng nhìn thấy Đoàn Nam Phong liền mỉm cười nói: “Nam Phong, anh đến rồi. Anh không bỏ rơi em. Em biết, anh không thể buông tay em. Em yêu anh... Nam Phong...”

Đoàn Nam Phong nhìn Luru Uyển Linh ngã vào người mình, mắt nhắm nghiền lấy không dậy nữa thì liền lắc đầu hết cách. Sau đó nah nhìn sang bọn công tử nhà giàu, âm lãnh nói: “Trên con tàu Nebula này mà các người cũng dám làm càn sao? Không cút hết cho tôi.”

Cả một đám hơn chục đứa nhìn nhau quay đi lảm bảm: “Luru Uyển Linh ngon như vậy, lại bị vứt mất.”

Một đứa nhún vai nói: “Chịu thôi. Đàn bà của Đoàn Nam Phong mười đứa chúng ta không xoi nổi đâu.”

“Tao nghe nói Đoàn Nam Phong không chỉ ra có năng lực trên thương trường mà còn khét tiếng trong giới hắc đạo.”

Một đứa khác lại thề lười nói: “Hắn có đai đen Karate năm mười hai tuổi. Mười bốn tuổi đã lên sàn đấu quyền Anh. Mười sáu tuổi đã nổi danh trong giới này vì liên tục là đương kim vô địch. Mày muốn mềm người sao?”

Đoàn Nam Phong nhủ mày khó chịu nhìn đám công tử ăn chơi vừa đi vừa nói. Những lời lúc nãy bọn chúng và Lư Uyên Linh nói với nhau cứ như vậy rơi vào tai anh. Nếu hôm nay anh không tình cờ đi qua đây, vậy sáng mai Lư Uyên Linh phải đối mặt với chuyện này như thế nào? Bất giác anh nghĩ về tuổi trẻ ngông cuồng của mình. Giờ nhìn lại có chút ân hận.

Trước khi gặp gỡ Tinh Vân, quả thật anh chẳng có chút ý niệm hay trách nhiệm gì về việc kết hôn. Nhưng từ khi cô ấy xuất hiện, càng ngày anh càng bất ngờ về bản thân mình. Cả ngày chỉ muốn quần lấy nàng, tham luyến cảm giác ấm áp mà nàng mang lại.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-2: Kịch tình (cao H)(II)

Chương này cao H nha cả nhà. Ai không thích bỏ qua dùm mình nha.

Sau khi giao Lư Uyên Linh cho Lâm Thanh đưa đến chỗ Lư Viễn thì Đoàn Nam Phong mới thở phào hướng về phòng của Tinh Vân. (Đoạn đường Lâm Thanh đưa bà chị này về phòng cũng dở khóc dở cười lắm lắm luôn. Mình sẽ để dành kể trong phần ngoại truyện nhé! Các bạn nhớ nhắc mình kể đó.)

Lúc Đoàn Nam Phong bước đến cửa phòng của Tinh Vân đã thấy hơn chục tên vệ sĩ cao to đứng canh trước cửa. Đoàn Nam Phong đã lên sẵn tinh thần đánh nhau với bọn họ để cướp nàng nhưng không ngờ vừa nhìn thấy Đoàn Nam Phong cả đám vệ sĩ liền cung kính cúi đầu nhường đường mở cửa cho anh.

Một tên trong số đó nói: “Đoàn tổng tài, Hoàng tiểu thư đang chờ ngài.”

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười, nôn nóng bước thẳng vào phòng ngủ. Trước mắt anh, một bóng hồng xinh đẹp đang nằm sắp trên giường. Chiếc áo ngủ màu xanh ngọc bích mỏng tang gần gũi cùn chỉ đủ phủ lên cặp mông đang vênh cao của cô. Đôi chân trắng ngần thon dài đang gấp khúc nhịp nhịp theo điệu nhạc phát ra từ chiếc điện thoại cô đang cầm.

Cả người Đoàn Nam Phong nóng rực, chỉ muốn nhào đến ôm lấy nàng nhưng anh vẫn cố kiềm chế bước thật khẽ đến bên cô, hai mắt tò mò nhìn vào màn hình điện thoại của cô. Trên màn hình là rất nhiều hình của anh. Đa phần là lúc anh đang ngủ sau những lần kịch tình với cô. Thì ra, cô vẫn hay dùng điện thoại chụp lén anh như vậy.

Đoàn Nam Phong một tay mân mê phần lưng trần lộ ra của cô, một tay chụp lấy điện thoại nói:

“Trò chơi này của em cũng thật đặc biệt.”

Tinh Vân bị hấn từ phía dọa cho giật mình, liền quay lại cắn môi đánh hấn. Đoàn Nam Phong yêu thương ôm nàng vào lòng. Hương thơm đặc biệt từ người nàng khiến hấn mê luyến áp mặt vào da thịt nàng hít hà.

“Trả điện thoại cho em”

“Đợi anh xem xong sẽ trả.” Người nào đó bá đạo nói.

“Không được, ngại chết đi được.” Tinh Vân phụng phịu nói.

Đoàn Nam Phong nhanh tay lướt qua thư mục hình ảnh của nàng. Ngoại trừ hình của gia đình và tài liệu thì hầu như chỉ có hình của hắn. Mà toàn là chụp lén trong lúc hắn ngủ hoặc ngồi làm việc. Hắn nhủ mày quay sang nhìn nàng: “Sao em chỉ toàn chụp lén anh thế hả?”

Tinh Vân giận lấy đẩy hân ra: “Còn không phải anh không thích chụp hình hay sao?”

Đoàn Nam Phong mỉm cười véo mũi nàng: “Cho nên, em toàn chụp vào những lúc chúng ta ở trên giường?”

Tinh Vân vội xua tay: “Không phải, còn có mấy tấm trên ghế.”

Đoàn Nam Phong cười lớn, hôn lên đôi má ửng hồng của nàng: “Bé con, em toàn chọn chụp lúc gương mặt anh thỏa mãn nhất. Em là có ý gì đây? Muốn làm bằng chứng qua đêm với Đoàn Nam Phong anh phải không?” Người nào đó đặc ý nói.

Tinh Vân thè lưỡi, dùng ánh mắt bất mãn nhìn hân: “Oẹ...Qua đêm với anh thì oai phong lắm sao?”

“Đón đọc qua đêm với anh nhiều lần như vậy, chỉ có mỗi mình em. Không phải rất đặc biệt sao?” Vừa nói hân vừa vuốt mũi nàng, động tác thụ sủng(hưởng thụ và sủng ái, từ mình mới nghĩ ra. Hihi...) vô bờ bến.

“Con ma phong lưu này, không biết xấu hổ, còn nói ra nữa. Một mình anh với nhiều cô gái như vậy làm như hay lắm đó. Biện thái không chịu nổi. Tóm quá đi.” Tinh Vân vừa nói vừa lấy gối đánh vào người hân. Chiếc áo ngủ mỏng tang vì cử động mạnh của nàng mà lộ ra những khoảng da thịt nhức mắt.

Đoàn Nam Phong nuốt ham muốn xuống cổ, muốn giải thích là hân đã xuất gia hai năm nay, không làm càng, chỉ ngày đêm tưởng nhớ nàng. Nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì Tinh Vân liền lấy chân đạp hân xuống giường. Nhưng khôn khổ thay, không dịch chuyển được hân mà còn để lộ ra đôi chân thon dài như hai chiếc đũa ngọc.

Chiếc quần lót chữ T khiêu gợi đồng bộ với váy ngủ nhanh chóng rơi vào đúng tầm mắt của Đoàn Nam Phong. Hân nhanh tay chộp lấy chân nàng giữ chặt, phóng thích ham muốn dứt khoát đi vào người nàng. Tất cả hành động nhanh trong vòng một nốt nhạc khiến Tinh Vân sững sờ nhìn hân.

“Á!” Tinh Vân kêu lên. Hơn hai năm chưa từng gần gũi hân, cảm giác vừa quen vừa lạ lại thêm hành động của hân nhanh như vậy khiến nàng sợ hãi kêu lên, không khác mấy lần đầu của bọn họ.

Đoàn Nam Phong nở nụ cười thành tựu, lấy tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nàng: “Bé con, anh xin lỗi. Đứng ra lần đầu của chúng ta sau nhiều năm như vậy anh nên đạo đầu và bình tĩnh hơn. Nhưng anh không chịu thêm được nữa. Lần này nếu có ai gõ cửa nữa thì anh chết mất.”

Tinh Vân tức giận cắn môi muốn đẩy hân ra nhưng nghe hân thành thật như vậy tự nhiên cô lại mềm lòng.

Cô vòng tay ôm cổ hân: “Y như lần đầu của hai chúng ta. Anh cũng làm em đau như vậy.”

Đoàn Nam Phong nhếch môi hỏi: “Vậy sau khi hết đau thì sao?”

“Thì không thể xa anh được nữa.” Người nào đó hai má ửng hồng nói.

Đoàn Nam Phong hạnh phúc cúi xuống hôn lên môi nàng: “Sau lần đó, anh cũng không thể xa em được nữa. Chỉ muốn mỗi mình em.”

“Lúc đó anh còn xấu xa nói hãy nhớ kỹ cảm giác này.” Tinh Vân vừa nói vừa vẽ loạn trên ngực anh.

Đoàn Nam cúi xuống hôn lên môi cô, ôn nhu nói: “Lúc đó là anh đang nhắc nhở chính mình. Phải nhớ rõ cảm giác có được em.”

“Lúc đó anh bị thuốc làm loạn tính.”

“Anh hoàn toàn có thể cầm cự được đến khi bác sĩ đến. Nhưng lúc đó anh muốn em. Không muốn bỏ lỡ em. Sau này anh mới biết thì ra yêu nghiệt là có thật.” Đoàn Nam Phong nửa đùa nửa thật trên nàng.

Tinh Vân liền lấy tay véo vào eo hân khiến hân giật nảy mình và loạn động càng mạnh hơn. Tinh Vân không chịu nổi kích thích liền ôm chặt vai hân. Sau một lúc nhìn thấy nàng có vẻ không chịu nổi nữa, người nào đó liền xấu xa lật người nàng lại, từ phía sau công kích nàng.

Chiếc váy ngủ màu xanh ngọc đắt tiền càng tôn lên vẻ đẹp của vóc dáng nàng. Hân đưa tay vuốt lấy phần lưng để trống trắng nõn mịn màng của nàng. Áp người lên lưng nàng, thò thẻ vào tai nàng: “Bé con, em đúng là thuốc độc mãn tính của anh. Tại sao lại có thể mê người đến vậy?”

Từng tiếng kiều mị của nàng phát ra khiến hân không sao kiềm chế được chuyển đổi đủ cách để tận hưởng nàng.

Sau một lúc lâu Tinh Vân không chịu hơn được nữa liền quay lại van xin: “Nam Phong, tha cho em, em sắp không chịu được nữa.”

Đoàn Nam Phong âu yếm đặt nàng xuống chiếc giường mềm mại: “Bé con, hơn hai năm rồi chưa gần nhau, anh sao có thể dễ dàng tha cho em như vậy.”

“Á...” Hân không những không tha cho nàng mà còn xấu xa tấn công nàng mạnh mẽ hơn.

“Tinh Vân, em lại là của anh. Anh yêu em. Thật quá yêu em rồi.” Hơi thở của Đoàn Nam Phong lúc này cũng khàn đục đi.

Thấy hân có vẻ sắp buông tha cho nàng, Tinh Vân liền nói: “Nam Phong, hôm nay không phải ngày an toàn của em, anh mau đi ra đi.”

“Không cần sợ! Chúng ta có thêm đứa nữa.” Người nào đó nói rất nhẹ.

“Không, em không muốn mặc áo cưới lúc mang thai đâu.”

Đoàn Nam Phong véo mũi nàng: “Bé con, em chịu gả cho anh rồi sao?”

Hắn nhìn nàng, cười đến tí mắt. Hai má nàng ửng hồng ôm lấy hắn nói: “Em đã nói cả đời này sẽ nhường nhịn anh.”

Đoàn Nam Phong hạnh phúc ôm cô vào lòng, người con gái này từ lúc anh gặp cô, lòng anh chỉ có ấm áp. Từng cử chỉ và lời nói của cô tuy ít thể hiện nhưng mỗi lần biểu lộ thì đều khiến anh yêu thương.

“Tình Vân, cả đời này anh cũng chỉ nhường nhịn em.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26-1: Khoảnh khắc quý giá(I)

Sau cơn kích thích, cả người Tinh Vân mệt rã rời nằm tựa vào vai Đoàn Nam Phong. Anh choàng tay ôm cô, vuốt ve cánh tay trắng mịn của cô, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

“Nam Phong, anh không uống rượu sao trên người anh lại có mùi cồn vậy?” Tinh Vân tuy rất mệt nhưng không quên hỏi Nam Phong chuyện này. Lúc anh vừa bước vào phòng ôm cô, cô đã ngửi thấy mùi rượu trên áo anh nhưng lúc hai người gần gũi cô không ngửi thấy mùi cồn trong hơi thở của anh. Cho nên sau khi xong việc, cô liền không quên thắc mắc.

Đoàn Nam Phong điềm tĩnh đáp: “Lúc này khi đi đến phòng em, anh có đi ngang qua vũ trường. Anh đã gặp Uyển Linh ở đó.”

Tinh Vân nhú mày hỏi: “Rồi sao nữa?”

Đoàn Nam Phong thở dài kể lại: “Cô ấy đang say rượu và đang bị một đám công tử con nhà giàu chuẩn bị đưa về phòng. Anh không nỡ trơ mắt nhìn thấy cô bị đám người đó hại. Cho nên...”

“Anh đã đưa cô ấy về phòng?” Tinh Vân nhòm người dậy, hai mắt trong veo nhìn Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong lấy tay gỡ trán cô nói: “Không có. Cái đầu nhỏ của em đang nghĩ gì vậy?”

Tinh Vân bĩu môi nói: “Em chỉ nghĩ anh tiền Phật sẽ tiền đến Tây Thiên.”

Đoàn Nam Phong vuốt lưng cô, dịu dàng nói: “Anh không đợi thêm được, nôn nóng đến gặp em cho nên đã nhờ Lâm Thanh đưa cô ấy về giao cho ba em.”

Tinh Vân nghiêng đầu hỏi: “Vậy sao người anh lại có mùi cồn, còn có mùi nước hoa của phụ nữ?”

Đoàn Nam Phong búng nhẹ vào mũi cô: “Vợ anh thực sự rất nhạy cảm. Đúng là lúc đó cô ấy say quá đã tựa vào người anh.”

Tinh Vân nằm trở lại trên cánh tay Nam Phong, không nói gì, yên tĩnh nhắm mắt ngủ.

Đoàn Nam Phong lo nàng không vui liền giải thích thêm: “Dù sao cũng là chỗ quen biết. Hơn nữa dù thế nào cũng là em gái của em. Sau này còn có lúc gặp mặt. Nếu cô ấy có chuyện gì cũng không hay cho ai cả. Trên con tàu của em, mà xảy ra tai tiếng cũng rất phiền mà.”

Không thấy Tinh Vân nói gì, anh lại sốt sắng nói thêm: “Vợ của anh, em không hẹp hòi vậy chứ? Được rồi, từ giờ anh đi đâu cũng mang theo vệ sĩ, tuyệt đối không chạm vào người phụ nữ khác. Em đừng có im lặng như vậy được không?”

Tĩnh Vân quay người sang ôm ngang eo anh, mắt vẫn nhắm, miệng tiện thể phun ra vài chữ: “Chồng của em, anh bớt lải nhải bên tai em có được không? Em buồn ngủ lắm. Ngày mai em còn phải nhắm mắt trời mọc ở hồ thánh Clair nữa.”

Đoàn Nam Phong phì cười, hôn vào trán cô: “Bé con, cảm ơn em hôm nay đã chiều anh. Ngủ ngon nào!”

Vừa nhắm mắt được vài tiếng thì trời đã sáng, Đoàn Nam Phong quay sang khẽ gọi nàng: “Bé con, tàu đã đi vào khu vực hồ Thánh Clair rồi. Mặt Trời cũng sắp mọc. Khung cảnh thần tiên này bỏ qua sẽ tiếc lắm đấy.”

Tĩnh Vân nghe xong bưng tỉnh ngồi dậy chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, tắm rửa. Trộn kích tỉnh tỗi qua khiến cả người nàng nhóp nhép nhưng toàn thân mỗi một không xuống nổi giường nên đành nhắm mắt ngủ.

Lúc nàng đang đánh răng thì Đoàn Nam Phong bước vào. Tĩnh Vân ngượng ngừng kéo lại áo. Chỉ sợ hấn lại nổi cơn thì nàng không thể nhắm hồ Thánh Clair vào buổi sáng được nữa. Nhưng Đoàn Nam Phong dường như chỉ định đánh răng cùng nàng. Hai người vừa đánh răng vừa nhìn nhau, chốc chốc lại tủm tỉm cười.

Sau khi cả hai bước vào phòng tắm, Đoàn Nam Phong chủ động tắm cho nàng. Từng lớp da trắng nõn của nàng hồng lên vì sự đụng chạm của anh. Cô thẹn thùng quay mặt đi. Đoàn Nam Phong thấy vậy liền đưa vòi nước cho Tĩnh Vân và nói: “Đến lượt em.”

Tĩnh Vân phụng phịu cầm vòi nước phun vào người Đoàn Nam Phong: “Anh quay lưng lại đi, để em bôi xà bông vào lưng anh.”

Ngay khi Đoàn Nam Phong quay lưng lại, đập vào mắt cô là rất nhiều vết sẹo trên lưng anh. Dù không phải sẹo lồi và đã qua thẩm mỹ nhưng vẫn không xóa được hết dấu vết. Tĩnh Vân nhìn nhanh xuống phía sau chân anh. Phía khủy chân và đùi cũng có rất nhiều vết sẹo do dao, do súng để lại.

Bất giác, cô dừng động tác, đưa nắm tay lên miệng ngậm lại để ngăn tiếng khóc nức nở. Nhưng chỉ một lúc Tĩnh Vân đã ngã khụy xuống sàn nước mà ôm mặt khóc. Đoàn Nam Phong quay lưng lại nhìn thấy cảnh này liền hoảng hốt ngồi xuống ôm lấy nàng vào lòng an ủi: “Vợ à, em làm sao vậy?”

Tĩnh Vân không nói gì, chỉ lắc đầu và khóc. Tiếng khóc nghẹn lên mũi và cổ họng. Hai người cứ như vậy, không cần che đậy gì cả ngồi ôm nhau rất lâu.

Mặt trời mọc trên hồ Thánh Clair được mệnh danh là thiên đường nơi trần thế với khung cảnh ảo mộng lẫn trong màn mây lơ lửng đem đến cảm giác tình lãng bình an cho con người. Nhưng Tĩnh Vân và Đoàn Nam Phong khi đó đã bỏ lỡ khung cảnh tuyệt đẹp đó. Vì với họ, nơi bình yên nhất lúc này chính là nơi trái tim họ phát ra tình cảm chân thành cho nhau.

“Nam Phong, em xin lỗi. Em không ngờ lúc đó anh bị thương nặng như vậy. Em vì mặc cảm bản thân, vì sĩ diện mơ hồ mà đã không ở bên cạnh anh khi anh cần em. Em xin lỗi, em thật không xứng đáng ở bên anh.” Sau một lúc uất nghẹn, Tĩnh Vân mới cất được tiếng nói đứt quãng đầy day dứt.

Đoàn Nam Phong bế cô vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Sau đó ôm cô vào lòng trìu mến nói: “Chuyện qua lâu rồi. Em nhìn xem, bây giờ anh đã không sao rồi. Chỉ có vài vết sẹo. Em không được vì những chuyện như vậy mà nói không xứng ở bên anh. Ngược lại anh để em bị bắt đi chính là không xứng ở bên em.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26-2: Khoảnh khắc quý giá(II)

Tĩnh Vân vội lắc đầu: “Nam Phong, trong lòng em không có xứng hay không vì chỉ có một mình anh mà thôi. Em chỉ là...chỉ là quá thương xót cho anh thôi. Lúc đó anh bao lâu mới có thể tỉnh lại?”

“Hơn một tháng.”

Tĩnh Vân nghe xong càng khóc rống lên. Đoàn Nam Phong lấy tay lau nước mắt cho cô: “Bé con, em mà khóc nữa sẽ sưng mắt đấy. Người ngoài không biết sẽ nghĩ đêm qua anh bắt ép em.”

Tĩnh Vân vùi đầu vào ngực anh, vừa khóc vừa nói: “Em chỉ vì một vết sẹo lúc sinh con đã làm nũng với anh. Anh vì em mà chịu bao nhiêu đau đớn như

vậy. Em làm sao không xót xa đây.”

Đoàn Nam Phong vuốt tóc cô, nhẹ nhàng an ủi: “Từ ngày anh dần thân vào công việc trong giới hắc đạo thì đã không còn biết đau đớn nữa rồi.”

“Nam Phong...” Tinh Vân nghe vậy mà chưa xót kêu tên anh. Thì ra cô thực sự không hiểu rõ những đau khổ mà người đàn ông của mình gánh chịu.

“Tinh Vân, cuộc đời anh từ khi sinh ra đã phải gánh vác rất nhiều thứ. Phải chịu được cô đơn hơn người khác mới có thể ở trên cao được. Những gì anh có không hề dễ dàng chút nào. Cô đơn nào anh cũng đều nếm trải qua chỉ duy nhất cô đơn khi không có em là anh không chịu nổi. Tinh Vân, nói cho anh biết, hai năm qua em đã có lúc nào nhớ đến anh chưa?” Đoàn Nam Phong nhìn vào đôi mắt ngấn nước của cô, chân thành bộc lộ.

Tinh Vân nghẹn ngào gật đầu: “Lúc mới chia tay, em đã ngã bệnh nằm trên giường suốt hai tháng trời không dậy nổi. Ông ngoại đã mời bác sĩ Tây y đông y chẩn trị nhưng không ra bệnh. Em vẫn cứ mê man nằm trên giường, cơ thể ngày càng suy nhược. Cho đến khi anh Khiêm mời đến vài chuyên gia tâm lý nói chuyện với em, em mới bắt đầu ăn uống lại được và chấp nhận sự thật mình đã mất anh.”

Đoàn Nam Phong nhắm mắt xót xa, anh ôm chặt Tinh Vân vào lòng: “Lỗi do anh, anh đã không hiểu rõ tình cảm của mình sớm hơn. Không dứt khoát li hôn sớm hơn nên mới khiến em chịu tổn thương như vậy. Tinh Vân chúng ta bỏ qua những chuyện không vui. Từ giờ sống hạnh phúc bên nhau có được không?”

“Nam Phong, em yêu anh!” Tinh Vân vui sướng vòng tay qua eo Đoàn Nam Phong. Cảm giác yêu và được yêu là cảm giác tuyệt vời nhất hoàn mỹ nhất mà cả Tinh Vân và Đoàn Nam Phong đến giờ phút này mới cảm nhận được trọn vẹn.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút để cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27-1: Em không muốn có em (I)

“Hoàng tiểu thư, chúng tôi đã chuẩn bị đồ theo căn dặn của cô.” Tiếng trợ lý của Tinh Vân lịch sự phát ra từ loa điện thoại trong phòng.

“Được, mang vào đi.” Tinh Vân mỉm cười đáp.

Từ trong vòng tay của Đoàn Nam Phong, cô hôn hờ nhảy xuống giường, khoác áo chạy ra phòng khách. Đoàn Nam Phong nhìn theo bóng dáng hí hửng của cô liền nở nụ cười hạnh phúc.

Một lúc sau Tinh Vân quay lại, mang theo một cái hộp sang trọng. Cô đặt chiếc hộp lên giường, sau đó cẩn thận mở ra.

“Nam Phong anh nhìn này, có đẹp không?” Tinh Vân cầm chiếc áo thun màu rượu đỏ được cắt may tinh tế bằng chất liệu cực tốt đưa lên trước mặt anh.

Đoàn Nam Phong mỉm cười: “Mua cho anh à?”

Tinh Vân mỉm cười gật đầu: “Anh thấy thế nào?”

Đoàn Nam Phong đặt cô ngồi trên chân mình, ôn nhu nói: “Chỉ cần là do em chọn, tất cả anh đều thích.”

“Không có chính kiến. Ba phải.” Người nào đó nũng nịu chê bai.

“Anh chọn em và em chọn tất cả những cái còn lại của anh. Đó là chính kiến của anh.” Đoàn Nam Phong vừa âu yếm cô vừa nhả ra mấy lời ngọt hơn mật.

Tinh Vân vui vẻ úm thử áo vào người anh, nhìn nhìn ngấm ngấm sau đó nói: “Rất hợp với anh. Anh vào thay đi. Chúng ta sang thăm con, sẵn mang một cái cho con.”

Lúc Đoàn Nam Phong từ phòng tắm bước ra đã thấy Tinh Vân xinh đẹp trong chiếc váy màu đỏ rượu đồng bộ với chiếc áo của anh đang mặc. Bỗng dưng thấy hạnh phúc, bỗng dưng thấy vui vẻ đến lạ. Giống như một sự thừa nhận, một lời đồng ý của nàng. Thì ra cảm giác mất đi mà tìm lại được chính

là hoan hi như vậy.

Lúc ghé sang phòng Tinh Nhật thì thằng bé vẫn chưa dậy. Tinh Vân để lại quần áo mới cho bảo mẫu của cậu sau đó khoác tay Đoàn Nam Phong sang phòng của bà Minh.

“Nam Phong, em nghĩ chúng ta nên đến tìm mẹ để mẹ cùng chúng ta đi gặp ông ngoại. Như vậy mẹ cũng có thể nói đỡ cho chúng ta. Chuyện Tinh Nhật là con em, em không biết nên nói với ông thế nào nữa.”

Đoàn Nam Phong nhìn Tinh Vân nhíu mày, vẻ mặt trẻ con xinh yêu không chịu được. Liên cúi xuống hôn lên má nàng: “Cứ nói là anh yêu em, muốn em mang thai con của anh.”

Tinh Vân bĩu môi, ngẩng lên nhìn Đoàn Nam Phong khó khăn nói: “Thôi đi, em không muốn nói dối. Nhất là với ông ngoại.”

Đoàn Nam Phong cạ mũi vào chóp mũi cô: “Đó không phải nói dối, đó là sự thật. Nếu anh không muốn, thì đã để em dùng thuốc rồi.”

Tinh Vân rũ vai xuống: “Giờ này còn nói mấy chuyện đó. Em thật không có tâm trạng. Chúng ta nhờ mẹ với anh Khiêm lên tiếng vậy.”

“Được, sau khi đi tìm mẹ em, chúng ta sang tìm bà nội và mẹ anh. Dù sao bà nội anh và ông ngoại em cũng là chỗ thâm giao nên cũng dễ nói chuyện.”

Nói rồi, hai người sánh bước nhau đến chỗ của bà Minh.

Bà Minh hai mắt thâm quầng, gương mặt mệt mỏi ra mở cửa. Tinh Vân và Đoàn Nam Phong lễ phép chào bà sau đó bước vào phòng.

Trong phòng quần áo đàn ông vứt khắp nơi trên sofa, sàn nhà..., bà Minh nhanh tay dọn dẹp để có chỗ cho Tinh Vân và Đoàn Nam Phong ngồi.

“Mới sáng sớm snag tìm mẹ là có chuyện gì?” Bà Minh sau khi đem quần áo trên tay cất vào phòng ngủ quay ra liền nhẹ nhàng hỏi.

Tinh Vân đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn quanh. Đoàn Nam Phong sắc mặt không đổi, ngồi xuống sofa đi thẳng vào vấn đề: “Chúng con muốn cùng mẹ đến gặp ông ngoại. Tinh Vân lo lắng không biết nên nói với ông thế nào. Về phần con, con cũng sẽ mời bà nội và mẹ của con ngay hôm nay sang bàn chuyện hôn sự với ông ngoại và mẹ.”

Bà Minh mỉm cười nói: “Nhìn con kia, gấp rút kết hôn như vậy. Tòa án còn chưa phán lý hôn mà.”

Đoàn Nam Phong nhẹ nhàng nói: “Vương Minh Kỳ nói trong ba ngày sẽ có được quyết định của tòa án. Con muốn nhanh chóng rước Tinh Vân về nhà. Con không chờ nổi nữa.”

“Được, hai con đi lên nhà hàng ăn sáng trước. Sau khi thay quần áo, mẹ sẽ đi cùng các con.”

“Vậy chúng con lên trên trước ngồi đợi mẹ ở nhà hàng để cùng ăn sáng.” Đoàn Nam Phong lễ phép nói.

Sau đó nắm tay Tinh Vân đứng dậy rời đi. Tinh Vân không nhận được tò mò liền nói: “Con có thể đi vệ sinh một lúc không?”

Bà Minh hiểu ý liền nói: “Không cần vào xem đâu. Ba con đang ngủ bên trong. Đêm qua ông ấy uống rượu say làm loạn ở đây.”

Tinh Vân há hốc mồm: “Mẹ...”

Bà Minh thờ dãi không nói gì. Đoàn Nam Phong liền phá vỡ không khí ngưng ngừng, bằng giọng điềm nhiên anh nói: “Tinh Vân, chúng ta lên boong ngắm hồ thánh Clair đi. Phong cảnh đẹp như chốn bồng lai. Không xem nhanh thì con tàu sẽ ra khỏi khu vực này đây.”

Nói là làm, Đoàn Nam Phong nhanh tay kéo Tinh Vân ra khỏi phòng của bà Minh. Không quên quay lại cười chào bà. Còn Tinh Vân thì không cam tâm rời đi nhưng đã bị đẩy dúi ra cửa.

“Nam Phong, anh làm gì vậy? Em vẫn chưa hỏi xong mà?”

“Em muốn hỏi chuyện gì?”

“Tất nhiên là vì sao ông ta lại ở trong phòng ngủ của mẹ em.” Tinh Vân nhăn mặt kêu lên.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Chương 27-2: Em không muốn có em (II)

Đoàn Nam Phong giữ vai Tinh Vân trấn an: “Em cũng nghe mẹ em nói rồi đó. Tối qua ba em bị say rượu, ngủ nhờ phòng mẹ em”

Tinh Vân gương mặt khó coi nói: “Anh không thấy quần áo của ông ấy vứt lung tung như thế sao? Đêm qua, thực ra đêm qua xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Nam Phong thờ dãi: “Tinh Vân, đó là ba em. Ba mẹ em xảy ra chuyện gì đến lượt em lên tiếng sao?”

“Nam Phong, anh nói vậy là sao? Ông ấy đã có vợ. Sao còn có thể với mẹ em chứ?” Tinh Vân vỗ trán bất mãn kêu lên.

“Ba anh cũng có vợ, nhưng nhân tình của ông ấy nhiều vô kể. Mỗi lần như vậy anh cũng phải vô đầu bức tai tức giận sao?” Đoàn Nam Phong kiên nhẫn giải thích.

Đến lúc này cô mới hiểu người đàn ông của cô lớn lên thật không dễ dàng gì trong một gia đình không trọn vẹn như vậy.

Cô vòng tay ôm eo anh, nức nở: “Nhưng đó là mẹ em, em không muốn mẹ em chịu thiệt thòi. Không muốn mẹ em tiếp tục vì ông ấy đau khổ nữa. Nếu như mẹ em có thể tìm thấy một người đàn ông thực sự yêu bà thì tốt biết bao nhiêu.”

Đoàn Nam Phong vuốt lưng Tinh Vân an ủi: “Ngoan, đừng khóc. Mẹ em là người từng trải, bà sẽ biết nên làm thế nào. Hơn nữa mẹ em có thể để chúng ta vào phòng và nói thẳng với chúng ta chuyện của ba em thì chúng ta có quyết định riêng của bà. Em muốn khiến bà khó xử hay sao?”

Đoàn Nam Phong lấy tay lau nước mắt cho nàng. Người vợ bé nhỏ của anh từ nhỏ sống rất đơn thuần, tuy không lớn lên trong cảnh dư giả nhưng mẹ cô luôn bảo vệ cô rất tốt cho nên không biết được hết sự phức tạp trong cuộc sống và tính toán ở cuộc đời. Nhìn cô yếu đuối tựa vào lòng mình trong mắt anh lúc này chỉ tràn ngập yêu thương với cô. Nhìn cô bị thương tổn, bị đau lòng, thì lòng anh cũng chất ngất. Anh chỉ muốn vì cô mà gánh vác mà chịu đựng mọi thương tổn. Đây là cảm giác gì mà một người có thể đau khi nhìn thấy người kia đau?

Trên boong tàu, giữa những đám mây bông gòn bao phủ tầng tầng lớp lớp núi vây quanh hồ nước Thánh Clair ảo mộng khiến tâm trạng con người thư thái, như đang trôi dạt vào một thế giới vô ưu. Ánh nắng mặt trời buổi sáng trong lành chiếu rọi vào đôi tình nhân đẹp hơn tranh vẽ đang mặc trang phục trang nhã màu rượu đỏ đứng ôm nhau ngắm cảnh từ boong tàu. Khung cảnh đẹp đẽ yên bình ấy đã lọt vào đôi mắt ưu tư của một người đứng cách đó một khoảng không quá gần.

“Nhiều khi anh thực sự phục ba em, ông ấy thực sự rất giỏi.” Đoàn Nam Phong áp mặt vào mặt nàng, hai tay ôm eo nàng từ phía sau, mắt vẫn nhìn ra hồ nước.

Tinh Vân quay sang nhìn anh tỏ ý thắc mắc: “Anh vẫn trách ông ấy về chuyện dự án Đồi Thiên Sứ sao?”

Đoàn Nam Phong phì cười: “Không phải. Dự án đó rơi vào tay ba em cũng không khác mấy ở trong tay anh. Không có gì để tiếc cả. Anh nói ông ấy giỏi là vì chưa đến mười hai tiếng đồng hồ đã có thể ngủ ở phòng mẹ em sau hai mươi mấy năm xa cách. Còn anh thì, mới hơn hai năm xa em thôi mà phải mất đến ba ngày mới dỗ lại được em. Em nói xem, mẹ em mạnh mẽ như vậy, là một nữ cường nhân có tài năng, có gia thế có nhan sắc. Ba em làm cách nào tốc chiến tốc thắng như vậy? Còn chưa cần hứa hẹn ly hôn. Còn cô gái nhỏ mong manh có vẻ ngoài yếu đuối như em đã khiến Đoàn Nam Phong anh phải tốn biết bao công sức, nói đến đau cơ hàm mới dỗ nổi em. Liệu anh có nên bãi sự học nghệ từ ba em hay không?”

Người nào đó vừa nói xong đã bị véo rất đau vào eo: “Đoàn Nam Phong, anh dám trêu chọc cả ba mẹ em. Anh muốn chết hay sao?”

Người nào đó cười hô hô, sau đó lại nghiêm giọng nói: “Bé con, tí nữa gặp ba em, em phải lễ phép đó. Bỏ qua chuyện cũ đi. Mẹ em nói đúng, dù sao ông ấy cũng là ba em. Ông ấy chỉ kiếm em một lần, nói vài câu tổn thương. Còn anh bao nhiêu năm nay đầu trí với ông ấy bao nhiêu trận trên thương trường, bây giờ vì cười em cũng phải cúi đầu đầy thôi.”

“Em tưởng lúc anh cưới Lưu Uyển Linh thì cũng đã phải cúi đầu trước vợ chồng ông ta rồi. Thật không có chí khí.” Người nào đó khó chịu lau bàu.

“Tinh Vân, anh đã nói với em nhiều lần. Anh thích Lưu Uyển Linh là sự thật. Còn về vì cưới cô ấy mà cúi đầu trước ba em là không có chuyện đó. Dự án đồi Thiên Sứ là dự án xây dựng khu dân cư cao cấp hạng sang bậc nhất Los Angeles và cũng là biểu tượng của giới thượng lưu ở Los Angeles. Cả khu đồi hoang sơ đó ngày xưa nay lại nằm trong dự án phát triển nhà của chính phủ. Ba em lại là chủ nhân của nó. Ai ai cũng muốn có được nhưng ab em nhất định không chịu bán hay hợp tác với ai cả. Suốt ba năm, Đoàn Thị đã triển khai dự án đó và nhiều lần đến thuyết phục ông ấy nhưng không thành công. Anh đem rất nhiều lợi ích ra trao đổi nhưng ông ấy vẫn không đồng ý. Cho nên anh mới muốn nhanh chóng cưới Lưu Uyển Linh để tạo nên tảng tin tưởng cho ba em. Nếu không anh cũng chưa nghĩ đến chuyện kết hôn sớm như vậy. Cho nên tám phần trăm cổ phần anh bỏ ra là dùng để mua sự tin tưởng của ba em hơn là vì Lưu Uyển Linh. Cuối cùng như em thấy, dự án hợp tác này đã giúp Đoàn Thị và Viễn Phương có món lợi to lớn. Sở dĩ anh bất chấp có được dự án này là vì anh muốn Đoàn thị lớn mạnh, kiếm về một phần lợi nhuận to lớn cho các cổ đông. Có như vậy mới là nền tảng chắc chắn để nhà họ Đoàn an toàn rút chân ra khỏi hắc đạo trở thành doanh nhân làm ăn đường đường chính chính.”

Tinh Vân nghe xong thở dài: “Nhưng cuối cùng anh cũng mất đi dự án này.”

“Anh có em và con là được rồi.” Người nào đó cười đến ngọt.

“Thực ra vấn đề cũng không có gì to tát, chỉ là anh ở trong hắc đạo thêm một thời gian nữa thôi.” Đoàn Nam Phong nhún vai nói.

“Nam Phong, anh và ông ấy sao lại có thể đối với Lư Uyển Linh như vậy?” Tinh Vân nhíu mày, cô không sao hiểu được phía sau cuộc hôn nhân còn có nhiều tính toán như vậy. Có lẽ Lư Uyển Linh nói đúng, trò chơi trong giới thượng lưu, cô mãi mãi không chơi nổi.

Đoàn Nam Phong khẽ vuốt tóc cô, điềm nhiên đáp: “Thực ra Uyển Linh cũng đáng thương, cô ấy là con cò giao dịch trong tay ba em và anh. Nhưng quyết định gả cô ấy cho anh là lựa chọn duy nhất và tốt nhất lúc đó với cô ấy và nhà họ Lư. Nếu quan hệ của Lư Uyển Linh và Lư Trọng Thiên lộ ra bên ngoài thì còn gì nữa. Cho nên, đem cô ấy giao cho anh thì ông ấy cũng coi như được lợi.”

Tinh Vân lùi lại một bước, mặt quay về phía hồ để hứng lấy từng cơn gió thổi vào mặt. Nhìn thấy Tinh Vân im lặng, Đoàn Nam Phong liền hỏi: “Em đang suy nghĩ gì vậy?”

Tinh Vân thở dài nói: “Em đang nghĩ xem, liệu em có phải là con cò trong tay ai đó không?”

“Tinh Vân! Sao em có thể nói như vậy? Em không tin tưởng là anh thực lòng yêu em sao?” Đoàn Nam Phong bắt đầu khẩn trương: “Tinh Vân, em và Lư Uyển Linh khác nhau. Cô ấy thừa hiểu sinh ra trong gia đình giàu có tiền xài không cần nghĩ thì phải có những lúc “thân bất do kỷ”. Hơn nữa, cô ấy cũng có kế hoạch và tính toán riêng. Em thì không như vậy. Em đơn thuần, lương thiện và trong sáng. Trong thế giới của anh, chỉ một bước tính sai thôi cũng là thua trắng cả vốn cò, mất cả mạng. Nhưng trong quan hệ với em, anh không tính toán nữa vì anh biết anh không tính nổi trái tim mình.”

Tinh Vân hai mắt trong ngần thoáng chút ưu tư ngẩng lên nhìn Đoàn Nam Phong: “Nam Phong, anh thật sự vì em mà không đấu với ba em nữa sao?”

“Thật sự!” Người nào đó kiên định nói.

“Vì sao?”

“Vì em là con gái của ông ấy. Người thân của em là người thân của anh.”

“Và ngược lại.” Tinh Vân mỉm cười ngả đầu vào ngực anh.

Đoàn Nam Phong hạnh phúc ôm chặt lấy cô tận hưởng giây phút thanh bình êm đẹp bên hồ.

“Nam Phong, anh nói xem, liệu em sẽ có thêm em trai hay em gái không?”

“Có thể lắm chứ. Nếu ba mẹ em muốn điều đó.”

Tinh Vân lắc đầu nguầy nguậy: “Không, em không muốn có em đâu.”

Đoàn Nam Phong phì cười: “Ngốc quá! Chuyện đó không phải do em muốn hay không là được. Đó là chuyện của ba mẹ em.”

“Không, Nam Phong, em đã lớn thế này rồi. Con cũng đã ba tuổi, nếu có thêm em thì em phải thế nào đây?”

Đoàn Nam Phong vuốt má cô an ủi: “Ba mẹ em xa nhau nhiều năm như vậy rồi. Có thể tái hợp hay không còn chưa biết, em nghĩ nhiều làm gì. Hơn nữa, em không nên lấy cái nhìn thông thường nhìn vào họ mà nên nhìn vào tình cảm của họ. Ngay cả anh cũng vậy, sau hơn hai năm xa em, gặp lại em, anh liền muốn chúng ta có con ngay. Nói chỉ ba mẹ em, thời gian xa nhau gấp mười lần như vậy. Khao khát trong lòng họ liệu có gấp mười lần chúng ta hay không? Cho nên, em phải thông cảm cho họ hơn là muốn họ làm theo ý em.”

Tinh Vân cảm thấy những lời của Đoàn Nam Phong nói rất có lý liền ngậm ngùi gật đầu không nói gì. Khi cô và Đoàn Nam Phong đang suy đoán trên boong tàu thì tại một căn phòng hạng nhất của dãy phòng Vip đang diễn ra cảnh thực của cha mẹ cô.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28-1: Quay mặt lại người xưa còn không?(I)

“Đương Thiên Bình, ông thức dậy cho tôi.” Bà Minh tức giận ném quần áo của Lưu Viễn lên giường chỗ ông đang nằm.

Từ trên chiếc giường cao cấp hướng ra cửa sổ lớn, một người đàn ông trung niên có khuôn mặt nho nhã, nghiêm nghị lờ mờ còm cõi ngồi dậy. Ông nheo đôi mắt sâu nhìn về phía người phụ nữ có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp đang tức giận nhìn ông.

“Minh Minh, mới sáng sớm, ai đã làm em tức giận vậy?”

“Chính là ông. Đương Thiên Bình tôi nói cho ông biết. Ngoại trừ Tinh Vân tôi với ông một chút quan hệ cũng không có.”

Lưu Viễn tức giận bước xuống giường. Trên người không mảnh vải che thân, từng múi thịt màu đồng trên ngực hiện rõ. Đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy bà Minh từ phía sau: “Minh Minh, đừng đối với anh như vậy được không?”

Bà Minh chán ghét kéo tay ông ra khỏi người bà: “Đương Thiên Bình, những gì cần nói hôm trước tôi đã nói rõ với ông. Ông đã có gia đình mới của mình. Lời thề năm xưa là ông một tay đập đổ. Ông đừng ở đây ca lại những lời mị hoặc với tôi. Hai mươi lăm năm đã đủ để tôi nhìn thấu ông. Bớt chút giả dối, dành thời gian sống lâu hơn một chút.”

“Minh Minh, nghe anh nói. Năm đó anh có đi dò la tình tức của em nhưng tin em mất tích ai cũng biết. Anh cho người điều tra khắp nơi cũng không có tung tích. Một năm, mười năm đến khi anh dùng tìm kiếm, ngừng hy vọng thì em và con lại xuất hiện trước mặt anh. Anh có nằm mơ cũng không ngờ em vẫn ở hòn đảo đó chờ anh. Minh Minh, anh xin lỗi, là lỗi của anh.” Lưu Viễn đau khổ kể lại.

“Lúc đó chúng ta đi nghỉ ở hòn đảo đó ông đã nói gì? Ông nói ông sẽ nhanh quay lại. Chỉ cần tôi thức dậy sẽ nhìn thấy ông. Hai mươi lăm năm nay tôi thức giấc bao nhiêu lần đều không thấy ông. Thì ra ông có người đàn bà khác. Tại sao phải lừa dối tôi?” Bà Minh kích động nói.

Lưu Viễn tiến đến giữ hai tay bà: “Minh Minh, là lỗi của anh. Anh không ngờ chuyện hàng đó đã bị bà em phỉ báng trên mai phục anh. Cho nên lúc đó anh đã bị thương nặng, là bà ấy đã cứu anh. Sau khi khỏi vết thương anh có quay lại nhà em dò la tin tức nhưng họ nói em không về nhà và sự thực đã là như vậy. Hơn bốn năm anh tìm kiếm mọi mồn khắp nước Mĩ cũng không hề có tin tức của em. Em nói xem, làm sao anh có thể ngờ em vẫn còn ở cái khách sạn mà chúng ta thuê. Càng không nghĩ đến em lại sống ở Việt Nam khi mà em không có người thân nào còn ở đó.”

Lưu Viễn cầm tay bà đặt lên ngực ông. Đôi mắt nhiều vết chân chim nhắm lại, khó nhọc nói: “Những năm đó anh cứ nghĩ ba em cho người tìm kiếm khiến em sợ mà lần trốn. Nhưng thời gian lâu như vậy mà ba em không tìm thấy em khiến anh càng tin em đã bị hại. Anh đau khổ vui đâu trong rượu, mỗi ngày đều muốn uống cho đến chết. Trong một lần anh say quá đã xảy ra quan hệ với Fancy và sau đó bà ấy đã có Uyển Linh. Anh không thể bỏ mặc bà ấy. Cho nên anh đã đồng ý cưới bà ấy. Minh Minh, em tin anh, hai mươi mấy năm nay anh và bà ấy chưa từng phát sinh quan hệ vợ chồng lần nào nữa.”

Bà Minh trừng mắt nhìn Lưu Viễn, sau đó quay mặt đi: “Chuyện vợ chồng ông tôi không có hứng thú biết.”

“Minh Minh, đừng như vậy. Em là duy nhất trong lòng anh. Nay em đã chịu xuất hiện, anh tuyệt đối không buông tay.” Lưu Viễn kiên quyết nói.

“Vậy ông định làm gì?” Bà Minh thờ ơ hỏi lại.

Vừa dứt lời bà đã bị ánh mắt cương nghị của ông nhìn xoáy mắt bà. Ông nhanh tay kéo bà ngã xuống chiếc giường êm ái bên cạnh khiến bà không kịp trở tay.

“Ông già này, ông điên à!” Bà Minh kêu lên. Nhưng hay tay đã bị Lưu Viễn giữ chặt.

“Ôi, xương cốt của tôi có phải như lúc còn trẻ đâu mà ông còn chơi trò này. Mau thả tôi ra.” Hai chân bà Minh đạp loạn nhưng người nào đó vẫn vững như thành đồng.

“Minh Minh, anh nhớ em!” Lưu Viễn nhìn vào đôi mắt đẹp nhưng thờ ơ lạnh lùng của bà. Thật sự quá khó khăn để có thể chinh phục người phụ nữ mạnh mẽ như bà.

“Mặc kệ ông!” Bà Minh lạnh lùng đáp lại.

Không nói thêm nữa ông cúi xuống hôn lên đôi môi màu đỏ anh đào của bà. Hai tay giữ hai bên mặt của bà để cố định đầu bà không cho bà né tránh ông. Bà Minh lấy hai tay đập loạn lên lưng ông. Bất ngờ tay bà dừng lại trên một vết sẹo lồi khá dài của ông. Tay bà nhẹ di chuyển dọc theo chiều dài vết sẹo. Lưu Viễn lúc này dừng lại động tác, rồi môi khời môi bà.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nhé. Nếu thấy thích vui lòng giúp mình ấn vào nút đề cử để nhiều bạn hơn có thể đọc cùng nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28-2: Quay mặt lại người xưa còn không?(II)

“Vết sẹo này của ông từ khi nào mà có?” Bà Minh nhíu mày hỏi.

Luru Viễn nhắm mắt thờ dài: “Là tối đêm đó.”

Tim bà Minh như có ai bóp chặt, đau lòng hỏi: “Lúc đó ông bị thương nặng lắm phải không?”

“Minh Minh, xin lỗi, anh đã không thể quay lại tìm em và con.” Luru Viễn xót xa nói.

“Đương Thiên Bình, trả lời tôi, lúc đó ông bị thương nặng lắm phải không?”

Luru Viễn nằm ngả xuống giường bên cạnh bà Minh, nhắm mắt nhớ lại cảnh tượng nhuộm đầy máu khi đó.

“Lúc đó, những người đi theo anh đều ngã xuống. Anh không biết họ chết hay bị thương. Chỉ biết họ liều mạng bảo vệ anh chạy thoát. Người của ba em rất đông, vừa cầm dao vừa dùng súng. Anh bị chém mười mấy nhát, trúng ba phát đạn rồi té xuống biển. Lúc tỉnh dậy thì anh đang ở trong bệnh viện ở Malaysia. Thì ra lúc đó tàu chở hàng của nhà Fancy đi ngang qua đã vớt anh lên và đưa anh vào bệnh viện.”

Luru Viễn vừa nói vừa lấy tay sờ vết thương sau lưng: “Vết thương này là nặng nhất và cũng đau nhất lúc đó. Anh cứ ngỡ đã mất đi cả cánh tay này.”

“Thiên Bình...xin lỗi. Xin lỗi anh...” Bà Minh vừa nói vừa khóc như con nít.

“Minh Minh, đừng khóc. Đừng khóc. Đời này của anh sợ nhất là lúc em khóc. Lúc em khóc tim anh như có ai bóp nghẹt.” Luru Viễn xót xa ôm lấy bà. Nước mắt của bà không kiềm được mà ướt cả vai ông.

“Minh Minh, chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thứ, lãng phí quá nhiều thời gian. Cho anh một cơ hội được ở cạnh em có được không?”

Bà Minh lau nước mắt, giọng lạc đi: “Ông nói gì đây. Chúng ta đều đã già rồi. Ông cũng gia đình êm ấm, sự nghiệp vững vàng rồi. Chúng ta làm bạn bè thì còn có thể.”

“Không, Minh Minh. Nếu đời người là trăm năm, thì anh vẫn còn năm mươi năm nữa để ở cạnh em. Anh không muốn bỏ lỡ giây phút nào nữa.”

“Đương Thiên Bình, ông cố chấp làm gì?” Bà Minh lãnh đạm nói.

“Hai mươi lăm năm, anh chưa từng thay đổi, em cũng vậy. Như vậy là cố chấp sao?” Luru Viễn từng lời chân thành nói ra.

“Vậy ông muốn thế nào? Ly hôn và cưới tôi sao?” Bà Minh lý trí hỏi.

“Phải!” Luru Viễn cương quyết đáp.

“Anh muốn ở cạnh em. Đời người quá ngắn. Chớp mắt anh đã mất em hai mươi lăm năm. Anh không muốn tiếp tục hối hận đi qua thế giới bên kia.” Luru Viễn nói xong, nhẹ kéo bà Minh nằm lên tay mình.

Bà Minh đẩy ông ra: “Mặc quần áo vào trước rồi nói.”

Luru Viễn bật cười, nhìn cái dáng điệu của bà Minh đến ngay người: “Minh Minh, đáng vẻ then thùng này của em vẫn y như thuở ban đầu, khi mà em lần đầu là của anh.”

Bà Minh then đở mặt trừng mắt nhìn ông: “Ông già này, bao nhiêu tuổi rồi còn nói chuyện này? Để cháu ngoại nghe được thì sao?”

Luru Viễn cười lớn, chạm nhẹ vào má của bà nói: “Em có làn da trắng cho nên mỗi khi then thùng đều là hiện lên hai quả đào trên má như vậy. Minh Minh, nhiều năm như vậy em vẫn khiến anh say lòng.”

Bà Minh lấy gối đánh vào mặt ông: “Ông là quỷ hủ, tuổi này còn thả dê.”

“Cả đời này anh chỉ như vậy với một mình em.” Nói rồi ông nhẹ tiến đến hôn lên môi bà, hai tay ôm chặt bà vào lòng. Hơi ấm của ông nhanh chóng lan tỏa khắp người bà. Cảm giác quen thuộc mà bao nhiêu năm bà ngỡ chỉ có trong mơ. Nay lại một lần nữa xảy ra trong đời.

Khi bạn gặp đúng người mang đến sự ám áp cho trái tim mình thì bất kể là qua bao lâu, xảy ra bao nhiêu chuyện thì cảm giác ở bên cạnh người đó vẫn khiến trái tim bạn mềm ra.

Bà Minh đưa tay ôm cổ ông, nước mắt cứ như vậy chảy ngược xuống tai bà. Đã bao lâu, qua bao lâu rồi. Thời gian như mũi tên lao nhanh về phía trước khiến bà bỏ lỡ quá nhiều thứ. Nhưng bà không muốn bỏ lỡ ông lần nữa. Nếu bỏ lỡ một chuyến xe bạn có thể chờ chuyến khác nhưng nếu bỏ lỡ người bạn yêu, có khi là cả đời.

Thấy bà Minh không xua đuổi mình nữa, Luru Viễn liền nhắm mắt lại cảm nhận cảm giác ngọt ngào bên bà mà ông đã đánh mất trong nhiều năm. Hai tay ông nhanh chóng lẩn vào trong người bà, chạm tay vào làn da mát lạnh của bà.

“Minh Minh, em thật đẹp! Nhiều năm qua rồi mà em vẫn xinh đẹp như vậy.” Luru Viễn lưu luyến rời môi bà, tình tứ nói.

“Đèo miệng! Buông tôi ra. Tôi còn phải sang thăm Tinh Nhật. Còn hẹn ăn sáng với Tinh Vân và Nam Phong nữa.” Bà Minh mắng yêu ông, ngồi dậy chỉnh lại áo.

Luru Viễn mỉm cười: “Vi sao em lại đặt tên con là Tinh Vân?”

Bà Minh mơ hồ nghĩ lại lúc đó rồi mỉm cười nói: “Vi ông tên Thiên Bình, là tên của ngôi sao. Tôi nghĩ chắc ba mẹ ông rất thích những thứ liên quan đến bầu trời cho nên đặt tên con là Tinh Vân. Có nghĩa là một tập hợp những ngôi sao trên bầu trời tạo thành từng đám mây phát ra ánh sáng đẹp đẽ. Lúc mới sinh, Tinh Vân nhìn rất đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt rất sáng và trong. Tôi càng nghĩ càng thấy tên Tinh Vân hợp với con bé. Về sau, Nam Phong lại đặt tên cho con trai tụi nó là Tinh Nhật.”

Luru Viễn mỉm cười, ôm bà Minh vào lòng: “Minh Minh cảm ơn em. Cảm ơn em đã sinh cho anh một đứa con gái xinh xắn như vậy. Còn vất vả một mình nuôi dạy nó. Hai mươi lăm năm qua đúng là không dễ dàng cho em.”

“Bây giờ còn phải lo cho chuyện hôn sự của tụi nó nữa. Con bé đúng là mệnh khổ.” Bà Minh lắc đầu thương tiếc nói.

Luru Viễn thở dài kể lại: “Trước đây, trong lúc Tinh Vân mang thai, tôi và Fancy từng gặp nó một lần. Lúc đó, tôi và bà ấy một lòng muốn nó rời xa Nam Phong cho nên...”

“...cho nên các người đã mật sát con bé phải không?” Bà Minh nhú mày nói.

“Minh Minh, đừng như vậy. Không có cha mẹ nào không thương con cả. Nhìn thấy Đoàn Nam Phong một chân đạp hai thuyền thì sao tôi có thể ngồi yên được. Hơn nữa, bây giờ biết Tinh Vân là con gái mình tôi càng lo lắng cho nó.”

Luru Viễn lại thở dài lắc đầu: “Nhiều năm em không ở Mĩ nên biết, thằng bé này càng lớn càng giống ba nó. Phong lưu đào hoa có thừa. Chuyện trăng hoa của nó không hề ít hơn đại công tử nhà họ Lâm hay quý tử nhà họ Phan (ý nói Ung Túc chồng Bảo Vy đó các bạn. Bộ ba ăn chơi nhất xứ luôn). Trước đây, nó cũng một lòng tỏ ra yêu Uyển Linh. Nhưng em xem, chưa đến ba ngày đã có quan hệ với Tinh Vân. Nếu gả Tinh Vân cho nó thì liệu nó có “chúng nào tật đó” không? Con gái chúng ta phải làm sao đây?”

“Tôi hiểu được suy nghĩ của ông. Cũng như năm đó ba tôi cũng lo lắng cho tôi như vậy. Nhưng chuyện của tụi nhỏ hãy để tụi nó quyết định đi. Hai năm nay Tinh Vân không dễ dàng gì mới có thể vui vẻ trở lại. Hơn nữa tôi cũng muốn nghe một tiếng “bà ngoại” từ Tinh Nhật. Cho nên, tôi không muốn tụi nó phải chia tay bởi vì lo lắng của chúng ta.” Bà Minh ngồi xuống ghé tựa trong phòng ngủ nhìn ra mặt hồ yên tĩnh, nhấp ngụm trà thông thả nói.

Luru Viễn lúc này cũng đã quần áo chỉnh tề, thời gian dường như không làm ông thay đổi nhiều lắm, vẫn gương mặt nam tính, dáng người cao gầy, phong thái nhã nhặn. Bà Minh phút chốc mơ hồ về những ngày còn trẻ, hình ảnh xưa như một cuốn phim quay chậm vào cái thời điểm ông đứng ở cổng trường đại học Chicago chờ bà.

Năm đó ông là tài xế của nhà bà. Theo lệnh của Hoàng lão gia, mùa hè năm đó lần đầu tiên ông đến cổng trường đón bà cũng là lần đầu tiên bà quay về nhà sau hai năm học căng thẳng ở trường Đại học. Dáng vẻ đứng tựa vào xe chờ đợi đó của ông khiến bà không sao quên được. Họ yêu nhau lên lút năm năm, cùng nhau trải qua nhiều chuyện. Cho đến khi quyết định nói ra cho ba của bà biết thì bi kịch cũng bắt đầu.

“Minh Minh, em đang nghĩ gì vậy?” Luru Viễn đeo kính vào, nheo mắt hỏi.

Bà Minh như trở về với thực tại. Đứng lên ôm chầm lấy ông.

“Thiên Bình, nói cho em biết, bao năm qua anh đã từng thay lòng chưa?”

Luru Viễn ôm chặt bà vào lòng, mỉm cười kiên định nói: “Anh đã từng nói đời này anh chỉ yêu một người phụ nữ là em. Em chưa từng thay đổi, anh cũng chưa từng thay đổi. Chúng ta cả đời này dù sinh ly tử biệt cũng không thay đổi.”

Bà Minh nghe xong lấy tay chặn miệng Luru Viễn: “Không được nói gở, anh có thể phản bội em, có thể yêu người khác có thể thay lòng, em đều chịu được. Nhưng tuyệt đối không thể gặp chuyện.”

Đôi mắt Luru Viễn ướt nhoe. Ba mươi năm qua, Minh Minh của ông vẫn như vậy. Bà ấy đã dốc hết ruột gan mà yêu ông. Dương Thiên Bình ông chẳng có tài đức gì sao lại có được chân tình quý giá như vậy?

“Minh Minh...anh không bỏ lỡ nữa. Lần này dù ba em làm gì anh, anh cũng chấp nhận. Chỉ cần em đừng rời xa anh. Có được không?”

Bà Minh nhắm mắt, mỉm cười gật đầu.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Đây là chương mà mình tâm đắc nhất khi viết. Cũng là chương mà mình thấy có nhiều cảm xúc nhất. Tình cảm giữa nam và nữ lúc trẻ thì có muôn hình vạn trạng nhưng khi về già mà vẫn còn có thể sâu đậm và ngọt ngào như vậy thì thật trân quý phải không các bạn?

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm like để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-1: Gia đình hội họp

Tại chiếc bàn ngay cạnh cửa sổ lớn nhìn ra hồ Thánh Clair xinh đẹp của nhà hàng trên tàu, gia đình nhỏ mặc áo màu rượu đỏ hoàn mỹ đang ngồi trò chuyện. Ánh nắng chiếu qua cửa kính rọi vào gương mặt xinh như thiên thần của Tinh Nhật có chút hồng hào sau cơn sốt tối qua.

“Ba...ba...mẹ đâu rồi?”

“Ba tìm thấy mẹ chưa?”

Đoàn Nam Phong vừa dứt cháo cho cậu bé vừa nói: “Mẹ ngồi cạnh Tinh Nhật đó.”

Đưa bé quay sang nhìn Tinh Vân đang mặc áo cùng màu với mình liền chỉ tay vào chiếc áo và tỏ vẻ so sánh, sau đó gật gù: “Nữ thần ánh sáng mặc áo giống với mình luôn.”

“Như vậy là mẹ.”

Đoàn Nam Phong phì cười. Tinh Vân nhìn đáng vẻ ngây ngô của cậu cũng không nhịn được cười.

“Tinh Nhật, con phải nhớ mẹ con tên là Tinh Vân.”

Thằng bé gật đầu, nhanh miệng nói: “Ba là Nam Phong, còn mẹ tên Tinh Vân.”

Đoàn Nam Phong gật đầu: “Đúng rồi, giỏi quá!”

Thằng bé biết được khen liền cười tít mắt. Lúc này Lưu Viễn và bà Minh cũng vừa bước tới phía sau cậu: “Bà ngoại tên Kim Minh, còn ông ngoại tên Thiên Bình. Con phải nhớ!”

Tinh Vân nhìn thấy Lưu Viễn, cả người cứng đờ, bất động. Đây là lần thứ hai cô gặp ông. Người cha mà suốt hai mươi lăm năm cô luôn tưởng tượng, luôn mong chờ gặp mặt lại là ông. Nếu không có lần gặp đầu tiên khi ông sánh đôi với bà Fancy đến công ty của cô và nếu không có mối quan hệ lùm xùm với Lưu Uyên Linh thì liệu lúc này cô có mừng phát khóc hay không?

“Tinh Vân, chào ba đi con.” Bà Minh khề lên tiếng. Đoàn Nam Phong đứng bên cạnh cũng lấy nhẹ tay cô. Sau đó chủ động đứng lên cúi đầu chào Lưu Viễn.

Sau hơn năm năm quen biết ông, ngoại trừ cái bắt tay ra thì đây là lần đầu tiên Đoàn Nam Phong hành lễ lớn như vậy với ông. Lưu Viễn cũng rất bất ngờ trước hành động này. Một Đoàn Nam Phong cao ngạo đến nhà hỏi cưới Lưu Uyên Linh chỉ im lặng để luật sư riêng nói chuyện với ông nay vì Tinh Vân mà còn chủ động đứng lên kéo ghế mời ông ngồi, cung kính gọi một tiếng “Ba”.

Lưu Viễn ngồi xuống ghế, mắt vẫn không rời khỏi Tinh Vân. Ông đang chờ thái độ của cô. Nhưng không thấy Tinh Vân lên tiếng ông liền mất kiên nhẫn: “Tinh Vân!”

Tĩnh Vân ngẩng mặt lên nhìn ông, đôi mắt ráo hoảnh, gương mặt lạnh tanh. Cô nở nụ cười xã giao: “Chủ tịch Luru có gì dạy bảo?”

Một câu nói khiến bầu không khí đóng băng. Bà Minh đưa mắt nhìn Tĩnh Vân: “Tĩnh Vân, những lời hôm qua mẹ nói với con, con đã quên rồi sao?”

Tĩnh Vân mỉm cười nhìn mẹ: “Mẹ, con không quên điều gì cả. Con không quên lời mẹ nói hôm qua, không quên những điều đẹp để mẹ kể với con về ba. Cũng không quên những gì Luru chủ tịch thay mặt cha mẹ dạy bảo con trước đây.”

“Tĩnh Vân, con vẫn còn trách ba chuyện hôm đó sao?” Luru Viễn xót xa nhìn đứa con gái mà hai mươi lăm năm trước đây ông đếm ngày đếm đêm mong lúc nó chào đời.

Tĩnh Vân về mặt băng lãnh khiến Đoàn Nam Phong cũng có phần thấy run. Cô gái nhỏ của anh hiền dịu có thừa nhưng khi lạnh lẽo thì cũng khiến người khiếp sợ. Có lẽ lúc đó Luru Viễn và vợ ông ta đã nói cô không nhẹ. Bất giác Đoàn Nam Phong thở dài ân hận, nếu không có những tính toán của anh thì Tĩnh Vân cũng đã không cần phải gánh chịu nhiều chuyện như vậy. Trong thâm tâm anh, chưa bao giờ thấy hối hận như vậy. Anh nhìn Tĩnh Vân, khẽ lấy chân đá chân cô. Nhưng nét mặt Tĩnh Vân vẫn lạnh ngắt.

“Chủ tịch Luru, ông quá lời rồi. Một cô gái ham mê hư danh như tôi, sao có thể làm con của ông?”

Không khí xung quanh phút chốc xuống đến âm độ. Luru Viễn thở dài nói: “Ba biết lúc đó ba thực sự quá đáng với con. Con có thể bỏ qua cho ba được hay không?”

Bà Minh ngồi bên cạnh đang ăn sáng cũng nói thêm vào: “Tĩnh Vân, lúc đó ông ấy không biết con là con gái của mình cho nên...”

Tĩnh Vân vừa thong thả cắt thịt bò trong đĩa vừa nói: “Luru chủ tịch, vợ ông hôm nay không đến sao? Tôi nhớ rõ bà ấy từng hỏi tôi rằng ba mẹ tôi không dạy tôi đừng bao giờ làm kẻ thứ ba hay sao? Chủ tịch Luru ông nói xem, ai là kẻ thứ ba khiến tôi không có cha?”

Bà Minh đang uống trà phút chốc cũng phát ghen. Đoàn Nam Phong liền đứng lên đưa khăn giấy cho bà.

Luru Viễn cũng quay sang vuốt lưng bà: “Minh Minh, em không sao chứ?”

Sau một hồi ho sặc sụa, bà Minh mới lấy lại được chút bình tĩnh để nói chuyện: “Tĩnh Vân, mẹ biết trong lòng con không vui nhưng ba con cũng có nỗi khổ của ông ấy. Con không thể vui vẻ ăn một bữa cơm hay sao?”

Tĩnh Vân nhìn sang mẹ, nhúm mày nói: “Mẹ, không phải mẹ nói với con là mẹ và ông ấy không còn quan hệ gì hay sao? Nếu đã như vậy con có nhận ông ấy làm cha hay không không có ý nghĩa gì hết?”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-2: Gia đình hội họp(II)

Tĩnh Vân nhìn sang mẹ, nhúm mày nói: “Mẹ, không phải mẹ nói với con là mẹ và ông ấy không còn quan hệ gì hay sao? Nếu đã như vậy con có nhận ông ấy làm cha hay không không có ý nghĩa gì hết?”

“Tĩnh Vân!” Bà Minh khó chịu gắt lên: “Sao con có thể nói như vậy? Chỉ vì chút hiểu lầm mà xóa bỏ quan hệ huyết thống với ông ấy. Ta rút cuộc là dạy sai con chỗ nào?”

Tĩnh Vân cúi mặt tiếp tục ăn, không nói nữa. Không khí phút chốc nặng nề. Lúc này Luru Viễn mới lên tiếng: “Tĩnh Vân, ba không biết nói gì để con có thể chấp nhận ba. Bao nhiêu năm nay ba đã không làm tròn trách nhiệm của mình với hai mẹ con con. Con có thể cho ba một cơ hội được ở cạnh chăm sóc cho hai người hay không?”

Tĩnh Vân hít một hơi thật dài, nhìn Luru Viễn nói: “Vậy còn con gái bào bối của ông và người vợ hiện tại thì sao? Ông đừng quên ông từng nói với tôi rằng

đàn ông thì có thể có rất nhiều nhân tình còn vợ thì chỉ có một mà thôi. Tình nhân thì muôn màu muôn vẻ chỉ thu hút được đàn ông trong nhất thời thôi. Tôi không biết là trong mắt ông mẹ tôi là loại nhân tình nào mà lại sinh ra tôi ngồi ở đây?”

“Cộc...” Dao nữa từ tay bà Minh rơi xuống bàn. Trong mắt bà tức giận lẫn đau lòng hiện rõ ra, sau đó bà liền vung tay tát Tinh Vân. Nhưng Đoàn Nam Phong đã nhanh tay chặn lại tay bà: “Mẹ, tất cả là lỗi của con. Mẹ đánh con đi, đừng tức giận với Tinh Vân.”

Lời vừa buông ra, trái tim Lưu Viễn như có người cầm dao đâm một nhát. Bà Minh thả tay xuống, nhìn Tinh Vân hỏi: “Rốt cuộc con có chịu thôi những lời cay nghiệt như vậy hay không? Nói cho mẹ nghe con là loại nhân tình gì mà Tinh Nhật lại ngồi ở đây?” Bà Minh lớn tiếng gắt con gái.

“Nếu vậy thì phải hỏi xem cô đã làm mẹ kiểu gì để con gái phải đi bán thân?” Một giọng đầy uy quyền từ phía cửa vang lên khiến mọi người trong bàn đều quay lại nhìn. Tinh Nhật bị dọa sợ ôm chặt cổ Đoàn Nam Phong.

Hoàng lão gia chống gậy đi vào, bên cạnh là Hoàng Gia Khiêm và Hạ quân gia. Phía sau là một hàng vệ sĩ đi theo.

Lưu Viễn thấy vậy liền đứng lên cúi đầu chào ông: “Hoàng lão gia vẫn mạnh.”

“Cám ơn, vẫn đủ sức đến đây bệnh vực cháu gái tôi.” Hoàng lão gia lạnh lùng đáp.

Ông nhìn qua một lượt rồi nói: “Đám bỏ tiền ra mua cháu ngoại ta về làm tình nhân, Đoàn Nam Phong cậu cũng ăn gan hùm rồi.”

Đoàn Nam Phong cung kính cúi chào ông: “Ông ngoại, tất cả là lỗi của con.”

Đoàn Nam Phong biết thừa Hoàng lão gia xưa nay luôn bất chấp phải trái, lý lẽ chỉ từ miệng ông nói cho nên ngoại trừ cúi đầu nhận lỗi anh không biết phải làm sao thoát khỏi tình hình căng hơn đây đàn này.

Hoàng lão gia vuốt râu, yêu thương nhìn Tinh Vân: “Cháu gái bảo bối của ta. Thật tội nghiệp. Bao nhiêu năm sống khổ sở đều là do hai cái kẻ kia liên lụy.” Ông vừa nói vừa cầm gậy chỉ sang cha mẹ Tinh Vân.

Bất giác Đoàn Nam Phong thấy may mắn vì từ nhỏ Tinh Vân không sống trong nhung lụa bên cạnh ông ngoại. Nếu không anh cũng không biết Tinh Vân sẽ vô tội như thế nào nữa. Anh lại nhìn sang Hoàng Gia Khiêm, tự nhiên có phần bội phục anh “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.”

“Các người hết chỗ để ôn chuyện cũ rồi sao? Giữa nơi này bao nhiêu là phục vụ lại bắt nạt cháu gái ta. Tất cả mau chóng về phòng ta. Ta cũng muốn phải trái phân định với các người.”

Một lời phán ra, từ Hoàng Kim Minh đến Lưu Viễn, Tinh Vân, Đoàn Nam Phong lẫn Hoàng Gia Khiêm là người ngoài cuộc mà cũng toát mồ hôi lạnh.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-1: Gừng càng già càng cay(I)

Gian phòng khách trong phòng của Hoàng lão gia trên tàu Nebula không chỉ rộng mà còn uy nghiêm. Trên sàn trải thảm Ba Tư, trên tường là hai dãy kệ trưng bày đồ cổ. Có những món bảo vật giá trị đã không thể định.

Hoàng lão gia chống gậy bước vào giữa phòng, ngồi xuống ghế thượng tọa bằng gỗ điêu khắc tinh tế bởi những nghệ nhân bạc thầy. Những người còn lại khúm núm đi theo sau, không ai dám tự ý ngồi xuống ghế hay nói điều gì.

Hoàng Thời Hoàng lão gia vỗ gậy xuống sàn nhà, nghiêm giọng nói: “Đương Thiên Bình, nếu tôi nhớ không nhầm Hoàng Thiên của tôi xưa nay không qua lại với Viễn Phương của cậu. Vì có gì cậu có mặt ở đây?”

“Hoàng lão gia, xin tha lỗi cho con mạo muội xuất hiện. Con chỉ muốn gặp lại Minh Minh và con gái.”

“Nói nghe rất hay!” Hoàng lão gia nhếch môi khinh thường: “Loại như cậu xứng đáng đứng bên cạnh con gái ta sao? Bây giờ còn si tâm vọng tưởng muốn cháu gái bảo bối của ta gọi cậu bằng cha? Cậu có tự nhìn lại mình không?”

“Ba...” Bà Minh lên tiếng để chặn lại lời sỉ nhục của ba mình sắp phun ra.

“Còn cô nữa. Bao nhiêu năm vì cái thằng không ra gì này mà sống cơ hàn, làm hại Tinh Vân phải chịu cực khổ. Vì cô mà con bé cùng đường phải chịu kiếp làm tình nhân. Sỉ nhục này với nhà họ Hoàng biết lấy gì rửa sạch?”

Càng nói Hoàng lão gia càng tức giận: “Cô không xét lại ba đời nhà cô xem. Mẹ cô xuất thân là công chúa trong hoàng cung nhà Nguyễn. Còn gia đình ta nhiều đời là phú thương, làm quan to trong triều. Gia thế hiển hách, thân phận cao quý. Còn cô lại để cháu ngoại duy nhất nhà ta làm một tình nhân hèn mọn. Nhục nhã hơn là bị người đàn ông của cô và người đàn bà của hắn nhục mạ. Cô còn ở đây bắt cháu gái ta chịu nhục nhận hắn làm cha hả?”

Bà Minh nhắm mắt, từng giọt nước mắt rơi là cả xuống mặt.

Lưu Viễn thấy vậy liền lau nước mắt cho bà. Hoàng lão gia nhìn thấy cảnh này tức giận nói: “Đương Thiên Bình! Tôi nhớ không lầm thì cái người phụ nữ ở quán rượu con người đánh cả người Mã Lay kia mới là người đàn bà của cậu. Đứng là ngu tửm ngu, mã tửm mã. Bây giờ cậu còn ở đây ngang nhiên chạm vào con gái tôi hay sao?”

“Hoàng lão gia, con xin người. Con biết thân phận và xuất thân của con không sao bằng gia thế nhà người nhưng con là thật lòng yêu Minh Minh. Con và cô ấy đã bỏ lỡ nhau hơn hai mươi lăm năm. Giờ phút này con chỉ muốn được tiếp tục đoạn tình duyên đang dở với cô ấy. Con xin cúi đầu van xin người đừng ngăn cản chúng con nữa.” Lưu Viễn vừa nói vừa quỳ rạp xuống sàn.

Bà Minh thấy vậy liền đưa tay đỡ ông: “Thiên Bình, anh đứng lên đi. Ở đây có mặt các con, anh sao có thể quỳ như vậy?”

“Minh Minh, trước mặt Hoàng lão gia. Nếu anh còn để ý đến danh dự thì e rằng cả cơ hội nhìn thấy em cũng là không thể. Đương Thiên Bình anh kiếp này cái gì cũng có thể mất, nhưng anh không thể lần nữa đánh mất em.” Lưu Viễn nhìn bà Minh, xót xa nói.

Hoàng lão gia gương mặt không chút biến đổi, nhàn nhạt nói: “Đương Thiên Bình cậu không có cha mẹ, không có gốc gác, làm gì có cái gì để gọi là danh dự. Bây giờ vì gia sản nhà tôi mà chút sĩ diện làm người cũng không cần sao?”

“Ba...con và Thiên Bình là thật lòng yêu nhau. Anh ấy từ hai bàn tay trắng dựng nên sự nghiệp. Chứng tỏ anh ấy giỏi. Trong khi con gái của ba bao nhiêu năm vẫn không làm được gì cả. Chứng tỏ con không bằng anh ấy. Con có thể được người tài giỏi như anh ấy yêu thương là may mắn kiếp này của con. Xin ba đừng hạ nhục anh ấy nữa.” Bà Minh vừa khóc vừa nói. Hai đầu gối cũng đã chạm đất.

Hoàng Gia Khiêm, Đoàn Nam Phong và Tinh Vân nhìn thấy cũng nhắm mắt đau lòng.

“Yêu thương thật lòng sao? Con gái, từ nhỏ ta đã dạy con trên đời này lòng người là không đáng tin nhất, làm gì có cái gì gọi là thật lòng. Sao con không nghe ta. Gia sản mấy đời nhà ta đồ sộ như vậy. Con người vì nó mờ mắt không ít, sao con có thể tin cái loại “mèo mả gà đồng” này là thật lòng với con? Nếu nó thật lòng với con, nó sẽ có vợ sao? Vợ vẫn.” Hoàng lão gia chống gậy đi về phía hai người họ đang quỳ, liên tục sỉ vả nhưng Lưu Viễn chỉ nắm chặt tay chịu đựng.

Hoàng lão gia nhìn về phía Đoàn Nam Phong, sau đó quay lại nhìn Lưu Viễn đang quỳ: “Nếu cái loại giống như cậu không vì ham tiền của Đoàn Thị thì có bán con gái cho Đoàn Nam Phong không?”

Sau đó ông nhìn sang Đoàn Nam Phong: “Còn cậu nữa. Cha nào con đấy. Trước cưới cô em, sau cưới cô chị. Cậu phong lưu thành thói thì không nói làm gì. Lại còn động vào cả cháu ngoại của Hoàng Thời tôi. Cậu không đủ đồ con bé, nó biết gì mà yêu cậu. Lại còn bắt nó sinh con cho cậu rồi bắt mẹ con nó xa nhau. Xem ra chuyện gì cậu cũng dám làm ha. Giỏi lắm đó!”

Đoàn Nam Phong bị Hoàng lão gia chụp mũ nhất thời chỉ có cứng họng. Nhìn qua Tinh Vân rủ vai bắt lực.

Hoàng lão gia lại nhìn sang con gái lên lớp: “Kim Minh, uống công ta nuôi dạy con bao lâu, sao con không có chút mạnh mẽ nào vậy? Biết nó bao nhiêu năm nay sống cùng vợ gia đình êm ấm mà con vẫn chưa buông tay sao? Lại muốn làm một tình nhân rẻ mạt như vậy. Con muốn đem danh dự cả gia tộc ra đánh đổi chỉ vì cái thằng giúp việc này hay sao? Sao con không nghĩ nó và vợ nó đang bày trò diễn kịch hòng chiếm hết gia sản nhà ta. Chuyện này đâu phải ít trong xã hội bây giờ.”

Lưu Viễn nghe xong cả người nóng lên nhưng vẫn cúi đầu không dám nói gì.

“Ba, Thiên Bình không phải như vậy đâu. Anh ấy là người đôn hậu. Ba không đồng ý cho chúng con ở bên nhau nữa cũng không sao. Xin ba đừng mạt xác anh ấy nữa.” Bà Minh vừa quỳ vừa cầu xin.

Hoàng lão gia sắc mặt không đổi, quay sang Lưu Viễn mắng: “Đương Thiên Bình, hai mươi lăm năm trước tôi không tìm thấy xác của cậu cũng ít nhiều đoán được cậu còn một tia sống sót. Không ngờ sự thật cậu là con gián, đập hoài không chết. Nhiều năm nay con gái tôi vì cậu không nhận người cha này, nhưng cũng không biết tin tức của cậu. Tôi cũng coi như là mở con đường sống không đuổi cùng giết tận cậu. Không ngờ bây giờ cậu còn dám vác mặt đến nhà họ Hoàng đòi sống cùng với con tôi và nhận lại cháu ngoại tôi. Viễn Phương của cậu cũng coi như là có chút thành tựu nhưng nếu muốn đim chết nó thì với tôi dễ như giết một con kiến. Cậu lấy tư cách gì đến đây đàm phán với tôi? Tôi chấp luôn cả dự án Đồi Thiên Sứ và tám phần trăm cổ phần của Đoàn Thị làm chiến lợi phẩm bán con của cậu cũng không sánh nổi với Hoàng Thiên của tôi. Tôi khuyên cậu hãy tự biết thân phận mình mà biến khỏi mặt của người nhà họ Hoàng đi. Đừng nói là hai mươi lăm năm, hai mươi lăm kiếp nữa thì trong mắt tôi cậu cũng chỉ là thằng giúp việc mà thôi.”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-2: Gừng càng già càng cay(II)

Tinh Vân nhìn thấy Lưu Viễn cúi đầu càng lúc càng thấp, nắm tay ông càng nắm càng chặt. Những lời ông ngoại của cô càng nói càng khó nghe. Nếu là hai mươi lăm năm trước ông cũng kịch liệt phản đối cha mẹ cô như vậy thì đúng là họ quá đáng thương rồi. Cha cô hai năm trước chỉ nói vài lời cô đã ghi hận trong lòng. Nếu so ra với những lời của ông ngoại cô nói thì đúng là không thấm gì cả. Nhưng ba cô vì mẹ cô vẫn hết lần này đến lần khác chịu đựng. Chưa kể ông ngoại còn cho người truy sát cha cô. Nghĩ đến đây tinh Vân như thất lại. Cô liền quỳ xuống bên cạnh Lưu Viễn và mẹ cô: “Ông ngoại, cháu van xin ông, đừng mặt sát ba cháu nữa. Ông ấy cũng không dễ dàng gì. Những năm cháu sống cùng mẹ ở Việt Nam, tiền không có, người thân không có, cuộc sống khó khăn trăm bề. Ai cũng xem thường mẹ con cháu. Cháu lại không có ba cho nên còn bị người khác xem thường dị nghị hơn nữa. Nếu không có ông cho cháu những thứ vinh hoa này, hôm nay ai sẽ thèm nhìn đến cháu. Thân phận và địa vị thật sự quan trọng như vậy sao? Cháu mơ ngày mơ đêm cũng mong gặp ba. Ông ngoại, ông đừng làm khó họ nữa. Cho cháu một gia đình trọn vẹn được không?”

Thấy ông ngoại không nói gì, Tinh Vân liền nói thêm: “Một ngày thôi cũng được...”

Hoàng lão gia thờ dài chờ cháu gái đứng dậy: “Bảo bối, con nói gì thì là cái đó. Mau đứng dậy đi.”

Tinh Vân mở to đôi mắt sáng không tin được nhìn ông ngoại: “Ông ngoại, ông nói thật sao? Ông đồng ý cho ba về sống chung với mẹ con của con sao?”

Hoàng lão gia vừa đỡ Tinh Vân đứng dậy vừa xoa đầu cô: “Ba con có về sống chung với mẹ con hay không còn phải hỏi nó có bỏ được gia đình của nó hay không? Còn con, không biết còn ở với ta mấy ngày nữa thì lại theo cái tên nhóc kia. Ông ngoại lại phải cô đơn rồi.”

Tinh Vân lí nhí nói: “Ông ngoại, ông đồng ý cho cháu và anh Phong bên nhau sao?”

Hoàng lão gia phì cười: “Bảo bối của ông, không vì cháu thích nó thì với phẩm hạnh của nó ta quyết không chọn nó làm cháu rể ta. Nhưng hai đứa hôm nay còn mặc đồ đôi thế này, ông già này hoa mắt cũng biết là chủ ý của cháu. Ta không tác hợp cho cháu thì sau này nhóc con nhà cháu lại quỳ xuống van xin cho cha mẹ y như cháu vừa làm thôi.”

Lưu Viễn nghe xong liền vui mừng nói: “Hoàng lão gia, người thật không ngăn cản con và Minh Minh nữa sao?”

“Đương Thiên Bình, ta ngăn cản hai người cũng cản mấy chục năm rồi. Giết chết cậu tôi cũng đã làm. Nhưng cuối cùng là tôi đã thua cả con gái lẫn cháu gái. Sau này lựa chọn nằm trong tay cậu và Kim Minh. Đừng vội vui mừng. Giữa người vợ sống cùng hơn hai mươi năm và mối tình đầu, không dễ xử đâu.” Hoàng lão gia nói xong đưa tay đỡ Lưu Viễn và con gái đứng dậy.

Sau đó ông quay lại ghế, đưa tay về phía Hoàng Gia Khiêm. Hoàng Gia Khiêm hiểu ý cầm tập hồ sơ đã chuẩn bị sẵn trên bàn đưa cho ông.

Hoàng lão gia mở ra xem, xong lại đưa về phía Lưu Viễn nói: “Đây là dự án căn hộ ngọc lục bảo cạnh hồ Michigan vịnh Xanh. Dự án này so với Đồi Thiên Sứ chỉ có hơn chứ không kém. Nếu dự án này rơi vào tay cậu nó có thể phát huy toàn bộ lợi nhuận. Tôi tặng nó cho cậu. Cậu hãy trả lại dự án Đồi Thiên Sứ cho nhà họ Đoàn đi. Tôi không muốn bên họ nói nhà chúng ta mặt vụn.”

“Hoàng lão gia, dự án Ngọc lục bảo này nếu so về quy mô quả thật vô cùng lớn. Nhưng dự án Đồi Thiên Sứ con không thể buông tay. Nó không phải chỉ vì tiền mà còn vì lý do khác.”

“Lý do gì?” Hoàng lão gia không nghĩ ra lý do gì để Lưu Viễn bất chấp cản chặt không buông dự án này nên neho mắt hỏi lại.

Lúc này bà Minh liền lên tiếng: “Ba, lý do là vì con.”

“Lại có liên quan gì đến con?” Hoàng lão gia đưa mắt nhìn con gái. Đoàn Nam Phong cũng khó hiểu vì sao nhiều lần bàn chuyện hợp tác mà Lưu Viễn không đồng ý nên chăm chú lắng nghe.

“Đồi Thiên Sứ là ngọn đồi nhỏ nằm phía sau nhà cũ của chúng ta. Lúc con còn nhỏ, ba thường hay vắng nhà. Mỗi lần con nhớ ba, mẹ thường đưa con lên ngọn đồi đó, chỉ tay về phía hồ Michigan và nói ba đang làm việc ở đó để lo cho cuộc sống của gia đình. Ở đó có một tu viện nhỏ, mẹ nói chỉ cần đến đó cầu nguyện thì ba sẽ nhanh chóng trở về. Về sau gia đình ta càng ngày càng phát đạt, chúng ta chuyển đến khu biệt thự mới. Nhưng những lúc nhớ mẹ, những lúc không vui con thường đến đó cầu nguyện. Thiên Bình là người thường xuyên đưa con đến đó. Lúc ấy anh ấy mới tốt nghiệp đại học chưa tìm được việc làm nhưng vì yêu con anh ấy đã nuôi chí lớn hứa rằng sau này sẽ mua lại ngọn đồi này tặng cho con. Lúc đó con nghĩ anh ấy viễn vông, không ngờ...”

Đoàn Nam Phong lúc này mới hiểu vì sao Lưu Viễn lại mua lại khu đất đó nhiều năm mà lại không đầu tư sinh lợi. Thì ra là ông ấy đợi Hoàng Kim Minh trở về.

Đến khi Đoàn Nam Phong ra mặt muốn cưới Lưu Uyển Linh, ông ấy mới đồng ý. Ông ấy vì muốn ngăn cản Lưu Uyển Linh và Lưu Trọng Thiên cho nên mới đồng ý hợp tác với Đoàn Nam Phong với mong muốn Đoàn Nam Phong sẽ cưới mang con ông suốt đời. Nhưng khi Đoàn Nam Phong đòi ly hôn thì ông nhất định lấy lại khu đất đó.

“Việc này hai người các con tự thương lượng với chủ tịch Đoàn thị đi. Dự án “Ngọc lục bảo” này ta giao cho con toàn quyền phụ trách.” Hoàng lão gia vẫn đưa hồ sơ dự án cho Lưu Viễn, đồng thời nhìn qua phía Đoàn Nam Phong.

Sau đó lại nói tiếp: “Ta mệt rồi, các con về nghỉ đi.”

Mọi người lần lượt rời khỏi phòng của Hoàng lão gia. Chỉ có Hoàng Gia Khiêm ở lại. Sau khi tiễn mọi người rời khỏi, Hoàng Gia Khiêm quay vào phòng pha trà cho ông. Anh nhẹ giọng hỏi: “Ông ngoại, vừa rồi là ông cố ý phải không?”

Hoàng lão gia nhấp ngụm trà: “Nếu không mắng nhiếc Lưu Viễn thâm hại thì làm sao Tinh Vân chịu bỏ qua cho nó.”

“Ông ngoại, không phải người luôn không vừa mắt ba của Tinh Vân sao?” Hoàng Gia Khiêm nhún mày khó hiểu vì sao Hoàng lão gia lại giúp Lưu Viễn.

“Ta không vừa mắt nó là chuyện của ta. Nhưng cháu ngoại ta từ nhỏ đến lớn chịu không ít thiệt thòi. Nó mong muốn có cha đến thế nào ta rất hiểu. Con bé vốn sống tình cảm cho nên khi biết ba nó có gia đình khác còn vì con gái mình mắng nó thì sao nó chịu nổi. Hôm nay nếu nó không nhận được ba thì nó sẽ không vui. Cái gai này ta phải giúp cháu ta nhổ ra.” Hoàng lão gia thở dài nói.

Hoàng Gia Khiêm lúc này mới biết trong lòng ông có bao nhiêu là thương yêu dành cho Tinh Vân: “Nếu mẹ nuôi và Tinh Vân hiểu được điều này sẽ vô cùng cảm kích ông.”

Hoàng lão gia vỗ tay Hoàng Gia Khiêm: “Khiêm Khiêm, ông ngoại đã già rồi. Cần chúng nó cảm kích để làm gì. Lúc còn trẻ hai tay ta nhuộm đầy máu tươi, tranh giành đủ thứ cho nên lo sợ người ta không thật lòng với con gái ta sẽ chiếm hết công sức của ta. Nhưng nay ta đã gần đất xa trời, muốn lo cũng không lo được nhiều như vậy. Bên cạnh ta có cháu là ta đã mãn nguyện rồi. Nhiều năm nay Hoàng Thiên đều do một tay cháu gánh vác. Tinh Vân tính tình yếu đuối không thể kinh doanh nổi sự nghiệp lớn như vậy. Ta chỉ trông cậy vào một mình cháu thôi.”

“Ông ngoại đừng nói vậy, Tinh Vân mới là máu mủ của nhà họ Hoàng, còn cháu chỉ là một đứa trẻ mồ côi thôi.” Hoàng Gia Khiêm buồn bã nói.

“Ta không cho cháu nghĩ vậy. Bao nhiêu năm nay ta chưa từng xem cháu là người ngoài. Cháu có đủ tài, đủ đức, đủ dũng đủ mưu, đủ lạnh lùng mạnh mẽ để gánh vác Hoàng Thiên. Nếu Tinh Vân không bị thằng nhóc Đoàn Nam Phong mê hoặc, ta nhất định tác thành cho nó và cháu. Nhưng mà bây giờ thì không thể làm gì nữa. Cho nên, Khiêm Khiêm à, cháu hãy tìm một cô gái tốt để hẹn hò rồi kết hôn. Như vậy ông có nhắm mắt cũng an tâm.” Hoàng lão gia yêu thương vuốt đầu Hoàng Gia Khiêm nói.

“Ông ngoại, ông đừng nói vậy. Cháu nhất định chăm sóc tốt cho ông để ông sống qua trăm tuổi.” Hoàng Gia Khiêm trong mắt đầy tôn kính với người ông ngoại nuôi này. Trong lòng anh, nhà họ Hoàng chính là gia đình của anh.

Hoàng lão gia cười hiền từ nói: “Khiêm Khiêm, cháu ngoan của ta. Đời này ta có duyên làm ông cháu với cháu kẻ cũng không uổng kiếp người.”

Uống xong ngụm trà, Hoàng lão gia lại hỏi: “Có điều ta không hiểu, bao nhiêu năm nay con vẫn lên ta chăm lo cho mẹ con của Tinh Vân. Sao đến mức nó phải nhận lời để thuê cho thằng nhóc Đoàn Nam Phong đó?”

“Chuyện này...” Hoàng Gia Khiêm thở dài, mãi mới nói ra được: “Mẹ nuôi không chịu tiếp nhận điều trị. Vì nghĩ là ba của Tinh Vân đã chết cho nên...”

Hoàng lão gia lắc đầu: “Ngu ngốc!”

Ông lại nói tiếp: “Vậy là đứa cháu ngốc của ta phải âm thầm gánh chịu kiếm tiền cứu nó vì tưởng là nó nghèo lắm đấy.”

“Dạ, do Tinh Vân âm thầm xếp đặt, mẹ nuôi được đưa sang Mỹ trong tình trạng hôn mê. Cháu cũng đã chậm một bước.”

Hoàng lão gia thở dài: “Số phận, rõ ràng là lão Đoàn ở trên trời tạo phúc cho thằng cháu nội trắng hoa của ông ta.”

Hoàng Gia Khiêm cười khổ. Anh chỉ có thể nuốt vào lòng để tác hợp cho Tinh Vân và Nam Phong. Tác hợp và chúc phúc cũng là một loại hạnh phúc.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa đề ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-1: Hồ Ly tinh(I)

“Minh Minh đưa chân của em cho anh xem.” Luru Viễn đỡ bà Minh ngồi xuống sofa trong phòng bà.

“Sung hết cả rồi, để anh lấy đá chườm cho em.”

“Thiên Bình, không cần đâu. Lúc đó anh quỳ còn lâu hơn em. Cho em xem chân của anh.” Bà Minh lo lắng nói.

Luru Viễn giữ tay bà: “Không sao, anh là đàn ông, chỉ chút vết thương này có xá gì.”

Bà Minh thở dài: “Anh đã có tuổi rồi, có phải như lúc trẻ nữa đâu.”

Bà Minh mơ hồ nhớ lại ngày còn trẻ: “Em còn nhớ lúc anh đón em từ trường về nhà, trên đường xảy ra một vụ tai nạn cho nên kẹt xe rất lâu. Thời tiết mùa hè nóng bức, tim em lại không khoẻ cho nên lúc đó em phát bệnh. Tim không sao thở nổi. Anh đã bế em chạy hết đường cao tốc dài ngoằng mấy dặm chỉ mất có vài phút. Nếu không em cũng không lượm lại nổi cái mạng này.”

Luru Viễn nhớ lại cảnh tượng lúc đó, quả thực ông chỉ lo bà gặp chuyện cho nên dốc hết sức đến bệnh viện thật nhanh. Không ngờ năng lực lại ngoài sức tưởng tượng của ông: “Có phải lúc đó đã thích anh không?”

Bà Minh mỉm cười gật đầu, hỏi lại: “Còn anh? Từ khi nào đã thích em?”

Từ khi Hạ quân gia đưa cho anh tấm hình của em, sai anh đi đón em. Trên đời này còn có người đẹp đến như vậy sao? Lúc đó anh nghĩ vậy. Cho đến khi gặp em kéo vali từ sân trường đi ra anh mới biết em ở bên ngoài nhìn còn đẹp hơn.”

“Thật sao?”

“Thật! Bây giờ vẫn như vậy. Vô cùng xinh đẹp.” Luru Viễn yêu thương nhìn bà, môi đã áp lại gần thì tiếng gõ cửa vang lên.

Bà Minh nhích ra xa mỉm cười ra mở cửa. Tinh Vân đứng trước mặt bà, cầm theo chai thuốc trên tay: “Mẹ, con vào được không?”

Bà Minh lùi ra cho Tinh Vân bước vào phòng.

Nhìn thấy Luru Viễn, Tinh Vân vừa thấy khó xử vừa gượng gạo. Tiếng “ba” này quả thật không dễ gọi. Luru Viễn nhìn thấy Tinh Vân liền nói: “Tinh Vân con ngồi xuống đây đi.”

Tinh Vân ngồi xuống ghế, e dè chìa chai thuốc ra trước mặt ông: “Thuốc này con lấy ở chỗ Bảo Vy, ba với mẹ dùng để xoa lên chân... Sẽ đỡ sưng.”

Luru Viễn mỉm cười nhận lấy chai thuốc: “Con ngoan, còn giận ba không?”

Tinh Vân khẽ lắc đầu. Bà Minh thấy vậy liền ngồi xuống ghế, nhẹ giọng nhưng nghiêm khắc: “Ba con là có nỗi khổ của mình. Năm đó ông ngoại con cho người truy sát ông ấy. Ông ấy cũng không dám trách ông con nửa lời bởi vì khi ông ấy đã làm cha thì hiểu được lòng cha mẹ. Con đã làm mẹ rồi, phải có cái nhìn khoan dung biết không?”

Tinh Vân không nói gì, chỉ cúi đầu lắng nghe. Luru Viễn lúc này mới nói: “Hiểu lắm, tất cả chỉ là hiểu lắm. Em đừng trách con nữa. Chuyện gì qua hãy để nó qua đi. Bây giờ ba chỉ muốn cả nhà chúng ta được sống gần nhau thôi.”

Ông lại nói tiếp: “Lúc này con cũng quỳ, cho ba xem chân con có sao không?”

Tinh Vân lắc đầu: “Con không sao, lúc này anh Phong đã bôi thuốc cho con rồi.”

Lưu Viễn nhìn bà Minh cười lớn: “Em xem, con gái lớn rồi là không cần ba mẹ nữa.”

“Ba, không phải, không phải như vậy mà. Từ nhỏ đến lớn con đều mong gặp ba. Mẹ nói chỉ cần con học giỏi nhất định ba sẽ rất vui và quay về tặng phần thưởng cho con. Nhưng hết năm này qua năm khác đến khi tốt nghiệp Đại học cũng không thấy ba về. Con nhiều lần thất vọng đến mức hoài nghi lời mẹ nói. Con chờ đến hôm nay cuối cùng cũng gặp được ba rồi.” Tình Vân vừa nói vừa khóc.

Lưu Viễn ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô: “Con gái ngoan của ba, tất cả là lỗi của ba. Ba vô năng, khiến ông ngoại con không dám gả mẹ con cho ba. Ba đã hứa quay lại nhưng lại không làm khiến con và mẹ con chịu uất ức khổ sở. Ba nhớ lúc mẹ con mới biết tin mang thai con, ba đã rất vui rất vui. Ba đếm từng ngày đến lúc con chào đời. Ba mua rất nhiều thứ cho con nhưng ba không ngờ ba đã bỏ qua khoảnh khắc thiêng liêng nhất đời mình là nhìn thấy con ra đời. Bây giờ nhìn con đã lớn thế này rồi ba mới hay mình đã già.”

Tình Vân lấy tay lau nước mắt: “Ba không già, ba vẫn còn rất trẻ, chỉ cần ba khỏe mạnh là con đã hạnh phúc lắm rồi.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-2: Hồ Ly tinh (II)

“Cốc... cốc...cốc...” Tiếng gõ cửa ầm ỉ vang lên. Bà Minh bước ra mở cửa. Lưu Uyển Linh đứng bên ngoài ló đầu vào. Vừa nhìn thấy Lưu Viễn ôm Tình Vân, cô liền xông vào phòng. Bà Minh hơi giật mình trước hành động của cô nhưng vẫn không nói gì. Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

“Ba, chuyện này là sao?” Lưu Uyển Linh khó chịu lên tiếng.

“Uyển Linh, lại đây. Chào chị của con đi.” Lưu Viễn đưa tay vỗ Lưu Uyển Linh lại gần.

“Ba!” Lưu Uyển Linh không lại mà còn lớn tiếng kêu lên. Bao nhiêu uất ức được dịp phát tiết ra ngoài.

“Tự nhiên tại sao con lại có thêm một người chị. Mà lại là cô ta. Ba có biết cô ta là ai không? Cô ta là người cướp chồng con. Cô ta là hồ ly tinh.”

Lưu Viễn nghiêm mặt gắt: “Uyển Linh, không được vô lễ.”

“Ba, ba lên tàu mới một ngày thì con trong mắt ba không đáng một xu. Còn tình địch của con lại thành người thân của ba. Tại sao lại như vậy?” Lưu Uyển Linh càng nói càng không giữ được bình tĩnh.

Lưu Viễn cố gắng giải thích: “Uyển Linh, con ngồi xuống, từ từ nghe ba nói được không?”

“Không, con không muốn nghe gì hết. Con phải nói cho mẹ biết ba phản bội mẹ ở bên ngoài có nhân tình.” Sau đó cô nhìn qua bà Minh, thẳng tay chỉ vào mặt bà: “Bà là con hồ ly già đi quyến rũ ba tôi, còn con bà là hồ ly tinh cướp chồng tôi. Mẹ con bà là hồ ly tinh. Mẹ nào con đấy, một lũ không ra gì.”

“Bốp!” Một cái tát như trời giáng rơi xuống khuôn mặt trắng hồng của Lưu Uyển Linh.

Cô không tin vào những gì vừa xảy ra, cô nhìn lại người cha mình tôn kính. Ông lại có thể vì người ngoài đánh cô.

“Ba, từ nhỏ đến lớn ba chưa từng đánh con. Chuyện gì ba cũng chiều theo con. Ba ru con ngủ, ba đưa con đến trường, ba cho con tất cả những thứ tốt nhất. Ngay khi con ngồng cuồng quậy phá bỏ nhà đi ba cũng chưa từng nói lớn tiếng với con. Nay ba lại vì hai con hồ ly tinh này mà đánh con.” Lưu Uyển Linh uất ức nói.

“Uyển Linh, chính vì ba quá nuông chiều con cho nên con mới ngày càng vô phép tắc như vậy. Con có thể xem thường bất kỳ ai, quậy bất kỳ chuyện gì nhưng nhớ kỹ cho ta con không được phép xúc phạm bà ấy. Trong lòng ta không chỉ có yêu thương bà ấy mà còn có cả kính trọng. Ta không cho phép bất kỳ ai hay điều gì làm bà ấy tổn thương.”

Lưu Uyên Linh như không tin vào tai mình. Tinh Vân cũng ngỡ ngàng vì người nhỏ nhả như ba cô lại ra tay đánh con gái bảo bối của ông nhưng xem ra ông tức giận thực sự.

“Thiên Bình, anh bớt nóng nảy đi. Uyên Linh dù sao cũng còn nhỏ tuổi, từ từ giải thích cho nó hiểu là được rồi.”

“Không cần bà làm người tốt. Mẹ con bà xuất thân cao quý nhưng chỉ toàn làm chuyện đồn dập.” Lưu Uyên Linh giận dữ quát.

“Mau cút khỏi đây. Ta không muốn nhìn thấy con.” Lưu Viễn nóng nảy gắt cô.

Lưu Uyên Linh một màn đầy nước mắt chạy ra cửa. Lúc này lại đụng phải Đoàn Nam Phong đang dắt tay Tinh Nhật bước vào.

Đoàn Nam Phong nhìn bộ dạng của cô cùng dấu tay trên mặt cũng có thể đoán được vài phần. Cô nhìn anh, ánh mắt tức giận không che giấu nổi, phun ra một câu chữ đồng: “Đàn ông các người chỉ hám của lạ thôi. Không ai là tốt hết.” Sau đó ôm mặt vừa chạy đi vừa khóc.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32-1: Sợi dây chuyện của Helen(I)

Tinh Nhật vừa bước vào phòng đã được bà ngoại bế lên. Nhưng thằng bé trước sau cứ rướn người sang chỗ Tinh Vân gọi: “Mẹ... mẹ...”

Tiếng mẹ từ miệng đứa bé dễ nghe biết bao nhiêu. Tinh Vân đang dần thích ứng với vai trò mới của mình liền đưa tay ôm đứa bé vào lòng. Tinh Nhật ngoan ngoãn ngồi trong lòng mẹ, hai tay vòng ngang eo cô siết chặt. Đoàn Nam Phong thấy thế nhủ mày liền đưa tay kéo thằng bé ra: “Nhóc tí siêu quậy, không được ôm mẹ quá chặt như thế.”

“Sao? Tại sao?” Tinh Nhật khó hiểu kháng nghị bằng cái giọng trẻ con đứt quãng.

“Không có lý do, chỉ có ba mới được ôm mẹ như thế thôi.” Đoàn Nam Phong nghiêm mặt nói. Đôi mắt nâu hẹp lại dọa thằng bé.

Tinh Nhật dường như bỏ qua sự tồn tại của anh liền bầu lên người Tinh Vân hôn vào má, vào miệng vào ngực cô.

“Mẹ của con.”

Lưu Viễn và bà Minh đứng xem cháu ngoại diễn trò cũng phải bật cười. Dường như quên đi giây phút khó chịu vừa rồi. Đoàn Nam Phong hiểu ý cũng không muốn hỏi về Lưu Uyên Linh nữa. Chỉ lễ phép chào ba mẹ vợ và ngồi xuống bên cạnh Tinh Vân.

Lưu Viễn lúc này đã ngồi xuống đối diện. Ông cầm tập hồ sơ dự án “Ngọc lục bảo” đưa cho Đoàn Nam Phong và nói: “Dự án này con hãy cầm lấy đi. Ta xem như trao đổi với dự án “Đồi Thiên Sứ” của con.”

Đoàn Nam Phong mỉm cười đẩy dự án “Ngọc lục bảo” về phía Lưu Viễn: “Ông đã tin tưởng giao dự án này cho ba. Ba đừng phụ lòng ông. Nếu như Đồi Thiên Sứ có ý nghĩa với ba và mệnh như vậy thì ba hãy giữ lại đi.”

Lưu Viễn xua tay: “Không được, nếu không có một trong hai dự án này, con sẽ rất khó ăn nón với cổ đông. Ta không muốn con vì gia đình chúng ta mà chịu thiệt.”

Đoàn Nam Phong mỉm cười: “Con chỉ vì Tinh Vân thôi. Cô ấy vui, con sẽ vui. Ba mẹ cô ấy cũng là ba mẹ con. Con trước nay không tính toán với người nhà.”

Bà Minh lúc này mới lên tiếng: “Hai người đừng đẩy qua đẩy lại nữa. Dự án Đồi Thiên Sứ trước nay Đoàn Thị bày phần, Viễn Phương ba phần thì cứ như vậy. Tám phần trăm cổ phần của Đoàn Thị coi như bù cho tổn thất của Lưu Uyên Linh, Còn dự án “Ngọc lục bảo” này rất lớn, Viễn Phương nếu

làm hết thì ba các con sẽ bận không kịp thờ. Cho nên mỗi bên một nửa đi. Dù sao Hoàng Thiên cũng còn không ít dự án như vậy, ông ngoại tuyệt đối không tính toán chia phần trong này. Hai người thấy thế nào?”

“Minh Minh, tôi thực sự muốn rút chân ra khỏi giới kinh doanh, chỉ muốn cùng bà đến Đồi Thiên Sứ để ở. Chuyện làm ăn nên giao hết cho Nam Phong đi.” Lưu Viễn thở dài nói.

“Không được, Đoàn thị tuyệt đối không nuốt trọn dự án của người khác. Nhất là của nhà vợ. Xét kinh nghiệm, xét năng lực thì con nghĩ ông giao cho bà là đúng đắn nhất.” Đoàn Nam Phong quả quyết, ánh mắt ánh lên tia cương quyết.

Tĩnh Vân cũng nói thêm vào: “Ba, tâm ý của ông, ba cứ nhận đi. Dù sao Hoàng Thiên và Viễn Phương trước nay cũng chưa từng hợp tác. Dự án này chắc chắn sẽ rất được quan tâm”

Sau đó cô quay sang Đoàn Nam Phong: “Nam Phong, chiếc hộp này là gì?” Tĩnh Vân chỉ vào chiếc hộp đựng bằng gỗ khá cũ kỹ nhưng bên trên có họa tiết rất đặc biệt mà Đoàn Nam Phong cảm tử ngoài vào.

Đoàn Nam Phong cầm chiếc hộp lên nói: “Đây là sợi dây chuyền của nàng Helen xinh đẹp mà anh Khiêm vừa mang sang phòng đưa cho em nhưng vì không gặp nên đã đưa cho anh mang đến cho em. Anh ấy nói anh đeo cho em là thích hợp nhất.”

“Helen? Helen là sai?” Tĩnh Vân nheo mắt nghi ngờ.

Đoàn Nam Phong mỉm cười nói: “Helen, người đàn bà đẹp nhất thế gian, vợ vua Menelaus xứ Spart.”

Tĩnh Vân nhũm mày suy nghĩ một lúc liền giật mình. Sợi dây chuyền này là của Helen sao? Như vậy đây còn không phải là sợi dây chuyền của các vị thần do nữ thần Aphrodite, nữ thần sắc đẹp ban tặng cho Paris hoàng tử thứ hai của To-roa dùng để mê hoặc Helen, người đàn bà đẹp nhất thế gian vợ vua Menelaus hay sao?

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32-2: Sợi dây chuyền của Helen(II)

Tĩnh Vân nhũm mày suy nghĩ một lúc liền giật mình. Sợi dây chuyền này là của Helen sao? Như vậy đây còn không phải là sợi dây chuyền của các vị thần do nữ thần Aphrodite, nữ thần sắc đẹp ban tặng cho Paris hoàng tử thứ hai của To-roa dùng để mê hoặc Helen, người đàn bà đẹp nhất thế gian vợ vua Menelaus hay sao?

Nam Phong nhìn sắc mặt của nàng liền biết nàng đã hiểu được vấn đề, anh liền nói tiếp: “Sợi dây chuyền trong truyền thuyết này là một trong những nguyên nhân gây ra cuộc chiến thành To-roa(Trojan). Lúc đó quân Hy Lạp nhờ vào kế sách của Odysseus đặt con ngựa gỗ khổng lồ trước cửa thành To-roa và rút quân khiến dân chúng thành To-roa tò mò kéo ngựa gỗ vào thành ăn mừng chiến thắng gây ra thất bại thảm hại của thành To-roa. (nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal) Lúc quân Hy Lạp đánh chiếm và san bằng thành To-roa, vua Menelaus đã bắt lại nàng Helen và vứt sợi dây chuyền này giữa đồng đồ nát. Không có sợi dây chuyền này Helen cũng không nhớ Paris là ai dù trước đó nàng rất say mê hắn.”

Anh Khiêm nói với anh, năm đó một nhóm các nhà khảo cổ được sự tài trợ tiền bạc của ông ngoại em đã đi đào di chỉ và đồ cổ nơi khu vực đó. May mắn cho họ là đã đào được rất nhiều thứ quý giá. Một số được tặng cho viện bảo tàng để khuyếch đại tên tuổi của Hoàng Thiên, một số ông em đem đi bán. Sợi dây chuyền này theo ông em nói là có linh tính cho nên ông em giữ lại đến bây giờ. Nhưng ngày mai ông em sẽ tổ chức buổi đấu giá trang sức. Trong số nhiều trang sức giá trị khác thì ông em quyết định đem đấu giá sợi dây chuyền độc nhất vô nhị này. Ông muốn em đeo nó trong cuộc bán đấu giá.”

“Em sao?” Tĩnh Vân ngạc nhiên hỏi lại.

“Phải, chỉ có em mới xứng với nó. Và anh sẽ bằng mọi giá mua nó về tặng em. Ông em muốn dùng cách này nói cho cả Thế Giới biết quan hệ của chúng

ta.” Đoàn Nam Phong nhếch môi vừa cười vừa nói.

Bà Minh mỉm cười: “Ông ngoại con đúng là có nhiều ý tưởng độc đáo.”(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Tinh Vân mỉm cười mở chiếc hộp gỗ ra, một sợi dây chuyền bằng vàng khối sáng loáng có kiểu dáng mang đậm phong cách Hy Lạp cổ đại như trong những bức hình nàng thường xem. Đặc biệt phần mặt dây chuyền được làm thủ công tinh tế mà với kỹ thuật hiện đại chưa chắc đã làm ra được. Viên ngọc bảy màu trong suốt tuyệt đẹp hình giọt nước mắt lấp lánh chiếu rọi ra bốn phía khiến Tinh Nhật tròn mắt với tay lấy.

“Thật quá là đẹp. Đẹp hoàn mỹ luôn!” Tinh Vân cảm thán.

“Theo như ta được biết sợi dây chuyền này là do thần Hephaestus, con trai của Hera và thần Zeus làm ra để tặng cho vợ mình là nữ thần Aphrodite xinh đẹp. Viên ngọc này là do thần Zeus dùng sức mạnh của mình tập hợp mọi ham muốn, si mê và dục vọng của cả thế gian để làm nên. Sau đó giao cho con trai mình là thần Hephaestus để làm nên món trang sức mê hoặc quyến rũ này.” Lưu Viễn tiếp lời giải thích.

“Thần Hephaestus là vị thần tài hoa, chuyên rèn ra những món đồ tinh xảo nhưng vì có dung mạo xấu xí cho nên bị nữ thần Aphrodite ghét bỏ. Để nàng đồng ý gả cho mình, thần Hephaestus đã tặng sợi dây chuyền mê hoặc này cho nàng.” Đoàn Nam Phong nói tiếp.
(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Tinh Vân bĩu môi: “Thần Zeus là người đứng sau chuyện này, bởi vì Aphrodite quá xinh đẹp quyến rũ cho nên các nam thần đều muốn bà. Để tránh cho sự xung đột trên đỉnh Olympus cho nên thần Zeus đã dùng cách này để gả Aphrodite cho nam thần xấu xí nhất để các vị thần khác thôi ôm hy vọng.”

Đoàn Nam Phong nhìn Tinh Vân, nhếch môi cười hỏi: “Ông ngoại em là có ý gì đây?”

“Em nghĩ là để chặn mọi ý định kết thông gia của các gia đình khác.” Tinh Vân cười tí mắt nói thêm: “Nhưng em không phải Aphrodite đâu. Bà ấy về sau lại còn ngoại tình với thần chiến tranh Ares. Em không có ý định đó.”

“Nếu em bị ép gả thì cũng có thể lắm chứ? Nhưng mà... vấn đề là em lại rất yêu anh.” Người nào đó tự tin nói còn nhấn mạnh chữ “rất” khiến Tinh Vân rùng mình.

Cả bốn người lớn bọn họ đều chỉ biết câu chuyện trong thần thoại Hy Lạp mà không hề biết rằng còn có một câu chuyện thương tâm ẩn sau sợi dây chuyền này và lý do Hoàng lão gia đem nó ra đấu giá. Những chương sau sẽ hé lộ cho các bạn biết nhé!

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33-1: Ngọt ngào (H nhẹ)(I)

Con tàu đang lướt qua hồ Erie, hồ lớn thứ tư trong ngũ hồ ở Bắc Mỹ. Bầu trời mùa hè đang ngả sang màu sẫm. Nước hồ Erie có một loại tảo đặc biệt cho nên màu nước xanh như ngọc bích nhìn mê hồn người. Về đêm, cảnh sắc trên hồ càng thêm nị hoặc. Chỉ một ngày nữa thôi, con tàu sẽ đến hồ Ontario nơi ngự trị của thành phố Toronto xinh đẹp bậc nhất xứ sở lá phong.

Đoàn Nam Phong từ trong phòng tắm bước ra thì nhìn thấy Tinh Vân đang mân mê sợi “dây chuyền mê hoặc”. Ánh sáng trong phòng phút chốc rực rỡ bởi vẻ lung linh của “viên đá của các vị thần”.

“Càng nhìn càng thấy nó hợp với em.” Đoàn Nam Phong tiến lại bên giường ngồi xuống cạnh Tinh Vân.

“Nam Phong, anh nhìn xem, quả thật là rất đặc biệt. Nhưng em vẫn không nghĩ nó là sợi dây chuyền mà Helen đã đeo trong cuộc chiến thành Tơ-roa.” Tinh Vân ngắm kỹ từng chi tiết sau đó ngẩng đầu lên nhìn Đoàn Nam Phong.

Anh chu môi hôn lên môi cô một cái thật kêu rồi ôm nàng từ phía sau, đặt cằm lên vai nàng: “Bé con, dù đúng hay không thì với vẻ đẹp và tuổi đời của nó

cũng đã vô giá rồi.”(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

“Em thấy sợi dây chuyền anh tặng cho Lưu Uyên Linh vẫn đẹp hơn.” Tinh Vân nhún vai nói.

Đoàn Nam Phong búng mũi nàng: “Em tại sao lại biết chuyện đó. Lại còn nói giọng hờn dỗi như vậy?”

Tinh Vân cất sợi dây chuyền vào hộp gỗ, cẩn thận cất vào két sắt, vừa làm vừa nói: “Em đọc lại tài liệu của Hoàng Thiên. Năm năm trước Đoàn tổng tài của Đoàn thị vừa nhậm chức một năm đã đặt làm sợi dây chuyền trị giá hai triệu đô của tập đoàn. Mặt dây chuyền là hình vẽ cách điệu một chiếc chuông gió nạm kim cương phốt hồng. Viên to nhất là tám cara. Phía bên trong mặt khắc hai chữ Phong Linh. Đoàn tổng tài, tôi nhớ không sai chứ?”

Đoàn Nam Phong tự nhiên thấy hít thở không thông, tay vô thức gãi đầu. Bé con của anh không giống hồi xưa, chuyện gì cũng không hỏi, biết cũng không nói. Làm anh cứ nghĩ nàng dễ cho qua. Không ngờ “ghi thù” cũng sâu như vậy.

Tinh Vân quay lại nhìn anh, tay khoanh trước ngực như chờ câu trả lời.

Đoàn Nam Phong cười trừ, đứng lên bế nàng đặt xuống giường, mũi cọ vào mũi nàng ra vẻ dỗ ngọt để nàng cho qua. Nhưng Tinh Vân liền quay mặt đi, tránh thoát khỏi vòng tay anh.(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Đoàn Nam Phong nhướn mắt, khó khăn nói: “Đoàn phu nhân, bà nói không sai. Quả thật có chuyện này.”

Tinh Vân giương đôi mắt hẹp nguy hiểm nhìn về phía Đoàn Nam Phong: “Đoàn tổng tài, ngài gọi tôi là gì vậy? Gọi sớm quá rồi đó. Phải xem sau ngày mai, ngài có đầu giá được sợi “dây chuyền mê hoặc” kia không đã.”

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười, vương tay kéo Tinh Vân vào lòng, đặt cô ngồi trên chân mình: “Ông ngoại em dùng cách này để kén rể sao?”

Tinh Vân nhún vai: “Tại sao lại không dùng một cách khiến người khác tâm phục khẩu phục như vậy để tỏ thành ý với Hoàng tiểu thư cơ chứ?”

Đoàn Nam Phong vuốt ve đôi chân nhẵn mịn của nàng đang để phía trên chân anh. Tà ý nói: “Đoàn phu nhân, hàng đêm bà ngủ cạnh tôi mà còn nghĩ đến chuyện có thể già đi nữa sao?”

Tinh Vân xấu hổ lấy tay đấm hấn: “Nói bậy bạ gì đó! Ở đâu ra mà hàng đêm? Mới... một lần thôi.”

Đoàn Nam Phong biết Tinh Vân đã sập bẫy liền cười lớn: “Vậy bây giờ thêm một lần nữa.”

Tinh Vân biết bị trúng bẫy liền ngang ngược chạy trốn, tránh cho hấn chiếm lợi. Nhưng Đoàn Nam Phong là ai chứ, hấn nhắc người, vờn tay ra đã tóm được eo của nàng. Nhắc bông nàng lên cao rồi dịu dàng thò thê vào tai nàng: “Ngày mai, anh nhất định bằng mọi giá mua sợi dây chuyền đó cho em.”(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33-2: Ngọt ngào (H nhẹ)(II)

Đoàn Nam Phong nhẹ đặt nàng xuống giường. Phía đất nhanh chóng tiếp nhận rất nhiều thứ của hai người vút xuống. Một lúc sau, âm thanh quen thuộc của hai người vang lên. Hấn thương yêu nâng niu nàng trong lòng. Nàng nhẹ quẩn chân quanh người hấn, hai tay giữ chặt gương mặt hấn để nhìn ngắm vẻ điển trai của hấn.

Đoàn Nam Phong áp môi xuống môi nàng nồng nhiệt chiếm lấy môi nàng lưu luyến không rời: “Bé con, em thật đẹp.”

Nàng thẹn thùng quay đi: “Đẹp hơn Lưu Uyển Linh sao?”(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

“Trong mắt anh, em là người đàn bà đẹp nhất thế gian. Người phụ nữ của riêng Đoàn Nam Phong anh.” Đoàn Nam Phong bị say men tình nên lời nói và giọng nói cũng chất ngất vị tình.

“Đáng ghét, ai là của anh chứ. Coi người ta là đồ vật hay sao?” Tinh Vân trách yêu hấn, tay không quên véo mặt hấn.

Hấn nghe nàng nói khích liền nhanh chóng tấn công nàng mạnh mẽ đến khi nàng một chữ cũng không nói ra được. Chỉ có thể u...a...

...

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng, mặt hồ trong xanh đón những tia nắng đầu tiên đẹp đẽ nhảy múa trên từng mái nhà, từng chiếc du thuyền, từng nhánh cây, từng ngọn cỏ... Cả không gian như được dát pha lê lấp lánh bảy sắc màu của ánh sáng.

Trong gian phòng ngủ sang trọng, ánh sáng nhẹ len vào phòng chiếu vào đôi nam nữ đang ôm nhau say sưa ngủ. Một lúc sau người đàn ông đứng dậy đi vào phòng tắm, tắm sạch sẽ dấu vết của cuộc hoan ái đêm qua. Lúc bước ra, nhìn nàng đang ngủ, gương mặt toát lên vẻ thỏa mãn. Người đàn ông nhẹ tiến lại gần và hôn lên má nàng. Trong mắt thấm đẫm mặt ngọt lịch chân tình.

Một lúc sau người phụ nữ mở mắt, vương vai. Hai mươi lăm năm rồi bà mới có cảm giác ngủ ngon và ấm áp như đêm qua. Quay sang nhìn người đàn ông đang mặc lại quần áo, bà nheo mắt hỏi: “Thiên Bình, anh dậy sớm đi đâu vậy?”

Lưu Viễn mỉm cười đi lại phía giường, khẽ vuốt mặt bà, cười nói: “Minh Minh, sáng nay anh phải đưa Uyển Linh rời khỏi con tàu. Sau đó quay về Los Angeles để giải quyết chuyện với Fancy và vài chuyện ở công ty. Anh còn phải chuẩn bị cho kế hoạch chuyển sang Chicago để sống cùng em nữa.”

“Thiên Bình, chúng ta như vậy có quá đáng với vợ con của anh hay không?” Bà Minh lo lắng hỏi.

Lưu Viễn trấn an bà: “Minh Minh, em đừng lo. Từ lúc kết hôn anh đã nói rõ với Fancy là anh không thể yêu ai khác. Bà ấy nói sẽ khiến anh thay đổi. Hơn hai mươi năm qua anh vẫn không thay đổi. Lúc biết em còn sống và trở lại Hoàng Thiên, anh đã nói chuyện này cho bà ấy nhưng bà ấy nói anh nên lo chuyện của Uyển Linh trước. Bà ấy muốn tạ tội nguyên cho con gái tìm Đoàn Nam Phong lần cuối nên anh quyết định đưa nó đến đây. Lúc mới đến đây anh cũng không biết thực giả chuyện em quay về, cũng không biết tâm ý của em nhưng chỉ cần anh tìm được em, cái gì anh cũng sẽ buông tay.”(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Lưu Viễn từng lời từng lời nhẹ nhàng nói ra nhưng kiên định. Bà Minh cảm giác được có điều không ổn. Phụ nữ không mấy ai chịu nổi người sống cùng mình nhiều năm lại vì người phụ nữ khác mà gạt mình ra. Fancy qua lời kể của Tinh Vân càng không phải người ăn chay. Cho nên bà ôm chặt ông: “Thiên Bình đừng đi. Đừng rời khỏi em. Em van xin anh. Em sợ, em sợ sẽ như lần trước. Em không muốn. Em không muốn.”

“Minh Minh, em bình tĩnh lại đi. Anh hiểu cảm nhận của em nhưng anh không thể để Uyển Linh một mình rời khỏi con tàu. Anh không yên tâm. Ngoan, nằm xuống ngủ thêm chút nữa. Xong việc nàh sẽ quay lại ngay.” Lưu Viễn hôn lên trán bà ôn nhu nói.

Nhưng câu này một lần nữa như chuông cảnh tỉnh đánh vào đại não của bà. Bà Minh hoảng sợ ôm chặt Lưu Viễn: “Không, em không cho anh đi. Thiên Bình đừng đi, đừng rời xa em. Em sợ, em sợ lắm!”(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Thấy bà Minh mất bình tĩnh, Lưu Viễn liền vội ôm lấy bà dỗ dành: “Minh Minh, bình tĩnh một chút. Được, anh không đi, anh ở lại với em. Ở bên cạnh em mãi mãi. Đừng khóc, đừng khóc.”

Bà Minh vui đầu vào ngực ông như trẻ con, vòng tay ôm eo ông: “Thiên Bình, hứa với em, sau này đi đâu cũng phải đưa em đi cùng. Em không muốn ở lại. Không muốn một mình mòn mỏi chờ đợi anh. Có được không?”

“Minh Minh, anh hứa với em. Sau này chúng ta đi đâu cũng đi cùng nhau. Không bao giờ chia lìa.”

Nói rồi ông quay sang hôn lên môi bà, ôm lấy bà vui đầu vào chần ản bỏ mặc cảnh sắc xinh tươi phía hồ Erie, chỉ tham luyến ở cạnh người mình yêu.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34-1: Dạ tiệc (I)

Chiều hôm đó, con tàu Nebula hoa lệ đã đi gần hết hồ Erie, chuẩn bị rẽ hướng đi vào khúc co hẹp nơi thác Niagara ngự trị.

“Thiếu gia, chúng ta sẽ ra tay ở khúc co hẹp nơi thác Niagara sao?” Một người đàn ông mặc quần áo đầu bếp cung kính nói.

“Phải, khu vực đó hiểm trở dễ dàng rút lui hơn nữa chiến hạm cứu viện của bọn chúng cũng không thể phát huy hết hiệu quả bảo vệ tàu Mẹ được. Sẽ thuận tiện hơn ở đảo thánh Helen.”

“Thiếu gia nói phải. Thuộc hạ đã phát tín hiệu đi. Người của chúng ta đang tập hợp chờ lệnh.”

“Được lắm! Nhớ cho kỹ phải bắt sống Hoàng tiểu thư. Tuyệt đối không được để cô ấy bị thương. Nhớ kỹ, không được xả boom khói.” Cao Thừa Hiên đôi mắt hẹp dài ẩn chứa tia thù hận đặc ý.

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Người đàn ông cung kính lui ra nơi khác.

.....

“Hoàng tiểu thư, bây giờ chúng tôi đến phòng cô được không?” Người trợ lý lịch sự nói qua điện thoại nội bộ.

Tinh Vân đưa tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường xem giờ. Nàng kêu lên: Ôi, hai giờ chiều rồi sao?”

“Chỉ tại cái tên “cầm thú” này cả đêm không cho nàng ngủ. Lúc sáng định thức dậy ăn sáng hấn lại lòi kéo dụa dở nàng. Mở mắt ra lần nữa đã là buổi chiều. Nàng còn chưa ăn sáng tắm rửa mà chuyên gia trang điểm và trang phục đã đến rồi. Làm sao bây giờ?”

Nàng nhìn lại người mình, bỗng thè lưỡi ra: “Eo ôi, đầu đầu cũng là dấu vết của hấn. Hai chân mỗi nhừ không nhấc nổi thân vào phòng tắm.”

Nhìn sang hấn, cánh tay đặt lên eo nàng, nhắm mắt ngủ say. Như một thói quen, Tinh Vân lấy điện thoại chụp lại gương mặt say ngủ như trẻ con của hấn. Xúi quẩy thay, vừa mới đi điện thoại vào mặt hấn thì người nào đó đã lên tiếng: “Lại muốn bắt trộm khoảnh khắc thỏa mãn của anh sau khi “ăn” em?” (Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Người nào bị nói trúng liền thẹn, xua tay ngay: “Không, không có. Em chỉ thấy anh đẹp trai quá thôi. Muốn lăng xê anh một chút cho bộ sưu tập trang sức năm sau của Hoàng Thiên. Nhất định lần sa không tìm được người mẫu nam ưng ý, em sẽ chọn anh.”

Đoàn Nam Phong cười hi hi nhưng sau đó liền thay đổi thái độ, anh nheo mắt, kéo Tinh Vân nằm xuống giường, áp mặt sát mặt nàng từ chữ phun ra: “Bé con, em còn muốn chồng em nghiêng ngửa tạo dáng cho công ty của em sao?”

Tinh Vân chớp chớp mắt: “Việc tốt mà, việc tốt mà. Anh đẹp trainhư vậy không tận dụng nhan sắc kiếm tiền thì thật phí của trời. Cho nên coi như là giúp cho Hoàng Thiên của em tăng thêm lợi nhuận đi.”

Đoàn Nam Phong nghiêng răng ken két, cô nhóc này từ lúc nào cứ trèo lên đầu lên cổ anh. Muốn anh làm đủ thứ việc.

“Bé con, nhan sắc của chồng em chỉ dành phục vụ cho người vợ như em mà thôi. Em lại muốn tôi phô ra cho đàn bà khác thấy sự hấp dẫn của tôi sao?”

Tinh vân thè lưỡi trêu hấn: “Còn ít đàn bà nhìn thấy anh sự quyến rũ của anh hay sao?”

Đoàn Nam phong lấy tay gõ vào trán nàng: “Đoàn phu nhân, em lại ghen với những chuyện anh không sửa được rồi.”

“Không thêm ghen. Em phải dậy chuẩn bị cho dạ tiệc tối nay.” Tinh Vân tránh thoát khỏi người hấn bay thẳng vào nhà tắm đóng cửa lại, khoá chặt tránh cho tên này nổi hứng bắt tử. (Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Đoàn Nam Phong phì cười. Xem ra đêm qua hấn vẫn còn nhân nhượng nàng cho nên bây giờ nàng mới bay nhanh như vậy.

Một lúc sau, Tinh Vân bước ra thì đã thấy thức ăn bày trên bàn sẵn sàng. Đoàn Nam Phong khoát áo choàng ngủ tiến lại hít lên da thịt của nàng: “Bé con, em trốn một mình trong đó tắm gội thơm tho, để tôi ngồi đây dài cổ chờ đợi. Tôi nên phạt em thế nào đây?”

Tự nhiên Tinh Vân nghe ra giọng điệu ham muốn nguy hiểm quen thuộc liền nói: “Em đói bụng rồi, chúng ta ăn gì trước đã nhé.”

Đoàn Nam Phong cười cười bước vào nhà tắm, thì ra bé con vẫn còn biết ngán anh, không dám leo lên đầu lên cổ anh nhảy múa.

Tinh Vân vừa cầm một lát bánh mì ăn thì lại nghe điện thoại của trợ lý gọi lần nữa. Tinh Vân uống vội ngụm nước bước ra mở cửa phòng.

“Hoàng tiểu thư, nếu không gọi được cho cô nữa e rằng chúng tôi phải gọi người đến phá cửa ra.” Trợ lý của cô giọng điệu khẩn trương.

“Elisa, cô bình tĩnh đi. Tôi đang ăn không thấy sao?” Tinh Vân vừa đứng ăn vừa nói.

“Lúc nãy tôi thấy Đoàn tổng tài của Đoàn Thị cho người mang thức ăn vào đây. Nhưng chưa có lệnh của cô nên chúng tôi không dám vào.” Elisa vừa nói vừa cười tủm tỉm (Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

“Elisa, cô đã thấy Nam Phong cho người mang thức ăn vào đây, còn bày trò dọa phá cửa. Càng ngày càng khoa trương.” Tinh Vân vừa ăn vừa nói.

“Hoàng tiểu thư cao quý của tôi, bây giờ mời cô ngồi xuống để chúng tôi làm việc. Trang điểm thay đồ ít nhất là ba tiếng, bây giờ đã là ba giờ chiều. Trong khi năm giờ cô phải xuất hiện để đón khách. Chúng ta không tăng tốc e rằng sẽ không kịp.

Vừa nói vừa đẩy Tinh Vân ngồi xuống bàn trang điểm trong phòng, hai ba thợ làm tóc, trang điểm cùng chuyên gia trang phục tạo phong cách đang đứng bàn thảo với nhau chọn cho Tinh Vân bộ trang phục phù hợp với sợi “dây chuyền của các vị thần”.

Cuối cùng bọn họ quyết định chọn một chiếc áo được thiết kế theo phong cách Hy Lạp có chiếc cổ tuyền gọi cảm màu trắng để làm tôn lên sợi dây chuyền thời cổ đại. Kiểu tóc và cách trang điểm của Tinh Vân cũng được phỏng tác lại hình tượng của nữ thần sắc đẹp Aphrodite trong thần thoại Hy Lạp.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34-2: Dạ tiệc (II)

Lúc Nam Phong từ phòng tắm bước ra đã thấy rất nhiều người lảng vảng phía phòng trang điểm. Anh tò mò bước ra xem thử thì thấy Tinh Vân đang ngồi giữa một đồng trang phục, trang sức. Người trợ lý hết ướm cái nọ đến cái kia lên người cô. Nhìn qua gương thấy Đoàn Nam Phong đang đứng ở cửa cô liền gọi: “Nam Phong, anh qua đây đi.”

Đoàn Nam Phong mỉm cười bước sang hôn lên môi cô. Những người xung quanh lên tiếng chào rồi quay mặt đi.

“Tinh Vân, anh sang chỗ con trai và về phòng thay quần áo. Trước khi bắt đầu dạ tiệc anh sẽ quay lại đón em.”

Tinh Vân nheo mắt gật đầu. Gương mặt trong sáng của cô ửng hồng khiến người ta thật muốn yêu thương thật nhiều.

Hai tiếng sau, khi Đoàn Nam Phong quay lại thì đã thấy Tinh Vân đang đứng cho chuyên gia thiết kế trang phục chỉnh sửa dây thắt lưng. Một người khác lại mang ra rất nhiều mẫu giày cho cô ướm thử. Hai người khác lại đang đeo vòng vàng vào tay cô. Một người thì đang tô son môi cho cô. Trước mắt anh là một khung cảnh tấp nập rộn ràng diễn ra trong phòng trang điểm của cô. Anh mỉm cười gọi: “Tinh Vân!”

Cô quay đầu sang nhìn anh mỉm cười. Gương mặt đẹp như ngọc nở nụ cười rực rỡ nhìn về phía anh. Đoàn Nam Phong phút chốc đứng lặng người. Hình tượng nữ thần Aphrodite được phỏng tác hoàn hảo trên gương mặt tuyệt đẹp của cô. Từ phục sức đến phong thái mọi thứ đều hoàn mỹ.

Đoàn Nam Phong tiến lại gần, mỉm cười nói: “Đoàn phu nhân, bà là nữ thần Aphrodite xinh đẹp đầy mê hoặc đây sao?”

Tinh Vân cắn môi, hất mặt nói: “Đoàn tổng tài, ông quá lời rồi.”

Đoàn Nam Phong tủm tỉm cười, nâng cằm nàng lên ngắm nghía: “Trước nay tôi chỉ biết nữ thần Aphrodite là nữ thần quyền rũ xinh đẹp thích khóa thân, không thích mặc quần áo. Sao trên người bà lại nhiều phục sức như thế này?”

Tinh Vân bị hấn trêu hai má đỏ ửng lên. Những người khác đứng xung quanh cũng ôm miệng cười không dám cười lớn. Lời đồn Đoàn Tổng tài lạnh lùng

tàn nhẫn nhưng hôm nay người được gặp đúng là khác biệt quá lớn. Anh hài hước và dịu dàng với Tinh Vân hơn những gì họ có thể tưởng tượng.

Sau khi mọi thứ đã hoàn tất, sợi “dây chuyền mê hoặc” cũng được cẩn thận đeo lên cổ nàng. Đoàn Nam Phong tiến lại khoác tay nàng sánh bước ra ngoài sảnh tiệc. Nhưng bên ngoài, Hoàng Gia Khiêm trong bộ lễ phục đẹp mắt đã đứng chờ sẵn.

“Tôi đến đón Tinh Vân. Đoàn Nam Phong, phải làm cậu thất vọng rồi.” Hoàng Gia Khiêm tươi cười nói, bàn tay đưa về phía Tinh Vân.

Tinh Vân đặt tay lên tay anh, quay lại nói với Đoàn Nam Phong: “Bên ngoài có rất nhiều phóng viên, chúng ta nên ý tứ một chút.”

Đoàn Nam Phong mỉm cười nhìn Hoàng Gia Khiêm: “Theo sự sắp xếp của anh.”

...

Phòng tiệc rộng lớn chiếm trọn diện tích cả một tầng của con tàu, nơi diễn ra các buổi chiêu đãi lớn cũng như hội nghị quan trọng trên con tàu. Phía cổng một hàng dài những tiếp tân xinh đẹp và vệ sĩ đứng làm hai hàng đón khách.

Ngoại trừ những vị khách có mặt trên con tàu ngay từ đầu thì còn có thêm một số vị khách quan trọng vừa đáp trực thăng đến. Cho nên vấn đề an ninh luôn được đặt lên hàng đầu. (Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Hoàng Gia Khiêm sánh vai Tinh Vân bước vào sảnh tiệc. Sợi dây chuyền trên cổ cô nhanh chóng khơi lên được sự hiếu kỳ của khách mời. Một vài nhà báo châu báu nhìn ra được sự quý giá của nó không khỏi trầm trồ bàn tán. Một vài phu nhân giàu có há hốc mồm khi nghe nguồn gốc của sợi dây chuyền. Những tài phiệt buông đồ cô thì nuôi trong lòng hy vọng chiếm được nó. Phía xa trong một góc tối, ánh mắt mang lửa hận đang nhìn về sự lấp lánh của sợi dây chuyền, anh siết chặt tay kiểm xuống con giận dữ.

Lâm Chấn Thiên nhìn thấy Tinh Vân đeo sợi “dây chuyền mê hoặc” liền vào ghé tai Lâm Thiên Vũ nói nhỏ: “Hoàng lão gia là đang thử thách Đoàn Nam Phong.”

Lâm Thiên Vũ ánh nhìn vẫn hướng về phía Tinh Vân: “Con nhất định mua bằng được sợi “dây chuyền mê hoặc” đó.”

Lâm Chấn Thiên vỗ vai con: “Giỏi lắm con trai. Từ nhỏ đến lớn cha hiếm khi thấy con chí khí như vậy. Cha sẽ toàn lực ủng hộ con.”

“Ba, ba đang khen chon hay nói móc con vậy?” Lâm Thiên Vũ cúi mặt lâu bâu nói.

Đoàn lão phu nhân và bà Catherine đang ngồi trong sảnh tiệc phía gần sân khấu sắp diễn ra buổi đấu giá cũng gật gù: “Lão Hoàng cho phép Tinh Vân qua lại với Nam Phong nhà ta nhưng xem ra ông ấy vẫn không tin tưởng nó. Cho nên muốn lấy lại công bằng và sĩ diện cho cháu gái của mình đây.”

“Quả thật tâm cơ sâu xa.” Bà Catherine cảm thán.

“Lão Hoàng có thể dựng nên đế chế của mình như bây giờ nếu không có dũng có mưu thì sao làm được. Xem ra Nam Phong nhà chúng ta không dễ để cười được Tinh Vân đâu. Có tiền chưa chắc mua được “dây chuyền mê hoặc” đâu.” Đoàn lão phu nhân lắc đầu cảm thán trước đề bài khó này.

“Như vậy càng chứng tỏ vị trí của Tinh Vân trong lòng của Hoàng lão gia.” Bà Catherine mỉm cười ôm Tinh Nhật vào lòng. Thằng bé chốc chốc lại bocc cái nọ cái kia “làm thí nghiệm” chìm đắm trong thế giới của nó. Không hiểu cái gì gọi là thâm kế hay gì cả. Chỉ muốn “nữ thần ánh sáng” ôm nó ngủ cả ngày. Nhưng cả ngày hôm nay nó chưa được thấy cô. Bà nội nói phải để cho ba và mẹ ở gần nhau để hâm nóng tình cảm. “Tình cảm mà làm như sửa í. Phải hâm nóng.” Tinh Nhật nhún vai bấu môi không hiểu được tình cảm là cái gì.”

Đoàn lão phu nhân tán đồng: “Tinh Vân là trái tim của Hoàng Thiên, còn Hoàng Gia Khiêm là đầu não của Hoàng Thiên. Lão Hoàng xưa nay suy tính thì chỉ có hoàn hảo mãi mãi thôi.” (Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

“Mẹ nói rất phải.” Bà Catherine đưa mắt nhìn về phía Hoàng Gia Khiêm và Tinh Vân sánh vai nhau bước vào sảnh tiệc.

Truyền thông được một dịp rửa mắt khi lần đầu được chiêm ngưỡng bộ sưu tập châu báu ấn tượng của Hoàng Thiên. Hàng loạt các đầu báo lớn và truyền hình nhanh chóng cập nhật tin tức mới nhất để phát sóng trực tiếp buổi đấu giá châu báu có một không hai trên con tàu Nebula này.

Các sản phẩm lần lượt được đưa lên sân đấu giá. Mỗi bàn tiệc sa hoa đại diện một tập đoàn lớn tham gia đấu giá. Một số quan chức chính phủ mua cũng tham gia cuộc đấu giá như một cách tạo tên tuổi cho quốc gia và phô trương thanh thế.

Phía bàn gần ngay sát sân khấu, Đoàn Nam Phong và gia đình anh đang ngồi quan sát diễn tiến trên sân khấu. Những món trang sức hoa lệ tất cả đều bị Đoàn Nam Phong bỏ qua. Thứ duy nhất mà anh nhắm đến chỉ có sợi dây chuyền Tinh Vân đang đeo. Những món trang sức trên sân khấu món sau hơn món trước liên tục tăng giá. Những giây phút căng thẳng lần lượt trôi qua, những phu nhân xinh đẹp rưng rờ khi được chồng tặng cho những món nữ trang quý giá, những quý ông đắc thắng bước lên sân khấu hoa lệ giới thiệu về mình, những tràng vỗ tay liên tục vang lên, tiếng mở rượu champagne liên tục vang lên sau mỗi phiên đấu giá... tất cả tạo nên một bầu không khí hoa lệ quyến rũ cho đêm dạ tiệc.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa đề ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35-1: Đấu giá(I)

Cho đến khi món bảo vật cuối cùng xuất hiện, toàn bộ khán phòng như nín thở nhìn ngắm nàng ung dung bước ra sân khấu. Không chỉ có gương mặt xinh đẹp mà còn có cả phong thái yêu kiều sang trọng quý phái.

“Trước mắt quý vị là Hoàng chủ tịch của Hoàng Thiên, cô ấy đang đeo báu vật có một không hai của giới châu báu, sợi “dây chuyền mê hoặc” trong thần thoại của nữ thần Aphrodite được thần thợ rèn Hephaestus tặng như vật đính ước. Vâng, sợi dây chuyền này theo sử thi của Homer thì đã bị thất lạc trong cuộc chiến thành To-roa, nay lại một lần nữa hiện thân trước mặt các vị. Trên tay tôi là chứng nhận của hơn năm mươi viện khảo cổ và chuyên gia giám định đá quý hàng đầu Thế giới cùng chứng nhận niên đại và nguồn gốc của sợi dây chuyền này. Vật báu vô giá của nhân loại hôm nay được đem ra bán đấu giá. Toàn bộ số tiền sẽ được dùng để lập quỹ học bổng mang tên tiểu thư thừa kế đời thứ ba của Hoàng Thiên, Nebula.”

Lời người dẫn chương trình vừa dứt, tiếng vỗ tay rung động cả khán phòng. Phiên đấu giá bắt đầu với những pha căng thẳng. Điều kiện được đấu giá sợi “dây chuyền mê hoặc” phải là người của tập đoàn lớn có tầm ảnh hưởng trên Thế Giới và chưa từng thắng bất kỳ món đồ đấu giá nào hôm nay. Mặc dù điều kiện được đặt ra lúc đầu khá gắt gao hạn chế bớt tư cách người tham gia đấu giá sợi “dây chuyền mê hoặc” song vẫn có hơn hai trăm tập đoàn tầm cỡ đăng ký tham gia.

“Xin lưu ý, mỗi lần đưa bảng sẽ là mười triệu đô la Mỹ. Giá khởi điểm là một trăm triệu Mỹ kim xin được bắt đầu.” Tiếng búa lạnh lùng gõ xuống.

Hàng loạt những nhà tài phiệt đưa bảng lên.

“Một trăm triệu một.”

“Một trăm triệu hai.”

“Một trăm triệu bảy.”

...

Ai cũng muốn sở hữu sợi dây chuyền quý báu này cho nên cuộc đấu giá diễn ra vô cùng căng thẳng cho đến khi giá được đưa ra lên đến sáu trăm triệu đô la Mỹ thì chỉ còn năm người trụ lại là ông hoàng dầu mỏ thái tử con vua Saudi, tỉ phú người Ấn Độ, ông trùm ngành giải trí châu Á, Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ.

“Một tỉ.” Đoàn Nam Phong mắt kiên nhẫn đưa ra giá gấp đôi trấn áp những người còn lại.

“Ai đã ra giá một tỉ vậy?”

“Ai vậy? Nhìn xem...”

Bên dưới bắt đầu phát ra tiếng xôn xao. Phóng viên hướng ánh đèn về phía Đoàn Nam Phong.

“Đoàn thị ra giá một tỉ. Còn ai ra giá cao hơn không?”

Lâm Thiên Vũ lúc này liền giơ tay: “Một tỉ một.”

Ánh đèn nhanh chóng hướng về phía anh. Lúc này ông hoàng dầu mỏ cũng ra giá một tỉ hai. Hai người kia cũng không kém cạnh, liên tục nâng giá cho sợi “dây chuyền mê hoặc”

Lúc này bên ngoài hồ Erie, hàng loạt những chiếc tàu nhỏ của Cao Thừa Hiên đang lao nhanh về phía Nebula. Trên đầu con tàu, những chiếc máy bay chiến đấu đang xếp thành hàng lao về phía con tàu. Hoàng Gia Khiêm nhận được tin báo liền nhanh chóng rời khỏi khán phòng. Sắc mặt của anh không được tốt bằng nhanh về phía đài quan sát. Những chiến hạm theo bảo vệ Nebula đa phần di chuyển rất chậm ở khúc hẹp từ hồ Erie đến thác Niaraga nên thời gian tiếp diện là vấn đề lúc này của con tàu Nebula.

“Chết tiệt! Đối phương thật biết chọn thời điểm.” Hoàng Gia Khiêm chống tay bên người khó chịu nói.

Nhìn qua bản đồ, anh liền triệu tập máy bay chiến đấu bắn hạ quân địch. Sau đó rút hết toàn bộ quân bảo vệ lên boong chuẩn bị bắn tên lửa vào những chiếc tàu nhỏ đang đuổi theo Nebula. Chặn đứng âm mưu cắt đường tiếp viện từ tám chiến hạm khác cho Nebula. Trong lúc Hoàng Gia Khiêm đang mướm mồ hôi vì bảo vệ an toàn cho Nebula từ những cuộc tấn công dồn dập của đối phương thì tại sảnh tiệc đấu giá toàn bộ khách mời đã bị bao vây bởi người của Cao Thừa Hiền nhưng không một ai nhận ra điều này bởi vì tất cả đều tập trung vào cuộc độ sức đầy quyết liệt của năm nhà tài phiệt số một Thế Giới.

“Đoàn tổng tài, theo thông tin mật thì ngoại trừ Lâm Thiên Vũ và ông hoàng dầu mỏ. Hai người kia đều có vấn đề.” Người trợ lý khẽ nói vào tai Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: “Gửi tài liệu đó cho bọn họ.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 35-2: Đấu giá(II)

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: “Gửi tài liệu đó cho bọn họ.”

Hai giây sau hai người trong số năm người đã rút khỏi phiên đấu giá.

“Tìm hình tình nhân của anh chàng thái tử kia.” Đoàn Nam Phong nhẹ tênh nói.

“Vâng, thưa ngài.” Người trợ lý cung kính đáp.

Chưa đầy nửa nốt nhạc những hình ảnh bóng mắt nhanh chóng được chuyển sang máy của vị Thái tử. Sau đó anh liền rút khỏi phiên đấu giá.

Lâm Chấn Thiên sớm đã phòng trước được mọi nguy cơ nên khi vừa nhìn thấy Tinh Vân đeo sợi dây chuyền mê hoặc” ông liền ra tay trước chặn mọi kẻ hở có thể bị Đoàn Nam Phong bắt được. Cho nên bây giờ phiên đấu giá chỉ còn lại hai tập đoàn Đoàn Thị và Lâm Thị. Tinh Vân hồi hộp đứng trên sân khấu nhìn Đoàn Nam Phong đang ôm Tinh Nhật mỉm cười với cô.

Cô lại nhìn sang Lâm Thiên Vũ nhíu mày tỏ ý anh không cần tốn thêm công sức làm gì. Nhưng Lâm Thiên Vũ liền nháy mắt, bàn tay hình khẩu súng đưa lên nhắm vào Tinh Vân “Pằng” một phát. Cô nhìn về trẻ con chưa trưởng thành của hắn không nhận được liền phì cười.

“Nói với Lâm Thiên Vũ, tôi sẽ tham gia chuyến đi đến Pêru cùng hắn để thực hiện tâm nguyện của ông ngoại hắn.” Đoàn Nam Phong nhìn thấy Lâm Thiên Vũ và Tinh Vân trao đổi bằng mắt thì lập tức khó chịu, liền đưa ngay điều kiện trao đổi.

Lâm Thiên Vũ nghe xong nhếch mép cười: “Phải bao gồm Tinh Vân.”

Đoàn Nam Phong nghe xong nóng mắt, hỏi lại: “Có cần thêm Tinh Nhật, và cả nhà tôi không?”

“Chỉ cần Tinh Vân.” Lâm Thiên Vũ nhướn mắt nói.

Đoàn Nam Phong không muốn thất hứa với Tinh Vân, càng không muốn nàng đứng lâu trên sân khấu cho thằng khác nhìn liếc liếc mạng gât đầu. Lâm Thiên Vũ cười khoái chí, liền ngừng đấu giá.

“Một tỉ sáu trăm triệu đô la. Còn ai ra cao hơn giá này không?”

“Một tỉ sáu trăm triệu Mĩ kim lần thứ nhất.”

“Một tỉ sáu trăm triệu Mĩ kim lần thứ hai.”

“Một tỉ sáu trăm triệu Mĩ kim lần thứ ba.”

Tinh Vân rung lên theo từng hồi búa gỗ xuống. Cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm vì cuối cùng Nam Phong của cô đã mua được sợi dây chuyền với giá bằng cao ngất trời.

Sợi dây chuyền được tháo ra từ cổ Tinh Vân, đặt ngay ngắn trong hộp gỗ sau đó trao cho Hoàng lão gia.

Lưu Viễn mỉm cười nắm tay bà Minh nói khẽ: “Thằng nhóc này cũng có chút bản lĩnh, vượt qua bài thi của ba em.”

Bà Minh mỉm cười ghé đầu vào tai ông nói: “Còn bài thi của anh nữa đấy. Dự án “ngọc lục bảo” ở vịnh Xanh không dễ xoi đâu.”

Lưu Viễn mỉm cười: “Anh biết rồi, vì em anh sẽ nắm chặt cơ hội lần này đem về lợi nhuận lớn nhất cho Hoàng Thiên.” Sau đó áp môi hôn lên cổ bà.

Bà Minh bị giật mình quay sang mắng yêu ông: “Anh làm gì đấy. Ở đây đông người. Rất dễ bị nhìn thấy.”

“Anh không sợ. Anh muốn em.” Người nào đó ngang nhiên nói.

Bà Minh trừng mắt nhìn ông, nhưng vẫn hạ giọng nói nhỏ như ruồi muỗi: “Đêm qua vẫn chưa đủ?”

Lưu Viễn nhếch môi: “Đêm nay lại tiếp tục.”

Bà Minh lấy chân đạp vào chân ông: “Muốn cháu ngoại cười hay sao? Ông thật là...tưởng mình còn trẻ?”

Người nào đó nhìn qua phía thằng cháu xinh yêu như thiên thần đang chuẩn bị nắm tay ba bước lên tiến về phía sân khấu.

Hoàng lão gia mỉm cười trao hộp dây chuyền cho Đoàn Nam Phong: “Giỏi lắm! Nhưng đừng tự đắc, không có tôi hôm qua cho cậu trước đề bài cậu sẽ đủ thời gian dọn dẹp sạch sẽ vết tích trong kinh doanh không một chút sơ hở như vậy sao?”

Đoàn Nam Phong mỉm cười, gật đầu: “Cám ơn ông ngoại đã tác hợp cho tụi cháu.”

Đoàn Nam Phong mở hộp dây chuyền đưa lên cho toàn bộ quan khách thông qua màn hình phóng lớn trên tàu được xem kỹ càng.

“Xin hỏi Đoàn Tổng tài, ngài mua sợi dây chuyền quý giá này là dành tặng cho ai?” Người dẫn chương trình nhã nhặn đặt câu hỏi.(Nguồn https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal)

Đoàn Nam Phong mỉm cười nhìn Tinh Vân, sau đó quay về phía người dẫn chương trình trả lời: “Tặng cho người trong lòng của tôi.”

“Wow...” hàng loạt tiếng hú vang lên phía dưới sân khấu.

Vài cô gái từng qua lại với Đoàn Nam Phong bắt đầu xôn xao. Người dẫn chương trình mỉm cười hỏi: “Xin hỏi có phải là Đoàn phu nhân hay không?”

Đoàn Nam Phong gật đầu: “Chính là cho Đoàn phu nhân tương lai.”

Phóng viên các báo liền nhảy cảm với câu trả lời của anh. Vài nơi bắt đầu phát ra tiếng bàn tán.

“Xin ngài bật mí thêm một chút được không ạ?” Người dẫn chương trình truyền hình bắt đầu hiếu kỳ.

Đoàn Nam Phong quay sang Tinh Vân, cầm tay cô và nói: “Cám ơn buổi đấu giá từ thiện này cho anh một cơ hội bày tỏ. Người mà Đoàn Nam Phong anh để trong lòng trước giờ đều là em và chỉ có em.”

Đám đông bên dưới đang hò reo bỗng im lặng. Vài cô nàng vỡ mộng, vài anh chàng tan nát cõi lòng. Thiên kim bạc tỉ của họ sánh vai với người đàn ông kim cương nổi danh trên thương trường, một đôi do trời đất tạo nên không thể hợp hơn được nữa. Ganh tị có, đả kích có, ngưỡng mộ cũng có, phóng viên bắt đầu bắt tin rất nhanh, hình ảnh nhanh nhất được phát sóng ra các kênh truyền hình trực tiếp trên toàn Thế Giới.

“Xin hỏi ngài, vậy còn phu nhân Lưu Uyển Linh người ngài từng kết hôn ba năm trước thì sao?” Một phóng viên cầm micro hỏi lớn.

“Chúng tôi đã ly hôn.” Đoàn Nam Phong đáp gọn.

Lại một người khác không chịu buông tha: “Xin hỏi ngày có phải vì gia thế của Hoàng tiểu thư nên ngài mới ly hôn với vợ của mình hay không?”

Tinh Vân vừa nghe một câu ác ý của phóng viên liền lên tiếng: “Không phải.”

“Vì sao Hoàng tiểu thư lại khẳng định như vậy? Với vị thế của cô, sao lại chịu ở bên cạnh người đàn ông đã từng có vợ và con trai?”

“Tôi yêu anh ấy.” Tinh Vân trả lời dứt khoát.

Mọi người trong khán phòng ồ lên. Những người có mặt được một phen xì xào. Đoàn Nam Phong vẫn giữ bình tĩnh, điềm nhiên đeo sợi “dây chuyền của các vị thần” vào cổ Tinh Vân.

Như một thứ phép màu, nàng nhìn vào đôi mắt nâu trong vắt đó và chìm đắm trong tình cảm của anh ấy. Từ lúc nào nàng đã yêu hắn? Không biết từ khi nào bắt đầu chỉ biết mỗi ngày càng yêu sâu đậm hơn.

Sau khi đeo sợi dây chuyền cho nàng, Đoàn Nam Phong cúi xuống nói nhỏ vào tai nàng: “Anh đã thực hiện được lời hứa tặng nó cho em. Sợi dây chuyền này tựa như tình cảm anh dành cho em quý giá và vĩnh cửu.”

Tinh Vân mỉm cười cúi đầu: “Cảm ơn anh, Nam Phong.”

Sau đó nàng kiễng chân lên vòng tay qua cổ anh, đặt môi lên môi anh. Đoàn Nam Phong vui sướng vòng tay qua eo nàng. Giây phút có thể công khai quan hệ tình cảm này cả hai người đã chờ rất rất lâu rồi.

Phía dưới hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên. Máy ảnh đèn flash liên tục bấm loạn để mong ghi lại khoảnh khắc đẹp đẽ của cặp đôi hoàn mỹ này.

“Toàn bộ số tiền bán trang sức hôm nay sẽ được lập thành quỹ học bổng Nebula để giúp đỡ cho những sinh viên nghèo hiếu học được vào các trường đại học danh tiếng ở Mĩ. Người đứng đầu quỹ học bổng Nebula này là cháu gái tôi, chủ tịch tập đoàn Hoàng Thiên.” Hoàng lão gia lớn tiếng tuyên bố.

Những tràng vỗ tay càng lúc càng lớn, ai nấy cũng đầy phấn khích trước sự báo đáp xã hội của Hoàng lão gia. Lúc này Đoàn Nam Phong cũng nói thêm: “Mỗi năm Đoàn Thị chúng tôi sẽ trích hai phần trăm lợi nhuận cho quỹ học bổng mang tên vị hôn thê của tôi.”

“Hai phần trăm lợi nhuận của tập đoàn bất động sản lớn tầm cỡ thế giới sao?”

“Quỹ học bổng này thực sự quá nổi danh rồi.”

“Tên tuổi của hai tập đoàn này chắc chắn sẽ lên rất cao.”...

Hàng loạt tiếng xì xào bình luận bàn tán vang lên. Ngay khi Đoàn Nam Phong bế con trai và dắt tay Tinh Vân bước xuống sân khấu thì...

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36-1: Tấn công ngoạn mục(I)

“Bùm!”

Tiếng nổ từ phía cửa phát ra. Toàn bộ căn phòng bị cắt điện tối om. Một loạt những tay súng bật mặt lao vào bên trong phòng. Chúng bắn chỉ thiên ba tiếng lên trần nhà. Mọi người hoảng hết la lên, không khí phút chốc nhuộm mùi nguy hiểm.

Trong phòng chỉ duy nhất một ánh sáng đó là từ viên ngọc trên cổ Tinh Vân. Bọn bật mặt thẳng về phía cô lao đến.

Đoàn Nam Phong trao Tinh Nhật cho Tinh Vân, anh nhanh chóng rút từ túi áo ra một cây súng laser tân tiến. Phía trên khẩu súng có một bóng đèn nhỏ, nhanh chóng định vị được vị trí của đối phương. Anh đứng chắn phía trước Tinh Vân, đôi tay đảo rất nhanh. Từng tên một đang nổ súng liền bị hạ.

Nhưng đó chỉ là màn mở đầu. Tiếp theo sau, từng tốp lính được huấn luyện tinh nhuệ ôm vũ khí hạng nặng xông vào. Chưa đến hai giây bọn chúng đã

không chế được hầu hết các khu vực chính của sảnh tiện rộng lớn.

Tiếng la hét vang trời vang lên, có lẽ vài người đã bị thương. Phía khu vực VIP, Lâm Thiên Vũ và các vệ sĩ của anh cũng đã bắt đầu chống trả lại. Lâm Thanh dẫn thêm người đến bảo vệ Đoàn Nam Phong và Tinh Vân rời khỏi sân khấu. Giữa bóng đêm dày đặc, ánh sáng lazer le lói phát ra nhưng không sao sánh bằng sự phát sáng của sợi “dây chuyền mê hoặc” trên cổ Tinh Vân. Cô đi đến đâu, ánh sáng phát ra đến đó nhanh chóng trở thành mục tiêu của bọn người bịt mặt.

Hơn hai mươi gã đàn ông vạm vỡ bồng súng lao nhanh về phía cô. Hoàng lão gia thấy vậy liền bấm nút gọi vệ sĩ nhưng người của ông hiện đang ở trên boong đối phó với tình trạng chìm tàu đang xảy ra.

Đúng lúc này, Luru Viễn rút súng trong người lao về phía Tinh Vân chặn cho cô. Vài tên trong số bọn chúng bị Luru Viễn bắn hạ khiến chúng càng như lũ điên nã súng khắp nơi.

Bọn người có chuẩn bị mà tôi không thiếu hóa được khiến cho mọi người trên tàu không kịp trở tay. Vệ sĩ của những nhân vật quan trọng đã ra tay với bọn người bịt mặt nhưng bọn chúng như quỷ đói, càng ngày càng xuất hiện rất đông. Hai bên đấu súng căng thẳng kịch liệt.

Từ trên boong tàu, những chiếc máy bay chiến đấu hiện đại của Cao Thừa Hiền lao vun vút thả người xuống con tàu Nebula và đưa những người bị thương của chúng lên máy bay. Mọi việc diễn ra bài bản và nhanh chóng chứng tỏ kế hoạch của bọn chúng được sắp xếp từ trước một cách tỉ mỉ.

Bỗng một làn khói mịt mù lan ra khắp phòng. Những quả mìn cay được bođn chúng ném ra khiến người trong phòng bị nghẹt thở. Tinh Nhật và vài đứa bé khác trên tàu sợ hãi khóc rống lên. Tiếng người la ó, tiếng súng, tiếng mìn vang lên khắp, bầu không khí hoa lệ trước đó nhanh chóng bị thay thế bằng cảnh tượng tan hoang đổ nát. Nếu ví như thần thoại Hy Lạp thì cảnh tượng kinh hoàng này không khác mấy cảnh thành To-roa sau khi bị quân Hy Lạp tấn công. Trước đó, thành To-roa là một thành trì vững chắc, xinh đẹp, mọi người trong thành ăn uống nhảy múa vui sướng mừng chiến thắng quân Hy Lạp nhưng chỉ sau một đêm, tất cả đã không còn lại gì.

Một góc con tàu đã bị bắn thủng, con tàu đang từ từ chìm xuống. Tinh Vân ôm con vào lòng cho thằng bé đỡ sợ. Trong ánh sáng của viên ngọc, gương mặt bé bỏng của Tinh Nhật hiện lên vẻ hoảng sợ, hoang mang.

Bà Minh nhìn thấy khói sợ Tinh Vân không chịu nổi liền lần theo ánh sáng của sợi dây chuyền, tiến lại gần ôm con gái và xịt thuốc cho cô.

“Tinh Vân, thuốc đây, để mẹ xịt cho con.” Bà Minh đang mãi miết lo cho con thì ngay lúc này, một viên đạn bắn tới chỗ bà và Tinh Vân. Luru Viễn đang ở gần đó liền nhanh như cắt lao tới ôm lấy bà. Viên đạn xuyên qua người ông, máu đỏ ướm đầm tay bà Minh. Bà Minh thất thần nhìn Luru Viễn ngã xuống tay bà. Tinh Vân liền kêu lên trong tiếng ho sặc sụa và làn khói mờ mịt: “Cứu với! Ai đó cứu ba tôi với! Ba tôi...ba tôi...”

Tiếng hét lẫn tiếng khóc uất nghẹn cùng cảm giác mất mát vô vọng lan tràn trong lòng cô.

Bà Minh không nói được gì, chỉ có thể rơi nước mắt. Đúng ra bà không nên kêu ông ở lại trên tàu. Sáng nay ông đã muốn rời đi. Vậy mà bà đã giữ ông lại. Bà cứ ngỡ rằng ở cạnh bên ông là tốt nhất nhưng không ngờ vẫn là không tính nổi.

Luru Viễn đưa ngón tay yếu ớt lau nước mắt cho bà: “Đừng khóc...anh sợ nhất là nhìn thấy em khóc. Anh đã hứa cả đời sẽ không để cho em phải khóc.”

“Đương Thiên Bình, cả đời của anh là bao lâu? Chúng ta chỉ vừa gặp lại nhau. Tại sao? Tại sao?”

“Minh Minh... Xin lỗi... em.” Nói xong, mắt ông nhắm lại, tay cũng rơi xuống người bà.

Giây phút này tim bà Minh như ngừng lại, không còn chút phản ứng nào với xung quanh cho tới khi Tinh Vân bị một bàn tay bịt miệng kéo đi bà cũng không biết. Tinh Nhật nhìn thấy, liền réo lên: “Mẹ, mẹ ơi! Huhu...”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36-2: Tấn công ngoạn mục(II)

Lưu Viễn đưa ngón tay yếu ớt lau nước mắt cho bà: “Đừng khóc...anh sợ nhất là nhìn thấy em khóc. Anh đã hứa cả đời sẽ không để cho em phải khóc.”

“Đương Thiên Bình, cả đời của anh là bao lâu? Chúng ta chỉ vừa gặp lại nhau. Tại sao? Tại sao?”

“Minh Minh... Xin lỗi... em.” Nói xong, mắt ông nhắm lại, tay cũng rơi xuống người bà.

Giây phút này tim bà Minh như ngừng lại, không còn chút phản ứng nào với xung quanh cho tới khi Tinh Vân bị một bàn tay bịt miệng kéo đi bà cũng không biết. Tinh Nhật nhìn thấy, liền reo lên: “Mẹ, mẹ ơi! Huhu...”

Bà Minh lúc này mới tỉnh lại quay sang gọi lớn: “Tinh Vân, ai cứu con tôi!” Bà không thể bỏ Lưu Viễn để chạy theo Tinh Vân cho nên chỉ có thể dùng chút sức lực hô lớn giữa làn sương đạn đi đoàn.

Hoàng lão gia ở giữa vòng bảo vệ nhìn thấy ánh sáng trên sợi dây chuyền đang dần lùi ra xa thì ông hoảng sợ rút súng tự mình lao về phía trước cứu cháu gái. Đám vệ sĩ thấy vậy cũng vội chạy theo hướng của ông.

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ cùng quay lại phía tiếng kêu của bà Minh. Nhìn thấy ánh sáng trên cổ Tinh Vân đang mờ dần, hai người liền lách qua đám đông hỗn loạn đuổi theo phía đó. Nhưng khi hai người thoát ra được khỏi đám đông thì Tinh Vân đã bị đưa lên một chiếc máy bay chiến đấu tối tân bay mất dạng. Mọi chuyện chỉ diễn ra trong tích tắc thời gian. Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong cùng với Hoàng lão gia chỉ có thể trơ mắt nhìn cô bị bắt đi.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37-1: Hậu chiến(I)

Đoàn Nam Phong nhìn thấy Tinh Vân bị đưa lên máy bay liền nhanh chóng chìa súng về phía máy bay xem số hiệu. Sau đó, anh ấn nút gọi quân của mình ở Toronto nhanh chóng đuổi theo. Một đàn máy bay ký hiệu con lóc bạc nhanh chóng xuất phát từ cảng hàng không tư nhân của Đoàn thị từ Toronto đuổi theo đàn máy bay chiến đấu của kẻ địch. Một cuộc máu lửa trên không diễn ra quyết liệt. Những chiếc máy bay phụ của đối phương nhanh chóng dần hàng chống trả để bảo vệ cho máy bay mẹ an toàn. Hai bên bắn nhau một lúc nhiều chiếc máy bay của hai bên đã rụng xuống hồ.

Tinh Vân bị sặc khói quá lâu đã ngất đi và bị bế lên máy bay. Cô tựa người vào vòm ngực rắn chắc của người phục vụ tên Tiến có vết sẹo dài trên mặt. Người đàn ông nhếch môi cười, người nằm trong tay hắn là trái tim của Hoàng Thiên và sợi “dây chuyền mê hoặc”, cả hai vật báu này hắn đều có được. Thật là khiến người ta ngủ cũng phải cười.

Hắn quay sang nhìn nàng, dùng ngón tay nhẹ vuốt vào má nàng. Làn da căng mịn hồng hào xinh đẹp của nàng khiến hắn lưu luyến không muốn rời tay. Hắn say sưa nhìn ngắm nàng: “Đẹp quá, thật là quá xinh đẹp.”

Giây phút này hắn nổi tà tâm với nàng, liền áp môi vào môi nàng mút nhẹ. Sau đó hắn hôn xuống cằm cổ trắng ngần của nàng. Càng hôn càng mê đắm. Lúc này, phía buồng lái báo về tình hình khẩn cấp bên ngoài. Hắn nhếch môi cười: “Em sẽ là của tôi. Tôi cũng không vội.”

Lúc này những chiếc máy bay của Lâm Thiên Vũ cũng từ cảng New York xuất phát đánh chặn máy bay của đối phương để cướp lại Tinh Vân. Nhưng Cao Thừa Hiên vốn rất thông minh, quý kẻ đa đoan đã lường trước tình huống Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ sẽ đuổi theo và đánh chặn, cho nên hắn liền hạ lệnh chuyển hướng bay sang Québec và đáp xuống chiến hạm của hắn đang chờ sẵn ở cảng Québec. Sau đó, hắn đổi máy bay và thành công đánh trả Tinh Vân lên một chiếc máy bay khác.

Ngay khi đoàn máy bay của Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ chặn bắt sống được chiếc máy bay đó thì bên trong ngoại trừ phi công không có người

nào khác. Tin tức nhanh chóng được báo về Nebula. Đoàn Nam Phong tức giận đá chân gãy cả lan can tàu. Tinh Vân cứ như vậy biến mất trước mặt anh khiến anh không sao chịu nổi.

“Bắt viên phi công đó cho tôi.” Lâm Thiên Vũ lạnh lùng ra lệnh trong bộ đàm.

“Lâm thiếu gia, viên phi công đã bị tiêm thuốc độc trước đó. Lúc chúng tôi gặp hắn thì hắn đã không còn thở. Máy bay rơi tự do cho nên chúng ta mới dễ dàng bắt được.”

“Thủ đoạn độc ác như vậy là của ai?” Lâm Thiên Vũ cảm thán lắc đầu.

Sau khi quân khủng bố rút đi, chiến hạm theo bảo vệ Nebula cũng lần lượt xuất hiện. Toàn bộ con tàu được sơ tán sang chiến hạm của Hoàng Thiên. Một chiến hạm khác của Hoàng Thiên cũng chờ theo máy bay đến cứu chữa cho những người bị thương.

Sau lần khỏi mù mịt, Bà Minh đảo mắt khắp nơi, mắt bà nhanh chóng dừng lại trên người Bảo Vy đang nằm trong vòng tay của Ứng Túc. Bà hét lớn: “Bảo Vy! Nhanh! Sang đây.”

Bảo Vy giật mình, nhìn về phía bà. Sau đó cô từ trong người Ứng Túc băng qua đám hỗn độn bước nhanh về phía bà.

“Bác gái, ông ấy...” Ứng Túc thấy vậy cũng chạy theo vợ, vừa nhìn thấy Lưu Viễn hắn liền cất tiếng hỏi.

Bảo Vy không nói gì, lập tức ngồi xuống áp tai vào ngực bệnh nhân, tay phải kiểm tra hơi thở, sau đó nhìn qua vết thương.

“Ứng Túc, về phòng lấy cho em cái túi thuốc của em”

Ứng Túc gật đầu nhanh chóng rời đi.

“Bảo Vy, con phải cứu ông ấy. Bác không thể mất ông ấy lần nữa.” Giọng bà Minh rung rung pha lẫn lo lắng và sợ hãi.

Bảo Vy, hai mắt tinh anh tinh táo trấn an bà: “Phải nhanh chóng liên hệ trực thăng đưa bác ấy vào bệnh viện để phẫu thuật lấy đầu đạn ra. Với tuổi tác của bác ấy thì khả năng hồi phục sẽ không được như người còn trẻ.”

“Bảo Vy, ý của con là ông ấy còn cơ hội.” Bà Minh như sống lại, hai tay giữ lấy tay Bảo Vy mừng rỡ.

“Hô hấp vẫn hoạt động, vị trí của viên đạn không phải ở vào chỗ hiểm. Chính xác hơn thì cháu cần kiểm tra kỹ mới biết được.” Bảo Vy vừa nói vừa quan sát Lưu Viễn hơi thở đang rất yếu.

Bà Minh vui mừng nói. Ta lập tức gọi chuyên cơ cho cháu. Nhanh, ông ấy bị mất quá nhiều máu sẽ không tốt.” Sau đó bà cầm điện thoại gọi cho chuyên cơ của riêng mình cho Bảo Vy.

Ứng Túc dùng tốc độ nhanh nhất mang túi dụng cụ của Bảo Vy đến. Cô tiến hành sơ cứu và tiêm thuốc cho Lưu Viễn. Sau một loạt các động tác sơ cứu chuyên nghiệp, Lưu Viễn được đưa ra chuyên cơ của bà Minh và bay về bệnh viện New York. Tinh Nhật và Ứng Túc cũng theo bà và Bảo Vy đi New York.

Hoàng lão gia nhìn thấy Tinh Vân bị bắt cóc vẫn chưa tìm được liền lên con đầu tim. Hoàng Gia Khiêm cũng đưa ông về New York.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37-2: Hậu chiến(II)

“Gia Khiêm, con phải tìm được em và không được để Nebula bị chìm.” Hoàng lão gia trước khi đeo ống thở liền nắm tay Hoàng Gia Khiêm căn dặn.

Hoàng Gia Khiêm cả người ướt đầm mồ hôi, quần áo xốc xệch. Công tác cứu hộ con tàu, trấn an khách mời, trấn áp truyền thông trong thời gian ngắn đã khiến anh phờ phạc.

“Ông ngoại an tâm, con nhất định đưa Tinh Vân bình an trở về. Nebula là con tàu không bao giờ chìm.”

New York vốn là căn cứ địa của Lâm gia và Lâm Thiên Vũ cho nên trong thời gian ngắn nhất mọi thiết bị cần thiết để truy tìm ra tung tích của Tinh Vân nhanh chóng được anh thiết lập trong phòng làm việc cao nhất tại khách sạn The Heaven.

Đoàn Nam Phong cả người vô lực tựa vào ghế sofa trong phòng làm việc của Lâm Thiên Vũ, anh ôm trán mệt mỏi suy nghĩ.

Một lúc sau Hoàng Gia Khiêm bước vào, tay cầm tập hồ sơ đặt xuống bàn: “Đã tìm ra một manh mối.”

Đoàn Nam Phong như lò xo bật dậy chop lấy tập hồ sơ mở ra xem: “Đây là những người trên tàu biển mất sao?”

Hoàng Gia Khiêm gật đầu: “Chính là bọn chúng. Sau khi, Tinh Vân bị đưa đi, toàn bộ bọn chúng cũng biến mất theo. Những tên bị mất bị thương mà chúng ta bắt được đa phần là được thuê từ quân tình nguyện trong quân đội của những quốc gia Nam Mỹ, Trung Đông, Tây Phi... Bọn chúng được huấn luyện bài bản và chuyên nghiệp và nhận lời đánh thuê. Người thuê rất thông minh, chúng dùng nguồn nhân lực từ nhiều hướng để chúng ta không sao lần ra được tung tích của bọn chúng từ bọn lính đánh thuê này.”

“Không có một ai là người của bọn chúng sao?” Lâm Thiên Vũ chau mày hỏi.

“Có, nhưng tất cả đã tự sát.” Hoàng Gia Khiêm lắc đầu nói.

“Trung thành đến mức này. Đúng là ngu ngốc.” Đoàn Nam Phong lắc đầu. Anh nhìn kỹ từng gương mặt trong hồ sơ, sau đó liền dừng lại ở một trang. Mắt nhú lại, ngón tay trở vô thức giơ lên không trung: “Thiên Vũ, cậu nhìn bức ảnh này xem. Tên này trong rất quen mặt.”

Lâm Thiên Vũ ghé mắt vào tập hồ sơ. Sau đó nhìn Hoàng Gia Khiêm nói: “Anh Khiêm, chúng ta đã gặp tên này đi cùng Tinh Vân ở hồ bơi, lúc đụng mặt Lưu Uyển Linh phải không?”

Hoàng Gia Khiêm nhìn vào bức ảnh chân dung cùng hồ sơ của tên Tiến, sau đó gật đầu xác nhận.

Đoàn Nam Phong nhíu mày: “Tại sao Tinh Vân lại có liên hệ với hắn?”

Hoàng Gia Khiêm thở dài nói: “Lần trước Tinh Vân nói là tình cờ gặp trên tàu. Nhưng sau đó tôi cho điều tra lại thì ra là tên này bị một tên công tử nhà giàu và cô nàng Elizabeth bắt nạt cho nên Tinh Vân đã giúp hắn đuổi hai tên kia xuống tàu.”

Đoàn Nam Phong lại cau mày: “Không đơn giản như vậy. Tên này là cố tình tiếp cận Tinh Vân.”

Đoàn Nam Phong nhắm mắt yên lặng suy nghĩ. Sau đó anh từ từ mở mắt ra, nhìn Lâm Thiên Vũ và Hoàng Gia Khiêm nói: “Tôi đã biết hắn là ai rồi.”

Hoàng Gia Khiêm và Lâm Thiên Vũ bất động chờ câu trả lời của Đoàn Nam Phong, trông ngược không khỏi đập loạn.

“Hai người thử che đi vết sẹo dài trên mặt hắn xem, có nhận ra ai không?”

Hoàng Gia Khiêm và Lâm Thiên Vũ liền sững người, toàn thân tê cứng: “Cao Thừa Hiến, ông trùm ma túy ở Colombia.” Cả hai người đồng thanh nói và cũng nhỏ dần giọng rồi nuốt luôn mấy từ cuối.

Hoàng Gia Khiêm nhắm mắt lại: “Chả trách thủ đoạn lại hiểm độc như vậy.”

Một luồng khí lạnh chạy dọc người Lâm Thiên Vũ: “Tinh Vân sẽ thế nào đây? Hắn không để cô ấy nghiện ma túy chứ?”

Đoàn Nam Phong nhìn Lâm Thiên Vũ bằng ánh mắt lo lắng. Từ lúc anh và Lâm Thiên Vũ nhúng chân vào Hắc đạo, vào sinh ra tử chưa từng sợ hãi. Vậy mà bây giờ cả hai người tim đều như ngừng đập.

“Trùm buôn ma túy, chuyện gì cũng dám làm. Không nguyên tắc, không đạo lý. Tinh Vân lần này e là...” Hoàng Gia Khiêm phút chốc hít thở không thông, ngã khụy xuống ghế.

Không khí trong phòng phút chốc đông cứng, mãi một lúc sau, Đoàn Nam Phong mới cất nổi lời:

“Nhưng tôi không hiểu, Nebula được bố trí an ninh cẩn thận, lại đích thân anh Khiêm kiểm tra những thứ được đưa lên tàu. Với mấy tên giả mạo này tuyệt đối không thể gây hấn trên tàu. Vậy cái đám lính đánh thuê là từ đâu ra?”

Hoàng Gia Khiêm chau mày: “Đúng thế, những người và những vật được đưa lên tàu tuyệt đối được kiểm tra chặt chẽ. Hệ thống an ninh tinh vi chỉ có hơn của chính phủ chứ không thể kém được. Phía boong tàu tôi đã chặn đứng bọn chúng. Vậy đám lính này được đưa lên tàu lúc nào mà tôi không biết?”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Chỉ có một khả năng.”

Ba người đưa mắt nhìn nhau gật đầu.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-1: Mối thù(I)

Dinh thự Cielo, vịnh Marina thuộc thành phố biển Cartagena, Colombia. Tại phòng khách sang trọng sa hoa, một thanh niên có gương mặt điển trai, tóc che nửa mặt, chân đang bắt chéo, tay cầm xì gà La habana hảo hạn. Khói thuốc từ miệng anh vẫn phả đều đều vào không trung.

“Tại sao cô ấy chưa tỉnh?”

“Thưa ngài, hệ hô hấp của cô ấy vốn bị dị ứng với khói, lần này hít phải quá nhiều khói và bất tỉnh trong thời gian lâu như vậy cho nên tình hình rất nghiêm trọng. E rằng khó tỉnh lại ngay được.” Vị bác sĩ già cầm giỏ thuốc trong tay cung kính nói chuyện.

“Ông là viện trưởng bệnh viện lớn nhất nhì ở đây mà còn nói với tôi bằng cái giọng đó, có tin ngày mai cái viện rách của ông thành bình địa hay không?”

Vị bác sĩ già sợ hãi quỳ rạp xuống sàn: “Van xin ngài tha cho. Dân chúng điều trị trong viện rất nhiều. Tôi...tôi...sẽ dốc hết sức cứu chữa cho cô ấy.”

Người đàn ông cầm xì gà gạt vào tàn thuốc, ánh mắt hung hiểm như loài sói, đứng lên đi về phía vị bác sĩ nắm lấy cổ áo ông: “Tôi muốn cô ấy mau chóng tỉnh lại, không một chút sứt mẻ hay di chứng nào. Nghe có hiểu không?”

“Vâng...vâng...tôi hiểu.” Vị bác sĩ già run rẩy sợ hãi. Cao đại thiếu gia xưa nay chưa từng nói đùa. Thủ đoạn lại vô cùng độc ác.

Sau khi vị bác sĩ rời đi, thuộc hạ thân tín của Cao Thừa Hiến tiến lại gần nói: “Thiếu gia, lần này kế sách mua lại công ty đóng tàu của ngài đúng là diệu kế. Trước khi con tàu được bàn giao, chúng ta đã cẩn thận cài quân vào tầng hầm bí mật khiến thần không biết quỷ không hay. Nhờ vậy chúng ta mới bắt được “thiên kim bạc tử” của Hoàng Thiên. Ngài đúng là đa mưu túc trí.”

“Bốp! Bốp!Bốp!” Liên tục ba cái tát như trời giáng rơi xuống mặt của tên thuộc hạ thân tín.

“Khốn kiếp! Ta đã nói gì với ngươi? Tuyệt đối không được dùng boom khói. Tại sao? Tại sao? Dám cãi lời ta, ngươi chán sống rồi.” Người đàn ông có gương mặt điển trai hung tợn mắng chửi người hầu.

“Thiếu gia, thuộc hạ biết sai rồi. Thuộc hạ không dám nữa.” Tên thuộc hạ thân tín sợ hãi quỳ gối van xin.

“Ngươi vì muốn thắng nhanh, bất chấp cả mệnh lệnh của ta. Đúng là ăn gan trời.” Người đàn ông nheo đôi mắt hẹp, hung ác phun ra từng tiếng.

“Thiếu gia, xin thiếu gia tha cho. Thuộc hạ không dám nữa.” Tên thuộc hạ vãi cả mặt ra trước uy nghiêm của Cao đại thiếu gia lãnh khốc vô tình.

“Ngươi nên thấp nhang cầu cho cô ấy mau tỉnh lại. Nếu không...cả nhà ngươi chết ngàn lần không đền hết tội.” Giọng nói của người đàn ông càng ngày càng rít lên.

“Cút!”

Tên thuộc hạ sợ quá bỏ ra ngoài. Hắn chỉ sợ ở lâu Cao đại thiếu gia không vui sẽ cho hắn chết rất khó coi.

Trưa ngày hôm sau, dưới sự nỗ lực hết mình của rất nhiều bác sĩ chuyên khoa ngoại lồng ngực, chuyên khoa Tai - mũi - họng, chuyên khoa hô hấp,

chuyên khoa thần kinh... họp thành hội đồng chẩn đoán tìm cuối cùng cũng giúp Tinh Vân qua khỏi tình trạng nguy hiểm.

Tinh Vân lơ mơ mở mắt, lúc này trời bên ngoài đã tối. Các bác sĩ vẫn đang đặt ống thở và truyền dịch cho cô. Cô nhìn quanh thì thấy mình đang ở trong một căn phòng ngủ sang trọng rộng lớn. Xung quanh treo những bức tranh bằng vàng và ngọc thạch quý giá. Cô lại nhìn một lượt cơ thể mình thì lại thấy được gắn nhiều ống, bên cạnh còn có máy thở và đo nhịp tim.

Cô mờ hồ nhớ lại tình cảnh lúc đó. Ba cô bị trúng đạn, cô bị bắt đi, Tinh Nhật và mẹ cô kêu khóc. Ông ngoại cô đuổi theo cô. Sau đó thì cô không biết gì nữa. Đây không phải phòng của cô, nói vậy là cô đang bắt cóc sao? Chuyện gì đã xảy ra trên tàu Nebula? Ai đã bắt cô đến đây?...

Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu cô khiến cô đầu óc mụ mị. Không nghĩ nổi nữa Tinh Vân đành bất lực nằm xuống giường.

Đúng lúc này người giúp việc bước vào, nhìn thấy Tinh Vân đã tỉnh liền vui mừng đi báo cho Cao Thừa Hiên biết. Cao Thừa Hiên nghe xong bỏ dở chén cơm chạy lên xem Tinh Vân. Nhìn thấy cô tỉnh dậy ngờ ngác nhìn quanh lòng hân vui mừng khôn siết nhưng không thể hiện ra bên ngoài.

Tinh Vân nhìn ra phía cửa phòng, một bóng người đàn ông cao ráo bước vào. Cô vô thức sợ hãi co người trốn vào chăn. Một lúc sau không nghe động tĩnh cô ló hai mắt ra khỏi chăn, nhìn ngó ra cửa không thấy ai, khi nhìn lại mới giật mình vì hân ngồi ngay sát bên cô.

Gương mặt của người đó phóng đại trước mắt cô. Một thanh niên tầm hai sáu hai bảy tuổi, đôi mắt sáng, gương mặt rất điển trai, mái tóc cắt ngắn sành điệu, tai xỏ khuyên. Hân nở nụ cười với cô lộ ra chiếc răng khểnh càng tăng thêm vẻ điển trai của anh.

“Anh là...” Tinh Vân nhìn người xa lạ trước mặt có phần quen quen. Nhìn hân không có ác ý cho nên cô cũng không còn lo lắng nhiều. Cô bỏ chiếc chăn đang cầm trên tay xuống. Khuôn mặt xinh đẹp đối thẳng mặt của hân.

“Em đã quên tôi rồi sao, Hoàng tiểu thư?” Cao Thừa Hiên cất tiếng. Giọng nói của anh khiến cô nhớ ra.

“Tiền? Anh là Tiền sao? Cái sẹ? Nó đâu rồi?” Tinh Vân sững sờ, nhất thời ấp úng không hiểu được mục đích anh ta bắt cô đến đây là gì?

“Cái sẹ sao? Em thích nó à?” Cao Thừa Hiên mỉm cười khoe ra chiếc răng khểnh rất duyên.

Thấy Tinh Vân khê lắc đầu. Cao Thừa Hiên lại nói tiếp: “Cái sẹ đó là giả. Tôi dùng thân phận giả để lên được con tàu Nebula.”

Tinh Vân nhú mày: “Vì sao anh phải làm vậy?”

Cao Thừa Hiên cười lớn: “Còn không phải là để bắt được em và đánh chìm con tàu của em hay sao?”

Tinh Vân lắc đầu như không thể tin được vào tai mình. Cô liền hỏi lại: “Trước nay chúng ta không hề quen biết. Sao anh phải làm vậy?”

Cao Thừa Hiên nhú đôi mắt đẹp lại nhìn cô. Ánh mắt lộ ra uất hận khó tả. Phút chốc anh như biến thành người khác. Tinh Vân sợ hãi nhìn anh, cô lí nhí nói: “Anh ghét tôi lắm sao?”

Nghe Tinh Vân hỏi vậy, Cao Thừa Hiên như quay lại với thực tại, anh khê lắc đầu. Gương mặt ít nhiều giãn ra. Ánh mắt anh nhìn về phía xa xăm: “Tôi không ghét em, một chút cũng không. Ngược lại rất thương thức em. Nhưng...ông em là người tôi không thể tha thứ được.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38-2: Mối thù(II)

Tinh vân lí nhí hỏi, cả người cô co rúc lại góc giường: “Ông tôi đã làm gì anh sao?”

Cao Thừa Hiên nắm chặt tay thành nắm đấm: “Ông em là kẻ tội ác tày trời. Một kẻ phản trắc, lừa thầy phản bạn, lợi dụng phụ nữ. Em nói xem, kẻ đó có nên tồn tại trên đời không? Vậy mà hắn lại sống tốt như vậy. Vui vẻ hạnh phúc như vậy.” Càng nói giọng của Cao thừa Hiên càng cao lên, hắn hung dữ tiến lại gần chỗ cô, nhìn thẳng mặt cô.

Tinh Vân liên tục lắc đầu phủ nhận: “Không, ông ngoại tôi không phải người như vậy.”

Cao Thừa Hiên cười lớn: “Không phải người như vậy? Haha...” Trong giọng cười của anh có mĩa mai, có chua xót.

Tinh Vân sợ hãi phủ nhận: “Chắc chắn có hiểu lầm. Ông ngoại là người tốt nhất trên đời. Ông không làm như vậy. Không phải...” Giọng nói của Tinh Vân lạc đi vì nước mắt lần khó chịu khi có người nhục mạ ông mình.

“Tốt nhất sao? Thật buồn cười.” Cao Thừa Hiên cười lớn, sau đó im bặt. Hắn mở tung cửa sổ, châm thuốc hút. Mất hẳn nhìn vào từng vòng khói thuốc, chậm rãi nói: “Tinh Vân, em so với ấn tượng ban đầu của tôi không khác gì cả. Vẫn ngây thơ và trong sáng như vậy. Nhưng tôi lớn lên không giống em. Từ nhỏ tôi đã biết cái gì gọi là thủ đoạn và che giấu. Một nửa Thế Giới này chỉ là những lớp vỏ nguy trang đẹp đẽ hoa lệ nhưng bên trong thì mục rỗng thối nát.”

Tinh Vân thất thần nhìn dáng vẻ trầm ổn u sầu của người đối diện. Từng giọt nước mắt vẫn đều đặn được chảy vào người cô. Cao Thừa Hiên không muốn kích động cô, cho nên hắn liền dùng lời lẽ nhẹ nhàng nhất để nói chuyện với cô.

“Tôi sẽ kể cho em nghe một câu chuyện từ hơn năm mươi năm trước. Khi mà ông của em và gia đình vừa đặt chân đến nước Mỹ. Lúc đó ông ấy mở một văn phòng luật sư ở Washington. Ông ấy là một luật sư rất giỏi cho nên đã được nhà họ Cao chúng tôi mời làm cố vấn pháp luật và giúp chúng tôi quản lý tài chính của gia tộc. Nhà họ Cao chúng tôi rất quý ông ấy. Ông cố của tôi đã dạy cho ông ấy nghề giám định ngọc, nhận ông ấy làm học trò duy nhất và giao cho ông ấy nhiều vụ làm ăn béo bở. Ông nội tôi cũng coi hắn như anh em trong nhà “vào sinh ra tử”. Nhưng cái người ông của cô đã đáp lại tấm chân tình của ông cố và ông nội tôi bằng cách cườm trên tay những vụ làm ăn của nhà họ Cao. Tệ hơn còn cườm luôn em gái của ông nội tôi. Ông cố tôi biết chuyện một mực ngăn cản họ bởi vì ông ngoại cô đã có vợ con.” Nói đến đây Cao Thừa Hiên thờ dãi.

Những chuyện này cũng khiến Tinh Vân kinh ngạc. Cô chưa bao giờ biết ông ngoại mình lại phong lưu đa tình như vậy. Cô lắc đầu như cố không tin vào chuyện này. Cao Thừa Hiên lại kể tiếp: “Sau khi ông cố của tôi bị bệnh nặng qua đời vẫn trần trối cho ông nội tôi tuyệt đối không được tin tưởng ông của cô và không cho bà cô của tôi qua lại với ông ngoại cô. Nhưng lúc đó hắn đã có thể lực vững chắc và cơ ngơi đồ sộ ở Mỹ. Khốn nạn hơn là bà cô tôi đã có thai con của hắn.” Nói đến đây Cao Thừa Hiên như thêm một tầng tức giận. Hắn nắm chặt nắm tay đấm xuống thành ghế gỗ: “Ông ngoại cô lúc đó và ông nội tôi lúc đó cùng tranh chấp một vụ làm ăn mang tên là “ngọc thạch đen”. Nhờ vào tài năng của ông nội tôi mà khối “ngọc thạch đen” lớn nhất trên Thế Giới đã được tìm thấy và khai thác. Khối ngọc thạch quý hiếm giá trị cực lớn này được ông cô nga giá mua về. Nhưng kỳ thực là ông ta muốn cướp lấy nó từ ông nội tôi. Ông nội tôi biết được âm mưu của hắn cho nên tương kế tựu kế bày binh bố trận cho hắn sập bẫy. Lúc hai bên đấu súng với nhau, ông nội tôi đã bắt được hắn. Không ngờ, bà cô của tôi đã nỏ súng bắn chết ông nội tôi để cứu nhân tình của mình.” Nói đến đây, ngực Cao Thừa Hiên đau đớn. Hắn ôm ngực cảm hận nhìn Tinh Vân. Nhưng mỗi lần hắn nhìn vào đôi mắt sáng như hai vì sao của cô thì hắn lại không sao cảm ghét được.

Tinh Vân nghe đến đây cũng vô thức đưa tay lên che miệng mình lại. Em gái giết chết anh trai, quả là bi kịch thể gian. Chả trách cái tên này ôm hận ba đời như vậy. Nhưng cô lẽ câu chuyện không dừng lại ở đó.

Cao Thừa Hiên lại phả thuốc vào không trung: “Sau khi hắn trốn được, hắn đã không quay lại nhà họ Cao nữa. Bỏ mặc bà cô của tôi một mình với cái thai sắp sinh cùng bao lời nguyện rửa di nghị. Mỗi ngày bà ấy đều sống trong cảnh hồi hận ăn năn cho đến khi con trai chào đời. Bà ấy vẫn sống và chờ đợi ông ngoại của cô nhưng không lâu sau đó bà ấy đọc được một tin trên báo nói về khối “ngọc thạch đen” ấy được ông ngoại cô tặng cho vợ mình và khắc thành bức tượng “Hoàng phu nhân” xinh đẹp động lòng người khiến mọi người trầm trồ và tán thưởng tình cảm vợ chồng của họ. Bà cô của tôi do uất ức, do tổn thương, do ân hận, do hối tiếc vì trao nhầm tình cảm cho nên sinh ra trầm cảm. Một lúc nghĩ không thông đã ôm đứa bé nhảy từ ban-công xuống.”

Tinh Vân sợ hãi lấy tay che miệng lại, một luồng khí lạnh trào ngược trong sống lưng khiến cô rùng mình: “Không...”

“Tất cả những chuyện này do bà nội kể cho tôi nghe, sau đó tôi đã lục lại tin tức năm đó để xem. Ngày mai sẽ có người mang báo về vụ việc đó cho cô xem” Cao Thừa Hiên nhắm mắt thờ dãi, sau đó dụi thuốc vào khay gạt rồi đứng lên đi ra khỏi phòng như tìm chút bình ổn.

Tinh Vân một mình ngồi trong phòng ngẫm nghĩ về lời của hắn. Bức tượng “ngọc thạch đen” được đặt trang trọng ở phòng khách biệt thự nhà họ Hoàng ở Chicago. Bức tượng khắc hình bà ngoại cô ôm mẹ cô nhìn rất đẹp và xúc động. Thì ra câu chuyện phía sau nó lại thế lương như vậy. Nhưng liệu trong này có ẩn tình gì hay không?

Tinh Vân đưa hai tay ôm đầu. Cô không sao hiểu được càng không thể biết được phía sau nó có ẩn tình gì. Cô chỉ biết nhà họ Cao liên tiếp gặp bi kịch khiến Cao Thừa Hiên không tha cho ông của cô. Hắn đã dày công bày kế bắt cô đến đây, liệu hắn định trả thù như thế nào đây?”

(Các bạn đã đọc bộ Thiên Kim Bạc Ti có nhớ bức tượng bằng ngọc thanh đen này không này không?)

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-1: Chiếm đoạt(I)

Hai ngày sau, Tinh Vân vẫn nằm trên giường bệnh. Cho đến sáng ngày thứ ba, sau khi hội đồng chữa trị thống nhất ý kiến rằng nàng hoàn toàn bình phục thì Cao Thừa Hiến mới cho nàng xuống giường. Hai ngày qua, đêm nào hắn cũng lên đến thăm nàng, nhìn nàng ngủ say trong lòng hắn bỗng dâng lên cảm giác thân thuộc lạ thường. Hắn biết hắn thích nàng và hơn nữa muốn nàng ở mãi bên cạnh hắn.

Mấy ngày nay, Yên Di không có ở nhà, nàng theo bà nội hắn đến tận cái chùa gì đấy ở Trung Quốc tu tập. Tự nhiên hắn cũng thấy được an tâm theo đuôi cảm giác trong lòng hắn với Tinh Vân.

Nhưng xui quấy thay, sáng nay Yên Di lại quay về khiến hắn một chút vui vẻ cũng không có. Không phải hắn sợ nàng mà là hắn không muốn có nàng trong phạm vi hơi thở của hắn. Đặc biệt là không muốn Tinh Vân biết để sự tồn tại của nàng. Phải, nàng là thiếu phụ nhân của hắn. Đường đường chính chủ được bà nội hắn cưới về cho hắn. Nhưng ngay cả nhìn nàng hắn cũng chưa từng nhìn nói chi đến những chuyện khác. Không phải hắn lương thiện, ăn chay để lỵ căn thanh tịnh mà là hắn không muốn trách nhiệm với nàng. Càng không muốn dính líu với nàng. Bà nội hắn vì ngày tháng năm sinh của nàng hợp với hắn mà cưới nàng về cho hắn. Có phải là chuyện buồn cười nhất thế gian hay không? Còn nàng vì thiếu nợ nhà hắn mà đồng ý lấy hắn. Hắn không biểu lộ, nàng cũng thờ ơ suốt cả năm nay. Nhưng cái mối quan hệ “người dung nước lã” này nói ra liệu có ai tin. Nhất là khi Tinh Vân trong lòng có người khác, nàng càng có lý do để bỏ mặc hắn.

Yên Di biết hắn hay ra bên ngoài tìm vui, nàng cũng biết hắn không thích nàng nhưng nàng vẫn làm tròn trách nhiệm con dâu nhà họ Cao như lời hứa với bà hắn. Sau ba năm nếu nàng không có thai coi như nàng trả xong số nợ và tự do. Điều kiện không tệ nên nàng đồng ý. May mắn cho nàng, cả năm rồi hắn không nhìn tới nàng. Nàng cầu trời cho hắn quên luôn sự tồn tại của nàng. Mỗi ngày đều lấy viết đánh dấu lên tường chờ ba năm nhanh chóng trôi qua.

Nhưng lần này về nhà thì lại khác, hắn mang cả đàn bà về nhà thì có phải đang khiêu khích nàng hay không?

Trong bữa cơm, hắn không ăn cùng Yên Di, ngược lại mang cơm lên phòng Tinh Vân ăn cùng nàng. Tinh Vân cảm thấy mà áy ngại với những lời lần trước hắn nói. Hôm đó hắn có vẻ rất đau khổ quay lưng rời đi. Sao hôm nay hắn lại dịu dàng mời nàng dùng cơm? Hắn không định giết nàng hay trả thù cho ông hắn hay sao?

Thấy Tinh Vân ăn rất chậm rãi, Cao Thừa Hiến liền ngẩng mặt lên hỏi: “Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

Tinh Vân lắc đầu: “Rất ngon.”

Cao Thừa Hiến mỉm cười dịu dàng nói: “Vậy ăn nhiều một chút. Có cháo tổ yến, em ăn một chút cho mau khỏe lại.”

“Cám ơn” Tinh Vân nhẹ nhàng yếu ớt nói ra. Đây là bắt cóc sao? Hắn rõ ràng là mời nàng tới nhà làm khách mới đúng chứ?

Tinh Vân húp xong chén cháo, không nhịn được liền hỏi: “Tiến, anh định để tôi ở chỗ này đến bao giờ?”

“Đến khi ông em chết.” Cao Thừa Hiến lạnh lùng phun ra một câu trù ẻo.

Tinh Vân giật mình lắc đầu: “Anh định làm gì ông tôi?”

“Chờ ông ta nhớ em mà chết.” Cao Thừa Hiến ngẩng lên lấy khăn ăn chùi khóe miệng.

“Không, đừng như vậy. Xin anh tha cho tôi về. Tôi rất nhớ ông tôi. Ba tôi nữa, ông ấy đang bị thương. Sống chết không rõ. Tôi rất lo cho ông ấy.” Giọng nói Tinh Vân lạc đi, nàng yếu mềm và mong manh đến đáng thương.

Cao đại thiếu gia cao cao tại thượng lạnh lạnh lùng lùng nhếch môi cười: “Đừng ồn ào như thế. Phía bên Mi chưa có báo tin ai chết hết. Em có thể yên tâm ở lại đây.”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39-2: Chiếm đoạt(II)

Tĩnh Vân lắc đầu: “Không, tôi không muốn ở đây. Tôi muốn về nhà.”

Cao Thừa Hiến nâng cằm nàng lên, hai mắt nàng như hai ngọn thắp rờn rờn nước mắt, mi lệ vô cùng: “Em không thích nơi này sao? Điều kiện không bằng biệt thự của nhà em sao? Ai phục vụ em chưa tốt, tôi sẽ bóp chết kẻ đó.”

Tĩnh Vân hoảng sợ lắc đầu: “Không có, mọi thứ rất tốt. Chỉ là tôi nhớ nhà, muốn về nhà.”

Đôi mắt Cao Thừa Hiến trở nên băng lãnh: “Nhớ nhà sao? Em là đang nhớ nhà hay nhớ cái tên Đoàn Nam Phong đó?”

Cao Thừa Hiến nhắc đến Đoàn Nam Phong khiến tim Tĩnh Vân ngừng lại một nhịp. Phải, nàng nhớ anh, nhớ da diết, nhớ giây phút cuối bên anh trước khi con tàu gặp nạn. Giây phút hoa lệ đẹp đẽ của nàng và Nam Phong hiện lên trong trái tim nàng. Nếu không có cái tên này xuất hiện thì một nhà ba người của nàng vui vẻ biết bao nhiêu.

Không thấy Tĩnh Vân nói gì nhưng ánh mắt xa xăm vời vời khi nghĩ về người đàn ông khác khiến hắn không chịu được: “Tĩnh Vân, tôi cảm em, cảm em nghĩ về người đàn ông khác. Trong lòng em từ nay chỉ được phép nghĩ về một mình tôi thôi.”

Tĩnh Vân bị hắn kéo về với thực tại. Nàng mơ hồ không hiểu vì sao cái tên này nói những lời này với nàng. Hắn nói vậy là ý gì? Giọng điệu này rất quen thuộc. Cái kiểu bá đạo làm cha thiên hạ này rất quen. Hình như đàn ông có tiền, có sắc đều như vậy. Tự cho mình cái quyền ép buộc suy nghĩ và khống chế tình cảm của người khác.

Tĩnh Vân chưng hửng nhìn người trước mặt, ấp úng hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì? Tôi nhớ vị hôn phu của tôi là sai hả?”

Ba tiếng “vị hôn phu” rời khỏi miệng nàng ngọt ngào đến vậy khiến hắn nổi điên tiếng lại túm lấy tay nàng kéo nàng vào người, ôm chặt lấy nàng.

“Bỏ ra, Tiến! Mau bỏ tôi ra. Anh làm gì thế?” Tĩnh Vân nhăn nhó, vùng vẫy, gào thét khỏi người Cao Thừa Hiến nhưng hắn không có ý định buông nàng ra. Đôi tay rắn chắc cường tráng giữ chặt nàng trong lòng. Hắn cúi xuống áp cằm vào vai nàng, giọng nói lạnh như băng: “Những ngày ở trên tàu nhìn em và hắn quấn quýt bên nhau, tôi đã không thể chịu nổi. Tĩnh Vân, tôi nói cho em biết, em chỉ có thể là của tôi. Lâm Thiên Vũ, Đoàn Nam Phong hay Hoàng Gia Khiêm cũng đừng mong có được em.”

Tĩnh Vân há hốc mồm nhìn hắn, ánh mắt sợ hãi pha lẫn kinh ngạc: “Anh nói gì vậy? Chúng ta trước nay chưa từng quen biết. Tôi không biết gì về anh cả. Sao anh lại nói ra những lời như vậy?”

Giây phút yên lặng trôi qua, Cao Thừa Hiến nhìn sâu vào ánh mắt nàng. Hắn như bị đôi mắt đắm lẹ, không có đáy của nàng hớp hồn. Giọng nói của hắn càng lúc càng thấp, bản thân như không thể khống chế được chính mình: “Tĩnh Vân, tôi thích em. Lần đầu tiên nhìn thấy em tôi đã thích em rồi. Càng ngày càng si mê em. Hãy ở lại bên cạnh tôi. Cả đời này cũng đừng rời đi. Tôi hứa sẽ không tìm ông em trả thù nữa. Được không?”

Tĩnh Vân lập tức lắc đầu: “Không được. Tôi không yêu anh. Người tôi yêu chỉ có anh ấy thôi. Anh mau thả tôi ra.”

Cao Thừa Hiến tính tình không điềm tĩnh như Đoàn Nam Phong càng không có chút nhẫn nại. Xưa nay chuyện hắn muốn chưa bao giờ là không được. Phụ nữ mà hắn muốn càng không có chuyện nói không với hắn. Cho nên khi nghe Tĩnh Vân thẳng thắn cự tuyệt thì hắn cảm thấy bị sốc. Thẹn quá hóa giận, hắn liền ra tay chiếm đoạt nàng.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám on các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cự tuyệt

Cao Thừa Hiến nhẹ như không nhấc bổng Tinh Vân lên không trung đi vào bên trong phòng ngủ. Ánh mắt hắn đã đỏ lên, hơi thở cũng không bình thường, não hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất là chiếm đoạt nàng.

Nhẹ như không hắn vút Tinh Vân lên chiếc giường êm ái rộng lớn trong phòng ngủ. Chiếc váy nàng đang mặc cứ thế vô tình tóc lên lộ ra những khoảng da thịt đẹp để mê hồn càng khiến dục vọng trong đầu hắn bốc hỏa kêu gào.

Tinh Vân bất ngờ bị tiếp xúc mặt giường nàng liền suýt xoa cái lưng, miệng thì lầu bàu: “Tôi vừa ăn no, anh để tôi tự đi không được hay sao mà ném mạnh như vậy? Tường mình khỏe là hay lắm đấy? Cái đồ tay chân to phá hoại hoa màu.”

“Em nói gì đấy?” Cao Thừa Hiến khó chịu hỏi lại. Nàng dám nói hắn “phá hoại hoa màu”. Đúng là chán sống.

Tinh Vân thấy hắn vẫn giữ mặt đầm đìa như nấy ông thần ở miếu liền không dám nói gì nữa, chỉ lắc đầu.

Nhìn nàng ngoan ngoãn ngồi thu chân vào góc giường, Cao Thừa Hiến cũng dịu dần tâm trạng nóng nảy. Nhưng hắn tuyệt nhiên không có ý định buông tha nàng. Nơi nào đấy trong hắn đã rất khó chịu.

Cao Thừa Hiến tiến lại gần chỗ nàng ngồi, ánh mắt mê luyến nhìn nàng. Tinh Vân ngửi thấy mùi vị của sự nguy hiểm. Não nàng mách bảo chuyện của ba năm trước đang sắp diễn ra. Tự nhiên Tinh Vân rung mình, miệng lắp bắp: “Anh đừng đến gần tôi. Rốt cục anh muốn thế nào mới thả tôi về?”

“Về nhà sao?” Cao Thừa Hiến lơ đãng hỏi lại.

Tinh Vân gạt đầu rất nhanh, ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn hắn.

Cao Thừa Hiến cười lớn, sau đó lạnh lùng nói: “Em đừng mơ. Tôi muốn em mãi mãi ở lại đây.”

Nói xong chưa kịp để Tinh Vân phản ứng hắn đã đè nàng dưới thân. Hai tay khóa tay nàng trên đầu, sau đó áp môi hôn nàng nồng nhiệt. Tinh Vân cắn chặt môi, ngậm chặt miệng, hai chân không ngừng đá hắn. Cái hoàn cảnh này sao cứ lặp đi lặp lại trong đời nàng. Không biết kiếp trước nàng đã gây nên cái tội gì để kiếp này bị ức hiếp như vậy. Nhắm mắt bất lực thở dài. Tinh Vân không chống cự nữa. Chỉ im lặng nhắm mắt lại.

Cao Thừa Hiến thấy nàng không chống cự nữa thì không tiếp tục dùng sức. Hắn nói lỏng chân ra không kiềm hãm nàng nữa. Tay cũng không giữ chặt tay nàng nữa. Gương mặt điển trai của hắn nhếch lên nụ cười đắc thắng. Cuối cùng nàng cũng ngoan ngoãn nằm trên giường của hắn.

Lúc này, Cao Thừa Hiến liền đưa tay cởi cúc áo sơ mi của hắn ra. Từng chiếc cúc áo mã nỏ bọc vàng đắt giá được cởi ra lộ ra vòm ngực săn chắc.

Tinh Vân nhân lúc hắn phân tâm liền vớ gạt tàn thuốc bằng pha lê ở đầu giường đập mạnh vào đầu mình.

Cao Thừa Hiến hoàn toàn bất ngờ trước tình huống này, hắn nhìn nàng trân trối. Có nằm mơ hắn cũng không ngờ nàng lại dùng cách ngu xuẩn này để cự tuyệt hắn.

“Tinh Vân!” Hai mắt của Cao Thừa Hiến bắt đầu hoảng loạn. Tim hắn đập nhanh vô cùng. Hắn gọi tên cô nhưng lúc này Tinh Vân đã bất tỉnh nằm trên giường.

Hắn đưa tay chạm vào đầu cô, sau đó đưa lại gần nhìn thì thấy một mảng máu bết trên tay mình. Cao Thừa Hiến không phải là người mềm yếu, chưa từng thấy máu nhưng đây là máu của một cô gái yếu đuối bị hắn ép đến cùng đường mà tự vẫn. Điều này khiến trái tim hắn chấn động mà rung lên bất thường.

Cao Thừa Hiến đau đớn gọi tên nàng: “Tinh Vân tỉnh lại. Tỉnh lại mau cho tôi. Tôi ra lệnh cho cô mau tỉnh lại. Cô không được có chuyện. Tôi không cho phép cô bỏ tôi. Tôi không cho phép...” Cứ như vậy Cao Thừa Hiến ôm lấy Tinh Vân gào thét trong uất ức phần tức và đau lòng.

Tiếng còi cấp cứu nhanh chóng đến nhà đưa Tinh Vân vào bệnh viện tư nhân snag trọng nhất của nhà họ Cao. Bên ngoài phòng cấp cứu, Cao Thừa Hiên thất thần ngồi cúi mặt vào tai bàn tay đang đan chéo vào nhau.

“Hắn là đang lo lắng sao? Không. Không phải. Hắn là đang lo sợ. Hắn lo sợ nàng rời bỏ hắn vĩnh viễn. Hình ảnh xinh đẹp tỏa sáng rực rỡ trong ánh nắng chiều của nàng vào ngày hôm đó cứ hiện đi hiện lại trong lòng hắn. Chiếc váy bạc trải dài dưới sàn như dát cả ánh chiều vào thân hình nàng yêu kiều xuất hiện trước mắt hắn đã khiến hắn không sao quên được.

Nàng chết đi xem như hắn đã trả được thù, nhưng tại sao hắn lại lo sợ chuyện đó xảy ra như vậy. Đây là yêu sao? Vì yêu mà dễ tâm, vì yêu mà lưu luyến, vì yêu mà thương tiếc nàng.”

Ngồi nghĩ suốt cả một đêm, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được hắn đối với nàng là yêu hay hận. Chỉ biết hắn muốn nàng...sống.

Bước ra vườn hoa gần đó, rút điều thuốc ra, hắn châm lửa hít một hơi dài để thả lỏng tinh thần. Ánh sáng ban mai rọi vào gương mặt tuấn tú hốc hác vì mất ngủ. Thù hạ từ ngoài bước vào cúi đầu cung kính thưa: “Thiếu gia, phía bên Mi có tin báo. Đoàn Nam Phong, Lâm Thiên Vũ và Hoàng Gia Khiêm đã tra ra tung tích của Hoàng tiểu thư. Bọn chúng chuẩn bị kéo sang đây.”

Cao Thừa Hiên hướng mặt về phía mặt trời buổi sáng đang từ từ nhô lên, uy quyền ra lệnh: “Đem cuộc băng quay cảnh tự vẫn của Hoàng tiểu thư tới qua cắt ra một số đoạn không cần thiết. Sau đó gửi cho bọn chúng, tung tin Hoàng tiểu thư đã chết. Hai ngày sau đưa tin tìm được một xác nữ bị ném xuống sông không rõ hình dạng, chỉ có trang phục và trang sức là của Hoàng tiểu thư. Ngoại trừ sơi “đây chuyện mê hoặc” ra, hãy đem tất cả tư trang của cô ấy gắn vào cái xác.”

Người thủ hạ cúi đầu nghe lệnh: “Thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

Cao Thừa Hiên lại nói: “Bệnh viện của chúng ta không thiếu xác vô chủ, hãy chọn lựa cẩn thận, tránh sơ xuất. Nhớ là phải tìm người phụ nữ Á Đông có vóc dáng tương tự. Nhớ kỹ, không được giết người.”

“Thuộc hạ nhớ rõ.” Người thủ hạ cúi đầu vuông góc với mặt đất rồi lui ra.

“Đoàn Nam Phong, Tinh Vân từ giờ sẽ không còn là của mày nữa.” Cao Thừa Hiên mẫn nguyện khi nghĩ đến chuyện Tinh Vân từ giờ sẽ ở lại bên cạnh hắn vĩnh viễn.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-1: Nhận xác(I)

Nhưng đáng tiếc Đoàn Nam Phong không phải kẻ ngu. Khi xem đoạn phim Tinh Vân cầm gạt tàn thuốc đập đầu mình từ camera trong phòng Tinh Vân quay lại, Lâm Thiên Vũ chấn động đến mức điên cuồng phá nát phòng làm việc của mình ở New York. Hoàng Gia Khiêm thì xót xa nhói lòng. Đoàn Nam Phong thì không cần nói, cứ ngồi im như tượng nhưng nước mắt đã rơi xuống từ lúc nào.

“Sao cô ấy có thể lương thiện như vậy? Nói cho tôi nghe xem?” Lâm Thiên Vũ tức tối chống một tay ngang hông, một tay chỉ vào màn hình, vẻ mặt tức không chịu được hiện lên rõ nét.

“Ai nói cho tôi nghe xem, tại vì cô ấy cầm cái gạt tàn đập vào đầu thằng đó, cô ta lại tự đập đầu mình? Tại sao? Tại sao?” Sau đó anh ngồi rạp xuống sàn, ôm mặt nức nở.

Đoàn Nam Phong đã không thể nói được tiếng nào, cứ ôm nỗi đau mà ứa máu trong tim.

Hoàng Gia Khiêm nắm chặt tay nói: “Cao Thừa Hiên, tao nhất định lột da mày.” Anh vốn là người ôn nhu nho nhã nhưng khi điên lên cũng thật đáng sợ.

Sau đó, cảnh sát gọi điện đến báo tin tức cái xác được tìm thấy có lẽ là của Tinh Vân và yêu cầu người nhà đến nhận. Trợ lý của Hoàng Gia Khiêm ở Chicago sau khi nhận được điện thoại của quản gia Hạ liền nhanh chóng gọi cho anh.

“Tin tức này tuyệt đối không để cho ông ngoại tôi biết. Cố gắng phong tỏa tin tức với truyền thông.” Hoàng Gia Khiêm lạnh lùng ra lệnh. Một mặt anh cùng Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ bay đến Colombia nhận xác.

Cái xác bị nát mặt, đầu vẫn tay bị thương tổn không thể xác định một trăm phần trăm tung tích nạn nhân nhưng dựa vào trang sức đeo trên người và vóc dáng và thời gian từ vong gần khít với ngày Tinh Vân tự đập đầu tự vẫn thì Hoàng Gia Khiêm và Lâm Thiên Vũ tay chân bần rần. Đoàn Nam Phong vẫn như một người chết rồi. Từ lúc anh xem đoạn phim đó anh đã không nói một lời. Anh mất vô hồn, không lộ ra vui buồn. Phút chốc như biến thành người khác.

Cảnh sát giao lại di vật của Tinh Vân cho Hoàng Gia Khiêm, trong đó có chiếc lắc tay bảy màu được thiết kế tinh xảo từ bảy loại ngọc quý. Anh liền nhận ra chiếc lắc tay độc nhất vô nhị do anh thiết kế tặng cô vào sinh nhật năm nay.

Đoàn Nam Phong liếc nhìn di vật của Tinh Vân, liền cất lời hỏi: “Sợ ‘dây chuyền mê hoặc’ đâu?”

Cảnh sát lắc đầu không biết đó là vật gì. Lâm Thiên Vũ liền nói: “Có thể ai đó nhìn thấy đã nổi lòng tham trước khi báo cảnh sát.”

Đoàn Nam Phong vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, lời nói vô cảm băng lãnh phát ra: “Tôi muốn xem qua thi thể.”

Sau khi ba người vào, nhân viên trông coi nhà xác kéo chìa khóa bao đựng thi thể xuống lộ ra gương mặt nạn nhân, Lâm Thiên Vũ và Hoàng Gia Khiêm đã đứng sững người trước hình ảnh đáng sợ trước mắt.

Nạn nhân trên đầu có vết thương, toàn bộ gương mặt xanh xao và bị rách nát. Cả hai người bọn họ nhắm mắt lại nắm chặt nắm tay. Những tưởng với ba người đàn ông từng trải, lão luyện trên giang hồ thì không có gì khiến họ sợ hãi. Nhưng khi nghĩ đó là người trong lòng họ thì cảm giác đau của mỗi người khác nhau.

“Kéo xuống tiếp đi.” Đoàn Nam Phong vô hồn nói.

Khi nhân viên nhà xác kéo hết dây kéo để lộ ra toàn bộ thân thể chết đuối kinh tởm thì Đoàn Nam Phong liền giơ đôi tay đang được đeo găng chạm vào vùng kín của tử thi. Sau đó tỉ mỉ quan sát.

Anh thở phào qua lớp khẩu trang. Sau đó bước ra ngoài nhẹ nhàng nói với cảnh sát bằng tiếng Tây Ban Nha: “Vật dụng là của người nhà chúng tôi nhưng cái xác không phải.”

Cảnh sát chưng hửng hỏi lại anh có chắc hay không. Đoàn Nam Phong gật đầu quả quyết sau đó rời đi.

Trên chiếc xe hơi sang trọng Limousine dài ngoằng, Hoàng Gia Khiêm vừa uống ngụm rượu vừa nói: “Tôi không tin Tinh Vân đã chết nhưng khi thoát nhìn thấy cái xác đó tôi đã rợn người. Mái tóc và gương mặt đều có nét giống Tinh Vân. Nói thật tôi đã lo sợ thực sự. Nếu đó là Tinh Vân tôi không biết phải làm sao nữa.”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Cậu có chắc chắn đó không phải em gái nhỏ hay không?”

Đoàn Nam Phong gật đầu, mắt đang nhìn ra cửa sổ, sau đó lại quay lại nhìn hai người bọn họ: “Tinh Vân trước đây từng có một vết sẹo ở bụng do sinh mổ. Điều này không ai biết cả. Hơn nữa khi nhìn vết thương trên đầu của cái xác đó nhìn qua cũng biết là bị thương sau khi chết. Điều này quá rõ ràng để xác nhận đó không phải là Tinh Vân.”

“Vậy sao cậu còn lấy tay xem xét chỗ đó của cái xác?” Lâm Thiên Vũ hỏi lại.

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười rất đều: “Đó là diễn cho cậu xem.”

“Diễn cho tôi xem?” Lâm Thiên Vũ kinh ngạc hỏi lại. Đoàn Nam Phong lấy tay nhẹ che lại nụ cười đắc ý tí nữa thì phát ra tiếng.

Lâm Thiên Vũ nghĩ ngợi một lúc thì mặt đỏ lên tức giận mắng: “Thằng khốn, lúc đầu sôi lửa bỏng mà vẫn không quên dần mặt tao hay sao?”

Lúc này Đoàn Nam Phong mới bật cười lớn: “Tôi nói cho cậu biết, Tinh Vân trước đây, bây giờ và sau này đều là của một mình tôi. Cậu đừng vọng tưởng.”

Hoàng Gia Khiêm nhấp một ngụm rượu vang đỏ sau đó nhẹ nhàng nói: “Đoàn tổng tài vẫn chưa rước Tinh Vân qua cửa đã có tính sở hữu lớn như vậy rồi sao?”

“Em gái của Hoàng tổng tài ‘một người gặp, một người yêu’ cho nên hy vọng anh mãi là anh trai tốt vun vén cho cô ấy.” Đoàn Nam Phong mỉm cười từ tốn nói nhưng hai từ “anh trai” được nhấn mạnh vừa như khẳng định, vừa như nhắc nhở.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41-2: Nhận xác(II)

Hoàng Gia Khiêm nâng ly rượu lên trước mặt Đoàn Nam Phong, sau đó một mỉm cười nói: “Đương nhiên.”

Lâm Thiên Vũ cảm thấy bây giờ chuyện gì cũng không quan trọng bằng sự an toàn của Tinh Vân. Anh không hơi sức kèn cựa với hai gã cao to trước mặt. Anh liền suy tư hỏi: “Sợi ‘dây chuyền mê hoặc’ liệu có sức mạnh giống như trong truyện đã nói hay không? Bây giờ Cao Thừa Hiến đang giữ nó, liệu hắn có dùng nó mê hoặc em gái nhỏ để cô ấy si mê hắn không?”

“Lâm Thiên Vũ, cậu cũng biết câu chuyện về sợi dây chuyền đó sao?” Đoàn Nam Phong nhưn mày hỏi.

Lâm Thiên Vũ ngáp một hơi, sau đó liền nói: “Cuộc chiến thành To-roa nổi danh như vậy, dù tôi lười đọc sách cũng biết chút ít đó.”

“Có một chuyện các người vẫn chưa biết.” Hoàng Gia Khiêm đặt ly rượu xuống bàn, nhưn mắt lên nhìn Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

Hoàng Gia Khiêm chép miệng kể: “Năm đó, ông ngoại còn có một nhân tình tên là Cao Nhã Miên. Người này là nhị tiểu thư nhà họ Cao, em gái ruột của ông nội Cao Thừa Hiến, Cao Hoàng Miên.”

Đoàn Nam Phong giương đôi mắt sáng nhìn Hoàng Gia Khiêm. Còn Lâm Thiên Vũ thì hú lên một tiếng khi nghĩ về Hoàng lão gia nghiêm túc định đặc không ngờ có một chiến tích tình ái như vậy.

Chép miệng một cái, Hoàng Gia Khiêm liền kể tiếp: “Năm đó, sau khi khai quật được sợi ‘dây chuyền mê hoặc’ ông ngoại đã dùng nó làm quà tặng cho Cao Nhã Miên. Trước đó thì quan hệ của họ cũng không có gì đặc biệt. Nhưng sau đó bà ấy đã rất si mê ông ngoại mặc cho ông đã có vợ con.”

Đoàn Nam Phong lấy tay xoa trán, lắc đầu nói: “Ý anh là sợi dây chuyền này thực sự có ma lực và ông ngoại vì muốn có được tài sản nhà họ Cao mà dùng nó mê hoặc Cao Nhã Miên?”

Lâm Thiên Vũ phút chốc cứng họng, trong mắt người như anh mà nói những thủ đoạn như vậy thật quá bi ối. Không ngờ lại xảy ra trong gia đình một cô gái đơn giản như Tinh Vân.

Hoàng Gia Khiêm lắc đầu: “Không phải, tài sản của Cao gia lúc đó không thể so với Hoàng Thiên chúng tôi. Hơn nữa ông ngoại có nhiều cách để kiếm tiền hơn là lợi dụng phụ nữ. Ông ngoại là yêu bà ấy thật nhưng bà ấy luôn chối từ và trốn tránh. Tôi nghe quần gia Hạ nói là ông ngoại từng nhiều lần đề nghị ly hôn với bà ngoại nhưng vì mặt mũi mà bà ngoại nhiều lần không chấp nhận. Về sau tôi cũng không rõ giữa họ có hiểu lầm gì mà cuối cùng Cao Nhã Miên đã ôm đứa con của họ nhảy lầu tự tử. Ông ngoại vì chuyện này đã tự trách rất nhiều. Trách bản thân ông hủy hoại bà ấy.”

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ đồng loạt chặc lưỡi thờ dài. Bị kịch của người trước bản thân họ không thể hiểu được, chỉ có thể xót xa. Càng không dám bình luận.

“Ý của anh có phải là, Cao Thừa Hiến muốn dùng sợi dây chuyền này để mê hoặc Tinh Vân, làm cho Tinh Vân yêu hắn rồi sau đó làm tổn thương cô ấy để trả thù ông ngoại phải không?” Đoàn Nam Phong lo lắng nói ra từng từ phỏng đoán.

Hoàng Gia Khiêm cup mắt gật đầu.

Lâm Thiên Vũ lắc đầu nói: “Không thể để chuyện này xảy ra được. Tinh Vân vô tội, sao hắn lại dùng cách bi ối này trả thù cô ấy?”

Hoàng Gia Khiêm điềm tĩnh nói: “Đó là do chúng ta suy đoán. Nhưng dù thế nào thì cũng phải nhanh chóng tìm ra Tinh Vân.”

“Chúng ta dù sao cũng đang ở Cartagena, hay là đến chào Cao đại thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy này một tiếng đi.” Đoàn Nam Phong không thể chờ hơn được liền ra chủ ý.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42-1: Biệt thự Celio(I)

Trước khi đến biệt thự Celio của Cao Thừa Hiên, Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ đã cử không ít vệ sĩ mang vũ khí đến để phô trương thanh thế với Cao Thừa Hiên. Khi chiếc xe Limousine đậu trước cổng thì phía trước đã có hơn hai mươi chiếc xe con khác dàn hàng hai bên, phía sau cũng một đoàn như vậy điều ra trận thể đẹp mắt.

Sau một hồi chuông cửa không thấy ai ra mở. Lâm Thiên Vũ hạ lệnh bắn vào cổng lớn biệt thự họ Cao. Một loạt tiếng súng nổ vang tứ phía. Lúc này một hàng vệ sĩ mà dẫn đầu là một tên cao lớn da ngâm bước ra lớn tiếng quát cái đũa bắn vỡ cổng nhà mình.

Sau khi nhìn thấy Lâm Thiên Vũ bước xuống xe, hắn mới cúi đầu chào lễ phép.

“Cao Thừa Hiên đâu?”

“Ngài ấy không có ở nhà thưa ngài.”

Không nói đến tiếng thứ hai, Lâm Thiên Vũ nháy mắt với thủ hạ trấn áp đội vệ sĩ giữ cổng của Cao Thừa Hiên. Sau đó ngang nhiên bước vào. Đoàn Nam Phong và Hoàng Gia Khiêm cũng ung dung bước xuống xe theo vào.

Yên Di đang ở ngoài vườn nằm đọc sách, nghe tiếng súng nổ phát hoảng liền đứng dậy đi ra ngoài xem thì nhìn thấy những người đàn ông mặc âu phục cao cấp, đeo kính đen, gương mặt không có gì là lương thiện. (Bao gồm ba anh chàng họ Đoàn, họ Lâm và họ Hoàng.)

Cô gái mười chín tuổi có khuôn mặt nhỏ nhắn, hai mắt to tròn sợ phát hoảng chui vào bụi cây trốn, không có chút phong thái của chủ nhà.

Hình ảnh “con thỏ nhỏ” lẩn trốn nhanh chóng rơi vào mắt “háo sắc lang” Lâm Thiên Vũ. Anh nhếch môi cười, đi về phía bụi cỏ, từ phía trên túm lấy phía sau cổ áo của cô. Yên Di bất ngờ bị phát hiện giật thót cả mình, sau đó còn bị ác nhân nhất bỗng lên liền lớn tiếng kêu khóc.

Đoàn Nam Phong và Hoàng Gia Khiêm cùng thuộc hạ không nhịn được cười trước cảnh tượng này. Hoàng Gia Khiêm lắc đầu ỏi: “Thiên Vũ, cậu bớt nghịch ngợm đi. Cô bé mới tí tuổi bị cậu dọa cho sợ hoảng hồn rồi kìa.”

Đoàn Nam Phong bồi thêm: “Đừng mất thời gian nữa, đi tìm Tinh Vân thôi.”

“Tinh Vân... Tinh Vân sao? Cái tên thật đẹp.” Yên Di nhất thời lẩm bầm tên của Tinh Vân. Lâm Thiên Vũ nghe được liền hỏi: “Thỏ con, em biết Tinh Vân đang ở đâu sao?”

Yên Di ngây ngô lắc đầu: “Tôi không biết, anh thả tôi xuống trước đi.”

Lâm Thiên Vũ chán nản buông tay. “Con thỏ nhỏ” trong tay anh nhanh chóng rơi xuống đất. Bất ngờ bị tiếp cỏ, móng của cô đau đớn vô cùng, cái mặt nhăn nhó rõ là đáng thương. Trong lòng thì không thiếu lời nguyền rủa tên ác nhân này, khi không ném người ta như vậy.

Hoàng Gia Khiêm thấy vậy liền tiến lại chỗ cô gái, đưa tay đỡ cô đứng lên nhưng Yên Di không chạm vào tay anh, chỉ tự mình chống tay đứng dậy.

“Cô bé, nói cho tôi biết, mấy hôm nay có cô gái nào tên Tinh Vân đến đây không?” Hoàng Gia Khiêm ôn nhu hỏi.

Yên Di nhìn anh gỡ cặp kính đen ra thì không có vẻ gì là người xấu. Gương mặt nam tính, nho nhã học thức lại còn điển trai nữa. Đúng là mẫu hình đàn ông thành đạt trong phim rồi.

“Không có, tôi không biết gì hết.” Yên Di lắc đầu thành thật trả lời.

Người đàn ông liền đổi giọng: “Vậy Cao Thừa Hiền là gì của cô?”

“Anh ấy là chồng tôi. À...mà không..Ừ, tạm thời là chồng tôi.” Yên Di đáp ứng trả lời. Trước câu hỏi về mối quan hệ của cô và Cao Thừa Hiền cô thật không biết trả lời thế nào.

Ba người bọn họ đưa mắt nhìn nhau chùng hững không biết nói thế nào cả. Cái tên Cao Thừa Hiền này cả trẻ vị thành niên cũng không buông tha, thiệt không có chút đạo đức “sắc lang” gì hết.

Thật ra do Yên Di hơi thấp người cho nên nhìn cô như học sinh trung học nhưng thật ra cô đã lớn lắm rồi. Mười chín tuổi rồi đó nha.

“Vậy cô là vợ của hần phải không?” Lúc này Đoàn Nam Phong mới lên tiếng. Anh chàng người da trắng tóc nâu này trong mắt Yên Di thật là quá đẹp trai rồi, lại nói tiếng Tây Ban Nha nữa. Anh ta là người Tây Ban Nha sao?

Yên Di đang mơ màng liền bị Đoàn Nam Phong kéo về thực tại bằng một câu xanh rờn: “Cô bé, cô đang đọc thần thoại Hy Lạp sao?”

Yên Di nhìn cuốn sách rơi dưới bãi cỏ, sau đó khẽ gật đầu.

“Được lắm, như vậy chắc hẳn cô biết vua Menelaus xứ Sparta phải không? Nói cho chồng của cô biết rằng Paris cướp vợ ông ta thì gây ra cuộc chiến thành To-roa lớn nhất trong lịch sử Thần- Người. Còn hẳn dám cướp vợ tôi, tôi sẽ cho cả nhà họ Cao các người hủy diệt, sẽ là cuộc chiến lớn nhất trong giới hần đạo. Kêu hần tự biết khó mà lui. Trả Tinh Vân về cho tôi.” Đoàn Nam Phong từng lời lạnh lùng nói ra đầy tính hăm dọa. Giọng anh bằng giá như đến từ hầm ngục.

Nhưng Yên Di lại ngơ ngơ hỏi lại một câu không ăn nhập gì khiến Lâm Thiên Vũ và Hoàng Gia Khiêm che miệng cười: “Anh đã có vợ rồi sao? Thật đáng tiếc!”

Đoàn Nam Phong cảm thấy hết kiên nhẫn với con thỏ nhỏ trước mặt liền hít một hơi lấy lại bình tĩnh nói: “Nè cô bé, cô không nên tiếc là tôi đã có vợ mà nên tiếc là cô không giữ được chồng mình.”

“Tôi và anh ấy đều có cuộc sống của chính mình, sao phải giữ?” Yên Di ngây ngô trả lời.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42-2: Biệt thự Celio(II)

“Tôi và anh ấy đều có cuộc sống của chính mình, sao phải giữ?” Yên Di ngây ngô trả lời.

Đoàn Nam Phong dùng vẻ mặt chán chường nhìn cô nhưng vẫn ráng kiên nhẫn hỏi tiếp: “Cô có biết Cao Thừa Hiền ở đâu không?”

Yên Di lắc đầu, dùng vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn bọn họ: “Tôi không biết, anh ta không có về nhà.”

Lâm Thiên Vũ liền hỏi: “Bao lâu rồi hần chưa về?”

Yên Di bất lực lắc đầu: “Tôi không nhớ rõ nữa. Chỉ là lâu rồi không thấy anh ta ăn cơm cùng tôi.”

“Theo cô hẳn có thể ở đâu? Hoàng Gia Khiêm lại lên tiếng.

Yên Di chắc lưỡi nói: “Các người nhiều người như vậy lại có xe còn không tìm ra anh ta. Tôi cả ngày bị nhốt ở đây thì làm sao biết được.”

Lâm Thiên Vũ nhún vai, nhìn qua Đoàn Nam Phong: “Xem ra hành vi nuôi nhốt nữ nhân kiểu này không phải mình cậu làm. Vẫn còn không ít kẻ biến thái như vậy. Có thể hẳn đang nuôi nhốt Tinh Vân ở một biệt thự nào đó rồi.”

Nghĩ đến còn có kẻ khác ngoài Đoàn Nam Phong anh nuôi nhốt cô là tìm anh như ứa máu. Anh dùng ánh mắt sáng quắc quay sang nhìn “con thỏ nhỏ”: “Nói lại với Cao Thừa Hiên tất cả những lời tôi nói. Nếu trong ba ngày chúng tôi không tìm được Tinh Vân, tôi sẽ đến san bằng chỗ này, bắt cô bán vào động điểm. Có nghe rõ chưa?”

Đôi mắt Đoàn Nam Phong ánh lên tia hung ác, bộ mặt đẹp trai nhanh chóng bị con quái vật bao trùm. Yên Di không còn thấy vẻ đẹp mê hồn như lúc ban đầu nữa mà thay vào đó là một con quỷ satan độc ác. “Không biết Tinh Vân là cô gái như thế nào mà xui xẻo xúi quẩy bị làm vợ tên này, lại còn bị chồng cô bắt đi. Bị hai con quỷ giành qua giành lại, thật đáng thương biết bao.” Yên Di nhất thời lại mơ mộng.

Thấy cô không tỏ ra thái độ gì với lời mình nói, Đoàn Nam Phong khó chịu dần thêm một câu: “Cô nghe có hiểu hay không?”

Cô gái cười cười gật đầu liên tục tỏ ý hiểu nhưng thực chất là vừa ngao du từ cõi khác quay về.

Đoàn Nam Phong lắc đầu dùng gương mặt chán chường buồn nói nhìn cô rồi quay đi.

Lâm Thiên Vũ và Hoàng Gia Khiêm không nhịn được cười cho nên vừa bước vào xe họ đã phá lên cười.

“Nghĩ xem, ở đâu lại có một thiếu phụ nhân lơ lơ như vậy? Không ngờ Cao Thừa Hiên trên giang hồ lãnh khốc lại thích kiểu này.” Lâm Thiên Vũ lên tiếng bình luận.

Hoàng Gia Khiêm liền nói: “Nhưng cũng rất xinh đẹp. Lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân.”

“Đại mỹ nhân, tiểu mỹ nhân cái gì, chưa đủ tuổi.” Lâm Thiên Vũ bồi thêm.

“Tôi nói là sau khi lớn cơ mà.” Hoàng Gia Khiêm đính chính.

Lâm Thiên Vũ lại phá lên cười: “Không ngờ anh Khiêm lại có ý này. Hay chúng ta ngay bây giờ bắt cô ấy về để anh góp gạo nuôi cô ấy lớn. Như vậy tốt hơn bán con người ta vào động điểm như Đoàn đại thiếu gia đây.”

Đoàn Nam Phong đau đầu khi nghe hai người này lái nhai chuyện gái gú. Anh muốn nhanh chóng tìm ra vợ mình, không rảnh để ý đến giống cái khác. Vậy mà sao hai cái tên này còn nhả hứng nhìn ngắm, bình luận vợ người ta như vậy. Nhưng câu nói của Lâm Thiên Vũ tình cờ lọt vào tai anh.

Chiếc xe lăn bánh được một quãng, Đoàn Nam Phong mới ra lệnh cho xe dừng lại. Trao đổi con tin, ý này cũng không tồi. Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: “Lâu lâu, cái đầu bị đặc của cậu cũng nảy ra được ý hay. Mau chóng bắt cô ta đổi với Tinh Vân.”

Hoàng Gia Khiêm và Lâm Thiên Vũ liền vỗ đùi: “Đúng là ý hay! Nhưng cô ta sẽ ở nhà ai?”

Đoàn Nam Phong trả lời nhanh nhất: “Không phải nhà tôi. Sau này Tinh Vân mà biết sẽ lột da tôi.” Không hiểu từ khi nào Đoàn Nam Phong ác quỷ lại sợ cô gái hiền lành lương thiện như Tinh Vân. Đúng là tình yêu có sức mạnh của riêng nó.

Lâm Thiên Vũ cũng nói luôn: “Chỗ tôi cũng không được, em gái nhỏ sau này biết được sẽ lại cho tôi mất điểm.”

“Cậu còn mong có thêm điểm trước mặt Tinh Vân?” Hoàng Gia Khiêm phì cười.

Lâm Thiên Vũ liền đáp lại: “Tôi thấy anh là được nhất đó, dù sao cũng có ý định nuôi con hay nuôi từ bây giờ đi.”

Hoàng Gia Khiêm liền xua tay: “Không được, tôi còn phải vào viện chăm sóc ông, lại còn sang chỗ mẹ nuôi và bác Lưu nữa.”

“Cũng chỉ có vài ngày, Cao Thừa Hiên biết vợ hắn bị bắt sẽ nhanh chóng liên lạc với chúng ta. Anh nghĩ xem, Tinh Vân bị bắt cóc là việc của nhà họ Hoàng đúng không? Chưa kể là do anh sơ suất để bọn chúng lên tàu bắt người gây rối, giờ làm chút việc liền đẩy cho chúng tôi. Chuyện này truyền ra ngoài Hoàng tổng tài anh còn cơ hội ngóc đầu sao?” Lâm Thiên Vũ phân tích.

“Bắt vợ người ta về nhà, cậu nghĩ tôi còn cơ hội ngóc đầu?” Hoàng Gia Khiêm thờ dãi hỏi lại.

“Đằng nào thì cũng đổi lại được em gái. Cái giá rất đáng.” Đoàn Nam Phong vừa nhướn mày vừa nói.

Hoàng Gia Khiêm đưa bàn tay phải lên ra hiệu đầu hàng: “Được, tôi sợ các người rồi!”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-1: Con tin(I)

Vô duyên vô cớ bị đưa đến một căn biệt thự ở New York, cô ngây ngô không hiểu gì cả. Những người bắt cô không dùng hành động thô lỗ mà chỉ nhẹ nhàng mời. Mà thực ra là chỉ nói nhẹ một cái là Yên Di làm theo nên họ không cần dùng thêm động tác dư thừa nào.

Đây là một căn biệt thự nhỏ thuộc sản nghiệp nhà họ Hoàng ở rìa thành phố New York hoa lệ. Vì là sản nghiệp nhỏ nên cũng không được liệt vào danh sách công bố trên truyền thông nên ít người biết. Sau khi Hoàng Gia Khiêm bố trí người canh chừng ở cổng thì cũng không lo Cao Thừa Hiến biết mà tìm đến.

Phía cổng biệt thự có một đàn hoa wisteria tím (một loại hoa họ đậu) rũ xuống rất đẹp. Ngôi nhà có sân trước và sân sau không quá lớn nhưng được trồng rất nhiều hoa. Đơn giản là vì nơi này chỉ có một người quản gia sinh sống trông coi ngôi nhà mà quản gia này lại rất thích trồng hoa cỏ.

Sau khi Yên Di đến, nơi này được bố trí thêm nhiều người như đầu bếp, giúp việc, bảo vệ... để chăm sóc cô.

Yên Di bước từng bước trên những phiến đá lót ngoài sân, đưa mắt nhìn quanh rồi mỉm cười như trẻ con. Cô thốt lên: “Chà, sao lại có nơi đẹp như thế này?”

Hoàng Gia Khiêm đi bên cạnh liền hỏi: “Nơi này làm sao bằng biệt thự Celio của cô.”

Yên Di lắc đầu: “Đúng là biệt thự Celio rất lớn, lớn nhất trong những ngôi nhà mà tôi từng thấy nhưng tôi thích nơi này. Nhà ở không cần quá rộng, quan trọng là ấm áp. Tôi thấy chỗ này rất ấm cúng. Anh nhìn phía kia xem, cái xích đu nhỏ dưới đàn hoa hồng, thật là đẹp quá đi. Còn nữa, từ cửa sổ phòng ăn có thể nhìn thấy cây táo đang trổ hoa. Có phải lãng mạn lắm không?”

Hoàng Gia Khiêm bắt gặp ánh mắt mỉm cười: “Đây là bắt cóc sao? Cô gái này giống như đang đi nghỉ dưỡng vậy đó. Hai cái tên kia lại giao cho anh cái việc canh giữ cô ta. Anh nên đem cô ta đến một kho hàng nhốt lại cho “con thỏ con” này khóc sưng mắt mới đúng. Nhưng...”

Hoàng Gia Khiêm đang nghĩ đến đây liền bị Yên Di kéo tay về một phía rồi chỉ cho anh xem: “Anh nhìn kia, đó là con sóc đó. Cái đuôi đẹp như vậy, lại còn màu đỏ nữa. Xinh quá đi. Nhìn...nhìn kia, nó đang gặm quả thông đấy.”

Hoàng Gia Khiêm trăm công nghìn việc đổ lên đầu, cộng thêm lo lắng cho Tinh Vân, anh làm gì còn tâm trạng đứng đây ngắm sóc với cô? Cho nên anh liền rút tay khỏi tay cô, nghiêm giọng hỏi: “Cô thật sự không biết Tinh Vân đang ở đâu sao?”

Yên Di mắt hứng chùn vai xuống: “Tại sao các người ai cũng hỏi về một chuyện như vậy? Không chán hay sao? Tôi biết thì tôi sẽ nói mà.”

Hoàng Gia Khiêm cho hai tay vào túi quần: “Việc của chồng cô làm, cô không biết gì hay sao?”

Yên Di bất lực lắc đầu. Cô và Cao Thừa Hiến từ khi cưới nhau chưa nói với nhau đến mười câu. Trong nhà người trên kẻ dưới ai cũng bận rộn hoặc không dám nhiều lời. Do phép tắc nhà họ Cao rất nghiêm nên không ai dám lại gần cô, họ luôn giữ khoảng cách bề trên với cô. Ngoại trừ bà nội của Cao Thừa Hiến, cô thực sự chẳng tiếp xúc được với ai nhiều hết.

Biết không hỏi thêm được gì Hoàng Gia Khiêm liền đưa cô vào bên trong nhà. Cánh cửa gỗ màu xanh thẫm mở ra, một người phụ nữ trung niên người châu Á tươi cười chào hai người họ.

Hoàng Gia Khiêm nói xin chào với bà ấy bằng tiếng Việt Nam. Yên Di nghe xong cũng liền cúi đầu nói: “Con chào dì ạ!”

Cả hai người cùng dừng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô. Hóa ra cô cũng là người Việt. Cũng may anh và bà Thư chưa trao đổi gì quá nhiều. Hoàng Gia Khiêm nhìn cô rồi mỉm cười hỏi: “Cô bé, em tên gì?”

“Yên Di.”

“Cái tên rất hay.” Bà Thư thân thiện nói.

“Cô ấy sẽ ở đây với đi ít ngày. Cô ấy thích làm gì thì cứ để cô ấy làm, chỉ là không được đi ra ngoài, không được gặp mặt người lạ, không được dùng điện thoại, không được lên mạng.” Hoàng Gia Khiêm nghiêm túc căn dặn bà Thư sau đó quay sang nhìn cô.

Yên Di đang phùng miệng lên nhìn anh, sau đó lâu bầu: “Thời buổi này không cho người ta lên mạng, khác nào ở tù.”

“Cô chính là đang ở tù dạng cao cấp đó.” Hoàng Gia Khiêm nghiêm giọng nói. Thì ra những lời cô lâu bầu lại xúi quẩy lọt vào tai anh.

Giương mặt Yên Di mép xệch, xách vali theo bà Như lên lầu. Cuộc đời của con thỏ nhỏ là hành trình chuyển từ cái lồng này sang cái lồng khác.

...

Biệt thự cao cấp bên cạnh bờ biển Turbo ở Colombia của nhà họ Cao được xếp vào một trong mười biệt thự đẹp nhất Turbo. Bên cạnh làng chài nhà cửa xấu xí của dân lao động thì biệt thự của Cao đại thiếu gia như viên ngọc sáng làm tâm điểm chói lóa cho khu Turbo. Phía bên cảng xa hoa trước cửa biệt thự, du thuyền của Cao đại thiếu gia lúc nào cũng được vệ sĩ bảo vệ xung quanh. Colombia có an ninh không quá tốt, có rất nhiều ẩu đả xung đột diễn ra mỗi ngày khiến khu vực này khá ồn ào và nhộn nhịp nhưng riêng lãnh địa của Cao đại thiếu gia thì e rằng người của chính phủ cũng không dám động vào. Cho nên người của Đoàn Nam Phong tồn không ít công sức lùng sục khắp nơi vẫn không có chút tin tức gì của Tinh Vân.

“Thiếu gia, Hoàng tiểu thư đã tỉnh lại. Nhưng cô ấy rất hung dữ, vứt đồ khắp nơi, giật đứt ống truyền dịch, phá vỡ máy đo nhịp tim. Nhìn chung tinh thần không ổn định.” Vị bác sĩ già lần nữa cung kính cúi đầu sợ hãi báo cáo về tình hình của Tinh Vân.

Cao Thừa Hiên hút một hơi thuốc sau đó hỏi: “Vết thương trên đầu của cô ấy thế nào rồi?”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43-2: Con tin(II)

“Dạ, tình hình đã tạm ổn, nhưng nếu cô ấy không chịu nghỉ ngơi e là vết thương sẽ rách ra. Như vậy rất dễ nhiễm trùng.”

Cao Thừa Hiên gạt đầu ra hiệu cho vị bác sĩ lui ra. Sau đó nháy mắt cho thuộc hạ mang ra một hộp nhỏ đặt trên bàn. Hắn từ từ mở hộp ra, cầm lên một túi bột màu trắng, nhếch môi hỏi: “Hàng này vừa luyện ra sao?”

Tên thuộc hạ phấn khích mỉm cười: “Dạ, người trong phòng thí nghiệm của chúng ta vừa nghiên cứu ra loại này. Chỉ cần hít một ít sẽ nghiện rất nặng. Cho nên hứa hẹn sẽ tiêu thụ rất lớn.”

Cao Thừa Hiên gạt đầu. Sau đó lại hỏi: “Tinh dầu của ta đâu?”

Tên thuộc hạ búng tay cho một tên thuộc hạ cấp thấp hơn mang ra một lọ pha lê nhỏ bên trong chứa chất lỏng trong suốt màu trắng cung kính dâng lên cho Cao Thừa Hiên.

Cao Thừa Hiên mở nắp ra ngửi, sau đó gạt đầu: “Tốt lắm. Chiết xuất cô đặc này có thể trấn an tinh thần, gây ảo giác lại không gây nghiện. Đêm nay đốt lên trong phòng cô ấy.”

Tên thuộc hạ cúi đầu đón lấy tinh chất tổng hợp từ hương thơm của bảy loài cây có chất gây nghiện được tổng hợp từ khắp nơi trên thế giới như: cây nho xanh từ Nam Mỹ (Ayahuasca), cây Cát đắng từ châu Âu, hoa xương rồng Peru, hoa khổ ngải (Absinthe), Hoa cúc Calea từ Mexico, Hoa Anh túc từ Iran và cây cần sa từ Indonesia. Tất cả được chiết xuất cẩn thận cân đo đong đếm để người người phải chỉ có ảo giác mê mẩn chứ không tổn hại sức khỏe hoặc gây nghiện. Cao Thừa Hiên đặc biệt yêu cầu bảo chế ra loại thuốc này để dành cho Tinh Vân cho nên hắn đặt tên thuốc là Nebula với mong muốn không chế nằng trạnh cho nằng hung hăng cự tuyệt hẳn rồi tổn thương thân thể của mình.

Sau khi tỉnh đầu được đốt lên quả thật có hiệu quả rất cao. Tinh Vân không quyết liệt đập phá hay la ó nữa mà ngược lại nàng chỉ nằm dài trên ghế tựa mơ màng nghĩ về những chuyện vui vẻ. Tác dụng của hoa cúc Calea kết hợp với hoa khô ngải đã khiến thị giác và thần kinh bị ảo giác. Nàng đã nhìn nhầm Cao Thừa Hiên là Đoàn Nam Phong. Tinh dầu hoa anh túc và lá nho xanh Nam Mi đã khiến nàng mơ màng trở về Nebula, tổ ấm của nàng và Đoàn Nam Phong. Nàng nhớ về những giây phút vui vẻ bên hắn. Lúc hắn yêu thương nàng, cưng chiều nàng, từng cái nắm tay ve vuốt đến từng chiếc hôn ôm ấp. Tất cả khiến nàng lâng lâng hạnh phúc.

Nàng thấy bản thân mình được nhắc bổng lên, nàng đưa tay choàng cổ người bế mình. Nàng vui vẻ cười ngọt ngào như trẻ thơ. Ánh mắt nàng mê luyến nhìn người đàn ông trước mặt đang bế nàng vào phòng ngủ.

Hắn ôm thân hình lá lướt mềm mại như nước của nàng vào lòng, ham muốn hôn hít rồi nhẹ đặt nàng xuống giường. Người trong lòng hắn ngoan ngoãn quy thuận, dề mê quyến rũ không có chút phản kháng hắn. Điều này khiến hắn rất hài lòng. Hắn áp xuống hôn nàng, nàng cũng hôn đáp trả hắn. Hắn cảm thấy vui vẻ, ấm áp và mãn nguyện.

“Tinh Vân, nói yêu tôi. Mau nói yêu tôi... Nói cho tôi nghe, em muốn tôi.” Giọng người đàn ông gấp gáp, hơi thở nồng đậm không nhận được ham muốn đến yêu thương nàng.

Đêm ngoài cửa sổ tối mịt, chỉ có những ánh sao sáng và mặt trăng tròn đầy chiếu rọi bên ngoài. Bên trong phòng ngủ sang trọng, ánh đèn vàng ấm áp bao phủ lên chiếc giường lớn đẹp đẽ. Cao Thừa Hiên đang cời áo sơ mi ra, tay hắn đựng phải hộp “dây chuyền mê hoặc” đang đặt trong túi. Hắn liền lấy sợi dây chuyền ra đưa đến trước mặt nàng. Ánh sáng bảy màu phút chốc từ trong tay hắn thoát ra chiếu rọi khắp nơi đẹp mỹ miều. Mắt nàng bị thứ ánh sáng lung linh huyền hoặc đó say mê, nàng thích thú nhìn theo vẻ mỹ lệ của sợi dây chuyền. Cảm giác nó vừa là của mình lại vừa như không phải.

“Tinh Vân, anh nhất định mua sợi dây chuyền đó tặng cho em”

“Nhất định mua sợi dây chuyền đó tặng cho em”

“Anh đã giữ đúng lời hứa mua sợi dây chuyền đó tặng cho em.”

...

Lời của Đoàn Nam Phong vang lên trong đầu nàng. Hình ảnh anh vui vẻ đeo dây chuyền lên cổ nàng cứ lặp đi lặp lại. Cao Thừa Hiên nhìn thấy nàng say mê nhìn ngắm sợi dây chuyền liền lập tức đeo vào cho nàng.

Hắn vòng tay ra sau cổ của nàng, nhẹ cài cái khóa cổ kiểu Hy Lạp lại. Mặt hắn áp sát tai nàng thủ thỉ một câu như lời nguyện: “Nói yêu tôi, Tinh Vân, nói em yêu tôi đi.”

Tinh Vân mơ màng như người bị thôi miên đã bị Cao Thừa Hiên đè dưới thân, hắn lần nữa thì thầm bên tai nàng: “Nói yêu tôi. Nói cho tôi nghe là em yêu tôi. Tinh Vân, mau nói em yêu tôi.”

Tinh Vân ngáp ngừng, mơ hồ nói ra ba chữ: “Em... yêu... anh...”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44-1: Giao dịch ma túy(I)

Cao Thừa Hiên vui sướng nở nụ cười đẹp hơn ánh ban mai phủ môi xuống hôn nàng. Nhưng sau đó cả người hắn như đông cứng lại. Nụ cười cũng đóng băng ngay giây phút nghe nàng nói: “Em yêu anh, Nam Phong.”

Trái tim hắn lúc này như vỡ tan. Cảm giác đau đớn pha lẫn thất vọng. Hắn nhắm mắt, vô lực rời khỏi người nàng, bước xuống giường nhặt áo mặt vào. Hắn là một người đàn ông cao ngạo, dứt khoát không thể sống dưới cái bóng của thằng khác được. Không bao giờ.

Muốn Tinh Vân quên Đoàn Nam Phong có lẽ không phải chuyện mà thuốc phiện có thể làm được. Ngoại tại vốn dĩ không thể tác động được đến mối quan hệ của họ.

Tinh Vân lấy tay sờ lên sợi dây chuyền trên ngực, cô mân mê từng chút từng chút một “viên đá của các vị thần”, theo từng động tác của tay là từng hình ảnh của Đoàn Nam Phong hiện ra. Trong lúc cô đơn, mơ hồ và trống rỗng thì trong lòng cô cũng chỉ có hắn xuất hiện.

Miệng cô vẫn lẩm bẩm: “Nam Phong...Nam Phong..Nam Phong...” Cho đến khi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tinh thần Tinh Vân phần chần sau một giấc ngủ sâu. Cô bước xuống giường, ra ngoài ban công hít thở không khí trong lành của biển. Mùi vị của biển cùng hình ảnh chợ cá phía xa xa khiến cô nhớ lại hình ảnh quê nhà. Cũng tại nơi ấy cô đã lần đầu tiên gặp người đàn ông ưu tú như Đoàn Nam Phong. Cuộc sống bình lặng của cô phút chốc thay đổi, đã quá lâu không còn nhớ mình đi chợ như thế nào nữa. Bất giác thở dài, bây giờ cô cũng đang bị nhốt làm sao có cơ hội ra ngoài nói chi là đi chợ.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, Tinh Vân quay người lại thì nhìn thấy Cao Thừa Hiên đang âu phục đẹp đẽ bước vào. Cả người hắn toát lên vẻ phóng khoáng bất cần nhưng đôi mắt vẫn ẩn chứa nhiều suy tính.

“Tiến, thực ra anh muốn sao?” Tinh Vân cứ nhìn thấy hắn là tức giận.

“Tại sao em lại tự tử?” Cao Thừa Hiên gần giọng hỏi. Hai ngón tay cái và tay trỏ giữ chặt cổ nàng. Tinh Vân vừa đau vừa khó chịu chỉ uất ức ứ ứ.

Cao Thừa Hiên nhủ đôi mắt hẹp dài gần giọng uy hiếp: “Em thả chết chứ không chịu làm người phụ nữ của tôi hả? Ở bên cạnh tôi khiến “thiên kim bạc tử” như em uất ức làm sao?”

Thấy Tinh Vân khó chịu, hắn liền buông cô ra. Sau một hồi ho khan, Tinh Vân mới thở dốc nói: “Anh muốn trả thù cho người nhà anh cho nên bắt tôi. Tôi ở trong tay anh chết đi coi như anh trả được thù. Sao anh còn cứu tôi rồi lại nói những chuyện hoang đường như vậy với tôi?”

“Hoang đường sao? Tôi muốn em là người phụ nữ của tôi thì có gì là hoang đường?” Cao Thừa Hiên rống tiếng hỏi lại.

Tinh Vân lắc đầu nhìn hắn, không biết nào tên này làm bằng cái gì mà nói hoài hắn không hiểu: “Anh nghe lại đây, tôi nhắc lại một lần nữa. Tôi chỉ yêu một người đàn ông duy nhất là Đoàn Nam Phong. Tôi không thể làm người phụ nữ của ai khác hết vì nơi này chỉ có anh ấy mà thôi.” Tinh Vân vừa nói vừa đặt tay lên ngực trái để Cao Thừa Hiên có thể hiểu tình cảm là không thể gượng ép. Nhưng hắn vẫn hung hăng hỏi: “Đoàn Nam Phong, cái tên cận bã ấy có gì hơn tôi? Tại sao cô yêu hắn không yêu tôi.”

Tinh Vân bị thói trẻ con của cái tên lớn đầu này làm cho mất hết kiên nhẫn. Tuy nhiên cô vẫn ráng giải thích cho hắn hiểu yêu một người chỉ đơn giản là cảm giác thích thú khi ở bên cạnh. Trước nay cô chưa từng nhìn vào những cái được mất ở Đoàn Nam Phong: “Tôi chưa từng nhìn hay so sánh anh ấy với ai cả. Bởi vì trước giờ chỉ có một người trong tim tôi mà thôi. Không lựa chọn, không cân nhắc.”

Cao Thừa Hiên chưa từng trải qua mối tình nào nên hắn không sao hiểu được vì sao cô gái trước mặt lại cố chấp yêu như vậy. Cao đại công tử như hắn muốn đàn bà kiểu gì mà không có, bao nhiêu người chạy theo hắn. Ngay cả khi hắn nguy trang một vết sẹo trên mặt thì hắn vẫn bảnh bao cuốn hút các thiên kim tiểu thư trên tàu Nebula. Vậy mà tại sao Tinh Vân cứ một mực từ chối hắn?

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc tử (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44-2: Giao dịch ma túy(II)

Bất đắc dĩ, Cao Thừa Hiến liền nói bừa: “Hắn không yêu cô đâu, ai cũng biết hắn chỉ chung tình với Lưu Uyển Linh của Viễn Phương thôi.”

Tĩnh Vân nhẹ nhàng mỉm cười: “Tôi yêu anh ấy và tôi sẽ rất vui sướng nếu người tôi yêu cũng yêu tôi. Nhưng nếu anh ấy không yêu tôi thì khoảng trống trong tim này vẫn sẽ dành cho anh ấy. Không có khóa lấp, không có nhượng bộ.”

“Ngay cả khi hắn đối xử không tốt với cô sao?”

“Rất may anh ấy đối xử với tôi rất tốt.” Tĩnh Vân nhanh chóng đáp lại.

“Vậy nếu hắn chết?”

“Tôi sẽ là quả phụ cả đời.” Tĩnh Vân bắn tia nhìn sắc bén vào mắt Cao Thừa Hiến, ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt anh.

Cao Thừa Hiến cứng họng, khó chịu muốn giơ tay lên bóp chết cô nhưng lại thu tay về tự nắm chặt tay mình.

Anh cảm thấy hít thở không thông nhưng biết Tĩnh Vân bị suyễn cho nên anh không dám hút thuốc. Chỉ có thể hướng mặt ra ban công hít thở khí trời buổi sáng ở biển.

“Tiến, thả tôi đi có được không?” Tĩnh Vân van nài.

Cao Thừa Hiến hít lấy một ngụm không khí, sau đó quay lại nhìn Tĩnh Vân, ánh mắt anh u ám: “Được! Nhưng..”

Tĩnh Vân điềm tĩnh nhìn hắn, cô biết thừa hắn tốn nhiều công sức như vậy bắt cô về thì dễ gì thả cô đi dễ dàng. Cho nên cô điềm nhiên nghe điều kiện của hắn. “Trên thương trường, không việc gì là không có thỏa thuận và cũng không có việc gì là không thể thương lượng. Tĩnh Vân, cháu phải nhớ rõ điều này.” Nhớ lời ông ngoại dặn, Tĩnh Vân đương nhiên trung ra bộ mặt không thể đoán định lắng nghe điều kiện của hắn.

Cao Thừa Hiến nhếch môi thâm hiểm nói: “Chiều nay tôi có một cuộc giao dịch ma túy. Khách hàng của tôi biết trong tay tôi có “thiên kim bạc tử” xinh đẹp kiều diễm cho nên hắn muốn “nếm thử mùi vị”. Lô hàng trị giá hai trăm triệu đô, hắn không lấy một xu. Chỉ muốn cô thôi. Cô thấy thế nào?”

Tĩnh Vân nhếch môi cười, nụ cười cũng không kém phần tính toán: “Tôi đưa anh năm trăm triệu đô, anh thả tôi đi.”

“Không được.” Cao Thừa Hiến đáp ngay.

“Tại sao?” Tĩnh Vân khó hiểu hỏi lại.

Cao Thừa Hiến cười nói: “Bất cóc tổng tiền xưa nay không phải nghề của tôi. Chuyện này đồn ra ngoài thì danh tiếng của tôi và gia đình tôi sẽ mất sạch.”

Tĩnh Vân nghĩ thầm: “Danh tiếng sao? Việc anh đang làm không phải bất cóc cưỡng hiếp hay sao? Còn lo sợ danh tiếng.”

“Cô vẫn còn có một lựa chọn nữa. Đó là ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi. Nên nhớ kỹ, những gì tôi không có được thì nhất định phải hủy hoại. Cho nên, nếu cô không muốn làm người phụ nữ của tôi thì tôi sẽ bán cô cho thằng khác.” Cao Thừa Hiến kéo dài ra từng chữ chậm chậm nói vào tai cô.

Tĩnh Vân nhất thời biến sắc nhưng không để lộ suy nghĩ của mình. Cái tên này quả là xấu hết chỗ nói. Ác nhân đúng nghĩa.

“Suy nghĩ cho kỹ. Khách hàng của tôi là một tên già béo ị, xấu xí. Cô theo hắn hay theo tôi?” Cao Thừa Hiến có chút cảm giác thành tựu khi uy hiếp được Tĩnh Vân. Hắn quay vào phòng, ngồi trên sofa gác chân lên bàn rất khệnh.

“Nếu cô thoát được từ tay hắn thì coi như cô tự do. Nhưng tôi nói cho cô biết, người của hắn rất đông. Thân con gái như cô muốn trốn ẹ là không dễ.” Nói đến đây Cao Thừa Hiến càng đắc chí vì nghĩ đùa được Tĩnh Vân cô sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hắn nhưng nào ngờ Tĩnh Vân lạnh lùng trả lời: “Tôi đồng ý.”

Ba chữ này khiến Cao Thừa Hiến trở mắt nhìn cô. Hắn không ngờ cô lại dám lựa chọn như vậy. Chẳng lẽ ở bên cạnh một ông già béo ị xấu xí vẫn tốt hơn ở chỗ hắn sao? Nghĩ đến đây, tự nhiên lòng tự kiêu của Cao Thừa Hiến bị tụt giảm đến thấy thương luôn. Hắn tức giận đứng lên tiến lại gần cô, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào cô: “Cô đã suy nghĩ kỹ chưa? Lọt vào tay trùm ma túy khét tiếng của Nga cô không có đường thoát đâu.”

“Bây giờ thì tôi có đường thoát hay sao?”

“Cô...” Cao Thừa Hiến tức giận nhìn sự gan lì của Tĩnh Vân.

“Dù là không chấm một phần trăm cơ hội thoát thân tôi cũng phải thử.” Ánh mắt Tĩnh Vân kiên định nói.

Cao Thừa Hiến tức giận nói: “Được, sau khi giao cô cho hắn coi như cô thoát khỏi tay tôi. Còn sau đó cô sống thế nào không phải việc của tôi.”

“Thành giao.” Tĩnh Vân lạnh lùng buông ra hai tiếng. Có những chuyện chỉ có thể liều đến cùng.

“Người đâu, đưa cô ấy đi ăn uống, tắm rửa, trang điểm cho thật đẹp. Đúng sáu giờ tối đưa ra xe cho tôi.” Cao Thừa Hiến gọi người vào phân phó sau đó tức giận đi thẳng không quay lại nhìn Tĩnh Vân nữa.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45-1: Lừa dối(I)

Tại bệnh viện tư nhân sang trọng New York nằm tọa lạc ở khu Manhattan sầm uất, trong khu vực phòng hạng nhất rộng rãi tiện nghi, Luru Viễn vừa tỉnh lại. Gương mặt Bà Minh tươi sáng lộ vẻ vui mừng đỡ ông ngồi dậy.

“Minh Minh...” Giọng ông yếu ớt gọi tên bà.

Bà Minh lại xót xa nhìn ông như muốn khóc nhưng tay vẫn vỗ lên tay ông động viên: “Không sao rồi, không sao rồi.”

“Anh cứ sợ không thể nhìn thấy em được nữa.” Luru Viễn mệt mỏi nói.

“Dù còn một tia hy vọng, em cũng nhất định cứu anh. Em không muốn sinh ly tử biệt với anh.” Bà Minh ngả đầu vào vai ông yêu thương nói.

Luru Viễn yếu ớt nhất tay phai vỗ vai bà, vừa định nói gì đấy thì đã nhìn thấy Luru Uyển Linh và bà Fancy mở cửa bước vào. Nhìn thấy cảnh tượng ân ái ái của hai người thì máu giận lập tức bốc lên đầu. Bà không còn biết đây là bệnh viện và chồng bà vừa tỉnh lại liền lớn tiếng la lối.

“Luru Viễn, ông như thế này là sao? Ông có còn biết mình đang làm gì không? Uyển Linh nói với tôi nhưng đánh chết tôi cũng không tin ông lại là người như vậy.”

Bà Minh áy ngại đứng dậy rời khỏi người ông, định cất bước rồi đi nhưng Luru Viễn đã níu tay bà lại: “Minh Minh, đừng đi, ở lại bên cạnh anh.”

Bà Minh nhìn về mặt khó coi của bà Fancy và Luru Uyển Linh, lại quay sang nhìn Luru Viễn mặt mày xanh xao nhưng cố giữ lấy cổ tay bà thì lòng bà không chịu được. Bất đắc dĩ bà ngồi xuống bên giường cạnh ông.

Luru Viễn định nói gì đó nhưng bà Fancy đã lên tiếng trước: “Tôi tưởng con gái cô đi làm tình nhân thôi đã đủ nay mới biết thì ra là mẹ nào con đấy. Một đám đàn bà hèn mọn giật chồng người khác mà lại giường giường tự đắc.”

“Fancy, bà có im ngay cho tôi không? Tôi cảm bà xúc phạm cô ấy. Chắc bà đã nhận được thư của luật sư gửi cho bà rồi phải không? Đó chính là ý của tôi. Đứng ra tôi định về Los Angeles sẽ nói chuyện với bà nhưng chưa có thời gian. Nay có mặt bà và con gái ở đây, tôi nói luôn. Tôi muốn ly hôn.” Luru Viễn rành rọt nói ra dù hơi thở của ông có phần nặng nề.

Bà Fancy lắc đầu như không tin vào tai mình: “Luru Viễn, ông có biết mình đang làm gì không? Tôi lấy ông hai mươi một năm, trải qua bao đau khổ khó khăn, ông nói thôi là thôi. Ông vì ham mê danh lợi của bà ta mà phụ rẫy vợ con. Ông có cảm thấy mình quá đáng không?”

Luru Viễn xua tay: “Tôi không có gì để giải thích cả, ý tôi là như vậy. Hai mươi năm qua cám ơn bà đã ở cạnh tôi nhưng chính bà biết rõ hơn ai hết quan hệ hữu danh vô thực của chúng ta.”

“Ông...thật quá đáng!” Bà Fancy tức giận thét lên.

Đúng lúc này Bảo Vy và vài y bác sĩ gõ cửa phòng bước vào.

“Xin lỗi, đây là bệnh viện. Dù rằng khu phòng bệnh cao cấp cách âm rất tốt và cũng không có quá nhiều bệnh nhân nhưng yêu cầu chất lượng phục vụ ở khu này cũng rất cao. Thân nhân của người bệnh lớn tiếng như vậy sẽ ảnh hưởng đến các bệnh nhân ở phòng khác.” Vị bác sĩ trung niên đeo cặp kính lão nhẹ nhàng nói nhưng lời nói có lực không nhỏ khiến bà Fancy khó chịu và ê mặt.

Bảo Vy thấy vậy liền không để ý đến sự hiện diện của mẹ con bà, cầm tập hồ sơ tiến lại chỗ Luru Viễn và bà Minh: “Bác cảm thấy thế nào rồi?”

Cô đặt tập hồ sơ xuống bàn, đeo ống nghe vào, thân thiện hỏi rồi bắt đầu đặt ống nghe trên ngực ông.

Sau khi khám qua một lượt, Bảo Vy tươi cười nói: “Tình hình tiến triển rất tốt. Có lẽ nhờ sự chăm sóc tận tình của bác Minh.”

Lưu Viễn mỉm cười nhìn sang bà Minh cầm tay bà. Bảo Vy giờ hồ sơ bệnh án ra cập nhật tình hình, sau đó từ tốn nói: “Bác Lưu thuộc nhóm máu đặc biệt hiếm, bác có biết điều này không?”

Lưu Viễn gật đầu nói: “Năm xưa bác cũng từng bị thương nặng, mất máu khá nhiều tưởng đã chết nhưng may sao bệnh viện đó lại có bác sĩ cùng nhóm máu mới lượm lại được cái mạng này của bác.”

Bảo Vy lại nói thêm: “Lần này bác bị thương không nặng, viên đạn nằm ở mạn sườn trái cho nên cũng không quá nguy hiểm nhưng vì tuổi tác của bác đã cao cho nên sức khỏe cũng yếu đi. Cộng thêm mất máu quá nhiều lại tốn thời gian di chuyển lâu cho nên tình hình thực sự nguy kịch. Rất không may, ngân hàng máu của bệnh viện đã không còn loại máu thích hợp với của bác cho nên chúng cháu khuyên người nhà cho máu. Lúc đó bác Minh đã cử chuyên cơ đến biệt thự của bác ở Los Angeles để mời con gái và vợ bác đến để ký tên phẫu thuật và hiến máu. Nhưng bọn họ đã không đến.” Nói đến đây Lưu Viễn chùng hững nhìn về phía Lưu Uyển Linh và bà Fancy. Lưu Uyển Linh áy náy cúi đầu, còn bà Fancy quay mặt đi hướng khác tránh cái nhìn của ông. Lại lo sợ những lời bác sĩ nói tiếp theo.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45-2: Lừa dối(II)

Lưu Uyển Linh áy náy cúi đầu, còn bà Fancy quay mặt đi hướng khác tránh cái nhìn của ông. Lại lo sợ những lời bác sĩ nói tiếp theo.

“Giữa lúc chúng cháu đang tuyệt vọng vì không thể nhanh như vậy tìm ra đủ số máu cho bác phẫu thuật thì bác Minh đã lên truyền hình ra giá mỗi CC máu của người có nhóm máu trùng khớp với bác sẽ có giá mười ngàn đô la. Chỉ trong vòng hai tiếng, những người có nhóm máu hiếm giống bác đã đứng đầy cổng bệnh viện. Nhờ vậy bác mới có thể vượt qua được. Ba ngày bác hôn mê bác Minh đều ở đây chăm sóc bác không để người giúp việc hay hộ lý làm mà chính tay bác ấy làm mọi chuyện, bao gồm thay nước cất cho bác và lau dọn phòng.” Bảo Vy vừa nói vừa xúc động trước tình cảm của mẹ Tinh Vân dành cho ba của Tinh Vân. Từ nhỏ cô đã sống cạnh nhà bà, gần gũi với bà. Cô biết bà nhân hậu nhưng không ngờ khi giàu có bà vẫn hiền lành như vậy.

Lưu Viễn nghe xong nhìn bà Minh cầm chặt tay bà, xúc động nói: “Cảm ơn em.”

Bà Minh mỉm cười, vỗ lên mu bàn tay của ông: “Chuyện nên làm mà. Để người khác dọn phòng không đúng ý anh, anh thức dậy sẽ không vui.”

Một giọt nước mắt của ông rơi xuống tay bà chỉ vì một câu nói như vậy.

Lưu Viễn nghĩ cũng không hiểu nổi sao ông có hai đứa con gái mà ông lại ở trong tình cảnh thiếu máu. Cho nên ông nhú mày nhìn bà Minh hỏi: “Uyển Linh không đến, vậy còn Tinh Vân đâu? Sao nó không cho anh máu? Có phải con bé đã gặp chuyện gì không?”

Bà Minh tránh né câu hỏi của ông, quay sang nhìn Bảo Vy. Bảo Vy luôn là người có cái đầu lạnh và tỉnh nhưng cô cũng băn khoăn không biết nên nói thế nào với ông.

Lưu Viễn nhìn thái độ của bà liền đoán ra có chuyện chẳng lành cho nên nghiêm giọng nói: “Minh Minh, nói cho anh biết sự thật.”

“Thiên Bình, anh vừa tỉnh lại, hay là để nói sau đi nha.” Bà Minh tìm cơ thoái thác nhưng Lưu Viễn vẫn một mực khẳng khái muốn biết sự thật. Bà Minh biết không thể giấu ông liền thở dài nói: “Lúc con tàu gặp nạn, Tinh Vân đã bị bọn khủng bố bắt đi rồi. Đến nay vẫn chưa có tin tức. Nghe Đoàn Nam Phong nói là do Cao Thừa Hiền trùm ma túy ở Colombia đứng sau.”

Lưu Viễn nghe xong liền run sợ đến nhói tim. Trước khi ông ngất lịm đi, ông vẫn còn nghe Tinh Vân gào khóc gọi ông là ba. Không ngờ lúc ông tỉnh lại cô lại rơi vào hung hiểm. Bọn buôn ma túy không có tính người, bọn chúng sẽ làm gì con gái ông. Ông không dám nghĩ tiếp nữa. Liên hoảng sợ hỏi: “Bọn chúng có yêu cầu gì?”

Bà Minh lắc đầu nói: “Không có bất kỳ yêu cầu hay liên lạc gì cả. Đã hơn một tuần rồi.

Lưu Viễn ngả lưng vào phía đầu giường khó khăn thở. Sau đó liền hỏi: “Uyển Linh, tại sao con không đến bệnh viện hiến máu cho ba?”

Uyển Linh ấp úng nhìn qua bà Fancy như tìm người giải dây: “Con...con...”

Bà Fancy liền tìm một cái cốc vô duyên vô lý nói ra: “Tôi sợ các người bày mưu bắt con tôi nên tôi không cho nó đi. Tôi muốn bảo vệ nó, như vậy là sai sao?”

Lưu Viễn đương nhiên không chấp nhận nỗi lý do này nhưng ông không buồn nói thêm. Lúc này Bảo Vy nhếch môi cười khẩy một cái nhẹ rồi rút từ trong tập hồ sơ ra một tờ giấy đưa cho Lưu Viễn: “Cháu nghĩ đây mới là lý do chính để Lưu phu nhân không cho Lưu tiểu thư đến đây.”

Lưu Viễn xem xong tờ giấy muốn nhồi máu cơ tim nhưng may có Bảo Vy là bác sĩ chuyên khoa tim mạch lồng ngực cho nên hai bốn giờ đều có thể giúp ông chống đỡ.

Tay ông rung rung nhìn bản báo cáo xét nghiệm ADN, sau đó ném cái nhìn về phía mẹ con bà Fancy. Bảo Vy mỉm cười nói thêm: “Nếu bác không tin, chúng ta có thể làm xét nghiệm lại lần nữa.”

Lưu Viễn liền nói: “Không cần.” Giọng ông dứt khoát và có phần lạnh lẽo. Bác sĩ chữa trị cho ông và vợ con ông không thù không oán cũng không có lý do vu oan hãm hại họ cho nên ông tin đây là lý do chính khiến Fancy không cho Lưu Uyển Linh đi cứu ông. Hơn hai mươi năm ông bỏ rơi con gái ruột của mình để đi nuôi con người khác. Hai mươi năm, bà ấy đã lừa ông hơn hai mươi năm. Ông đã là thằng ngu bị lừa hơn hai mươi năm. Điều này càng khiến ông áy náy với mẹ con bà Minh và đau lòng cho chính mình.

Sắc mặt Lưu Viễn khó coi đến cực độ, nhưng ông không trút ra oán giận với bà Fancy và Lưu Uyển Linh, chỉ nhẹ nhàng quay sang nhìn bà Minh nói: “Minh Minh, em giúp anh liên lạc với luật sư của Viễn Phương. Anh muốn đơn phương ly hôn.”

Bà Fancy kinh ngạc trước quyết định dứt khoát của ông. Hai ngày nay bà đợi ở đây chờ ông tỉnh là muốn ngọt nhạt với ông mong ông hồi tâm chuyển ý. Không ngờ ông vừa mới tỉnh lại mà đã dứt khoát như vậy.

“Ông vì người đàn bà này mà không nghĩ đến ơn cứu mạng của tôi sao. Chưa kể tình nghĩa vợ chồng hơn hai mươi năm nay. Nhất quyết vì hồ ly tinh mà đòi bỏ tôi. Ông không phải là người.” Bà Fancy lại lần nữa kêu khóc.

Vị bác sĩ trung niên cũng là bác sĩ trưởng khoa ngoại cơ hữu của bệnh viện tư nhân này lần nữa nhắc nhở nhưng bà Fancy dường như bỏ ngoài tai lời ông vẫn tiếp tục kêu gào.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45-3: Lừa dối(III)

Vị bác sĩ trung niên cũng là bác sĩ trưởng khoa ngoại cơ hữu của bệnh viện tư nhân này lần nữa nhắc nhở nhưng bà Fancy dường như bỏ ngoài tai lời ông vẫn tiếp tục kêu gào.

Lưu Viễn thờ dài ném tờ giấy xét nghiệm cho bà, tức giận nói: “Hơn hai mươi năm nay từ hai bàn tay trắng tôi gây dựng nên sự nghiệp cho bà cuộc sống

như thế này bà vẫn chưa thấy hài lòng sao? On cứu mạng suốt đời tôi xin ghi nhớ nhưng từ hai mươi năm trước tôi cũng đã nói rõ với bà tôi sẽ dùng danh nghĩa vợ chồng bảo bọc bà và các con nhưng tình cảm của tôi tuyệt nhiên không thay đổi. Bà ở đây kêu khóc ai là hồ ly tinh hả?”

“Luu Viễn ông thật độc ác. Nếu bà ta không xuất hiện liệu ông có bỏ tôi hay không? Tất cả là tại con yêu nghiệt này.” Bà Fancy càng nói càng quá đáng, chỉ tay thẳng vào bà Minh.

Luu Viễn hít thở một hơi dài, cổ lẩy bình tĩnh hỏi bà Fancy: “Nói cho tôi biết, giữa tôi và bà năm đó có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?”

Bà Fancy hai mắt đầm nước đỏ ngầu nhìn ông: “Ông muốn tôi nói chuyện này giữa bao nhiêu người như thế này sao?”

Luu Viễn xua tay ra hiệu để y bác sĩ lui ra ngoài bớt. Trong phòng chỉ còn lại bà Minh, Luu Uyển Linh và Bảo Vy.

Bà Fancy lúc này chầm chậm ngồi xuống sofa đối diện giường bệnh lấy khăn giấy lau khô nước mắt. Bà biết không thể trốn tránh được sự thật cho nên bà quyết định ngẩng cao đầu nói cho Luu Viễn biết mọi chuyện. Bà hít một hơi dài để trấn tĩnh rồi bắt đầu kể lại: “Năm đó, tôi vừa gặp ông đã yêu thích. Nhưng lần nào bày tỏ ông cũng cự tuyệt. Tôi biết tôi đã có một đứa con cho nên ông sẽ không bao giờ nhìn đến tôi. Nhưng càng ngày tôi càng yêu thích ông. Từ gương mặt, ngoại hình, nhân phẩm, tính cách...mọi thứ của ông đều thu hút tôi. Tôi biết ông tốt với gia đình tôi vì ông muốn đền ơn cứu mạng chứ không hề có ý định gì với tôi. Nhưng Luu Viễn, tôi thực sự không kiềm được lòng mình mà yêu thích ông sâu đậm. Về sau tôi mới biết thì ra trong lòng ông đã có bà ta khiến ông cự tuyệt tôi. Cũng vì người đàn bà đó ông ngày đêm vui đầu vào rượu chè. Mỗi lần sang Mi thăm ông là tôi lại thấy ông say xỉn. Lần nào đến nhà ông tôi cũng dọn dẹp nhà cửa và giải quyết tiền nợ rượu cho ông. Tôi không muốn nhìn ông đổ đốn như vậy, càng không muốn ông vì bà ta mà hủy hoại cuộc đời mình.” Bà Fancy ném cái nhìn sắc bén sang bà Minh. Sau đó lại đau lòng kể tiếp: “Cho đến một ngày ông uống say bí tỉ nhận nhầm tôi là bà ấy. Lúc đó ông ôm chầm lấy tôi. Cảm giác khao khát này tôi không sao cự tuyệt được. Cứ ngỡ sau khi phát sinh quan hệ ông sẽ có chút tình cảm với tôi nhưng tôi đã nhầm. Ông không để tôi mơ mộng quá lâu. Ngay khi đặt môi vào môi tôi ông đã biết tôi không phải bà ấy. Ông xô tôi ra, ruồng rẫy tôi. Vì quá đau lòng tôi đã ra ngoài uống rượu và sau đó có “tình một đêm” với một người đàn ông xa lạ. Sau đó tôi mang thai Uyển Linh. Điều khiến tôi không ngờ nhất là ông đã chịu cưới tôi và nhận Uyển Linh là con. Tôi biết tất cả những gì ông làm đều là vì trách nhiệm nhưng tôi cảm động. Tôi cam tâm tình nguyện dùng tuổi trẻ của mình để lay động trái tim ông. Chỉ cần được sống cùng ông là tôi đã mãn nguyện. Hạnh phúc này khó khăn với tôi như vậy thì sao tôi nỡ phá hủy nó để nói sự thật cho ông đây?” Bà Fancy vừa nói vừa đàn dựa nước mắt trên mặt. Luu Uyển Linh nghe xong cũng cứng người. Cuối cùng cô đã hiểu vì sao mẹ cô không cho cô đi New York cứu ba thì ra cô và ông không cùng một nhóm máu.

“Cho nên bà vì ích kỷ cá nhân mà che giấu sự thật này phải không?” Luu Viễn xót xa lắc đầu.

“Từ khi lấy tôi ông mới thôi rượu chè, chỉ thú làm ăn. Lúc đó ông mới chịu sống cho giống con người. Ông nói xem tôi có cần nói cho ông nghe sự thật để ông lại biến thành bộ dạng như cũ hay không? Là tôi làm sai sao? Hai mươi năm ông luôn từ chối chung chăn gối với tôi. Tôi như cái bóng trong nhà, cam chịu làm vợ hờ của ông, ở bên cạnh chăm sóc ông. Không có công cũng có sức, không có tình cũng có nghĩa. Vậy mà ông nhất quyết bỏ tôi. Tại sao vậy?” Bà Fancy điên tiết kêu gào.

Luu Viễn lắc đầu thở dài, chầm chậm nói: “Fancy, cảm ơn bà đã từng cứu mạng tôi năm đó để bây giờ tôi còn có thể ngồi ở đây. Cảm ơn bà những năm sau đó vẫn quan tâm thăm hỏi tôi. Cảm ơn bà năm đó đã không phá thai. Tôi cưới bà là vì không muốn bà bỏ đi Uyển Linh. Tôi cưới bà là vì tôi muốn tạ ơn người cho mong muốn có một mái ấm gia đình của bà. Bất kể Uyển Linh là con ai thì đứa bé cũng là vô tội và nó cần có một gia đình trọn vẹn. Tôi biết bà yêu thương và luôn chăm sóc tôi, tôi trân trọng tình cảm đó. Chỉ tiếc tình cảm của bà tôi không cách nào tiếp nhận được. Đối với ân nhân cứu mạng của mình tôi không dám trách bà lừa dối tôi. Chỉ trách nhiều năm như vậy tôi đã bỏ rơi vợ con tôi sống khổ sở chờ đợi tôi quay về. Nếu có thể làm lại hay có thêm mấy kiếp nữa, tôi vẫn chỉ muốn một người phụ nữ duy nhất là bà ấy. Fancy, xin lỗi bà.”

Từng lời của Luu Viễn nói ra như dao khứa vào tim của bà Fancy. Bà đau đớn, kích động không sao chịu nổi. Gia đình của bà dù rằng chỉ trên danh nghĩa thì người đàn ông bà yêu vẫn ngày đêm bên cạnh kề cận bà. Chỉ cần bà nhìn thấy ông thì bà đã vui vẻ mãn nguyện. Chưa kể dù không yêu, không chung chăn gối thì ông vẫn nhẹ nhàng từ từ đối xử tốt với bà. Hai mươi năm không đủ khiến ông có tình cảm với bà thì ba mươi, bốn mươi năm. Bà nguyện ở cùng ông trọn đời. Nhưng không ngờ Luu Viễn lại là kẻ si tình cổ chấp không chịu đón nhận tình cảm của bà. Khiến cho cái gia đình bao năm bà dày công xây dựng phút chốc sụp đổ chỉ vì sự xuất hiện của người đàn bà kia. Bà phải đối mặt với chuyện này như thế nào? Bà không biết, chỉ thấy đau lòng vô cùng và cũng từ đau đớn mà biến thành kích động hung ác trong lòng.

Bà Fancy liền ngẩng mặt lên, đôi mắt phút chốc đỏ ngầu đờ đờ sát khí: “Ông nói ông chỉ muốn một mình bà ấy thôi sao?”

Nghe bà Fancy hỏi lại lần nữa bằng giọng điệu đáng sợ nhưng Luu Viễn vẫn gật đầu đáp: “Phải.”

“Vậy nếu bà ấy chết đi thì sao?” Vừa dứt lời bà Fancy cảm ngay con dao gọt trái cây trên bàn trà lao nhanh như mũi tên hướng về phía bà Minh.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Chương 46-1: Lâu đài cát(I)

Chúng ta vẫn thường được dạy rằng nếu như muốn xây một ngôi nhà thì cần một cái móng thật chắc trên một nền đất vững chãi. Muốn xây dựng một tổ ấm thì cũng chính là đạo lý này. Tình yêu là nền tảng vững chắc nhất cho tổ ấm của mỗi gia đình. Nếu không có tình yêu làm nền tảng thì mọi vun đắp cũng chỉ là xây lâu đài trên cát. Lâu đài có đẹp và bề thế ra sao thì cũng chỉ là bằng cát. Sóng đến sóng đi khiến người lo lắng. Tránh được đợt này không tránh nổi đợt khác. Cuộc sống hôn nhân chỉ còn là trôi buộc vô nghĩa. Bà Fancy đã xây lâu đài cát hết hai mươi năm. Mọi sự cố gắng vượt qua giông bão chỉ là công dã tràng. Có đáng thương, có đồng cảm nhưng xét cho cùng bị ai cũng là do sự cố chấp của bà chuốc lấy.

Lưu Viễn nhìn thấy liền kéo bà Minh vào lòng tránh lấy đường dao. Nhưng ông không ngờ phản ứng của ông vẫn chậm hơn một bước.

“Pằng!” Tiếng súng lạnh lùng vang lên.

Viên đạn xuyên qua bàn tay phải cầm dao của bà Fancy khiến con dao sắc nhọn rơi xuống sàn đá hoa cương kêu leng keng. Máu từ tay bà cũng từ đó chảy xuống sàn.

Lưu Uyển Linh hoảng sợ chạy đến kêu gào trong tiếng uất nghẹn: “Mẹ, mẹ, mẹ...”

Mọi ánh nhìn trong phòng liền đổ về phía cánh cửa gỗ sang trọng. Thì ra Hoàng Gia Khiêm đã đứng ở đó từ bao giờ. Ngay từ lúc đến thăm Lưu Viễn, nghe vệ sĩ báo là mọi người bị đuổi ra ngoài thì anh đã nghi ngờ. Cho nên anh chỉ nhẹ đẩy cửa bước vào quan sát tình hình và tình cờ đã nghe hết câu chuyện. Sau khi nghe bà Fancy dứt lời thì anh đã lập tức phản ứng nhanh nhảy ra tay trước khi bà Fancy có thể tiếp cận được mẹ nuôi của anh.

Hoàng Gia Khiêm thông thả bước vào bên trong nơi bà Minh ngồi, anh ung dung nói: “Một ngày Hoàng Gia Khiêm tôi còn sống thì không ai được phép làm hại mẹ nuôi của tôi. Bà dám ra tay với mẹ nuôi của tôi, tôi sẽ cho bà chết rất thảm.”

“Đừng mà, xin anh, xin anh hãy tha cho mẹ tôi đi. Tôi đảm bảo từ giờ bà ấy không dám nữa đâu. Tôi xin anh, tôi xin anh.” Lưu Uyển Linh nước mắt dàn dụa, gương mặt sợ hãi đập đầu trước anh.

“Đưa mẹ cô đi trị thương đi nếu muộn thì cái tay của bà ấy không dùng được nữa đâu. Cô nên nhớ cho kỹ người nhà họ Hoàng không dễ đụng vào.” Trong giọng nói sắc lạnh có mấy phần hăm dọa khiến Lưu Uyển Linh và bà Fancy sợ xanh mặt. Đau đớn như mất lìa cánh tay, cả người bà Fancy toát mồ hôi lạnh. Lưu Uyển Linh nhìn Lưu Viễn cúi đầu chào ông rồi dìu bà Fancy ra ngoài. Lưu Viễn nhìn họ rồi đi chỉ thờ dài lắc đầu.

Bà Minh vừa qua con hủ vía cũng thờ phào nhẹ nhõm quay hỏi Hoàng Gia Khiêm: “Sao con lại đến đây, đã tìm thấy em chưa?”

Hoàng Gia Khiêm áy ngáy lắc đầu: “Con đã đi dò la tung tích nhưng không có chút manh mối nào của Cao Thừa Hiến. Con không biết hẳn giấu Tinh Vân ở đâu. Bọn con chỉ còn cách bắt vợ hẳn làm con tin trao đổi mà thôi. Con cho vợ hẳn ở tạm chỗ của dì Thư. Sáng nay nghe trợ lý báo bác Lưu đã tỉnh cho nên vào thăm. Không ngờ gặp phải cảnh này. Vệ sĩ bên ngoài đã quá sơ suất. Lần sau con sẽ cảnh giác hơn phải nhiều người hơn bảo vệ mẹ và bác.”

Bà Minh, Lưu Viễn và Bảo Vy đều thờ dài. Một ngày chưa có tin tức của Tinh Vân họ như ngồi trên đồng lửa. Bất giác bà Minh lại khóc lóc: “Ta khó khăn lắm mới sinh được con bé. Lúc đó ta biết tìm ta không tốt, điều kiện y tế lại khó khăn, ta chết đi sống lại mới sinh được nó ra. Bao nhiêu năm con bé sống khổ cực thiếu thốn nhưng nó vẫn khỏe mạnh. Bây giờ vừa quay về nhà không bao lâu, chưa từng sống vui vẻ ngày nào lại bị bắt cóc. Lỡ mà bọn buôn ma túy làm gì nó thì sao ta sống nổi đây. Gia Khiêm con nói mẹ phải làm sao đây?”

Hoàng Gia Khiêm xót xa nhìn bà Minh: “Mẹ đừng khóc. Con xin lỗi, con đã không bảo vệ tốt cho em. Con sẽ ngày đêm dốc sức đi tìm Tinh Vân. Quyết không để em ấy bị làm hại.”

...

Hoàng Gia Khiêm đau lòng rời khỏi phòng bệnh. Bao nhiêu oán hận dồn hết lên người Cao Thừa Hiến. Cái tên chết bầm này nghe vợ bị bắt cóc mà không mấy may đến cứu. Ta không gửi một phần cơ thể của cô ta đến cho người thì người sẽ không biết sợ. Nghĩ đến đây đôi mắt của Hoàng Gia Khiêm trở nên u ám hung ác. Máu giận sôi trào anh phóng xe về khu ngoại ô của NewYork chỗ bà Thư đang ở.

- -----

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46-2: Lâu đài cát(II)

“Di Thư, khi nào thì có thể cho nước dừa vào?” Giọng Yên Di nhỏ nhẹ hỏi.

“Chờ hạt nếp nở ra đã. Đừng có gấp. Ra đây chuẩn bị khuôn đi con.” Bà Thư nhẹ giọng nói.

Yên Di khẽ gật đầu làm theo lời bà hướng dẫn. Cô tỉ mỉ lau sạch lá chuối cắt nhỏ đất lên khay. Sau đó lấy dầu dừa bôi khắp khuôn ấn xôi. Nhìn thấy Yên Di cẩn thận tỉ mỉ bà Thư thích lắm: “Con gái bây giờ ít người chịu khó tỉ mỉ làm món này lắm. Vậy mà cháu cứ khẩn khẩn đòi học làm gì?”

Yên Di cười nói: “Cháu nhớ lúc nhỏ có một lần về quê ở Việt Nam, bà ngoại cháu đã cho cháu ăn món này. Cháu nhớ mãi cái tên và hương vị của nó. Nhưng vì gia đình khó khăn quá, ba mẹ cháu đi làm suốt cũng không đủ sống cho nên mẹ cháu không có thời gian làm món này cho cháu ăn. Bây giờ thấy di nấu món này cho nên cháu phải tranh thủ học mới được.”

Thấy Yên Di còn trẻ mà khiêm tốn lại chịu khó bà Thư cũng yêu quý và tận tình chỉ bảo cho cô: “Thật ra thì đây là món thiếu gia rất thích ăn. Lâu rồi không thấy thiếu gia đến New York thăm ta cho nên lần này ta phải cất công đích thân làm cho cậu ấy ăn.”

Yên Di nghe xong thì ồ lên một tiếng. Thì ra ông chú mặt lạnh đó cũng thích ăn xôi vị như cô: “Hèn chi mới sáng sớm đi đã lái xe đi Chinatown(phố người Hoa ở Mỹ) mua cả đồng nguyên liệu.”

Bà Thư cười nói: “Cậu ấy thích ăn xôi vị ba màu chứ một màu thì lại không thích lắm cho nên dù nếp ở nhà vẫn còn ta cũng phải mua thêm lá dứa, nước dừa. Cũng may có cháu dậy sớm hái lá cắm cho ta. Thiếu gia nhìn thấy món này chắc sẽ thích lắm.”

Sau khi hấp chín xôi, trộn đường vào đảng hoàng tử tế, bà Thư hướng dẫn Yên Di cách ém xôi vào khuôn sao cho đẹp và ngon. Từng lớp xôi và đậu xanh được Yên Di khéo léo đóng vào khuôn khiến bà Thư rất hài lòng.

Khi vừa lấy xôi vị ra khỏi khuôn thì cũng là lúc Hoàng Gia Khiêm vừa phóng xe tới. Anh tức giận đi vào nhà, bỏ ngoài tai lời chào hỏi của người giúp việc và vệ sĩ.

Vừa bước vào nhà Hoàng Gia Khiêm đã khó chịu gọi lớn: “Yên Di, cô ra đây cho tôi.”

Yên Di nghe thấy liền hí hửng cầm đĩa xôi vị ra phòng khách cười nói: “Anh đã đến rồi sao? Mau qua thử xôi vị tôi vừa làm đi. Tôi và Di Thư làm cả buổi sáng mới vừa xong đó. Anh thật có lộc ăn. Nhìn xem có đẹp không?”

Nụ cười Yên Di sáng lên, hai mắt long lanh ngậy thơ nhìn Hoàng Gia Khiêm nhưng trong lòng anh chỉ nghĩ đến nỗi hận Cao Thừa Hiên bắt cóc Tinh Vân. Phần vì lo cho Tinh Vân cho nên ruột gan rối bời, lòng dạ nào ăn với uống. Anh đã không tự chủ vung tay hất đổ đĩa xôi vị trên tay Yên Di xuống sàn nhà. Chiếc đĩa thủy tinh rơi xuống vỡ vụn. Yên Di như trẻ con nước mắt rùng rùng méo mếu sợ sệt hai vai rung lên ngồi xuống cầm cái xôi vị lên phỉu phỉu, thổi thổi.

Nhìn bộ dáng hèn mọn tủi thân của cô Hoàng Gia Khiêm tự nhiên thấy tội tội. Trước lúc đến đây hẳn còn nghĩ đến chuyện chặt đi ngón tay hay bàn tay của cô làm quà lễ cho Cao Thừa Hiên. Vậy mà giờ nhìn con thỏ con này, anh lại thấy tội không chịu được. Khó chịu anh liền quát lên: “Khóc cái gì mà khóc. Chẳng phải chỉ là một cái xôi vị thôi sao? Cô ở đây vui vẻ làm xôi vị, có biết Tinh Vân bây giờ thế nào hay không hả? Thằng chồng khôn kiếp của cô buộc em gái tôi đập đầu tự vẫn, sống chết không rõ. Tôi có nên bóp chết cô hay không?”

Nhưng người nào đó dù sợ vẫn không chịu nín. Cô như xem thế giới không có gì khác ngoài cái xôi vị của cô. Cô thút thút nhìn cái xôi vị và nói: “Nó là xôi vị ba màu đó.Hic...hic...”

Hoàng Gia Khiêm thấy cô để lời mình nói ngoài tai thì tức lắm, muốn bay đến đá cô một phát nhưng đúng lúc này Di Thư đi ra. Nhìn thấy Hoàng Gia Khiêm như con sói hung hãn bắt nạt con thỏ nhỏ thì bà thương lắm. Liền nhìn Hoàng Gia Khiêm lắc đầu rồi đến đỡ con thỏ nhỏ đứng dậy: “Ngoan nào, đi lên phòng trước đi để đẩy đi cho người dọn dẹp.”

Vừa nói xong thì người nào đẩy lại bất cẩn đụng vào mảnh vỡ của cái đĩa đứt tay chảy máu.

Di Thư thở dài: “Mau lên phòng rửa mặt, trong ngăn tủ ở đầu giường có bông băng, rửa sạch vết thương rồi băng lại sẽ không sao nữa.”

Yên Di nghe lời liền gật đầu làm theo nhưng lúc đứng lên đụng phải ánh mắt tóe lửa của Hoàng Gia Khiêm, cô lại sợ hãi rúc người về. Di Thư đứng phía sau trấn an: “Không sao đâu, con đi trước đi, di sẽ thu dọn chuyện ở đây.”

Yên Di cúi đầu khẽ đi lên lầu. Cô vừa đi vừa nghĩ cũng không biết mình đã làm gì khiến ông chú này giận như vậy.

Khi Yên Di đi khỏi, Di Thư mới nhẹ nhàng nói: “Con bé từ sáng đã thức dậy làm món này đến bây giờ. Lúc nhỏ nó ăn thử một lần thấy thích nhưng nhà nghèo quá không có tiền ăn lại lần nữa. Tồi qua thấy di ngâm nếp nó liền lẻo đẻo theo sau hỏi cách làm. Sáng sớm đã dậy sớm hái lá cẩm rồi giã ra vắt lấy nước. Lúc đi chợ về thì thấy nó ngồi vo nếp, vo đậu. Lúc nấu thì cẩn thận ghi lại các bước làm. Làm xong muốn ăn lắm nhưng nó nói chờ cháu đến rồi cùng ăn. Con bé mới có tí tuổi đầu không có biết chuyện gì hết. Vì gia đình thiếu nợ nên mới bị gả bán cho cậu ta. Cháu vì chuyện của tiểu thư mà sốt ruột đi rất nhiều nhưng Yên Di vô tội, nó có biết cái gì đâu.”

Hoàng Gia Khiêm chống hai tay bên hông: “Di Thư, cô ta là con tin. Có phải cô ta đã sống quá tốt hay không? Còn Tinh Vân bây giờ không biết thế nào nữa. Nếu Cao Thừa Hiền điên lên cho người cưỡng hiếp em ấy thì con nhất định cho con bé kia chịu hậu quả gấp nghìn lần.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-3: Lâu đài cát(III)

Bà Thư bị dọa đến cứng người, chặc lưỡi nói: “Chuyện đàn ông đánh nhau sao phải trút lên đầu phụ nữ như vậy. Tiểu thư vô tội, Yên Di càng không liên quan. Cháu còn nghĩ đến những chuyện độc ác như vậy sao?”

Thấy Hoàng Gia Khiêm không nói gì nữa, bà Thư liền nói tiếp: “Dù thế nào thì con bé cũng không đáng chịu trừng phạt như vậy. Con mau lên lầu xem nó thế nào đi.”

Hoàng Gia Khiêm tròn mắt nhìn bà Thư như không tin vào tai mình. Anh lấy ngón tay trở chỉ vào mặt mình: “Ý của di là con đi xin lỗi cô ta sao?”

Di Thư nở nụ cười hiền hậu: “Đại thiếu gia, từ lúc cậu bước vào nhà họ Hoàng thì cái ăn cái mặc, sách vở quần áo, thuốc thang có cái nào không do di Thư này lo cho cậu đâu. Tình tình cậu như thế nào di còn không hiểu sao? Nghe lời di, lên kêu Yên Di xuống ăn xôi vị.”

Hoàng Gia Khiêm lắc đầu, miễn cưỡng đi lên lầu. Cả thế giới này đều ăn hiếp anh. Đúng là hiền lành thì thua thiệt mà. Hai cái thằng Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ lâu cá đây con thỏ mót ướt cho anh thì thôi đi. Giờ anh chỉ nổi giận với nó một cái đã bị vú nuôi của mình lên lớp, bắt đi xin lỗi cô ta. Ai đời đường đường là tổng tài của Hoàng Thiên lại đi năn nỉ dỗ ngọt phụ nữ. Thật là chuyện chưa từng nghĩ đến nói chi làm. Còn cả mẹ nuôi nữa, cứ nghĩ đến Tinh Vân là khóc sưng mắt. Vậy mà anh ở đây nể vợ kẻ thù thôi cũng không được. Thế gian còn đạo lý hay không?

Hoàng Gia Khiêm đứng trước cửa phòng Yên Di, tần ngần muốn vào lại thôi. Đến khi nghĩ thông, quyết định đưa tay lên gõ cửa thì cánh cửa không khóa tự mở ra. Hoàng Gia Khiêm tò mò bước vào trong.

Căn phòng sạch sẽ gọn gàng có cái giường to nằm giữa phòng. Trên giường một con thỏ mặc váy màu trắng ngắn đến đùi nằm sắp miệt mài băng bó ngón tay đang hở hén lộ ra cái quần lót màu trắng có hình con vịt màu vàng chói mắt.

Hoàng Gia Khiêm không rung động cũng không đỏ mặt mà ngược lại anh còn đến dết vào mông của Yên Di một cái rồ kêu. Yên Di đang mài mê chiến đấu với bông băng thuốc đỏ nên không biết anh vào phòng, lại cộng thêm bất ngờ bị đánh cô liền vùng người ngồi dậy. Nhìn thấy Hoàng Gia Khiêm cô lại cụp người xuống.

Nhìn thấy tay cô quấn cả đồng bông băng vẫn không ra hình dạng gì, Hoàng Gia Khiêm lắc đầu ngồi xuống bên cạnh cô, khéo léo dùng thuốc rửa vết thương sát khuẩn cho cô, sau đó tỉ mỉ băng lại. Yên Di chăm chú nhìn mặt ông chú ở góc độ gần, thì ra là đẹp trai như vậy.

Hoàng Gia Khiêm không ngẩng mặt lên, chỉ nghiêm giọng hỏi: “Nhìn đủ chưa?”

Yên Di bất ngờ bị nói đến liền ngượng ngùng rút tay lại.

“Dì Thư kêu tôi lên gọi cô xuống ăn xôi vị.” Hoàng Gia Khiêm nhìn con thỏ nhỏ phụng phịu hai mắt đỏ lên vì uất ức khóc thì liền muốn đến véo vào hai cái má của cô cho thật đau để cô khóc thêm một hồi nữa nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

“Tôi thật sự không biết gì về Tinh Vân cả. Lúc tôi vừa từ Trung Quốc về thì có nghe người làm nói chị ấy bị thiếu gia nhốt trên phòng. Đêm đó khi tôi đang ngủ thì nghe có âm thanh huyền ảo. Lúc bước ra ngoài xem thì thấy có xe cấp cứu đến. Tôi không biết chuyện gì xảy ra sau đó nữa vì sau đó anh ấy cũng không về nhà.” Yên Di lí nhí kể lại.

Hoàng Gia Khiêm chỉ ném cho cô ba chữ: “Tôi biết rồi.” Sau đó anh quay mặt đi ra ngoài. Yên Di lảo đảo theo sau.

Lúc ngồi vào bàn ăn, con thỏ nhỏ Yên Di lại phút chốc biến thành con heo tham ăn. Chén liền một lúc hết nửa khai xôi vị ba màu. Hoàng Gia Khiêm và bà Thư được dịp mở rộng tầm mắt. Nhìn cô ăn say sưa dính mè khắp mặt mà anh buồn cười không chịu được nhưng anh vẫn ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Đói lắm sao?”

Yên Di vừa nhai vừa nói. Nói chứ không nhìn Hoàng Gia Khiêm, trong mắt cô chỉ có xôi vị mà thôi: “Ngon! Tôi thích.”

Hoàng Gia Khiêm lại nói thêm: “Vừa ngọt vừa béo, ăn nhiều sẽ thành heo đấy.”

Yên Di liền nói lại: “Ăn nhiều cho khỏe.”

Lại nhai.

Lại nói: “Thành heo càng tốt.”

Lại nhai.

Lại nói: “Sẽ không ai dám đánh tôi.”

Hoàng Gia Khiêm nhú mày hỏi: “Cô thường hay bị người ta đánh lắm sao?”

Lại nhai, lại nói: “Hồi nhỏ, bạn bè thấy tôi còi cọc, đen đui lại nhà nghèo nên hay bắt nạt.”

Lại nhai.

Lại nói: “Lớn một chút thì gặp cái đám người xấu các người trên tôi.”

Hoàng Gia Khiêm lườm cô, xong lại nói: “Tôi là người xấu hay sao? Người xấu mà cho cô ăn nhiều như vậy hả?”

Hoàng Gia Khiêm tức mình giựt ngay miếng xôi vị đang đến miệng Yên Di khiêng cái mỏ cô đưa lên không trung. Bình thường Yên Di hay nhịn cho người ta bắt nạt nhưng đụng đến miếng ăn cô liền xù lông lên nhanh tay cướp lại thồn hết vô miệng. Ngay sau đó liền bị xôi vị chặn ở cổ đến phát nghẹn.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46-4: Lâu đài cát(IV)

Hoàng Gia Khiêm hoảng hồn lấy tay vỗ vỗ ngực cô nhưng miếng xôi vẫn không lên không xuống cứ chặn ngay cổ khiến cô không thở được. Anh liền một quyền đánh mạnh vào lưng cô khiến cô phải nôn ra miếng xôi vị. Bà Thư đứng gần đó cũng hoảng lên chạy đi lấy ly nước cho cô. Sau đó bà vuốt ngực cô cho cô dễ chịu hơn.

Hoàng Gia Khiêm lắc đầu nhìn cô sau đó đứng dậy đi về phía bếp lấy cốc trà nóng. Thấy anh không có ý muốn ăn nữa Yên Di liền hỏi: “Anh không ăn nữa sao? Không ngon à?”

Hoàng Gia Khiêm cười cười nói: “Rất ngon nhưng để phần cho cô đó.”

Yên Di cười đến sáng lạn: “Vậy hả? Cảm ơn anh nha.”

Nói xong nàng gọt tay lấy số xôi vị còn lại tiếp tục bỏ vô miệng ngồm ngoàm. Hoàng Gia Khiêm từ lúc đầu trở thành tròn mắt đứng hình trước con heo béo trắng này. Mới hai phút trước cô còn bị nghẹn xôi vị, bây giờ lại ăn ngon lành đến vậy. Bà Thư đứng bên cạnh cười rất tươi, sau đó đến vuốt đầu cô như kiểu bà hay vuốt đầu con mèo mỗi khi cho nó ăn.

Hoàng Gia Khiêm quay lại bàn, đặt cốc trà xuống liền hỏi: “Cao Thừa Hiên không cho cô ăn à? Lại snag đây ăn sập nhà tôi.”

Yên Di vừa ăn vừa định mở miệng thì đã bị Hoàng Gia Khiêm chặn lại: “Khoan đã, ăn xong hãy nói. Lại bị sặc bây giờ.”

Từ lúc nào anh lại quan tâm cho cái con thỏ bụng heo này. Lúc mới vào cửa còn nghĩ sẽ chặt ngón tay của cô ta giao cho Cao Thừa Hiên. Vậy mà bây giờ lại còn lo cho cô ta bị sặc. Thật không hiểu nổi mình.

Sau hai giây, Yên Di đã nhai xong số xôi vị khổng lồ trong miệng. Sau đó cô liền nói: “Đầu bếp ở Celio không biết làm món này. Họ làm như cơm sống vậy. Tôi có lên mạng xem công thức nhưng vẫn không ngon như của di thư làm. Hương vị rất giống với lúc nhỏ bà ngoại làm cho tôi ăn. Cuối cùng thì tôi đã biết bí quyết nằm ở đâu. Thì ra là phải xào cho hoa hồi thơm rồi giã nhỏ cho vào xôi. Như vậy mới có thể thơm như thế này đây.” Nói xong cô liền đi cái miệng vừa ăn xôi vị vào gần mũi của Hoàng Gia Khiêm, rồi tươi cười hỏi: “Có thơm không?”

Hoàng Gia Khiêm đứng hình hai giây khi mũi anh gần như chạm vào đôi môi nhỏ ửng hồng của cô. Một lúc sau mới đỏ mặt quay đi nhẹ nói hai tiếng: “Rất thơm”

Di Thư nhìn thấy cũng tùm tùm cười quay mặt vào bếp.

Yên Di cứ vô ý như vậy lái nhái: “Tôi đã nhớ kỹ công thức rồi, lần sau sẽ mời anh av` di thư đến Celio ăn món xôi vị tôi làm.”

Hoàng Gia Khiêm thấy cô ngốc nhìn thế giới màu hồng này ngây ngô nói thì liền hỏi lại: “Cô nghĩ tôi và chồng cô thù oán cao như vậy, hẳn sẽ mời tôi đến nhà ăn xôi vị sao?”

Yên Di sắc mặt rũ xuống như cái hoa héo: “Vậy thì phải chờ hai năm nữa. Sau khi tôi trả hết nợ thì mời anh và di thư đến nhà tôi, tôi sẽ làm cho hai người ăn. Nhưng mà...”

Hoàng Gia Khiêm thấy con thỏ liên thoáng này lại ngập ngừng thì có vẻ lạ nên hỏi tiếp: “Nhưng mà thế nào?”

Yên Di chán chường nói: “Nhưng mà nhà tôi nhỏ lắm, sợ hai người không thoải mái khi đến thôi. Trước giờ cũng chưa từng có ai đến nhà tôi.”

Hoàng Gia Khiêm mỉm cười nhìn con thỏ nhỏ tự ti, anh liền hỏi: “Vì sao phải là hai năm nữa?”

Yên Di chán nản thở dài: “Vì ba mẹ tôi thiếu nợ bà nội Cao cho nên bà muốn tôi làm cháu dâu của bà. Sau ba năm nếu tôi không có con sẽ thả cho tôi về và không tính nợ với nhà tôi nữa.”

Hoàng Gia Khiêm như đang hiểu được mối quan hệ của cô và Cao Thừa Hiên thì ra là bị ép gả. Như vậy chưa chắc có thể lấy cô ra gây sức ép cho hắn được. Chỉ có thể gây sức ép cho bà nội của Cao Thừa Hiên. Hoàng Gia Khiêm liền nghĩ ra chủ ý nên anh tiếp tục khai thác cô gái ngây thơ này: “Vậy nếu năm sau cô có thai thì sao?”

Yên Di nghe như nghe chuyện động trời động đất liền lắc đầu: “Không thể nào. Tôi và Cao đại thiếu gia đã nói rõ ràng. Giữa chúng tôi đều là khó xử nên họa nạn cùng giúp đỡ lẫn nhau. Anh ấy và tôi không xảy ra chuyện gì hết. Để tránh khó xử chúng tôi hạn chế gặp mặt và nói chuyện cho nên tôi thực sự không biết việc của anh ấy.”

“Thì ra là vậy. Nếu vậy thì Cao lão phu nhân đối với cô như thế nào?” Hoàng Gia Khiêm tiếp tục thăm dò.

“Rất tốt.” Yên Di nhanh miệng đáp lại.

“Tốt như thế nào?” Hoàng Gia Khiêm mỉm cười hỏi.

Con thỏ nhỏ da trắng môi hồng đang ăn xôi vị liền thành thật nói: “Bà hay đưa tôi đi lễ chùa cùng bà. Bà dạy tôi rất nhiều đạo lý làm người. Bà còn bỏ tiền ra xây cất chùa chiền nữa.”

“Cao lão phu nhân là muốn cầu cháu cô sao?” Hoàng Gia Khiêm phỏng đoán.

Yên Di xụ mặt xuống gật đầu: “Nhưng tôi chỉ có thể khiến bà thất vọng thôi.”

...

Hoàng Gia Khiêm sau khi ăn xong liền lái xe về trung tâm New York, anh nhanh chóng cho người dò la ngôi chùa mà Cao lão phu nhân đang ở và gửi cho bà chiếc nhẫn cưới của Yên Di mà anh vừa dụ được. Con thỏ nhỏ ngây ngô, anh vừa hỏi mượn liền cõng ra đưa luôn không dài dòng không hỏi nhiều. Quả là đáng yêu!

Còn Yên Di thì vẫn vui vẻ hồn nhiên ăn xôi vị của cô. Dù sao cũng chỉ là một chiếc nhẫn, anh ta sẽ không lấy luôn mà không trả lại cho cô. Mà cho dù không trả cũng không sao. Dù sao chiếc nhẫn cũng không ăn được, xin là cô cho liền. Còn ai mà đụng đến xôi vị của cô thì cô liều mạng với hắn ngay. Trời có sập xuống thì cũng không liên quan đến cô. Xôi vị ba màu vẫn là nhất. Haha...Người nào đó có cái suy nghĩ như “thằng bòm” vậy mà vui vẻ hết cả ngày. Cô không biết chiếc nhẫn cưới được khắc tên cô và Cao Thừa Hiên bên trong là vàng khối nguyên chất nạm hơn chục viên kim cương cao cấp thuần chất không tí vết đồ giả bằng bao nhiêu mâm xôi vị của cô. Thế mà chưa cần nói đến tiếng thứ hai cô liền thào ra cho Hoàng Gia Khiêm.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47-1: Kliment(I)

Chiếc xe hơi sang trọng lao nhanh trên đường phố Turbo và ngừng lại ở một nơi heo hút trên đồi. Tinh Vân trong lòng lo lắng không biết phía trước là điều gì đang chờ đợi cô. Dù là vực sâu cô nhất định cũng phải nhảy xuống tìm con đường sống từ trong cái chết.

Cao Thừa Hiên mặc bộ âu phục sang trọng, nhìn dáng điệu của anh khệnh khạng hơn lúc ở trên tàu rất nhiều. Thì ra đáng về yếu đuối đáng thương của anh trên tàu chỉ là anh diễn cho cô xem. Nghĩ đến đây Tinh Vân thấy thất vọng về bản thân vì mình đã từng thấy anh ta đáng thương mà giúp đỡ. Cái tên Tiến kia khẳng định cũng là giả. Cô cũng không biết anh ta tên gì, cũng không buồn hỏi. Qua hôm nay giữa cô và hắn coi như chưa từng quen biết nhau đi. Nghĩ đến đây Tinh Vân hít một hơi dài, ngẩng cao đầu bước theo sau Cao Thừa Hiên. Phía sau từ vài chiếc xe một đám thuộc hạ nhanh chóng ra khỏi xe đi theo bảo vệ cho Cao Thừa Hiên.

Cánh cổng sắt nặng nề từ từ nâng lên, bên trong một nhóm người trong tay cầm vũ khí ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Ở giữa có một chiếc ghế xoay, người ngồi trên chiếc ghế xoay mặt lại với cánh cửa nên Tinh Vân chưa nhìn thấy mặt hắn. Nhưng theo lời Cao Thừa Hiên thì hắn đã già và béo ị, như vậy cơ hội nàng nhanh tay chớp lấy khẩu súng uy hiếp hắn để bỏ trốn là có khả năng. Dù hắn là trùm ma túy đi chăng nữa thì cũng đã là người già tuổi cao sức yếu. Vấn đề nằm ở chỗ phải quan sát cho kỹ tình hình và chớp lấy cơ hội.

Nhưng những gì Tinh Vân tính toán lại hoàn toàn sai lệch. Người mà cô dự định uy hiếp không phải là một ông lão béo ị già nua xấu xí như lời Cao Thừa Hiên nói là là một anh chàng cao to như pho tượng thần David của Michelangelo, gương mặt hắn đẹp hớp hồn với đôi mắt đa tình xanh lam thăm sâu không thấy đáy. Kliment chính là tên anh ta. Tinh Vân nghe Cao Thừa Hiên gọi anh ta như vậy. May mắn là họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh cho nên Tinh Vân mới có thể nghe hiểu được.

“Hàng của tao đâu?” Cao Thừa Hiên lạnh lùng hỏi. Kliment búng tay một cái chốc. Thuộc hạ của hắn liền mang ra một chiếc cặp. Chiếc cặp vừa mở ra, bên trong chất đầy những lọ dung dịch trong suốt. Những chiếc lọ này thôi mà có giá đến hai trăm triệu đô la Mỹ. Có thể thấy đây là hàng rất rất tốt.

Một người từ phía Cao Thừa Hiên bước ra thử hàng. Hắn lấy vài giọt từ một trong số những chiếc lọ trong cặp rồi bỏ vào một cái ống nghiệm, sau đó cho thêm các thành phần khác vào, rồi lại soi soi trong một chiếc máy nhỏ hiện đại. Tinh Vân nhìn mà muốn hoa cả mắt. Đạo này bọn buôn ma túy chuyên nghiệp đến mức này sao? Ông ngoại nàng nói không sai: “Chỉ cần có cầu sẽ có cung mà dù không có cầu cũng phải tạo ra cầu gọi là kích cầu. Cho nên chúng ta phải luôn cải tiến trong kinh doanh đưa ra những sản phẩm chất lượng tốt đến khách hàng.” Đương nhiên điều này cũng không sai với những nhà buôn ma túy lớn. Họ luôn cải tiến kỹ thuật để tạo ra sản phẩm chất lượng phục vụ khách hàng. Không biết lần này họ sẽ bào chế ra loại ma túy gì nhưng cô biết tác hại của nó chắc chắn rất khủng khiếp. Nghĩ đến đây Tinh Vân rung mình.

“Kliment, hàng cao cấp như vậy mà mày cũng có được. Tao phục mày lắm đó.” Cao Thừa Hiên vừa nói vừa cười trong khi chờ người của hắn thử hàng.

Kliment nhìn qua Tinh Vân một lượt từ trên xuống, gương mặt hần lộ ra nét cười khoái chí: “Thiên kim bạc ti của Hoàng Thiên mày cũng có được, tao phục mày hơn.”

Cao Thừa Hiên vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nhìn Tinh Vân, sau đó cười khẩy nói: “Như giao kèo, một tay giao hàng một tay giao người.”

Kliment cười lớn sáng khoái nói: “Tốt lắm!”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47-2: Kliment(II)

Kliment cười lớn sáng khoái nói: “Tốt lắm!”

Sau khi người của Cao Thừa Hiên xác nhận hàng tốt, bọn chúng liền giao Tinh Vân cho Kliment. Một khắc này đây Tinh Vân nổi hết da gà lên. Bàn tay rắn chắc của Kliment nắm lấy cánh tay cô. Đôi mắt xanh thẳm của hắn trêu mến nhìn cô khiến cô sợ đến cứng đờ cả người. Cô cứ tưởng hắn là một lão già thì còn nghĩ đến đường thoát thân, không ngờ cánh tay hắn rắn chắc như vậy thì cô thoát kiểu gì. Tinh Vân bất lực thở dài tự hỏi: “Tại sao đạo này mấy gã đẹp trai cao to như sói ca ngôn tình cứ đi làm chuyện xấu thế này? Không buồn vũ khí như vị hôn phu của cô thì cũng bán ma túy như cái thằng người Nga này.”

Mãi vẫn vờ với những suy nghĩ lan man mà cô không biết rằng cô đã bị hắn kéo lại ngồi lên đùi hắn.

Bất ngờ bị hắn hôn vào má làm Tinh Vân giật nảy mình: “Xinh đẹp, thật sự quá xinh đẹp! Cái tên Đoàn Nam Phong tại sao lại may mắn như vậy, giữa biển người mệnh mỏng lại tìm ra người đẹp như em?”

“Anh biết anh ấy sao?” Tinh Vân ấp úng hỏi lại.

Kliment cười lớn sau đó nét mặt liền thay đổi, ánh mắt như sâu hơn và sắc hơn: “Không những biết mà còn rất ghét!”

Gương mặt xinh đẹp của Tinh Vân thoáng chốc đã biến chuyển sang xanh. Thì ra đây là lý do khiến hắn muốn trao đổi số hàng để bắt được cô. Tinh Vân không biết hắn muốn làm gì cô nhưng cô không để lộ ra suy nghĩ của mình. Chỉ im lặng.

Thấy Tinh Vân không nói gì, Kliment liền nói: “Đứng ra tôi định đem em trao đổi với lô vũ khí hạt nhân mà hơn hai năm trước Đoàn Nam Phong đã hăng tay trên của tôi. Nhưng khi gặp được em bên ngoài tôi mới biết...”

Hắn dừng lại, đổi giọng chậm hơn từ nói vào tai nàng: “Em đáng giá hơn.”

“Vũ khí hạt nhân sao?” Nàng kinh ngạc hỏi lại. Sau đó như không tin vào tai mình. Sự việc hai năm trước Đoàn Nam Phong bị thương chắc chắn có liên quan đến vũ khí hạt nhân cho nên khi gặp nàng trên tàu hắn liền cẩn thận kiểm tra xem có thiết bị nghe lén hay không? Nhưng cuối cùng vẫn không dám nói ra với nàng. Tim Tinh Vân như tê cứng lại, mỗi rung rung: “Các người dám dùng thứ đó sao?”

Kliment cười lớn, dùng ngón tay cái vuốt mặt Tinh Vân. Nhưng hắn không trả lời nàng mà quay sang nhìn Cao Thừa Hiên sau đó phẩy tay để hắn rời đi. Cao Thừa Hiên nhìn thấy Tinh Vân ngoan ngoãn nằm trong lòng Tinh Vân thì tức lắm, hắn chửi thầm: “Mẹ kiếp! Cô ta với người đàn ông khác thì ngoan ngoãn dễ bảo như vậy. Còn với mình thì cứng đầu cứng cổ.”

Cao Thừa Hiên nắm chặt nắm tay thành nắm đấm, sắc mặt lạnh lùng quay đi. Trong ánh mắt anh liền lóe lên một tia suy tính. Ngay khi anh vừa ra khỏi cửa thì thuộc hạ của Kliment cũng rút hết ra ngoài, cánh cửa sắt nặng nề đóng xuống.

Tinh Vân không ngờ Kliment lại không đưa nàng đi đâu để nàng có cơ hội ra tay trốn thoát mà ngay nơi này đóng cửa hiếp người. Tiếng cửa sắt lạnh lẽo rơi xuống khiến Tinh Vân ngừng lại sững sờ nhìn không gian bên ngoài bị ngăn cách với nàng. Nằm trong vòng tay của Kliment, nàng bắt lực nhắm mắt nhưng tim vẫn đập liên hồi.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48-1: Cá nằm trên thớt(I)

Kliment cúi xuống hôn lên môi nàng, Tinh Vân bất ngờ mở mắt ra. Ánh mắt đen huyền của nàng chạm vào đôi mắt xanh lơ thâm thẳm của hắn.

Hắn mỉm cười nhìn nàng hồi lâu: “Em sợ sao?”

Nàng vô thức gật đầu.

“Thả lỏng đi nào. Từ giờ em sẽ là người phụ nữ của Kliment tôi.” Kliment nói với giọng đặc ý. Hắn cứ làm như làm người phụ nữ của hắn thì mập béo gì chắc. Tinh Vân sợ hãi lắc đầu, ánh mắt nàng lộ ra vẻ không muốn nhìn cái tên tự cao tự đại này.

Thấy nàng lắc đầu, hắn nhủ thầm: “Sao? Em không thấy tự hào sao? Em sẽ không biết là phụ nữ trên cái Thế Giới này có bao nhiêu người mong được tôi nhìn tới đâu. Nói chi em còn được tôi hứa hẹn.”

“Lại là một tên ngạo mạn cuồng.” Tinh Vân nghĩ thầm nhưng không nói gì.

Hắn lại to gan vuốt về chiếc cổ trắng ngần của nàng. Hắn vuốt đến đâu da óc nàng nổi lên đến đó. Hắn liền hỏi: “Honey, em lạnh sao?”

“Honey?Hắn gọi nàng là honey sao? Eo ôi? Nghe kinh quá!” Dù lòng nghĩ vậy nhưng Tinh Vân không dám lộ ra chút bất mãn nào. Nàng sợ hắn điên lên thì nàng xong đời. Cho nên nàng chỉ mỉm cười gật đầu. Hắn thấy vậy ôm nàng càng chặt hơn. Hắn nhỏ nhẹ hỏi: “Có ấm hơn chút nào không?”

Hơi ấm từ cái tên này tỏa ra khiến nàng thấy dễ chịu. Nàng nhẹ nhàng mỉm cười sau đó đưa tay phải vòng ra sau lưng hắn, tay trái đặt lên ngực hắn sau đó nhẹ nhàng đi chuyển tìm xem trên người hắn có súng hay không?

Bình thường Đoàn Nam Phong luôn mang súng bên người, những lúc vừa về nhà mà lại muốn nàng ngay thì nàng vẫn thường thấy hắn giắt súng phía sau lưng. Máy hôm trên tàu lúc đến phòng nàng thì hắn lại để súng trong túi áo. Nàng không biết cái tên mắt xanh này để súng ở đâu cho nên mạnh động sờ soạng người hắn. Nàng thờ dãi, nàng biết nàng không phải nữ đặc công trong phim hành động, càng không phải con cháu nữ tướng Nguyễn Thị Định. Nàng chỉ là một cô gái nhỏ yếu ớt nhưng tình thế bắt buộc nàng không thể không nhanh tay cướp súng bắn hạ cái tên buôn ma túy kiêm vũ khí này để trừ hại cho dân.

Thấy nàng sờ soạng người hắn, hắn liền phản kích thò thè vào tai nàng: “Xin lỗi đã không đề cho lần đầu tiên của chúng ta ở một nơi ấm áp hơn. Nhưng anh đã không nhịn nổi nữa.”

Tinh Vân nghe xong sờ tóc gáy, kinh nghiệm cho nàng biết ánh mắt hắn đang nhuộm màu dục vọng. Cho nên nàng liền nhanh nhạy đánh lạc hướng bằng cách nhẹ nhàng hỏi: “Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Kliment mỉm cười: “Tất nhiên là được.”

Tinh Vân giờ đã biết hắn để súng nơi nào nhưng nàng không vội mà bình tĩnh ngồi thẳng dậy, hai tay vòng qua cổ hắn mỉm cười nói: “Kể cho tôi nghe chuyện hai năm trước được không?”

Gương mặt đang nhuộm màu dục vọng của Kliment liền chuyển sang khó hiểu: “Sao em lại muốn biết chuyện đó?”

“Chỉ là tò mò.” Tinh Vân lém lỉnh nói.

Sau đó nàng lại bồi thêm: “Nhưng nếu anh không muốn nói thì thôi. Có chuyện nhỏ như vậy cũng muốn giấu tôi. Anh còn muốn tôi vui vẻ ở bên anh sao?”

Kliment liền cười nói: “Được, được, tôi sẽ kể cho em nghe tất cả. Không giấu chuyện gì hết.”

Tinh Vân cười nháy mắt trông thật đáng yêu khiến Kliment hồn xiêu phách lạc, hấn thành thật kể lại: “Hai năm trước tại Moscow, anh đã có một cuộc đụng độ với Đoàn Nam Phong. Lúc đó, tôi đang giao dịch một lô tên lửa cùng một số vũ khí hạt nhân với chủ hàng. Không ngờ hấn xuất hiện nói lô hàng là của hấn và không đồng ý bán cho bên phía anh. Em nghĩ xem, lô vũ khí tốt như vậy giá lại hời mà tụt khỏi tay có tức hay không? Cho nên anh đành hỏi hấn mua lại, hấn không chịu bán nói là lô vũ khí này đã có người đặt trước nhưng bị cái tên chủ hàng ăn cắp thành ra hấn phải đi lấy về. Mà anh cũng không hiểu nổi hấn, đi cướp lại vũ khí còn mang theo thai phụ. Người phụ nữ đó hình như có quen biết với tên chủ hàng ăn cắp của Đoàn Nam Phong. Lúc đó hấn không chịu trả hàng cho Đoàn Nam Phong, còn anh thì không chịu mất số hàng vì tiền đã giao hơn một nửa cho nên bọn anh thương thảo không thành, liền ra tay bắn nhau.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48-2: Cá nằm trên thớt(II)

Hấn ngừng lại một chút nhìn Tinh Vân, hôn lên đôi má ửng hồng của nàng một cái rồi nói tiếp: “Những chuyện máu me giết chóc sẽ khiến em mất ngủ đó. Nhưng đêm nay anh sẽ không để em ngủ.”

Lời nói ám muội này khiến Tinh Vân rùng mình nhưng nét mặt nàng vẫn tươi cười: “Kể tiếp cho tôi nghe đi.”

Kliment lại chắc lưỡi nói tiếp: “Lúc đó hình như cái tên chủ hàng đó đã có chuẩn bị trước, người của hấn rất đông vây chặt người của Đoàn Nam Phong và bằng mọi cách tâu tán số hàng đó.”

Người đàn ông mà Kliment kể nghe qua rất giống Lưu Trọng Thiên, Tinh Vân phỏng đoán như vậy nhưng cô vẫn không hiểu vì sao hấn phải làm như vậy khi mà hấn đã bỏ rơi Lưu Uyển Linh thì sao lại muốn hại Nam Phong? Đây có phải là việc anh ấy vẫn đang điều tra hay không? Phía sau còn có ai khác nhúng tay vào sao?

“Sau đó thì sao?” Tinh Vân bình thản hỏi lại, một chút suy nghĩ cũng không lộ ra mặt.

“Sau đó thì người của Đoàn Nam Phong đã yểm trợ anh ta chạy thoát. Số hàng đáng lẽ về tay anh. Nhưng hấn lại chơi xỏ anh, giữa đường chặn lấy số hàng đó.” Kliment nói đến đây liền tức điên. Tinh Vân cũng hiểu được cảm giác của hấn, mất cả tiền lẫn hàng thật là không sao chịu nổi. Tinh Vân gạt đầu làm ra bộ mặt cảm thông với hấn.

Hấn nheo mắt lại, tức giận nói: “Đúng ra tôi muốn giết chết em cho hấn nếm mùi để hấn biết thế nào là hối hận nhưng tôi không muốn bản thân mình hối hận. Tôi đổi ý rồi, Vân, tôi muốn em là người phụ nữ của tôi mãi mãi.”

Cùng lúc đó, khi Cao Thừa Hiền bước ra khỏi kho hàng thuộc hạ của anh liền nói nhỏ vào tai anh: “Lão phu nhân đã biết chuyện thiếu phu nhân bị bắt cóc cho nên...”

Cao Thừa Hiền vốn rất thương bà nội. Bà nội là người thân duy nhất của anh, cũng là người nuôi anh lớn dạy bảo anh cho nên chỉ cần bà lên tiếng anh nhất định sẽ làm. Lần này bọn người Đoàn Nam Phong hèn hạ bắt cóc Yên Di buộc anh đem Tinh Vân ra đổi. Nhưng anh không muốn để Tinh Vân rời xa anh. Hôm nay đem Tinh Vân giao cho Kliment cũng là để hù dọa cô rồi làm ra một màn anh hùng cứu mỹ nhân để sau này cô sợ mà ngoan ngoãn ở bên anh. Cũng coi như một cách trị bệnh cứng đầu của cô. Cho nên bên ngoài anh đã bố trí thiên la địa võng để cướp lại người.

Nghe thuộc hạ nói vậy, Cao Thừa Hiến không nói gì chỉ ra hiệu cho tất cả vào xe rồi đi, nhưng chưa đầy hai phút từng tốp từng tốp xe khác đã đến vây kín kho hàng.

Kliment cũng không phải là người mới ra làm ăn trong giới hắc đạo, hẳn đương nhiên phải có chuẩn bị sẵn sàng lường trước mọi tình huống. Người của hắn rất nhanh bấm tín hiệu cứu viện. Chưa đầy một phút người của Kliment cũng đã đến yểm trợ cho ông chủ của bọn chúng. Thế là hai bên bắt đầu bắn nhau kịch liệt.

Bên trong kho hàng, Tinh Vân nghe thấy chấn động mạnh liền biết có chuyện xảy ra. Kliment thấy sắc mặt nàng thay đổi liền kéo đầu nàng vào ngực hắn, khẽ vuốt ve: “Honey, em đừng sợ. Bọn chúng muốn lật lọng, đánh úp anh, lấy hàng và cướp em về. Nhưng anh đã bố trí sẵn sàng để bọn chúng vong mạng. Cho nên, không ai phá hoại được chúng ta cả. Ngoan ngoãn ở đây một chút, để anh sưởi ấm cho em. Sau khi yên tĩnh, anh sẽ đưa em đến nơi khác ấm áp hơn.

Tinh Vân cảm thấy cái tên này tuy là làm toàn việc xấu nhưng qua tiếp xúc, nàng thấy hắn cũng rất biết quan tâm người khác. Xưa nay nàng không nề giết dù chỉ một con kiến, bây giờ lại phải xuống tay với người thích mình và quan tâm mình. Nàng thật không nề. Giữa lúc nàng đang băn khoăn suy nghĩ thì Kliment lại ôm nàng vào lòng, thỏ thẻ: “Vân, em có tin trên đời này có tiếng sét ái tình không?”

“Hả? Tiếng sét ái tình sao? Cái tên máu lạnh làm chuyện xấu này lại nói về chuyện này với nàng sao?” Tinh Vân dè dặt không trả lời.

Kliment lại nói tiếp: “Hôm nay thì tôi đã tin. Khi tôi vừa nhìn thấy em, tôi đã không còn là chính mình. Vân, tôi không quan tâm em và Đoàn Nam Phong có quan hệ gì. Tôi chỉ muốn em mãi mãi ở lại bên cạnh tôi và quên đi quá khứ với hắn. Tôi sẽ đối xử tốt với em cả đời.”

Trước lời thổ lộ của Kliment, tự nhiên Tinh Vân thấy thật khó để có thể giết hắn. Cô không biết hắn sẽ gây bất lợi gì với mình nhưng nếu phải nhìn hắn chết. Cô thật không nề. Dù cô không yêu thích hắn thì bọn họ cũng có thể làm bạn. Nghĩ đến đây cô liền nhỏ nhẹ nói: “Kliment, tôi đã có chồng có con rồi. Anh đừng đối với tôi như vậy. Thà tôi đi đi, chúng ta sẽ mãi là bạn tốt.”

Kliment nghe xong cơ mặt liền căng cứng. Hắn đang từ con nai biển ngay thành con sói hung ác. Hắn trừng mắt nhìn Tinh Vân, tay phải túm cổ áo nàng: “Em vừa nói cái gì? Xưa nay chưa từng có đàn bà nào dám cự tuyệt tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi tỏ tình mà em lại dám từ chối tôi. Em có biết em đã làm tổn thương trái tim tôi hay không?”

Kliment gào lên giận dữ quát vào mặt nàng. Xong sau đó hắn lại phờ ra vẻ mặt buồn bã như con cún đáng thương. Nhưng Tinh Vân chưa kịp an ủi hắn thì một loạt tiếng ồn như máy cắt kim loại vang lên. Một loạt đạn từ cái lỗ lớn vừa bị cắt của nóc kho hàng dội xuống đầu hai người.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48-3: Cá nằm trên thớt(III)

Kliment nhanh tay kéo Tinh Vân vào một góc, sau đó nhanh chóng móc súng ra bắn về phía tên thiện xạ trốn trên nóc. Tiếp theo đó lại có thêm một cái lỗ nữa từ trên nóc kho hàng được tạo ra. Nhưng lần này không phải súng bắn xuống mà là người nhảy xuống.

Người đàn ông tóc nâu mắt nâu đi đến đâu tỏa sáng đến đó tiếp hai chân xuống sàn liền nhanh chóng tiến về phía Tinh Vân. Nhìn thấy anh, khuôn mặt cô sáng lên. Cuối cùng cô đã có thể gặp được anh. Trong lúc khó khăn nhất sợ hãi nhất anh vẫn luôn tìm thấy cô và đến cứu cô.

Lúc này súng của Kliment đã hết đạn nhưng hắn vẫn không cam chịu cho Đoàn Nam Phong bắt Tinh Vân đi. Hắn nắm tay phải của nàng lôi lại còn Đoàn Nam Phong thì nắm lấy tay trái của nàng kéo đi. Hai người giằng co khiến Tinh Vân bị đau. Nhìn thấy mặt cô nhăn nhúm, Đoàn Nam Phong mất hết kiên nhẫn, giơ súng về phía Kliment, lên đạn: “Kliment, là do mày ép tao.”

Kliment ý thức được mình là “cá nằm trên thớt” liền lo sợ trừng mắt nhìn hòng súng đen ngòm. Tinh Vân thấy vậy liền lắc đầu bước ra chặn lại hòng súng

của Đoàn Nam Phong: “Đừng mà, Nam Phong. Đừng giết hấn.”

Đoàn Nam Phong thắc mắc hỏi: “Hấn làm rất nhiều chuyện xấu, nếu anh để không kịp thì hấn đã làm hại em. Em vẫn muốn tha cho hấn?”

Tinh Vân gật đầu.

“Cho anh một lý do.” Đoàn Nam Phong khó chịu hỏi lại.

“Em không muốn anh giết người.” Tinh Vân đáp nhanh, giọng điệu căng lên như dây đàn.

Đáp án này nằm ngoài dự đoán của Đoàn Nam Phong và Kliment. Đoàn Nam Phong cho rằng cô quan tâm Kliment. Còn Kliment thì nghĩ rằng Tinh Vân yêu hấn từ cái nhìn đầu tiên giống như hấn yêu cô cho nên cô muốn bảo vệ hấn.

Nhưng lý do chỉ đơn giản là Tinh Vân không muốn ai vì mình mà phải chết. Cô dịu giọng giải thích: “Anh ta là người xấu hay tốt em không biết cũng không dám phán xét vì em không phải quan tòa. Nhưng anh ta không hề làm hại gì em, em không thể nhìn anh ta ngã xuống chết được.”

Đoàn Nam Phong trước nay vẫn biết Tinh Vân tốt bụng nhưng lần này anh không thể chiều theo ý cô được: “Dù anh không tự tay giết hấn, khi anh quay mặt đi thuộc hạ của anh cũng xử hấn. Chưa kể hấn có nhiều kẻ thù như vậy sớm muộn cũng phải trả giá.”

Tinh Vân lắc đầu: “Vậy chúng ta đưa anh ấy đến nơi an toàn có được không?”

Đoàn Nam Phong lắc đầu, nhăn mặt: “Bên ngoài còn có rất nhiều người của hấn và Cao Thừa Hiên, hai bên bắn nhau chưa phân thắng bại. Chúng ta chưa chắc trốn thoát khỏi tay Cao Thừa Hiên vì nơi này là địa bàn của hấn thì nói gì đến cứu thêm tên này. Em đừng lo đến chuyện này có được không?”

Tinh Vân lắc đầu: “Không được, em không thể thấy chết không cứu.”

Ngay khi vừa dứt lời cánh cửa sắt liền bị kéo lên. Cao Thừa Hiên trên mặt vẫn còn dính vết máu lạnh lùng cầm súng bước vào. Theo sau anh là vài thuộc hạ cầm súng quay ra phía cửa để bảo vệ cho anh tránh khỏi thuộc hạ của Kliment.

“Tinh Vân, đi theo anh.” Cao Thừa Hiên nói như ra lệnh. Đến lúc này cô mới biết là hấn tên Cao Thừa Hiên.

Tinh Vân liền lắc đầu: “Không, tôi với anh không còn chút liên quan nào hết. Chúng ta đã thỏa thuận xong. Anh giao tôi cho Kliment thì chúng ta không nợ nần gì nữa.”

“Anh chỉ dọa em một chút thôi. Anh đã quay lại rồi đây. Mau theo anh về.” Cao Thừa Hiên nói như hét lên.

Đoàn Nam Phong lúc này liền kéo tay cô lại nép sau lưng anh: “Cao Thừa Hiên, mày coi tao vô hình hay sao? Cô ấy là vợ tao, mày lại ngang nhiên nói ra mấy lời vô si như vậy.”

Cao Thừa Hiên liếc nhìn Đoàn Nam Phong sau đó nhìn sang Tinh Vân: “Nếu hôm nay em không Theo tôi về, tôi sẽ bắn chết hấn. Nói xong Cao Thừa Hiên liền đưa súng chĩa vào đầu Đoàn Nam Phong. Đoàn Nam Phong thì đang chĩa súng vào đầu Kliment, thuộc hạ của Đoàn Nam Phong chĩa súng vào đầu Cao Thừa Hiên, còn thuộc hạ của Cao Thừa Hiên lại chĩa súng vào đầu của thuộc hạ Đoàn Nam Phong, thuộc hạ của Kliment lại chĩa súng vào đầu của thuộc hạ Cao Thừa Hiên. Cứ xen kẽ xếp lớp như vậy từ trong kho hàng ra đến bên ngoài. Trong tình huống căng thẳng có phần lảo đảo này chỉ cần ai đó manh động thì có khi cả đám sẽ về châu Viêm Vương cho nên ai nấy đều nín thở chờ xem phản ứng của đối phương.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49-1: Về New York (H nhẹ)(I)

Một giây, hai giây trôi qua, không ai có bất kỳ động tĩnh nào. Lúc này Tinh Vân mới lên tiếng: “Cao Thừa Hiên, ba tôi bị thương rất nặng, còn có ông ngoại tôi nữa. Anh để tôi vào bệnh viện thăm người nhà có được không?”

Đoàn Nam Phong lúc này cũng nói thêm “Vợ của mày đang ở trong tay tui tao, mày không lo cho cô ta, còn ở đây giờ trò.”

Kliment lúc này mới lên tiếng: “Bỏ súng xuống.”

Thuộc hạ của Kliment bỏ súng xuống, hần liền định bước ra ngoài. Đoàn Nam Phong cũng không làm khó hắn, anh cũng từ từ hạ súng xuống. Cao Thừa Hiên cũng muốn để Tinh Vân vào bệnh viện thăm người nhà, phần cũng muốn Yên Di quay về cho bà nội anh yên tâm cho nên khi thấy Đoàn Nam Phong hạ súng xuống anh cũng hạ súng xuống. Máy cái lớp loằng ngoằng cũng theo đó mà bỏ súng xuống. Tình hình căng như dây đàn tạm thời đi qua. Nhưng khi bước ra bên ngoài kho hàng, Kliment đã tiến lại chỗ Tinh Vân: “Honey, anh nhất định sẽ cướp lại em. Chờ anh!”

Tinh Vân nghe xong hoảng hồn, quay qua nhìn sắc mặt khó coi của Đoàn Nam Phong. Rồi lại quay sang nhìn anh Kliment đang nói chuyện như “đứng rồi”. Tinh Vân bất giác lắc đầu: “Kliment, rất vui vì được quen biết anh nhưng tôi nghĩ chúng ta chỉ nên làm bạn. Chồng tôi đang ở đây, tôi không muốn anh ấy không vui.”

“Honey, anh không quan tâm hắn có vui hay không? Anh quan tâm em. Anh sẽ đến New York cùng em. Sẽ xin ba mẹ em cưới em. Anh rất thật lòng. Em hãy tin anh.”

Chưa bao giờ Tinh Vân cảm thấy cô đuối trong chuyện giải thích cho người khác hiểu như vậy. Cô nói gì anh ta cũng bỏ ngoài tai, chỉ nghĩ cái anh ta muốn. Nhiều khi cô rất nghi ngờ cái tên này đã từng “tê giết” hoặc “tê sông”. Nghĩ vậy cô lại rung vai cười khiến hắn nghĩ cô đồng ý cho nên hắn vui vẻ tươi cười: “Em đồng ý rồi sao? Vậy anh sẽ đến New York cùng em ngay bây giờ.”

Tinh Vân nhắm mắt lắc đầu bất mãn với anh này, quay sang nhìn Đoàn Nam Phong, cô thấy gương mặt anh càng khó coi hơn.

Cao Thừa Hiên nhìn Đoàn Nam Phong đưa Tinh Vân lên xe thì cũng cho thuộc hạ lái xe theo sau.

“Thiếu gia, chúng ta đi đâu?” Thuộc hạ của Cao Thừa Hiên cúi đầu mở cửa cung kính hỏi.

“Đi New York”. Cao Thừa Hiên lạnh nhạt đáp. Sau đó anh ngồi vào trong xe nhắm mắt suy nghĩ.

Ba chiếc chuyên cơ sang trọng lao nhanh giữa bầu trời đêm lao thẳng về hướng New York. Trong chuyên cơ sang trọng có ký hiệu hình con sóc bạc, Tinh Vân gói đầu trên chiếc gối mềm mại và chiếc chăn bông ấm áp. Trải qua hơn một tuần sống trong lo lắng và mệt mỏi, cuối cùng cô cũng có thể an tâm ngủ yên.

Đoàn Nam Phong từ phòng tắm bước ra nhìn cô vợ nhỏ xinh ngủ như mèo con khiến lòng anh tràn đầy hạnh phúc. Từ lúc cô bị bắt đi anh không thể nào ngủ được, cả ngày cứ lo lắng cho cô. Nhất là sau khi xem xong đoạn phim cô đập đầu tự vẫn lòng anh càng thêm rối bời. Nhìn vết thương trên đầu cô vẫn chưa khỏi đã lại phải chịu thêm một trận hoảng sợ trong kho hàng anh càng thêm hận bản thân mình đã không bảo vệ tốt cho cô. Lần nào cũng để cô lâm vào hiểm cảnh. Lần này về nhất định phải nuôi nấng cho kỹ tránh cô bị tổn hại.

Anh nhẹ nhàng cởi áo choàng tắm ra thay quần áo ngủ rồi rón rén bước lên giường tránh cho cô thức giấc. Nhưng khi vừa đặt lưng xuống giường thì Tinh Vân đã quay lại ôm anh.

“Nam Phong, em nhớ anh!”

Đoàn Nam Phong cười đến sáng lạn, vòng tay ôm lấy cô, giọng điệu như nước: “Anh cũng nhớ em.”

Tinh Vân mỉm cười, nụ cười rực rỡ nở ra trên khuôn mặt xinh đẹp: “Nói cho em biết anh làm sao mà tìm được em?”

Đoàn Nam Phong vuốt ve làn da mềm mại ở cánh tay cô, dịu dàng nói: “Trong giới hắc đạo, không có mấy chuyện mà anh không biết. Vụ giao dịch mà tụi lớn như vậy của Kliment và Cao Thừa Hiên sao anh lại không biết. Anh chỉ định mai phục đi theo hắn để tìm ra chỗ của em. Không ngờ hắn dám mạng em đi giao dịch.”

Tinh Vân liền đáp ứng hỏi: “Vậy là anh đã nghe thấy hết tất cả những chuyện của em và Kliment nói với nhau?”

Đoàn Nam Phong liền gật đầu, giọng anh bắt đầu khó chịu: “Em cứ cứ nhiên ngồi trong lòng người đàn ông khác như vậy, em có nghĩ đến anh hay không?”

Tinh Vân xì mặt: “Chỉ là tình thế ép buộc. Hắn khỏe như vậy, làm sao em chống lại hắn?”

Đoàn Nam Phong liền bày ra giọng giận dữ, đưa tay véo mũi cô: “Em còn nghĩ đến chuyện cướp súng của hắn. Em dám lấy tính mạng của mình ra đùa. Không sợ chết sao?”

Tinh Vân lại đáp ứng, hạ giọng nói: “Chuyện đó...anh cũng thấy sao?”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49-2: Về New York (H nhẹ)(II)

Đoàn Nam Phong ôm cô vào lòng, vuốt ve gương mặt mềm mịn của cô: “Thấy, anh thấy hết mọi thứ diễn ra trong kho hàng. Trước khi Kliment đến anh đã đến trước đặt máy quay trong đó. Nó là thiết bị mới nhất của bọn anh cho nên dù đã dùng máy dò tìm kiểm tra thì bọn họ vẫn tìm không ra.”

“Thật lợi hại!” Tinh Vân kêu lên.

Đoàn Nam Phong cúi xuống hôn lên môi nàng, sau đó thở thê: “Lần này an toàn trở về thì nhót em lại không cho “xuất đầu lộ diện” nữa.”

Tinh Vân phụng phịu: “Em cũng đâu có muốn như vậy. Lộ mặt ra lại bị anh tóm”

Đoàn Nam Phong cắn nhẹ vào môi nàng âu yếm nói: “Không thích được anh tóm sao?”

Sau đó lấy tay cù lét nàng khiến Tinh Vân bị nhột nảy người lên bật dậy đánh vào hông hấn một cái chát.

Đoàn Nam Phong đau khổ ôm hông xoa xoa trông như trẻ con bị đòn nhìn rất đáng yêu. Miệng hấn lẩm bẩm: “Từ lúc gặp lại em, em toàn bắt nạt anh.”

Tinh Vân chu miệng ra nói: “Không cho anh chút trừng phạt anh sẽ nghĩ em dễ bị bắt nạt.”

Đoàn Nam Phong lăm lăm nhìn Tinh Vân của anh đang biến hình thành sư tử: “Hay bắt nạt chồng như vậy mà ai cũng nói anh may mắn có được em.”

“Anh muốn đổi ỹ?”

Đoàn Nam Phong vội xua tay: “Không có, anh chưa bao giờ dám nghĩ như vậy?”

Tinh Vân phì cười vuốt cái mặt hấn vỗ về: “Em chỉ đùa thôi mà, chứ em biết anh không dám”

“Đương nhiên rồi, khó khăn lắm mới tìm ra được em. Anh không dám nghĩ nếu không có em thì cuộc sống của anh sẽ ra sao nữa.” Người nào đó tội nghiệp nói.

Tinh Vân thở dài: “Thì sẽ như hai năm trước. Rồi anh sẽ quên và tìm thấy người mới.”

Nghe Tinh Vân vẽ ra viễn cảnh như vậy, hấn liền sợ muốn rụng tim, lấy tay che miệng nàng lại: “Không cho em nói như vậy. Em phải bảo vệ mạng sống của mình cho tốt. Dù thế nào cũng không được hủy hoại mình.” Đoàn Nam Phong vừa nói vừa sờ tay lên vết thương trên trán của nàng. Giọng điệu của hấn đầy thương tiếc khiến Tinh Vân mũi lòng cụp mắt xuống, thở thê: “Lần trước bị bọn người của Rio bắt cóc, anh đã từng nói đời này em chỉ có thể nằm dưới thân anh mà yên rì. Nếu không còn nguyên vẹn em thà là chết.”

Nàng vừa dứt lời Đoàn Nam Phong liền bị chấn động, anh không bao giờ dám nghĩ đến cảnh tượng nếu Tinh Vân chết anh sẽ thế nào. Lần trước đi Colombia nhận xác anh đã bị một phen hú vía. Hấn liền lần nữa lấy tay che miệng nàng lại: “Không cho em nói gờ. Em thật ngốc! Mạng sống là quan trọng nhất. Anh yêu em đương nhiên muốn em chỉ là của riêng anh cũng như em muốn anh chỉ có mình em nhưng nếu anh không thể bảo vệ được em thì em phải tự bảo vệ mạng sống của chính mình. Anh sẽ không vì những tai nạn như vậy mà không vui hay chúng ta sẽ không sống hạnh phúc. Anh chỉ đau khổ nếu mất đi em mà thôi. Có hiểu không hả?”

Tinh Vân lại theo thói quen cũ vòng tay qua ôm eo anh hạnh phúc thốt lên: “Nam Phong, anh thật tốt!”

Sau đó liền nũng nịu nói: “Em hiểu những lời anh nói nhưng có lẽ do quan niệm và cách giáo dục từ nhỏ cho nên em luôn coi trọng chuyện giữ gìn...cho

anh.”

Lời của nàng vừa chân thành vừa đáng yêu khiến hắn vui sướng lắm nhưng vẫn nói: “Có rất nhiều người chia tay với nhau, quen người khác rồi lại chia tay và quay lại với người cũ. Cho nên, chuyện quan hệ nam nữ cũng không quá quan trọng đến mức khiến anh và em phải xa nhau. Ông ngoại em nói rất đúng, bản thân em là quý giá nhất. Em nghĩ xem nếu em có chuyện gì, ông em sẽ để yên cho những người có liên quan hay sao? Đầu tiên là nhà họ Cao, sau đó đến anh Khiêm, rồi cả anh nữa cũng e là không trốn nổi con thịnh nộ của ông em. Cho nên em mà làm chuyện đại dột thì tất cả chúng tôi đều không sống nổi. Em có biết cả mạng của em quý giá lắm hay không?”

Tĩnh Vân khẽ gật đầu nói: “Em biết như vậy nhưng chỉ nghĩ đến có người nào đó không phải anh chạm vào là em chịu không nổi. Em biết anh sẽ vì như vậy mà đau lòng.”

Đoàn Nam Phong ôm nàng vào lòng, đặt cằm lên đỉnh đầu nàng. Hắn nhắm mắt vì không biết phải nói gì trước tình cảm của nàng. Hắn nghĩ về cuộc sống trước khi gặp nàng, những đêm thức trắng với những người phụ nữ hắn không nhớ rõ mặt biết rõ tên khiến hắn tự rùng mình. Nàng trong trắng, ngây thơ và chân thành như vậy, hắn quả là không xứng với nàng.

“Tĩnh Vân, em làm anh thấy hổ thẹn bởi vì trước đây anh... với em... cũng không phải... là lần đầu của anh.” Đoàn Nam Phong ấp úng nói.

Vai Tĩnh Vân rung rung, thì ra cô đang khúc khích cười vì Đoàn Nam Phong cũng có lúc ngốc như vậy. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, cười lộ ra hàm răng ngọc: “Cảm thấy có lỗi với em sao?”

Hắn thành thật gật đầu. Nhìn sắc mặt của hắn rất nghiêm trọng. Tĩnh Vân được thể lại tiếp tục trêu: “Vậy lần đầu tiên của anh là cho ai?”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49-3: Về New York (H nhẹ)(III)

Đoàn Nam Phong đứng hình nhìn Tĩnh Vân, gương mặt hắn bắt đầu đỏ ửng lên, trong lòng phân vân không biết có nên nói thật hay không? Tĩnh Vân nhìn hắn chờ đợi câu trả lời. Đoàn Nam Phong hít thở sâu vài cái liền nói: “Đây cũng là câu hỏi sao?”

Tĩnh Vân nghiêm túc gật đầu. Đoàn Nam Phong nghĩ một lúc rồi nói: “Anh không nhớ lần đầu của mình là với ai nhưng anh biết chắc lần cuối cùng của mình sẽ là với em.”

Tĩnh Vân chưa kịp nói hắn xảo ngôn thì đã bị hắn đè dưới thân liên tục hôn mút môi nàng. Tĩnh Vân vùng vẫy cố tránh thoát, quay mặt đi tìm lấy chút không khí để thở, sau nàng liền hỏi: “Em chưa biết tình hình của ba em và ông ngoại như thế nào cho nên em không có chút tâm trạng.”

Đoàn Nam Phong cười nói: “Ba em và ông ngoại em đều đã khỏe. Dịch vụ chăm sóc y tế và trình độ chuyên môn ở bệnh viện tư nhà Lâm Thiên Vũ là số một nước Mỹ. Hơn nữa còn có Bảo Vy ở đó. Em không cần lo lắng. Ngoan, nhắm mắt lại.”

Tĩnh Vân nghe ba và ông của cô không sao thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Lo ngại làm theo lời hắn nhắm mắt lại. Một nụ hôn nồng nhiệt liền phủ xuống đôi môi hoàn mỹ mịn màng của cô. Day dưa môi lưỡi một lúc Tĩnh Vân mới chợt nhớ ra: “Vậy còn Tĩnh Nhật?”

Đoàn Nam Phong cười nói: “Con rất khỏe, cũng rất ngoan đang ở cùng bà nội và cô nội.”

Thấy Tĩnh Vân “ừ” một tiếng nhẹ như hơi thở không hỏi gì thêm, Đoàn Nam Phong liền tiếp tục cúi xuống hôn nàng. Gần chục ngày xa nàng khiến hắn không sao chịu nổi nữa. Nhanh tay chiếm lấy nàng. Bên ngoài, bầu trời đen kịt, đôi lúc chiếc chuyên cơ bay qua những đám mây tạo nên cảm giác bồng bềnh phiêu diêu. Bên trong cabin cao cấp những tiếng ê a bắt đầu phát ra.

“Bé con, em đẹp quá! Lần nào cũng khiến anh mê mẩn như vậy.” Người nào đó đang cúi đầu giữa hai chân nàng ngẩng đầu lên nói.

Nhìn đôi môi ướt át của hân Tinh Vân càng thêm thẹn thùng đỏ mặt. Nhìn thấy đôi má của nàng đỏ ửng lên, Đoàn Nam Phong cười đều nói: “Lần thứ mấy rồi còn mắc cỡ như vậy!”

Tinh Vân lườm hân, nhanh chóng lấy chân đá vào vai hân một phát sau đó khép chân lại. Đoàn Nam Phong phì cười quẩn lấy nàng, hân ôm nàng từ phía sau, hôn vào gáy nàng, phả hơi nóng vào sau tai của nàng. Chiếc lười của hân liếm dọc sống lưng khiến nàng tê dại uồn ẻo. Nghĩ về khoảng thời gian trước đây xa nhau, cả nàng và hân không khỏi rùng mình. Cho nên khi ở cạnh nhau cả hai nồng nhiệt như lửa.

Sau một hồi luận động điên cuồng hòa lẫn những âm thanh kiều mị thì hân cũng chịu thả lỏng từ từ đi ra khỏi người nàng. Gương mặt nàng sau cơn ân ái liền ửng hồng đẹp đến mê người. Với Đoàn Nam Phong mà nói, hạnh phúc chỉ đơn giản là ôm lấy Tinh Vân vào lòng như thế này.

Vừa nhắm mắt được một lúc thì từ buồng lái thông báo giờ hạ cánh. Đoàn Nam Phong lười biếng nhìn ra bên ngoài, mặt trời màu cam đỏ hoà lẫn mây trắng trên nền trời xanh đẹp vô cùng. Anh khẽ gọi Tinh Vân dậy ngắm nhìn nhưng nàng mệt quá không mở nổi mắt chỉ khẽ nói những tiếng đứt đoạn: “Lần sau có thời gian em sẽ cùng anh ngắm.” Đoàn Nam Phong phì cười, nghĩ thầm: “Không biết khi nào nàng và hân mới có thể cùng ngắm mặt trời mọc khi mà hân không hề có ý định tha cho nàng đêm nào đi ngủ sớm cả. Nghĩ vậy hân liền bật cười khúc khích. Vui vẻ cứ đến đơn giản như vậy.

Trong lúc đó anh chàng người Nga đẹp như tượng thần David của Michelangelo thì đang ôm gối ngủ. Trong giấc mơ anh thấy anh đang ôm Tinh Vân. Tinh Vân còn đối xử rất tốt với anh. Cô còn vuốt ve anh và khen anh: “Thật đẹp trai!”.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50-1: Gặp lại cố nhân(I)

Cùng lúc đây một chiếc chuyên cơ sang trọng khác từ Los Angeles cũng lao nhanh về phía New York. Chiếc chuyên cơ sang trọng vừa đáp xuống sân bay cá nhân của bệnh viện tư nhân lớn nhất New York, một bà lão tầm bảy tám chục tuổi da hồng hào, tóc trắng phau, tay đeo chuỗi hạt bạch ngọc chống gậy đi nhưng động tác vẫn còn rất nhanh nhẹn. Phía sau bà có khoảng vài chục vệ sĩ đi theo. Bên cạnh bà có một bà cụ khác tầm sáu mươi tuổi và một ông cụ cũng tuổi tương đương. Hai người trái phải cung kính cúi đầu đi theo lão phu nhân. Đó chính là Cao lão phu nhân bà nội của Cao Thừa Hiến.

“Thằng nhóc đó bay đến New York sao không đi cứu cháu dâu của ta ra, lại chạy đến đây làm gì?”

Người đàn ông đi bên cạnh liền thưa: “Thưa bà, cậu chủ nói là cô Tinh Vân đang ở bệnh viện thăm ông ngoại cho nên cậu ấy phải ở đây coi chừng?”

Cao lão phu nhân nhăn mặt hỏi: “Tinh Vân là ai? Sao nó đến thăm ông ngoại nó lại liên quan đến cháu nội ta?”

Người đàn ông liền thưa: “Thưa bà, cô Tinh Vân là người cậu chủ yêu thích mà trước đây thuộc hạ từng bắt với người.”

Cao lão phu nhân như lên cơn đau tim: “Loạn, loạn hết rồi! Chuyện vợ vẫn như vậy lại có thể xảy ra. Mau, mau đưa ta đi tìm thằng nhãi đó.”

Cao lão phu nhân liền giục người hầu lái xe nhanh từ sân bay về hướng cổng chính của bệnh viện.

Tại phòng bệnh cao cấp nhất bệnh viện tư New York nằm bên cạnh phòng Lưu Viễn, Tinh Vân ngồi cạnh giường bệnh gọt trái cây cho Hoàng lão gia ăn. Phía sofa đối diện là bà Minh, Hoàng Gia Khiêm và Đoàn Nam Phong đang ngồi. Lưu Viễn vừa phẫu thuật xong nên ngồi trên xe đẩy cạnh sofa chờ bà Minh. Phía cạnh đầu giường là quản gia Hạ và vài người hầu gái đứng chờ lệnh. Bên ngoài tầm chục vệ sĩ canh cửa không cho người lạ vào. Cao Thừa Hiến và Kliment cùng với thuộc hạ của họ cũng chỉ có thể ngồi chờ bên ngoài. Nhưng họ chờ bên ngoài không phải là sợ Hoàng lão gia hay muốn thăm nom ông mà là chờ để đón Tinh Vân.

Hoàng lão gia đưa tay đón lấy miếng táo Tinh Vân vừa gọt xong, cắn một miếng liền cảm thấy ngọt tận tim. Đưa cháu hai mươi mấy năm ông chỉ có thể nhìn lên nhìn trộm nay đã chịu về nhà ở bên cạnh ông, nó còn biết gọt táo cho ông ăn nữa. Chuyện gì có thể vui bằng đây? Hoàng lão gia cười mãn

nguyện nhìn đứa cháu bình an vô sự sau biến cố. Ông khẽ tăng hắng nói: “Gia Khiêm, sau này cháu phải làm việc cẩn thận hơn. Sự việc vừa qua khiến ông hủ hún hủ vía. Tí nữa đã đi gặp bà các cháu.”

Hoàng Gia Khiêm lễ phép gật đầu: “Dạ, cháu hiểu rõ.”

“Lần này ai gây ra chuyện khiến cháu gái ta kinh hãi?” Hoàng lão gia chậm chậm hỏi nhưng giọng điệu vẫn không hề kém uy lực.

“Chuyện này là do Cao Thừa Hiên bên Colombia gây ra.” Hoàng Gia Khiêm nhìn Đoàn Nam Phong sau đó quay sang trả lời Hoàng lão gia.

Hoàng lão gia nhíu mày hỏi: “Cao Thừa Hiên là kẻ nào?”

Hoàng Gia Khiêm nhìn quần gia Hạ ra hiệu cho ông nói với Hoàng lão gia.

Quần gia Hạ cúi đầu nói nhỏ vào tai ông: “Cao Thừa Hiên của Cao gia, cháu nội Cao Hoàng Miên.”

Hoàng lão gia nghe xong liền chấn động, bao nhiêu năm kể từ khi Cao Nhã Miên nhảy lầu tự vẫn, ông đã không còn qua lại với nhà họ Cao. Sao cháu nội Cao Hoàng Miên lại xuất hiện bất cớ Tinh Vân?: “Hắn muốn làm gì?”

Hoàng lão gia tức giận hỏi. Hoàng Gia Khiêm liền nói: “Hắn nói hắn yêu Tinh Vân. Nhưng cháu nghĩ lý do chính là muốn trả thù. Bởi vì hắn đã có vợ.”

Hoàng lão gia thờ dãi, bản cũ soạn lại. Hắn là muốn đòi lại công bằng năm xưa cho người nhà mình. Hoàng lão gia hai mắt xa xăm. Sau đó liền nói: “Có bắt được nó không? Ta muốn gặp nó hỏi cho rõ?”

Đoàn Nam Phong lúc này mới lên tiếng: “Tình huống lúc đó rất căng thẳng, người của Cao Thừa Hiên không hề ít, hỏa dược cũng lớn cho nên để bảo đảm an toàn cháu không thể ra tay đối kháng với hắn. Sau khi thương lượng, hắn đã cùng chúng cháu về New York, đang ở bên ngoài chờ.”

“Thương lượng sao? Cả người thương lượng chuyện gì?” Hoàng lão gia khó chịu hỏi.

Hoàng Gia Khiêm liền nói: “Bọn cháu đang giữ vợ hắn để trao đổi với Tinh Vân. Hắn cùng bọn cháu đến New York là để mang cô ấy về.”

Hoàng lão gia liền gật đầu nói: “Ta muốn gặp nó.”

Ngay sau đó Cao Thừa Hiên bước vào. Dáng vẻ rất khệnh khạng, đầu ngẩng cao, tay đút vào hai túi trước của quần jeans. Nhìn thấy Hoàng lão gia anh cũng không chào, chỉ chờ thủ hạ kéo ghế và ngồi xuống. Anh từ từ kéo mắt kính xuống. Một gương mặt anh tú với ánh mắt sắc lạnh đập vào mắt Hoàng lão gia. Nụ cười khinh khỉnh nhếch lên: “Ông còn sống à? Loại người giống như ông Diêm Vương cũng không nhận.”

“Người...” Quần gia Hạ không kiềm được liền lên tiếng. Bà Minh, Lưu Viễn và mọi người đều sững sờ chứng kiến thái độ ngạo mạn của Cao Thừa Hiên.

Hoàng lão gia nhếch mép cười, hàm râu mép cũng vì thế mà vênh lên tạo thành đường cong khinh bỉ đối phương: “Một thằng oắt con lại tỏ ra xấc láo với ta. Không biết sống chết là gì. Nói đi, cậu bày ra nhiều trò như vậy là muốn làm gì?”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50-2: Gặp lại cố nhân(II)

Cao Thừa Hiên cười lớn thái độ ngạo nghễ: “Muốn gì sao? Chính là muốn trả thù ông. Cho ông hiểu cái gì là mất mát.”

Hoàng lão gia cười khẩy: “Vậy sao? Vậy cậu đã thành công chưa?”

Cao Thừa Hiến đang cười thì đành mặt lại trước câu hỏi của Hoàng lão gia. Anh liếc mắt nhìn sang Tinh Vân, sau đó nghiêm trọng nói: “Những gì ông nợ nhà họ Cao, tôi sẽ trả hết lên người cháu gái bảo bối của ông. Nhưng tôi đổi ý rồi. Chỉ cần ông gả Tinh Vân cho tôi, từ nay trở đi tôi sẽ không tính sổ với ông nữa. Hiếu kính với ông như ông ngoại mình.” (Lời tác giả: Lại thêm một anh đại gái T_T)

Hoàng lão gia cười lớn nói: “Lão già ta có lụi bại đến mức cần thẳng ranh như cậu hiếu kính không?”

“Ông...” Cao Thừa Hiến tức giận trừng mắt nhìn Hoàng lão gia.

Hoàng lão gia nhanh tay rút súng đặt dưới gối nằm chĩa vào mặt hắn. Lúc này, phía cánh cửa liền bị mở ra rất mạnh. Một giọng nói vang lên, một bà cụ thông thả bước vào: “Ai dám động đến cháu nội đích tôn của nhà họ Cao?”

Bên ngoài vài vệ sĩ của Hoàng Thiên vẫn đang đánh nhau với vệ sĩ của Cao gia. Nhìn thấy cảnh này, Kliment cũng thừa cơ bước vào ngõ Tinh Vân một chút. Nhưng hắn chưa manh động, vẫn đứng yên nhìn góc cục diện. Xem ra hắn cũng không đến nỗi “tê giết”.

Cao Thừa Hiến quay sang nhìn bà nội, liền chạy đến giữ cánh tay phải của bà lắc nhẹ: “Bà nội, sao người lại đến đây?”

Cao lão phu nhân lườm Cao Thừa Hiến thờ dãi: “Ta đang tịnh tu ở Los Angeles, còn không phải cháu ban cho hay sao? Khi không lại chạy đến đây. Mau đi về với bà.”

Nói xong Cao lão phu nhân liền muốn quay đi, nhưng có Hoàng lão gia ở đó đâu dễ để cho bà muốn làm gì làm. Ông liền lên tiếng: “Phi Phụng bà đứng lại đó cho tôi.”

Cao lão phu nhân nhún vai cười: “Buồn cười! Ông lấy quyền gì ngăn tôi?”

Hoàng lão gia cười lớn: “Quyền gì sao? Chỗ của chúng tôi là nơi các người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Thằng cháu của bà đến phá hoại tiệc sinh nhật của cháu gái tôi, còn bắt cóc nó. Hủy hoại danh dự nhà chúng tôi. Còn bà thì ngang nhiên xông vào đây. Bà tưởng nhà chúng tôi dễ bị bắt nạt như vậy sao?”

Lời ông vừa dứt, một đám vệ sĩ mặc âu phục đen mang súng xông vào phòng. Vệ sĩ ngoài cửa của nhà họ Cao toàn bộ bị trấn áp.

Cao lão phu nhân bật cười lớn nói: “Hoàng Thòi, ông đây là muốn khai hòa với Cao gia chúng tôi sao? Đừng quên, là ông nợ chúng tôi. Năm đó vì ai mà chồng tôi chết? Còn có cả Nhã Miên, ông đã hủy hoại một đời em ấy. Bây giờ muốn diệt cỏ tận gốc hay sao?”

Hoàng lão gia nghe Cao lão phu nhân nhắc đến Nhã Miên thì tay ông liền rung lên, tim cũng đau nhói. Nhưng ông vẫn giữ vẻ mặt yên tĩnh như mặt hồ: “Bao nhiêu năm nay nhà họ Hoàng và nhà họ Cao không liên quan nhau. Tất cả là do thằng cháu bà gây chuyện. Nó còn đến đây xác xược đòi bắt cháu gái tôi. Không cho các người bài học thử hỏi mặt mũi của tôi phải để ở đâu?”

Cao lão phu nhân hừ mạnh một tiếng rồi nói: “Cháu trai tôi đã có vợ, bắt cháu gái ông về để làm gì? Các người đây là đang muốn vu oan cho cháu tôi phải không?”

Mọi người trong phòng trầm lắng đầu trước thái độ bá đạo của bà nội Cao Thừa Hiến không thua gì Hoàng lão gia. Mọi chuyện rõ ràng như vậy mà bà vẫn cãi trời. Kliment tuy không hiểu tiếng Việt nhưng nghe giọng nói cùng thái độ của hai người anh cũng đoán được tình hình đang căng thẳng. Tuy nhiên anh không quan tâm họ. Mắt anh vẫn hướng về Tinh Vân xinh đẹp của anh. Đoàn Nam Phong nhìn thấy chỉ muốn đến móc mắt hắn ra. Nhưng tình hình đang căng thẳng nên anh đành nhẫn nhịn.

Hoàng lão gia cười lớn: “Chuyện này bà hãy hỏi cháu nội của bà.”

Cao lão phu nhân quay sang nhìn Cao Thừa Hiến. Bà thấy mắt anh đang hướng về Tinh Vân si mê nhìn ngắm. Cao lão phu nhân hắng giọng một cái khiến Cao Thừa Hiến giật mình quay lại thực tại.

“Bà à, ông ta nói không sai. Cháu yêu thích Tinh Vân. Cháu muốn cưới cô ấy làm vợ. Từ giờ cháu chuyện gì cũng sẽ nghe lời bà. Được không bà?” Cao Thừa Hiến nũng nịu xin xỏ với bà hắn không khác một đứa trẻ khiến mọi người trong phòng cười thầm. Đường đường ác ma buôn ma túy mà thật ra cũng chỉ là đứa trẻ to xác.

Cao lão phu nhân bắt mắt lắc đầu, khó chịu nói: “Cháu có biết mình đang nói gì không hả? Cô ta là cháu gái của Hoàng Thòi. Cháu lại quên ông nội cháu chết thế nào sao? Năm đó ta một mình chống đỡ nhà họ Cao như thế nào sao? Bây giờ lại khăng khăng đi lấy con cháu kẻ thù.”

Cao Thừa Hiến mặt mày nói: “Bà! Không phải trước giờ bà vẫn dạy cháu là không được mang lòng thù hận và đi tìm người nhà họ Hoàng trả thù sao? Sao bây giờ bà lại lấy chuyện này ra để cấm cháu?”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50-3: Gặp lại cố nhân(III)

Cao lão phu nhân bắt mắt lắc đầu, khó chịu nói: “Cháu có biết mình đang nói gì không hả? Cô ta là cháu gái của Hoàng Thời. Cháu lại quên ông nội cháu chết thế nào sao? Năm đó ta một mình chống đỡ nhà họ Cao như thế nào sao? Bây giờ lại khẳng định đi lấy con cháu kẻ thù.”

Cao Thừa Hiến nhăn mặt nói: “Bà! Không phải trước giờ bà vẫn dạy cháu là không được mang lòng thù hận và đi tìm người nhà họ Hoàng trả thù sao? Sao bây giờ bà lại lấy chuyện này ra để cảm cháu?”

Cao lão phu nhân tay lần tràng hạt, lắc đầu nói: “Thừa Hiến, ta dạy cháu như vậy là vì ta không muốn cháu đi trả thù. Ta sợ cháu thiệt thân và hơn nữa con người mang thù hận sẽ rất khổ. Ta không muốn cháu vì ân oán đời trước mà bị cuốn vào đau khổ. Nhưng bao nhiêu năm nay ta thật không thể nào quên được mối hận này. Bây giờ cháu kêu ta làm sao chấp nhận được việc cho cháu cưới cô ta?”

Cao Thừa Hiến lại tiếp tục nài nỉ: “Nhưng cháu yêu Tinh Vân, cháu thích cô ấy. Bà tội nguyện cho cháu đi.”

Nhưng Cao lão phu nhân một mực từ chối: “Không được, cháu như vậy còn Yên Di thế nào?”

Cao Thừa Hiến lắc đầu nguầy nguậy: “Cháu không thích cô ấy. Cô ấy là do bà cưới về không phải cháu.”

Thấy Cao Thừa Hiến cứ nài nỉ khiến Cao lão phu nhân bức bối nói: “Yên Di có gì không tốt. Lá số tử vi của con bé thuộc dạng tốt hiếm có và còn hợp với cháu. Tướng mạo phú quý mặt tròn, mũi lớn, mày ngài, mắt phượng, miệng nhỏ. Tính tình đơn thuần chất phác lại khéo léo. Cháu nói xem, ta cưới cho cháu người như vậy có gì uất ức cho cháu? Cháu hãy mở lòng ra với nó sẽ thấy con bé rất đáng yêu.”

Cao Thừa Hiến nhăn mặt: “Cháu không quan tâm, Cháu không thích. Cháu sẽ ly hôn với cô ấy. Cháu nhất định cưới Tinh Vân. Dù bà không đồng ý thì cháu cũng sẽ đưa cô ấy trốn đi không bao giờ quay về nữa. Cháu nói bà biết cô ấy đang mang thai con của cháu, bà không chấp nhận cũng không được.”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51-1: Ông nội ông ngoại(I)

Một lời nói ra khiến cả phòng chấn động. Đầu tiên là Cao lão phu nhân, Hoàng lão gia. Lại còn cả ba mẹ Tinh Vân và Hoàng Gia Khiêm cũng cứng đờ người quay sang nhìn Tinh Vân. Đoàn Nam Phong thì khỏi nói sắc mặt anh đen hơn cái đất nòi. Tinh Vân đang cầm dao gọt trái cây nghe xong ngẩng lên căn môi trừng mắt nhìn hần như muốn đâm cho hần một phát. Sau đó nhìn sang Đoàn Nam Phong, sắc mặt anh trông rất tệ, giống như sắp phun ra lửa vậy đó. Tinh Vân lại đưa mắt nhìn sang ông ngoại cô. Ông lấy tay gõ nhẹ vào bàn tay cô như trấn an cô.

Cao lão phu nhân như sắp ngất xỉu, cũng may có hai người theo giúp đỡ nhanh chóng đỡ bà ngồi xuống ghế. Cao Thừa Hiền thấy biểu hiện của bà cũng sợ hãi hỏi: “Bà ơi, bà có sao không?”

Sau một hồi thở gấp lấy sức, Cao lão phu nhân cũng nói ra được tiếng: “Thằng cháu bất hiếu, mày có biết nó là gì của mày không?”

Theo hướng chỉ của tay bà, Cao Thừa Hiền nhìn thấy Tinh Vân, sau đó anh quay lại hỏi: “Bà nói Tinh Vân sao?”

Cao lão phu nhân gật đầu, rồi lại thở dài nói: “Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt. Bối mặt ta chôn giấu năm chục năm tưởng đã thành công nay sắp xuống lỗ cũng phải nói ra. Đúng là “cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra”. Đến lúc ta phải nói ra chuyện này rồi.”

Nhìn sắc mặt và không khí trong phòng nghiêm trọng, Kliment cũng bắt đầu ngồi xuống cố gắng hiểu tình hình. Bà Minh linh cảm có chuyện nên hai tay rung rung nắm chặt tay Lưu Viên. Hoàng Gia Khiêm vẫn giữ vẻ mặt bình thản như đã biết được chuyện gì. Hoàng lão gia trong lòng nhiều nghi hoặc nhưng nét mặt vẫn điềm nhiên lắng nghe.

Cao lão phu nhân khó nhọc kể ra sự thật của gần năm mươi năm trước: “Sau khi ông nội của con gặp chuyện đưa vào bệnh viện, lúc đó tinh thần ta rất hoảng loạn cho nên ta đã lo là đứa con trai gần ba tuổi của mình khiến nó thất lạc không sao tìm thấy được. Từ giây phút mất chồng mất con đó trái tim ta như đã chết. Một lòng chỉ lo gánh vác sự nghiệp của nhà họ Cao. Trong nhà việc lớn nhỏ đều đến tay ta. Ta vừa bảo đảm an toàn cho Nhã Miên, vừa chăm sóc cô ấy. Ta hận cô ấy bán ông ngoại con nhưng nhà họ Cao cũng chỉ còn lại cô ấy cho nên dù không muốn bỏ qua cũng phải bỏ qua. Lúc này bà cô Nhã Miên của con bị trầm cảm nặng. Sau khi sinh ra đứa con trai thì cũng không thể chăm sóc nó. Có lần ta đi ngang phòng Nhã Miên thấy cô ta để thằng bé đối khóc la om sòm còn mình thì như không nghe thấy chỉ nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp bức tượng “ngọc thạch đen” trên báo. Lúc khóc lúc cười.”

Nghe đến đây trái tim bao nhiêu năm những tưởng đã chai sòn với cuộc đời của Hoàng lão gia như bị bóp nghẹn. Con người vốn là vậy, dù cứng cỏi đến thế nào thì trong trái tim vẫn luôn có một gót chân Achilles (Gót chân Asin).*

*Achilles là một chiến binh anh dũng nhất nhì trong thần thoại Hy Lạp. Ông là con trai của nữ thần biển cả Thetis và chiến binh người phàm tên là Peleus. Vì là bán thần nên cậu bé không được bất tử như mẹ. Cho nên lúc cậu mới sinh Thetis đã nhúng cậu vào dòng sông thần Styx, bà giữ gót chân của cậu, dốc ngược người cậu nhúng vào nước sông. Toàn thân cậu bé trở thành mình đồng da sắt, không có đao guom nào xuyên thủng. Chỉ duy nhất một chỗ đó là gót chân của cậu nơi tay của Thetis giữ lấy thì không được nhúng vào nước. Cho nên nó là điểm yếu nhất của Achilles. Trong cuộc chiến thành Trojan (Tro-roa) quân Trojan đã giết được Achilles vì Paris (Các bạn còn nhớ Paris không? Đó là hoàn tử thứ hai của Trojan vì si mê Helen nên gây ra cuộc chiến thành Trojan đó.) biết được điều này (Do thần Apollo- thần mặt trời mách nước, vì lúc này Apollo giúp phen bên Trojan.) nên đã bắn mũi tên độc vào gót chân của Achilles. Cho nên phương Tây vẫn có thành ngữ “gót chân Asin” hay “Achilles heel” để chỉ dù con người mạnh mẽ hoàn hảo thế nào thì cũng sẽ có một điểm yếu chí mạng của mình.

Ngừng một lúc Cao lão phu nhân nói tiếp: “Cho nên lúc đó ta đã bế đứa bé qua phòng mình và pha sữa cho nó bú. Lúc thằng bé đang bú thì bỗng nó khóc rống lên. Ta bế nó sang phòng Nhã Miên thì thấy cô ấy đã đứng trên thành ban công. Ta sợ hãi ôm thằng bé lao đến thì thấy Nhã Miên trong tay cô ấy ôm cái gối được quần khăn cân thận lao xuống lầu. Chúng tôi sợ hãi báo cảnh sát, và báo chí lúc đó cũng đăng tin chuyện này. Cho nên chắc là ông biết rõ đúng không? Đồ sát nhân!”

Cao lão phu nhân cầm tức chỉ tay vào mặt Hoàng lão gia. Chuyện qua gần năm mươi năm nhưng với ông như mới ngày hôm qua. Lúc đọc báo thấy tin đó, ông đã điên cuồng chấn động biết bao nhiêu. Nhã Miên đã không đợi được ông quay lại. Cô ấy đã chọn cho mình cách giải thoát nhưng lại khiến ông không sao giải thoát được. Vài năm sau mẹ của Kim Minh cũng vì chuyện này mà day dứt trầm uất sinh bệnh mà chết.

Trước sự phẫn nộ của Cao lão phu nhân, ông chỉ im lặng như pho tượng. Bà Minh biết chuyện gì xảy ra sau đó cho nên bà hiểu ba mình là đang khóc trong lòng. Tinh Vân ngồi kế bên cũng vỗ nhẹ lên mu bàn tay ông chia sẻ chuyện khủng khiếp năm đó. Lúc nghe Cao Thừa Hiền kể cô cũng đã bị chấn động rất nhiều nhưng cô tin ông ngoại cô là có nỗi khổ.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51-2: Ông nội ông ngoại(II)

Không khí trong phòng yên tĩnh đến lạ, mọi người tuy đã hiểu chuyện gì nhưng vẫn im lặng chờ Cao lão phu nhân xác nhận thân phận của Cao Thừa Hiên.

Nhưng Cao Thừa Hiên không chờ được liền lên tiếng: “Bà nội, ý của bà là ba cháu là con của ông ta. Vậy cháu là cháu nội ông ấy?”

Cao lão phu nhân gật đầu: “Năm đó đưa con trai Cao Hiến Minh của ta đã bị thất lạc, ta đau lòng không dứt cho nên đã nuôi con của kẻ thù. Thắng bé là niềm vui sống lúc đó của ta. Ta để cái tên Cao Hiến Minh cho nó và bảo tử cho đứa trẻ của Nhã Miên. Bí mật này ta đã chôn chặt đáy lòng. Không ngờ vì thằng cháu bất hiếu như cháu mà ta phải đối diện với sự thật này.”

Nói xong bà nhìn sang Tinh Vân: “Nếu cô ta mang thai con của cháu thì phải mau phá bỏ để tránh mang tội với đứa trẻ khiếm khuyết.”

“Bà à, đã ba đời rồi ti lệ khiếm khuyết không cao đâu.” Cao Thừa Hiên vẫn ngoan cố khiến Cao lão phu nhân tức giận cầm cây đánh vào chân anh. Bà vừa đánh vừa la: “Cháu còn dám nói như vậy. Thằng bất hiếu này...”

Giữa con tức giận inh ỏi của Cao lão phu nhân trước Cao Thừa Hiên, Hoàng lão gia chỉ hỏi một câu: “Bây giờ con trai ta ở đâu.”

Cao lão phu nhân dừng tay, nước mắt bà lại rơi: “Hai năm trước, con tàu của hai vợ chồng nó đi kỷ niệm hai mươi lăm năm ngày cưới đã gặp bão. Từ đó không về nữa. Cũng không tìm thấy xác. Ta ngày đêm đi chùa cầu khẩn cho ta tìm lại được con trai mình và cho ta sớm tìm lại được ba mẹ của Thừa Hiên. Nhưng nay đã gần đất xa trời vẫn chỉ là vô vọng. Ta không biết kiếp trước ta đã làm nên cái nghiệp chướng gì mà cứ phải lâm vào cảnh “kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh” như vậy?”

Hoàng lão gia nhắm mắt dưỡng thần, trong suốt cuộc đời “hô phong hoán vũ” của ông, chưa khi nào mắt mắt khiến ông thấy chùn bước như lúc này. Cuộc đời ông luôn tâm niệm: “Kẻ chịu được cô đơn mới có thể đứng trên cao. Nhưng đến nay ông mới thấy cô đơn là như thế nào. Nhã Miên rời xa ông, đứa con trai chưa từng nhìn thấy mặt cũng không còn cơ hội gặp. Phần tình cảm đau khổ này cũng không thể chia sẻ cùng ai. Chỉ có thể nuốt xuống.”

Cao lão phu nhân nhìn Tinh Vân rồi nói: “Cô gái, bây giờ cô đã biết quan hệ của cô và Thừa Hiên, cô hãy nói gì đi.”

Tinh Vân nhìn Cao lão phu nhân mỉm cười lễ phép thưa: “Cao lão phu nhân, cháu vốn đã có chồng và có con trai hơn hai tuổi. Anh ấy cũng đang có mặt tại đây.” Vừa nói cô vừa mỉm cười nhìn sang Đoàn Nam Phong. Sau đó lại nói tiếp: “Hôn lễ của chúng cháu sẽ sớm được cử hành. Cháu và Thừa Hiên không có bất kỳ quan hệ mờ ám nào, càng không có chuyện cháu mang thai con của em ấy. Qua những gì bà kể thì Thừa Hiên là cháu nội của nhà họ Hoàng là em trai của cháu. Cháu và người nhà họ Hoàng đương nhiên sẽ đón nhận và thương yêu em ấy. Công ơn to lớn của bà gia đình cháu xin ghi nhận. Mong bà rộng lòng cho em ấy mang họ Hoàng và nhận tổ quy tông.”

Trước những lời hợp tình hợp lý của Tinh Vân, Cao lão phu nhân vừa thở phào nhẹ nhõm vừa quay sang lờm thẳng cháu ấu trĩ của bà. Sau đó liền nói: “Ta đã hiểu vì sao thằng nhãi này lại thích cháu. Vừa xinh đẹp lại thấu hiểu đạo lý. Nhưng Thừa Hiên là cháu trai độc nhất của nhà họ Cao. Bây giờ nó nhận tổ quy tông thì nhà họ Cao coi như tiết hậu, ta làm sao đi gặp mặt liệt tổ liệt tông nhà họ Cao đây?”

Tinh Vân tiến lại gần bên bà, nâng hai tay bà lên nhẹ nhàng nói: “Cháu tin trong lòng em ấy bà vẫn là gia đình, là bà nội mà em ấy tôn kính nhất. Trong người em ấy có dòng máu của nhà họ Cao. Nhận thêm một gia đình chỉ có thêm người thương yêu em ấy. Như vậy là được chứ không phải mất.”

Một lời nói ra của Tinh Vân tháo gỡ được khúc mắc của tất cả mọi người. Cao lão phu nhân lau khô nước mắt khẽ gật đầu. Sau đó quay sang nhìn Cao Thừa Hiên nói: “Cháu mau đến nhận ông nội đi.”

Cao Thừa Hiên chần chừ, vài phút trước anh còn cùng ông ta bắn giết. Bây giờ lại phải cúi đầu sang nhận kẻ thù bao nhiêu năm là ông nội. Tinh huống gượng gạo như vậy làm sao anh đối mặt: “Bà...cháu không thể.”

Cao lão phu nhân thở dài: “Ta cũng không muốn nhưng sự thật là như vậy. Cháu nói xem ta phải làm sao?”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52-1: Xoáy âm dương(I)

Tinh Vân thấy vậy liền đứng lên, quay nhìn Cao Thừa Hiên: “Em là cháu nội của ông, bất kể trước đây có hiểu lầm gì thì người một nhà phải bỏ qua cho nhau. Có hiểu hay không?”

Nghe Tinh Vân phớt lờ mặt chị hai dạy đời hẳn, Cao Thừa Hiên tức muốn học máu. Cách đây vài tiếng hẳn còn ôm mộng dùng sức mạnh ép nhà họ Hoàng gả con gái cho mình. Bây giờ người con gái hẳn yêu thích lại biến thành bà chị họ của hẳn. Thấy hẳn suy nghĩ hơi lâu, Tinh Vân sốt ruột đá đá chân hẳn: “Còn không mau qua chào ông và ba mẹ của chị. Chẳng lẽ muốn ông sang chào em?”

Trước lời thúc giục của Tinh Vân, Cao Thừa Hiên nặng nề bước lại chỗ Hoàng lão gia. Hẳn cúi đầu gọi: “Ông nội!”

Gương mặt Hoàng lão gia nhăn nhúm nhưng lại nở ra nụ cười hạnh phúc, lấy tay vuốt đầu Cao Thừa Hiên. Chỉ ít ông không cô đơn, ông vẫn còn thằng cháu nội và đứa cháu ngoại bảo bối. Dù rằng ông biết thằng cháu nội này của ông không làm chuyện gì tử tế nhưng dù sao thì trẻ con vẫn có thể tử tử đại. Nhất là Cao lão phu nhân đã cưới vợ cho nó. Không lâu sau ông lại có chất nội.

“Ngoan, từ giờ con là cháu nội của Hoàng Thời ta. Để ta nói với con, kia là Bác Minh và bác Viễn là ba mẹ của Tinh Vân, kia là anh cả Gia Khiêm của các con. Ba đứa đều là cháu của ta. Từ giờ phải thương yêu đùm bọc lẫn nhau. Có hiểu không?”

Cả ba đều mỉm cười đồng thanh nói: “Dạ hiểu ạ!”

Bà Minh thấy không khí không còn tệ nữa, ba của bà cũng đã vui vẻ hơn. Ba của bà nhận được cháu nội thì tăng đá trong lòng ông cũng vui đi mấy phần. Bà Minh và Lưu Viễn nhìn nhau hiểu ý. Bà liền đẩy Lưu Viễn sang chỗ Thừa Hiên để chào hỏi. Đúng lúc đi ngang qua mặt của Cao lão phu nhân. Một khắc chấn động này khiến Cao lão phu nhân rung rung đôi tay. Bà khẽ giật áo người phụ nữ theo sau hầu. Người phụ nữ liền há hốc mồm nói nhỏ vào tai Cao lão phu nhân: “Đứng rồi, phu nhân, đứng rồi. Thiếu gia lúc mới sinh ra phía cổ bên phải có một vết lông tròn xoắn vào nhau nhìn như xoáy nước. Cao lão gia và lão gia gọi nó là xoáy âm dương. Trong sách nói, ai có cái xoáy này là người phước lớn mạng lớn, là người làm chuyện lớn. Năm đó thuộc hạ nhớ rõ lời của Cao lão gia nói như vậy. Không nhìn nhầm đâu.”

Cao lão phu nhân trong mắt sáng lên nhưng bà không vội. Liền ra lệnh cho thuộc hạ đi nghe ngóng về thân thế của người này. Năm mươi năm qua, biết bao nhiêu lần bà ôm hy vọng rồi lại thất vọng. Bây giờ bà cũng không dám trông mong nhiều chỉ có thể chờ. Sau đó bà cũng xin phép đi ra ngoài.

Nhìn thấy Cao lão phu nhân chuẩn bị quay đi, còn Cao Thừa Hiên và người nhà họ Hoàng thì vui vẻ với nhau, Kliment liền lên tiếng hỏi: “Xin lỗi, có ai có thể nói cho tôi biết là chuyện gì đang xảy ra không? Các người vui vẻ quần quýt bên hẳn như vậy không phải đã chấp nhận cho hẳn lấy Tinh Vân rồi đó chứ?”

Lúc này mọi tiếng nói cười đều dừng lại và Cao lão phu nhân cũng dừng lại xem xem chuyện gì. Mọi người trong phòng bây giờ mới ý thức được sự tèn tẹt của Kliment cho nên ai nấy đều quay sang nhìn anh. Kliment thấy vậy liền nói: “Tôi không biết Cao Thừa Hiên và các người giao dịch lợi ích gì. Nhưng tôi nói cho các người biết, hẳn đã đổi Tinh Vân cho tôi để lấy lô hàng trị giá hai trăm triệu đô la. Cô ấy phải là của tôi. Còn cái tên Đoàn Nam Phong kia nữa.” Kliment vừa nói vừa hất mặt về phía Đoàn Nam Phong: “Hắn lần nào cũng chặn đường cướp hàng của tôi. Lần này hẳn lại xuất hiện phá vỡ chuyện tình cảm của tôi và Tinh Vân nhưng tôi thấy cô ấy muốn về thăm người nhà cho nên tôi đồng ý chứ không phải là hẳn đã có được Tinh Vân. Làm ăn phải có uy tín, các người đừng ở đó lật lọng.”

Kliment nói một tràng dài như pháo nổ bom bốp. Sau khi dừng lại Cao Thừa Hiên liền bước lên ngậm ngùi nói với hẳn: “Tinh Vân là chị gái họ của tôi. Chúng tôi vừa nhận lại nhau. Tôi không thể đem người nhà đi đổi hàng được. Số hàng đó nếu anh còn đồng ý bán cho tôi thì tôi sẽ trả cho anh hai trăm triệu đô la ngay bây giờ. Còn nếu không thì tôi trả hàng lại. Muốn thế nào?”

Kliment nhún vai, hai tay đưa ra tỏ vẻ vừa kinh ngạc vừa không hiểu được: “Sao có thể như vậy được? Anh hỏi tôi muốn gì sao? Tôi muốn Tinh Vân.”

Cao Thừa Hiên liền nói: “Muốn chị tôi thì tự thân vận động. Không liên quan gì đến giao dịch của chúng ta. Hàng tôi đã lấy, giờ tôi đem tiền trả cho anh. Coi như xong.”

Kliment há hốc mồm: “Tự thân vận động nghĩa là sao?”

“Ngủ à, là tự anh đi tán chị ấy. Dù sao cũng không có huyết thống vẫn còn tốt hơn tôi.” Cao Thừa Hiên nhanh miệng nói.

Sau đó Kliment nghe như hiểu vấn đề liền cười xoa tiến lại trước mặt ba mẹ và ông của Tinh Vân đáng vẻ lễ phép: “Xin chào cả nhà, cháu tên là Kliment Romannov là bạn trai của Tinh Vân.”

Trước lời chào của Kliment, Tinh Vân chỉ có thể há hốc mồm. Nàng mới gặp hẳn một lần hẳn liền biến thành bạn trai của nàng. Đoàn Nam Phong thì khó chịu nhìn hẳn nhưng không nói gì cả. Hoàng Gia Khiêm thì cười thầm. Bà Minh và Lưu Viễn thì nhìn một lượt anh chàng người Nga cao ráo như người mẫu, gương mặt cũng rất điển trai. Sau đó lại quay sang nhìn Tinh Vân chờ lời giải thích.

Hoàng lão gia liền hỏi: “Cậu xuất thân từ dòng dõi quý tộc Nga có phải không?”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52-2: Xoáy âm dương(II)

Kliment hơi giật mình vì có ông của Tinh Vân đã hỏi đến xuất thân của mình. Hắn liền gật đầu nói: “Vâng ạ, nhưng đó là chuyện quá khứ rồi. Bây giờ nước Nga đã không còn Nga Hoàng nữa mà thay bằng chế độ chính trị dân chủ.”

Hoàng lão gia mỉm cười gật đầu: “Xuất thân không tệ nhưng hành vi thì lại tệ quá. Sao lại đi buôn bán mấy thứ hại người đó.”

Kliment gãi gãi đầu nói: “Cháu không buôn ma túy bình thường hãm hại giới trẻ. Cái cháu buôn là tinh túy của ma túy, nếu dùng đúng cách có thể chữa được nhiều bệnh cho bệnh nhân tâm thần. Chỉ có điều nguyên liệu cháu cung cấp đều do cháu ông mua về bào chế. Cháu không biết hẳn bào chế ra loại nào. Nhìn hẳn giàu có như vậy chắc là đi lừa trẻ nhỏ đấy ạ.” Kliment phớt phớt sạch tội lỗi bằng cách đẩy sang cho Cao Thừa Hiến.

Hoàng lão gia nhìn snag Cao Thừa Hiến lắc đầu rồi lại nhìn Kliment: “Chuyện người trẻ các người ta không can thiệp. Cháu gái yêu quý của ta thích ai ta sẽ cưới người đó cho nó. Nếu cậu muốn tiến tới với nó phải hỏi xem nó có đồng ý hay không? Còn nếu muốn ép buộc nó thì phải xem ta có đồng ý hay không?”

Kliment nhìn sang Tinh Vân ôn tồn nhã nhặn hết mức có thể: “Honey, em có đồng ý làm vợ anh không?”

Tinh Vân chưa kịp trả lời thì một giọng nói từ cửa vọng đến: Oát con! Anh mày xếp hàng từ hồi ba năm trước còn chưa có câu trả lời. Mày ở đâu nhào ra ăn cơm hót vậy?”

Phía cửa, một bóng nam cao lớn da bánh mật, mái tóc đen gương mặt đẹp hoàn chỉnh, ăn mặc từ đầu đến chân đều là đồ đắt tiền phớt cười bước vào nói.

Mĩ nam mang bốn dòng máu Lâm Thiên Vũ tiến lại hất mặt lên hỏi Kliment khiến hắn phớt phớt sạch mặt. Tinh Vân lắc đầu nói: “Thiên Vũ, anh đừng chọc cậu ấy nữa.”

Lâm Thiên Vũ tiến lại gần Tinh Vân, Đoàn Nam Phong trông thấy liền hắng giọng vì cái đề hắn lui ra nhưng hắn vẫn lì đứng sát người cô nhẹ giọng nói: “Em gái nhỏ, anh đến là thăm ba em và ông em. Anh muốn biết chắc họ ở chỗ của anh được chăm sóc tốt nhất và thoải mái nhất. Thêm nữa, anh muốn đến nhắc cái thằng da trắng, mắt nâu tóc nâu kia lời hứa lúc đầu giá.”

Lâm Thiên Vũ nhìn qua Đoàn Nam Phong nhắc nhở. Đoàn Nam Phong liền nhìn Tinh Vân nói: “Vì để sớm kết thúc buổi đấu giá anh đã hứa sẽ cùng đi Peru và Ecuador với Lâm Thiên Vũ để tìm bí mật về gia đình hắn.”

Lâm Thiên Vũ nhìn Tinh Vân cười nói: “Bao gồm cả em cũng được đi.”

Tinh Vân chỉ ngón tay vào mặt mình: “Em sao?”

Lâm Thiên Vũ vui vẻ gật đầu nói: “Chúng ta lại là đồng đội của nhau. Em là đồng đội tốt nhất mà anh từng hợp tác.”

Tinh Vân nhất thời không biết vui hay buồn, cô liền hỏi sang Cao Thừa Hiến: “Thừa Hiến, “đây chuyện mê hoặc” đâu?”

Hắn từ trong túi móc ra cái hộp đặt vào tay Tinh Vân: “Cái này không linh nghiệm, tôi đeo cho em rồi mà em vẫn không thích tôi.”

Tinh Vân lắc đầu nói: “Gọi bằng chị.”

Cao Thừa Hiên bị tình huống cầu huyết ngày hôm nay làm cho bản thân mình trở nên hồ đồ không biết mình là ai, từ đâu đến và năm này là năm nào nữa?

Hắn bất chấp mọi người đang ở trong phòng liền tiến đến nắm tay Tinh Vân đưa lên ngang mặt của cô nói: “Chỉ cần em đồng ý cho anh một cơ hội, anh sẽ không quan tâm quan hệ họ hàng huyết thống gì cả. Chúng ta cũng không cần sinh con, chỉ cần ở bên nhau mà thôi. Nói cho anh biết, em có từng thích anh không?”

Chưa đợi Tinh Vân trả lời, Đoàn Nam Phong liền tiến đến đẩy Cao Thừa Hiên ra và đứng chắn trước mặt Tinh Vân. Giọng anh vừa khó chịu vừa nghiêm túc cảnh cáo: “Hết người này đến người khác đến tỏ tình với vợ tôi, các người thật coi Đoàn Nam Phong tôi là không khí sao?”

Cao Thừa Hiên liền nói: “Vợ sao? Vợ anh không phải Lưu Uyển Linh sao? Tại sao anh lại tham như vậy. Đã có vợ còn muốn thêm Tinh Vân?”

Đoàn Nam Phong liền hỏi: “Vậy Yên Di không phải vợ cậu sao?”

Lâm Thiên Vũ lại nói thêm: “Đoàn Nam Phong, tôi với cậu là bạn. Nhưng chưa bao giờ tôi có ý định nhường Tinh Vân cho cậu. Nên nhớ cho kỹ, vì Tinh Vân chuyện gì tôi cũng dám làm, nguyên tắc gì cũng dám phá bỏ.”

Kliment nói thêm: “Tôi cũng vậy.”

Đúng là chọc tức chết Đoàn Nam Phong rồi. Người ta đàn ông bạc tình gặp một người yêu một người, còn nay vợ hắn “một người gặp, một người yêu” không biết gọi là gì nữa. Đoàn Nam Phong cao ngạo đến hôm nay đã hiểu cái gì gọi là vì phụ nữ mà bất an, vì phụ nữ mà sốt sắng.

Hoàng Gia Khiêm muốn phá vỡ cục diện căng thẳng liền hắng giọng nói: “Đây là bệnh viện, các người muốn đấu súng hay đấu quyền thì mời ra ngoài để ông chúng tôi nghỉ ngơi.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Grăy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52-3: Xoáy âm dương(III)

Nói xong anh lại quay sang Cao Thừa Hiên: “Yên Di vẫn đang ở chỗ của anh, khi nào chú muốn rước em ấy về thì cứ nói với anh.”

Bà Minh nhìn cục diện này lại mỉm cười như nhớ ra điều gì đó, liền nói: “Tinh Vân, con có nhớ năm con mười sáu tuổi, vừa vào học cấp Ba được một tháng đã có mấy anh chàng đến nhà đánh nhau đòi chờ con đi học không?”

Tinh Vân khẽ gật đầu, đúng là có chuyện này. Bà Minh lại nói: “Còn lúc lên thành phố học đại học nữa. Cũng có vài anh đến ký túc xá tìm rồi sinh sự để được gặp con. Quản lý khu ký túc xá phải gọi điện cho mẹ. Nhiều nhất là lúc con đoạt hoa khôi.” Bà Minh thở dài lắc đầu: “Từ nhỏ đến lớn mẹ phát mệt khi đi giải quyết những chuyện này cho con.”

Tinh Vân nhớ lại mấy chuyện hồi nhỏ xú tự nhiên thấy buồn cười. Cô bỗng phì cười lộ ra nụ cười khuyếch đảo cả đám người đang cãi nhau trước mặt.

Lưu Viễn há hốc mồm không ngờ con gái ông lại đoạt cả danh hiệu hoa khôi. Còn có nhiều anh theo đuổi như vậy. Đoàn Nam Phong si mê nhìn cô mà chỉ ước ao nụ cười này mãi thuộc về mình. Nhìn cái đám xung quanh cùng ngắm nhìn anh chỉ muốn móc hết mắt bọn chúng.

Hoàng lão gia cười rộ nói: “Cháu gái của ta dù không có tiền của ta bao bọc thì vẫn là tỏa sáng như vậy.”

Sau đó ông lại quay sang Đoàn Nam Phong nói: “Nam Phong, cháu phải trân trọng đó.”

Đoàn Nam Phong rộ cười cúi đầu nói: “Nhất định!”.

Lâm Thiên Vũ đứng cạnh liền kháng nghị: “Hoàng lão gia, ông nói như vậy là đã đồng ý hán hay sao?”

“Phải đó ông, còn cháu nữa!” Cao Thừa Hiên liền nói.

Kliment cũng nói: “Còn cả tôi.”

Hoàng lão gia cười lớn nói: “Các người đều thiếu một chữ duyên. Cháu gái ta và Đoàn Nam Phong của Đoàn thị từ khi chưa ra đời đã định sẵn là của nhau. Dù cả hai đứa nó không hay không biết thì vẫn là tự đến với nhau.”

Hoàng lão gia nói xong, trong lòng cả đám đều tắc lưỡi thờ dãi chấp nhận. Sau khi tất cả rời khỏi phòng ông thì Hoàng Gia Khiêm mới cầm tập tài liệu từ trên sofa đến cạnh giường ông.

Hoàng lão gia nhìn biểu hiện của Hoàng Gia Khiêm thì biết sắp được nghe một chuyện động trời nhưng ông vẫn điềm tĩnh nói: “Có chuyện gì cháu cứ nói đi.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53-1: Thù hận và yêu thương (I)

Hoàng Gia Khiêm lễ phép thưa: “Cháu đã cho người đi tìm hiểu một chút về bà của Thừa Hiên để tìm cách cứu Tinh Vân. Tinh cò cháu điều tra được một chuyện.”

Hoàng lão gia ngẩng lên nhìn Cao Thừa Hiên: “Có chuyện gì mà cháu không dám nói?”

Hoàng Gia Khiêm khẽ gật đầu nói: “Ngôi chùa mà Yên Di vợ của Thừa Hiên nói cho cháu đến tìm Cao lão phu nhân tên là Liên Hoa Tự nằm ở ngoại ô phía Nam Los Angeles. Đó là ngôi chùa của nhà họ Cao xây dựng để cho một người. Đó là bà Cao Nhã Miên.”

Hoàng lão gia nghe xong hai tay rung rung. Cái tên này lập tức đập vào đại não truyền ngay xuống tim ông khiến tim ông rung lên. Miệng há hốc nhìn Hoàng Gia Khiêm lắp bắp: “Cháu nói thật sao? Bà ấy còn sống sao?”

Hoàng Gia Khiêm khẽ gật đầu. Hai giọt nước mắt từ hốc mắt già nua của Hoàng lão gia rơi xuống. Ông trầm gọi tên bà: “Nhã Miên!”

Hoàng Gia Khiêm lại nói tiếp: “Cháu đã cho người đi điều tra. Đúng như những gì Cao lão phu nhân nói, năm đó bà ấy bị trầm cảm nặng dẫn đến thần kinh không tự chủ đã nhảy lầu tự tử. Nhưng ban công phòng bà ấy năm đó không cao, cộng thêm có tán cây lớn và thảm cỏ phía dưới chống đỡ cho nên bà ấy chỉ bị thương nặng. Đồi chân đã bị gãy. Cao lão phu nhân muốn cho bà ấy một cuộc sống mới thoát khỏi lời đàm tiếu của gia tộc cho nên đã tung tin bà ấy qua đời ra bên ngoài. Sau đó mời bác sĩ tâm lý chữa trị cho bà ấy, đưa bà ấy vào chùa sống cho thanh tịnh. Cuối cùng bà Nhã Miên cũng đã quy y cửa Phật, pháp hiệu là Mật Niệm* Sư Thái.”

*Pháp danh này là từ chữ đầu trong bài kệ: Mật kế thành công và tên tục của Nhã Miên hợp thành. Trong đạo Phật phái Đại Thừa dòng Thiên Tông hay Lâm Tế đều đặt Pháp danh bằng cách kết hợp một bài kệ để khuyến khích tu hành và tên tục của người đó. Tên tục của Cao Nhã Miên có nghĩa là suy nghĩ nhẹ nhàng nên pháp danh là Niệm.

“Gia Khiêm mau sắp xếp cho ta đến đó ngay. Ta muốn gặp bà ấy.” Hoàng lão gia giọng nói run run, hai chân đã hướng xuống giường. Hoàng Gia Khiêm thấy vậy liền ngăn ông lại: “Ông hãy bình tĩnh, bây giờ sức khỏe của ông còn yếu và lại đường đột xuất hiện trước mặt bà ấy e rằng không tiện. Ông hãy kiên nhẫn một chút, cháu sẽ đi tìm hiểu thêm rồi sắp xếp cho ông gặp.”

Vừa nói Hoàng Gia Khiêm vừa lấy trong tập tài liệu ra vài tấm hình đưa cho Hoàng lão gia: “Đây là những tấm hình mà người của cháu lên chụp được.

Ông hãy xem thử.”

Hoàng lão gia vội vã cầm lấy tập hình, vui mừng giờ từng tấm ra xem. Ký ức của hơn năm mươi năm trước như trở về. Người phụ nữ trong ảnh có gương mặt phúc hậu, đôi mắt sâu tĩnh lặng. Thời gian đã khiến bà thay đổi nhiều nhưng làm sao ông có thể không nhận ra người phụ nữ ông vừa gặp đã yêu. Bao nhiêu năm hình ảnh của bà vẫn ngự trị trong trái tim ông, khiến ông vừa nhìn đã biết đó là bà. Da dù có nhăn, tóc dù có bạc thì trong mắt ông bà vẫn là cô bé ngồi trên xích đu đọc sách trong hoa viên rộng lớn của nhà họ Cao năm nào.

...

“Phu nhân, thuộc hạ đã thăm dò được. Mười ngày trước Lưu Viễn được đưa vào bệnh viện nhưng vì mất máu quá nhiều mà bệnh viện không còn nhóm máu hiếm B-Rh âm tính nữa cho nên Hoàng Kim Minh đã lên truyền hình thông báo thu mua máu với giá một CC là mười ngàn đô la Mỹ mới kịp thời cứu được mạng Lưu Viễn.”

Cao lão phu nhân đôi mắt như sáng lên nhìn tên thuộc hạ trẻ tuổi: “Người nói sao? Người đó là nhóm máu B-Rh âm tính sao?”

Tên thuộc hạ trẻ tuổi gật đầu dứt khoát đáp: “Dạ phải thưa phu nhân.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53-2: Thù hận và yêu thương (II)

Người phụ nữ trung niên theo hầu bên cạnh Cao lão phu nhân cũng cúi đầu nói: “Hay chúng ta làm xét nghiệm ADN?”

Cao lão phu nhân gật đầu. Sau đó họ hẹn Tinh Vân ra quán cà phê bên trong bệnh viện trò chuyện. Cao lão phu nhân ngồi ở một bàn cạnh bức tường kính nhìn ra vườn hoa chờ đợi Tinh Vân đến. Năm đó, chồng bà cũng thuộc nhóm máu B-Rh âm tính. Đó là nhóm máu hiếm. Vì như vậy mà không cứu được ông nữa. Giả như lúc đó y học phát triển hơn, thông tin đại chúng phát triển hơn thì có phải đã tốt hơn rồi không? Như vậy bi kịch đã không xảy ra, bà cũng không phải thất lạc đi con của mình. Bao nhiêu năm nay bà tốn không ít công sức, tiền bạc chỉ để đi tìm con trai. Ở đâu nghe nói có người nhóm máu đó, tầm tuổi đó, tướng mạo đó bà đều đích thân đến tìm. Nhưng lần nào cũng là thất vọng quay về. Bà đi cầu nguyện khẩn vãi ở nhiều chùa như vậy cũng chỉ mong trước khi nhắm mắt có thể gặp được con trai lần nữa. Đó là tâm nguyện lớn nhất của bà.

Tinh Vân trong bộ váy xanh lam trang nhã bước vào, cô lễ phép cúi đầu chào bà. Người của bà lập tức kéo ghế cho cô. Bên cạnh cô cũng có vài vệ sĩ đi cùng nhưng họ đều đứng ở cổng chờ đợi.

Cao lão phu nhân nhìn từ trên nhìn cô, nếu Lưu Viễn là con trai bà thì cô gái thông minh tinh tế này là cháu nội của bà. Nhìn qua con bé một lượt, bà chỉ thấy yêu thương. Người phụ nữ trung niên theo hầu bên cạnh Cao lão phu nhân mỉm cười chào Tinh Vân rồi khẽ đặt chiếc hộp bằng ngà voi lên bàn. Cao lão phu nhân liền đẩy chiếc hộp về phía Tinh Vân và nói: “Những chiếc kẹp trong này đều là bảo vật vô giá của ta. Nay ta tặng cho cháu một cái xem như là quà gặp mặt. Cháu hãy chọn một cái mình thích đi.”

Tinh Vân lập tức xua tay nói: “Cao lão phu nhân, đồ quý giá như thế này cháu không dám nhận.”

Cao lão phu nhân mỉm cười nói: “Đừng ngại, ta dù sao cũng đã già. Những món này lúc trẻ có cái mua về, có cái được chồng tặng, cha mẹ tặng...Giờ ta cũng không dùng được nữa. Giữ cũng không ích gì.”

Thấy Tinh Vân có vẻ phân vân khó xử, Cao lão phu nhân nói thêm: “Hay cháu chê những món này đã lỗi thời không xứng với thiên kim của Hoàng Thiên.”

Tinh Vân vội lắc đầu nói: “Không, không phải cháu không có ý đó.”

Cao lão phu nhân liền mỉm cười nói: “Vậy hãy chọn một cái cho ta vui.”

Tinh Vân nhìn vào những chiếc kẹp tóc xinh đẹp được làm từ những vật liệu hiếm quý và đắt tiền. Cô không biết chọn cái nào liền lấy một chiếc kẹp nhỏ hình hoa anh đào đính kim cương phốt hồng lên. Cao lão phu nhân ra hiệu cho người phụ nữ trung niên giúp cô cài lên tóc và một người khác cầm kiếng cho cô soi.

Người phụ nữ trung niên giúp Tinh Vân chải tóc, bà nhanh tay giữ lại vài sợi tóc của cô. Chiếc kẹp hoàn hảo nằm trên mái tóc cô. Cao lão phu nhân nhìn cô, phất chốc sững người, Tinh Vân lúc cài chiếc kẹp lên rất giống với bà năm đó. Chiếc kẹp này năm đó được chồng bà cài lên mái tóc bà. Từ dáng điệu đến nụ cười của Tinh Vân bà cứ có cảm giác như soi gương. Lần xét nghiệm ADN này bà thật ôm nhiều hy vọng.

...

Bà Minh đẩy Lưu Viễn về phòng. Nhất cử nhất động bà đều tự tay chăm sóc ông. Không để y tá giúp vì bà không yên tâm. Sau khi đỡ ông lên giường nằm, bà Minh kéo rèm quanh giường lại, sau đó cẩn thận mở tủ lấy quần áo để thay cho ông.

Từng chiếc nút áo được tỉ mỉ cởi ra, bà nhẹ nhàng thay quần áo cho ông và tránh động vào vết thương. Lưu Viễn yêu thương nhìn bà, sau lại cầm tay bà nói: “Minh Minh, cảm ơn em!”

Bà Minh mỉm cười xua tay nói: “Giữa hai chúng ta không cần nói mấy lời này.”

“Anh phải nói.” Lưu Viễn cầm tay bà áp vào mặt mình rồi lại nhẹ hôn vào lòng bàn tay.

“Cuộc đời anh số ngày buồn nhiều hơn vui. Anh không hiểu sao cha mẹ lại bỏ mình. Càng không hiểu sao khi cha mẹ nuôi có con rồi lại không nuôi anh tiếp mà lại bỏ anh vào trại trẻ vị thành niên. Từ lúc đó anh đã quyết tâm vươn lên học hành để tìm lấy một tương lai tươi sáng hơn. Nhưng rõ ràng anh tốt nghiệp loại ưu của trường Harvard nhưng lại không tìm được một công việc nào tương xứng. Chỉ vì không thân không thích, không ai dám nhận anh. Anh đành phải đi làm công cho nhà họ Hoàng. Đó là quyết định khiến anh buồn cả một đêm dài. Cho đến khi sáng ngày đầu tiên đi làm anh gặp được em. Cuộc đời anh từ đó đã khác. Minh Minh, em đúng là ánh sáng trong cuộc đời anh. Chỉ một lần nhìn em từ giây phút đó anh đã yêu em trọn đời. Cảm ơn em đã chấp nhận anh, cảm ơn em đã sinh và nuôi dạy cho anh một đứa con ngoan như Tinh Vân. Hai bàn tay ngọc ngà của em bao năm qua vì cuộc sống mà khô đi. Cũng là vì anh mà chai sần. Anh phải làm sao để bù đắp cho em đây?”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53-3: Thù hận và yêu thương (III)

Bà Minh mỉm cười ngả đầu vào ngực ông, vòng tay qua ôm ông, ôn nhu nói: “Chỉ cần anh mạnh khỏe ở mãi bên em và con là được. Em không mong gì hơn nữa. Cả đời này em chỉ yêu một người đàn ông là anh. May mắn của em là được một người đàn ông xuất sắc như anh một lòng một dạ đối tốt với em.”

Đúng lúc này, phía cửa truyền đến những tiếng đập cửa gấp gáp. Bà Minh kéo gọn màn lại rồi đi ra phòng ngoài. Bà ra hiệu cho vệ sĩ ra mở cửa. Sau khi mở cửa bà nhìn thấy Cao lão phu nhân gương mặt sáng bừng mừng rỡ bước vào phòng. Bà Minh hơi nhúm mày: “Xin lỗi, Cao lão phu nhân là tìm cháu sao?”

Cao lão phu nhân háo hức nói: “Cho ta gặp Lưu Viễn. Mau, ta muốn gặp nó.”

Nhìn thái độ khẩn trương của Cao lão phu nhân, bà Minh nghĩ một chút rồi lùi ra, đưa tay mời bà vào bên trong: “Anh ấy đang ở bên trong, xin Cao lão phu nhân vào thăm.”

“Được...được...” Cao lão phu nhân vui mừng chống gậy đi vào trong.

Vừa nhìn thấy Luru Viễn nằm trên giường bệnh bà liền đến ngồi bên cạnh. Hai tay sờ mặt ông, hai mắt rung rung nước. Bà liền kêu lên: “Con trai, cuối cùng ta đã tìm được con rồi.”

Luru Viễn kinh ngạc nhìn Cao lão phu nhân. Sau đó lại nhìn snag bà Minh. Bà Minh cũng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn ông. Có vẻ như Cao lão phu nhân hiểu được thắc mắc trong lòng con trai. Bà liền ra hiệu cho phụ tá đưa ra tập tài liệu xét nghiệm ADN của bà và Tinh Vân. Quan hệ được xác định trong ADN là quan hệ bà cháu với bảy cặp nhiễm sắc thể trùng khớp. Bà vì kết quả này mà vui vẻ đi như bay đến đây.

Luru Viễn bán tín bán nghi, ông chưa biết nói gì thì Cao lão phu nhân liền nói tiếp: “Năm mươi năm trước ta sinh con ra, trên đầu con có một nốt ruồi son, còn dưới bàn chân phải của con có ba nốt ruồi xếp thành đường thẳng. Lúc đó ông nội con mời thầy tướng số về nhà xem cho con. Thầy tướng số nói con là người tài ba gánh vác việc lớn. Làm việc gì cũng có quý nhân phù trợ. Còn nữa, cái xoáy lông âm dương trên cổ con là gấp đừ hóa lành. Tuy gặp nhiều tai ương nhưng đều qua khỏi và có hậu phúc. Mau, cho ta xe chân và đầu của con nào!”

“Đúng là như vậy!”. Bà Minh từ phía sau lên tiếng: “Cao lão phu nhân, bà nói đúng, lòng bàn chân bên phải của anh ấy có ba nốt ruồi xếp hàng với nhau. Trên đầu có một nốt ruồi son nhỏ, điều này không ai biết cả. Chỉ có con mà thôi.”

Luru Viễn nheo mắt nhìn bà Minh, mỉm cười. Bà Minh vẫn thường hay sấy tóc cho ông, cho nên chắc đã từng nhìn thấy. Thậm chí ông còn không nhớ rõ như bà. Dầu sao Luru Viễn cũng đưa bàn chân lên cho Cao lão phu nhân xem. Vừa xem xong lòng bàn chân bên phải của Luru Viễn, Cao lão phu nhân nhắm mắt như không tin đây là sự thật. Giấc mơ ấp ủ bao nhiêu năm cuối cùng cũng đã thành sự thật. Con trai bà vẫn còn sống và bà còn cơ hội gặp được nó. Ông trời cuối cùng cũng đã hiển linh cho tấm lòng của bà.

“Con trai! Mẹ xin lỗi con. Bao năm đã để con lưu lạc bên ngoài. Chắc là con đã chịu khổ rất nhiều. Mẹ xin lỗi đã không thể tìm con ra sớm hơn. Lúc nhỏ con bị bắt đi chắc là sợ hãi lắm phải không?”. Giọng Cao lão phu nhân lạc đi. Nước mắt của bà giàn dụa cả mặt. Bà Minh thấy vậy liền đưa khăn giấy cho bà. Nhìn thấy Luru Viễn tìm lại được gia đình của mình bà Minh rất vui. Nhưng thù hận của Cao lão phu nhân với cha bà liệu có buông xuống được hay không?”

Luru Viễn như người từ giấc mộng bước ra, ông vẫn không dám tin có một ngày mình sẽ tìm được gia đình của mình. Hơn nữa trước lúc Cao lão phu nhân nhận ông, ông đã nghe câu chuyện về gia đình mình. Ba của Kim Minh không giết cha ông nhưng cha ông vì ông ấy mà chết. Liệu việc nhận lại gia đình này rốt cuộc là nên hay không nên.

“Cao lão phu nhân, bà thật sự là mẹ của tôi sao?”. Luru Viễn hỏi lại lần nữa.

Bà liền vẫy tay cho một chuyên gia bước vào. Ngay lập tức người này lấy tóc của hai người bỏ vào túi nylon cẩn thận để mang đi xét nghiệm.

“Xin bà yên tâm, chỉ hai tiếng sẽ có kết quả ngay.” Người chuyên gia mặc áo blouse trắng cung kính nói.

Cao lão phu nhân vỗ vỗ tay Luru Viễn: “Ta chỉ làm xét nghiệm lần nữa cho con yên tâm thôi. Còn ta thì chắc chắn con là con trai ta. Đứa con trai mạng khổ của ta. Vì mẹ mà con phải chịu khổ. Mẹ đáng bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục.”

“Mẹ, mẹ đừng nói vậy.” Luru Viễn nhất thời buộc miệng gọi Cao lão phu nhân là mẹ.

Cao lão phu nhân vui vẻ mỉm cười: “Con trai, con gọi ta bằng mẹ rồi sao? Lúc nhỏ khi con mới học nói. Con gọi ta là mẹ nghe ngọt biết bao nhiêu. Gần năm mươi năm ta mới lại được nghe con gọi ta lần nữa. Ta có chết cũng cam lòng.”

Luru Viễn nheo mắt nói: “Kìa mẹ, mẹ đừng nói vậy. Bao nhiêu năm qua con cũng đã quen với cảnh không gia đình. Nhưng nhờ có Minh Minh mà cuộc sống của con tốt đẹp hơn. Cô ấy đã cho con một gia đình. Mẹ có thể buông xuống chuyện của ba không?”

Lời Luru Viễn nói ra khiến trái tim bà se thắt. Mất mát trong lòng bà ai hiểu được. Nỗi khổ của bà ai thấu cho. Bây giờ con trai bà lại đi lấy con gái của kẻ thù. Bà biết phải làm sao đây?

“Oan trái, thật là oan trái. Ta không bao giờ ngờ rằng con trai ta lại không nghĩ đến mối thù giết cha mà còn lên tiếng bênh vực cho con gái của kẻ thù như vậy. Hiền Minh, mẹ không trách con. Tất cả là số phận. Năm ấy khi cha con qua đời, con bị thất lạc, cô con bị phụ bạc ta đã thế không đội chung trời với Hoàng Thôi. Không ngờ cuối cùng cũng vẫn không qua được sự an bày của số phận.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Chương 54-1: Cái kết khác của hận thù (I)

Cao lão phu nhân nhắm mắt lắc đầu khi nghĩ đến chuyện con trai mình cuối cùng lại lấy con gái của Hoàng Thời. Đúng là ông trời trêu người. Cảm giác bất lực ào đến xâm chiếm cả tâm hồn bà.

Lưu Viễn và bà Minh nhìn nhau như hiểu được nỗi lòng của Cao lão phu nhân. Lưu Viễn nhẹ nhàng giải thích để xua đi nỗi lòng của bà.

“Con thật bất hiếu vì đã làm mẹ buồn. Nhưng ngay lúc cuộc đời con rơi vào tăm tối, bất mãn và chán chường thì con đã gặp cô ấy. Cô ấy xinh đẹp, giỏi giang, từ nhỏ sống trong nhung lụa nhưng không kiêu căng không chê bai con. Cô ấy đã dành cả thanh xuân để yêu con, nuôi dạy con gái của chúng con. Trong lòng con chưa hề biết mình còn có mẹ cũng chưa từng biết đến người phụ nữ nào tốt hơn cô ấy. Cho nên xin mẹ hãy chúc phúc cho chúng con.”

Cao lão phu nhân lau đi nước mắt. Gương mặt già nua vì năm tháng cổ nờ ra một nụ cười khi trông mắt vẫn còn ửng hồng ngấn nước: “Bao nhiêu năm nay mẹ tìm con trong vô vọng cho nên mẹ đã đi rất nhiều ngôi chùa cầu khẩn, quỳ gối chỉ mong có duyên gặp lại con. Mẹ ngày ngày tụng kinh niệm Phật nhưng mãi vẫn không hiểu được cái gì là nhân quả luân hồi. Bây giờ thì mẹ đã hiểu được rồi. Con người có luân hồi, bất kỳ ai cũng đều có thể là cha là mẹ là người thân của ta ở một kiếp nào đó. Cho nên hận một người nào đó cũng chỉ là hữu hạn giữa vô hạn luân hồi mà thôi.”

Nghe bà nói như vậy, bà Minh thở phào nhẹ nhõm nắm tay Lưu Viễn: “Mẹ, con và Thiên Bình kiếp này sẽ hiểu kính và phụng dưỡng mẹ.”

“Ngoan, ngoan lắm!”. Cao lão phu nhân gật gù, cầm tay bà Minh nói: “Ta thấy con vì Hiền Minh mà dốc lòng dốc sức chăm sóc nó thì ta đã biết con người của con rất tốt. Hơn nữa nhìn thấy cháu nội ta hiền thực ngoan ngoãn lại hiểu chuyện như vậy thì người làm mẹ chồng như ta phải cảm ơn con. Cuối cùng ta cũng đã có thể an tâm đi gặp cha các con và ông bà dòng họ Cao rồi.”

“Mẹ!”. Lưu Viễn thở dài nhắc bà bởi vì cứ chốc chốc bà lại nói đến chuyện đi gặp ông bà.

Cao lão phu nhân liền cười gật gù: “Được, được không nói như vậy nữa. Hiền Minh, sau khi con xuất viện, con hãy quay về nhà họ Cao với mẹ và giúp mẹ gánh vác công chuyện làm ăn của gia tộc chúng ta. Từ ngày ba mẹ của Thừa Hiền qua đời, bà già nói trước quên sau như ta phải đi gánh vác công việc làm ăn. Thật là quá mệt mỏi. Nhưng nay con đã về thì hãy giúp cho mẹ.”

Lưu Viễn liền nói: “Mẹ à, con không buồn mà tụi đâu. Con cũng không đi Colombia. Con đã hứa với Minh Minh sẽ đến Chicago với cô ấy.”

Cao lão phu nhân bất bình ngay: “Đâu có được, đường đường là cháu đích tôn nhà họ Cao sao lại có thể ở nhà vợ? Còn chuyện trong hắc đạo thì trước nay đều do Thừa Hiền lo liệu. Mẹ kêu nó đừng nhúng tay vào nữa nhưng nó cứ thích buôn bán làm ăn ở Colombia. Còn thực ra sản nghiệp của chúng ta là ở Los Angeles. Khai khoáng và năng lượng là hai mũi nhọn của tập đoàn mình, ngoài ra còn hơn hai mươi ngành khác như thủy sản, đóng tàu, vận tải, thời trang, hương liệu...”

Sản nghiệp nhiều đời của nhà họ Cao rơi vào tay bà già như ta đã nhỏ đi rất nhiều. Nay có con trai và con dâu tài giỏi ta thật ngu cũng phải cười đó.”

Lưu Viễn nhìn bà Minh sau đó nhìn sang Cao lão phu nhân nói: “Viễn Phương của con cũng ở Los Angeles nhưng con đã hứa với Minh Minh rằng cô ấy ở đâu con sẽ ở đó.”

Bà Minh nhanh chóng đỡ lời: “Cao thị trên thương trường cũng là một trong những tập đoàn lớn. Cho nên về vấn đề quản lý rằng chúng ta hãy đợi sau khi Thiên Bình bình phục rồi bàn tiếp. Anh ấy muốn ở đâu, con sẽ đi theo đó.”

Cao lão phu nhân cười nói: “Hai đứa muốn bàn thảo thế nào thì cứ bàn cho kỹ. Bà già như ta không quản lý nổi nữa cho nên giao hết cho các con.”

Sau đó bà nhìn bà Minh rồi nói tiếp: “Ta biết trong thời gian Hiền Minh lưu lạc nó đã có những cái tên khác nhưng từ giờ nó đã tìm được người thân thì con hãy tập gọi đúng tên thực của nó là Cao Hiền Minh.”

Bà Minh mỉm cười nhìn Lưu Viễn sau đó quay sang Cao lão phu nhân gật đầu nói: “Dạ, con hiểu.”

Lưu Viễn nhìn bà Minh mỉm cười, lấy tay vỗ lên mu bàn tay của bà rồi quay sang Cao lão phu nhân hỏi tiếp: “Năm đó vì sao con lại bị bắt đi?”

Cao lão phu nhân rung mình không dám nhớ lại chuyện năm xưa nhưng dù sao bây giờ cũng tìm thấy con trai rồi cho nên nó có quyền được biết sự thật.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54-2: Cái kết khác của hận thù (II)

“Năm đó, khi cha con bị trọng thương ở trong bệnh viện thì đã có nhiều người trong hắc đạo muốn làm phản giành lấy địa bàn của cha con. Trong hắc đạo đã như vậy, ở công ty cũng như vậy. Các cổ đông đòi chia chát cổ phần, có người thì đòi bầu chủ tịch mới. Tài sản Cao gia đồ sộ cho nên nhiều kẻ đã thò tay. Bản thân trong gia tộc cũng nhiều người muốn nhảy vô chiếm phần. Họ chờ cha con gặp chuyện thì liền trở mặt với mẹ góa con côi chúng ta. Họ bắt cô Nhã Miên của con phải chịu tội, phải đền mạng. Lúc đó Nhã Miên đang mang thai không chịu được đã kích. Ta quyết giấu em ấy lại để tránh những việc xấu hơn có thể xảy ra. Lúc đó ta liền đảm đương công việc của công ty với mục đích chờ con lớn khôn nhưng một số kẻ không đợi được đã ra tay bắt con đi để nhà ta tiết hậu không có người thừa kế thì bản thân ta sẽ khó danh chính ngôn thuận tiếp nhận tài sản của Cao gia. Lúc đó ta cứ sáng đi tối về, cả người mệt lử cho nên không quan tâm con chỉ biết phó mặc cho vú nuôi. Nhưng ta không ngờ bà ấy bán đứng ta đem con giao cho bọn người đó. Ta biết chuyện thì đã không còn tìm thấy con nữa. Ta cứ ngỡ chúng giết con để diệt cỏ tận gốc không ngờ nay lại còn được nhìn thấy con.”

Bà Minh liền thở dài nhìn Cao lão phu nhân, rồi lại nhìn sang Lư Viễn. Cao lão phu nhân lau khô nước mắt nói tiếp: “Sau khi ta biết chuyện ta như điên như dại. Bọn chúng liền nhảy vô gây sức ép bắt ta giao lại tài sản nhà họ Cao cho bọn chúng. Ta từ thái độ nóng vội của bọn chúng, ta đã điều tra được toàn bộ âm mưu thâm độc này cho nên ta đã cho tất cả bọn chúng chết không chỗ chôn chôn.”

Lư Viễn và bà Minh kinh sửng sốt nhìn Cao lão phu nhân. Họ không ngờ bà cũng ra tay rất độc ác. Nhưng hơn nữa còn là người phụ nữ mạnh mẽ kiên cường. Nếu so giữa phần nhân tâm và phần nể trọng thì họ chọn cách nể trọng bà. Một người phụ nữ bị vây tứ phía có thể bình tĩnh xử lý mọi chuyện êm đẹp như bà thật không dễ dàng gì. Ai đó đã từng nói rằng: “Đứa con là sinh mạng của người mẹ”. Bọn người tham lam chọc vào nơi yếu nhất của bà, cướp đi sinh mạng của bà thì sao bà có thể tha thứ cho bọn họ.

“Hiển Minh, mẹ biết con thấy mẹ quá tàn nhẫn vì dù sao họ cũng là họ hàng của nhà họ Cao. Nhưng con người Lương Phi Phụng ta có ơn ắt đền có thù ắt báo. Bọn họ dám bắt con xa ta, ta phải cho bọn họ trả giá. Có như vậy ta mới còn cơ hội đứng ở nơi này đem phần tài sản nhuộm mồ hôi xương máu trao lại cho con. Con tuyệt đối không thể khiến mẹ uổng phí tâm sức được.”

Lư Viễn cầm tay bà nói: “Mẹ yên tâm. Con sẽ tận lực gánh vác không để mẹ thất vọng.”

Cao lão phu nhân miễn cưỡng nhìn con trai và con dâu, khoảng thời gian năm mươi năm quá dài trong đời người đủ để thay đổi mọi chuyện. Thù hận những tưởng không thể nào xóa bỏ thì lại có một an bài khác. Bí mật về thân thế Cao Thừa Hiến cuối cùng bà đã nói ra. Có lẽ vì vậy mà ông trời mỉm lòng cho bà tìm lại con trai mình. Khúc mắc trong lòng bao năm tưởng không bao giờ tháo ra được lại nhẹ như tênh theo cái buông tay của bà. Buông bỏ cũng chính là đón nhận được nhiều hơn. Đạo lý này cuối cùng bà cũng đã thấu rồi.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55-1: “Trước sau chẳng thấy mặt người”(*) (I)

Sau khi Lưu Viễn xuất viện ông cùng bà Minh đã bay về Los Angeles và tạm thời ở trong dinh thự của nhà họ Cao. Dinh thự rộng lớn được xây theo kiểu cổ điển châu Á với nhiều gian nhà kết nối với nhau. Giữa các gian nhà là giếng trời và hoa viên khoáng đạt. Dinh thự rộng lớn lạnh lẽo này chỉ có một chủ nhân là Cao lão phu nhân sống và thờ phụng tổ tiên. Còn lại chỉ là những thuộc hạ thân tín lâu năm. Lâu lâu Yên Di đến ở chơi cùng bà, còn Cao Thừa Hiến thì như con diều đứt dây bay khắp nơi, chẳng mấy khi chịu ở nhà. Ngôi nhà nhiều đau thương lẫn hạnh phúc trải qua thăng trầm cả trăm năm giờ đây lại hân hoan chào đón chủ nhân chân chính Cao Hiến Minh trở về cùng phu nhân và tiểu thư Tinh Vân. Đoàn Nam Phong muốn đưa Tinh Vân về Nebula ngay nhưng vì chiều theo ý nguyện của Cao lão phu nhân cho nên cũng đưa Tinh Nhật về Dinh thự của Cao gia ở vài hôm.

Dinh thự của nhà họ Cao không quá xa biệt thự của Đoàn gia cho nên Đoàn lão phu nhân và Đoàn phu nhân vẫn thường xuyên qua thăm nhà. Phút chốc dinh thự nhà họ Cao trầm mặc bao nhiêu năm lại rộn ràng không khí hoan hỉ. Người trên kẻ dưới bận rộn tay chân sửa soạn phòng ốc, trang hoàng nhà cửa, nấu ăn tiệc tùng vui vẻ.

Người thích thú nhất là tiểu soái ca Tinh Nhật. Thời tiết vào hè nóng bức nhưng khi bước vào dinh thự của bà cố ngoại thì cả người cậu thấy vô cùng dễ chịu vì ngoại trừ hoa viên lớn ở cổng chính và hậu viên thì giữa mỗi phòng đều có hòn giả sơn với tiếng suối róc rách và cá vàng thi nhau bơi lội. Chỉ cần mở cửa phòng ra là có cảm giác hòa mình cùng thiên nhiên. Bà cố ngoại của cậu còn đặc biệt căn dặn người làm trông thêm hoa có màu sắc rực rỡ để náo bộ nhận biết hình ảnh của cậu được phát triển. Mỗi ngày Tinh Nhật đều chạy chơi mỗi chân giữa các gian phòng. Duy chỉ có một gian phòng tầng một dãy lầu phía Tây là bị đóng kín- gian phòng của bà Nhã Miên.

...

Hoàng lão gia chống gậy bước xuống xe. Chiếc xe hơi cao cấp Limousine được thiết kế riêng cho Hoàng lão gia dừng ngay sát cổng một ngôi chùa rộng rãi khang trang ở ngoại ô phía Nam thành phố Los Angeles hoa lệ. Cổng chùa ẩn mình dưới tán cây Bồ Đề gần trăm tuổi với gốc to lớn và tán lá cao rộng bóng cả một phần sân lớn trước cổng chùa.

Hoàng Gia Khiêm dìu ông chống gậy đi qua sân chùa rộng lớn với những pho tượng Phật cao lớn phúc hậu. Khu vực chính điện nằm ở tòa nhà lớn nhất trong chùa. Phía sau chính điện là một căn gác thanh tịnh chứa Kinh Phật. Chiếc cầu nhỏ phía sau gác chứa Kinh Phật dẫn đến một vườn lan rực rỡ. Nơi này là hậu viện dùng để tiếp đãi khách và nhà bếp. Nhìn quang cảnh chùa khang trang thanh tịnh cũng đủ để thấy Cao lão phu nhân đối với cô em chồng Cao Nhã Miên này rất tốt.

Theo sự hướng dẫn của các chú tiểu và vài đệ tử tục gia thì Mật Niệm sư thái đang ở trong phòng chép kinh. Phòng của sư thái là một gian nhà nhỏ phía phải của hậu viện. Hoàng lão gia nhanh nhẹn bước về phía ấy. Ông vội vã muốn gặp bà. Từ phía cửa sổ, những cây đình hương bắt đầu nở hoa ánh sắc tím vào gian phòng Cao Nhã Miên đang ngồi. Bà bình thản, ung dung chuyên tâm ngồi chép kinh Phật để tu dưỡng tâm tính.

Hoàng lão gia từ bên ngoài ngắm nhìn bà, bất giác lại nhớ đến chuyện ngày xưa:

“Nhã Miên, mái tóc của em thật đẹp!”

“Vậy sao?” Cô gái với mái tóc dài đen mượt mỉm cười quay sang nhìn người đàn ông ngồi cạnh mình.

Người đó đưa mũi lại gần tóc nàng, hít lấy mùi thơm của thảo mộc trên mái tóc suôn mềm như tơ. Bàn tay nhẹ vuốt lấy mái tóc mềm mại của nàng, cảm giác mê luyến lướt qua từng kẽ tay: “Nhã Miên, anh yêu em!”

Lời yêu đương lan vào trong gió, vang vọng đến cuối chân trời xanh ngắt của ngày đó. Không biết rằng khi xuống tóc người ấy có buồn không nhưng Hoàng Thời ông nghĩ đến là thấy trái tim đau buốt.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55-2: “Trước sau chẳng thấy mặt người”(*) (II)

Lời yêu đương lan vào trong gió, vang vọng đến cuối chân trời xanh ngắt của ngày đó. Không biết rằng khi xuống tóc người ấy có buồn không nhưng Hoàng Thời ông nghĩ đến là thấy trái tim đau buốt.

Thấy ông đứng bất động, Hoàng Gia Khiêm khẽ giục: “Ông ngoại, chúng ta đi thôi.”

Chú tiểu nhỏ tuổi lễ phép dẫn đường cho hai người đi về phía cửa chính của phòng sư thái. Chú tiểu để họ ngồi đợi ở phòng khách và đi vào báo với sư thái.

Một lúc sau, chú tiểu bước ra nói: “Xin lỗi chư vị thí chủ, sư thái bận chép dờ Kinh Phật không tiện ra gặp hai người. Sư thái chuyển lời xin hai vị hãy về cho.”

Hoàng Gia Khiêm cũng đoán được trước kết quả này nhưng anh vẫn chờ quyết định của ông mình. Hoàng lão gia nhìn chú tiểu nhẹ giọng nói: “Nói với sư thái, ta sẽ chờ ở đây đến khi bà ấy xong việc.”

Sau đó ông lại quay sang Hoàng Gia Khiêm: “Cháu cứ đi lo việc của mình. Để ta ở đây được rồi.”

Hoàng Gia Khiêm liền nói: “Cháu sẽ ở đây với ông. Ông vừa khỏi bệnh, để ông một mình ở đây cháu không yên tâm.”

Hoàng lão gia lắc đầu: “Không sao, cháu đi lo việc của cháu đi. Ta muốn một mình ở đây suy nghĩ. Không cần lo cho ông già như ta.”

Thấy Hoàng lão gia nói đến tiếng thứ hai, Hoàng Gia Khiêm liền lễ phép lui ra ngoài. Nhưng anh vẫn cẩn thận bố trí vệ sĩ canh gác bên ngoài để bảo đảm an toàn cho ông. Một lúc sau chú tiểu mang trà bánh vào cho ông. Chốc chốc lại châm trà và thêm bánh. Ông cứ ngồi đó như pho tượng, nhìn vào gian phòng sách kế bên. Hai người cách nhau bức vách mà ngỡ như muôn trùng.

“Thiên ngôn vạn ngữ” trong năm mươi năm qua không biết bắt đầu từ đâu. Có những lời nói ra đã là quá muộn màng nhưng ông vẫn muốn gặp mặt và nói với bà. Hay cũng không cần phải nói gì, chỉ là mong muốn được gặp mặt mà thôi.

...

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua, trời đã quá trưa, một ni cô tầm chín, mười tuổi mang mâm cơm chay vào cho ông: “Thí chủ, mời dùng cơm chay đạm bạc của chùa chúng tôi.”

Hoàng lão gia liền hỏi: “Sư thái của các người đã ăn chưa?”

Ni cô lễ phép chấp tay: “Thưa, bản ni đã mang một phần vào cho sư thái.”

Hoàng lão gia gật đầu kiên nhẫn chờ đến tận chiều tối Cao Nhã Miên vẫn không ra gặp ông. Cho đến khi Hoàng Gia Khiêm quay lại đón ông về.

Sáng hôm sau Hoàng Gia Khiêm lại đưa ông đến chùa Liên Hoa ngồi đợi. Liên tục mười ngày đều như vậy nhưng Cao Nhã Miên không hề để tâm và có ý muốn gặp. Mỗi ngày trôi qua ông đều vô vọng đến và vô vọng rời đi.

Đến ngày thứ mười một thì Hoàng lão gia thực sự đã ngã bệnh. Nhưng ông vẫn kêu Hoàng Gia Khiêm cho người khiêng ông đến. Gian phòng khách nhỏ của sư thái bây giờ lại có thêm một chiếc giường di động của Hoàng lão gia. Vắt com chay ngày ba bữa, trà nước đầy đủ nhưng Cao Nhã Miên vẫn không ra gặp ông. Ông biết bà hận ông, cũng biết dù ông có làm gì thì bà cũng không tha thứ cho ông. Nhưng ông vẫn muốn đợi để gặp bà dù chỉ một lần trong đời.

Hoàng Gia Khiêm nhìn thấy tình hình không ổn liền báo cho Tinh Vân đến khuyên ông về nhà nghỉ ngơi. Sau khi nghe được sự tình cô và Đoàn Nam Phong liền tức tốc chạy đến chùa Liên Hoa.

(*) “Trước sau chẳng thấy mặt người

Hoa đào năm cũ còn cười gió đông”

(Truyện Kiều- Nguyễn Du)

Có bản ghi là: “Trước sau nào thấy bóng người

Hoa đào năm cũ còn cười gió đông”

Nhưng mình thích từ “mặt người”. Bởi vì mình thích hai câu thơ của Thôi Hột:

“Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiểu đông phong.”

(Thôi Hộ)

(Mặt người nay chẳng thấy ở đâu

Chỉ còn hoa cũ cười trong gió)

Hai câu thơ trên nói về chuyện tình của Thôi Hộ trong một lần gặp gỡ tình cờ đã yêu thích một cô gái ở Đào hoa thôn - Cái thôn trồng toàn hoa đào. Năm sau quay lại không thấy cô ấy đâu đã làm một bài thơ tứ tuyệt gắn lên cửa. Vậy mà người đó nhận được đã tương tư thành bệnh. Lúc sắp chết thì gặp được người đó nên đã sống lại. Sau hai người lấy nhau, kết thúc đoàn viên vui vẻ. Hạc Giấy cũng thiết sợ mấy ông thi nhân và sức mạnh của ngòi bút.

Về sau Nguyễn Du cũng mượn hai câu thơ này để nói về việc Kim Trọng quay lại vườn Thúy nhưng đã không còn gặp Thúy Kiều để chỉ sự lỡ duyên, muộn màng. Cảnh còn người mất là đau thương khó nói của con người.

Trong câu chuyện của Hạc Giấy, Hoàng Thôi và Cao Nhã Miên cũng là lỡ duyên. Nhưng là lỡ duyên trong thời gian rất dài rất dài. Nửa đời người quay lại, cảnh không còn, chuyện xưa đã cũ. “Thương hải tang điền” cái gì cũng đã qua. Người tuy còn sống nhưng đã không còn là người xưa với mái tóc thè năm ấy. Cảnh vẫn còn, người đã mất là nỗi đau nhưng người còn mà mối quan hệ không còn như xưa nữa lại là chuyện đau như thế nào? Vài điều suy ngẫm của mình sau khi viết xong chương này.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56-1: Đối mặt là giải thoát (I)

Đoàn Nam Phong cùng Tinh Vân vội bước nhanh về phía chùa Liên Hoa. Ngôi chùa yên tĩnh nay đã đón thêm rất nhiều vệ sĩ lẫn bác sĩ và y tá. Bất kể mọi âm thanh bên ngoài, Mật niệm sư thái vẫn như không nghe thấy, không nhìn thấy, cũng không nói lời nào. Bà cứ vô vi* như vậy, làm chuyện bà vẫn làm hàng ngày. Không để tâm đến bất kỳ thay đổi nào đang xảy ra xung quanh mình.

*Vô vi: Không biết, không nghe, không thấy. Đó là tư tưởng Phật giáo. Khác với hữu vi là luật nhân quả, có yêu có hận còn vô vi là không nhân, không quả, không gốc không ngọn, không yêu không hận. Suy nghĩ bình thản trước mọi chuyện thì đó mới là cuộc sống của cõi Niết Bàn.

Trong căn phòng khách yên tĩnh của Mật Niệm sư thái, chỉ có Hoàng lão gia ngồi trên xe đẩy, bên phải là chai nước biển đang chảy vào người ông. Phía cửa sổ là chiếc giường di động để khi ông không ngồi nổi sẽ nằm xuống đó.

Tất cả những người khác đều bị nhốt bên ngoài. Tinh Vân vừa đến cửa đã nhìn thấy Hoàng Gia Khiêm đang bồn chồn đứng ở cửa. Nhìn thấy cô và Đoàn Nam Phong đến, khuôn mặt anh có phần giãn ra.

“Anh Khiêm, ông thế nào rồi?” Tinh Vân lo lắng hỏi anh.

Hoàng Gia Khiêm lắc đầu so vai tỏ vẻ bất lực: “Ông không cho ai vào, anh khuyên mãi vẫn không khuyên được ông?”

Tinh Vân liền gõ cửa: “Ông ngoại, là cháu đây.”

Bên trong không nghe thấy âm thanh gì cả. Tinh Vân lại gõ cửa lần nữa. Vẫn không thấy. Sốt ruột cô đành đánh liều đẩy cửa bước vào. Khuôn mặt Hoàng lão gia mặt một nửa tựa ra sau ghế. Ông biết Tinh Vân bước vào nhưng ông không phản ứng. Tinh Vân bước lại gần ông khẽ vỗ vào vai ông, ông cũng không ngẩng lên nhìn cô. Tinh Vân quỳ xuống bên cạnh ông, khẽ nói: “Ông ngoại, ông không sao chứ?”

Hoàng lão gia phẩy tay cho cô lui ra. Nhưng Tinh Vân vẫn cố khuyên nhủ ông: “Ông ngoại, ông đã mệt rồi. Hãy về nghỉ ngơi, hôm khác chúng ta lại đến.”

Hoàng lão gia lắc đầu nói: “Ta không sao, cháu hãy về đi.”

Tĩnh Vân nhìn bộ dáng này của ông thì giọng cô cũng rung rung: “Ông ngoại, ông đã có tuổi rồi. Xin ông đừng tự hành hạ bản thân mình nữa.”

“Cháu đi đi. Hãy mặc kệ ta.” Hoàng lão gia lớn tiếng nói. Sau đó ông đã ho rất nhiều. Tĩnh Vân sốt ruột vuốt lưng ông, lo lắng nói: “Ông ngoại, hãy về với cháu đi. Ông còn ngồi đây như vậy nữa ông sẽ không trụ nổi nữa. Sự thái không gặp ông đâu.”

Hoàng lão gia sau một hồi ho khan liền lắc đầu nói: “Ta nhất định đợi được bà ấy. Ta phải đợi bà ấy ra gặp ta mới thôi.”

Tĩnh Vân thở dài. Cô thừa hiểu ông ngoại cô rất cố chấp cho nên khuyên ông là chuyện không thể. Cô đành đánh liều đẩy cửa bước vào thư phòng của sư thái.

Gian phòng tĩnh mịch bốn phía đều là kệ chứa Kinh Phật. Giữa phòng là chiếc bàn giấy nhỏ bằng gỗ, trên bàn có một chậu bon sai nhỏ, một ly nước và vài cây viết cùng vài quyển sách. Mật Niệm sư thái ngồi trên xe lăn yên tĩnh chếp Kinh không hề ngẩng lên nhìn cô.

Tĩnh Vân chấp tay khể cúi đầu: “Sư thái, cháu là Tĩnh Vân. Cháu có thể trao đổi với người vài câu hay không?”

Lúc này Mật Niệm sư thái mới ngẩng lên nhìn cô. Bà là một người phụ nữ có gương mặt hiền từ. Các nét trên khuôn mặt nhìn rất cao quý tựa như thời gian không thể lấy đi được khí chất trong con người bà. Bà chấp tay cúi chào Tĩnh Vân: “Nam mô a di đà Phật, nếu thí chủ đến đây để khuyên tôi ra gặp ông ngoại của người thì xin thí chủ hãy về cho.”

Tĩnh Vân hơi ngẩng người trước câu trả lời của bà. Cô không lạ khi bà từ chối như vậy, bởi vì nếu là cô rơi vào hoàn cảnh của bà thì cô cũng làm như vậy. Điều khiến cô thấy lạ là bà biết được những chuyện bên ngoài. Điều này chứng tỏ bà còn đề tâm đến việc ông ngoại cô đang đợi bà. Trong đầu Tĩnh Vân liền lóe lên một suy nghĩ, cô nhẹ nhàng chấp tay lại cúi đầu nói: “Sư thái đã hiểu lầm. Cháu đến đây là vì có vài điều về Phật pháp chưa thông muốn được sư thái chỉ dạy.”

Mật Niệm sư thái nhìn cô, cánh môi hơi giãn ra như chờ cô nói tiếp. Tĩnh Vân thấy bà không có ý cự tuyệt thì liền an tâm nói tiếp: “Lúc còn nhỏ, nhà của cháu nằm gần một ngôi chùa nhỏ. Đó là ngôi chùa duy nhất của cả làng. Người dân làng cháu thường sống bằng nghề đi biển đánh bắt cá tôm hay vận chuyển hàng hoá trên biển. Vì công việc có nhiều rủi ro cao như vậy cho nên mỗi khi đàn ông trong vùng đi ra biển thì những người phụ nữ chỉ biết ở nhà cầu nguyện. Ngôi chùa đó đã trở thành nơi nương tựa tinh thần của người dân trong làng. Lúc đó cháu mới hiểu được trách nhiệm cao cả của những người tu hành xuất gia là phát triển Đạo Phật và cứu độ chúng sinh.”

Mật Niệm sư thái dường như hiểu được ý của Tĩnh Vân. Nhưng bà không vội trả lời. Chỉ chấp tay trước ngực nói: “Nam mô A Di Đà Phật! Lời thí chủ nói không sai.” Rồi bà lại tiếp tục nghe Tĩnh Vân nói tiếp.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56-2: Đối mặt là giải thoát (II)

Tĩnh Vân khoan thai tiến lại gần chỗ bà, ung dung nói: “Cháu không có nhiều hiểu biết về Phật pháp như sư thái, cũng không hiểu rõ được hết về đạo lý thâm sâu của đạo Phật. Cháu chỉ biết nếu người tu hành mà không cứu khổ cứu nạn, không quan tâm sự sống chết của người khác, không giúp người cải tà quy chính, ăn năn hối lỗi thì Đạo Phật vốn đã chẳng thể tồn tại sâu rộng như vậy. Sư thái, người nói có phải không?”

Mật Niệm sư thái chấp tay trước ngực, cúi đầu khiêm tốn nói: “Nam mô A Di Đà Phật, thí chủ còn trẻ nhưng lời nói rất sắc bén. Bần ni xin bội phục.”

Tĩnh Vân cũng chấp tay trước ngực, cúi đầu nói: “Sư thái đã quá lời. Cháu đến đây chỉ muốn hỏi người làm sao để độ chúng sinh?”

Mật Niệm sư thái vẫn chấp tay trước ngực, lễ độ nói: “Nam mô A Di Đà Phật, thí chủ có hiểu ý nghĩa của câu này hay không?”

Tĩnh Vân chấp tay trước ngực cúi đầu nói: “Thưa sư thái, Nam mô A Di Đà Phật là xin cho tâm hồn được về với Đức vô lượng.”

Mật Niệm sư thái chấp tay cúi đầu nói: “Mô Phật, điều thí chủ nói không sai. Nam mô A Di Đà Phật là một câu răn mình hành thiện tích đức. Nghĩa của nó chính là “giữ lòng bình lặng”. Tu hành chính là giữ cho tâm hồn mình bình lặng trước rồi mới cứu độ sau. Bản thân bản ni chưa làm được điều thứ nhất, không thể làm điều hai. Mong thí chủ thứ lỗi.”

Tĩnh Vân chấp tay, cúi đầu khiêm nhường nói: “Sư thái quả là người khiêm tốn. Điều thứ nhất muốn làm được không phải chỉ có học đạo pháp mà thành.”

Mật Niệm sư thái hơi ngẩng người trước cô gái trẻ. Bà yên lặng kiên nhẫn lắng nghe điều cô sắp giảng giải. Tĩnh Vân từ tốn nói: “Chấp niệm trong mỗi con người là rào cản lớn nhất để có thể đến cõi Niết Bàn. Buông bỏ chấp niệm cần một chữ dừng. Có dừng khi đối mặt với buông bỏ thì mới có thể buông bỏ. Nếu ngay cả dừng khi để đối mặt cũng không có thì tu hành chỉ là vỏ bọc bên ngoài. Đối mặt để giải thoát mới là ngộ ra đạo lý bên trong.”

Mật Niệm sư thái phút chốc đứng bất động. Gần năm mươi năm tu hành bà chưa từng được giải thoát. Ngày tụng Kinh Phật, tối vẫn không ngủ ngon. Giấc mơ xưa cũ hàng đêm hiện về khiến bà rơi lệ. Năm đó, bà vì Hoàng Thời đã bỏ lỡ cuộc hôn nhân do gia đình xếp đặt. Bà bỏ nhà đi theo Hoàng Thời. Anh trai bà biết được vô cùng tức giận. Năm đó, Hoàng Thời có một cuộc giao dịch “ngọc thạch đen” với anh trai bà. Bà xin đi theo họ nhưng Hoàng Thời đã không cho. Cuối cùng bà đành đến trước nơi họ giao dịch và trốn trong một góc. Khi thấy anh trai bà trở mặt đánh úp người yêu bà. Bà đã nhảy ra giật súng của anh mình.

“Hoàng Thời, anh mau chạy đi!”. Tiếng nói năm xưa vẫn vang vọng đến tai bà. Sau câu nói ấy súng đã cướp cò khiến anh trai bà bị thương. Sau khi anh bà được đưa vào bệnh viện thì đã không cứu được nữa.

Nghĩ đến đây tim bà lại nhói đau. Cô bé trước mặt nói rất đúng, bà luôn không hiểu tại sao Hoàng Thời lại phụ bà? Bà cứ nghĩ rằng an tâm tu hành và tha thứ thì năm tháng trôi qua sẽ khiến bà thôi đau khổ. Nhưng khi đối mặt với chính mình bà mới hiểu, buông bỏ thật là quá khó. Vậy thì hãy làm như cô ấy nói thử xem.

Tĩnh Vân thấy sư thái đứng bất động không nói gì thì cô cũng thờ dãi lễ phép chấp tay lui ra: “Nam mô A Di Đà Phật, Phật pháp thâm sâu, khi khác cháu lại đến học. Cháu xin phép người.”

Khi Tĩnh Vân chuẩn bị bước ra thì Mật Niệm sư thái liền nói: “Mô Phật, xin thí chủ đừng bước.”

Một tia hy vọng lóe lên trong mắt Tĩnh Vân, cô mỉm cười quay lại hỏi sư thái: “Nam mô A Di Đà Phật, sư thái có gì cản dẫn?”

Mật Niệm sư thái thờ dãi nói: “Nam mô A Di Đà Phật, xin thí chủ hãy đưa ta ra ngoài gặp vị thí chủ đó có được không?”

Tĩnh Vân mừng rỡ nở nụ cười đẹp như hoa tiến đến gần bà chấp tay nói: “Nam mô A Di Đà Phật, xin cảm ơn sư thái. Cháu xin phép đưa bà ra ngoài.”

Mật Niệm sư thái khẽ gật đầu, Tĩnh Vân liền tiến đến phía sau xe lăn của bà đẩy bà đi ra ngoài phòng khách gặp ông ngoại cô.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa đề ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Câu chuyện của đá và nước

Nhìn thấy Mật Niệm sư thái, gương mặt đang ủ ê của Hoàng lão gia liền tươi tỉnh. Hai chiếc xe lăn đặt đối diện nhau. Yên tĩnh.

Tĩnh Vân thấy vậy liền lặng lặng đi ra ngoài. Cánh cửa vừa khép lại, không khí trong phòng như đông cứng lại. Vài giây trôi qua, Hoàng Thời vẫn chỉ

dùng mắt chăm chú nhìn Mật Niệm sư thái. Trong ánh mắt có luyến tiếc, có nhớ mong, có mừng rỡ và có cả yêu thương không giấu được.

Mật Niệm sư thái chỉ chấp tay trước mặt, ngón tay lần tràng hạt, cúi đầu niệm Phật.

Bên ngoài cánh cửa, ba đứa nhiều chuyện châu đầu vào bên trong nghe ngóng tình hình nhưng không nghe ra bất cứ âm thanh nào. Sau đó liền thờ dài bước ra sân đình ngồi hóng mát.

“Tình Vân, em đã dùng cách gì để thuyết phục mà sư thái chịu ra gặp ông ngoại vậy?” Hoàng Gia Khiêm tò mò hỏi.

Tình Vân uống một ngụm trà sau đó thông thả nói: “Em chỉ bàn về Phật pháp với sư thái. Ngoài ra không làm gì khác, cũng không thuyết phục sư thái ra gặp ông.”

“Lợi hại thật!” Đoàn Nam Phong kêu lên.

Tình Vân nhìn anh nhướn mày.

“Mật Niệm sư thái tu hành đã nhiều năm, dù là Phật học hay tư tưởng đều có thể thuộc hàng chư tôn. Em lại có thể bàn luận Phật pháp với bà ấy. Đúng là lợi hại.” Hoàng Gia Khiêm nói thêm với giọng đầy phấn khích.

Đoàn Nam Phong lại nói: “Nhưng gặp nhau rồi thì sao? Cũng không biết kết quả thế nào? Anh nghe bà nội anh nói những người xuất gia theo Phật thì như khúc gỗ, như tượng đá, ông em không có nhiều hy vọng đâu.”

Tình Vân liền nói: “Họ nhất định sẽ tốt lại thôi.”

“Sao em có thể chắc?”. Hoàng Gia Khiêm liền hỏi lại.

Tình Vân mỉm cười tinh quái nói: “Bởi vì một quy luật thôi.”

“Quy luật gì?” Đoàn Nam Phong và Hoàng Gia Khiêm đồng thanh hỏi lại.

Tình Vân mỉm cười thần bí: “Đá và nước.”

Hai người đàn ông trẻ tuổi tròn mắt suy ngẫm, lấy tay chống cằm nghĩ nghĩ mà vẫn không nghĩ ra được. Tình Vân nhìn họ suy nghĩ một lúc liền nói: “Em phát hiện tính cách của ông ngoại và sư thái rất giống nhau, vừa cứng đầu, vừa cố chấp. Ngoài lạnh trong nóng. Cho nên, chỉ cần nhẹ nhàng khích vào điểm này thì sẽ có hiệu quả.”

Đoàn Nam Phong nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Vậy thì có liên quan gì đến đá và nước?”

Tình Vân mỉm cười tiện tay gấp mấy viên đá trên bàn trà bỏ vào ly. Ly nước tràn ra bên ngoài. Tình Vân nhướn mày hỏi: “Anh đã hiểu ra chưa?”

Hoàng Gia Khiêm liền nói: “Em bỏ nhiều đá như vậy thì đương nhiên nước phải tràn ra bên ngoài rồi.”

“Vậy nếu em làm ngược lại?” Tình Vân lấy cái ly khác bỏ đầy đá và sau đó rót nước vào. Nước len vào từng viên đá đến khi đá tan ra nước cũng không tràn ra ngoài.

Đoàn Nam Phong quan sát một lúc liền nói: “Bởi vì nước là chất lỏng cho nên có thể đi vào những kẽ hở của đá. Khi đá tan ra thể tích lúc đầu không thay đổi nên nước sẽ không tràn ra. Còn đá là khối vật thể cứng rắn, khi cho vào nước đương nhiên sẽ có tương tác sinh ra lực khiến nước tràn ra ngoài. Điều này không liên quan đến thể tích, không phải vấn đề nhiều hay ít đá.”

Tình Vân gật gù nói: “Nam Phong anh nói gần chạm đến vấn đề rồi. Điều này ai học Vật Lý cũng đều biết. Nhưng trong đạo Phật thì điều này lại có một ý nghĩa sâu xa hơn. Chỉ bốn chữ” lấy nhu khắc cương”. Em thấy sư thái nhìn qua có vẻ lạnh lùng không để tâm đến ông ngoại nhưng thật chất bà vẫn quan tâm đến động tĩnh bên ngoài, chỉ là không biểu hiện gì mà thôi. Ngay khi em vừa bước vào phòng của sư thái thì em đã nhìn thấy trên bàn sách của sư thái có một ly nước. Em liền liên tưởng đến “câu chuyện đá và nước” mà ông ngoại từng kể cho em nghe. Cùng với quan sát của em và những gì em biết về sư thái qua lời kể của bà nội, em liền áp dụng quy luật này. Không đi thẳng vấn đề khuyên nhủ, van xin, thuyết phục sư thái ra gặp ông mà nhẹ nhàng gợi mở, đánh vào lòng tự tôn tu hành của sư thái. Giống như nước len lõi vào khe hở cứng rắn của đá. Người càng cứng rắn càng nhiều khe hở, càng dễ bị dao động. Cho nên cuối cùng sư thái đã chịu ra gặp ông ngoại.”

Hoàng Gia Khiêm và Đoàn Nam Phong đều tròn mắt nhìn cô tỏ vẻ kinh ngạc: “Thông minh!”.

Tình Vân vừa uống trà vừa nói: “Em chỉ là ăn may thôi. Người cao tay thực sự phải là ông ngoại mới đúng.”

Hoàng Gia Khiêm nhướn mày khó hiểu: “Ông ngoại sao? Anh không nghĩ vậy. Ông ngoại đã chờ nhiều ngày nhưng vẫn không có cách gặp được sư thái. Sao có thể nói là cao tay được?”

Tình Vân nhướn mày, gương mặt tinh quái đặc ý hết mức: “Bởi vì mục đích của ông ngoại không phải chỉ là gặp mặt sư thái...”

“Teng...teng...teng...teng...” Đoàn Nam Phong như hiểu được liền đàn bằng miệng khúc ca khai hoàn.

Tinh Vân bật cười khi nhìn Hoàng Gia Khiêm đang ngây người ra. Hoàng Gia Khiêm liền hỏi: “Ý của em là ông ngoại còn có dụng ý khác?”

Tinh Vân gật đầu xác nhận: “Phải! Ông ngoại chính là muốn sư thái hoàn tục về sống cùng mình.”

Hoàng Gia Khiêm tròn tròn mắt nhìn Tinh Vân rồi lại nhìn sang Đoàn Nam Phong đang cười ý vị. Cái suy nghĩ táo bạo này chắc chỉ có ông ngoại của anh mới nghĩ đến. Chẳng trách ông lại có thể kinh doanh thành công như vậy.

Sau một lúc Hoàng Gia Khiêm mới cất được lời: “Theo em ông ngoại sẽ thành công?”

Tinh Vân nhướn mày quả quyết: “Chắc chắn thành công!”

Hoàng Gia Khiêm và Đoàn Nam Phong bán tín bán nghi nhìn Tinh Vân như muốn nghe lời giải thích. Tinh Vân lại uống ngụm nước, tăng hắng ra vẻ giảng giải cho hai kẻ ngốc trước mặt: “Vẫn là quy luật của đá và nước. Nếu ném hòn đá xuống nước thì nước sẽ vang lên nhưng nếu đem nước đổ vào đá đá sẽ mòn không tiếng động. Giữa ông ngoại và sư thái theo hai anh ai là đá, ai là nước?”

Hoàng Gia Khiêm liền nói: “Ý em là ông ngoại là nước, sư thái là đá phải không?”

Tinh Vân nhướn mày tán thành: “Chính xác! Quan trọng là cái nào bỏ vào cái nào. Cho nên ông ngoại không dại gì mà xông vào gặp sư thái. Cái quan trọng là ông ngoại kiên nhẫn chờ đến lúc sư thái ra gặp ông. Bỏ đá vào trước, đổ nước vào sau. Chắc chắn thành công!”. Tinh Vân liền cao giọng tán thưởng ông ngoại mình.

Đoàn Nam Phong liền nói: “Sư thái là người có tính cách cứng rắn. Nếu không năm xưa cũng không chọn cách nhảy lầu cực đoan như vậy. Cho nên có thể ví sư thái là đá. Ông ngoại hai người biết được điểm này của sư thái cho nên...”

Đoàn Nam Phong nướn mày tà ý nhìn Tinh Vân. Tinh Vân liền nói: “Ý anh là năm xưa ông ngoại dùng cách này để tán đổ sư thái?”

Hoàng Gia Khiêm lắc đầu nói: “Vậy là không phải sọi “đây chuyện mê hoặc” có ma lực mà là do ông ngoại có mị lực.”

Tinh Vân vỗ tay tán thành: “Anh Khiêm nói không sai. Ông ngoại làm chuyện gì cũng nắm chắc phần thắng bao gồm kinh doanh và cả trái tim mỹ nhân.”

Đoàn Nam Phong nhún vai, nhướn mày nói: “Trước đã tưởng ba em cao tay, chưa đầy mười hai tiếng đã đổ lại được mẹ em sau hai mươi lăm năm. Nay biết ông ngoại em mới thấy núi này cao còn có núi khác cao hơn. Sư thái xuất gia gần năm mươi năm mà ông của em còn nghĩ đến chuyện cho bà ấy hoàn tục. Đúng là “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”. Đoàn Nam Phong anh phải cúi đầu bái sư mới được.”

Tinh Vân nghe xong liền lườm anh: “Anh muốn có thêm kinh nghiệm để đi dụ dỗ người khác?”

Đoàn Nam Phong liền xua tay: “Không có, không có, không có. Anh chỉ lo lúc nào đó không cẩn thận chọc giận em thôi. Cho nên phải có vài chiêu phòng thân để đỡ ngọt vạ.”

Hoàng Gia Khiêm liền nói: “Tinh Vân em càng lúc càng lợi hại. Trước đây anh luôn nghĩ con ngựa không cương như Đoàn Nam Phong sẽ không bao giờ chịu để phụ nữ trói buộc. Không ngờ bây giờ hần lại biến thành con mèo đeo nơ lo trước sợ sau.”

Tinh Vân tưởng tượng đến hình ảnh con mèo lông nâu, mắt nâu đeo nơ đỏ thì tự nhiên bật cười lớn. Đoàn Nam Phong bị nói sợ vợ cũng không có gì khó chịu cũng cười theo. Sau đó cả ba người cười.

Khi mà ba đứa nhiều chuyện ăn bánh uống trà tán dóc ngoài đình hóng mát thì bên trong phòng lại là cảnh tượng khác.

(Các bạn có muốn biết chuyện gì xảy ra không? Mời các bạn đón xem chương sau nhé!)

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ớt nào mà ớt chẳng cay

Không khí bên trong phòng khách yên tĩnh đến lạ. Sau một lúc đối thoại bằng mắt, Mật Niệm sư thái đành lên tiếng trước: “Nam mô A Di Đà Phật, không biết thí chủ đến thăm cửa Phật có điều chi dạy bảo?”

Hoàng lão gia đôi mắt rung rung nhìn người đối diện. Gần nhau gang tấc mà như xa cách cả muôn trùng. Giọng ông ôn tồn nhưng khẳng khái: “Nhã Miên, hoàn tục đi.”

Mật Niệm sư thái bất động nhìn vào gương mặt già nua và đôi mắt mờ đục của Hoàng lão gia. Tự nhiên bà muốn cười hỏi ông dựa vào cái gì mà nói như vậy. Nhưng bao nhiêu năm tu hành bà đã rèn luyện được tính cách trầm ổn. Bà nhẹ nhàng nói: “Nam mô A Di Đà Phật, nếu thí chủ không còn điều gì cần dặn, bản ni xin phép vào trong thư phòng chép Kinh.”

“Nhã Miên, bà đừng đối với tôi như vậy có được không?” Hoàng lão gia gắt lên khi nhìn thấy Mật Niệm sư thái muốn quay lưng đi.

Sư thái vẫn điềm tĩnh chấp tay trước ngực, cúi đầu: “Nam mô A Di Đà Phật, không biết thí chủ muốn nói đến điều gì?”

Hoàng lão gia nghe bà niệm Phật tự nhiên nổi lên ý muốn đốt chùa để dẹp đi mấy câu xa cách này. Nhưng ông không manh động, cố bình tĩnh nói: “Tôi muốn nói đến chuyện năm xưa. Chuyện năm ấy, tôi nợ bà một lời giải thích. Hôm nay tôi muốn nói cho rõ.”

Mật Niệm sư thái tay lần tràng hạt, mặt cúi đầu niệm kinh. Hoàng lão gia thấy vậy nói tiếp: “Năm đó, vì mặt mũi xuất thân từ gia đình hoàng thất cho nên bà ấy cách gì cũng không chịu li hôn. Nếu tôi tiếp tục ép bà ấy thì bà ấy sẽ ôm Kim Minh mới hơn một tuổi tự tử. Từ lúc lấy tôi, bà ấy không làm gì sai cả. Tôi không thể hại chết bà ấy và con mình. Tội lỗi này là do tôi. Nhã Miên! Tha lỗi cho tôi được không?”

Mật Niệm sư thái không nói gì, chỉ yên tĩnh niệm kinh. Hoàng lão gia lại nói tiếp: “Bà ấy sau khi biết chuyện của chúng ta thì chấp nhận cho tôi cưới bà làm vợ lẽ nhưng tôi không muốn như vậy. Tôi thực lòng yêu bà và muốn cho bà danh phận tử tế. Bà có thể hủy hôn ước với người khác vì tôi thì tôi là một người đàn ông sao lại không thể làm hết sức cho bà. Hơn nữa, nhà họ Cao không dễ gì để bà làm vợ lẽ của tôi. Cho nên...Nhã Miên à, năm đó bà ấy nói chỉ cần tôi tặng khối “ngọc thạch đen” vô giá của nhà họ Cao cho bà ấy thì bà ấy sẽ đồng ý li hôn. Kèm thêm một điều kiện là trong vòng ba tháng sau đó tôi phải ở nhà bên cạnh con gái coi như những tháng ngày cuối cùng trước khi mẹ con bà ấy rời đi mãi mãi. Tôi thấy yêu cầu này không có gì quá đáng cả. Hôn nhân của tôi và bà ấy là hôn nhân sắp đặt. Lúc đó tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ có chuyện tôi yêu thích ai cả. Cho đến khi bà ấy có Kim Minh thì tôi lại gặp bà. Dẫu sao, Kim Minh cũng là con ruột của tôi. Từ lúc nó sinh ra tôi đều không ở nhà với nó. Bây giờ chỉ còn ba tháng rồi sẽ không bao giờ được gặp mặt nó lần nữa. Cho nên người cha vô trách nhiệm như tôi đã đồng ý với bà ấy. Nhưng Nhã Miên à, tôi không ngờ, đây là cái bẫy. Bà ấy dùng cách này để giữa chúng ta này sinh hiểu lầm. Bà ấy cho tìm nghệ nhân tạc ngọc nổi tiếng đến tạc ra bức tượng của bà ấy và Kim Minh rồi nhờ báo chí tung tin do tôi tặng cho bà ấy. Đồng thời cũng cho người phong tỏa tin tức với tôi. Ba tháng đó tôi hoàn toàn không hay biết gì cả, chỉ một lòng ở nhà chơi với con gái trong căn biệt thự nhỏ ở ngoại ô Chicago. Cho đến ngày cuối cùng chuẩn bị xách vali từ căn biệt thự đó để quay lại Los Angeles thì mới biết bà đã tự tử cùng đứa con trai mới sinh của chúng ta.”

Nói đến đây Hoàng lão gia rung rung nước mắt. Ông uất nghẹn hồi lâu. Mật Niệm sư thái vẫn cúi đầu tụng kinh nhưng mắt bà đã đỏ lên từ lúc nào. Đôi tay Hoàng lão gia rung rung cầm khăn mùi xoa che miệng ho khan. Sau đó ông lại nói tiếp: “Lúc đó tôi như điên dại chạy đến nhà họ Cao. Nhưng nhà bà năm đó cũng xảy ra rất nhiều chuyện. Tôi đã chờ dưới mưa mấy tiếng đồng hồ nhưng không gặp được bất kỳ ai ra mở cổng. Về sau tôi nghe nói lúc đó Phi Phụng đã làm một cuộc thanh trừ tám máu trong gia tộc cho nên ai nấy đều sợ hãi không dám rước thêm chuyện. Sau đó không lâu, Phi Phụng đã cho người bao vây khu vực nhà họ Cao quyết không cho tôi đến gần. Tin tức về bà từ đó cũng mất luôn. Nhã Miên à, tôi chỉ muốn nói với bà là bao nhiêu năm nay tôi đêm nào cũng thương nhớ bà. Tôi không phụ bà. Chưa từng phụ bà.”

Một giọt nước mắt của Mật Niệm sư thái rơi xuống tràng hạt. Hình ảnh này rơi vào mắt vào tim của Hoàng lão gia. Ông muốn đẩy xe đến gần bà nhưng sợ kích động bà cho nên chỉ có thể kiên nhẫn nói tiếp: “Sau khi biết tin bà mất, tôi cũng không về nhà nữa. Mẹ con Kim Minh ngày nào cũng ra “đồi Thiên Sư” chờ tôi, nhưng đều vô vọng quay về. Nhiều lần như vậy khiến bà ấy buồn bã rồi lâm bệnh qua đời. Sau đó tôi mới đón Kim Minh về nuôi. Số phận trêu người, con trai của Phi Phụng mất tích năm đó lại yêu Kim Minh và ra sức mua lại “đồi Thiên Sư” cho nó. Bây giờ tôi lại là thông gia với nhà bà.”

Nói đến đây Hoàng lão gia cười tự giễu: “Bà nói xem, chúng ta đã đi một vòng quá lớn và quá lâu có phải không?”

Mật Niệm sư thái không ngẩng đầu lên chỉ nhẹ nhàng nói: “Nam mô A Di Đà Phật! Bản ni tu hành đã nhiều năm, đã sớm cắt đứt duyên trần tục. Trước những chuyện của thí chủ, bản ni chỉ có thể lắng nghe và thông cảm mà thôi.”

Hoàng lão gia chán ghét nhất chính là kiểu nói chuyện không ăn nhập đầu vào đầu của tăng ni nhưng vì bà cho nên... dù khó chịu ông cũng ráng nhẫn nhịn nhẹ giọng xuống nước: “Nhã Miên à, biết được bà vẫn còn sống, dù muộn màng thì trong lòng tôi cũng rất vui. Hãy về bên cạnh tôi có được không? Chúng ta còn một ngày sẽ làm vợ chồng một ngày, còn một khắc sẽ làm vợ chồng một khắc.”

Mật Niệm sư thái thờ dãi nói: “Mô Phật, bản ni là người xuất gia tu đạo, ăn chay niệm Phật không còn liên quan đến chuyện thế tục cho nên không hiểu được lời thí chủ vừa nói.”

“Không hiểu được thế tục, vậy bà hãy hoàn tục đi.” Hoàng lão gia thẳng thắn.

“Nam mô A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi.” Mật Niệm sư thái lắc đầu nói.

Hoàng lão gia liền nói: “Tội gì tôi cũng sẽ gánh. Nếu hôm nay bà không cùng tôi về, tôi sẽ cho người phá ngôi chùa này xây sông bạc đó.”

Mật Niệm sư thái hai mắt lưng tròng sợ hãi nhìn Hoàng lão gia. Sau đó lại cúi đầu chấp tay niệm Phật: “Mô Phật! Tội lỗi! Tội lỗi! Thí chủ hà tất vì những chuyện hư vô mà rước lấy ác nghiệp.”

Hoàng lão gia không còn chút kiên nhẫn nào nữa, liền nói: “Tôi không biết cái gì là ác nghiệp. Cả đời tôi làm nhiều chuyện xấu, thêm một chuyện nữa thì Diêm Vương cũng không rảnh để tâm. Hay là bà đang lo cho tôi?”

Mật Niệm sư thái chấp tay trước ngực nói: “Nam mô A Di Đà Phật! Con người vẫn luôn chấp ngã u mê như vậy khiến bản thân mình rơi vào bế tắc. Xin thí chủ hãy thôi nghĩ ác và làm ác. Cửa Phật từ bi sẽ luôn bao dung cho người lầm đường lạc lối.”

Khổ cho sư thái, bà không biết vị thí chủ trước mặt bà là trùm mafia tự tạo lối đi cho mình thì làm gì có khái niệm “lạc lối”. Cho nên bà nói những chuyện này với ông không khác gì “nước đổ đầu vịt”.

Hoàng lão gia da nhăn mắt mờ nhưng đầu óc cực kỳ minh mẫn, liền đối đáp: “Muốn tôi đi theo con đường của bà, chỉ bằng bà hãy độ kiếp cho tôi.”

Mật Niệm sư thái thở phào nhẹ nhõm tưởng đã khuyên được ông cho nên bà liền nói: “Mô Phật, “nhân chi sơ tính bản thiện”, con người sinh ra đều vô minh như tờ giấy trắng. Cho nên chỉ cần tâm thí chủ hướng Phật thì đó đã là được độ.”

Hoàng lão gia liền nói: “Nếu không mời được sư thái độ kiếp chỉ bằng tôi phá luôn cái chùa này.”

Mật Niệm sư thái thấy ông ăn nói ngông cuồng liền chấp tay nói: “Mô Phật, thí chủ có gì xin chỉ dạy, đừng dọa dẫm tăng ni mà phải tội.”

Hoàng lão gia nhếch môi cười: “Không dài dòng với bà nữa, đi về nhà với tôi. Muốn độ muốn tu hay làm gì thì về nhà làm.”

“Mô Phật, người xuất gia “tứ đại giai không”(*) thì làm gì có nhà để về. Có gì thí chủ cứ khẳng khẳng làm theo ý mình?” Mật Niệm sư thái vẫn kiên nhẫn một lòng hướng đạo.

(*) tứ đại giai không theo mình hiểu là người tu hành không còn bản ngã. Hi, nộ, ái, ô đều là hư vô. Những chuyện lớn trên đời đều xem nhẹ để lòng bình thản, thân an lạc.

“Vì tôi yêu bà. Tôi muốn bà ở cạnh tôi. Được không?”. Hoàng lão gia không kiên nhẫn nữa đã nói thẳng và trực tiếp.

Mật Niệm sư thái vẫn cúi đầu chấp tay cầu nguyện: “Nam mô A Di Đà Phật, hồng trần là cõi mộng. Yêu thương như gió bay. Thí chủ hà tất vì những cái không thực mà tự ràng buộc mình. Buông bỏ tất cả thì cuộc sống sẽ an vui.”

Hoàng lão gia thờ dãi khó chịu, ông tức tối rút hết kim tiêm từ chai nước biển ra khỏi người ném đi. Sau đó ông muốn lao về phía sư thái túm bà đem về nhà nhưng vẫn cố không manh động: “Tôi không muốn buông tay, cũng không buông tay. An vui của tôi là sống bên cạnh bà. Cõi mộng hay cõi thực thì Hoàng Thời tôi đều muốn bà. Mau theo tôi về.” (Lời tác giả: Ông ngoại này bá đạo quá! Hồi trẻ chắc cũng là một soái ca bá đạo.)

Mật Niệm sư thái liền lắc đầu nói: “Mô Phật! Tình cảm và mối quan hệ trần tục đã là quá khứ của bản ni. Khi bản ni quyết định xuống tóc cũng là lúc duyên trần đã hết. Xin thí chủ hãy để bản ni an tâm tu hành hết kiếp.”

“Bà thực sự quên hết chuyện quá khứ của chúng ta sao?” Hoàng lão gia nhìn thẳng mặt bà kiên quyết hỏi.

Mật Niệm sư thái liền nói: “Nam mô A Di Đà Phật! Quá khứ như tờ giấy viết đầy chữ. Chỉ cần thí chủ xóa đi một chữ sẽ lộ ra một khoảng trống. Xóa đi càng nhiều thì tờ giấy càng nhiều khoảng trống. Như vậy thí chủ sẽ càng nhìn được nhiều hơn, có được nhiều hơn. Lời của bản ni đã cạn. Nếu thí chủ không tự giác ngộ thì bản ni cũng chỉ có thể cầu phúc cho người.”

Nói xong Mật Niệm sư thái liền quay xe lẩn đi. Khúc mắc bao lâu nay bà đã có câu trả lời. Tảng đá trong lòng được đặt xuống, bà chỉ muốn một lòng an tâm niệm Phật. Nhưng lúc này...

- - - - -

(*) Ót nào mà ót chẳng cay

Gái nào mà gái chẳng hay ghen chồng

(Lời Hoạn Thư- Truyện Kiều- Nguyễn Du)

Bà ngoại của Tinh Vân có cách ghen lợi hại quá! Không ra mặt đánh chửi, hành hạ tinh thần của chồng để hạ thấp bản thân, cũng không làm người cao thượng tác hợp cho chồng và tình nhân để người ta ca tụng. Mà lại hiểu rõ đối phương, đánh vào trọng yếu. Một chiêu khiến người ta tự diệt. Đúng là cao thủ. Nhưng hại đến mạng người thì lại là nghiệp. Đọc đến đoạn này chắc các bạn cũng hiểu vì sao bà Minh và Tinh Vân dù nhiều tiền, xinh đẹp, tài giỏi, tốt tính nhiều người theo đuổi thì cũng đều là phải trải qua thân phận “tình nhân” phải không? Người ta gọi đó là nhân quả.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59-1: An vui(I)

Nhưng lúc này...Hoàng lão gia liền lao theo chiếc xe lăn của bà, giữ chặt lấy tay vịn của xe: “Nhã Miên, nếu như hôm nay lòng em đã nguội lạnh, thì mong em hãy bình thân trước cái chết của Hoàng Thời tôi.”

Nói xong ông lao đầu vào bức tường trước mắt bà. Mật Niệm sư thái trợn mắt cứng đờ người lao khỏi xe lăn giữ chân ông lại.

“Đừng! Hoàng Thời, xin anh đừng làm như vậy.”

Hai chân bà không thể đi, chỉ có thể lê lét đến chỗ của ông đang nằm ngã trên sàn. Bà cúi đầu tẩm tức ôm ông mà khóc. Miệng không ngừng kêu gào: “Tĩnh lại, tĩnh lại đi. Hoàng Thời, anh tĩnh lại cho tôi. Đừng mà...Tại sao ông lại làm như vậy? Tại sao lần nào cũng ép buộc tôi như vậy?”

Hoàng lão gia từ từ mở mắt, đôi tay nhăn nheo của ông cầm lấy tay bà, dõng sức nói: “Nếu em không yêu tôi, thì tôi không thể ép em. Năm mươi năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Nếu tu hành chỉ là nơi để em trốn tránh thì hãy từ bỏ đi.”

Bức tường thành bao lâu nay bà dùng Kinh Phật để xây lên, tạo cho mình một lớp vỏ cứng rắn nay đã sụp đổ vì một câu nói của ông. Cao Nhã Miên đỡ đầu ông nằm trên đùi mình, cúi đầu rơi lệ trên mặt ông.

Hoàng lão gia mỉm cười mãn nguyện. Không ngờ thời gian ít ỏi cuối đời mình ông lại có thể tìm lại được nửa mảnh trái tim bị mất đi. Năm mươi năm quá dài để tiếc nuối, nhưng thay vì nhìn vào quá khứ để tiếc nuối thì hai người họ chọn cách đi nhau đi đến cuối con đường. Chỉ cần cả hai còn tình cảm thì dù qua bao lâu, trải qua bao nhiêu việc, dung nhan thay đổi như thế nào thì cuối cùng cũng vẫn sẽ ở bên nhau.

...

Nghe thấy tiếng kêu gào, ba người trẻ tuổi từ đình hóng mát nhanh chóng lao vào phòng. Nhìn thấy cảnh tượng Hoàng lão gia nằm trên sàn, Hoàng Gia Khiêm liền nhanh chóng gọi bác sĩ vào. Tinh Vân và Đoàn Nam Phong nhanh tay đến giúp sư thái quay lại xe lăn và đỡ ông ngoại lên giường bệnh.

Đoàn Nam Phong và Tinh Vân nhìn thấy hai người họ vẫn nắm chặt tay nhau thì liền đưa mắt nhìn nhau mỉm cười. Hoàng lão gia trong lòng Đoàn Nam Phong là bậc trưởng bối uy nghiêm quyền thế, không ngờ cũng có lúc anh chứng kiến được một mặt khác của ông. Đúng là “anh hùng khó qua ải mỹ nhân”. Vì phụ nữ mà cả trò mạo hiểm này ông cũng dám dùng. Nghĩ lại Đoàn Nam Phong vẫn thấy mình còn may mắn vì Tinh Vân của anh chỉ xa anh hai năm và cũng không quá khó để dỗ ngọt.

Sau một hồi thăm khám, bác sĩ thấy ông đã cao tuổi cho nên quyết định đưa ông vào bệnh viện làm một loạt các xét nghiệm và kiểm tra tổng quát tình hình sức khỏe của ông. Mật Niệm sư thái sau đó cũng đi theo bọn họ vào bệnh viện. Những ngày sau, vì bác sĩ bắt ông ở lại bệnh viện theo dõi cho nên Mật Niệm sư thái cũng ở luôn bệnh viện để chăm sóc ông.

Bà Minh và ông Cao Hiến Minh cũng thường xuyên vào thăm hỏi. Khi biết Mật Niệm sư thái quyết định làm đệ tử tục gia và quay về nhà họ Cao thì ai nấy đều vui mừng. Cao lão phu nhân hân hoan đích thân lên quét dọn lại căn phòng của Cao Nhã Miên. Từng nhát chổi quét qua, lớp bụi của thời gian như bị cuốn đi. Chuyện xưa cũ thù hận, oán trách cũng theo từng nhát chổi của thời gian cuốn đi sạch sẽ.

An vui trong lòng Cao lão phu nhân lúc này là gia đình đoàn tụ. Con trai bà cất ruột sinh ra nay đã có thể nhận tổ quy tông, còn có con dâu, cháu nội, cháu rể và cả chất nội nữa. Hơn nữa, em gái của chồng bà- người đàn ông mà bà yêu thương suốt cả đời, cũng đã tìm được hạnh phúc muộn màng. Giống như xương rồng nở hoa tuy muộn nhưng đẹp rực rỡ. Bà cũng coi như có thể an tâm đi gặp gia đình chồng mình. Niềm vui tuổi già sum vầy của bà như vậy thì còn mong gì hơn. Xem ra ông trời cũng không phải quá bạc đãi bà.

Ở trong căn phòng của mình sau bốn mươi bảy năm xa cách, bà Nhã Miên có chút bồi hồi nhớ lại những chuyện đã qua mới thấy ngày ấy bà đại dốt bao nhiêu, sai lầm bao nhiêu. Nhưng cũng may bà vẫn còn sống. Có lẽ, ông trời cũng không muốn thu nhận một oan hồn mang nhiều rứt mắc sang thế giới bên kia. Vì ông trời cũng không thể trả lời cho chuyện của bà thay cho bà được. Trên đời này, con người cứ còn sống thì sẽ còn có hy vọng. Chị dâu vẫn nói với bà như vậy trong lúc bà tuyệt vọng nhất. Cho đến giờ bà đã tin. Chỉ cần còn sống là còn có thể sửa sai và bù đắp.

“Chị Phụng, xin lỗi chị!” Bà Nhã Miên nhìn căn phòng một lúc rồi nói với người đứng phía sau.

“Em đó, lúc nào cũng ngốc như vậy. Người một nhà nói lỗi phải cái gì? Bao nhiêu năm nay cứ tránh mặt không chịu gặp chị. Giờ chịu gặp chị là chị đã vui rồi.” Cao lão phu nhân quay ra phía trước xe lăn, nhìn bà Nhã Miên thương yêu nói.

Bà Nhã Miên rung rức khóc như đứa trẻ: “Tội nghiệp của em quá nặng. Nếu không phải do em thì anh hai cũng không ra nông nỗi này.”

Cao lão phu nhân lắc đầu, lấy khăn lau nước mắt cho bà Nhã Miên: “Chuyện năm đó chị đã cho dò hỏi tất cả những người chứng kiến. Em lao ra giữ họng súng như vậy rất nguy hiểm. Nếu không phải ông ấy bị thương thì sẽ là em và đứa bé. Nếu ông ấy đã chọn cách bảo vệ em thì chị làm sao có thể ghét bỏ hay trách cứ em được. Nhớ kỹ, em là đứa em gái mà ông ấy yêu thương nhất. Em phải sống cho thật tốt biết không?”

Cao Nhã Miên vừa lau nước mắt vừa gật đầu: “Cảm ơn chị đã quyền góp và xây dựng chùa Liên Hoa để em có chốn an tâm tu hành.”

Cao lão phu nhân cười nói: “Chuyện nên làm mà. Em là tiểu thư của nhà họ Cao, để em xuất gia sống thiếu thốn làm sao chị an tâm”

Cao lão phu nhân lại nói thêm: “Lần này là do thằng cháu nội của em gây họa. Nếu không thì khúc mắc này sẽ không bao giờ tháo ra được. Từ giờ về nhà rồi có con cháu và mọi người chăm sóc em. Em không cần cô đơn ở chùa nữa.”

Cao Nhã Miên mỉm cười gật đầu, đôi mắt kèm nhèm của chị dâu không giấu được vui mừng, hân hoan.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59-2: An vui(II)

Sau khi xuất viện, Hoàng lão gia cũng không quay về biệt thự của nhà họ Hoàng ở Chicago nữa mà quay về căn biệt thự Nhã Miên ở ngoại ô Los Angeles nơi mà trước đây ông và bà Cao Nhã Miên từng chung sống. Năm mươi năm qua ông vẫn để mọi thứ nguyên vẹn, từ chiếc áo, cái lược đến son môi của bà. Ông chỉ cho vài người giúp việc sống ở đó quét dọn chứ không cho đụng vào bất kỳ vật gì. Cứ vài năm ông lại cho tu sửa lại, dự định sau này sẽ chết trên cái giường của hai người để ôm lấy một chút hơi ấm của ngày hôm qua. Không ngờ ông trời đã thương tình cho ông gặp lại bà.

Những ngày sau, ông đưa bà đến thăm lại biệt thự Nhã Miên. Đó là một biệt thự nhỏ xây theo kiểu cũ đã ủa màu đi vì thời gian nhưng khi đến nơi bà vẫn thấy thích. Vì nơi này có quá nhiều kỷ niệm của hai người. Khoảng sân trống phủ cỏ xanh mướt vẫn như ngày đó. Chiếc xích đu ông mua cho bà vẫn nằm yên ở đó. Cây táo năm xưa bà trồng bên cạnh xích đu ngày nào bây giờ đã thành cổ thụ cao lớn rợp bóng cả một khoảng sân rộng. Nhìn những hoa táo đang trở hoa trắng thom ngát, bà lại nhớ đến ngày xưa ông đã giễu bà rằng: “Hoàng Thòi anh thông minh như vậy lại yêu phải một cô gái ngốc đến mức nghĩ rằng ăn táo xong phun hạt xuống đất sẽ lên được cây táo.” Nói xong ông ôm bụng cười lớn. Còn bà thì ngẩng người hỏi lại: “Không phải hạt gieo xuống đất sẽ thành cây, cây cho hoa, kết quả hay sao?”

Lúc ấy ông đã ôm lấy bà, véo mũi bà và nói: “Chỉ có em mới đem hoa kết quả cho anh thật nhiều con mà thôi. Ngốc à!”

Bà đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Hoàng Thòi...em đã...”

“Em đã thế nào?” Ông ngừng đầu hỏi lại.

Bà không nói nữa, quay mặt đi vào trong phòng. Sau đó cả ngày không ăn gì. Ông cứ nghĩ bà đang hờn. Cứ thế dở bà cả ngày nhưng thì ra bà đã mang thai con của ông. Đó là ngày ông cảm thấy vui sướng nhất trên đời. Nhã Miên cuối cùng cũng đã là mẹ của con ông. Ông yêu bà, cho nên ngay ngày hôm sau liền mua về một cây táo nhỏ trồng vào cái nơi bà phun hạt táo xuống. Hạt táo nhỏ tội nghiệp đã bị kiến đục thủng, ông nhìn thấy mà chỉ buồn cười vì cô vợ ngốc của mình. Vậy mà lại khiến người đĩnh đạc như ông yêu thương say đắm, si mê không dứt ra nổi.

Vài hôm sau bà bớt ghen đã chịu ra ngoài đi dạo. Khi nhìn thấy cây táo nhỏ bà còn ngốc nghếch tưởng rằng đó là hạt táo do bà phun xuống cho nên vui mừng kêu lên: “Hoàng Thời, anh xem nè, cây táo của em đã nảy mầm rồi. Vậy mà anh nói nó sẽ không mọc được cây.”

Ông cười thầm trong lòng nhưng không nở khiến bà hụt hẫng đành gật đầu nói: “Nhã Miên của anh là lợi hại nhất. Bây giờ em còn có thể kết được cả một đứa bé trong bụng thì nói chi là một cây táo.”

Thế là có người tự hào lắm, cả ngày cứ tùm tùm cười, ăn cơm hay đi ngủ cũng đều cười.

“Hoàng Thời, anh nói xem, lúc con của chúng ta ra đời thì cây táo này cao đến đâu? Rồi khi con biết đi thì cây táo lại cao đến đâu?”...

Những lời như vậy cứ lan tỏa trong lòng hai người từ quá khứ đến hiện tại. Bà ngẩng lên nhìn ông nói: “Hoàng Thời, cảm ơn ông đã cho tôi nhiều hồi ức đẹp như vậy.”

Ông lắc đầu: “Hồi ức chỉ đẹp khi có kẻ ngốc giống như em chạy qua chạy lại.”

Bà phì cười, sáu mươi sáu tuổi rồi, tóc đã pha sương, da đã trở đồi mồi vẫn bị nói là ngốc.

Bất giác bà lại nhìn xuống chân mình: “Chi tiếc bây giờ tôi không thể chạy qua chạy lại nữa rồi.”

Hoàng lão gia chân cũng đã yếu, đi lại đứng ngồi cũng vô cùng khó khăn. Nhưng ông vẫn cố ngồi xổm xuống trước xe lăn của bà, cầm lấy tay bà nói: “Nhã Miên, trong mắt anh dù thế nào em vẫn là cô bé ngốc năm đó. Dù em có đi được hay không thì vẫn là em. Chuyện năm xưa là lỗi của anh. Hãy để cho anh dành thời gian còn lại của cuộc đời ngắn ngủi này đưa em “chạy qua chạy lại” ở bất kỳ nơi nào em muốn. Có được không?”

Bà phì cười nhìn gương mặt anh tuấn năm xưa của ông giờ đã bị thời gian làm cho nhăn nhoe như thế này mà vẫn còn muốn đưa bà “chạy qua chạy lại”: “Ông đó, tuổi Tây tuổi ta cũng đã bảy mốt bảy hai tuổi rồi. Chân đi không nổi còn phải có con cháu dìu mà còn muốn đưa tôi “chạy qua chạy lại” hay sao?”

“Em có muốn thử không?” Hoàng lão gia liền nói.

Bà Nhã Miên lắc đầu cười nói: “Không, tôi không muốn. Ông làm ơn đi. Tuổi nào rồi còn muốn chơi trò này. Mà nè, đừng gọi tôi là em xưng anh nữa. Con cháu nghe được sẽ cười đó.”

Ông cười lớn nói: “Ai dám cười Hoàng Thời tôi chứ. Tôi yêu em, từ năm em mười sáu tuổi thì tôi đã gọi em là “em” xưng “anh”. Bây giờ đổi thành xưng hô gì cũng không quen.”

Nói xong ông liền đứng lên thông thả đẩy bà sang cây táo “bà trồng”. Biết không thể nói được ông bà đành thôi để mặc ông muốn gọi bà là gì thì gọi. Chỉ là xưng hô, không có gì đáng cầu nệ.

“Đưa em “chạy qua chạy lại” thì không thể, nhưng đưa em sang xích đu ngồi cùng tôi thì có thể. Nào, Nhã Miên, bám vào vai anh.” Hoàng lão gia đáng người cao gầy cúi xuống đưa tay đón lấy bà. Bà cẩn thận đặt tay lên vai ông để ông dìu bà sang ngồi ở xích đu.

Những cơn gió nhẹ thổi đến, hoa táo bay lượn trên đầu hai người già cả. Hai bàn tay nhăn nhoe đặt lên nhau, lưng tựa vào xích đu khẽ đung đưa theo những cánh hoa rơi. “Trăm năm và bạc đầu” cũng chỉ có ý nghĩa khi bình yên ở cạnh nhau như thế này.

Phía công, ba mẹ Tinh Vân nhìn thấy cảnh này bỗng ngậm ngùi. Cao Hiến Minh nhìn sang bà Minh nói khẽ: “Anh cứ ngỡ hai chúng ta đã là muộn màng quay lại. Nhưng không ngờ ba em và cô anh lại còn muộn hơn cả chúng ta. Bây giờ thì anh đã hiểu, hai người không bao giờ là “bỏ lỡ” nếu như trong lòng vẫn còn có nhau. Em nói phải không?”

Bà Minh khẽ gật đầu, hai hàng lệ rơi. Nếu bà không trải qua cảnh sinh ly với người mình yêu, liệu bà có đủ rộng tâm thấu hiểu cho việc ba của bà yêu thương một người không phải là mẹ bà không? Nhưng bây giờ nhìn họ bên nhau, bà chỉ thấy xúc động và cầu chúc cho hai người họ có thêm nhiều thời gian hơn để an vui.

- - - - -

Mình xin bật mí một tẹo, nam chính ngoài đời không phải chỉ đập đầu vào tường mà là lao ra cho xe tông máu me be bét trước mặt nữ chính. Dã man chưa?! Mình không tưởng tượng được cảnh đó. Càng không dám đưa vào truyện. Ai nói ngôn tình là nói quá lên. Mình đang giảm nhẹ mức độ đời thật ấy chứ. Cho nên mới nói cuộc đời này nếu được lựa chọn, có ai không muốn mình được trọn vẹn không? ^_^ Cảm ơn mẹ khi con còn nhỏ đã kể cho con nghe câu chuyện này để hôm nay có thể viết lại nó sinh động và nhập tâm như vậy.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60-1: Câu chuyện trước ngày kết hôn (I)

Một tháng sau, Hoàng lão gia cho tu sửa lại toàn bộ biệt thự Nhã Miên, lắp đặt mọi thứ thấp xuống cho bà tiện sinh hoạt. Ông cho xây thêm một cái am nhỏ phía sân sau cho bà thờ Phật và thờ cúng. Bà Nhã Miên là người rất hiểu chuyện, bà đưa cả bài vị của mẹ Kim Minh về thờ phụng thấp hương bên cạnh tiền nhân của nhà họ Hoàng.

Bà Nhã Miên không thích thị phi ồn ào thành ra cứ mãi không chịu đăng ký kết hôn với ông cho nên ông đã mời luật sư và vài vị quan chức chính phủ về dinh thự mới sửa sang của mình để làm thủ tục chứng nhận cho ông và Nhã Miên.

Giây phút long trọng hiếm có này đương nhiên Tinh Vân và bọn con cháu ham vui không thể bỏ qua. Cho nên dù không mời thì căn biệt thự bỗng chốc cũng rộn ràng.

Cao lão phu nhân, bà Minh, Tinh Vân và Bảo Vy đều tụ về một chỗ trong nhà họ Cao bắt bà Nhã Miên phải mặc áo dài cưới mà họ đã chuẩn bị. Bà Nhã Miên từ lúc xuất gia chỉ mặc áo nâu của nhà sư, chưa từng thử các màu sắc sắc sỡ. Nhưng nay không biết đám người này hề nhau ức hiếp bà hay sao mà mang đến một chiếc áo dài trắng lộng lẫy không chịu nổi. Cả bọn còn mang tóc giả đến cho bà, rồi khấn đội đầu các thể loại cho bà chọn lựa. Bà Minh còn mang đến một đôi hài bằng vải mềm nạm kim cương xung quanh nhìn vô cùng đồng bộ với chiếc áo dài lung linh của bà.

Bà Nhã Miên lắc đầu nói: “Thứ nào các người đem đến cũng sáng hơn bóng đèn. Các người muốn biến bà già như ta thành cái trụ đèn hay sao?”

Cả đám lại hô hô cười lớn. Cao lão phu nhân liền nói: “Ồ đây ta lớn nhất. Ta chưa nhận già, em chồng sao có thể nhận mình già?”

Bà Minh cũng cười nói thêm: “Phải đó mẹ, đứng ra chúng ta còn phải tổ chức tiệc linh đình. Làm có năm trăm bàn tiệc chay như vậy là quá ít rồi. Thiên Kim tiểu thư của Cao gia xuất giá là chuyện chấn động trong giới kinh doanh mà.”

Bà Nhã Miên chấp tay cúi đầu: “Mô Phật, ta đã ở tuổi này rồi, các người còn làm như vậy là khiến cho thiên hạ chê cười ta.”

Bảo Vu liền nói: “Bà à, không ai chê cười đâu. Người ta vẫn làm lễ kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới mà. Nhiều người còn mặc váy cưới hở ngực nữa. Theo con thấy ở bên nhau đến năm mươi năm là chuyện đáng vui trong đời. Nên mời thêm phóng viên viết bài về tình yêu “biển cạn đá mòn”, “vượt qua giông bão” của hai người.”

Tinh Vân liền nói thêm: “Đúng đó bà ngoại, tình cảm chung thủy và câu chuyện của ông bà thật khiến cho đám trẻ con chúng con học tập. Bây giờ nhìn người ta li hôn mà con thấy sợ hãi. Không biết người bên cạnh mình có thể chung thủy được như vậy không?”

“Em đang nghi ngờ tình cảm của anh sao?”

Chỗ ngồi nghỉ của mấy bà cháu bỗng xuất hiện thêm một giọng nam chững chạc, vừa ôn tồn vừa khiêu khích.

Tinh Vân quay nhìn về hướng giọng nói phát ra. Mặt cô hơi đơ đơ nhìn Đoàn Nam Phong cười xoa cầu hoà: “Em chỉ nói chung chung thôi, không có ý ám chỉ ai. Hìhì...không có ý ám chỉ.”

Nhìn về mặt nói xấu người ta bị bắt gặp của Tinh Vân khiến những người có mặt phá lên cười. Dưới nhà, người giúp việc và công ty tổ chức sự kiện ra sức trang hoàng nhà cửa. Vì nhà họ Cao là người Việt gốc hoa cho nên cả nhà phất chốc tràn ngập màu đỏ may mắn. Chữ song hỷ, cát tường, hạnh phúc được dán và treo khắp nơi từ trong nhà ra sân vườn. Không khí phất chốc tung bừng náo nhiệt hẳn ra.

Đoàn Nam Phong cầm hộp nữ trang đưa cho Tinh Vân nhẹ giọng nói: “Bé con, đây là quà của gia đình chúng ta, em tặng bà ngoại đi. Anh đi sang chỗ ông ngoại đây.

Tinh Vân liền gật đầu nói: “Bây giờ anh đưa con đi sang đó luôn sao?”

Đoàn Nam Phong gật đầu nói: “Bên phía biệt thự Nhã Miên cũng có rất nhiều việc, anh phải sang phụ giúp anh Khiêm một tay.

Tinh Vân gật đầu mỉm cười. Nụ cười xinh đẹp làm động lòng người đối diện khiến anh mãi lưu luyến không chịu rời đi.

“Đi nhanh đi, con đang đợi anh dưới lầu đó.” Tinh Vân nhướn mày giục.

Sau khi Đoàn Nam Phong quay đi, Tinh Vân hôn hờ cầm hộp nữ trang bằng gỗ đã phai màu sòn cũ lễ phép đưa cho bà Nhã Miên nói: “Bà ngoại, đây là chút tâm ý của con và Nam Phong. Mong bà nhận cho.”

Bà Nhã Miên áy ngại nói: “Hai cháu câu nệ làm gì. Đều là người trong nhà. Ta già đến tuổi này rồi chỉ mong thấy các cháu vui vẻ, nhận quà cáp làm gì?”

Bà Minh thấy vậy liền lên tiếng: “Mẹ cứ nhận cho cháu nó vui. Biết ba mẹ đám cưới, quà cáp từ các nơi gửi về không ít. Tinh Vân lo ngày mai ba mẹ sẽ không thể mở quà của tụi nó cho nên hôm nay tặng trước đó.”

“Phải đó bà ngoại, món quà này rất đặc biệt, bà nhất định phải nhận.” Tinh Vân nói chắc như đinh đóng cột buộc bà Nhã Miên phải nhận quà.

Bà Nhã Miên đưa tay ra đón lấy hộp quà từ tay của Tinh Vân rồi chậm chậm mở ra. Ánh sáng từ chiếc hộp lộ ra khe hộp làm sáng cả một góc phòng nghỉ rộng lớn.

Nhìn thấy sợi dây chuyền mê hoặc bên trong hộp bà sửng sò nhìn Tinh Vân. Tinh Vân như hiểu ý liền nói: “Chúng cháu biết sợi dây chuyền này cách đây rất nhiều năm ông ngoại đã tặng cho bà khiến bà bị ông mê hoặc cho nên cháu và anh Nam Phong quyết định tặng nó lại cho bà để bà tiếp tục bị ông ngoại cháu “mê hoặc”.

Những người xung quanh nghe xong liền cười lớn. Bảo Vy hô lên: “Đúng là quá ý nghĩa luôn.”

Cao lão phu nhân liền hỏi: “Vì sao Hoàng Thời lại mang sợi dây chuyền này đi bán đấu giá vậy?”

Bà Minh liền nói: “Con nghe Gia Khiêm nói là ba con cảm thấy sống đủ rồi, muốn đi theo mẹ cho nên để lại Hoàng Thiên cho Tinh Vân và cả sợi dây chuyền này.” Nói đến đây bà Minh lại nhìn sang bà Nhã Miên.

“Đúng là ông ngoại thật lòng yêu bà cho nên sau khi xong trách nhiệm cũng nghĩ đến chuyện đi gặp bà làm một đôi uyên ương thần tiên.” Tinh Vân nhìn bà Nhã Miên nói.

Bà Nhã Miên tủm tỉm cười: “Ông của cháu thật là ngốc, vậy mà suốt ngày cứ bảo ta là ngốc.”

Tinh Vân liền hỏi: “Bà ơi, có phải sợi dây chuyền này có tà thuật thật sao? Cho nên khi ông tặng nó cho bà thì bà liền chấp nhận ông không?”

Bà Nhã Miên lắc đầu, cười nói: “Không phải như vậy. Người chủ động mê hoặc ông của cháu là ta.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60-2: Câu chuyện trước ngày kết hôn (II)

Cả đám người tròn mắt nhìn bà Nhã Miên.

“Ông nói thật sao?”.

Phía biệt thự Nhã Miên, Hoàng lão gia ngồi trên ghế tựa ở phòng khách sang trọng, xung quanh là Đoàn Nam Phong, Cao Thừa Hiên, Cao Hiên Minh và Hoàng Gia Khiêm đang ngồi trên sofa há hốc mồm ra tò mò nghe ông kể chuyện đời xưa. Cả đám không ngờ người chủ động trong mối quan hệ của ông bà là bà Nhã Miên.

Hoàng lão gia nhấp ngụm trà hứng thú kể lại: “Ta biết bà ấy là khi bà ấy mười lăm tuổi. Khi đó ta vừa lấy bằng Luật sư nhưng danh tiếng đã nổi khắp nơi cho nên ba của Nhã Miên đã mời ta về làm cố vấn pháp luật cho Cao Thị. Về sau thì ta làm luôn cả việc quản lý tài chính cho Cao thị (Lời tác giả: rước sói vào nhà ^_^). Người nhà họ Cao dần dần yêu quý ta. Lần đầu tiên họ mời ta về nhà dùng cơm tối ta đã gặp bà ấy ở khoảng cách rất gần. Lúc ấy bà

ấy còn khá trẻ, mới mười bảy tuổi thôi. Người đàn ông sống trên đời hai mươi mấy năm như ta chưa từng gặp qua người khác giới nào xinh đẹp đến như vậy.”

Nói đến đây Hoàng lão gia như hình dung ra gương mặt khi đó của bà Nhã Miên, ông vui vẻ cười nói: “Lúc ấy Nhã Miên đã thực sự hợp hôn ta nhưng vài tháng trước ta đã lập gia đình cho nên ta không dám tơ tưởng đến bà ấy. Cái thời đó, ta đã không biết cái gì là tình yêu. Với ta sự nghiệp mới thực sự quan trọng. Ba mẹ ta hỏi cưới ai thì ta chấp nhận nhưng đến khi gặp Nhã Miên ta mới biết cái gì là rung động, là yêu thương và khao khát ở bên cạnh. Nhưng ta chỉ có thể giấu kín điều này trong lòng, không dám biểu lộ ra. Nhưng các người chắc cũng biết giấu tình cảm trong lòng khó chịu đến mức nào. Cho nên ta đã vô tình để lộ ra với ba của Nhã Miên. Ba bà ấy kiên quyết ngăn cản tình cảm này, ngăn không cho ta đặt chân đến nhà họ Cao, cũng kết thúc các công việc làm ăn của Cao thị với ta. Thời gian đó dù biết mẹ của Kim Minh có thai ta cũng không về nhà, chỉ ở trong một căn hộ chung cư nhỏ gần văn phòng công ty mới mở của ta ở Los Angeles, một lòng phấn đấu cho sự nghiệp. Đôi khi ba mẹ ta và bà ấy có đến thăm vài ngày. Chúng ta gặp nhau, chào hỏi vui vẻ vài câu thì họ lại quay về cái nhà ở Đồi Thiên Sứ.”

Nói đến đây Hoàng lão gia thở dài, thông thả uống thêm ngụm trà trước mặt đám con cháu đang hiếu kỳ.

“Ta biết ta không đúng nhưng hình ảnh của Nhã Miên cứ ở trong đầu ta, lờn vờn qua lại khiến ta không thể thân mật hay gần gũi mẹ của Kim Minh được. Lúc đó ta đã nghĩ để một thời gian mọi chuyện sẽ qua. Ta sẽ quên đi bà ấy và lo nuôi con khôn lớn. Nhưng không ngờ một ngày đẹp trời Nhã Miên đã gọi điện thoại đến văn phòng hẹn ăn tối với ta. Ta vì nhớ, vì mong, vì không kiềm lòng được đã đồng ý gặp mặt bà ấy. Ta đã hỏi bà ấy muốn ăn ở nhà hàng nào nhưng bà ấy lại nói không muốn ăn bên ngoài cho nên ta đã cho bà ấy địa chỉ nhà của ta. Lúc đó ta rất vui, cứ ngồi đếm thời gian đến lúc được gặp bà ấy. Vừa hết giờ làm, ta như bay ra khỏi văn phòng, đi siêu thị thật nhanh về nhà nấu ăn và chờ bà ấy đến.”

Cả đám con cháu cười khúc khích nghĩ đến cảnh Hoàng lão gia luôn trầm ổn trên thương trường lại có thể kích động hưng phấn như vậy.

Đoàn Nam Phong liền thúc giục ông: “Sau đó khi gặp xong thì sao hả ông? Bà ngoại có khen ông nấu ăn ngon không? Đúng là tình yêu đi từ cái bao tử.”

Hoàng lão gia thấy vậy cũng mỉm cười nghĩ đến lúc đó. Ông hưng phấn kể tiếp: “Khi ta đang nấu ăn thì bà ấy đến. Ta còn nhớ lúc ấy bà ấy đã mặc một bộ trang phục rất đẹp, mang giày cao gót và có trang điểm nhẹ nhàng. Ta vừa giúp bà ấy treo áo khoác, cất giày vừa hỏi.”

...

“Nhã Miên, em trang điểm sao?”

Nhã Miên khẽ gạt đầu lúng túng hỏi: “Khó coi lắm sao?”

Hoàng Thời liền lắc đầu, hai mắt vẫn dán vào gương mặt xinh đẹp của Nhã Miên, lắp bắp nói: “Không có. Một chút cũng không. Nhìn rất xinh đẹp.”

Nhã Miên mỉm cười bước vào căn hộ chung cư tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ gọn gàng. Hoàng Thời nhìn bà mỉm cười nói: “Em ngồi chơi, anh vào lấy nước cho em. Em uống nước cao hay sữa tươi?”

Nhã Miên ngồi xuống ghế, duyên dáng nói: “Cho em một ly cà phê ít đường.”

Hoàng Thời đắn đo nhìn cô nói: “Trẻ con không được uống cà phê, tôi sẽ không thể ngủ.”

Nhã Miên cười nói: “Hôm nay, em đã chính thức mười tám tuổi. Em có thể uống bia rồi đấy.”

Hoàng Thời nhún mày băng khuôn: “Dù sao thì bia rượu cũng không tốt. Nhưng hôm nay là sinh nhật em, anh phá lệ cho em uống cà phê...sữa.”

Nhã Miên mỉm cười nhìn bóng lưng cao lớn đẹp đẽ của anh quay vào bếp. Đến khi Hoàng Thời quay ra, anh đã đứng lặng suốt vài phút. Hình ảnh trước mặt khiến anh không biết phải làm sao.

Nhã Miên xinh đẹp không một mảnh vải che thân nằm sóng soài gọi cảm trên sofa nhà anh. Anh cứ đứng yên như vậy say mê ngắm nhìn cơ thể đẹp đẽ thanh xuân của nàng. Nhưng trong lòng anh lại ngăn cản không cho anh làm hại Nhã Miên dù rằng từng tởm bả trong cơ thể đang kêu gào ầm ĩ trước người con gái anh thâm thương trọng nhớ. Một sự đấu tranh không hề nhỏ khiến tách cà phê rơi xuống sàn.

Hoàng Thời đành nhắm mắt quay lưng lại, nhẹ giọng nói: “Em mặc quần áo vào đi, sắp ăn được rồi.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61-1: Chỉ một lần (H nặng)

Cao Nhã Miên nghe xong thì trong lòng kích động. Hoàng Thời là đang chê bai cô sao? Nếu vậy thì cô không nên ở lại đây nữa. Cô cảm thấy khó xử và xấu hổ. Cô cắn chặt môi dưới, nhắm mắt lại lao vào ôm lấy lưng của anh, giọng tím tím nói: “Hoàng Thời, anh chưa từng thích em sao?”

Cách một lớp áo mỏng anh vẫn cảm nhận được cơ thể cô đang cọ vào người mình Nhưng anh vẫn im lặng bất động.

Cao Nhã Miên lại nói tiếp: “Nếu anh chưa từng thích em cũng không sao, em không dám cầu xin gì cả. Em chỉ muốn một chuyện...”

Cao Nhã Miên cắn chặt môi, ngượng ngùng nói ra: “Biến em thành đàn bà, có được không? Một lần thôi, chỉ một lần mà thôi, có được không?”

Hoàng Thời nhắm mắt khó khăn nói ra: “Nhã Miên, em đừng như vậy. Chuyện tình cảm phải chín chắn. Chuyện đó cũng như vậy. Không phải em bước vào tuổi mười tám thì nhất thiết chuyện gì cũng muốn thử. Xin lỗi, anh không thể giúp em.”

Cao Nhã Miên vẫn không buông tay, nàng càng lúc càng ôm chặt tấm lưng của Hoàng Thời rung rút nói: “Em không phải vì tò mò mà muốn thử. Em muốn anh là vì từ lâu em đã yêu anh. Hoàng Thời, toại nguyện cho em một lần rồi em sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa. Bởi vì...”

Hoàng Thời thấy cô áp úng liền khó hiểu quay người lại nhìn cô. Khi nhìn thấy cô khỏa thân trong lòng anh có mấy phần xao động, nhưng vẫn cố bình tĩnh chờ câu trả lời: “Bởi vì sao?”

Cao Nhã Miên cúi đầu nói: “Bởi vì cha của em bệnh nặng, ông ấy muốn em thành gia lập thất trước khi ông ấy qua đời. Cho nên họ đã bàn đến hôn sự của em với người khác.”

Hoàng Thời dù biết giữa cô và anh không thể nào nhưng khi nghe tin này toàn thân anh hoàn toàn chấn động. Cao Nhã Miên nói thêm: “Ngày năm tháng sau là hôn lễ của em. Anh có thể giúp em toại nguyện lần này không?”

Hoàng Thời vẫn yên lặng bất động. Cao Nhã Miên nãy nê quay đi nhặt lấy quần áo chuẩn bị mặc vô.

Lúc này, anh liền giữ cánh tay trắng nõn của cô lại, kéo cô vào lòng mình ôm chặt: “Em thực sự muốn sao?”

Cao Nhã Miên hạnh phúc đáp dứt khoát: “Phải!”

“Sẽ không hối hận?”

“Không bao giờ hối hận.”

“Anh cũng không bao giờ hối hận.”

Nói xong, anh cúi xuống hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô. Nụ hôn đầu tiên của nàng có ngây dại, có nóng bỏng có khát khao khiến anh mê mẩn. Anh quay người nàng lại bế cơ thể đẹp đẽ của nàng lên tiến về phía sofa gần đó.

Mái tóc nàng loà xoà trên tay vịn sofa, gương mặt tận hưởng mùi vị ân ái đầu tiên trong đời trông đẹp đến mê hồn.

Hoàng Thời vuốt ve cơ thể thanh xuân của nàng, tham luyến hôn lên từng tấc da thịt yêu kiều của nàng. Anh say sưa nhìn ngắm hai quả ngon phập phồng trước ngực đang mời gọi anh. Đây không phải giây phút phong lưu trót đại của đàn ông trước dung nhan tuyệt mỹ mà chính là trong thâm tâm anh lúc này đã thừa hiểu anh yêu nàng đến mức nào.

Khác hẳn cha con nhà họ Đoàn, Hoàng Thời anh không phải người háo sắc. Ngược lại anh luôn răn mình rằng phụ nữ là rắn độc cho nên cần tránh xa. Lúc cha mẹ muốn cưới vợ cho anh, anh cũng không có cảm giác gì. Cho đến ngày anh gặp được điểm yếu chí mạng của mình chính là “tiểu yêu tinh” đang nằm dưới thân anh uốn éo khó chịu trước sự kích thích của anh, anh mới hiểu ham muốn là cảm giác gì?

Hoàng Thời ngẩng đầu lên nhìn cô. Khóe miệng anh vẫn còn dấu vết của mật ngọt, khẽ thò thè: “Em có thích không?”

Nàng đỏ mặt gật đầu nói: “Em nghe mấy chị giúp việc nói chuyện với nhau lần đầu sẽ rất đau. Anh nhẹ một chút được không?”

Hoàng Thời âu yếm vuốt mái tóc nàng cười nói: “Nhã Miên, yên tâm, anh không nỡ khiến em đau.”

Cao Nhã Miên nhắm mắt gật đầu đầy tin tưởng. Cứ như vậy, Hoàng Thời chậm rãi và cẩn thận lấy đi cái đầu tiên của nàng.

Mặt nàng nhăn lại, anh liền sợ hãi dừng lại, nhẹ nhàng hỏi: “Nhã Miên, em khó chịu lắm sao?”

Cao Nhã Miên lắc đầu: “Không có, anh tiếp tục đi. Đừng dừng lại. Xin anh đừng chê bai em.”

Hoàng Thời cúi xuống hôn lên trán nàng, làm sao anh có thể chê nàng khi lòng anh chỉ có nàng. Anh nhẹ nhàng vuốt ve nơi tiếp xúc với nàng, nhẹ giọng nói: “Anh chỉ sợ em đau thôi chứ nào có chê bai em.”

Cao Nhã Miên kiên định lắc đầu: “Em không sao, em muốn anh. Hoàng Thời em yêu anh. Em muốn anh.”

Hoàng Thời vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp quý phái của nàng: “Nhã Miên, anh cũng rất yêu em.”

Vừa dứt câu, hần liền thúc lưng đưa vật cứng cứng vào người nàng. Cao Nhã Miên miễn cưỡng nói: “Cám ơn anh đã cho em cảm giác mà bao lâu em mơ ước có được cùng anh.”

Hoàng Thời mỉm cười lướt động càng mạnh hơn. Mồ hôi trên người lấm tấm đổ ra, giọng nói lạc đi: “Tiểu yêu tinh, từ lúc gặp em anh luôn nghĩ đến chuyện này với em. Em có biết hay không? Biết hay không?”

Cao Nhã Miên mỉm cười hài lòng thì ra hần cũng có suy nghĩ giống như nàng. Sau một hồi hoan ái, thời gian như dừng lại, không gian như thấm đẫm mùi vị của tình yêu nồng đượm. Cao Nhã Miên ngồi dậy, e thẹn lấy áo che thân. Hoàng Thời nhìn thấy cảnh này, cơ thể bỗng không chịu nổi nữa liền bế thốc nàng vào phòng ngủ. Bất ngờ bị bế lên cao, hai tay nàng vòng tay ôm cổ hần. Mùi hương đàn ông của hần nhanh chóng lan vào mũi nàng. Không biết nàng lấy đâu ra nhiều can đảm mà liền chủ động hôn hần. Chính xác hơn là “ngấu nghiến” lấy môi hần.

Hần nhẹ nhàng đặt nàng lên chiếc giường êm ái trong căn phòng ngủ nhỏ. Bên ngoài tiếng còi xe của thành phố bắt đầu ình ỏi giờ tan tầm, bầu trời cũng chuyển màu. Trong phòng, tiếng rên rỉ và hi hục của hai người liên tục phát ra hòa cùng nhau quên mất thời gian bên ngoài.

Cho đến khi Hoàng Thời mệt mỏi nằm ra giường thì Cao Nhã Miên cũng dụi đầu vào ngực hần ngủ say không hay biết gì nữa...

“Vậy là bữa cơm đó bà không hề ăn gì cả sao?” Tinh Vân liền hỏi.

Bà Nhã Miên gật đầu: “Phải, trước lúc ta đến nơi ta đã ăn rất no vì ta biết ta sẽ là đồ ăn cho ông của cháu.”

Bào Vy và bà Minh hồ hồ cười lớn. Cao lão phu nhân cũng tủm tỉm cười.

“Chỉ tội cho ông ấy, cả bữa tối cũng không được ăn, cứ như vậy ngủ đến sáng.” Bà Nhã Miên nhớ lại, cười nói.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61-2: Chỉ một lần (H nặng)(II)

...

Sáng hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng, tiếng còi xe bên ngoài thành phố sôi động đã đánh thức Nhã Miên. Nàng nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Hoàng Thời, ngồi dậy nhìn ngắm gương mặt điển trai của hần. Không tự chủ đặt nụ hôn lên mặt hần. Sau đó nàng rón rén bước ra khỏi phòng nhanh chóng thay đồ và đến trường. Cả ngày nàng cứ như người mất hồn. Thần thờ nghĩ ngợi. Ngồi trong lớp, Cao Nhã Miên vô thức cắn đầu bút, trong đầu nàng đều hiện lên hình ảnh của tối qua.

Đến gần trưa, Hoàng Thời mới thức dậy. Anh đưa tay sang bên cạnh thì đã không còn nhìn thấy Nhã Miên. Anh điên cuồng chạy khắp nhà tìm kiếm. Một cảm giác mất mát dấy lên trong lòng anh còn có cả lo sợ. Anh không biết nếu một ngày anh mất đi người phụ nữ anh sẽ thành ra người như thế nào.

Hoàng Thời quay số điện thoại bàn gọi cho thư ký văn phòng hủy hết lịch làm việc của ngày hôm đó rồi lao nhanh ra xe chạy khắp nơi tìm Nhã Miên.

Nhã Miên đang ngồi học thì nghe có anh trai đến đón về. Cô lo sợ chuyện hôm qua không về nhà đã bị Hoàng Miên biết được. Trống ngực đập thình thịch cô bước từng bước nặng nề về phía cổng trường.

Không ngờ chờ cô trước cổng trường là một bóng dáng cao gầy đứng tựa vào cửa xe màu kem. Gương mặt Nhã Miên bừng tỉnh, cô nở nụ cười tươi sáng lao vào lòng anh. Nhưng Hoàng Thời lạnh lùng đẩy cô ra. Một cảm giác hụt hẫng lan tràn trên gương mặt ngượng nghịu.

Anh mở cửa xe, dúm đầu cô vào bên trong. Sau đó ngồi vào phía ghế lái, lái xe đi. Từ đầu chí cuối không nói lời nào. Nhã Miên cũng yên lặng. Xe đi được năm phút thì dừng lại ở ngọn đồi vắng vẻ. Hoàng Thời cho xe rẽ vào một nơi kín đáo, sau đó đưa tay kéo rèm cửa bốn phía của chiếc xe Ford hiện đại nhất thời đó. Anh ấn Nhã Miên nằm ra băng ghế phía sau xe, liền dùng chân giữ chặt hai chân cô. Anh kéo khóa quần nhanh chóng đi vào cô. Nhã Miên rất khó chịu, cô nhăn mặt nhưng cũng không ngăn cản anh, chỉ cắn chặt môi không để bản thân phát ra tiếng. Nhưng tiếng động phía dưới càng lúc càng lớn, Hoàng Thời không kiềm nổi sự tức giận liền phóng thích nộ khí lên người Nhã Miên.

“Rên lên cho tôi, không phải tôi qua em kêu lớn lắm sao?”

Nhã Miên vẫn cứng đầu quay mặt đi, không nhìn mặt hắn. Hoàng Thời nhanh chóng đưa hai tay xé rách áo nàng. Cặp ngực vùng lên cao nhanh chóng lộ ra trước mắt hắn. Khiến hắn không kiềm nổi cúi xuống hôn hít vào khe ngực.

“Tiểu yêu tinh, cả ngày hôm nay chỉ nghĩ đến tôi thôi có phải không?”

“Không có.” Cao Nhã Miên đáp gọn.

Hoàng Thời cười khẩy giắt tung chiếc áo ngực của nàng. Hai đỉnh đồi dựng thẳng trước mặt hắn. Hắn lấy tay búng nhẹ vào nó và nói: “Cái này là cái gì?”

Sau đó ông cầm chiếc quần lót dính đầy mật ngọt của nàng đưa cho nàng xem: “Em nhìn xem, cái này là của ai?”

Cao Nhã Miên xấu hổ không đáp. Hoàng Thời lại đưa vật trên tay vào mũi hít hà. Nhìn gương mặt mê đắm của hắn Cao Nhã Miên chỉ biết nhún mày lắc đầu trước tên biến thái trước mặt. Lúc trước gặp, nàng thấy hắn rất tử tế, đứng đắn堂堂 hoàng. Không ngờ mới một đêm đã biến thành “con sói xám” hung ác suốt ngày gọi nàng là “tiểu yêu tinh”.

Hắn cúi đầu nói vào tai nàng, giọng tuy nhỏ nhưng từng lời rõ ràng: “Sau này không được rời khỏi giường trước tôi. Càng không được tự ý rời bỏ tôi mà đi. Có biết không?”

Cuối cùng thì Cao Nhã Miên cũng biết vì sao mà hắn tức giận như vậy. Cô liền ngẩng ngốc hỏi lại: “Sau này sao? Không phải hôm qua tôi chỉ xin anh một lần thôi sao?”

Hoàng Thời cười đến ngọt, cúi đầu hôn vào khuôn trán lấm tấm mồ hôi của nàng: “Tiểu yêu tinh, em đã cho tôi nếm trái cấm của em, em nghĩ một lần là đủ nuôi sống tôi hay sao?”. Cao Nhã Miên tròn mắt, xấu hổ quay đi, thì ra hôm qua nàng đã đùa với lửa. Nhưng thật lòng nàng thích hắn đối với mình như vậy.

Sau một hồi rung lắc trên xe, chiếc xe cũng yên tĩnh ngừng lại. Cao Nhã Miên rút khăn tay lau qua dấu tích của cuộc hoan ái. Nhưng Hoàng Thời đã rút ra chiếc khăn mùi xoa cao cấp trong túi áo sơ mi của mình nhẹ nhàng cúi xuống tỉ mỉ lau sạch cho nàng. Nhìn nơi nào đó đỏ ửng lên, lòng hắn có chút không ổn. Đó cũng là lần duy nhất hắn vì lo sợ mà nổi giận với nàng.

Hoàng Thời giúp nàng chỉnh sửa lại áo, chiếc áo sơ mi của nàng bị hắn xé đứt hết nút nên nàng cứ khư khư giữ tay trước ngực. Hoàng Thời thấy vậy liền khoác áo vest nặng trịch của hắn lên vai nàng rồi phi xe về một căn biệt thự trong ô ngoại ô thành phố.

Căn biệt thự mới cất trồng hoắc vẫn còn mùi vôi vữa. Hoàng Thời cho xe vào trong, sau đó mở cửa xe cho nàng. Nàng cũng không hỏi hắn “đây là đâu?” Và “vì sao lại đưa nàng đến đây?”, chỉ ngây ngô làm theo lời hắn.

Cánh cửa vừa mở ra, Hoàng Thời không chịu nổi áp môi vào môi nàng nồng nhiệt mút lấy. Trong phút chốc quần áo hai người rơi từ sàn nhà tầng trệt lên phòng ngủ chính ở tầng Một. Ngôi nhà chưa được bày trí bất kỳ món đồ nào cho nên hai người nồng nhiệt ôm nhau lăn ra giữa thảm trải sàn.

Hoàng Thời vùng tay kéo mạnh rèm cửa rồi xuống đắp lên cơ thể thanh xuân tuyệt mỹ của nàng.

“Mọi thứ trên người em sao lại có thể tuyệt mỹ đến như vậy? Làm tôi mê chết đi được.”

Cao Nhã Miên mỉm cười khuấy động cả tâm tư trầm ổn như nước của Hoàng Thời. Hắn cúi người xuống kéo nàng vào lòng, thỏ thẻ: “Căn biệt thự này không bằng một góc của biệt thự nhà họ Cao nhưng nó là căn nhà đầu tiên anh dùng chính sức mình để mua. Anh dự định sau khi xây xong sẽ cho thuê hoặc bán lại kiếm lời nhưng bây giờ anh quyết định tặng nó cho em. Hai chúng ta từ giờ sẽ sống cùng nhau ở đây. Em có chê bai nó không?”

Cao Nhã Miên nghe xong thấy lòng ngọt hơn tầm mật, liền ngã vào lòng Hoàng Thời nói: “Đừng nói là nơi đẹp đẽ và rộng lớn như thế này. Cho dù là “son cốc thâm sâu” em cũng sẽ ở cùng anh.”

Hoàng Thời châm điếu xì gà hảo hạng rút ra từ hộp thuốc làm bằng hộp kim tinh xảo, hút một hơi dài thả ra những vòng khói mê hoặc nói (*Thời này đàn ông Mi hút thuốc đã man lun, coi chuyện đó là xã giao buộc phải có.): “Anh nhất định sẽ không để em sống khổ. Nhã Miên, tin tưởng anh, mọi chuyện

cứ để anh lo. Anh nhất định cho em cuộc sống tốt nhất.”

Làn khói trắng lan ra trong phòng quần lấy cơ thể kiều mị của bà: “Vậy còn vợ con anh?”

“Anh sẽ ly hôn.” Hoàng Thời không suy nghĩ đáp ngay.

“Anh sẽ làm vậy thật sao?” Cao Nhã Miên bắn khoăn hỏi lại.

“Đúng thế! Anh muốn cho em danh phận để em đường đường chính chính gả cho anh.”

Hoàng Thời quay sang nhìn Cao Nhã Miên, cúi mặt xuống gần sát mặt nàng: “Nhã Miên, anh không muốn “qua đường” với em. Cái anh muốn là yêu thương em”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62-1: Kết hôn(I)

Thời gian như mũi tên lao nhanh, chớp mắt đã gần năm mươi năm. Nhìn lại lời yêu thương vẫn chỉ như mới ngày hôm qua. Chờ mãi, chờ mãi cũng đến ngày Hoàng Thời ông thực hiện lời hứa đón bà về nhà. Dù là muộn màng thì ông cũng đã làm.

Sáng hôm sau, cả nhà họ Cao trên dưới đều ăn mặc sắc sỡ, tung bừng háo hức đón mừng lễ đăng ký kết hôn của bà Cao Nhã Miên và ông Hoàng Thời.

Cháu nội dâu Yên Di cùng cháu ngoại Tinh Vân một trái một phải đứng hầu hai bên chiếc xe lăn của bà. Bà xinh đẹp quý phái trong bộ áo dài cưới mà con cháu chuẩn bị. Một chiếc kẹp đính đá đắt giá cài lên mái tóc bà. Sợi “dây chuyền mê hoặc” trở về với chủ cũ. Năm đó hay tin bà có thai, ông đã cho người đi khắp nơi tìm kiếm báu vật tặng cho bà. Duyên phận giúp ông tìm được sợi dây chuyền vô giá trong thần thoại Hy Lạp. Ông quyết định giữ lại nó để tặng cho bà bởi vì với ông bà chính là người đàn bà đẹp nhất thế gian.

Trước sự chứng kiến của bà con họ hàng thân thích và đại diện chính quyền thành phố Los Angeles, bà Cao Nhã Miên cùng ông Hoàng Thời đã đặt bút ký giấy đăng ký kết hôn. Họ chờ ngày này cũng đã chờ đến lúc đầu bạc. Nhưng thời gian dường như không hề là rào cản trong tình cảm của họ. Họ vẫn nhớ mồn một từng chi tiết của chuyện năm xưa, vẫn vẹn nguyên tình cảm dành cho nhau. Đó là điều đáng quý trong kiếp sống hữu hạn của cuộc đời.

Hai người làm nghi thức trao nhẫn trước sự xúc động của rất nhiều người. Sau đó rất nhiều bóng bay và pháo giấy được bắn ra trong tiếng vỗ tay hạnh phúc,

“Hãy chăm sóc tốt cho em ấy.” Cao lão phu nhân cầm chặt tay hai người căn dặn.

Hoàng Thời mỉm cười, gật đầu: “Chấn chấn!”

Sau đó ông đẩy bà ra chiếc xe hoa đẹp để sơn màu kem mô phỏng giống như chiếc xe của năm đó. Ông cẩn thận bế bà vào xe sau đó tự mình lái xe về biệt thự Nhã Miên. Một đám con cháu và bạn bè thân thiết của hai người cũng đi theo tháp tùng xe của hai người đi.

Biệt thự Nhã Miên hôm nay được trang trí vô cùng đẹp đẽ. Hoa hồng đỏ được đặt ở khắp nơi từ cổng vào, lối đi cho đến từng bàn tiệc. Ông đẩy bà vào bên trong nhà, sau đó đi qua am từ đường phía sau để lạy Phật.

Lúc vừa bước vào, bà ngạc nhiên khi thấy rất nhiều nhà sư ngồi đọc Kinh trước bàn thờ Phật. Sau khi đọc xong bài Kinh cầu an, nhà sư vừa đọc Kinh xong quay lại nhìn bà. Thì ra Hoàng Thời đã cho mời các sư huynh, sư muội và đệ tử của bà đến tham dự hôn lễ của hai người.

Vị sư huynh bà nể trọng đứng lên tiến về phía bà, chấp tay cúi đầu: “Nam mô A Di Đà Phật, đã lâu không gặp Mật Niệm. Cô vẫn mạnh?”

Bà cúi đầu chấp tay nói: “Nam mô A Di Đà Phật, sư huynh đường xá xa xôi đến thăm, trong lòng này cảm kích vô cùng.”

Nhà sư liền nói: “Mật Niệm tuy đã hoàn tục nhưng chúng tăng cùng với người từng có thời gian dài tu hành cùng nhau. Về tình về nghĩa chúng tăng chùa Liên Hoa đều phải có mặt đông đủ chúng mừng và cầu phúc cho hai người.”

Bà Nhã Miên hai mắt đỏ hoe xúc động chấp tay trước ngực thưa: “Sư huynh không trách ta từ bỏ con đường tu hành, còn đến chúc phúc cho ta. Mật Niệm thật lòng không biết lấy gì cảm tạ.”

Vị sư mặc áo cà sa đẹp đẽ lồng trọng, tay cầm tràng hạt cúi đầu nói: “Mọi thứ trên đời đều phải nói đến một chữ duyên. Duyên khởi duyên diệt vốn là lẽ thường. Nước chảy hoa rơi ắt có đạo lý. Sao phải vì như vậy mà chuốc lấy trách hờn trong lòng. Nay Mật Niệm tuy rời xa chùa Liên Hoa nhưng ta tin trong lòng người có Phật. Phật pháp thâm sâu sẽ giúp cô an lạc giữa bể đời khổ ải.”

Bà Nhã Miên cúi đầu, chấp tay nói: “Sư huynh dạy rất phải.”

Lúc tiệc trưa tổ chức linh đình trong hoa viên dưới nhà thì bà Nhã Miên cùng Tinh Vân và Yên Di ngồi cùng nhau trong phòng tân hôn của ông bà. Gian phòng ngủ chính đẹp đẽ năm xưa của hai người tuy có sơn mới lại nhưng vẫn được bày trí như xưa. Phía trên tường và tủ đầu giường là những bức ảnh ngày xưa của hai người. Thời đó chỉ có người giàu có như Hoàng Thòi ông mới có tiền mời thợ chụp ảnh về nhà chụp hình màu cho hai người. Vì muốn giữ lại nhan sắc động lòng người của bà mà ông không tiếc tiền mua máy ảnh tốt và làm luôn một phòng rửa hình trong biệt thự để sau khi chụp hình cho bà thì có thể rửa ra ngay. Cho nên tuy là năm mươi năm trước nhưng hình ảnh của bà vẫn không hề ít hơn ngôi sao Hollywood thời bấy giờ.

“Bà nội à, lúc trẻ bà thật sự quá đẹp!”. Yên Di trở mắt nhìn ngắm những tấm hình của bà rồi kêu lên.

Sau đó cô nhìn sang tấm hình ông và bà chụp cùng nhau được đặt trên tủ thấp bên cạnh giường: “Bà nội à, sợi dây chuyền trong bức ảnh này đẹp quá!”. Cô đưa mắt nhìn sang bà Nhã Miên nói: “Nó có phải là sợi dây chuyền mà bà đang đeo không?”

Bà Nhã Miên mỉm cười gật đầu nói: “Bức ảnh đó là khi ta mang thai ba chồng của cháu được năm tháng. Ta rất thích bức ảnh này vì có đầy đủ cả chúng ta và con trai cho nên ta và ông của cháu đều rửa nhỏ ra cho vào ví để lúc nào cũng mang theo bên người. Còn sợi dây chuyền đó là do ông nội cháu đã tặng nó cho ta. Nghe đâu được tìm thấy dưới đồng đồ nát của thành Trojan xưa.”

Yên Di tròn mắt nói: “Thành To-roa trong truyền thuyết sao? Như vậy thì đây đúng là bảo vật vô giá rồi.”

Bà Nhã Miên gật đầu nói: “Có vẻ như là vậy.”

Yên Di liền nói: “Như vậy thì ông thật sự rất yêu bà.”

Tinh Vân liền nói: “Tối hôm qua, em chạy đi đâu mất mà không nghe bà kể chuyện tình yêu lãng mạn của bà với ông ngoại. Cho nên bây giờ nghe đến thì tròn mắt ra như vậy.”

Yên Di trở mắt nói: “Ồ, thật sao?”. Yên Di quay sang nhìn bà Nhã Miên như dò hỏi. Bà Nhã Miên liền mỉm cười gật đầu.

Yên Di tiếc nuối nói: “Tối qua em bận ở dưới bếp học làm chè trôi nước với dì Thư chứ bộ. Chị Tinh Vân, khi nào kể lại cho em nghe đi.”

Tinh Vân liền nói: “Đợi khi nào chị rảnh đã. Hay em nói Thừa Hiên kể cho em nghe đi. Chị nghe Nam Phong nói tối qua ông ngoại cũng kể chuyện tình yêu của ông bà cho bọn họ nghe đó.”

Yên Di liền bĩu môi tỏ vẻ nuối tiếc không vui. Kêu Cao Thừa Hiên kể cho nàng nghe chuyện tình yêu khác nào kêu hán mặc váy múa cho nàng xem. Chuyện không thể xảy ra. Nhưng lúc này trong đầu nàng lại hiện ra hình ảnh của Hoàng Gia Khiêm. Ông chú ấy nhìn mặt khó đăm đăm nhưng có vẻ dễ dục. Chỉ ít hán cũng chịu nói chuyện với nàng. Cũng không tranh ăn với nàng.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62-2: Kết hôn(II)

Bà Nhã Miên thấy Yên Di có vẻ không vui liền khen nài: “Hôm qua Yên Di làm chè trôi nước rất ngon. Thừa Hiền cưới được cháu đúng là có phúc.”

Yên Di nghe xong không những không vui mà mặt còn xị hơn. Bà Nhã Miên ít nhiều đoán được có nội tình nhưng bà không vội đề cập đến. Bà liền đổi đề tài: “Ta vốn không biết nấu ăn gì hết. Từ lúc sống cùng chỉ có ông các cháu nấu cho ta ăn. Cho nên ta nghĩ tìm được người phụ nữ thích nấu ăn là chuyện rất đáng quý.”

Tinh Vân cũng bồi thêm vào: “Quả thực Yên Di làm chè trôi nước rất ngon. Lần sau chị phải đến Cartagena để em dạy chị mới được.”

Yên Di phấn khích cầm tay Tinh Vân nói: “Chị sẽ đến Cartagena thăm em sao? Thật tốt quá!”

Tinh Vân mỉm cười xoa đầu cô: “Nhìn em kìa, có cần vui đến vậy không? Nếu em thích thì lúc nào cũng có thể đến đây thăm chị mà.”

Yên Di đáp ngay: “Nhưng em không có tiền.”

Bà Nhã Miên và Tinh Vân tròn mắt nhìn cô. Đường đường là thiếu phu nhân Cao gia lại không có tiền.

Yên Di xị mặt, ngâm ngùi kể lại hoàn cảnh làm vợ của Cao Thừa Hiền. Cô được nuôi được cho ăn, cho mặc nhưng không được ra ngoài cũng không được cho tiền. Tinh Vân lập tức nhớ đến thời gian cô bị Đoàn Nam Phong nuôi nhốt, nhưng chỉ ít Nam Phong đối xử rất tốt với cô. Anh đưa cho cô thể tín dụng không giới hạn, mua xe cho cô, mua công ty cho cô làm việc, mua nhà cho cô ở. Còn cái thằng chết bầm Cao Thừa Hiền này lại đối với Yên Di như vậy.

Bà Nhã Miên nghe xong cũng sợ hết hồn hỏi: “Hai đứa con chưa từng động phòng sao?”

Yên Di ngây ngô hỏi lại: “Động phòng sao? Con không biết.”

Tinh Vân và bà Nhã Miên thở dài trước độ ngốc của cô. Hình như trong não cô nàng này ngoại trừ ăn thì không có cái gì khác tồn tại hết.

Tinh Vân liền nói: “Tức là hần có ngủ cùng em hay không?”

Yên Di lắc đầu nói: “Không có, em nghe mấy chú bác bên cạnh anh ấy nói là anh ấy hay ngủ cùng các chị khác ở ngoài. Cũng rất ít về biệt thự Cielo.”

Tinh Vân và bà Nhã Miên nghe xong muốn trào máu. Tại sao bà lại có thằng cháu nội mất dạy như vậy và đứa cháu dâu ngây ngô đến vậy? Bà Nhã Miên lắc đầu: “Không được rồi, kiểu này thì cho dù chị Phụng có đi cầu tự đến kiếp sau chúng ta cũng không có chất để bồi.”

Yên Di xị mặt, cô không phải không thương bà bác chồng này của cô mà là cô cũng không biết phải làm sao. Cô tuy ngốc nhưng vẫn biết nam nữ nói chuyện chưa đến mười câu, gặp mặt nhau chưa đến mười lần trong cả năm sẽ không thể có em bé.

Ngay lúc này thì tiếng gõ cửa phòng vang lên, Tinh Vân ra mở cửa thì nhìn thấy ông ngoại cô gương mặt hồng hào rạng ngời. Tinh Vân lễ phép cúi đầu chào ông. Ông liền nói: “Mấy bà cháu ở đây sao?”

Tinh Vân gạt đầu nhường đường cho ông bước vào rồi cũng kéo Yên Di ra ngoài.

Ông quay ra khóa chặt cửa phòng lại rồi quay vào phòng bé bà Nhã Miên lên giường. Nhiều năm tu hành ăn chay kham khổ khiến cả người bà nhẹ tênh nhưng gương mặt vẫn quý phái như ngày nào.

Ông neho mắt nhìn bà, vuốt ve gương mặt hồng hào nay đã có thêm nhiều nếp nhăn: “Nhã Miên, cuối cùng chúng ta đã kết hôn rồi.”

Bà Nhã Miên mỉm cười tựa vào vòm ngực của ông thở thê: “Em chờ ngày này đã chờ rất lâu rồi.”

Ông cầm tay bà, hai chiếc nhẫn vừa trao nhẹ va vào nhau phát ra tiếng động nhỏ như một chứng nhân cho tình cảm của hai người.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63-1: Động phòng(H) (I)

Buổi tối mùa thu mát mẻ, những cơn gió nhẹ từ hồ nước róc rách bên ngoài thổi lửa qua tấm rèm mỏng trong phòng. Tấm thân rắn chắc liên hồi nhấp nhô mê đắm trên thân hình người phụ nữ xinh đẹp. Từng âm thanh nỉ tình trong phòng phát ra hòa hợp với nhau đầy mê hoặc.

“Bé con, sao lần nào em cũng mê hoặc anh như vậy?”

“Đáng ghét, sao lần nào anh cũng phải mấy lần mới cho em ngủ?”

“Vì anh muốn em, lúc nào cũng muốn.”

Tinh Vân mỉm cười đẩy cái tên tham ăn ra khỏi người cô. Sau đó nhanh chóng kéo chăn lại che thân. Đoàn Nam Phong nhìn thấy liền cười nói: “Sợ anh nhìn thêm một chút thì em sẽ bị thiệt hay sao?”

Tinh Vân héch mửi nói: “Không cho nhìn, không thì tối nay em lại không được ngủ.”

Người nào đó liền cười lớn, kéo cô vào lòng vuốt ve: “Bé con, em còn phải chiều anh nhiều. Ít nhất là năm mươi năm nữa.”

Tinh Vân thè lưỡi, nghĩ đến tương lai cho hấn “đề đầu cười cồ” bắt nạt mình thêm năm mươi năm nữa tự nhiên cô nổi gai óc.

“Không lâu vậy chứ?” Cô xụ mặt hỏi lại.

Đoàn Nam Phong vuốt ve hai đùi non trơn mềm như tàu hũ của nàng, tình tứ nói: “Sẽ lâu hơn đấy. Con người càng ngày càng sống thọ. Cũng có nhiều thuốc tốt. Anh lại chăm chỉ tập thể dục cho nên sẽ không dễ buông tha cho em đâu.”

Những chữ cuối hấn nói nhẹ giọng, kéo dài ra đầy ám muội lại dúi miệng vào cổ nàng hôn nhẹ khiến Tinh Vân so cở rụt vai lại cười hồ hớ.

“Suyt, đây là nhà họ Cao, không phải Nam Uyển. Căn nhà này xây theo kiến trúc mở cho nên cách âm không tốt. Khi nào cưới em về, chúng ta tha hồ.” Đoàn Nam Phong thò thè vào tai nàng, tay hấn vẫn không quên ve vuốt hai quả đồi trước mặt.

“Hôm nay là tân hôn của ông bà ngoại, Nam Phong anh nghĩ xem, ông bà ngoại có vui về như hai chúng ta không?” Tinh Vân nhìn vắn vợ lại buộc miệng hỏi.

“Anh nghĩ là có.” Nam Phong vừa ve vuốt cơ thể nàng vừa nói.

Tinh Vân kinh ngạc hỏi: “Sao anh nghĩ vậy? Ông bà ngoại đều đã lớn tuổi rồi.”

Đoàn Nam Phong ngẩng mặt lên nhìn nàng nói: “Kể cho em nghe một chuyện. Vài hôm trước, khi hay tin ông ngoại cưới vợ, một vài người bạn làm ăn lâu năm của ông ngoại hẹn ông đi đánh golf. Lúc đó, anh Khiêm đang ở Chicago, còn ba em cũng đang bắt tay vào làm dự án Emerald ở vịnh Xanh bên Chicago. Cho nên, ông nói anh đi cùng. Nói về tài đánh golf thì ông em thực sự là cao thủ. Còn trên thương trường còn là sát thủ nữa. Anh đã chứng kiến cách ông em làm việc và anh thực sự phục ông ngoại em.”

Tinh Vân như mất kiên nhẫn liền nói: “Nam Phong, anh nói vào trọng tâm được không? Đừng ca ngợi ông ngoại em nữa.”

“Được, được, bà xã...” Đoàn Nam Phong thấy nàng mất kiên nhẫn liền ôm eo thon của nàng dỗ ngọt.

“Sau vài lượt golf, bọn họ liền ngồi nghỉ trong sảnh và nói chuyện. Trong đó có Johnny, ông này là cháu thừa kế đời thứ ba của tập đoàn năng lượng lớn. Ông nội ông ta trước đây là một trong năm tỉ phú đầu tiên của nước Mỹ, nhưng đến đời ông ta thì nó không còn được như vậy nữa. Ông này lớn tuổi hơn ông ngoại em luôn. Nhìn đầu ông ta không còn sợi tóc, cộng thêm râu trắng, lưng còng, bụng phệ, da nhăn, anh đoán ông ta cũng phải tám mươi rồi. Không có chút gì cường tráng như ông ngoại cả. Vậy mà bên cạnh ông ta là một cô gái rất trẻ, nhỏ tuổi hơn em. Lúc đầu anh cứ nghĩ cô ta là cháu ông ấy nhưng sau mới biết đó là cô vợ bé ông ta vừa cưới về. Vì bị con cháu trong nhà phản đối cho nên không dám công khai đi đăng ký. Chỉ dám mang đi giới thiệu ra oai với những ông già khác.”

Tinh Vân há hốc mồm như không thể tin được. Đoàn Nam Phong thờ dài nhớ lại cảnh tượng lúc cô nàng bên cạnh Johnny liếc mắt đưa tình với anh tự nhiên anh muốn nôn. Đoàn Nam Phong anh tuy không phải người ăn chay nhưng từ khi ở cạnh Tinh Vân, anh nhìn cô nào cũng như bộ xương và tốt nhất là đừng ai giờ trò với anh. Nếu không anh càng khinh thường hơn.

“Nghe tin Hoàng lão gia lấy một ni cô hoàn tục, bọn người chúng tôi thật phục sát đất.”

“Phải đó, tôi nghe nói trong đạo Phật, người xuất gia có lòng tu sắt đá, cắt đứt mọi ham muốn. Không ngờ Hoàng lão gia bảo kiếm chưa mòn có thể khiến người ta hoàn tục.”

Hoàng lão gia vừa nhấp ngụm trà vừa ăn bánh không bỏ vào tai bất kỳ lời nào. Cho tới khi Johnny lên tiếng: “Hoàng Thòi, cậu cũng thật là. Đàn bà trên Thế Giới này nhiều như vậy. Với địa vị của cậu muốn đàn bà dâm dăng cỡ nào mà không có. Như Sally của tôi đây này...” Johnny vừa nói vừa quay sang nhìn cô gái như động vật không xương ườn ẹo bên cạnh. Tay hắn tiện thể sờ lên cặp mông căng tròn của cô, vỗ nhẹ một phát vang ra tiếng kêu.

“Các người nhìn xem, cô vợ mới cưới này của tôi muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn dáng người có dáng người, kỹ năng trên giường thì khỏi phải bàn. Phục vụ cực kỳ tốt. Mà tôi cũng chỉ bỏ ra số tiền nhỏ cưới về.”

Cả đám đàn ông già trẻ xung quanh kháo nhau cười, sau đó lại nhìn sang cô vợ của Johnny. Cô ta như không để ý đến thị phi xung quanh, ngồi luôn vào lòng Johnny.

Lão Johnny lại lên giọng cha chú dạy đời: “Hoàng Thòi à, đừng nói tôi dạy cậu. Chúng ta ở tuổi này rồi, sống chết không biết lúc nào. Còn được thì cứ tận hưởng đi. Bây giờ nhiều cô gái trẻ như vậy, sao cậu không chọn. Ném được mùi vị da thịt thanh xuân thì chúng ta cũng trẻ ra.” Nói xong Johnny nháy mắt với Sally bước sang chỗ của Hoàng lão gia. Khi đi ngang qua Đoàn Nam Phong, cô ả liền nháy mắt với anh nhưng Đoàn Nam Phong không may may để tâm khiến ả mất hứng tiến về phía Hoàng lão gia. Đôi tay tròn mềm bắt đầu chạm vào vai của Hoàng lão gia xoa nắn.

- -----

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63-2: Động phòng(H) (II)

Khi đi ngang qua Đoàn Nam Phong, cô ả liền nháy mắt với anh nhưng Đoàn Nam Phong không may may để tâm khiến ả mất hứng tiến về phía Hoàng lão gia. Đôi tay tròn mềm bắt đầu chạm vào vai của Hoàng lão gia xoa nắn.

Johnny lại nói tiếp: “Thấy thế nào? Có phải rất thoải mái không? Sally của tôi là nhân viên massage số một đấy. Nhờ cô ấy mà tôi thấy toàn thân không còn đau nhất nữa. Sinh lực cũng căng tràn.”

Không thấy Hoàng lão gia có động tĩnh gì, Johnny nghĩ ông đã bị Sally mê hoặc liền lên tiếng nói về bà Nhã Miên: “Nếu cậu thích tôi sẽ cho cô ấy sang chỗ cậu mấy hôm. Thích luôn tôi sẽ tặng luôn. Hà có gì lại bỏ ra cả núi tiền đi cưới bà ni cô già còn liệt cả hai chân? Tôi thấy cũng xót talhy cho cậu.”

Hoàng lão gia vừa đưa chén trà đến miệng liền ném thẳng chén trà nóng vào ngay trán của Johnny. Chuẩn xác không gì bằng khiến Đoàn Nam Phong ngẩng người bội phục. Sau đó đưa mắt liếc nhìn Sally phía sau: “Cút đi cho ta. Loại đàn bà dơ bẩn như vậy cũng có thể chạm vào ta hay sao? Chưa hết, còn dám so với Nhã Miên của ta. Các người chán sống rồi hả?”

Từng lời của Hoàng lão gia nói ra không nhanh không chậm nhưng có uy lực đáng kể. Cả đám người xung quanh sợ hãi, không ai dám đến gần hay tỏ ra quan tâm Johnny.

Hoàng lão gia đứng dậy nhếch môi nói: “Johnny, bây giờ tôi đã hiểu vì sao tập đoàn của ông ngày càng lụi bại. Tôi khuyên ông một câu, đàn bà là rắn độc, tốt nhất nên tránh xa. Trong mắt Hoàng Thòi tôi chỉ có Cao Nhã Miên, ông đừng tưởng đem thứ rác rưởi này đến lấy lòng tôi thì dự án của tập đoàn ông sẽ được tôi thông qua. Tôi chính thức nói với ông, bất kỳ ai có ý nghĩ không tôn trọng người phụ nữ của Hoàng Thòi tôi thì kẻ đó mãi mãi là kẻ thù của Hoàng Thiên.”

(Lời tác giả: Ông ngoại à, ông soái quá đi!)

Nói xong, ông cùng Đoàn Nam Phong thẳng lưng bước ra ngoài. Những người khác bị dọa cho sợ một lúc sau mới dám rời đi.

Tinh Vân nghe kể đến đây thì phấn khích kêu lên: “Ông ngoại thật tuyệt! Em nghĩ lúc trẻ chắc ông cũng là “đại soái ca” trong thôn chứ không phải đùa.”

Đoàn Nam Phong mỉm cười hỏi: “Vậy còn anh?”

“Anh sao? Đương nhiên thua xa ông ngoại em. Cả ngày chỉ biết đùa bốn phụ nữ. Đâu có như ông ngoại em, nhất mực chung tình.”

Đoàn Nam Phong đưa tay gỡ đầu: “Bé con, anh không có đùa bốn phụ nữ. Một lần thử với em đã khiến anh hiểu cái gì là đùa với lừa. Đến bây giờ thì nghiệm em không lỗi thoát luôn.”

Sau đó hán liền xốc chăn của nàng ra, cúi đầu xuống hôn lên cơ thể đẹp như ngọc tạc của nàng.

...

Sáng hôm sau, Hoàng lão gia mở mắt, thấy bên cạnh là một khoảng trống. Trong lòng ông lại dấy lên lo sợ. Bao nhiêu năm ông đều đã quen ngủ một mình nhưng tối qua ông đã có bà bên cạnh. Bây giờ không nhìn thấy bà đâu ông cảm thấy hoang mang và lo sợ mộng đẹp tan biến nhanh như nhiều năm trước đây.

Vẫn như trước đây, ông lao ra khắp các nơi trong biệt thự tìm bà.

“Nhã Miên, em ở đâu?”

“Nhã Miên, mau trả lời anh.”

Sau hơn mười lăm phút ông không tìm được bà, tự nhiên tinh thần của ông bị tụt xuống số không.

Ông ngồi phịch xuống ghế, sau đó liền đứng dậy khoác áo đi ra cái am phía sau vườn.

Vừa bước vào cổng, ông đã nghe tiếng bà gõ chuông niệm Kinh. Ông thở phào nhẹ nhõm. Nhã Miên của ông thì ra vẫn ở đây. Ông đẩy cửa bước vào từ phía sau ôm chầm lấy bà. Áp đầu lên vai bà, khẽ khàng nói: “Em làm anh lo lắng lắm, có biết không?”

Bà Nhã Miên dừng niệm Kinh, buông dùi gõ xuống bàn quay sang hỏi ông: “Hoàng Thời, anh không sao chứ. Anh lo lắng chuyện gì?”

Hoàng lão gia không nói gì, đứng lên đẩy xe lăn của bà đi thẳng ra cửa. Bà Nhã Miên không hiểu ông làm gì liền lớn tiếng kêu lên: “Hoàng Thời, anh làm gì vậy, em còn chưa cởi áo tu ra nữa.”

Ông liền dừng lại, cởi áo sơ cho bà rồi đem treo lên tủ, sau đó lấy áo khoác choàng lên người bà. Động tác của ông thoăn thoắt từ đầu đến cuối không nói câu nào. Bấm thang máy lên lầu, ông nhanh chóng đẩy bà vào phòng ngủ. Bà Nhã Miên có chút lo sợ, ngơ ngác nhìn ông, không hiểu sao ông lại giận dữ.

Chưa đợi bà lên tiếng, ông đã bế thốc bà đặt lên giường. Sau đó áp mặt gần mặt bà, hai mắt nhìn sâu vào mắt bà không nói tiếng nào. Bà Nhã Miên liền lí nhí nói: “Hoàng Thời, sau này đừng bế em lên cao như vậy, xương của anh sẽ không chịu nổi.”

“Em quan tâm tôi sao?”

Bà Nhã Miên chưng hửng nhìn ông khó hiểu.

“Cao Nhã Miên, tôi nói cho em biết, bốn mươi tám năm trước tôi đã nói gì? Em đã quên hay sao?”

Bà Nhã Miên như bừng tỉnh nhớ lại cái lần đó tự nhiên bà toát mồ hôi lạnh. Hoàng Thời ông sẽ không đối với bà như vậy nữa chứ?

Chưa đợi bà có câu trả lời ông liền cúi xuống hôn lên môi bà. Sau một lúc bà mới thỏ thẻ nói: “Hoàng Thời, em đã biết sai rồi. Sau này em sẽ không bao giờ rời giường trước anh nữa, cũng không dám bỏ trốn. Anh đừng phạt em như cái lần đó được không? Tí nữa chất ngoại sang thì em phải làm sao gấp tụi nó đây?”

Bà nói một hơi dài khiến Hoàng lão gia muốn giận cũng không nổi giận. Bỗng nhiên ông phì cười: “Tiểu yêu tinh, xem ra em chưa bị chứng đãng trí người già. Vẫn còn nhớ rõ lời tôi nói cũng nhớ rõ chuyện năm đó. Coi như tha cho em.”

Bà Nhã Miên thở phào. Người đàn ông này là khắc tinh của đời bà. Bao nhiêu năm rồi mà bà vẫn sợ ông như vậy.

Sau khi nấu xong bữa sáng, Hoàng lão gia cẩn thận bày ra bàn và ngọt ngào đút một miếng cháo rau vào miệng bà. Bà mở hé miệng đón lấy, sau đó liền nói: “Hoàng Thời, anh vẫn nấu ăn ngon như vậy.”

“Em vẫn thích là được rồi.” Hoàng lão gia cười đến ngọt ngào. Từ lúc tóc xanh đến khi tóc bạc ông đều tự tay nấu ăn cho Nhã Miên của ông. Ngày trước hai người vì trốn người nhà họ Cao mà họ đã không thuê bất kỳ người làm nào. Lúc đó, sau khi đi làm về ông đều đảm đương mọi việc lớn nhỏ trong nhà như nấu ăn quét dọn giặt giũ cho bà. Cao Nhã Miên vốn là tiểu thư đài các sùng bái các sủng tử trong trướng nên không hề biết làm gì cả. Hoàng Thời ông

lúc đó không những không thấy cực khổ mà còn thấy hạnh phúc khi được ở bên bà. Bây giờ chân của bà đi lại khó khăn ông cũng lại một mình chăm sóc bà. Hai người già muốn có đời sống riêng tư nên không chịu thuê người giúp việc. Cuối cùng thành ra mỗi cuối tuần Tinh Vân đều sang làm giúp việc cho ông bà ngoại trong khi ba mẹ cô đang tận hưởng cuộc sống như thần tiên ở Chicago. Nhìn thấy Tinh Vân như vậy, Đoàn Nam Phong anh cảm thấy nhiều hơn cảm thấy cũng ra tay lau chùi nhà cửa, giặt giũ rồi phụ vợ nấu cơm trong khi “tiểu soái ca” chơi đùa cùng ông bà.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Cưới gả om sòm

Chừng một tháng sau ngày đăng ký kết hôn của bà Nhã Miên, Cao lão phu nhân liền ghé sang thăm biệt thự Nhã Miên. Bà đem theo rất nhiều thứ bánh trái, tơ lụa, vàng ngọc, món ăn ngon, nhân sâm, thuốc bổ, tổ yến...đến đến mấy táp đầy. Bà Nhã Miên nhìn thấy không hiểu chuyện gì liền hỏi: “Chị à, chỗ này của em quanh năm ăn chay. Anh ấy cũng ăn chay cùng em. Chị mang nhiều thứ như vậy đến đây làm gì?”

Cao lão phu nhân gương mặt rạng rỡ nói: “Chị biết hai đứa tình thâm tu hành cho nên chị mang món ngọt không đó chứ. Nào, mau mở ra ăn thử xem.”

Hoàng lão gia lúc này mới lên tiếng: “E là chị đến đây là có ý khác.”

Cao lão phu nhân cười lớn: “Dượng thật hiểu biết ý người. Bây giờ chúng ta là người một nhà chị không dài dòng nữa. Cuộc đời này của chị làm quả phụ cũng gần năm chục năm. Về già an ủi nhất là có đứa con trai như Hiền Minh, vừa đẹp trai lại tài giỏi còn nhất mực chung tình với con gái em. Bây giờ hai đứa nó nói cái gì mà sống hiện đại chỉ cần đăng ký cho đơn giản không muốn bày vẽ. Bà già như ta nghe không lọt tai. Ta có duy nhất một thằng con, chờ dài cổ mới được ngồi sui. Ta không tổ chức linh đình đủ “tam thư lục lễ” coi sao đáng. Dượng nói phải không?”

Bà Nhã Miên che miệng cười. Thì ra là chị dâu của bà đang chán không có trò gì chơi muốn tổ chức lễ cưới cho con trai nên mới sáng sớm đã ăn mặc đẹp để mang lễ vật sang nhà bà.

Hoàng lão gia nghe xong cầm tay bà Nhã Miên hỏi: “Nhã Miên, em thấy thế nào?”

Bà Nhã Miên liền nói: “Kim Minh và Hiền Minh khó khăn lắm mới được ở bên nhau. Dù sao hai đứa cũng là nhân vật có tiếng tăm, cũng nên chính thức công bố danh phận.”

Hoàng lão gia cười nói: “Nói hay lắm! Vậy ta đi chọn ngày vậy.”

Cao lão phu nhân liền khoác tay: “Không cần chọn, hôm qua ta vừa đi xem ngày ở chùa Liên Hoa, sư huynh của Nhã Miên nói ngày này tháng sau là ngày đại cát đại lợi. Ta vui mừng quá không ngủ được, sáng phải sang đây sớm bàn chuyện với hai người.”

Hoàng lão gia cười nói: “Chị nên nói với hai đứa nó để tụi nó thu xếp công việc ở Chicago quay về Los Angeles.”

Cao lão phu nhân phấn khích nói: “Bây giờ ta bay luôn sang đó bắt hai đứa về cùng chuẩn bị hôn lễ.”

Hoàng lão gia và bà Nhã Miên vui vẻ tiễn Cao lão phu nhân lên xe thì ngay sau đó một đoàn xe khác lại đến.

Người trên xe bước xuống cũng cả mấy chục táp như vừa rồi. Dẫn đầu là Đoàn lão phu nhân và bà Catherine, còn tiểu soái ca thì bị nhốt ở nhà trẻ rồi không cho đi bàn chuyện đại sự của ba mẹ.

Hai người vui vẻ tiến vào sảnh lớn trong biệt thự Nhã Miên. Vừa nhìn thấy Hoàng lão gia và bà Nhã Miên, Đoàn lão phu nhân liền vui vẻ chào hỏi. Dù Đoàn lão phu nhân là hàng xóm thân thiết của mẹ bà Kim Minh nhưng sau khi nghe câu chuyện cảm động của hai người, bà không những không ác cảm với bà Nhã Miên mà còn thấy đồng cảm với bà.

Đoàn lão phu nhân vừa ngồi xuống ghế liền vào thẳng vấn đề.

“Hoàng Thời à, năm xưa chồng tôi và ông cùng nhau lập nghiệp. Hai gia đình chúng ta vừa là đồng hương vừa là tri kỷ. Tôi đã có nói chuyện này trước đây trên tàu Nebula rồi, Kim Minh và Nhất Phương nhà tôi không thể đến được với nhau vậy thì hãy để cho hai đứa cháu của chúng ta ở bên nhau. Ông trời xuôi khiến hai đứa nhỏ Tinh Vân và Nam Phong này lại quần quýt yêu thương nhau. Mỗi lòng duyên trời định này không chê vào đâu được. Hôm nay tôi và mẹ của Nam Phong qua đây cũng là muốn thuận nước đẩy thuyền cho hai đứa nó nên duyên vợ chồng để chúng ta có thêm nhiều cháu chất. Ông bà thấy thế nào?”

Hoàng lão gia lại cười nhìn vợ khẽ hỏi: “Nhã Miên, em thấy thế nào?”

Bà Nhã Miên cười duyên nói: “Em thấy rất tốt. Cũng đến lúc gả Tinh Vân cho Nam Phong để gia đình ba người đoàn tụ. Nhìn Nam Phong ở lì bên nhà họ Cao em cũng không nề.”

Hoàng lão gia mỉm cười nói: “Nói hay lắm! Vậy thì theo ý em đi.”

Đoàn lão phu nhân liền nói: “Tốt quá! Tốt quá! Tôi đã coi được ngày tốt rồi.”

“Là ngày này tháng sau phải không?” Hoàng lão gia và bà Nhã Miên đồng thanh đáp.

Đoàn lão phu nhân tròn mắt: “Sao hai người lại biết?”

Bà Nhã Miên cười nói: “Lúc này Cao lão phu nhân cũng vừa ở đây về. Chúng tôi đã quyết định chọn ngày này tháng sau cho ba mẹ Tinh Vân rồi. Có lẽ phải để chờ đợi rồi.”

Đoàn lão phu nhân liền nói: “Không hề gì, không hề gì. Ba mẹ Tinh Vân quyết định kết hôn là chuyện vui mà. Chúng tôi nghe mà cũng thấy vui vẻ theo.”

Bà Catherine mỉm cười nói: “Lúc sáng cháu và mẹ có sang thăm biệt thự của Cao gia nhưng không gặp được Cao lão phu nhân. Hóa ra bác ấy sang đây bàn chuyện hôn sự của Kim Minh và Hiền Minh. Nói vậy thì phải chúc mừng nhà họ Hoàng niềm vui tràn ngập rồi.”

Cả bốn người vui vẻ cười lớn trong phòng khách rộng lớn nhưng ảm áp của biệt thự Nhã Miên.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65-1: Rời đi (H nhẹ)(I)

Lưu Viễn từ ngày quay về Los Angeles cũng chỉ ở trong biệt thự nhà họ Cao chứ không hề quay lại nhà của bà Fancy. Mọi liên lạc của hai người đều thông qua luật sư. Lưu Viễn vì đền ơn cứu mạng của bà Fancy và phí sau ly hôn đã để lại Viễn Phương và toàn bộ bất động sản một tay ông gây dựng cho bà Fancy và Lưu Trọng Thiên. Tám phần trăm cổ phần của Đoàn Thị cũng để cho Lưu Uyển Linh. Ông cũng không truy cứu chuyện bà Fancy lừa dối mình. Ai cũng nói ông quá hào phóng với vợ cũ nhưng chỉ có ông là người biết rõ ông đã có được thứ gì.

Một tuần trước hôn lễ của bà Minh, Lưu Uyển Linh có đến nhà họ Cao tìm Lưu Viễn. Dù được thừa hưởng số tiền khổng lồ nhưng Lưu Uyển Linh nhìn rất nhợt nhạt và yếu ớt.

“Con không khỏe sao?” Lưu Viễn quan tâm hỏi.

“Ba, ba nhất định không tha thứ cho mẹ sao?” Lưu Uyển Linh nói mà như khóc.

“Uyển Linh, con nên hiểu quan hệ của ta và mẹ con.” Lưu Viễn nhẹ giọng an ủi.

Lưu Uyên Linh gật đầu: “Con hiểu, Tình Vân và bác ấy mới là gia đình của ba. Nhưng con không chịu nổi. Ba à, từ nhỏ con đã có ba bên cạnh. Chuyện gì cũng có ba giúp con lo cho con. Bây giờ con phải làm sao đây?”

Lưu Viễn xoa đầu Lưu Uyên Linh nói: “Cuộc sống vốn là vận động, con cần trưởng thành để thích nghi với nó. Không thể ỷ lại vào ai khác.”

Lưu Uyên Linh gật đầu, dù muốn hay không muốn cô cũng phải chấp nhận chuyện mình là đứa con hoang. Bao nhiêu năm sống trong vòng tay của người cha tốt như vậy, tạo hóa cũng đã rất ưu ái cho cô.

“Ba à, hôm nay con đến đây là muốn nói với ba rằng tám phần trăm cổ phần của Đoàn thị mà trước đây ba vì con giành lấy, con không cần nữa. Con trả lại nó cho ba và anh Nam Phong. Con đã suy nghĩ kỹ rồi. Con sẽ phải tự mình vươn lên trong cuộc sống. Không thể ỷ lại vào ba mà ngông cuồng sống bất chấp nữa.”

Lưu Viễn nghe trong lời cô có sự kỳ lạ liền nheo mắt nhìn cô thăm dò: “Ý của con là sao?”

Lưu Uyên Linh cúi đầu nói: “Con và mẹ sẽ về Malaysia sống. Anh Thiên và chị dâu không chịu đi cho nên họ sẽ sống tiếp ở Mĩ. Còn Viễn Phương mẹ cũng nói con giao lại cho ba. Mẹ chỉ cần ba, không cần bất cứ thứ gì khác.”

Lưu Viễn thờ dãi nói: “Ba chỉ cần bác Minh của con, cũng không cần bất cứ thứ gì khác.”

Lưu Uyên Linh nhắm mắt ngậm ngùi nói: “Trước khi đến đây con vẫn còn ôm một tia hy vọng ba sẽ vì con vì bao năm tình nghĩa với mẹ mà quay lại. Nhưng bây giờ thì... Thôi, con chào ba. Con đi!”

Lưu Viễn tiễn Lưu Uyên Linh lên xe. Nhìn bóng chiếc xe hơi khuất dần giữa hàng cây chuyển vàng giữa tiết trời thu, ông biết sẽ rất lâu thậm chí không bao giờ gặp lại cô nữa. Trong đầu ông hình ảnh đứa con gái nhỏ từ lúc mới sinh đến khi chập chững biết đi hiện ra ngây thơ và đáng yêu biết bao. Bao nhiêu năm qua ông thương yêu thậm chí dung túng cho cô. Giờ đây mọi thứ chỉ còn là hồi ức tốt đẹp.

“Thật ra con bé cũng rất đáng thương!”

Từ phía sau giọng bà Minh vọng đến khiến Cao Hiến Minh búng tỉnh quay người lại. Ông tháo cặp kính ra lau đi khóe mắt đỏ hoe. Bà Minh nhìn ông an ủi: “Nhà chúng ta lúc nào cũng rộng cửa chào đón con bé. Em tin một lúc nào đó nó sẽ quay lại tìm anh.”

Cao Hiến Minh khẽ gật đầu, không nói.

...

“Minh Minh, em thích không?”. Cao Hiến Minh cả người ướt đầm mồ hôi vuốt ve khuôn mặt của bà Minh đang nằm dưới thân mình.

Bà Minh khó khăn nói: “Chậm chút! Em hơi khó thở.”

Cao Hiến Minh liền dừng lại: “Từ từ thôi, em thử thở xem sao?”

Một lúc sau, gương mặt ông lại lo lắng nói: “Minh Minh, em thấy thế nào?”

Bà Minh mỉm cười nói: “Không sao rồi.”

Cao Hiến Minh thờ phào nhẹ nhõm. Minh Minh của ông bị mắc bệnh tim bẩm sinh, từ lúc quen nàng ông đã biết chuyện này cho nên luôn cẩn trọng đề dặt mọi chuyện, kể cả chuyện sinh hoạt vợ chồng với bà. Tuổi càng cao thì nguy cơ càng lớn khiến ông không sao yên tâm được.

Sau một hồi sênh ca, ông ngã vật ra bên cạnh bà thở dốc. Bà Minh kéo chăn che người lại nhìn sang ông nói: “Hiến Minh, ngày mai em sẽ sang biệt thự Nhã Miên ở. Từ mai cho đến ngày cưới chúng ta không thể gặp nhau đâu.”

Cao Hiến Minh phì cười vuốt nhẹ lên gương mặt xinh đẹp của bà: “Phiền phức thật! Một ngày làm sao anh chịu nổi.”

Bà Minh nghe xong liền cù vào nách ông: “Đáng ghét! Muốn cháu ngoại cười anh sao?”

Cao Hiến Minh liền nói: “Có cháu ngoại rồi còn phải chơi trò cô dâu chú rể. Như vậy cũng thôi đi. Còn bắt anh xa em đến tận một ngày. Đúng là hủ tục.”

Bà Minh hất mặt nói: “Anh không thích cưới em sao?”

Cao Hiến Minh thấy Minh Minh của ông khó chịu liền kéo bà vào lòng, cung chiêu nói: “Từ lần đầu tiên em chịu cho anh, anh đã mong đến ngày nhìn em mặc áo cưới. Làm sao có chuyện không muốn cưới em? Chỉ là không quen ngủ mà không có em thôi.”

“Lần đầu tiên của hai người sao?” Bà liền ngẩng ngơ nhớ lại chuyện xa vời ba chục năm trước. Lúc đó bà cũng còn khá trẻ, mới mười tám tuổi thôi. Tuy bà không đến mức chủ động như mẹ Cao nhưng cũng là bà ép cái ông khờ này yêu bà.

...

Năm đó, Dương Thiên Bình gặp khó khăn trăm bề. Để mưu sinh, công việc gì anh cũng nhận làm. Ngoại trừ làm tài xế cho nhà họ Cao, buổi tối anh còn làm phục vụ ở quán bar. Từ lần đầu tiên gặp Kim Minh, anh đã yêu nàng. Nhưng sự khác biệt về thân phận này khiến anh mặc cảm và tự ti. Anh dù dốc sức làm việc cỡ nào cũng không sao sánh nổi với xuất thân của Kim Minh. Thậm chí nhìn thẳng mặt Kim Minh anh cũng không dám. Tình cảm này chỉ biết chôn xuống tận đáy lòng, tránh mặt nàng đỏ trái tim bớt đau. Nhưng anh không ngờ, vào một buổi tối, Kim Minh lại đến quán bar nơi anh làm việc tìm anh.

Khi Kim Minh vừa xuất hiện đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều công tử giàu có nơi đây. Họ liền xán lại làm quen hỏi chuyện. Nhưng Kim Minh không hề để ý, chỉ một mực đi tìm anh. Điều này đã khiến cho bọn công tử con nhà giàu “thẹn quá hóa giận”, bọn họ bắt đầu động tay với Kim Minh.

Bình thường một bước Kim Minh đi ra đều có vệ sĩ bảo vệ nhưng lần này là do nàng tự ý đi để tránh bị ba mình biết được cho nên...

“Buông tôi ra!”. Kim Minh thét toáng lên khiến Dương Thiên Bình đang cầm khay rượu cũng buông xuống khi nghe thấy giọng nàng.

Anh nhanh chóng chạy đến chỗ Kim Minh. Nàng vừa nhìn thấy anh liền hô lớn: “Thiên Bình, cứu tôi!”

Dương Thiên Bình liền ra mặt giật tay nàng ra khỏi tay một tên công tử con nhà giàu. Hắn liền lên tiếng si nhục anh: “Cô gái, em đẹp như vậy, chỉ cần hầu hạ anh một đêm là em sẽ sung sướng cả đời. Sao lại đi theo thằng bồi bàn này? Haha...” Cả bọn xung quanh cười lên hô hô. Dương Thiên Bình nghe vậy liền bỏ tay bà ra. Kim Minh nhìn ông trân trối. Đám công tử ăn chơi được dịp còn cười lớn hơn: “Thấy không, nó biết nhục rồi kìa. Thằng hèn!”.

Bà Minh nghe có người xúc phạm đến ông liền tức giận mở ví cầm ra một xấp tiền đô dày cộp đập vào mặt tên công tử ăn chơi, hét lớn: “Số tiền này đủ cho mày cả đời mua xương ăn đó.Đồ thối tha!” Những người xung quanh nhìn thấy liền cười lớn. Sau đó họ xúm lại nhặt những tờ một trăm đô rơi xung quanh.

Sau đó bà liền cầm tay anh kéo đi. Dương Thiên Bình ngần ngại không đi. Số tiền lớn như vậy, anh không biết phải đi làm bao lâu mới có được nhưng Kim Minh thích vứt thì vứt luôn. Khoảng cách của anh và nàng ngày càng quá xa.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65-2: Rời đi (H nhẹ)(II)

Thấy Dương Thiên Bình không chịu đi, Kim Minh liền giở giọng cô chủ: “Anh có đi hay không? Tôi ở đây gặp chuyện gì anh không gánh nổi với ba tôi đâu.”

Dương Thiên Bình không muốn đi nhưng nghe dọa đến Hoàng lão gia thì chân liền hoạt động. Hoàng Kim Minh nhìn thấy ông như vậy thì không nhịn được cười. Đúng là đồ chết nhát!

Vừa ra khỏi quán bar, Dương Thiên Bình liền hỏi: “Tiểu thư, bây giờ để tôi giúp cô đón xe về nhà. Sau này cô đừng đi một mình đến những chỗ này nữa. Con gái đi đêm rất nguy hiểm!”

Hoàng Kim Minh nghiêng đầu hỏi: “Anh lo cho tôi sao?”

Dương Thiên Bình ngay ra, ấp úng nói: “Tiểu thư, cô là con gái duy nhất của chủ tịch. Cô có chuyện gì xảy ra như chúng tôi sẽ không gánh nổi.”

Hoàng Kim Minh mỉm cười nói: “Vậy thì đi cùng tôi đi. Nếu tài xế taxi đưa tôi đi đâu thì sao?”

Dương Thiên Bình ngốc nghếch nghĩ nghĩ một chút cũng thấy đúng. Sau đó liền nói: “Để tôi ra buồng điện thoại công cộng gọi cho quản gia Hạ.”

Bà Minh liền lấy cái điện thoại Motorola từ trong giỏ ra nói: “Nếu muốn gọi tôi đã gọi bằng điện thoại của tôi. Cần gì phiền đến anh.”

Dương Thiên Bình lại ngốc nghếch hỏi: “Vậy sao cô không gọi?”

Hoàng Kim Minh lém lỉnh nghiêng đầu nói: “Bởi vì hôm nay tôi muốn tự do đi chơi.”

“Đi chơi sao? Giờ này còn chỗ chơi sao?” Người nào đó lại làm thanh niên nghiêm túc.

Hoàng Kim Minh thấy anh ngốc quá liền hiểu ngay vì sao anh khó tìm được việc mặc dù học rất giỏi. Nhưng bà thích kiểu như vậy. Biết làm sao bây giờ. Đùa anh ta một chút. Nghĩ vậy, nàng liền nói: “Tôi chưa nghĩ ra nhưng bây giờ tôi rất đói. Tôi muốn ăn.”

Dương Thiên Bình nhìn quanh, hai ba giờ sáng kiếm đâu ra nhà hàng cho nàng ăn đây. Anh liền nói: “Tiểu thư à, hay về nhà ăn đi. Giờ này không có nhà hàng nào mở cửa hết.”

Hoàng Kim Minh bĩu môi: “Tôi không thể về nhà được. Nếu ba tôi biết tôi ra ngoài giờ này sẽ đánh gãy chân tôi. Nhưng tôi đói bụng quá. Làm sao đây?”

Nhìn Kim Minh vừa mếu vừa nói. Dương Thiên Bình đành nói: “Vậy thì về nhà trọ của tôi tạm vậy. Tôi nấu mì cho cô ăn.”

Hoàng Kim Minh thấy đã có người trùng bẫy liền phấn khích cặp tay anh nói: “Tốt quá, đi thôi!”

Dương Thiên Bình không cất bước mà lại ậm ừ: “Nhưng mà...”

Hoàng Kim Minh tròn mắt chờ anh nói hết câu đang ấp úng trong miệng.

“Nhưng mà...nhà của tôi rất là bẩn. Chỉ sợ làm dơ giày của cô.”

Hoàng Kim Minh nghe xong tự nhiên thấy lòng chùng xuống. Bà liền không hi hi ha ha nữa mà liền nghiêm túc nói: “Không sao, nếu anh ngại dơ giày của tôi thì tôi sẽ cởi giày ra và đi chân không.”

Dương Thiên Bình liền xua tay: “Không, không, bàn chân ngọc ngà của cô mà bị dây bẩn thì...”

“Thì sao?”, Hoàng Kim Minh nghiêng đầu chờ câu nói phía sau của anh. Nàng linh cảm đó là câu nàng muốn nghe.

“Thì tôi sẽ đau lòng lắm!”

Hoàng Kim Minh nghe xong liền cười mồm nguyệt. Tên ngốc này dụ riết cũng chịu nói rồi.

Sau đó, hai người vui vẻ đi về nhà trọ của Dương Thiên Bình. Suốt dọc đường đi nàng cứ cười tùm tùm. Cho đến khi đến trước cửa tòa nhà mà Dương Thiên Bình thuê thì nàng cười cũng không được. Tòa nhà cũ rích như sắp sập. Cầu thang dơ bẩn, cả đèn đi cũng không có. Hoàng Kim Minh không bao giờ ngờ rằng ở thành phố Chicago hào hoa hiện đại bậc nhất Thế Giới lại còn có một nơi như thế này.

Thấy Hoàng Kim Minh ngần ngại không dám bước vô. Dương Thiên Bình cũng áy ngại nói: “Hay là...chúng ta tìm nơi khác?”

Bà Minh liền lắc đầu nói: “Tôi thích nơi này.”

Dương Thiên Bình liền gật đầu, sau đó ngồi xuống cho bà Minh leo lên lưng mình: “Đèn cầu thang bị đứt rồi, cầu thang lại dơ và trơn. Cô mang đôi giày đẹp như vậy đi vào sẽ không tiện. Hãy để tôi cõng cô.”

Hoàng Kim Minh lần đầu tiếp xúc gần gũi với anh nhất cũng là lúc này. Nàng vòng tay qua cổ anh, ngồi lên lưng anh. Một tay xách đôi giày Chanel đắt giá, một tay bịt mũi lại để mùi hôi thối không xộc vào mũi.

Cánh cửa ộp ẹp cuối cùng cũng mở ra. Căn phòng nhỏ nhưng sạch sẽ. Xung quanh có rất nhiều sách. Chỗ anh thuê cái gì cũng phải chia sẻ nhưng được cái nhà vệ sinh và phòng tắm thì không cần chia. Nhưng bếp nấu ăn thì lại là bếp chung với những nhà xung quanh.

Trong gian bếp chung khá rộng, Dương Thiên Bình cặm cụi nấu mì và chiên trứng cho đại tiểu thư nhà họ Hoàng ăn. Vì tháng này anh chưa nhận lương nên chưa có đi siêu thị. Trong tủ chỉ còn một gói mì lại đem nấu cho đại tiểu thư ăn cho nên anh đành ngồi nhìn.

Tiện tay bút vãi cộng ngữ tự trồng bên cửa sổ, anh bỏ vào tô mì cho thêm phần sinh động. Anh ngồi nhìn Hoàng tiểu thư của anh ăn mì nóng ngon lành đến một lúc bao tử kêu lên đại tiểu thư mới ngẩng người ra nhìn anh.

Cô nhẹ đẩy tô mì về phía anh nói: “Tôi no rồi, anh ăn đi. Tôi muốn đi vệ sinh một chút.”

Dương Thiên Bình không nói gì, nhìn bóng cô rời khỏi phòng bếp, anh ngấu nghiến ăn mì. Qua khe cửa, nước mắt cô rơi xuống. Cô vốn không có đối gì cả. Thức ăn thừa mứa lúc dùng bữa tối nhìn đã phát nôn. Cô chỉ là thích trêu chọc anh chàng ngốc này nhưng không ngờ là đã chơi quá.

Sau khi ăn xong rửa dọn, Dương Thiên Bình quay lại phòng mình tìm Hoàng tiểu thư thì đã thấy cô đang trùm chăn nằm ngủ trên giường của mình. Căn phòng nhỏ không kê nổi thêm cái sofa. Anh chỉ đành ngồi lên ghế tựa chỗ bàn học cúi đầu ngủ.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Ma nữ hành động (H)

Khi vừa chợp mắt ngủ gật trên bàn do cả ngày làm việc mệt mỏi thì anh lại bị đánh thức bởi một bàn tay mềm mại. Anh nheo mắt ngẩng đầu lên thì nhìn thấy gương mặt phóng đại của Hoàng tiểu thư trước mặt mình. Cô nhìn gương mặt say ngủ của anh thì liền phì cười. Dương Thiên Bình vì yêu thích nàng cho nên rất kiên nhẫn với nàng, cũng không dám nổi giận với nàng. Anh liền hỏi: “Hoàng tiểu thư cô không ngủ sao?”

Hoàng Kim Minh giả dối cười rồi lại giả vờ làm ngủ: “Thiên Bình, tôi ngủ không được. Anh kể chuyện cho tôi nghe đi.”

Dương Thiên Bình buồn ngủ lắm, nhưng vẫn cố gắng dụi mắt quay lại nhìn cô hỏi: “Cô muốn nghe chuyện gì?”

Không cần nghĩ Hoàng Kim Minh đáp ngay: “Chuyện ma.”

Dương Thiên Bình từng người trước cô tiểu thư anh yêu. Nhìn nàng xinh đẹp, mong manh nhưng lại có tính cách và sở thích quái đản. Nhưng chịu thôi, ai bảo anh thích nàng. Lần này còn nhìn nàng gần như vậy. Mà chưa hết, nói đến chuyện nhìn mới thấy, hình như nàng mặc áo của anh.

Dương Thiên Bình ngốc nghếch, bị câu dẫn mà không biết. Anh ngoan ngoãn kể chuyện ma của học sinh lớp ba. Hoàng Kim Minh nghe mà chỉ muốn cười, không sợ tí nào nhưng vẫn giả đồ nhảy lên người anh ngồi, ôm cổ anh rồi hỏi: “Ma nữ có dùng bàn tay ấn vào vai nhà sư đó như thế này không?”

Từng ngón tay của nàng di chuyển khiến Dương Thiên Bình lạnh cả sống lưng. Mùi hương trên người nàng lan tỏa khắp không gian quanh hán khiến hán ngây ngất cứng đờ người. Thấy Dương Thiên Bình không nói gì chỉ như khúc gỗ ngồi yên, Hoàng Kim Minh láu cá hôn lên má hán một cái, sau đó đứng lên quay lại giường định ngủ tiếp nhưng “ma nữ” không ngờ “nhà sư” lại quay sang ăn thịt “ma nữ”.

Dương Thiên Bình thấy nàng nhấc mông lên liền đứng dậy bế nàng trên cánh tay rắn chắc của mình. Anh đặt môi lên môi nàng tham lam hôn ngấu ngiến. Hoàng Kim Minh vòng tay ôm chặt cổ anh, cũng hôn đáp trả lại nồng nhiệt không kém. Có thể nói đây là việc làm táo bạo và “ăn gan trời” nhất mà anh từng làm trước giờ.

Sau một lúc hôn sâu, anh đặt nàng đứng xuống, rồi môi ra và nói: “Xin lỗi, tôi đã không kiềm nén được.”

Hoàng Kim Minh nghe xong liền khó chịu nghĩ: “Dương Thiên Bình đáng ghét, anh ta lại còn thấy việc hôn mình là sai nữa cơ đấy. Đại tiểu thư sẽ cho anh nếm mùi.”

Vừa nghĩ xong, nàng liền lấy tay cởi một nút áo sơ mi trên người mình ra. Cảnh xuân trước mặt khiến người đàn ông nóng mặt. Sau đó nàng không nói gì, liền ngồi lên bàn học của hán rồi di chuyển đôi chân học ballet từ nhỏ đẹp như đôi đũa ngọc lên xuống mê hoặc.

Dương Thiên Bình không thể nào chịu hơn được nữa. Trước nay anh chưa từng dám nghĩ qua sẽ có lúc Hoàng tiểu thư gần anh đến như vậy. Anh yêu thích Kim Minh nhưng anh thật sự không dám có chút ý nghĩ nào bất kính với cô ấy. Nhưng nay cô ấy lại...mời gọi anh thì anh phải làm sao?

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: “Vì anh ngốc!” (H)

Cuối cùng Dương Thiên Bình nói: “Hoàng tiểu thư, cô đừng trêu ghẹo tôi tội nghiệp. Mong cô quay lại giường ngủ sớm.”

Hoàng Kim Minh nghe xong tức giận đứng lên lao đến chỗ của Dương Thiên Bình ôm anh thật chặt nói: “Dương Thiên Bình, anh là đồ ngốc nhất thế gian. Tại sao thích tôi mà không dám đụng vào tôi?”

Dương Thiên Bình đẩy nhẹ nàng ra: “Hoàng tiểu thư, cô và tôi khác nhau quá nhiều. Tôi không dám trèo cao.”

Hoàng Kim Minh vừa đau lòng vừa tức giận: “Nhưng tôi bắt anh trèo. Anh không trèo cũng phải trèo.”

Nói xong, nàng kéo hắn lại gần mình, khiêng chân lên say sưa hôn hắn. Tay nàng bắt đầu sờ soạng khắp cơ thể đang bất động của Dương Thiên Bình. Cho tới khi chạm phải nơi nào đấy đang nóng lên nàng mới thấy sợ hãi rút tay về, rồi khỏi môi hắn xấu hổ quay đi.

“Thiên kim tiểu thư các người vẫn thích lấy người nghèo chúng tôi ra chơi đùa như vậy sao?”

Hoàng Kim Minh nghe xong liền tức lắm, rõ ràng nàng thật lòng yêu hắn mà hắn dám nói như vậy. Nàng tức giận trừng mắt đấm vào ngực hắn mắng liên tục: “Đồ đáng ghét, tôi là thực lòng thích anh. Tôi cũng chưa từng đụng chạm người khác. Anh lại nói tôi thích chơi đùa. Không tin anh thử xem. Tôi là một xử nữ đó.”

Dương Thiên Bình kinh ngạc khi nghe lời khiêu khích của nàng. Nhưng vẫn không nói gì. Hoàng Kim Minh bắt hắn quay đi, không quên buông lại một câu: “Bỏ đi, dù sao anh cũng không dám.”

Lời vừa dứt hắn liền giữ tay nàng lại, nghiêm túc nói: “Nếu tôi nói với em, tôi dám. Em sẽ đồng ý chứ?”

Nàng như con mèo nhỏ rút tay về, mỉm cười khẽ gật đầu. Dương Thiên Bình mỉm cười ôm lấy nàng đặt lên bàn học của anh, từ từ kéo quần lót của nàng xuống. Hai má nàng đỏ hồng nhìn người đàn ông gương mặt đỏ bừng.

Anh khụy gối dưới chân nàng ngắm nhìn mũi hoa động nhỏ hẹp lúc lâu mới thốt lên được hai tiếng: “Đẹp quá!”. Sau đó, áp mặt vào gần hít hà và đụng chạm. Lần đầu tiên của cả hai người cứ ngây ngô như vậy cho đến khi chạm vào vật cản trở của nàng thì trời đã hừng sáng.

Thì ra nàng không hề đùa giỡn tình cảm với hắn. Sau này hắn mới biết cả đời nàng cũng chỉ yêu mình hắn. Chờ đợi hắn cưới nàng về nhà.

Sau một hồi phía dưới đau ê ẩm, nàng miễn cưỡng nằm xuống giường ôm hắn. Cơ thể nàng tuyệt diệu bao lấy hắn, từng cơn kích thích khiến hắn không chịu được nữa quay sang lần nữa đè nàng dưới thân thúc mạnh vào người nàng.

Nàng nắm tóc hắn vô đủ kiểu, miệng không ngừng phát ra âm thanh mị tình. Hắn hạnh phúc, miễn cưỡng nói trong hơi thở hồng hộc: “Tiểu thư, cảm ơn em đã cho tôi. Nói cho tôi biết làm sao để đền đáp món quà vô giá này của em.”

Người con gái kiều diễm ngây thơ của nửa giờ trước giờ đây đang tận hưởng mùi vị ân ái mơ màng nói: “Thiên Bình, gọi em là Minh đi. Em yêu anh. Tất cả của em sẽ là của anh. Á...thích!”

Dương Thiên Bình nhìn hai đỉnh hồng nhô cao của nàng đẹp đến mê hồn liền nâng niu sờ nắn và nói khẽ: “Em đẹp quá, Minh Minh!”

“Á, anh thích quá! Anh si mê em mất rồi.”

Hắn bị kích thích quá độ đã lần nữa phóng ra dục vọng trong người nàng. Đến sáu giờ sáng, đồng hồ báo thức trên bàn liền kêu vang. Cả đêm thức trắng khiến thể lực hắn mệt mỏi nhưng cảm giác thỏa mãn đã khiến tinh thần hắn phơi phới.

Hắn quay sang ôm nàng một lúc rồi nói: “Minh Minh, bây giờ anh phải đi giao báo cho người ta. Em ngủ thêm chút nữa nhé. Anh sẽ chiến sẵn trứng để trên bàn cho em. Hôm nay nhận được lương anh sẽ đi siêu thị mua thêm thức ăn. Tối nay anh sẽ nấu món ngon cho em ăn. Em thích ăn gì?”

Những lời chân thành cứ như vậy từ miệng anh nói ra. Nàng liền muốn rơi nước mắt nhưng nàng không để lộ ra sự thương xót anh. Như vậy anh sẽ tự ái và tự ti. Cho nên nàng chỉ ôm anh và nói: “Thiên Bình, sao anh lại đối tốt với em như vậy?”

Dương Thiên Bình quay sang ôm nàng, hôn lên gương mặt xinh đẹp của nàng: “Em nói cái gì đây! Chúng ta đã làm chuyện vợ chồng với nhau. Từ giờ em là vợ anh, anh phải đối tốt với vợ mình chứ?”

Suy nghĩ ngốc nghếch này của ông lúc đó khiến bà buồn cười nhưng bà yêu cái gã ngốc này. So với công tử hào hoa Đoàn Nhất Phương mà gia đình hứa hôn thì bà thà chọn người đàn ông mà bà tin là cả đời chỉ yêu bà. Cho nên khi nghe Tinh Vân nói rằng ông đã có gia đình mới bà đã sốc lắm. Thì ra bà nhìn nhầm người. Ông đã thay đổi. Ông lừa dối bà cho nên từ đó bà đâm ra hận ông. Suốt hai năm quay về Mĩ dù biết ông còn sống bà cũng không liên lạc với ông. Lúc lần đầu gặp lại ông trên con tàu Nebula, bà đã cao ngạo lạnh lùng nhìn ông. Bà những tưởng lửa lòng đã tắt và bản thân mình đủ mạnh mẽ để dù có gặp ông cũng sẽ xem như người xa lạ.

Từng lời bà nói, từng nét cười ngạo mạn của bà như dao nhọn đâm vào lòng ông. Cả cơ hội mở miệng giải thích bà cũng không cho ông. Cứ như vậy lạnh lùng ném cho ông cái nhìn khinh bỏ rồi quay đi.

Ông đau lòng, ông xót xa mà đi mượn rượu giải sầu. Khi kẻ ngốc như ông nhờ rượu mới có đủ dũng khí đến phòng đập cửa tìm bà thì khi gặp ông chỉ có thể nói được vài chữ: “Minh Minh, tha...lỗi...cho...anh!”

Sau đó thì nôn ra khắp phòng bà. Bà lắc đầu ngán ngẩm sai người lau dọn rồi đưa ông lên giường nằm. Nhưng bà không để người khác cời đồ ông mà tự tay cời hết đồ dơ của ông ra sau đó lau người cho ông. Ông vừa ngủ được một lúc thì Tinh Vân và Đoàn Nam Phong đến tưởng hai người họ đã phát sinh quan hệ. Đùa sao? Bà đâu có phải là người dễ dãi như vậy. Đến hôm sau chuyện đó mới xảy ra cơ mà. ^_^

“Thiên Bình, anh thật ngốc!”. Trước những lời của hân, bà không biết nói gì. Chỉ phụng phịu nói hân ngốc.

Nhưng Dương Thiên Bình không biết là ngốc bẩm sinh hay ngốc có luyện tập mà lại quay sang bà hỏi: “Em không nghĩ như vậy sao? Em đã là của anh rồi, anh phải chịu trách nhiệm với em không phải sao?”

Hoàng Kim Minh cười lớn nói: “Dương Thiên Bình, chúng ta đã sắp sang thế kỷ XXI rồi, anh còn nghĩ làm xong chuyện này phải chịu trách nhiệm sao? Quá cô hủ!”

Dương Thiên Bình nheo mày khó chịu: “Không cho em có suy nghĩ cấp tiến như vậy. Em đã là của anh rồi, sau này chỉ có thể cho anh thôi. Hoàng Kim Minh, anh nói em biết nếu em còn có suy nghĩ tự do trong chuyện này, tôi sẽ giết tất cả những người dám chạm vào em.”

Thấy hân nổi giận nàng liền xoa xoa mặt hân: “Thiên Bình, em xin lỗi. Em không phải có ý đó. Em thích anh, em đương nhiên chỉ làm chuyện này với anh mà thôi. Không bao giờ thay lòng. Nhưng...cái em muốn không phải là anh vì chịu trách nhiệm mà đối tốt với em. Cái em muốn là...tình yêu của anh.”

Nét mặt Dương Thiên Bình giãn ra, mỉm cười nhìn nàng yêu thương nói: “Minh Minh, nếu anh không yêu em, anh sẽ không làm chuyện này với em. Dương Thiên Bình anh không phải người tùy tiện. Em là người con gái đầu tiên và sẽ là duy nhất trong lòng anh.”

Hoàng Kim Minh vòng tay ôm lấy anh, thỏ thẻ: “Cám ơn anh đã dành lần đầu tiên của mình cho em.”

Dương Thiên Bình nghe xong cúi xuống hỏi: “Sao em biết đây là lần đầu của anh?”

Hoàng Kim Minh ôm bụng cười lớn nói: “Vì anh ngốc!”.

...

Đọc đến đây chắc các bạn cũng hiểu Tinh Vân giống tính ai rồi há. Khác hẳn với mẹ mình mạnh mẽ, thông minh, tinh quái. Tinh Vân di truyền tính cách của Cao Hiến Minh nhiều hơn. Vừa yếu đuối lại vừa hiền lành, có phần khờ khạo nữa. Cho nên cái anh Đoàn Nam Phong mới gọi là gặp may suốt ngày bắt nạt nàng.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68-1: Tiểu thư và kẻ lang thang (H nhẹ)(I)

Sau khi Dương Thiên Bình rời khỏi nhà, nàng cũng quay về biệt thự của nhà họ Hoàng ở ngoại ô Chicago. Vì còn sớm cho nên không ai phát hiện đại tiểu thư lúc gần sáng mới quay về. Đến tầm chín giờ, nàng vẫn bình thường xuống nhà ăn sáng với ba mình. Lúc này Dương Thiên Bình bước vào phòng khách đứng đợi để đưa ông đi làm. Nhưng Kim Minh vì biết tối qua anh ngủ ít cho nên đã nói hôm nay muốn đi chơi trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc. Hoàng lão gia bận trăm công nghìn việc không rảnh để ý đến cô, chỉ có chiều chuộng hết mực. Ông rút ra một tập tiền dày từ trong cặp ra khoảng vài chục ngàn đô la Mỹ đưa cho cô nói: “Con thích gì thì mua mang về trường cho các bạn. Mai ba lại cho thêm.”

Kim Minh nhận lấy mỉm cười. Sau đó Dương Thiên Bình ở nhà nhận trách nhiệm đưa tiểu thư đi chơi. Khi tài xế khác đưa Hoàng lão gia rời khỏi cổng cô liền nhảy mất với anh sau đó vù lên phòng thay đồ. Một lúc sau nàng xinh đẹp chạy xuống nhà hất mặt ra hiệu cho Thiên Bình đi lấy xe. Dương Thiên Bình mệt mỏi đi ra ngoài lấy xe, không biết hôm nay đại tiểu thư sẽ bày trò gì với anh.

Anh cẩn thận mở cửa xe cho cô, cung kính cúi đầu hỏi: “Hoàng tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

“Đòi Thiên Sứ.” Kim Minh đáp gọn.

Khu vực đòi Thiên Sứ nằm cách nhà không xa, chỉ khoảng mười dặm nhưng ba cô không bao giờ lui đến đây. Chỉ đơn giản vì nơi này là nhà cũ của cô và mẹ. Cho nên sau khi mẹ cô mất, ông bán luôn khu này.

Theo sự chỉ dẫn của Hoàng tiểu thư, tài xế Dương Thiên Bình cho chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước cửa một nhà nghỉ kín đáo dưới chân đồi. Hai người bước vào trong thuê một căn phòng đẹp và khoáng đãng. Dương Thiên Bình không hiểu tiểu thư của anh nói muốn đi chơi nhưng sao lại vô duyên vô cớ muốn đi thuê khách sạn làm gì.

Khi lên phòng, nàng mới nở nụ cười xinh đẹp nói: “Thiên Bình, đêm qua anh mất ngủ. Bây giờ hãy ngủ một chút đi.”

Dương Thiên Bình đứng bất động nhìn cô. Cô cứ ngỡ anh đang cảm động vì tấm chân tình của mình. Không ngờ anh lại nói: “Minh Minh, sáng giờ em bày nhiều trò như vậy chỉ là muốn anh lười biếng trốn việc hay sao?”

Hoàng Kim Minh ngẩng ra không hiểu tên ngọc này nói gì, nhưng vẫn cố giải thích: “Không phải, Thiên Bình à. Em thấy anh thiếu ngủ sợ anh lái xe không an toàn thôi.”

“Cám ơn em đã quan tâm đến anh, anh vẫn còn sức làm việc. Anh không muốn dựa vào quan hệ mà trốn việc như vậy. Anh không ngủ, anh ra ngoài đợi em.”

Hoàng Kim Minh bị tên ngọc này chọc tức chết khòh bốc lên tận đầu: “Dương Thiên Bình anh đứng lại cho tôi.”

Dương Thiên Bình quay lại hỏi: “Hoàng tiểu thư cô có gì cần dặn.”

“Anh đi qua đây.” Hoàng Kim Minh lạnh lùng ra lệnh. Dương Thiên Bình ngoan ngoãn làm theo. Vừa thấy anh đến gần nàng liền đẩy anh lăn ra chiếc giường êm ái, sau đó áp môi lên hôn anh. Thở thè vào tay anh: “Em muốn anh, cái này được coi là công việc không?”

“Không!”. Dương Thiên Bình lạnh lùng đáp.

Hoàng Kim Minh ngẩng ngơ tròn mắt hỏi: “Vì sao?”

“Anh không phải trai bao.” “Khúc gỗ” dưới người nàng đáp lại.

“Vậy tối qua anh làm gì?” Hoàng Kim Minh đánh đá hỏi lại, tay đã cời hết nút áo sơ mi của anh.

“Khúc gỗ” liền đính chính: “Lúc gần sáng làm chuyện đó với người yêu.”

Bà Minh phì cười: “Sợ anh rồi. Giờ làm tiếp đi.”

“Nhưng anh đang làm việc.”

“Ý anh là sẽ không chiều em.”

“Minh Minh, em có nguyên tắc chút đi. Đừng bắt trị như vậy.” Người nào đó đan tâm đẩy nàng ra.

Thấy nàng xì mặt hần liền thấy mình quá đáng cho nên nhẹ giọng an ủi dỗ ngọt nàng: “Ngao,tối nay anh lại làm em có được không?”

“Không!” Người nào đó quay mặt đi nhưng tay đã dần cời hết nút áo của mình ra tìm tìm cười.

Dương Thiên Bình ngốc nghếch thấy vậy sợ xanh mặt nói: “Mới mấy tiếng, em lại muốn ngay sao?”

“Ừ!”.

“Nhưng đây là giờ làm mà ba em thuê anh, anh không thể dùng nó cho mục đích cá nhân.”

Hoàng Kim Minh nghe mà chặc lưỡi thầm trong lòng: “Hoàng Thiên trên dưới hơn vài trăm ngàn nhân viên trên toàn Thế Giới, ai cũng giống như tên ngốc này thì có phải bây giờ ba cô có đến mười cái Hoàng Thiên hay không?”

Một lúc cũng không thấy nàng nói gì, cứ quay lưng lại với anh. Anh liền hét hoảng nói: “Minh Minh, đừng giận anh. Cố đợi anh hết giờ làm có được không? Nhanh lắm, chỉ mấy tiếng thôi. Em ngủ một giấc sẽ thấy thời gian qua mau. Dù sao đêm qua em cũng không có ngủ.”

Nàng vẫn như không nghe thấy, quay lưng lại với hắn. Người nào đó lo sợ liền đẩy đẩy người nàng lại. Chiếc đầm cài nút trên người bung ra lộ ra nội y chói mắt. Hoàng Kim Minh kéo đầu anh ấn vào bộ nội y sang trọng quyến rũ. Anh không kiềm chế được thè lưỡi ra hôn hít những khoảng da thịt hờ ra bên ngoài của nàng. Hoàng Kim Minh thấy “khúc gỗ” bị mình thao túng thì thích chí lắm. Nàng cởi áo hần ra, mon trốn từng cơ bắp màu đồng rắn chắc của hắn.

Sau một lúc không kiềm chế được, hắn liền đè nàng ra giường ân ái. Cứ như vậy nàng như hoa anh túc từng bước mê hoặc hắn khiến hắn nghiện nàng không sao rời ra được.

Nhìn sang gương mặt đang say ngủ của Cao Hiến Minh, bà Minh như nhìn thấy được hình ảnh của ngày xưa khi mà ông mệt mỏi vẫn không dám đi ngủ, nguyên tắc đến mức bà phải dùng chiêu “dụ dỗ” ông mới chịu ôm bà vào lòng ngủ một giấc ngon lành. Sau này “Đồi Thiên Sứ” trở thành nơi hẹn hò bí mật của hai người cho nên nó có giá trị kỷ niệm rất lớn đối với họ.

Thời gian họ len lút quen nhau không bị phát hiện là bởi vì hai người rất ít có thời gian gặp nhau. Dương Thiên Bình là người có chí cầu tiến lại chăm chỉ làm việc. Cho nên, anh gần như dành toàn bộ sức lực cho công việc làm thêm kiếm tiền. Trời xui đất khiến một ngày trước lúc bà quay lại trường học, Đoàn Nhất Phương hẹn bà đến một nhà hàng Pháp sang trọng bên bờ hồ Michigan ở trung tâm thành phố Chicago.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68-2: Tiểu thư và kẻ lang thang (H nhẹ)(II)

“Kim Minh, món ăn ở đây có vừa miệng em không?” Đoàn Nhất Phương lịch sự nói.

Hoàng tiểu thư vừa uống nước vừa gật đầu: “Cũng không tệ.”

Đoàn Nhất Phương nở nụ cười thân thiện nói: “Chắc không bằng đầu bếp của Hoàng Thiên đâu.”

Hoàng Kim Minh liền cười nói: “Nhất Phương, chúng ta từ nhỏ đã quen biết nhau. Không phải ‘thanh mai trúc mã’ nhưng cũng có thể nói là bạn bè. Anh không cần câu nệ dài dòng. Nói thẳng vấn đề đi.”

Đoàn Nhất Phương liền khó khăn nói: “Kim Minh à, từ nhỏ anh biết em là cô gái vừa xinh đẹp vừa xuất sắc nhưng mà chuyện hôn sự của chúng ta anh nghĩ là anh phải xin lỗi em. Bởi vì anh đã có bạn gái rồi. Cho nên...mong em đừng vì vậy mà giận anh. Mong bác trai Hoàng có thể hiểu và thông cảm cho anh.”

Hoàng Kim Minh nghe xong liền cười tươi như hoa lộ ra nụ cười xinh đẹp: “Anh Nhất Phương yên tâm, nam nữ thời đại mới ai còn kết hôn theo sắp đặt của gia đình nữa. Cho nên anh không cần ngại. Cứ yên tâm theo đuổi hạnh phúc đi...”

“Cậu làm ăn kiểu gì vậy? Dọn bàn mà để dao nĩa rơi xuống làm bẩn giày của tôi rồi.” Tiếng của một người phụ nữ trung niên la oai oái phía góc nhà hàng khiến Kim Minh và Nhất Phương quay sang nhìn.

“Xin lỗi bà, tôi nhặt lên ngay đây.” Người nam phục vụ lễ phép xin lỗi nhưng bà thực khách vẫn làm khó: “Đi mà được sao? Cậu không biết đôi giày này

giá trị như thế nào đâu. Cả năm lương phục vụ của cậu chưa chắc mua nổi cái gót giày. Mau lau sạch cho tôi.”

“Vâng thưa bà.” Người phục vụ cầm khăn giấy vừa định cúi xuống lau thì đã thấy một mũi giày sang trọng khác bước tới.

“Nè bà già, đôi giày Gucci lỗi mốt của bà đáng giá bao nhiêu mà bắt người ta lau. Bà tự lau không được sao?”

Người phục vụ ngẩng lên thì nhìn thấy Hoàng Kim Minh đứng trước mặt anh. Dương Thiên Bình vừa ngỡ ngàng vừa khó xử nhìn cô. Nhưng Hoàng Kim Minh kênh kiệu không quan tâm sự khó xử của anh, liền khoanh tay nhịp chân phi báng bà thực khách khó tính.

“Nè cô gái, cô là ai lại ra đây lên mặt. Đây là chuyện của anh ta. Anh ta làm bẩn giày của tôi thì phải lau cho tôi. Đó là bình thường. Cô ở đâu ra đây chê bai đồ của tôi?”

Hoàng Kim Minh nhìn một lượt qua đồ trên người của bà thực khách rồi đánh giá: “Toàn đồ “qua tay” và “hàng nhái” mà còn ra vẻ. Mỡ to đôi mắt chó của bà ra nhìn xem đôi giày của tôi có đủ mua cả nhà bà làm nó lệ hay không?”

Người phụ nữ bị chọc tức liền muốn ra tay tát con nhỏ láo xược trước mặt. Nhưng Dương Thiên Bình đã giữ tay bà lại: “Xin lỗi bà, tôi sẽ lau giày cho bà ngay. Nhưng nếu bà đụng vào cô ấy tôi sẽ không khách sáo.”

“Thì ra các người cùng một bọn. Cả đám người da vàng hạ tiện” (Giai đoạn này nạn phân biệt chủng tộc ở Mỹ và Tây Âu cao lắm cả nhà à, họ chủ yếu kỳ thị người da đen và những người lao động tay chân. Cho nên bây giờ mà ai có ý nói đụng đến màu da dân tộc là bị mọi người xa lánh ngay.)

“Ấn nói cho cẩn thận!”

Đoàn Nhất Phương phía sau nói vọng tới.

Người đàn ông đi cùng bà liền tròn mắt khúm núm cúi chào: “Đoàn tổng tài, cậu cũng ở đây sao?” Sau đó quay sang đưa mắt với người phụ nữ bên cạnh rồi nói: “Đây là tổng giám đốc điều hành của Đoàn Thị nơi anh đang làm việc.”

Người phụ nữ sợ xanh mặt liền nói: “Xin chào Đoàn Tổng tài, nghe tiếng đã lâu nay được gặp mặt. Thật hân hạnh!”

Đoàn Nhất Phương bỏ ngoài tai lời chào xã giao của người phụ nữ, mặt anh vẫn lạnh lùng: “Các người vừa nói gì? Tôi nghe không rõ.”

Đôi nam nữ trung niên liền đứng yên không dám lên tiếng. Đoàn Nhất Phương liền nói: “Tiểu thư này là thiên kim độc nhất của tập đoàn Hoàng Thiên. Các người dám mắng cô ta hạ tiện. Đúng là muốn tìm đường chết.”

Hai người thực khách liền run sợ nhìn sang Hoàng Kim Minh, chưa kịp mở lời nói tiếng xin lỗi thì đã thấy cô liếc họ một cái rồi kéo tay anh phục vụ đi thẳng. Đoàn Nhất Phương nhìn cái đã nhận ra vấn đề nên chỉ tủm tỉm cười không đuổi theo cô.

Gió từ hồ Michigan thổi tung bay mái tóc uốn xoắn sành điệu của Hoàng tiểu thư, cô sải bước nhanh trên đại lộ rộng lớn sang trọng của trung tâm thành phố Chicago, phía sau là Dương Thiên Bình bị cô cầm tay kéo đi.

“Minh Minh, buông tay anh ra, anh phải quay lại làm việc. Để quản lý biết được anh tự ý ra ngoài sẽ không hay.” Dương Thiên Bình nói lớn át cả tiếng gió nhưng Hoàng Kim Minh vờ như không nghe thấy vẫn một mực kéo anh đi về phía trước. Dương Thiên Bình khó chịu dần tay ra khỏi tay cô. Hoàng Kim Minh dừng lại, quay mặt sang lớn tiếng hét: “Dương Thiên Bình, anh định làm thêm hết cả Chicago hay sao? Ai thuê gì anh cũng làm? Hôm nay còn định cúi đầu lau giày cho bà ta. Anh có phải đàn ông không?”

Dương Thiên Bình nghe thấy thì tự ái lắm. Thực ra anh chỉ muốn làm thêm nhiều việc để kiếm thêm tiền mua một căn phòng sạch sẽ hơn có nhà bếp riêng để Minh Minh của anh thoải mái. Nhưng cô lại đang sỉ nhục anh. Anh không nói lại chỉ quay lưng đi.”

Hoàng tiểu thư biết mình quá lời liền chạy theo ôm anh lại. Nhưng Dương Thiên Bình đã nắm tay cô kéo ra, tàn nhẫn nói: “Hoàng tiểu thư, tôi không xứng với cô. Chúng ta chia tay đi.”

Trái tim cô như rụng xuống, chân cô không đứng nổi nữa liền khụy xuống sàn đá lạnh trên lề đường. Vì tim của cô vốn không được tốt cho nên khi bị kích động cô liền không thở được. Đó cũng là lý do sau này Hoàng lão gia không dám ép cô về nhà khi cô muốn rời đi. Bởi vì ông sợ nếu ép buộc cô thì ngay cả người thấp hèn sau này cho ông cũng không có.

Dương Thiên Bình đi được hai bước không thấy tiếng động phía sau, anh liền quay lại thì thấy cô đã nằm trên đất. Hoàng sợ anh nhào lại bế cô lên, anh sợ hãi gọi cô và ôm cô vào lòng.

“Minh Minh, em sao rồi? Đừng làm anh sợ.”

Hoàng Kim Minh lúc này khó nhọc nói: “Thuốc...”

Dương Thiên Bình nghe được liền lục tung giỏ của cô và tìm ra một cái lọ đưa đến trước mặt cô hỏi: “Có phải cái này không?”

Thấy Kim Minh gật đầu, anh liền hỏi: “Em phải uống bao nhiêu giọt?”

Cô đưa ba ngón tay lên, anh liền nhỏ ba giọt thuốc vào miệng cô. Sau đó để cô nằm trong lòng mình rồi nói: “Minh Minh, anh xin lỗi, anh không nên nổi

giận với em. Chỉ vì bản thân anh quá vô dụng lại vì sĩ diện hảo mà đã khiến em gặp nguy. Sau này không như vậy nữa. Không như vậy nữa.”

Hơn mười lăm phút sau, Hoàng Kim Minh mới bắt đầu bình thường trở lại. Nhìn hai mắt Dương Thiên Bình đỏ hoe và ươn ướt, Hoàng Kim Minh liền nói: “Không sao, không sao nữa rồi!”

Sau khi tự mình ngồi dậy, Hoàng Kim Minh liền nói: “Anh không thích tôi nữa thì thôi. Không cần thương hại tôi bệnh tật đâu. Dù sao cũng cảm ơn anh đã quay lại giúp tôi.” Nói xong nàng liền cầm giỏ đi thẳng một nước.

Dương Thiên Bình chưng hửng, nghĩ nghĩ một lúc liền chạy theo nắm tay nàng lại: “Minh Minh, đừng như vậy. Chuyện lúc nãy là anh sai. Em thật muốn chia tay thật sao?”

“Dương Thiên Bình, đây đã là năm chín mươi rồi, gần hết thế kỉ rồi, chia tay thì chia tay, có gì mà anh phải rườm rà như vậy?” Hoàng tiểu thư vừa trải qua cơn sóng chết tự nhiên nghĩ thông và trở mặt với anh khiến anh không hiểu được chuyện gì đang xảy ra nhưng anh vẫn nhanh mồm nhanh miệng nói: “Em đã cho tôi rồi, giờ nói chia tay nhẹ như vậy sao?”

Hoàng tiểu thư đánh đá liền nói lớn: “Anh đã ăn nằm với tôi rồi mà nói chia tay cũng nhẹ như vậy thôi.”

Dương Thiên Bình nghe xong liền nhìn quanh rồi chạy tới bịt miệng nàng không kịp: “Minh Minh, em điên à. Con gái con đũa lớn tiếng nói chuyện này ngoài đường. Lại còn nói tiếng Mi nữa. Em muốn sao đây?”

Hoàng Kim Minh hung dữ cắn bàn tay anh để anh buông miệng cô ra. Cô lớn tiếng nói: “Thời đại nào rồi, tôi thích nói gì tôi nói sợ gì ai nghe được chứ.” (Thời đại của ba mẹ Tinh Vân là thời đại giới trẻ sống nổi loạn các bạn à. Phong trào Hậu Hippie á. Những năm 90 này là năm của những khẩu hiệu và tuyên ngôn. Mọi phát ngôn đều tự do như một cách thể hiện chính mình. Mẹ của Tinh Vân là tiểu thư nhà giàu sinh ra và lớn lên ở Mi cho nên có tư tưởng sống bất cần là chuyện bình thường.)

Dương Thiên Bình nhìn cô gái nhỏ bắt trị liền lắc đầu nói: “Muốn gì về nhà nói, được không?”

Hoàng Kim Minh bĩu môi: “Không phải anh bận làm việc sao?”

Dương Thiên Bình lắc đầu nói: “Tiểu thư của anh ơi, anh sẽ xin nghỉ để về nhà chăm sóc em được không?”

Hoàng Kim Minh gác hai tay lên vai anh cười nói thật lớn một câu bằng tiếng Mi: “Làm tình mới chịu.”

Dương Thiên Bình lần nữa sợ hãi không biết làm sao khoá cái mồm như cái loa của cô liền áp môi vào ngậm chặt môi cô. Hoàng Kim Minh thấy chọc tức được anh thì khoái chí lắm, lấy tay phát mạnh vào mông anh. Dương Thiên Bình vừa đau vừa bất ngờ nhưng không dám rười rùi vì sợ nàng lại nổi cơn điên nói lung tung ngoài đường cho nên chỉ có thể tròn mắt rồi cụp mắt xuống chịu đựng tiểu thư đóng đanh này. Trong lòng anh tự nhủ: “Kệ đi, ai bảo mình yêu nàng cho nên để cho nàng bắt nạt cũng là bình thường.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hạnh phúc đơn giản (H)

Vẫn như mấy lần, Dương Thiên Bình đều cổng nàng lên nhà. Hoàng tiểu thư ngồi trên lưng anh, lấy hai tay che mũi anh và mũi mình. Đến trước cửa phòng trọ, anh vẫn để nàng trên lưng rồi cúi húi mở khóa. Khi bước vào căn phòng trọ anh mới cẩn thận đặt nàng xuống. Tiểu thư sang chảnh vừa vào phòng đã coi hết đồ ra. Dương Thiên Bình thấy vậy liền nhanh tay đóng cửa khóa chặt lại. Quay vào mắng yêu nàng: “Tiểu thư của anh, em không sợ người ta nhìn thấy hay sao?”

“Sợ gì chứ? Đồ lót của em đều là hàng mốt nhất đấy.”

Dương Thiên Bình thờ dài, không biết cô nàng này là cố tình trêu anh hay là phóng khoáng thật: “Anh biết, anh biết trên người em đều là đồ đẹp, đồ tốt nhưng anh không muốn ai nhìn thấy hết. Biết không hả?”

“Vì sao?” Hoàng Kim Minh quay người lại, cảnh xuân tươi đẹp đập vào mắt Dương Thiên Bình khiến yết hầu của anh liên tục di chuyển.

Anh tiến lại ôm cô ngã ra giường, tay anh lần vào nơi nhạy cảm của cô: “Vì nó là của anh. Anh chỉ muốn một mình độc chiếm.”

Hoàng Kim Minh phì cười: “Lúc này anh vừa nói chia tay mà. Anh không sợ em sẽ cho người khác hay sao?”

Vừa nghe cô nói xong, mặt của Dương Thiên Bình liền đanh lại: “Anh cấm em đấy. Dù anh có chết cũng không cho em làm vậy.”

Hoàng Kim Minh bĩu môi nói: “Anh sẽ nhập ngũ hay sao? Sống chết cái gì? Chia tay rồi còn muốn người ta nhìn cả đời chắc? Đồ ích kỷ...”

“Minh Minh...” Dương Thiên Bình hét lớn tên cô để cô thôi làm bầm chuyện vớ vẩn.

Cô giật mình quay lại nhìn hắn. Hắn tức giận liền nói: “Chuyện lúc này anh xin lỗi. Sau này anh không bao giờ nghĩ đến nữa. Nhưng anh cấm em có suy nghĩ quan hệ với người khác. Đây không phải lần đầu anh nói chuyện này nhưng sẽ là lần cuối anh cảnh cáo em. Bởi vì...”

Hoàng Kim Minh hất mặt hỏi: “Bởi vì sao?”

“Anh không chịu nổi chuyện đó. Nó đau đớn và mất mát hơn mọi thứ anh từng gặp trong đời.”

Có lẽ vì vậy mà sau này khi hắn mất tích nàng cũng chỉ có thể ở yên chờ đợi hắn, sinh và nuôi lớn Tinh Vân. Không dám có ý nghĩ khác chỉ duy nhất sợ hắn buồn mà thôi. Tình yêu vốn là kỳ lạ như vậy, luôn nghĩ về cảm nhận của đối phương trước nhất.

“Á... Thiên Bình, chậm chút...em không chịu nổi.”

“Minh Minh...tim em thế nào rồi, có khó chịu không? Có cần uống thuốc không?” Dương Thiên Bình lo lắng hỏi. Sau đó hắn nhanh chóng đi ra khỏi người nàng.

Nhiều khi nàng cứ nghĩ vì sao hắn lại chịu thương một “con bệnh” như nàng? Nếu hắn nói nàng yêu một kẻ nghèo như hắn là thiệt thòi của nàng thì nàng lại nghĩ hắn yêu phải một “con bệnh” như nàng chính là thiệt thòi của hắn. Tiền bạc có thể từ kiếm nhưng căn bệnh bẩm sinh này của nàng thì không biết phải làm khổ hắn bao nhiêu đây.

“Thiên Bình, anh tiếp tục đi.” Hoàng Kim Minh đưa hai mắt ngậy đại nhìn hắn. Nhưng Dương Thiên Bình đã lắc đầu nói: “Không được, sức khỏe của em quan trọng hơn.” Sau đó hắn quay ra một góc giường “tự xử”. Hoàng Kim Minh nhìn thấy mà thật tự ái. Nàng quay mặt vào tường không thèm nhìn hắn nữa. Cho đến khi hắn quay lại ôm nàng hỏi: “Minh Minh, em ngủ rồi sao?”

Nhưng hắn lại nhìn thấy vai nàng rung lên, hắn để ý một chút thì nghe tiếng nấc, hình như là nàng đang khóc. Hắn liền sợ xanh mặt nói: “Minh Minh, em không sao chứ?”

Nàng không trả lời chỉ lắc đầu. Hắn liền nói: “Anh đã làm gì sai, em cứ đánh anh, mắng anh chứ xin em đừng khóc.”

Nhưng nàng vẫn rung rức ôm mặt khóc. Dương Thiên Bình không hiểu chuyện gì, tay chân lúng túng rung rung. Trái tim hắn đau đớn như ai bóp nghẹt khi thấy nước mắt nàng từng dòng từng dòng chảy xuống tay mình.

Hắn liền không chịu nổi kéo nàng vào lòng vuốt ve: “Minh Minh đừng khóc nữa. Khóc nhiều em sẽ bị mệt. Có chuyện gì mau nói với anh.”

“Thiên Bình, có phải em không phải là người đàn bà hoàn chỉnh không?” Nàng nũng nịu trong lòng hắn nói tiếng được tiếng mất.

Dương Thiên Bình nhú mày khó hiểu hỏi lại: “Minh Minh, em nói gì vậy?”

“Em không thể thỏa mãn anh. Anh sẽ nhanh chóng chán em. Chỉ bằng chúng ta chia tay luôn đi. Anh không cần chịu đựng em nữa.” Hoàng Kim Minh cao ngạo chưa bao giờ thấy tự ti về bản thân mình như vậy.

Dương Thiên Bình cốc nhẹ vào trán nàng nói: “Minh Minh, em nói linh tinh gì vậy? Ai nói em không thỏa mãn được anh. Anh rất thích thậm chí nghiện quan hệ với em. Anh không dám tưởng tượng cuộc đời này của anh còn có thể có lạc thú nào hơn việc được ở bên em. Anh không cho em có suy nghĩ tự ti ngốc nghếch đó.”

“Anh nói có thật không?” Hoàng Kim Minh lí nhí nói.

Dương Thiên Bình liền nói ngay: “Thật! Em là tuyệt nhất. Anh vô cùng hài lòng. Được chưa tiểu thư mít ướt?”

Hoàng Kim Minh lại băn khoăn: “Vậy sao anh lại kết thúc sớm như vậy?”

Dương Thiên Bình liền nói: “Thứ nhất là hôm nay em vừa phát bệnh, thứ hai là anh lo em mang thai.”

Hoàng Kim Minh tròn mắt nói: “Em vẫn uống thuốc mà.”

Dương Thiên Bình lắc đầu nói: “Thuốc tránh thai chỉ mới đưa vào sử dụng thời gian vài chục năm, không chắc an toàn. Anh không muốn em hại cơ thể. Hơn nữa, em có bệnh tim, không hỏi bác sĩ mà tự ý uống thuốc như vậy rất là nguy hiểm. Sau này đừng dùng nữa.”

Hoàng Kim Minh ấp úng nói: Nhưng em không dám đi hỏi bác sĩ, lỡ ba em biết được.”

Dương Thiên Bình ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Anh biết, anh biết, cho nên anh không muốn để em tiếp tục dùng nữa. Sau này anh sẽ cẩn thận kiểm chế hoặc dùng cách bảo vệ khác. Được không?!”

Hoàng Kim Minh liền vui vẻ trở lại ngẩng mặt lên nhìn tên ngốc đang ôm mình, thì ra hắn cũng không quá ngốc như nàng nghĩ.

“Minh Minh, hứa với anh, sau này đừng khóc nữa được không. Anh không chịu nổi khi thấy em khóc. Anh đau lòng lắm!”

Nàng nghe xong liền gạt đầu xúc động hỏi: “Thiên Bình, sao anh lại chịu yêu “con bệnh” như em vậy? Em sẽ là gánh nặng của anh.”

Dương Thiên Bình liền xoa xoa hai má ửng hồng mịn màng của nàng nhẹ giọng nói: “Không cho em nói như vậy. Minh Minh của anh là tốt nhất, hoàn mĩ nhất. Chỉ cần được ở bên em, anh đã mãn nguyện.”

Sau này dù đã rất nhiều năm trôi qua nhưng khi thấy nàng khóc hắn vẫn là không chịu nổi. Tất cả những gì có trong lòng Dương Thiên Bình là Minh Minh. Sau này cũng vẫn là Minh Minh. Cho nên dù cuộc sống thay đổi thế nào thì hắn cũng sẽ bất chấp tất cả để ở bên cạnh nàng. Nàng là lý do duy nhất để hắn phấn đấu, chịu cực chịu khổ, chịu tủi nhục và tồn tại trong cuộc sống.

Ngược lại vì hắn mà tiểu thư đồng đánh cũng đã thay đổi, biết suy nghĩ và sống vì người khác. Cũng vì tình yêu sâu sắc của hắn mà nàng có động lực sống để nuôi lớn Tinh Vân.

- ----

Trong tình yêu vốn dĩ không có được mất cũng không có hơn kém càng không có hoàn mĩ. Nếu có thì chỉ là vì quá thương nhau cho nên cùng nhau làm cho tình yêu trở nên hoàn mĩ để cuộc sống thêm tốt đẹp mà thôi.

Nhìn vào Kim Minh và Dương Thiên Bình, hai người họ ai cũng có khuyết điểm tự ti của bản thân mình nhưng vì yêu nhau họ chấp nhận vượt qua mọi khó khăn, suy nghĩ cho nhau và cùng nhau đi đến cuộc sống hôn nhân tự nguyện dù trễ nhưng là mãi mãi. Đó mới là sự thăng hoa của tình yêu đôi lứa.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mùa đông ấm áp (H nhẹ)

Ngày hôm sau, Hoàng Kim Minh quay lại trường Đại học bắt đầu một học kỳ mới. Thời đó điện thoại di động không phổ biến mà phí gọi di động cũng rất đắt đỏ cho nên cố gắng lắm Dương Thiên Bình mới để dành đủ tiền một tuần ra bưu điện gọi một cuộc điện thoại cho nàng. Chỉ ngắn gọn vài câu mà thấy thỏa lòng. Đôi khi nhớ nàng quá thì anh đón xe buýt đi lên trường ngồi đợi nàng tan học. Hoàng Kim Minh tuy là tiểu thư đồng đánh nhưng nàng lại học hành rất nghiêm túc. Cho nên sau vài lần chờ hụt nàng hắn đã biết nếu không gặp nàng ở khu giảng đường thì chỉ có thể là ở thư viện.

Thực ra hắn vì nhớ nàng mà lặn lội đi thăm nàng, nhìn nàng từ xa xa chứ cũng không dám làm gì nàng. Nhưng nàng thì theo chủ nghĩa sống gấp, sống vội, sống mạnh động. Cho nên lần nào nàng cũng kéo hắn ra khu rừng nhỏ phía sau trường để cường hôn hắn. Lần nào cũng vậy, Dương Thiên Bình phải gồng hết sức để có thể kiềm chế sau khi gặp nàng. Hắn muốn nàng nhưng không muốn bị ai vô tình bắt gặp nhưng nàng thì không hề lo chuyện đó, cứ vô tư nói: “Bình thường cũng có nhiều đôi đến đây. Anh lo cái gì, không ai nhớ mặt anh đâu?”

Nhưng Dương Thiên Bình không chiều nàng, giữa ban ngày ban mặt giữa nơi công cộng kêu hắn làm chuyện riêng tư với nàng thì khác nào kêu hắn đi cướp nhà băng không che mặt. Cho nên lần nào nàng cũng tiu nghỉu đi về ký túc xá.

“Minh Minh, cười tạm biệt anh cái nào!” Dương Thiên Bình cầm tay nàng tiễn đến cổng khu ký túc xá lưu luyến không muốn rời.

“Không cười!”. Hoàng Kim Minh nói trống.

Dương Thiên Bình nhú mày thắc mắc. Nàng liền phụng phịu: “Ham muốn không được giải tỏa, làm sao vui được?”

Dương Thiên Bình lần nữa xấu hổ chạy đến bịt mồm nàng lại: “Minh Minh, bao giờ em mới thôi nói mấy chuyện này một cách tự nhiên như vậy hả? Lỡ có người Việt Nam nào đi qua nghe thấy thì sao?”

“Vậy để em nói lại bằng tiếng Mi.” Nàng vừa định la lên thì hắn liền cắn chặt hai môi nàng lại. Không dùng cách này thì cô nàng chắc chắn sẽ la lên thật. Nhiều khi Dương Thiên Bình cứ nghĩ nàng nhỏ hơn anh có hai, ba tuổi thôi nhưng sao nàng lại như một đứa trẻ không chịu lớn như vậy. Thích làm gì làm,

không sợ trời không sợ đất!

Hoàng Kim Minh lưu luyến rồi mời anh ra rồi cười tủm tỉm nói: “Tha cho anh!”

Cứ vài lần như vậy cho đến một ngày nàng nhớ anh không chịu nổi. Nhắm mắt cứ thấy mặt, đi ngủ thì cảm giác đang nằm trong lòng anh. Cho nên nàng quyết định bất bực đi về trung tâm thành phố tìm Dương Thiên Bình.

Trời bắt đầu vào đông, thời tiết Chicago bắt đầu trở lạnh. Kim Minh choàng chiếc khăn lông cừu ấm áp màu xanh lơ, đeo găng tay đồng màu, khoát áo bành màu đen rộng dài đến mắt cá, chân mang một đôi giày ống sang trọng đứng co ro trước cầu thang lên nhà Dương Thiên Bình. Sau khi xong công việc làm thêm cuối ngày về nhà, vừa nhìn thấy Kim Minh anh đã vội chạy đến ôm nàng nhấc bổng lên cao. Những tán cây khô trụi lá mùa đông hắt bóng qua những ngọn đèn đường xuống đôi tình nhân đang vui mừng ôm nhau.

“Minh Minh, em chờ anh lâu không? Sao em về không nói anh biết?”. Dương Thiên Bình sốt sắng hỏi. Gương mặt tái nhợt vì lạnh phẫn khởi nhìn nàng.

“Thiên Bình, em nhớ anh, em không chịu nổi nên tranh thủ cuối tuần trốn ra ngoài tìm anh.” Hai má nàng ửng hồng nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt.

“Minh Minh...lên lầu thôi. Cuối tuần anh sẽ xin nghỉ để ở với em.” Dương Thiên Bình vừa nói vừa xách đồ cho nàng. Đến cầu thang hần vẫn như cũ cúi xuống cổng nàng lên phòng.

Vừa mở cửa bước vào trong, nàng đã giữ đầu hần cuồng nhiệt mà hôn. Hần cũng đáp lại nàng, tay vừa cởi chiếc áo khoác cũ vứt ra đất vừa đè nàng xuống giường.

Nàng ngửa cổ tận hưởng từng đụng chạm của hần trên người mình. Từng tiếng rên rỉ phát ra từ chiếc miệng xinh đẹp của nàng khiến cả người hần nóng bừng.

“Thiên Bình, em nhớ anh!”

“Anh cũng nhớ em. Vừa nhớ em vừa muốn em.”

“Á!...”

“Minh Minh, em tuyệt quá!”

Sau khi yêu nàng xong, hần liền hôn nhẹ lên môi nàng nói: “Minh Minh, em nằm ngủ một chút. Anh đi siêu thị mua thêm đồ ăn.”

Cả người nàng mệt dựa vào ngực hần kêu lên từng tiếng nhẹ như mèo: “Thiên Bình, cầm ví qua cho em.”

Hần nghe theo vói tay lấy ví đưa cho nàng. Nàng mở ví ra lấy một xấp tờ tiền một trăm đô đưa cho hần: “Anh cầm tiền này đi mua thức ăn.”

Dương Thiên Bình nhìn nàng không mảnh vải che thân đẹp đến mê người cầm tiền đưa cho hần. Tự nhiên hần lại thấy bản thân mình thấp hèn: “Minh Minh, em làm gì vậy? Cát tiền của em đi. Anh có tiền đây rồi.”

Hoàng Kim Minh vẫn một mực dúi tiền vào tay hần: “Anh không cầm em sẽ giận đó. Chúng ta đã làm chuyện vợ chồng thì phải sống cho giống vợ chồng chứ?”

Dương Thiên Bình thở dài bất mãn nói: “Không có ông chồng nào xài tiền của vợ cả.”

Hoàng Kim Minh phụng phịu nói: “Coi như đây là tiền trợ và ăn ừ ng của em mấy ngày này đi. Anh không cầm, em sẽ lập tức đi.”

Thấy nàng bắt đầu giận, hần liền kéo tay nàng lại: “Minh Minh, đừng giận! Khó lắm mới gặp nhau. Em mà đi anh phải làm sao?”

Hoàng Kim Minh quay lại cọ cọ người vào da thịt màu đồng rắn chắc của hần nũng nịu nói: “Vậy thì cầm lấy tiền này đi.”

Hần không nói gì miễn cưỡng cầm tiền nàng đưa. Sau đó rời khỏi nhà đi mua thức ăn. Lúc hần quay về đã thấy nàng ngủ say. Hần len lén đặt tiền lại chỗ cũ. Trong ví của nàng, không biết bao nhiêu là tiền, nàng vứt lộn xộn khắp các ngăn cho nên hần đoán nàng không kiểm soát được chuyện hần len bỏ tiền lại. Sau khi xong xuôi hần quay ra nấu cơm, nấu canh còn kho cả cá cho nàng ăn.

Hoàng tiểu thư của hần từ nhỏ đến lớn rất ít khi ăn món Việt Nam cho nên ngay cả cảm dũa nàng cũng không biết. Hần kiên nhẫn dạy nàng dưới ánh đèn vàng ấm áp của gian bếp tập thể. Tiếng máy hút mùi vẫn quay đều đều hòa vào tiếng gió rít bên ngoài cửa sổ. Mùa đông đã thực sự đến rồi nhưng hai người họ dường như không hề cảm nhận được. Điều duy nhất họ cảm nhận được là hơi ấm của đôi phương.

“Thiên Bình, sao anh lại biết cảm dũa vậy?”

“Gia đình nhận nuôi anh trước đây là người Việt Nam.”

“Vậy bây giờ họ đâu rồi?”

“Anh không biết.”

“Vì sao?”

“Vì sau vài năm họ đã trả anh lại viện cô nhi cho đến bây giờ.”

“Vì sao họ làm vậy?”

“Anh không biết, chắc do anh đáng ghét.”

“Không có, Thiên Bình của em không đáng ghét. Ngoài ba em ra, anh là người đẹp trai nhất. Tốt nhất nữa.”

“Chỉ có mình em chịu yêu đứa cô nhi như anh.”

“Không phải, không phải. Em nghĩ anh đẹp trai như vậy sẽ có nhiều người yêu. Cho nên em phải tranh thủ. Có lẽ em may mắn.” Hoàng Kim Minh cười lộ ra hai nướm đồng tiền xinh đẹp khiến lòng hấn ấm áp lạ thường. Hấn nắm tay nàng: “Minh Minh, em là gia đình của anh, là người thân duy nhất của anh. Cũng là người yêu anh nhất.”

Hoàng Kim Minh nhìn hấn mỉm cười, sau đó liền gấp thức ăn bỏ vào miệng. Hấn thấy nàng cầm đũa khó khăn liền nhanh tay gấp thức ăn bỏ vào chén của nàng. Hấn cẩn thận chuyên chú nhai xương cá ra cho nàng. Nàng cứ như vậy say mê nhìn hấn.

Một bữa cơm không quá đắt tiền, cũng không phải ở phòng ăn sang trọng có người hầu hay ánh đèn sáng choang nhưng nàng thấy rất ngon, rất ngon. Lần đầu tiên Hoàng tiểu thư hiểu cái gì gọi là giá trị của cuộc sống. Thì ra hạnh phúc cũng chỉ đơn giản như vậy.

Sau khi quay lại căn phòng nhỏ của Dương Thiên Bình, Hoàng Kim Minh liền đưa cho anh một cái túi lớn sang trọng. Anh cầm lấy ngẩng người một lúc nhìn nàng. Hoàng Kim Minh háo hức nói: “Mở ra xem thử đi.”

Anh nghe lời làm theo. Bên trong chiếc túi giấy lớn là một chiếc hộp sang trọng. Dương Thiên Bình đưa tay mở nắp chiếc hộp ta thì nhìn thấy một chiếc áo bành rộng màu đen sang trọng, một chiếc khăn quàng cổ và một đôi găng tay màu xanh lơ giống như của Kim Minh. Nàng vui vẻ nói: “Bộ này và bộ em đang mặc là một cặp đó. Em thấy những người quen nhau thường như vậy, mặc đồ giống nhau. Anh có thích không?”

Dương Thiên Bình khựng lại mấy giây liền nói: “Anh thích lắm! Cảm ơn em, nhưng anh không thể nhận được.”

Hoàng Kim Minh tròn mắt hỏi lại: “Vì sao?”

“Vì nó rất đắt tiền. Không hợp với anh.” Dương Thiên Bình cúi đầu nói.

Hoàng Kim Minh liền chạy đến ôm anh, nhẹ giọng thở thê: “Thiên Bình, đừng từ chối em. Mùa đông đến rồi. Em không muốn anh bị cái lạnh hành hạ. Coi như là vì em được không?”

Dương Thiên Bình thờ dãi, với tính cách cứng rắn của anh, anh đương nhiên không thể nhận. Nhưng anh từng nói anh sẽ không thể vì sĩ diện hão hay cái tôi của mình mà làm tổn thương Minh Minh. Cho nên anh lại lần nữa nhường nàng. Với anh, không có gì quan trọng bằng việc Minh Minh vui.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-1: Giáng sinh ngọt ngào (H)(I)

Sau khi Hoàng Kim Minh quay lại trường thì bất ngờ Dương Thiên Bình lại được nhận vào làm ở một công ty bất động sản khá lớn ở Chicago. Sau này anh mới biết sếp tổng đứng phía sau đỡ đầu cho anh là Đoàn Nhất Phương thanh mai trúc mã của Hoàng Kim Minh. Khi biết được chuyện này anh đã

muốn thôi việc nhưng Đoàn Nhất Phương nhất quyết không cho mà còn thăng cấp cho anh lên làm giám đốc điều hành công ty đó. Chỉ vì tài năng của anh quá xuất chúng lại siêng năng chân thật. Lúc anh gặp Đoàn Nhất Phương. Anh đã hỏi thẳng có phải Kim Minh can thiệp chuyện này không.

Đoàn Nhất Phương phì cười nói: “Chuyện tôi nhận anh vào làm đúng là có liên quan đến Hoàng tiểu thư nhưng mà nhờ cô ấy tôi mới phát hiện được một nhân tài kinh doanh như anh.”

“Ý anh là sao?”

“Ý tôi là nhờ lần trước đi ăn tối cùng Kim Minh tôi mới biết anh và cô ấy quen nhau. Tôi vốn tặng anh một món quà vì anh đã giúp tôi rước cô ấy đi. Cho nên mới nhận anh vào làm ở công ty chi nhánh ở Chiacago. Không ngờ anh xuất sắc hơn tôi tưởng.”

“Xin lỗi Đoàn Tổng, tôi không hiểu.”

Đoàn Nhất Phương nhếch môi cười: “Từ nhỏ mẹ của tôi và mẹ của Kim Minh đã hứa hôn cho tôi và Kim Minh. Hai bà già không có trò gì chơi bày trò lên số phận của hai đứa tôi. Trong mắt tôi, Kim Minh thật sự là nữ nhân khó tìm. Ở gần cô ấy lâu như vậy nên tôi biết được tôi không chịu nổi tính cách của cô ấy. Bác Hoàng rất cưng chiều cô ấy cho nên cô ấy thật sự rất...xấu tính và ích kỷ. Trong mắt cô ấy không có ai tồn tại hết, luôn lấy người khác ra làm trò cười, trêu ghẹo giải khuây. Anh nói xem, Đoàn Nhất Phương tôi cao ngạo như vậy làm sao có thể lấy một tiểu thư mất đề trên đầu coi tôi là trò tiêu khiển đây?”

“Lấy độc trị độc cũng là cách hay.” Dương Thiên Bình từ tốn đáp.

Đoàn Nhất Phương liền cười lớn: “Thiên Bình à Thiên Bình, cậu đúng là cao nhân. Chẳng trách thu phục được yêu quái như Kim Minh.”

“Tôi yêu cô ấy.” Dương Thiên Bình đáp gọn nhưng dứt khoát và kiên định.

Đoàn Nhất Phương liền cười nói: “Tôi biết. Tôi biết. Cho nên có anh thu nhận cô ấy, nan đề của tôi coi như được giải quyết. Từ giờ tha hồ ôm nữ không cần lo đến chuyện cưới xin nữa. Ổn này của anh tôi ghi nhớ trong lòng. Sau này đám cưới của hai người tôi nhất định đến đủ trăm công nghìn việc cũng bỏ. Toàn lực ủng hộ anh ôm người đẹp về nhà.”

Dương Thiên Bình mỉm cười nhưng trong lòng anh lúc này lại nghĩ Đoàn Nhất Phương tuy là bạn “thanh mai trúc mã” của Minh Minh nhưng hẳn hoàn toàn không hiểu gì về con người Minh Minh cả. Minh Minh của anh lương thiện, hiền lành và hiểu chuyện. Tuy là có đôi lúc ngang bướng nhưng cô không phải là cô gái ích kỷ coi thường người khác. Có lẽ Kim Minh vốn không thích Đoàn Nhất Phương cho nên cô mới trêu chọc hấn.

...

Giáng sinh năm đó, Minh Minh xin phép về nhà chơi nửa tháng. Hoàng lão gia đồng ý cho cô sau năm mới cô sẽ quay lại trường. Lúc này đón cô không phải là Dương Thiên Bình nữa mà là một tài xế khác của gia đình cô. Kim Minh không vui hỏi thì biết anh đã thôi việc ở Hoàng Thiên. Cô về nhà chào ba, quảng hành lý lên phòng là tức tốc đến nhà Dương Thiên Bình.

Cô ngồi ở quán cà phê đối diện khu nhà anh đang trọ để chờ anh. Nhưng suốt ba tiếng ngồi chờ vẫn không thấy anh quay về cho đến khi quán cà phê sắp đóng cửa cô mới khó nhọc bước ra ngoài.

Những hạt tuyết lạnh thổi vào mặt cô. Dương Thiên Bình cứ như vậy mà bốc hơi khiến cô buồn bã tự hỏi cả tháng nay từ lần gặp trước anh không hề liên lạc gì cho cô là vì sao? Cô đã làm sai điều gì? Tại sao anh lại không nói tiếng nào đã đá cô?

Một cảm giác tuyệt vọng xâm chiếm tâm hồn cô. Cô lang thang qua các con phố lấp lánh ánh đèn lễ hội nhưng lòng chẳng có gì là vui vẻ. Cho đến khi đến một ngã tư thì cô chợt nhìn thấy Dương Thiên Bình cùng một người phụ nữ tóc vàng đáng cao gầy bước ra từ một quán ăn sang trọng. Nhìn qua thấy hai người họ rất xứng đôi.

Hoàng Kim Minh đứng chết lặng ở một góc đường, sau đó cô thấy tim đau nhói khó chịu rồi từ ngã khụy xuống.

“Cô à, có sao không?” Một người đàn ông lớn tiếng kêu lên khiến người đi đường bắt đầu xúm lại. Dương Thiên Bình liền bị đám đông làm cho đi chậm lại. Anh vô tình nhìn thấy Minh Minh của anh đang nằm ngất xỉu trên đường tuyết lạnh. Anh vội lao vào đỡ lấy cô, vỗ nhẹ mặt cô gọi tên cô nhưng cô vẫn không tỉnh.

Anh liền nhớ ra và lục giỏ của cô lấy ra lọ thuốc. Sau khi nhỏ ba giọt thuốc thì tim của cô từ từ giãn ra không còn bị co rút khó chịu nữa. Thấy cô từ từ mở mắt ra đám đông cũng giải tán bớt, tim của Dương Thiên Bình liền được thả lỏng. Anh thở phào nhẹ nhõm. Sau chừng hai mươi phút, cô liền ngồi dậy khỏi người anh, vùng tay ra khỏi tay anh, một mạch đi về phía trước. Dương Thiên Bình thấy vậy liền đuổi theo nhưng cô vẫn không chịu nói nửa lời với anh. Dương Thiên Bình vẫn kiên nhẫn đi theo sau cô, anh sợ anh kích động cô quá thì cô sẽ ngất xỉu cho nên chỉ âm thầm giữ khoảng cách an toàn đi theo sau cô.

Một lúc sau không thấy anh đi theo nữa thì cô liền quay lại. Đôi mắt đỏ hoe mọng nước của cô chạm vào đôi mắt sâu thẳm trầm tĩnh của anh. Hai giây nhìn vào mắt anh, bao nhiêu uất ức chất chứa liền trào ra: “Dương Thiên Bình, anh muốn chia tay tôi tại sao không nói? Tại sao lại bắt cả hai tay? Trên đời này tôi hận nhất là đàn ông đa tình. Ba tôi vì yêu người khác mà bỏ rơi mẹ con tôi khiến mẹ tôi vì uất ức mà chết bỏ tôi lại một mình. Tại sao đàn ông các người không ai là người tốt? Không ai là chung thủy vậy? Tôi ghét anh, tôi hận anh. Cả kiếp này cũng không muốn gặp anh...”

Bao nhiêu uất ức cứ như vậy theo miệng nàng trào ra. Dương Thiên Bình không thể bình tĩnh chờ nàng nói hết liền chạy đến ôm nàng. Đến lúc này nàng mới để ý áo khoác anh ướt, khăn choàng và găng tay đều là quà mà nàng tặng. Trên người anh cũng không có mùi nước hoa phụ nữ. Anh gấp gáp nói:

“Minh Minh, cả đời của Dương Thiên Bình anh chỉ yêu một mình em mà thôi. Không bao giờ nghĩ đến người nào khác. Anh chưa từng nghĩ không có em anh sẽ sống như thế nào thì làm sao dám nghĩ đến chuyện chia tay em?”

Nàng liền đáp ứng nói: “Vậy người lúc này đi cùng anh?”

Dương Thiên Bình liền hỏi: “Em nói Elsa sao? Cô ấy là khách hàng của công ty anh. Cô ấy muốn mua một căn nhà. Vì giờ làm việc bận rộn cho nên cô ấy hẹn anh bàn chuyện sau giờ làm.”

“Công ty anh?”

Dương Thiên Bình mỉm cười nói: “Vừa đi anh vừa kể cho em nghe.”

Sau đó, anh đẩy nhẹ lưng cô đi về phía trước. Hoàng Kim Minh liền hỏi: “Anh muốn đi đâu? Nhà anh ở hướng này mà.” Nàng vừa nói vừa quay lại chỉ tay hướng ngược lại.

Dương Thiên Bình mỉm cười nói: “Anh mới đổi nhà. Dự định tuần sau sẽ gọi nói cho em biết không ngờ em về sớm như vậy.”

“Tuần sau đã là Giáng Sinh rồi. Tuần này các bạn em đều về nhà hết. Em không muốn ở đó một mình cho nên về chơi với anh.” Hoàng Kim Minh vui vẻ nói.

“Năm trước thì thế nào?” Dương Thiên Bình quan tâm cô.

Nhưng Hoàng Kim Minh liền xụ mặt nói: “Ba em là cổ máy làm việc không ngừng nghỉ. Lễ tết ông cũng đi bàn chuyện làm ăn ở nước ngoài. Không mấy khi ở nhà. Em về nhà cũng chỉ một mình. Chỉ bằng ở lại trong ký túc xá một mình có vui có buồn cũng không ai biết.”

Dương Thiên Bình nghe xong liền dừng bước, anh xoay người lại, khẽ vuốt ve gương mặt cô, âu yếm nói: “Đừng buồn, chỉ ít em còn có ba. Ông ấy bận rộn cũng là để tạo dựng tương lai cho em.”

Hoàng Kim Minh vòng tay ôm eo anh nói: “Thiên Bình, từ giờ mỗi mùa Giáng sinh chúng ta đã không còn cô đơn nữa rồi.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71-2: Giáng sinh ngọt ngào (H)(II)

...

Căn hộ mới của Dương Thiên Bình nằm ở khu trung tâm thành phố Chicago, gần với văn phòng làm việc của công ty anh. Lúc bước vào nhà, Hoàng Kim Minh liền phấn khích nói: “Thiên Bình, thật đẹp!”

Đó là một căn hộ còn mới và khá hiện đại vào thời đó. Phòng bếp ấm áp nằm cạnh phòng khách rộng với cửa sổ dài vòng cung treo rèm màu xanh nhạt. Phòng ngủ nhỏ bên trong có toilet và một cái ban công nhỏ nhìn ra vườn hồng xinh đẹp.

“Căn hộ này của công ty cho anh trả góp. Anh định sau khi mua thêm vài vật dụng sẽ đưa em đến nhưng hôm nay em đã đến rồi thì em phải giúp anh chọn lựa đồ đạc đó.” Dương Thiên Bình nheo mắt nói.

Hoàng Kim Minh đáp nhanh: “Không thành vấn đề!”

Nhìn nàng cười đến sáng lạng khiến lòng hân vui vẻ liền tiến đến hôn nàng. Đúng lúc này thì bụng nàng sôi lên, nàng liền nhớ ra mình chưa ăn tối. Dương

Thiên Bình liền mỉm cười nói: “Chờ chút, anh đi rửa tay rồi nấu ăn cho em.”

Hoàng Kim Minh liền gật đầu. Trong lúc chờ hần xào xào nấu nấu nàng liền hỏi: “Thiên Bình, anh tìm được công việc rồi sao?”

Dương Thiên Bình liền nói: “Cũng khá bất ngờ, sau khi em quay lại trường anh liền nhận được thư mời phỏng vấn của công ty địa ốc Michigan, thuộc tập đoàn Đoàn Thị. Vậy là anh nhận được vị trí giám đốc dự án. Cho nên cả tháng nay anh bận bịu vô cùng. Em nói xem, có phải rất may mắn không?”

Hoàng Kim Minh liền nghĩ đến Đoàn Nhất Phương nhưng nàng không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu nói: “Vậy thì nên ăn mừng.”

Dương Thiên Bình cũng đồng ý: “Ngày mai anh muốn ghé sang cô nhi viện trước đây anh từng ở để ăn mừng lễ Giáng Sinh với mọi người ở đó. Em có muốn đi không?”

Hoàng Kim Minh liền gật đầu cái rụp: “Anh đi đâu, em đi đó.”

Tờ mờ sáng hôm sau, Hoàng Kim Minh mệt mỏi nhắc người ngồi dậy. Mới có một tháng xa nhau mà hần như đói lắm. Hết lần này đến lần khác liên tục không nghỉ. Nói cái gì mà lo cho sức khỏe của em? Toàn là nói xạo thôi. Chiều hần một chút là hần thoải mái như vậy. Nhìn vào đồng rác vừa giặt vệ sinh vừa vật bảo vệ rơi tung tóe dưới sàn cũng biết đêm qua hần kịch liệt thế nào.

Hoàng Kim Minh nhìn sang người đang ngủ gương mặt đẹp trai thánh thiện nhưng ẩn trong mình là con cạp vằn lai sói xám. Nàng lắc đầu cố nhắc thân xuống giường. Chân vừa chạm sàn thì hần đã vươn tay kéo nàng lại đè dưới người hần.

“Đừng mà! Em phải đi rửa đã. Toàn thân nhớp nháp thế này không ngủ được.” Nàng nhăn mặt kháng nghị. Chàng nhếch môi cười: “Cho anh thêm lần nữa rồi anh sẽ tắm cho em.”

Hoàng Kim Minh lắc đầu kháng nghị nhưng hai tay nàng đã bị giữ chặt, hần không cho nàng cơ hội nói không liền mạnh mẽ xâm nhập vào. Nàng á lên một tiếng rồi cũng tiếp nhận hần nhưng giọng hờn dỗi: “Khúc gỗ này, anh càng ngày càng giống con dê hạo sắc.”

Dương Thiên Bình liền nói: “Do em dạy hư anh.”

“Nói bậy, ai dạy hư anh chứ?”. Sau đó nàng nghiêm giọng nói: “Nói mau, ai dạy anh ăn hiếp em như vậy?”

“Do em dạy. Do em dạy. Do em dạy. Do em dạy. Do em dạy...” Dương Thiên Bình vừa liên tục nói ra như vậy vừa nhanh tay xoa nắn cơ thể nàng. Hoàng Kim Minh cười lớn giấy dựa uốn éo khỏi người hần.

Sau một lúc hần thỏa mãn mới chịu tha cho nàng. Hần kéo từ đầu giường lấy ra một sợi dây chuyền vàng hình Phật Quan Âm đưa cho nàng nói: “Lúc anh còn nhỏ, những người ở cô nhi viện đã nói với anh rằng sợi dây chuyền này là khi anh bị cột tay vào trước cửa cô nhi viện đã đeo nó. Họ nghĩ đó là di vật của gia đình anh. Nhưng sợi dây chuyền này không có gì đặc biệt ngoại trừ ký hiệu khó hiểu phía sau mặt dây chuyền. Cho nên anh đã cho người khấn lên một dãy số “8K 10568”.

Hoàng Kim Minh nheo mắt hỏi: “Có nghĩa là gì?”

Dương Thiên Bình mỉm cười: “Là số nhà và postcode* của căn hộ này.”

*postcode là mã số thư, ở một số nước như Mỹ và châu Âu thì mỗi ngôi nhà sẽ có một mã số thư tín để họ dễ quản lý thư tín tránh thất lạc. Bạn chỉ cần cho postcode thì hệ thống sẽ hiện ra địa chỉ và tên của bạn. Ở Việt Nam không có cái này cho nên thư dễ bị mất trong giao nhận thư.

“Minh Minh, từ khi quen em, anh chẳng có gì đáng giá tặng em. Bây giờ anh tặng tín vật duy nhất của cha mẹ anh cho em để em biết rằng em và anh là một thể. `tình cảm này dành cho em là không thay đổi.” Dương Thiên Bình chân thành nhìn vào mắt nàng nói.

“Đeo nó cho em.” Nàng nhẹ nhàng nói, sau đó rút vào vòm ngực rộng của hần.

Dương Thiên Bình cẩn thận đeo sợi dây chuyền cho nàng: “Căn hộ này với anh mà nói là thành quả đầu đời cho công việc của anh, cho nên anh muốn hai chúng ta sau khi kết hôn vẫn sẽ nhớ về nơi này.”

Hoàng Kim Minh mỉm cười nói: “Được, sau này em sẽ cho đứa con đầu lòng của chúng ta sợi dây chuyền đính ước này để nó biết rằng nó là kết quả tình yêu đẹp đẽ của chúng ta.”

Dương Thiên Bình cọ trán vào trán nàng, yêu thương nói: “Anh yêu em, Minh Minh!”

Sau khi Dương Thiên Bình gặp nạn, Hoàng Kim Minh cũng có quay lại ngôi nhà này nhưng căn nhà đã bị ba bà cho người lục tung và đập phá mọi thứ. Hoàng Kim Minh chờ đợi ở đây suốt mấy tháng mà không thấy Dương Thiên Bình cho nên nàng đã rất hoang mang không biết đi đâu tìm hần đánh nghe lời hần quay lại hòn đảo đó chờ. Khi nàng rời khỏi căn nhà này thì hần lại quay về. Biết nàng từng ở đây hần liền đi khắp nơi tìm nàng. Nhưng lại cũng không sao tìm ra nàng. Thực sự có nằm mơ hần cũng không ngờ nàng lại quay về hòn đảo đó chờ hần như lời hần dặn trước lúc rời đi. Cứ đuổi bắt và chờ đợi trong vô vọng như vậy suốt hai mươi lăm năm. Cuối cùng cũng tìm được nàng và cưới nàng làm vợ.

Sau này, Lâm Thiên Vũ phải vất hết óc mới biết được dãy số trên mặt dây chuyền là số nhà của Dương Thiên Bình. Từ đó mới đoán biết được căn nhà trước sau một chủ này là có liên hệ với Tinh Vân. Từ đó dốc sức điều tra mới biết Dương Thiên Bình lúc trẻ có sống cùng một cô gái. Cho nên anh đoán ông ta là ba của Tinh Vân.

...

Những chuyện về sau các bạn đọc Thiên Kim Bạc Ti sẽ rõ ha.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72-1: Hôn lễ đẫm máu(I)

“Hiển Minh, nhiều khi em cứ tự hỏi vì sao anh lại yêu em?”

“Anh cũng thường tự hỏi vì sao em lại chịu nhìn đến anh?”

“Là vì em ép anh yêu em sao?”

“Là vì anh đã bế em chạy suốt mất con đường để đến bệnh viện sao?”

“Là vì hai chúng ta đều cô đơn sao?”

“Anh không biết!”

“Em cũng không biết!”

“Chỉ biết chúng ta đều muốn ở cạnh nhau. Không muốn bỏ lỡ đối phương.”

...

Ngày đại hôn của hai người là một ngày đẹp trời và là ngày trên dưới nhà họ Cao và nhà họ Hoàng nào cũng mong chờ nhất. Hôn lễ giữa hai gia tộc lớn trong thương giới khiến rất nhiều nhân vật quan trọng tầm cỡ Thế Giới đều nể mặt đến tham dự.

Cả nhà họ Lâm cũng bay đến tận Los Angeles để tham dự. Lâm Thiên Vũ không quên đem sợi dây chuyền mà trước đây Tinh Vân tặng cho anh ở Cenote đưa lại cho Cao Hiển Minh.

Cao lão phu nhân vừa nhìn thấy sợi dây chuyền thì nước mắt rưng rưng. Năm đó ông nội của Cao Hiển Minh mừng đứa cháu đích tôn của nhà họ Cao chào đời đã đặt làm sợi dây chuyền này. Phía sau mặt dây chuyền là ký hiệu kho vàng của gia tộc mấy đời nhà họ Cao. Sợi dây chuyền mất đi, kho vàng của nhà họ Cao mãi mãi không mở được. Bây giờ “vật hoàn cổ chủ” khiến bà xúc động không nói nên lời.

“Mẹ à, con đã tặng sợi dây chuyền này cho vợ con và cô ấy đã cho nó lại cho Tinh Vân. Bây giờ cháu nội của mẹ mới là chủ nhân của nó. Không phải con nữa rồi.” Cao Hiển Minh vừa cười vừa nói vỗ vai bà.

Cao lão phu nhân liền nói: “Tinh Vân là người ngoài sao? Nó là cháu nội bảo bối duy nhất của ta. Năm đó cục diện hỗn loạn ta chỉ sợ người khác lấy đi thôi. Không ngờ con vẫn giữ nó đến giờ.”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Lúc gặp khó khăn Tinh Vân đã cho cháu giữ sợi dây chuyền này. Nó có thể gọi là vật đính ước của nhà họ Cao và nhà họ Lâm không?”

“Không phải.” Đoàn Nam Phong liền nghiêm giọng nói.

“Lúc đó vì Tinh Vân xúc động nhất thời thôi. Hai tháng nữa là đám cưới của chúng tôi rồi. Cậu còn muốn ôm hy vọng sao?”

Lâm Thiên Vũ nhếch môi cười: “Mười lăm chưa gọi là rằm. Đừng quên chuyến đi Pêru của chúng ta vào hè năm sau.”

Đoàn Nam Phong im lặng không nói gì chỉ trừng mắt nhìn Lâm Thiên Vũ. Lúc này Đoàn Nhất Phương cũng vừa đến cổng. Nhìn thấy người bạn cũ lâu năm giờ đã hai thứ tóc Cao Hiến Minh liền vui mừng đến bắt tay ôm thân thiết: “Nhất Phương, lâu quá tôi mới gặp anh.”

“Thiên Bình, bây giờ cậu đã tiếng tăm lừng lẫy rồi. Chúc mừng chúc mừng cuối cùng cũng rước được Kim Minh đại tiểu thư về nhà.”

Sau một trận cười lớn, Cao Hiến Minh liền nói: “Cám ơn anh năm đó đã hết lòng tác hợp và chúc phúc cho hai chúng tôi.”

“Tôi không có muốn trở về Mĩ nhưng vì đám cưới của hai người cho nên phải ráng về tham dự đó.”

“Cám ơn, cám ơn...”

Lúc này, một vị khách bất ngờ xuất hiện khiến mọi người ngừng trò chuyện nhìn lên. Một cô gái xinh đẹp mặc bộ váy dạ hội xinh đẹp đứng phía sau quần gia nhà họ Cao.

“Uyển Linh, không phải con và mẹ con đã đi Malaysia sao?”

“Ba, con muốn đến chúc mừng ba xong rồi con mới an tâm đi.”

“Cám ơn con, bây giờ đến giờ ba sang nhà gái rồi. Chúng ta nói chuyện sau được không?”

“Con muốn đi cùng.”

“Được!”.

...

Một đoàn xe siêu sang hơn trăm chiếc mang theo sính lễ từ cổng lớn biệt thự nhà họ Cao đi về hướng biệt thự Nhã Miên.

Bên trong biệt thự Nhã Miên, Tinh Vân và Bảo Vy còn có cả Yên Di đang háo hức đi đi lại lại quanh bà Minh.

“Mẹ à, mẹ thích đeo vàng hay bạch kim?” Tinh Vân cầm hai hộp trang sức đưa trước mặt bà.

“Lấy cho mẹ cái mà bà ngoại con để lại đó.”

Lúc này bà Nhã Miên đứng ngoài phòng gỗ cửa, Yên Di nhìn thấy bà liền nói: “Bà nội, để cháu giúp bà.”

Sau đó, cô liền nhanh tay đẩy bà vào phòng. Bà mỉm cười nhìn bà Minh nói: “Cảm giác cứ như gả con gái đi lấy chồng. Ta vô phước không sinh thêm được đứa con nào nữa cho ba con cho nên con cũng như con của ta. Ta có món quà nhỏ tặng cho con. Coi như tâm ý của ta.”

Bà Minh xinh đẹp trong bộ áo dài cưới màu xanh lơ mỉm cười nhìn bà Nhã Miên nói: “Người một nhà, mẹ câu nệ quà cáp làm gì?”

Bà Nhã Miên đẩy hộp gấm đỏ thiết kế theo kiểu cũ cho bà Minh: “Nhất định phải nhận nếu con còn gọi ta bằng mẹ.”

Bà Minh mỉm cười đón nhận, bà nhẹ mở chiếc hộp ra, ánh sáng từ vàng khối nguyên chất trong chiếc hộp chiếu ra. Những đứa nhỏ như Tinh Vân và Bảo Vy trở mắt nhìn. Một cặp vòng chạm khắc long phụng tinh tế. Bên trên còn đính ngọc thạch và đá quý sang trọng. Bên trong hai chiếc vòng khắc hai chữ Cao - Trương.

“Đây là cặp vòng long - phụng mà năm xưa ba ta làm sính lễ cưới mẹ ta. Mẹ ta rất quý nó nên khi ta định hôn sự đã tặng cho ta. Nhưng ta cứ chạy theo ba của con bỏ lỡ hôn sự đó khiến mẹ ta đau lòng. Bây giờ ta đã già rồi, chỉ còn có thể đem vật kỷ niệm này tặng lại cho con gái thôi. Mong con đừng chê”

Bà Minh hai mắt đỏ hoe, xúc động nói: “Mẹ, món quà quý như vậy, sao con dám nhận chứ đừng nói là chê.”

Bà Nhã Miên ôm bà Minh vào lòng nói: “Kim Minh, ta biết từ lúc con sinh ra ta đã cướp mất ba của con khiến con chịu khổ. Bây giờ con chịu tha thứ cho ta, gọi ta một tiếng “mẹ” khiến ta hạnh phúc vô cùng. Từ giờ con chính thức được gả vào nhà họ Cao, sau này mọi chuyện lớn nhỏ trong ngoài nhà họ Cao đều phải nhờ cậy con rồi. Ta mong con mãi mãi hạnh phúc ở đó.”

“Mẹ, con hiểu tất cả mọi chuyện. Mẹ cũng phải chịu khổ rất nhiều mới tìm được hạnh phúc. Chúng ta là người một nhà, con chưa bao giờ dám trách mẹ” Bà Minh xúc động ôm bà Nhã Miên nói. Cảnh tượng trước mắt khiến lớp trẻ như Tinh Vân, Bảo Vy, Yên Di cũng ngậm ngùi. “Yêu thương” và “thông cảm” đúng là bài học cả đời.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72-2: Hôn lễ đẫm máu(II)

Bà Minh bước xuống cầu thang vòng cung uốn lượn xinh đẹp nhìn Cao Hiến Minh mặc áo sơ mi màu xanh lơ do bà chọn. Thời tiết tháng mười hai bắt đầu trở lạnh, tuy Los Angeles không lạnh bằng Chicago nhưng không khí này rất giống với không khí của rất nhiều năm trước. Trong đôi mắt của Cao Hiến Minh, bà mãi mãi là cô gái xinh đẹp choàng khăn màu xanh lơ đứng chờ ông ở con đường trước nhà.

Cao Hiến Minh trao cho bà bó hoa hồng xanh lam đẹp để quý hiếm và sánh bước cùng bà ra khỏi biệt thự Nhã Miên trong tiếng vỗ tay của người thân bạn bè.

Trong lúc hôn lễ đang cử hành trong sảnh lớn biệt thự Nhã Miên, Đoàn Nam Phong tiến lại gần chỗ Lưu Uyển Linh mỉm cười nói: “Uyển Linh, cảm ơn em!”.

“Cảm ơn em chuyện gì?”

“Chuyện cổ phần của Đoàn Thị.”

“Chuyện nên làm thôi. Dù sao nó cũng không phải là của em. Em không thể nhận được. Giữa hai chúng ta từ giờ không còn vương mắc chuyện gì nữa. Em thấy như vậy rất tốt.”

Đoàn Nam Phong mỉm cười nói: “Vẫn là bạn bè.”

Dù nhìn thấy Lưu Uyển Linh khiến Tinh Vân không vui nhưng khách khứa đông như vậy cô cũng không rảnh để mắt đến cô ấy. Hơn nữa dù sao cô ấy cũng là có lòng đến tham dự hôn lễ của ba mẹ cô. “Người đến là khách” cho nên Tinh Vân vẫn vui vẻ đối đãi như với tất cả mọi người.

Sau khi xong lễ lên đèn và trao tặng sính lễ từ nhà trai, Cao Hiến Minh dìu bà Minh bước ra. Đoàn xe hoa đi về phía chùa Liên Hoa, nơi hai người sẽ làm lễ Hằng Thuận* theo ý kiến của Cao phu nhân.

(*) Lễ Hằng Thuận: Buổi lễ kết hôn trong chùa. Nơi này nhà sư trụ trì sẽ đọc kinh Thiện Sanh bao gồm trách nhiệm của vợ chồng đối với nhau.

Toàn bộ chùa Liên Hoa lúc này đã được trang trí đẹp đẽ. Những cánh hoa sen được rải theo từng bước đi của cô dâu chú rể. Không khí vui vẻ hạnh phúc lan tràn khắp nơi.

Khi mọi người đã yên toạ trong chùa để nghe sư huynh của bà Nhã Miên cũng là sư trụ trì của chùa Liên Hoa đọc kinh thì một quả bom hẹn giờ từ khu đất phía sau chùa phát nổ. Vì chùa Liên Hoa vào những ngày chuẩn bị cho lễ Hằng Thuận của Cao Hiến Minh và Hoàng Kim Minh được bảo vệ an toàn cẩn mật cho nên đối phương chỉ có thể đặt bom bên ngoài. Quả bom tuy chỉ làm sụp hậu viên và vài dãy nhà phía sau của ngôi chùa nhưng cũng đã khiến mọi người trong chánh điện chấn kinh và bàng hoàng.

Sau đó ít phút quả bom thứ hai lại phát nổ. Mọi người sợ hãi từ các ngả nhanh chóng rời khỏi chánh điện. Ngay khi vừa bước ra ngoài, họ đã nhìn thấy rất nhiều sát thủ bịt mặt ôm súng vây chặt cổng chính. Đám vệ sĩ của nhà họ Cao và nhà họ Hoàng cũng liền giờ súng về bọn chúng. Hai bên vẫn chưa có động tĩnh cho tới khi một người đàn ông từ phía sau hàng sát thủ bước từng bước chậm rãi hắc ám tiến về phía trước. Đám sát thủ tách ra hai hàng để người đó tiến lên. Người đó mặc bộ âu phục đen, áo sơ mi và carvat cùng một màu đen. Giương mặt hốc hác, hai mắt đỏ ngầu.

“Lưu Trọng Thiên! Sao lại là con?” Cao Hiến Minh ngẩng người há hốc mồm nhìn hắn. Thì ra kẻ phá hoại hôn lễ của ông chính là đứa con trai đã nuôi suốt hai mươi lăm năm qua.

Lưu Trọng Thiên nhếch môi cười, lời nói lạnh vọng ra như từ âm tri địa ngục: “Ba vẫn nhớ tôi sao? Hai mươi lăm năm tình cảm cha con. Tôi không ngờ để ba chết không rõ ràng. Toàn bộ khu vực này tôi đã cài đặt bom. Các người chỉ còn hai mươi phút để chết thôi. Haha...”

“Tại sao con phải làm như vậy?” Giọng Cao Hiến Minh lạc đi vì đau lòng.

Giọng cười mà quái vì câu hỏi của ông mà ngừng lại: “Tại sao ư?”. “Thật buồn cười!”. “Luu Viễn, nói cho tôi biết tại sao ông đối với mẹ tôi như vậy?”. “Hai mươi lăm năm nay bà ấy dạy tôi phải yêu thương kính trọng ông. Bà ấy không dám đi ngủ trước ông, không dám dậy muộn hơn ông. Bà ấy dù có bị bệnh cũng không dám bê trễ việc nhà. Ông nói xem ông vì sao ở tuổi này còn muốn cưới vợ để mẹ tôi phải tự tử chết. Thù này tôi có nên trả hay không?”

“Chết!”. Bà Minh nghe xong sững người. Bà Fancy đã tự tử chết rồi sao? Mọi người đều ngơ ngàng quay lại nhỏ to.

Cao Hiền Minh cũng đứng sững người như pho tượng, một lúc sau ông mới cất nổi giọng: “Chuyện từ khi nào?”

“Một tuần trước.” Luu Uyển Linh từ trong đám đông lúc này mới bước ra nói.

“Sau khi con đến tìm ba, lúc quay về mẹ đã háo hức đợi ở cửa hy vọng ba có thể hồi tâm chuyển ý hoặc ít nhất đến gặp mẹ một lần trước khi quay về Malaysia. Nhưng ba đã không? Mẹ đã rất buồn bã. Đêm đó đã uống rất nhiều rượu và thuốc an thần. Sáng hôm sau thì không còn tỉnh dậy được nữa.” Lời của cô nhẹ như gió, nhỏ dần và tắt lịm trong nước mắt.

Trái Tim Cao Hiền Minh lúc này cảm thấy đau buốt. Hai mươi lăm năm sống cùng và ơn cứu mạng của bà ấy. Dù không là vợ chồng thì cũng giống như người thân. Vậy mà...đến cuối cùng là ông đã hại bà ấy chết.

Luu Trọng Thiên nghe xong rống lên đầy hận thù: “Luu Viễn, mẹ tôi đã làm gì sai đến mức phải mất mạng? Điều là do các người ban cho. Ngày hôm nay hai họ Cao - Hoàng các người sẽ chôn xác nơi đây.”

Nói xong hắn nhắm súng tới nã đạn vào đám đông dự hôn lễ. Những tên xác thủ khác cũng bắt đầu nổ súng tới tấp. Phía kia vệ sĩ tinh nhuệ của hôn lễ cũng bắn trả. Mọi người sợ hãi hoảng loạn la ó tìm đường chạy và chỗ nấp.

Đám sát thủ từng tên một ngã xuống nhưng lại có tiếp đám khác tiến lên quyết bao vây cổng chùa Liên Hoa cho đến khi toàn bộ bom được cài đặt phát nổ giết trọn tất cả.

Cuộc độ súng càng lúc càng cam go. Ông Hiền Minh ôm vợ vào lòng che chắn và an ủi: “Minh Minh, xin lỗi em!”

Bà Minh lắc đầu đau lòng nói: “Em không ngờ Fancy lại làm vậy?”

“Bà ấy quá đại dột!”. Cao Hiền Minh vẫn kiên định nói.

“Hiền Minh, cái chết của bà ấy... anh có đau lòng không?” Bà Minh e ngại nói.

Cao Hiền Minh khẽ gật đầu nói: “Có, nhưng anh không hối hận về bất kỳ chuyện gì. Dù thế nào anh cũng phải cưới em cho bằng được.”

Bà Minh khẽ gật đầu, ôm chặt ông vào lòng. Cái tên “khúc gỗ” này từ ngày quen biết hắn bà đã biết hắn nói một lời là một. Tính cách kiên định cứng nhắc này của hắn khiến hắn gặp nhiều thiệt thòi nhưng hắn không bao giờ thay đổi. Điều này khiến bà an tâm ở bên cạnh hắn. Hôm nay dù phải chết bà cũng không hối hận khi cưới người đàn ông này.

Những làn đạn bay tứ tán khắp nơi khiến ai nấy càng ngày càng hoảng sợ. Trong một góc phía sau hòn giả sơn, Đoàn Nam Phong đang ôm lấy Tinh Vân vào lòng.

“Nam Phong, em sợ lắm!”. Đừng sợ, lực lượng bên chúng ta nhiều hơn. Anh đã bấm nút gọi máy bay. Trần Khải Nam sẽ nhanh chóng đến đây cứu chúng ta ra khỏi chỗ này.”

“Còn ba mẹ và ông bà ngoại em?”. Nói đến đây Tinh Vân như chợt nhớ ra chuyện gì liền hốt hoảng nói: “Còn Tinh Nhật?” Nam Phong, con đâu rồi?”.

Đoàn Nam Phong sợ hãi nhìn ra tứ phía nhưng không thấy thằng bé đâu. Nhưng lúc này anh lại thấy Luu Uyển Linh đang ngơ ngác đứng bệt tại, nhắm mắt giữa làn súng đạn. Anh liền lao ra kéo cô ấy vào nơi an toàn.

Tinh Vân thấy bàn tay anh rời khỏi tay mình thì hoảng hốt nhìn theo. Cô đứng lên nhìn theo hướng bóng lưng anh rời đi. Dù trong tích tắc nhưng cô có cảm giác là vĩnh viễn.

Trước mặt cô, anh đang dùng đôi tay vững chắc của mình bao lấy Luu Uyển Linh. Một màn nước mắt nhòe đi trước mặt. Tại cô đã không còn nghe thấy gì. Toàn thân đứng bất động cho tới khi một viên đạn từ súng của Luu Trọng Thiên bay thẳng về phía đầu cô.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nhận ra

Đoàn Nam Phong nhìn thấy cảnh tượng đó cũng chỉ có thể há hốc mồm hoảng sợ. Tim anh như ngừng đập nhưng anh cũng đã không thể làm gì được nữa. Anh đã không thể quay lại chỗ của Tinh Vân để kịp cứu cô cũng như đã không còn có thể quay về với Tinh Vân như lúc ban đầu nữa.

Tinh Vân cứ đứng đó dùng đôi mắt u buồn nhìn anh, thời gian như ngừng lại ở giây phút này: “Đoàn Nam Phong thì ra trái tim anh chưa từng lựa chọn tôi. Bao nhiêu tháng ngày ân ái cũng chỉ là ngộ nhận của chúng ta.”

“Không, không phải. Tinh Vân. Không phải.” Lời trái tim của Đoàn Nam Phong liên tục kêu gào trong vô vọng và bất lực. Lần đầu tiên anh rơi nước mắt xuống chính là giây phút anh biết anh đã mất nàng.

“Đừng!”.

Viên đạn của Lưu Trọng Thiên không thể bắn trúng Tinh Vân được vì lúc này đã có một bàn tay mạnh mẽ nhanh như cắt ôm cô vào lòng.

“Đừng!”

“Đừng!”

Ngay lúc đó Hoàng Gia Khiêm và Hoàng Cao Thừa Hiến mỗi người một bên trái phải bắn ra hai viên đạn về phía Lưu Trọng Thiên.

Lưu Uyển Linh nhìn thấy Lưu Trọng Thiên ngã xuống liền vùng ra khỏi người Đoàn Nam Phong chạy về phía Lưu Trọng Thiên. Miệng không ngừng kêu khóc: “Anh hai! Tinh dậy! Đừng bỏ em.. Mẹ đã rời xa chúng ta, sao anh còn bỏ em mà đi. Cứu với! Ai cứu chúng tôi với!”.

Tinh Vân nghe ba phát súng gần mình thì hoảng hốt nhắm mắt lại, màng nhĩ ù lên cho đến khi cảm nhận được hơi ấm từ lồng ngực người đàn ông lan ra cô mới mở mắt thờ phào ngẩng đầu lên.

“Lâm Thiên Vũ, sao anh lại cứu tôi?”. Lâm Thiên Vũ nghe xong khó nhặn mặt lấy tay cốc đầu cô: “Em nói gì đấy hả? Sao tôi lại cứu em sao? Vì tôi yêu em. Tôi không nỡ nhìn em ngu ngốc mà chết đi trước mặt thằng ngu kia.”

Nếu như người từng chung chăn gối bao lâu nay với bạn, hơn ngàn lần nói yêu bạn nhưng trong giây phút nguy hiểm người đó vẫn lao về phía khác mà bạn vẫn cố chấp yêu thì đó chính là mù quáng. Còn nếu người trong giờ khắc nguy hiểm vẫn nhớ và để mắt đến bạn để kịp thời ra tay cứu mạng bạn mà bạn không có chút động lòng nào thì đó là do bạn không có trái tim hoặc là bạn tự lừa dối chính mình. Lần đầu tiên trong mối quan hệ của Tinh Vân và Lâm Thiên Vũ cô chủ động đưa tay vòng qua eo hân hạnh nguyện nói: “Cám ơn anh vì đã xuất hiện kịp lúc, Lâm Thiên Vũ!”.

... Nhưng tại sao trái tim nàng lại đau như vậy?

Toàn bộ hình ảnh ngọt ngào này đã rơi vào mắt Đoàn Nam Phong. Anh không trách Tinh Vân gán gởi người đàn ông khác trước mặt anh. Anh chỉ thấy trái tim anh buốt giá đau đến không thở được.

Mối quan hệ của hai người bây giờ cũng chỉ còn là những khoảng lặng sau những phát súng kinh người.

Ngay sau khi Lưu Trọng Thiên bị bắn hạ, đám sát thủ hoảng loạn bắn súng khắp nơi để tìm đường rút lui. Một loạt đạn từ súng máy hiện đại của bọn chúng nã ra phá tan tành mọi thứ. Hoàng Gia Khiêm và Hoàng Cao Thừa Hiến đưa mắt nhìn nhau ra hiệu. Hai người tách về hai hướng dẫn đầu bọn vệ sĩ đuổi theo đám sát thủ trong khi chờ máy bay trực thăng của họ đến cứu viện.

Hoàng Gia Khiêm mãi lo đuổi theo bắn trả bọn sát thủ trước mặt mà không biết rằng phía sau anh một hòng súng đen ngòm đang hướng đến.

“Đừng!”

Một viên đạn bay về phía Hoàng Gia Khiêm nhưng lúc này đã có một thân yếu mềm lao ra đỡ cho anh. Hoàng Gia Khiêm và Hoàng Cao Thừa Hiến giật mình quay lại.

Trên nền cỏ xanh mượt trong chùa, Yên Di toàn thân đầy máu nằm thoi thóp thở. Cô đưa tay lên tìm kiếm tay anh. Hoàng Gia Khiêm sững người hét hoảng kêu lên: “Yên Di, sao em lại ngu ngốc như vậy?”

Yên Di nói trong đau đớn: “Tôi không nỡ nhìn anh bị thương...”

Chỉ mấy chữ như vậy của cô gái mười chín đã “câu hồn đoạt phách” người đàn ông ba mươi hai tuổi. Chỉ vì “không nỡ” mà nàng có thể vì hấn lao ra đỡ đạn. Chỉ vì “không nỡ” mà nàng thả để bản thân đau thay hấn. Cũng vì “không nỡ” mà nàng có thể vì hấn chết không nuốt tiếc.

“Gia Khiêm, xin lỗi. Không biết từ lúc nào em lại yêu anh mất rồi.”

Nói xong nàng nhắm mắt lại, tay cũng không còn sức nắm tay hấn nữa.

“Yên Di!”. Hoàng Gia Khiêm kêu lớn tên nàng. Hoàng Cao Thừa Hiến cũng bất động nhìn cảnh tượng trước mắt. Không nói nên lời

“Người đâu, mau đến cứu cô ấy. Mau lên!”. Trong tiếng khóc nức nện ngào trái tim Hoàng Gia Khiêm như ai bóp nghẹt. Anh bất lực nhìn người con gái toàn thân bê bết máu bất động nằm trong lòng mình.

Còn khoảng một phút nữa toàn bộ số bom Lư Trọng Thiên cài đặt quanh ngôi chùa sẽ phát nổ. Khi máy bay chiến đấu cứu viện của nhà họ Hoàng, nhà họ Đoàn và nhà họ Cao không chế được toàn bộ đám sát thủ thì tiếng bom đêm ngược càng ngày càng kêu nhanh như tử thần giục giã.

“Hoàng Thời anh mau chạy đi, công thêm em nữa sẽ không kịp.” Từ khu đổ nát của chánh điện, Hoàng lão gia lê từng bước nặng nhọc công bà Nhã Miên ra bên ngoài.

“Nhã Miên, máy bay ở phía trước rồi. Không cho em nói lung tung.”

“Hoàng Thời, anh đừng có chấp nữa. Đã không còn kịp thời gian nữa. Nếu anh không đi, cả hai chúng ta sẽ chết.” Bà Nhã Miên đau lòng nhìn ông. Năm nay ông đã hơn bảy mươi tuổi mà vẫn phải mang thêm một gánh nặng là bà trên người. Cảm giác bất lực lan tràn trong lòng bà.

“Anh đã sống đến tuổi này rồi, em còn muốn anh đến chết vẫn còn ân hận vì mất em sao? Cao Nhã Miên, em nghe cho rõ, Hoàng Thời tôi tuyệt đối không bỏ rơi em.”

Bà Nhã Miên vừa cười vừa khóc không biết nên vui hay nên buồn nữa. Lúc sinh tử mới càng thấy tình cảm này của bà là “không hối hận”. Trải qua bao nhiêu đau khổ vẫn là “không hối hận”.

“Ông cố ngoại!”

Tĩnh Nhật từ trên lưng Ưng Túc kêu lớn. Bảo Vy liền nhìn theo hướng tay của Tĩnh Nhật. Mọi người xung quanh chạy ra hướng máy bay trong hỗn loạn nhưng thẳng bệ tĩnh mắt vẫn nhìn ra ông cố ngoại của nó đang công bà cố ngoại.

Ưng Túc thấy vậy liền giao Tĩnh Nhật cho Bảo Vy: “Em chạy đi trước, anh qua đó giúp đỡ ông.”

Sau đó anh nhanh chóng chạy sang chỗ Hoàng lão gia để công lấy bà Nhã Miên đi nhanh ra máy bay.

Sau khi chiếc máy bay cuối cùng cất cánh, toàn bộ ngôi chùa bị bom làm cho nổ tung tóe. Phía dưới phút chốc thành một cảnh tượng hoang tàn. Tai nạn khủng bố bất ngờ xảy ra khiến cho nhiều người có cơ hội nhìn lại mình, nhìn lại tình cảm trong lòng và nhận ra nhiều điều.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74-1: “Còn nói nữa tôi sẽ không khách sáo”(I)

“Hoàng Gia Khiêm, tại sao anh lại tránh mặt tôi?” Yên Di giữ lấy cánh tay của Hoàng Gia Khiêm khó chịu hết lớn.

Hoàng Gia Khiêm lườm cô: “Tôi không có tránh mặt cô, chỉ là không có lý do để gặp cô thôi.”

“Không có lý do sao?” Yên Di cụp mắt xuống. Hắn tránh mặt mình, cả chào hỏi cũng không đáp lại. Vậy mà khi hỏi thì hắn lại có thể nói ra lý do đơn giản như vậy.

“Phải, cô là vợ của Thừa Hiên là em dâu của tôi. Quan hệ của chúng ta không thích hợp để nói chuyện riêng hay kéo tay như vậy?”. Hoàng Gia Khiêm dẫn tay ra khỏi bàn tay nàng sau đó quay lưng đi thẳng.

“Hoàng Gia Khiêm, anh chưa từng thích tôi sao?” Yên Di lớn tiếng hỏi vọng theo.

Hoàng Gia Khiêm không trả lời cũng không quay lưng lại. Hoa viên biệt thự Nhã Miên ngày hôn lễ của Hoàng lão gia và bà Nhã Miên vui vẻ đến vậy chỉ có một cô bé ngốc bó gối ngồi khóc thu lu trong bụi cây.

Hoàng Gia Khiêm biết nhưng cũng mặc kệ cô. Tình cảm này tốt nhất không nên nảy sinh bởi vì anh còn trọng trách gánh vác Hoàng Thiên. Nếu anh đi yêu em dâu của mình thì tai tiếng này là tổn thất không gánh nổi.

“Yên Di, xin lỗi em. Rồi em sẽ sớm quên tôi.”

...

Trước ngày hôn lễ của ba mẹ Tinh Vân, Yên Di lại có dịp gặp mặt Hoàng Gia Khiêm lần nữa tại biệt thự Nhã Miên. Một lần nữa, cô lại hỏi anh: “Gia Khiêm, anh thực sự không thích tôi sao?”

Hoàng Gia Khiêm lạnh lùng nói: “Yên Di, cô đã kết hôn. Những chuyện không khống chế được cảm xúc như thế này hãy nên quên đi thì hơn.”

Yên Di ngốc nghếch lắc đầu: “Không! Gia Khiêm. Anh thừa biết cuộc hôn nhân này không phải thực. Tình cảm của em cũng không phải nhất thời. Em thực sự thích anh.”

“Yên Di!” Hoàng Gia Khiêm nổi nóng gần giọng gọi tên cô.

“Cô nên hiểu dù thế nào tôi cũng là anh chồng của cô. Những ý nghĩ không an phận tốt nhất cô đừng nên nói ra. Đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở cô để tránh những hiểu lầm đáng tiếc có thể xảy ra.”

Nói xong, Hoàng Gia Khiêm lần nữa quay lưng đi. Nhìn bóng lưng anh dứt khoát và tuyệt tình như vậy khiến Tim của cô rất đau nhưng cô không bỏ cuộc. Cô chạy tới ôm lấy lưng anh nói trong uất ức: “Đừng đối với em như vậy được không? Em yêu anh, em yêu anh. Em phải làm sau đây?”

Hoàng Gia Khiêm nghe trái Tim mình chấn động nhưng có những việc anh phải nghĩ cho đại cục, cho gia đình cho nên đành gỡ tay cô ra: “Còn nói nữa, tôi sẽ không khách sáo.”

Lời lạnh lùng buông ra chặt đứt mọi hy vọng của cô gái lần đầu biết yêu. Cô ngây người đứng đó nhìn anh, nắng chiều đổ bóng xuống người đàn ông lạnh lùng bước đi.

Yên Di chớp mi: “Tạm biệt Hoàng Gia Khiêm, tạm biệt tình yêu đầu đời của tôi.”

...

Hoàng Gia Khiêm chống tay trên gối, cúi đầu nhớ lại những lời Yên Di nói. Anh nhăn mặt thờ dài. Khi nhìn thấy Yên Di toàn thân đầy máu nói yêu anh, anh đã không còn biết cái gì là đúng sai phải trái hay luân thường đạo lý nữa rồi.

Hoàng Cao Thừa Hiên đứng đối băng ghế anh đang ngồi trước cửa phòng cấp cứu, tay đứt túi thờ ơ hỏi: “Anh có thích cô ta không?”

Không thấy Hoàng Gia Khiêm trả lời, Hoàng Cao Thừa Hiên nói tiếp: “Thích mà không dám thừa nhận, anh có phải đàn ông không?”

Hoàng Gia Khiêm đương nhiên không phải kiểu người giống Đoàn Nam Phong hay thẳng thắn nhóc trước mặt làm việc bất chấp. Anh làm việc gì cũng cẩn thận trước sau và cân nhắc nặng nhẹ. Thậm chí hy sinh cả bản thân mình cho gia đình.

Thấy Hoàng Gia Khiêm không nói gì, hắn liền khích anh: “Anh dám thừa nhận thì tôi sẽ ly hôn cô ta. Còn không chờ cô ta tỉnh lại tôi sẽ cho anh tận mắt nhìn cô ta dưới thân tôi thỏa mãn như thế nào.”

Hoàng Gia Khiêm nghe đến đây hai mắt đỏ sòng lên túm cổ Hoàng Cao Thừa Hiên nói: “Bây giờ Yên Di sống chết chưa rõ, mày còn tâm trạng nói những lời này?”

Lúc này Cao Hiến Minh và bà Minh bước vào khu vực chờ trước cửa phòng phẫu thuật, nhìn thấy cảnh này liền hỏi: “Hai đứa làm gì đó? Không biết đây là bệnh viện sao?”

Hoàng Gia Khiêm lấy lại bình tĩnh buông cổ áo Hoàng Cao Thừa Hiên ra. Hắn thấy vậy liền phui phui lại cổ áo nói: “Anh ở đây chờ và suy nghĩ cho kỹ”

đi. Có hay không có, tự anh hiểu rõ.”

Sau đó Hoàng Cao Thừa Hiên liền quay sang ba mẹ Tinh Vân lễ phép cúi chào rồi đi ra ngoài hút thuốc. Vừa bước ra khỏi hành lang dài ngoằng, hắn lại đụng mặt ông bà nội mình và Tinh Vân.

“Cô ấy vẫn ở trong phòng phẫu thuật. Cháu đi ra ngoài một lúc.”

Hoàng lão gia và bà Nhã Miên khẽ gật đầu. Tinh Vân lại tiếp tục đẩy bà Nhã Miên đi về phía trước. Khi đi ngang qua Hoàng Cao Thừa Hiên, cô liền nghe hắn cất giọng hỏi: “Vì sao em phải tránh né tôi?”

“Gọi bằng chị.” Tinh Vân lạnh nhạt đáp. Cô không hiểu sao cô lại thương Yên Di hơn cả thằng em họ này của cô.

Hoàng Cao Thừa Hiên tức giận nắm tay cô kéo áp vào tường bất kể ông bà nội hắn đang ở đó. Hắn tức giận nói: “Tinh Vân, anh yêu em. Sao em mãi không chịu hiểu. Chuyện hôm nay em cũng đã thấy, Đoàn Nam Phong không hề yêu em. Lúc nguy hiểm nhất hắn chỉ nghĩ đến con ả kia. Tại sao em cứ cố chấp như vậy?”

Hoàng lão gia và bà Nhã Miên nghe xong chấn kinh. Thằng cháu nội này của ông bà vẫn không chịu nghe thông. Lại còn có chuyện Đoàn Nam Phong bỏ mặc Tinh Vân và lo cho Lưu Uyên Linh. Chuyện này là thế nào? Hai người già không hiểu nổi liền đưa mắt nhìn nhau. Hoàng lão gia khó chịu lên tiếng: “Thừa Hiên, ăn nói cho cẩn thận. Tinh Vân là chị họ của cháu. Hai đứa có quan hệ huyết thống. Cháu không thể làm loạn được.”

Hoàng Cao Thừa Hiên quay sang nhìn ông nói: “Ông nội, cháu không cần có con với Tinh Vân, ông bà cho toại nguyện cho cháu tâm nguyện này có được không?”

“Không được.” Hoàng lão gia đáp ngay.

“Nam mô A Di Đà Phật. Tội lỗi. Tội lỗi.” Bà Nhã Miên bắt lực niệm Phật.

“Thừa Hiên, buông tay chị ra. Còn lời thôi nữa chị sẽ không khách sáo với em.” Tinh Vân nghiêm giọng nói nhưng hắn vẫn ngoan cố không chịu buông. Tinh Vân quay sang cắn một cái rất đau vào cánh tay cứng rắn của hắn đến khi máu chảy ra mới thôi.

“Nhìn cho kỹ, máu của chị và em là cùng một dòng. Nếu chúng ta có tình cảm với nhau cũng chỉ là tình cảm gia đình huyết thống. Những cái khác đều không thể.” Cao Thừa Hiên nghe xong trong lòng rất đau. Hắn từ từ bỏ tay ra khỏi tay Tinh Vân, ngả khụy xuống băng ghế, ôm đầu suy nghĩ xem vì sao ngay cả cơ hội theo đuổi người hắn thích cũng không có.

...

Ngay lúc này, đèn ở phòng phẫu thuật liền tắt. Tinh Vân, Hoàng Cao Thừa Hiên và ông bà ngoại của cô vội tiến lại gần. Hoàng Gia Khiêm nóng lòng đứng lên tiến lại sát cửa phòng. Cánh cửa mở ra, Bảo Vy cùng nhiều bác sĩ khác bước ra.

Bà Minh liền cất lời: “Bảo Vy, Yên Di thế nào rồi?”

Bảo Vy nhìn các bác sĩ khác và ra hiệu cho họ đi trước. Sau đó cô áy ngại nói: “Viên đạn nằm đúng khu vực nguy hiểm cho nên...”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74-2: “Còn nói nữa tôi sẽ không khách sáo”(II)

Tim của Hoàng Gia Khiêm lúc này như thất lạc, tai anh đã không còn nghe được gì nữa. Sắc mặt trắng bệnh anh lão đảo vịn vào thành ghế. Bảo Vy nhìn

thấy anh như vậy thì ngư'ng lại không nói nữa.

Bà Minh sợ hãi nói: “Gia Khiêm, con không sao chứ?”

Cao Hiến Minh liền đỡ lấy anh hỏi: “Hay là do bệnh tim của con tái phát.”

Bảo Vy liền nhìn anh một lượt đánh giá, sau đó lấy tay bắt mạch cho anh: “Nếu cô ấy tỉnh dậy mà biết anh vô cớ bị chết thì viên đạn cô ấy đỡ cho anh coi như uống phí rồi.”

Hoàng Gia Khiêm liền mở mắt ra, vui mừng nói: “Cô ấy không sao phải không?”

Bảo Vy liếc nhìn anh lắc đầu lười biếng không muốn nói thêm câu nào nữa.

“Bảo Vy, cháu làm thằng nhóc này hết hồn đấy. Từ nhỏ tim của nó đã không tốt. Bây giờ còn bị cháo dọa nữa.” Bà Minh vừa cười vừa nói.

Bảo Vy thờ dãi, năm tiếng phẫu thuật đã lấy của cô quá nhiều sức lực. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà ôm gối ngủ thôi: “Hai bác không cần phải lo nữa đâu, con bé ngốc đó tuy thân thể nhìn yếu đuối nhưng tuổi còn trẻ. Sẽ sớm vượt qua thôi. Nhưng chi sợ tâm bệnh của ai kia khó chữa được.”

Trời xui đất khiến Bảo Vy hai lần đều nhìn thấy cảnh Yên Di tỏ tình thất bại cho nên bây giờ được dịp liền chơi xỏ Hoàng Gia Khiêm

“Cũng may trước đây ta kêu con thi vào trường Y, bây giờ hữu dụng như vậy.” Bà Minh vừa nhìn Bảo Vy vừa cười nói.

“Không nhờ bác dạy dỗ tốt, con cũng không được như vậy.” Bảo Vy cười tươi nhìn bà Minh rồi nhìn sang Tinh Vân nói. Cô không thể nào quên được cái ngày Tinh Vân và bà Minh lận lợy đường xa đưa cô lên thành phố thi đại học.

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn giã của giày cao gót nhanh chóng nện trên hành lang truyền đến. Mọi người liền ngẩng lên nhìn, thì ra là Luru Uyển Linh. Cô bước nhanh đến chỗ mọi người hốt ha hốt hải nói: “Bảo Vy, xin chị, xin chị hãy cứu anh trai em. Em nghe bác sĩ chẩn đoán nói viên đạn của anh ấy nằm ngy vị trí động mạch chủ rất khó để lấy ra. Họ nói phẫu thuật này toàn nước Mĩ cũng chỉ có vài người làm thành công. Chị là người duy nhất ở California rồi. Em xin chị, hãy cứu lấy anh trai của em...”

Hoàng Cao Thừa Hiến không đợi Luru Uyển Linh nói xong câu đã lên tiếng chặn họng: “Nè, cô em, cô bị ngáo à? Thằng anh khốn nạn của cô đi gây chuyện với chúng tôi mà cô còn mong Bảo Vy cứu hần?”

Hoàng Gia Khiêm cũng nói thêm: “Phải đó, Bảo Vy vừa làm phẫu thuật suốt năm tiếng rất mệt mỏi. Cô ấy không có nghĩa vụ nhận thêm ca phẫu thuật nữa. Chưa kể thằng anh của cô làm hồng đám cưới của ba mẹ chúng tôi. Hồng ngày vui của gia đình chúng tôi. Phá hủy chùa chiền. Hần chết thêm vài lần nữa cũng không hết tội.”

Hoàng lão gia lúc này cũng lên tiếng: “Món nợ với nhà họ Hoàng chúng tôi, một mình hần e rằng trả chưa đủ.” Lời nói nhẹ nhưng có sức nặng của Hoàng lão gia khiến tim của những người xung quanh chấn động. Bởi vì họ biết cách làm việc xưa nay của ông vô cùng tàn độc.

Luru Uyển Linh bị nhiều nguồn công kích liền xanh mặt nhưng cô không bỏ cuộc. Cô nhìn sang Cao Hiến Minh, cầm tay ông van xin: “Ba, xin ba hãy nói giúp con. Anh Thiên cũng là vì cái chết của mẹ cho nên mới có hành động sai trái như vậy. Xin ba hãy niệm tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta mà cứu anh ấy. Trên đời này con chỉ còn duy nhất một người thân là anh ấy mà thôi. Con biết con không có tư cách cầu xin nhưng mà ba ơi...”

Cao Hiến Minh xót xa nhìn cô, ông không biết phải nói gì. Lúc này Bảo Vy liền lên tiếng: “Không cần khóc nữa. Họ đang ở phòng phẫu thuật số mấy? Tôi đi với cô.”

Luru Uyển Linh nghe xong như được sống lại, cô liền lau nước mắt nói: “Phòng phẫu thuật số năm. Xin cảm ơn chị.” Cô vừa nói vừa dập đầu.

“Không cần làm vậy, tôi chưa biết tình hình của anh ta thế nào. Chưa chắc được chuyện gì.” Bảo Vy vừa nói vừa đỡ Luru Uyển Linh đứng dậy. Nhưng lúc này Hoàng Cao Thừa Hiến liền chặn lại: “Tội của hần đáng chết ngàn lần. Cho dù cô có cứu hần thì chúng tôi cũng nhất định bắt hần chết thậm chí đau đớn hơn.”

Bảo Vy liền quay sang Hoàng Cao Thừa Hiến rồi lạnh nhạt nói: “Đó là chuyện của các người. Còn tôi là bác sĩ, trách nhiệm của tôi là tận lực cứu người. Tôi không có trách nhiệm phán ai có tội hay không. Càng không có quyền phán sống chết cho ai.”

“Cô...” Hoàng Cao Thừa Hiến tức giận nói thì bà Minh liền lên tiếng: “Thừa Hiến, cháu đừng ngăn cản Bảo Vy nữa. Uyển Linh vừa mới mất mẹ, nếu mất luôn cả anh trai thì e rằng nó không chịu nổi.”

Lúc này Yên Di vừa được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Hoàng Gia Khiêm cũng không buồn để ý việc đi hay ở của Bảo Vy. Anh lập tức chạy về phía Yên Di cầm tay cô, gọi tên cô. Nhưng cô không nghe thấy, tay cũng lạnh cứng. Y tá liền nói: “Cô ấy chưa tỉnh, có thể nay mai sẽ tỉnh lại.”

Sau đó đoàn người cũng đi theo Yên Di về phòng điều dưỡng. Tinh Vân từ đầu chí cuối nhìn thấy Luru Uyển Linh cô liền không nói lời nào. Từ nhỏ cô đã được giáo dục về tính khoan dung, lòng vị tha và tin theo lời Phật sống lương thiện. Nhưng trước Luru Uyển Linh cô chỉ có thể thờ ơ, bỏ mặc. Giữa cô và Luru Uyển Linh cứ vô tình trở thành nước với lửa chỉ vì người đàn ông mang tên Đoàn Nam Phong.

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75-1: Lạnh nhạt(I)

Sau khi Yên Di được đưa về phòng nghỉ, suốt ba ngày cô vẫn chưa tỉnh lại. Hoàng Gia Khiêm đứng ngồi không yên. Đến sáng ngày thứ tư Yên Di dần mở mắt ra. Những tia nắng ban mai chiếu vào gương mặt tròn trịa của cô. Hoàng Gia Khiêm nằm gục đầu trên giường bệnh cũng vì cử động của cô mà choàng tỉnh. Anh nở nụ cười xán lạn nhìn cô: “Em tỉnh rồi sao? Có muốn uống chút nước không?”

Yên Di khẽ lắc đầu. Hoàng Gia Khiêm nhanh tay bấm nút gọi bác sĩ đến khám cho cô. Sau khi bác sĩ rời đi, Yên Di đã chịu ngồi dậy ăn chút cháo mà di thư mang đến cho cô. Cô vui vẻ ăn trước mặt bà. Trước sau cô đều không quan tâm đến việc Hoàng Gia Khiêm có mặt trong phòng cho đến khi di thư rời khỏi. Hoàng Gia Khiêm liền tiến lại bên giường cô và cầm lấy tay cô nhẹ nhàng nói: “Yên Di, em tỉnh lại thì tốt quá. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em”

Yên Di nhẹ rút tay ra khỏi tay Hoàng Gia Khiêm nhẹ giọng nói: “Gia Khiêm, anh không cần vì em đỡ viên đạn đó cho anh mà đối xử tốt với em. Em cũng không muốn anh vì vậy mà ở lại bên cạnh em. Mấy ngày nằm mê man, em biết hết mọi việc chỉ là không ngồi dậy nổi. Em đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Cuối cùng em đã nghĩ thông rồi. Em không cố chấp nữa.”

“Yên Di...”. Hoàng Gia Khiêm nhất thời không biết nói sao. Anh chỉ có thể gọi tên cô. Nhưng lúc này cô đã nở nụ cười rất nhẹ như áng mây phớt qua nền trời xanh.

“Được rồi, em muốn nghỉ ngơi một chút. Khi nào anh về thì đóng cửa lại nhé.”

Nói xong Yên Di nằm xuống, kéo chăn trùm kín đầu, hai vai bắt đầu rung nhẹ lên. Vết thương vừa phẫu thuật rất rất đau nhưng trái tim cô còn đau hơn khi Hoàng Gia Khiêm vì thương hại vì áy náy mà ở lại bên cô.

...

“Thưa chủ tịch, bên phía nhà thiết kế Amanda ở New York vừa liên hệ với chúng ta. Họ nói lễ phục cưới của cô đã hoàn thành và đã được chuyển đến Los Angeles sáng nay. Xin hỏi khi nào cô muốn thử?”. Cô trợ lý xinh đẹp của Tinh Vân vui vẻ hỏi. Nhưng chủ tịch của cô chỉ thờ ơ đáp: “Được, tôi biết rồi.”

Tại tầng cao nhất của toà nhà cao hơn năm mươi tầng ở Los Angeles, trụ sở đầu tiên của Hoàng Thiên, Tinh Vân một mình dựa lưng vào ghế tựa xoay người nhìn ra khoảng trời rộng phía bức tường kính của phòng làm việc.

Từ lúc chính thức tiếp nhận chức chủ tịch, cô đã gặp quá nhiều việc lớn thay đổi cuộc đời mình. Cô từ đảm đương công việc ở Chicago phải chuyển sang chi nhánh nhỏ hơn ở Los Angeles chỉ vì hấn- Đoàn Nam Phong. Nhưng hơn nửa tháng nay từ vụ khủng bố ở chùa Liên Hoa cô luôn tìm cách tránh né hấn.

Gia đình cô và gia đình hấn có vẻ náo nức cho hôn lễ và qua lại mật thiết với nhau. Nhưng những lần đó cô đều chỉ nghe người làm nói lại chứ cô hoàn toàn không tham gia. Sau giờ làm, cô cũng không ra khỏi công ty mà chỉ ngủ lại tạm ở phòng nghỉ phía sau văn phòng mình. Cô biết trốn tránh không phải cách nhưng hiện tại cô không biết đối mặt với hấn như thế nào. Nhiều khi nghĩ cũng lạ, lúc lén lút bên nhau thì chỉ mong sự thừa nhận danh phận của hấn. Khi đường đường chính chính bên nhau được gia đình thừa nhận thì lại không biết dùng thái độ gì để đối mặt.

Gia đình hai bên tuy mong muốn hai người họ kết hôn nhưng cũng không phải là ép buộc. Vậy mà cô lại có cảm giác như bị ép cưới. Tại sao cả một chút cảm giác muốn đám cưới với hấn cũng không có. Đây là “hội chứng tiền hôn nhân” như người ta vẫn nói hay là từ phát đạn kia?

“Chủ tịch, Đoàn Chủ tịch của Đoàn Thị muốn gặp người.” Giọng cô thư ký vang lên trong điện thoại.

Tinh Vân lạnh lùng đáp lại: “Nói tôi vừa ra ngoài.”

“Rầm!”. Cánh cửa phòng chủ tịch bị đá văng ra, hai tên vệ sĩ của Tinh Vân bên ngoài bị áp chế bởi người của Đoàn Nam Phong.

Tinh Vân ngẩng đầu lên nhìn hắn, nét mặt lạnh lùng không thay đổi. Cô bấm nút gọi thư ký: “Cho thêm người lên phòng của tôi. Đồi hết vệ sĩ của tôi đi.”

Nhìn thấy Đoàn Nam Phong bước vào, cô liền lễ độ đưa tay mời anh ngồi. Cánh cửa phòng làm việc được người của Đoàn Nam Phong đóng lại.

“Không biết Đoàn chủ tịch anh hôm nay có việc trọng đại gì mà phải phá cửa xông vào phòng làm việc của tôi?”. Tinh Vân bình thản hỏi.

Đoàn Nam Phong liền hỏi nàng: “Tại sao không chịu gặp anh?”

“Không phải bây giờ tôi đang tiếp chuyện ngài hay sao?” Tinh Vân nhàn nhạt đáp. Mắt vẫn không rời màn hình máy tính. Tay vẫn liên tục gõ phím.

“Anh đến tìm em rất nhiều lần nhưng suốt nửa tháng nay em đều nói bận. Em cũng không chịu về nhà. Em có biết ngày nào anh cũng ở dưới công ty chờ em về ăn cơm hay không? Con trai cũng liên tục hỏi mẹ khiến anh không biết nói thế nào?” Đoàn Nam Phong nói liền một tràng đầy uất ức.

Tinh Vân nghe nhắc đến Tinh Nhật liền dừng phím. Đúng, cô còn đứa con trai cất ruột sinh ra. Vì cô muốn trốn tránh hắn mà ngay cả con cũng không thể gặp. Còn bốn ngày nữa là đến Giáng Sinh, cô phải mua quà tặng cho con trai cô. Món quà Giáng sinh đầu tiên từ mẹ rất có ý nghĩa.

Thấy Tinh Vân đang nghĩ vẩn vơ mà không trả lời, Đoàn Nam Phong liền nói: “Tinh Vân, chuyện hôm trước anh biết em không vui. Nhưng chúng ta sắp làm đám cưới rồi. Em đừng giận anh nữa được không?”

Tinh Vân đôi mắt ráo hoảnh ngẩng mặt lên từ bàn phím nhìn Đoàn Nam Phong: “Đoàn Nam Phong, chúng ta đừng kết hôn nữa có được không?”

Đoàn Nam Phong nghe xong liền chấn động nhưng anh vẫn tìm lý do biện giải: “Nếu em lo sợ hôn lễ rườm rà và nguy hiểm như hôm đám cưới của ba mẹ em thì chúng ta có thể đến một nơi em thích tổ chức chỉ có hai chúng ta. Tất cả đều tùy thuộc vào em. Điều quan trọng nhất là em vui vẻ về chung sống với anh. Phải rồi, Vương Minh Kỳ vừa nói đã hoàn tất thủ tục xin đăng ký kết hôn, chỉ còn chờ chúng ta hẹn ngày đến ký tên là được.”

“À, mà hôm nay áo cưới cũng đã được đưa đến, chiều anh đưa em đi...”.

“Đoàn Nam Phong!” Tinh Vân gọi tên anh để chặn lại những điều anh vừa nói và sắp nói về hôn lễ. Cô biết anh đang lảng tránh vấn đề chính mà chỉ muốn cô hào hứng cho hôn lễ sắp đến của hai người. Nhưng cô nhất định phải nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Hai mắt Đoàn Nam Phong lạnh đi, anh liền hỏi: “Tại sao?”

Tinh Vân không nói, cũng không muốn nói gì nữa.

Đoàn Nam Phong thấy cô im lặng liền nói: “Rõ ràng chúng ta yêu nhau. Tại sao phải chia tay? Em đã từng nói sẽ nhường nhịn anh cả đời. Anh cũng từng nói cả đời này cũng chỉ yêu mình em. Vậy tại sao em vẫn nhất định chia tay. Chúng ta sắp đám cưới. Em có biết không? Ngày này anh đã chờ đợi rất lâu em có biết hay không?”. Càng nói Đoàn Nam Phong càng kích động, giọng cũng lạc đi.

Tinh Vân bỏ qua sự kích động của anh, cô chỉ lạnh nhạt nói: “Nam Phong, bản thân anh đang ngộ nhận tình cảm với tôi mà anh cũng không biết. Tôi không muốn có một cuộc hôn nhân mà ngay cả tin tưởng cũng không có.”

“Em không tin tôi phải không?”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75-2: Lạnh nhạt(II)

“Hay là em tin rằng lúc đó tôi có thể trở mặt nhìn Lưu Uyển Linh chết? Không, tôi không thể trở mặt nhìn người mình từng yêu thích chết đi trước mặt mình trong khi mình có cơ hội cứu cô ấy.”

“Tại sao em bình thường rất hiểu chuyện mà bây giờ lại vì một chuyện như vậy mà rời xa tôi?”

“Tình Vân, chúng ta đã từng bỏ lỡ. Em cũng nhìn thấy ba mẹ em, ông bà ngoại em, họ đã nuôi tiếc như thế nào khi bỏ lỡ nhau. Vậy tại sao em vẫn muốn chúng ta giống như vậy. Vì một sự hiểu lầm mà bỏ lỡ?”

Tình Vân trước sau vẫn im lặng.

“Tình Vân, lúc đó anh không ngờ viên đạn của Lưu Trọng Thiên sẽ hướng về phía em. Anh biết anh không quay lại kịp để cứu em khiến em không vui nhưng chúng ta từng trải qua rất nhiều chuyện. Có khi nào anh bỏ mặc em không?”

Tình Vân đứng lên khỏi ghế, khoanh tay đứng tựa vào bức tường kính phía sau lưng, mắt hướng ra vòm trời phía xa xa từng lời nhẹ nhàng nói ra nhưng khiến người nghe đau lòng: “Nam Phong, anh đúng là rất tốt với tôi. Luôn quan tâm tôi và sẵn sàng lao vào nguy hiểm cứu tôi. Nói anh không có tình cảm với tôi là không đúng. Nhưng nếu có Lưu Uyển Linh xuất hiện, anh mãi mãi chỉ nhìn thấy cô ấy.”

“Tình Vân, em là đang ghen sao? Nếu tôi yêu cô ấy tôi đã không ly hôn và cưới em”

Tình Vân khoát tay nói: “Bởi vì bản thân anh cũng là ngộ nhận tình cảm.”

“Đoàn Nam Phong, anh và tôi không giống ba mẹ tôi. Ba mẹ tôi có một bắt đầu tốt đẹp. Họ yêu nhau và tin tưởng nhau cho nên dù thế nào họ cũng sẽ ở bên cạnh đối phương. Điều đó là nền tảng cho cuộc sống hôn nhân của họ. Còn ông ngoại và bà ngoại của tôi cũng vậy. Ông chỉ yêu mỗi mình bà, khởi đầu của họ là cùng tự nguyện yêu thích đối phương. Nhưng giữa tôi và anh, khởi đầu chỉ có tôi yêu anh. Anh lại yêu người khác mất rồi. Gặp gỡ của chúng ta ngay từ đầu đã là một sai lầm. Tôi chỉ là thể xác cho Lưu Uyển Linh trong lòng anh. Tôi thay cô ấy sinh con cho anh. Anh vì điều này mà thương cảm tôi. Anh vì để tâm đến Lưu Uyển Linh mà trách cô ấy phản bội anh. Trải qua bao nhiêu chuyện đến bây giờ tôi mới nhận ra được vấn đề trong mối quan hệ sai lầm này. Rất xin lỗi, nhưng đó chỉ là ngộ nhận tình cảm. Chia tay là một điều tất yếu. Dừng lại để sau này chúng ta không phải hối hận... Xin lỗi Nam Phong, sau này anh sẽ hiểu quyết định hôm nay của tôi là chính xác.”

Đoàn Nam Phong từ phía sau lưng vòng tay ôm lấy nàng, Cầm của anh đặt lên vai nàng, mặt anh áp vào mặt nàng: “Tình Vân, đừng đối với anh như vậy có được không? Những lời em nói ra khiến trái tim anh rất đau. Xin em, cầu xin em đừng rời xa anh!”

Tình Vân nhắm mắt, cổ nuốt nước mắt vào lòng, hai tay gạt phăng tay anh ra, cương quyết nói: “Hết rồi Nam Phong. Giữa hai chúng ta đã hết rồi. Từ khi anh chạy về phía đó, chúng ta đã không thể quay lại. Trái tim này của tôi nếu hứng viên đạn đó thì đã không còn cơ hội để nghe anh xin lỗi hay giải thích nữa rồi. Hãy xem như Tình Vân lúc đó đã chết rồi. Có được không?”

“Không, Tình Vân. Anh không chấp nhận. Chúng ta rõ ràng sắp đám cưới. Mọi chuyện rất tốt đẹp. Tại sao lại như vậy?”

Tình Vân bỏ ngoài tai tất cả những gì anh nói, cô tiến ra cửa, mở cửa tiễn khách. Có lẽ bản thân cô cũng không hiểu vì sao lại như vậy. Hơn nghìn lần cô ao ước anh đừng để lại cho cô “bóng lưng” khi cô đang gặp nguy hiểm. Nhưng... cuộc sống không có giá như.

Đoàn Nam Phong nặng nề bước ra cửa. Anh vẫn như người trong mộng chưa hiểu rõ chuyện gì cũng không dám tin vào sự thật có một ngày anh bị phụ nữ cự tuyệt.

...

Hai ngày sau, Tình Vân dù bận rộn nhưng vẫn tranh thủ đi mua quà Giáng Sinh cho con trai. Nhưng khi cô về biệt thự của nhà họ Cao thì ba mẹ cô nói Đoàn Nam Phong đã mang theo Tình Nhật rời khỏi.

“Ba mẹ tưởng hai đứa chuyển sang nhà mới để chuẩn bị cho hôn lễ.” Bà Minh chưng hửng nhìn con gái.

Tình Vân trước nay ngoại trừ việc lén lút làm tình nhân cho Đoàn Nam Phong ra thì cô không giấu mẹ mình chuyện gì cả. Cô lấy hết can đảm nói: “Ba, mẹ! Con đã chia tay với Đoàn Nam Phong rồi. Con sẽ không kết hôn nữa. Mùa hè năm sau con sẽ cùng Lâm Thiên Vũ đi tìm bí mật gia đình của anh ấy ở Peru. Vì lần trước anh ấy cứu mạng con cho nên con đã hứa sẽ cùng anh ấy tham gia chuyến này.”

Cao Hiền Minh nghe xong toàn thân lạnh toát, ông lớn tiếng nói: “Không được. Kho vàng Inca xưa nay chưa từng có đoàn khảo sát nào lao vào mà có con đường trở về. Ba tuyệt đối không cho con đi vào chỗ chết.”

Bà Minh cũng thất kinh nhìn Tình Vân: “Con và Đoàn Nam Phong đã chia tay sao mẹ không biết. Còn Tình Nhật thì sao? Con đã nghĩ kỹ chưa? Chuyện này chưa xong con đã muốn đi tìm chuyện khác là sao? Con biết mẹ bị đau tim mà còn dọa mẹ như vậy?”

Tình Vân liền nói: “Mẹ, Nam Phong không yêu con. Trong lòng anh ấy chỉ có Lưu Uyển Linh thôi. Nếu không có Lâm Thiên Vũ cứu con thì lúc ở chùa Liên Hoa con đã bị viên đạn của Lưu Trọng Thiên xuyên đầu rồi. Cho nên đồng sinh cộng tử với Lâm Thiên Vũ là điều con nên làm.”

Bà Minh thở dài nói: “Con ngoan, con đã suy nghĩ kỹ chưa? Bỏ lỡ người mình yêu, kết quả đau lòng hơn con nghĩ đó. Chưa kể, nếu Nam Phong yêu Uyển Linh thì nó cần gì ly hôn với con bé để lấy con. Còn con trai của tụi con nữa. Con định đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Đoàn hay sao?”

Cao Hiền Minh liền nói: “Đoàn Nam Phong tính tình phong lưu, Tình Vân không thích nó cũng không có gì lạ. Em đừng đặt quá nhiều trách nhiệm cho

con bé. Nhưng chuyện đi tìm kho vàng Inca là chuyện quan trọng. Ba mẹ chỉ có mỗi mình con. Ba tuyệt đối không cho con đi mạo hiểm.”

“Con mệt rồi, con muốn đi nghỉ.” Nói xong Tinh Vân liền xách giỏ lên phòng.

Bà Minh nhìn Cao Hiến Minh nhíu mày nói: “Nửa tháng nay con gái mới về nhà, anh lại chộc cho nó giận rồi.”

Cao Hiến Minh lắc đầu nói: “Con gái mà tính tình cứng rắn như vậy sẽ khó sống lắm.”

“Không biết giống ai nữa.” Bà Minh nhanh miệng nói.

Cao Hiến Minh phì cười: “Đương nhiên con ruột của anh thì phải giống anh chứ giống ai. Anh chỉ lo nó chịu thiệt thòi thôi.”

Bà Minh ngả vào lòng, vòng tay ôm ông nói: “Chúng ta để lại tài sản lớn như vậy cho Tinh Vân, cho dù nó không kết hôn cũng không sợ thiệt thòi.”

Cao Hiến Minh vỗ vai bà nói: “Sau khi chúng ta qua đời, nó sẽ rất cô đơn. Cho nên anh mong con tìm được người thích hợp. Nhưng bây giờ thì Tinh Vân cũng đã chia tay với Đoàn Nam Phong. Chuyện đám cưới tháng sau coi như phải hoãn lại rồi. Em xem xét rồi nói với ba mẹ hai bên và thông báo người dưới ngừng chuẩn bị hôn lễ.”

Bà Minh thở dài, chán nản nói: “Em biết rồi. Mấy hôm nay nghỉ Giáng Sinh, chúng ta đừng nhắc chuyện này để tránh con gái không vui.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76-1: Trại trẻ mồ Côi(I)

Tinh Vân từ phòng tắm sa hoa bước ra, chán nản nằm dài trên giường. Tự nhiên thấy nhớ con trai lâu linh của mình. Trước đây mỗi ngày đi làm về đều chơi với nó. Cái miệng ba tuổi chỉ chớ suốt ngày đến khi mệt mới chịu đi ngủ. Bây giờ hắt lại mang con của cô đi. Phải làm sao lấy lại con đây?

Tinh Vân đang mải mê suy nghĩ thì bỗng điện thoại của cô vang lên. Tinh Vân liền ấn nút trả lời: “Thiên Vũ, là em.”

“Tinh Vân, nhớ anh không?”

“Không.”

“Em gái nhỏ, em không cần tạt nước đá như vậy chứ. Bây giờ ở New York là không độ đã lạnh lắm rồi, em còn nỡ cho anh chịu rét vậy.”

“Em chỉ nói sự thật thôi. Em đang nhớ con trai. Hôm nay Nam Phong đã đưa nó rời khỏi nhà họ Cao.”

“Trường chuyện gì, em chạy sang đó là được.”

“Không, hai ngày trước em đã nói chia tay rồi.” Giọng Tinh Vân ủ rũ.

Lâm Thiên Vũ liền vui vẻ nói: “Thật sao? Em vì anh nên chia tay với hắt phải không? Anh biết mà, cuối cùng em cũng không vượt qua được “mỹ nam kế” của anh.”

“Bớt tự luyến đi.”

Đầu dây bên kia sảng sặc cười. Tinh Vân lại nói tiếp: “Không liên quan đến ai cả. Tự bản thân em không đủ tự tin theo đuổi tình cảm này mà thôi.”

“Dù thế nào thì em cũng đừng quên hôm nay là sinh nhật của Tinh Nhật. Anh chỉ muốn gọi điện chúc mừng sinh nhật con trai thôi. Dù sao sau này chúng ta cưới nhau nó cũng phải gọi anh bằng ba...”

Người nào đó đang luyên thuyên tự vệ về tương lai tươi đẹp thì bị Tinh Vân chặn lại: “Đứng rồi, ngày này ba năm trước em bị bắt cóc. Em phải nhanh chóng đi tìm Tinh Nhật mới được. Chưa có sinh nhật nào em được ở cạnh con cả. Cảm ơn anh Thiên Vũ. Cảm ơn anh đã nhắc em.”

“Kêu tài xế đưa em đi.”

“Em biết rồi.”

Tinh Vân vội vàng thay quần áo, tay cầm gói quà náo nức đến biệt thự nhà họ Đoàn tìm con trai.

“Không ăn cơm hả con?” Bà Minh đơn đả hỏi con.

“Con sang nhà họ Đoàn.” Tinh Vân vừa nói vừa nhanh chân ra cửa.

Cao Hiến Minh buông tờ báo xuống nhìn theo con: “Tối nay có về không để ba mẹ chờ cửa.”

Tinh Vân liền nói: “Hôm nay con về trễ, ba mẹ cứ đi ngủ trước. Khi nào về con gọi quản gia.”

Hai người tiễn con gái bảo bối của họ bước vào xe mới an tâm quay vào ăn cơm. Bao nhiêu năm rồi Tinh Vân mới có cảm giác được cả ba và mẹ cùng quan tâm lo lắng cho mình như vậy. Nhưng cô thì hầu như không làm được gì cho con của mình. Suy nghĩ miên man một lúc thì xe đã đến cổng lớn nhà họ Đoàn. Nhận ra xe của Tinh Vân, bảo vệ gác cổng liền vội mở cửa cho cô vào. Chiếc xe hơi sang trọng lái vào khoảng sân rộng lớn của biệt thự. Hình như là biệt thự đang được tu sửa trang hoàng cho hôn lễ của Đoàn Nam Phong và cô. Bước vào nhà Tinh Vân thấy người trên kệ dưới nhà họ Đoàn đang lo trang hoàng nhà cửa cho tiệc cưới tháng sau, bất giác cô chạnh lòng. Đoàn Nam Phong không báo với người nhà chuyện họ chia tay sao?

“Thiếu phu nhân, thiếu gia đang ở trên phòng. Để tôi đưa cô đi.” Quản gia nhà họ Đoàn cung kính lễ phép chào hỏi cô dù rằng đây là lần đầu tiên cô bước vào biệt thự của nhà họ Đoàn.

“Lão phu nhân và phu nhân đâu?” Tinh Vân muốn sang chào người lớn trước khi đi gặp hấn.

Nhưng quản gia nói: “Lão phu nhân và phu nhân đã đi Anh quốc thăm gia đình của phu nhân.”

Bây giờ Tinh Vân mới nhớ ra gia đình bà Catherine là một trong những quý tộc giàu có nhất trong lịch sử nước Anh.

“Còn Tinh Nhật?”. Tinh Vân liền hỏi.

“Xin lỗi thiếu phu nhân, chuyện về tiểu thiếu gia thì tôi không biết. Trước nay mọi chuyện của tiểu thiếu gia đều do tự tay thiếu gia làm. Người dưới chúng tôi không được phép biết.”

Cô nghe xong khẽ gật đầu đi theo quản gia vào phòng của Đoàn Nam Phong. Cánh cửa gỗ đóng lại tự nhiên khiến cô thấy lo sợ. Cô nhìn quanh không thấy hấn đâu cho nên mạo muội đi vào cánh cửa phòng ngủ. Phòng ngủ rộng lớn treo bức hình cưới mà hôm trước hai người cao hứng đi ra ngoại ô chụp. Hôm nay có lẽ họ đã giao tới. Cô nhìn thấy trên tủ đầu giường một quyển album, đoán chắc là hình cưới của họ cho nên không giấu nổi tò mò liền mở ra xem. Trong album có rất nhiều bức ảnh đẹp và ngọt ngào của hai người.

“Nam Phong, cười lên một cái nào. Anh toàn xì mặt thôi.”

“Như thế này được chưa? Anh không quen cười trước mặt người lạ.” Người nào đó cười như mèo làm bằm nói.

“Được rồi, được rồi, giữ nguyên tư thế đó.” Nhiếp ảnh gia và ekip thực hiện mừng muốn khóc khi Đoàn Tổng tài chịu nhe răng thấy cả lợi ra. Còn Tinh Vân thì ôm bụng cười không nhịn được.

“Em cười thật sự rất đẹp, cũng rất ăn hình.” Một giọng nói từ phía sau vọng tới, một vòng tay mạnh mẽ sau đó liền ôm lấy eo nàng, mặt hấn nhanh chóng áp vào cổ nàng hít hà. Hơi ấm quen thuộc của hấn phả quanh người nàng.

Đoàn Nam Phong và nàng đã là câu chuyện của ngày hôm qua. Hấn không yêu nàng nhưng lại cứ thích những chuyện này với nàng là vì sao?

“Đoàn tổng, xin lỗi đã tự ý vào phòng anh. Còn xem đồ của anh.” Tinh Vân nói xong nhanh chóng rời khỏi hấn đứng lên đi đến phạm vi an toàn. Lúc này nàng mới thấy hấn hoàn toàn không mặc gì cả. Mái tóc ướt nhỏ giọt xuống vai chỉ có một cái khăn nhỏ quàng ngang vai để thấm nước. Hấn khiêu gợi tình tứ nhìn nàng: “Chị đến tìm anh rồi sao?”

“Anh mặc đồ vào rồi nói.”

Đoàn Nam Phong nhìn mặt nàng đỏ lên thì khoái chí tiến lại gần nàng: “Lần đầu em nhìn thấy hay sao?”

Nàng bắt đầu đáp ứng quay đi: “Tôi đến đây tìm Tinh Nhật.”

Đoàn Nam Phong nhanh tay kéo nàng vào lòng, hấn hít hà hương thơm trên người nàng: “Mùi thơm tuyệt diệu này khiến tôi không cưỡng lại được.”

Vừa nói xong hắn nhanh luôn tay vào nơi nhạy cảm của nàng: “Bé con, em cũng muốn tôi phải không?”

Tinh Vân hoảng hồn rời khỏi phạm vi khống chế của hắn, nàng quay mặt đi nói: “Tôi muốn gặp con. Tôi có quà cho nó...”

Chưa đợi nàng nói hết câu, Đoàn Nam Phong đã đưa ngón tay của hắn lên mũi hít hà: “Cái này đã bán đứng em rồi. Em không chịu nổi nữa nên đến tìm tôi phải không?”

Tinh Vân lười biếng nói chuyện với cái tên này, nàng liền gắt lại: “Đoàn Nam Phong, anh giấu con tôi ở đâu. Mau cho tôi gặp nó. Tôi không rảnh nói chuyện tào lao với anh.”

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười hỏi nàng: “Hôm nay là ngày gì mà em lại hốt hải chạy đến đây tặng quà cho con? Muốn đến tìm tôi thì cứ nói. Tôi không ngại cho em thỏa mãn.”

Tinh Vân trừng mắt nhìn hắn quát: “Đoàn Nam Phong, anh nói gì đó hả? Miệng mồm bản như vậy?”

“Ở đây chỉ có hai chúng ta, em còn ngại?” Hắn vừa nói vừa tiến lại ôm nàng.

“Đồ dê sòm!”. Tinh Vân khó chịu mắng hắn nhưng hắn vẫn không chịu thôi, liền nói: “Em mắng tôi thế nào cũng được, đã dâng đến miệng mà tôi không ăn thì đúng là xem thường em.”

“Tôi tình nguyện bị anh xem thường.”

Nói xong nàng liền chạy nhanh ra bên ngoài thư phòng. Đoàn Nam Phong nói vọng theo: “Tôi đã gửi Tinh Nhật đến trường Greenland để học.”

Tinh Vân liền dừng bước. Đoàn Nam Phong lúc này cũng bước vào phòng thay đồ gần đó vớ áo choàng ngủ khoác lên người bước ra.

“Greenland là trường nào? Tại sao tôi như vậy còn học?” Tinh Vân khó hiểu hỏi hắn.

Hắn nhìn gương mặt ngây ngô của nàng phì cười nói: “Greenland là trường nội trú có tiếng ở Los Angeles.”

“Nơi đó có tốt không? Con còn nhỏ như vậy sao anhỡ...”. Tinh Vân xót xa nói.

“Đó là trường do Đoàn thị đứng ra xây dựng và quản lý. Em nghĩ còn có nơi nào có thể tốt hơn sao?”. “Vớ lại, mẹ nó không cần nó, để nó trưởng thành sớm cũng tốt.” Đoàn Nam Phong ung dung ngồi trên ghế bành nhìn nàng nói.

Tinh Vân thở dài, dù sao nàng cũng không phải là mẹ tốt của thằng bé. Bây giờ còn muốn chia tay với hắn thì làm gì có chuyện hắn cho nàng can thiệp vào chuyện của thằng bé. Nàng chỉ chia gói quà ra trước mặt hắn nói: “Hôm nay dù sao cũng là sinh nhật Tinh Nhật. Anh không để con ở nhà đón sinh nhật còn cho nó vào trường nội trú. Tôi đến đây là vì muốn tặng quà cho con. Anh chuyển giúp tôi.”

Đoàn Nam Phong hất mặt lên nói: “Sinh nhật Tinh Nhật là hai ngày trước. Hôm nay là ngày ba năm trước em tình lại mơ màng giật tôi chạy ra ngoài cho bọn bắt cóc có cơ hội ra tay với em để uy hiếp tôi. Tinh Vân, lúc đó em và Lưu Uyển Linh cùng bị Paul và Rio bắt cóc. Tôi đã đi cứu ai? Vì ai mà tôi thương thế đầy mình? Tại sao em cứ nghĩ tôi không yêu em? Em muốn tôi phải thế nào?”. Đoàn Nam Phong càng nói càng lớn tiếng, hắn tiến lại giữ chặt vai nàng gằn giọng hỏi.

Tinh Vân sợ hãi co người lại lí nhí nói: “Tôi phải về rồi.”

Đoàn Nam Phong hai mắt long sòng lên nhìn nàng: “Xưa nay còn có phụ nữ dám từ chối tôi sao?”

Cảm nhận được mùi vị của nguy hiểm đến gần nàng liền sợ hãi hét lên: “Đừng! Tôi không muốn.”

“Không đến lượt em không muốn.” Nói xong hắn mạnh mẽ xốc nàng lên tay bế ngay vào giường.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76-2: Trại trẻ mồ Côi(II)

Tinh Vân giấy dựa đầm đã hắt: “Bỏ tôi ra Đoàn Nam Phong, nào anh làm bằng t*ng trùng sao, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này?”

“Tôi không biết nào tôi làm bằng gì, tôi chỉ biết tôi không kiềm chế nổi trước em” Hấn vừa nói vừa nhanh tay cởi áo nàng ra.

Tinh Vân vừa khóc vừa uất ức nói: “Anh chỉ muốn chuyện này với tôi thôi phải không?”. “Anh chưa từng yêu tôi đúng không?”.

Đoàn Nam Phong nghe xong liền dừng mọi động tác lại. Anh chỉ muốn dùng cách nhanh và trực tiếp như những lần trước để dỗ ngọt nàng không ngờ lại khiến nàng nghĩ anh chỉ mê đắm cơ thể nàng. Đúng là anh cuồng quan hệ với nàng nhưng trong lòng anh biết rõ không phải chỉ có như vậy.

Anh lấy tay vỗ trán, từ từ bước xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt. Tinh Vân tranh thủ sửa lại quần áo rồi nhanh chân chuồn lẹ.

Hấn bước ra khỏi phòng không thấy nàng liền nhìn ra cửa sổ thì thấy xe của nàng đang rời đi.

“Bé con, em giỏi lắm! Dám để tôi ngủ một mình lâu như vậy...” Môi hấn ngay sau đó liền kéo ra một nụ cười tà ý.

...

Sáng hôm sau, Tinh Vân ngồi ăn sáng cùng ba mẹ nhưng không nhìn thấy bà nội cô liền lên tiếng hỏi: “Mẹ ơi, bà đâu rồi?”

Bà Minh vừa chỉnh sửa lại bình hoa trên bàn ăn vừa nói: “Bà nội cùng bà ngoại đi chùa tạ ơn vì thoát nạn ở chùa Liên Hoa lần trước. Sau đó sẽ đi Cartagena thăm Yên Di.”

“Vậy còn ông ngoại?”. Tinh Vân thấy lạ là lần này ông ngoại cô lại chịu để bà ngoại đi một mình.

Bà Minh liền nói: “Ông ngoại đi Chicago rồi. Cuối năm nên công ty có nhiều sự kiện cần ông con làm chủ trì. Mẹ còn lo đi cùng ba con đến Cao Thị cho nên năm nay chỉ có ông con và anh Khiêm thôi.”

“Không ai nói gì với con.” Tinh Vân lầu bầu.

“Vì ông lo con phải đi với Nam Phong đến Đoàn thị dự lễ cuối năm nên không nói với con. Cho nên ông đành phải đích thân đi Chicago. Sau đó nghe nói cũng sẽ đến Cartagena thăm Yên Di.”

Tinh Vân nhăn mặt nói: “Mẹ à, con đã chia tay với Nam Phong rồi, Con không đi cùng anh ta đến tham dự tiệc cuối năm đâu.”

Bà Minh lắc đầu nói: “Thiếp cưới gửi đi hơn một nửa, con nói mẹ phải làm sao đây? Còn bên nhà Nam Phong nữa. Chuyện kết hôn có phải chuyện đùa đâu.”

“Mẹ, con không thích mà. Con không lấy hấn!”.

Lúc này Cao Hiến Minh từ ngoài bước vào phòng ăn: “Được rồi, không lấy, không lấy. Bảo bố nói không thì ba sẽ làm chủ cho con. Được không?”

Tinh Vân liền cười ôm cổ ông nói: “Cảm ơn ba.”

Bà Minh lắc đầu nhìn hai cha con đứng về một phe: “Chuyện này bà nội con mà biết xem sẽ thế nào!”.

“Con có ba lo, con không sợ. Dù sao ba cũng là bảo bối của bà nội.” Tinh Vân tỉnh quái nói. Một lúc sau cô như chợt nhớ ra điều gì liền hỏi: “Mẹ à, Yên Di thế nào rồi? Thừa Hiến đã ly hôn với em ấy chưa?”

Bà Minh thờ dãi nói: “Bà nội và ông bà ngoại con lần này đi Cartagena cũng là vì chuyện này.”

Tinh Vân khẽ gạt đầu rồi lại hỏi: “Mẹ ơi, mẹ có biết trường nội trú Greenland ở Los Angeles hay không?”

Bà Minh và ông Minh liền chững lại khó hiểu nhìn Tinh Vân: “Sao con lại hỏi chuyện này?”

“Mẹ, mẹ có biết không?”

Ba cô liền lên tiếng: “Đó là trại trẻ mồ côi năm xưa ba ở.”

Tinh Vân há hốc mồm nhìn ông. Mẹ cô cũng nói thêm: “Giáng sinh đầu tiên khi ba mẹ quen nhau, ba có đưa mẹ đến đó. Lúc đó, ba con đang làm việc ở

Đoàn Thị và đề xuất dự án xây lại ngôi trường này với ba của Nam Phong. Ba của Nam Phong thấy dự án thu nhận những đứa trẻ mồ côi trên khắp thế giới về nuôi dạy và làm nguồn lực cho Đoàn Thị là một kế hoạch hay ho cho nên dốc sức vào ngôi trường này. Về sau mở thêm ở Los Angeles và nhiều nơi khác trên Thế Giới. Xét về mặt giáo dục, uy tín và rèn luyện đạo đức thì tất cả đều vượt chuẩn cho nên nhiều năm như vậy cung cấp nhân tài cho Đoàn Thị khiến Đoàn Thị hùng mạnh như bây giờ.”

Tĩnh Vân nghe xong lặng người. Tên khốn Đoàn Nam Phong, hần dám đưa con cô vào trại trẻ mồ côi. Đúng là tức chết mà. Nước Mĩ thiếu trường học hay sao, nhất định phải cho con cô vào đó. Rõ ràng ba mẹ đầy đủ lại bị gửi vào viện cô nhi. Thật tội nghiệp mà!

Thấy Tĩnh Vân ngồi yên lặng bà Minh liền đẩy nhẹ tay cô hỏi: “Tĩnh Vân, con không sao chứ?”

Tĩnh Vân như bừng tỉnh, nhanh chóng nói: “Con không sao. Con chỉ đang nghĩ xem Giáng Sinh này gia đình chúng ta sẽ đi đâu thôi.”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Giáng sinh an lành

Ông Minh liền nói: “Ba mẹ sẽ ở nhà với con đến ngày hai mươi bốn thôi. Sáng ngày hai mươi lăm ba mẹ sẽ đi Chicago ôn lại kỷ niệm. Cho nên từ ngày hai mươi lăm đến năm mới con phải ở nhà trông nhà bởi vì nhân viên họ cũng sẽ nghỉ để về bên gia đình. Bao gồm tài xế và quản gia.”

Bà Minh thấy Tĩnh Vân tròn mắt nhìn thì bà liền nói: “Nhà chúng ta không có lệ này nhưng nhà ba con thì như vậy. Mẹ cũng nói là năm sau con đi lấy chồng cho nên Giáng Sinh này muốn ở bên cạnh con. Nhưng ba con nói con đã chia tay Nam Phong rồi thì năm sau chưa chắc tổng con ra khỏi cửa được cho nên... ba mẹ ưu tiên đi về căn nhà cũ để ôn lại kỷ niệm.”

“Ôn lại kỷ niệm sao?” Tĩnh Vân khó hiểu hỏi. Nàng đang ăn nhưng nghe ba mẹ nói xong cũng hết muốn ăn nữa. Biệt thự nhà họ Cao rộng đến vài mẫu đất, có đến mấy ngàn phòng kêu nàng ở nhà một mình là cái lý gì? Đúng là không đâu nguy hiểm như nhà mà.” Tĩnh Vân lại nghĩ nghĩ: “Mà ba mẹ mình có kỷ niệm gì để ôn lại nhỉ?”. Máu tò mò trong cô liền nổi lên: “Ba à, ngày xưa hai người yêu nhau như thế nào mà hai người muốn ôn lại vậy?”

Ông Minh liền nói: “Giáng sinh của ba mươi năm trước, ba mẹ lần đầu đón Giáng Sinh với nhau. Lúc đó, ba mẹ đã hứa với nhau sau này Giáng Sinh sẽ luôn ở bên cạnh nhau.”

“Ngọt ngào vậy sao?”. Tĩnh Vân cảm thán.

Bà Minh liền nói: “Lúc đó ba con còn tặng mẹ một sợi dây chuyền.”

Tĩnh Vân liền nói: “Có phải sợi dây chuyền mở kho vàng nhà mình mà bà nội nói không?”

“Chính là nó!”. Hai người đồng thanh đáp.

Tĩnh Vân hai mắt sáng rỡ nói: “Ba à, vậy ba đã mở được kho vàng ra chưa?”

Ông Minh cười nói: “Đã mở được rồi. Giá trị ngoài sức tưởng tượng của ba. Lợi nhuận mỗi năm đều được ông cố tổ của con mua vàng cất vào đó. Nhiều đời nay đều như vậy. Đến đời bà nội con thì không mở ra được cho nên không có làm điều này. Nhưng từ giờ chúng ta phải quay lại lệ cũ. Lợi nhuận mỗi năm của Cao Thị sẽ dành để mua vàng bỏ vào đó để kho vàng này ngày càng lớn hơn.”

Tĩnh Vân hai mắt biến thành hai thỏi vàng: “Ba à, có phải kho vàng đó là của con hay không?”

Ông Minh cười nói: “Con là con gái duy nhất của ta, nó không phải của con thì của ai?”

Tinh Vân phấn khích nói: “Ba à, có phải con sắp trở nên giàu có hay không?”

Bà Minh lườm cô, mắng yêu: “Con thừa kế Hoàng Thiên của ông ngoại còn ít lắm hay sao?”

Tinh Vân liền láu lỉnh nói: “Mẹ à, mẹ lợi hại quá. Lợi hại hơn cả Jasmine luôn.”

Bà mẹ cô nghe xong liền hỏi: “Jasmine là ai?”

Tinh Vân cười nói: “Jasmine trong truyện Aladin và cây đèn thần đó. Mẹ của con có thể nhìn ra tương lai rực rỡ vàng khôi của ba thì đúng là lợi hại hơn cả Jasmine nhìn ra tương lai của Aladin nữa. À, còn phải nói là hơn cả cô con gái út nhìn ra tương lai của Sọ Dừa nữa. À còn phải...”

Chưa nói hết lời bà Minh đã chặn cô lại bằng một miếng trứng chiên: “Lại bắt đầu làm nhảm linh tinh rồi đó. Mẹ yêu ba con một cách trong sáng, chưa bao giờ nghĩ đến kho vàng kho bạc hay thân thể gì cả.”

Cao Hiến Minh liền nhìn bà sau đó lại tủm tỉm cười. Tinh Vân vừa nhai vừa nói: “Con biết, con biết, mẹ là người tốt không màng danh lợi. Chỉ là con thấy mẹ có “hỏa nhãn kim tinh” chọn ai không chọn lại chọn ngay đại thiếu gia nhà họ Cao. Đúng là con phục mẹ sát đất.”

Bà Minh cười nhìn sang chồng rồi lại nhìn sang Tinh Vân: “Trước nay ta nhìn người đều rất chuẩn, từ Bảo Vy đến Gia Khiêm đều là nhân tài xuất sắc. Ngoại trừ việc ta sinh ra con thì xem ra ta chưa từng đào tạo ai kém như vậy.”

Tinh Vân méo xệch mặt nhìn sang ông Minh: “Ba, mẹ chê con kia.”

Ông Minh lại dỗ ngọt con: “Ngoan nào, đó là do con gái của ta lương thiện không tranh đua với đời thôi.”

“Phải, phải...không tranh đua với đời.” Tinh Vân gật đầu như bằm hành nhìn sang mẹ.

Bà Minh lắc đầu nói: “Con đó, mềm yếu khờ khạo. Toàn để cho người khác bắt nạt thôi. Không biết khi nào mới trưởng thành nữa.”

Tinh Vân chu mỏ nũng nịu, bà Minh liền nói thêm: “Mắt nhìn người cũng không chuẩn. Nhìn đàn ông tệ như vậy.”

Nàng đang ăn liền lên tiếng: “Nam Phong cũng được mà.”

Vừa nói xong tự nhiên nàng như mắc nghẹn, tự nhiên lại nhắc đến cái tên hỗn đản đó. Bà Minh sắc xảo nhìn Cao Hiến Minh. Ông và bà đều nhìn ra được Tinh Vân trong lòng lúc nào cũng có Đoàn Nam Phong. Cao Hiến Minh nhìn con gái thương tiếc lắc đầu. Ông không mong con gái bảo bối của mình lấy phải người chồng đào hoa tai tiếng ăn chơi như vậy.

Tinh Vân chữa cháy bằng cách nói lảng qua chuyện khác: “Ba à, vì sao ba lại lấy tên là Lưu Viễn vậy?”

Ông Minh nhìn sang bà Minh cười nói: “Lưu là lưu luyến, viễn là vĩnh viễn. Vĩnh viễn thương nhớ một người.”

Tinh Vân liền kêu lên: “Thật quá lãng mạn!”. Sau đó cô lại quay sang mẹ mình: “Mẹ à, cách gì mà mẹ khiến ba yêu mẹ như vậy?”

Bà Minh liếc nhìn sang chồng rồi quay lại nói: “Thấy được thì bắt sống rồi từ từ thuần hóa.”

Tinh Vân đang uống nước liền ho sặc sụa. Cô không ngờ mẹ cô ví ba cô như thú hoang mà thuần hoá. Cô lén liếc nhìn sang ba cô, ba cô chỉ tủm tỉm cười như là tán đồng lời mẹ cô nói vậy đó. Eo ôi! Sao mà mẹ cô giỏi như vậy? Nói gì ba cô cũng nghe theo một cách vui vẻ và tự nguyện. Nghĩ lại cô và hần. Nếu cô không bị hần nuôi nhốt thì cũng là ức hiếp. Cô chưa từng có chút tiếng nói gì với hần hết. Phải thay đổi mới được. Bất giác đại não của cô lại thông báo: “Chia tay rồi Tinh Vân, cô muốn thay đổi cái gì?”

Tinh Vân thờ dãi trả lời: “Biết rồi, dù sao cũng mới chia tay, cho tôi chút thời gian thích nghi có được không?”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78-1: Hậu chia tay(H nặng)(I)

Nguyên cả ngày hai mươi bốn tháng Mười Hai, Tinh Vân ở cùng ba mẹ. Khi mà người làm trong nhà đều được nghỉ về nhà thì cô và mẹ đích thân vào bếp nấu ăn và làm bánh. Ba cô thì ra ngoài vườn hái lá xông* và hoa đem vào nhà cắm. Sau đó cả nhà ba người quây quần ăn uống, vui vẻ trò chuyện và trao quà Giáng Sinh cho nhau. Đây là lần đầu tiên cô được cùng ba và mẹ đón Giáng Sinh trong suốt hai mươi lăm năm cuộc đời. Cảm giác ấm áp này thật là tuyệt. Cô có ba, có mẹ, có bà nội, có ông bà ngoại, có tất cả mọi thứ. Tất cả như một giấc mơ kỳ diệu trong cổ tích.

Bất giác cô lại chạnh lòng nghĩ đến Lưu Uyển Linh. Hơn hai mươi năm cô đón Giáng Sinh cùng ba mẹ nhưng bây giờ phút chốc đã tan biến như bong bóng xà phòng. Có lẽ cuộc đời là như vậy, luôn là sự trao đổi được mất chứ hoàn toàn không như cổ tích nhắm mắt là thấy phép màu.

*Lá này là loại lá có mùi đặc biệt mà Đoàn Nam Phong rất thích khi ngửi thấy trên người Tinh Vân. Bạn nào đọc Thiên Kim Bạc Tỉ sẽ biết.

“Mẹ à, vì sao mẹ thích trồng cái lá này trong nhà?”. Cô vừa nói vừa chỉ vào lọ hoa trên bàn trà.

Bà Minh nhìn cô hỏi: “Con nói lá Silver Dollar này sao?”

Tinh Vân tròn mắt hỏi: “Tên nó là Silver Dollar hả mẹ? Con thấy mẹ dùng để nấu nước tắm cho con nên con tưởng nó là một loại lá xông giống mấy thứ khác ở quê mình.”

Bà Minh liền nói: “Nó là một loại lá thuộc họ Eucalyptus chuyên cung cấp tinh dầu giúp an thần dễ ngủ. Loại lá này không phải mẹ thích mà là ba con thích.”

Ông Minh liền nói: “Lúc nhỏ trong cô nhi viện nơi ba ở có trồng rất nhiều cây này cho nên nghe nhiều thành thích.”

“Còn mẹ trồng nó quanh nhà và dùng nó để nấu nước cho con tắm là bởi vì lúc nhỏ con sinh thiếu tháng, khó nuôi, tôi không chịu ngủ. Mỗi lần đem nhánh cây này để gần con thì con ngủ rất ngon.”

Tinh Vân liền nhớ lại những lời Đoàn Nam Phong nói khi ở bên cạnh cô. Hần lần nào cũng nói hương thơm trên người cô rất đặc biệt. Thì ra nguồn gốc là như vậy.

Bất giác Tinh Vân lại thở dài, cô đang cùng ba mẹ trải qua những giây phút ấm áp trong đêm Giáng Sinh, không biết con trai cô đón Giáng Sinh không có ba mẹ cùng những cô nhi khác là như thế nào? Càng nhắc cô càng muốn bấm chết cái tên Đoàn Nam Phong ấy ra.

Sáng hôm sau, Tinh Vân lái xe tiễn ba mẹ ra sân bay. Vì phi công của nhà cô cũng được nghỉ như tài xế cho nên ba mẹ cô phải đi máy bay của hãng hàng không. Sau khi hôn tạm biệt ba mẹ, cô quay về căn biệt thự rộng lớn buồn chán ôm gối. Cảm giác buồn chán trong những ngày nghỉ nhanh chóng lan tràn khắp trí não cô. Khi mà bạn bè ai cũng có kế hoạch riêng thì cô phải nằm đây lẩn quẩn như đò trôi rồi ngủ lúc nào không biết.

Tinh Vân đang ngủ say cho nên không biết có người đang bước vào phòng. Cho đến khi người đó đến gần cô ôm cô vào lòng vuốt ve cô thì cô mới trở mình quay người ôm lấy người đó. Cô dựa đầu vào ngực người đó và ngủ ngoan như một đứa trẻ. Người đó nhếch môi cười, luồn tay vào áo cô cởi ra chiếc áo lót giúp cô. Tự nhiên cảm thấy dễ thờ cô liền mỉm cười gác chân lên chân người đó. Người đó không chịu nổi cúi xuống cắn mút môi cô, tay không quên xoa nắn hai đùi hồng của cô.

Tinh Vân liền giật mình mở mắt ra thì nhìn thấy người đàn ông da trắng, tóc nâu, mắt nâu. Theo phản xạ cô kéo chăn che người và la toáng lên. Đoàn Nam Phong để mặc cho cô la, anh chỉ ung dung nằm trên giường chờ cô la chán sẽ im lặng.

“Đoàn Nam Phong sao anh lại ở đây?”

Hắn nhếch môi cười đều giờ chìa khóa nhà ra trước mặt cô: “Em quên rồi sao, tôi có chìa khóa.”

Tinh Vân giờ mới nhớ ra cô vẫn chưa lấy lại chìa khóa liền đưa tay ra giật lại. Khốn khổ thay giật không được chìa khóa mà còn bị té nhào lên người hắn. Hắn thừa cơ sàm sỡ cô khiến cô đỏ mặt quay lưng bước xuống giường. Nhưng người nào mưu sâu kế hiểm đã đợi đến hôm nay để “săn mồi” thì dễ gì buông tha cho cô.

Hắn theo cô xuống giường chặn đường không cho cô đi. Tinh Vân khó chịu gắt: “Đoàn Nam Phong, anh muốn sao đây?”

“Tôi muốn em”

“Tôi không muốn.”

“Em muốn gặp con không?”

“Muốn.”

“Chúng ta làm một cuộc trao đổi.”

“Trao đổi cái gì?”

“Em cho tôi, tôi đưa em đi gặp con.”

“Không đòi nào.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Được, vậy tôi về.”

Tĩnh Vân lạnh nhạt nói: “Không tiễn.”

Cô quay lưng khoanh tay nhìn ra cửa sổ. Nghĩ đến Giáng Sinh đêm qua với ba mẹ lại nghĩ đến con trai ở viện trẻ mồ côi. Tự nhiên xót xa đến hận không băm chết cái tên này. Nàng chưa tính sổ với hắn, hắn lại qua đây kêu nàng bán rẻ bản thân lần nữa. Nhưng mà... nhớ con quá đi mất. Cái mái tóc xoăn xoăn màu nâu, đôi mắt nâu to tròn rồi còn có cái miệng chúm chím gọi mẹ. Ôi, chết mất thôi!”

Tĩnh Vân thấy Đoàn Nam Phong bước lên xe thì hoảng hồn cầm điện thoại gọi cho hắn. Đoàn Nam Phong nhếch môi cười bấm nút nghe máy.

“Anh quay lại đi.” Tĩnh Vân nhắm mắt nói.

Đoàn Nam Phong không nói gì, liền mở cửa xe chạy ngay vào phòng nàng. Tĩnh Vân nằm trên ghế nghĩ bực nhưng đỏ, tương phản với làn da trắng muốt trên cơ thể tuyệt đẹp của nàng. Mái tóc nàng hơi xoăn xõa xuống thành gھے nghĩ. Đoàn Nam Phong dường như đứng bất động chiêm ngưỡng nàng.

Tuy không phải lần đầu gần nhau nhưng khi nhìn nàng nằm như vậy hắn cũng phải thốt ra hai tiếng: “Tuyệt quá!”

Tĩnh Vân dùng đôi mắt thờ ơ nhìn hắn hỏi: “Thích không?”

Đoàn Nam Phong nở nụ cười thỏa mãn: “Chưa bao giờ là không.”

“Vậy hãy đến đây.” Tĩnh Vân nhàn nhạt nói.

Đoàn Nam Phong như con rối làm theo lời nàng. Não của hắn đã không còn nghĩ được điều gì nữa.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78-2: Hậ chia tay(H nặng)(II)

Hắn tiến đến tham lam hôn hít tận hưởng cơ thể nàng. Tĩnh Vân chán ghét nhìn hắn chiếm đoạt mình. Nàng không phủ nhận nàng yêu hắn nhưng khi nghĩ đến lòng hắn không dành cho mình thì cảm xúc thích thú bên cạnh hắn dường như tan biến.

Sau một hồi thỏa mãn với mọi thứ thế thì hắn cũng hạnh phúc ôm nàng vào lòng ngủ một giấc ngon lành. Nàng nhìn hắn, mãi vẫn không ngủ được. Nàng nhẹ kéo tay hắn ra đi vào phòng tắm kỳ cọ sạch sẽ dấu tích của hắn trên người mình. Không hiểu sao nàng lại ghét cảm giác này đến vậy. Ghét cảm giác hắn chỉ si mê cơ thể nàng mà trái tim lại hướng về người khác. Ghét cảm giác miễn cưỡng lên giường với hắn. Nghĩ đến đây nàng tự nhiên lại thấy uất ức khóc. Ba mẹ và ông bà mình thương mình như châu báu, vậy mà vừa rồi lại để cho hắn chà đạp không ra cái gì hết: “Tĩnh Vân à, tại sao lại khổ như

vậy?”

Sau một lúc nước nóng gội rửa vào cơ thể nàng cũng khiến nàng dần tỉnh. Lúc bước ra khỏi phòng tắm, nàng thấy hấn vẫn ngủ say. Nàng nhìn hấn một cái rồi bước xuống lầu lấy thức ăn mẹ nấu sẵn ra hâm nóng. Sau đó nàng ra sofa nằm ôm máy tính lên mạng chờ hấn thức sẽ nói hấn đưa đi gặp con trai: “Tiểu soái ca, mẹ nhất định cứu con về.”

Nàng chờ đến chiều vẫn không thấy hấn thức dậy cho nên nàng lên phòng lấy hấn dậy đưa nàng đi gặp con. Lúc chạm vào hấn nàng hoảng hốt vì cả người hấn đang nóng hầm hập. Nàng vội gọi: “Người đâu đến đây mau.”

Một lúc sau không thấy ai trả lời trả vốn nàng mới biết hôm nay nàng ở nhà một mình. Nhiều khi thói quen làm “bà nội người ta” cũng đáng sợ như vậy đó.

Nàng đành tự xuống bếp lục tủ lạnh lấy chanh, lấy thuốc hạ sốt mang lên cho hấn. Sau khi lau người cho hấn nàng mới để ý tìm cho hấn quần áo. Lúc này mới biết thì ra hấn không dọn đồ của hấn đi. Quần áo phụ kiện của hấn đều còn y nguyên trong phòng để đồ của nàng.

Cơ thể hấn nóng như hòn than, mồ hôi túa ra ướt một mảng lớn trên giường. Nàng phải gắng sức lắm mới đẩy nổi hấn sang chỗ khô rồi cẩn thận thay ra trải giường và mặc lại quần áo cho hấn. Lần nào cũng vậy, cứ đối diện với những vết sẹo trên người hấn nàng lại đau lòng nhớ đến lần bắt cóc đó, chính hấn dùng thân thể che chắn cho nàng: “Đoàn Nam Phong, anh có yêu tôi không?”

Sau một hồi lao động như con sen, nàng cũng thành công bơm thuốc nước vào miệng hấn. Lúc này, nàng liền sợ hấn khi thức dậy sẽ đói, lại tiếp tục kiếp osin đi nấu cháo cho hấn ăn.

Cả ông trời cũng đầy dọa nàng, thịt băm không có, căn bếp rộng hơn bếp của khách sạn năm sao này có cái máy xay cũng là loại xay một lần cả chục ký thịt. Nàng lại không biết cách dùng cho nên cuối cùng nàng quyết định băm thủ công. Sau một hồi mỏi như hai tay nàng cũng băm xong chỗ thịt.

Từ dạo nàng được hấn bao nuôi đâm ra lười đến mức băm có tí thịt cũng và mồ hôi ra. Nhớ ngày xưa ở quê nàng làm việc nhà liên tục có vấn đề gì đâu. Cuối cùng cũng nấu xong cháo. Nàng lên lầu xem hấn lần nữa.

Đoàn Nam Phong mở mắt nhìn nàng, gương mặt tái nhợt yếu ớt cười với nàng. Tự nhiên lại thấy động lòng, “Tĩnh Vân à, phải mạnh mẽ lên!”, nàng tự nhủ. Hấn ốm yếu thì vác xác đến cho mày chăm sóc. Còn khi khỏe mạnh sẽ đi tìm người đàn bà khác. Cuộc đời đúng là ức hiếp người hiền mà.

Nàng nhàn nhạt nói: “Để tôi đỡ anh dậy. Cháo ăn được rồi. Anh ăn xong thì uống thêm một lần thuốc nữa sẽ khỏe.”

Nói xong nàng quay lưng ra bàn trà rót ly nước đặt vào tay hấn rồi quay đi.

Hấn liền cố gọi tên nàng: “Tĩnh Vân!”

Nàng quay lại nhìn hấn hỏi: “Có chuyện gì?”

“Cám ơn em.”

“Không cần khách sáo.” Nàng nhàn nhạt nói: “Tôi cũng không muốn anh nằm ì ra ở nhà bà nội tôi.”

“Vậy chúng ta về tổ ấm của mình đi.”

Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng quay lưng đi. Khi nàng trở lại, tô cháo nóng hơi đã trên tay. Vẫn như lúc ban đầu gấp gáp, nàng dịu dàng và nhẹ nhàng dỗ hấn ăn cháo.

“Cháo em nấu rất ngon.” Người nào đó cười ngọt ngào nhìn nàng.

Tĩnh Vân liền hỏi lại: “Chưa ăn đã khen rồi. Nhanh há miệng ra.”

“Lần đầu ở nhà em, anh vẫn nhớ.”

Tĩnh Vân nhớ lại tình huống lúc đó có chút xua cũ nhưng cũng như vừa xảy ra. Nàng cúi đầu thổi cho nguội cháo rồi đút vào miệng hấn. Hấn mở miệng đón lấy từng muỗng cháo của nàng ăn vào cổ họng mà tưởng mình ăn đường pha mật ong.

Nói hấn không yêu nàng sao? Bản thân hấn cũng không dám nghĩ như vậy. Nàng xinh đẹp, lương thiện lại dịu dàng như thế này biết tìm đâu ra. Nhưng nàng một mực nói hấn ngộ nhận. Chuyện này là thế nào? Hấn đã làm không tốt chỗ nào khiến nàng không tin tưởng hấn yêu nàng?

Bất ngờ Đoàn Nam Phong di chuyển bàn tay lên nhẹ nhàng giữ lấy bàn tay nàng: “Tĩnh Vân, là anh chưa đủ dịu dàng hay là chưa đủ quan tâm em khiến em cứ hoài nghi tình cảm của anh?”

Tĩnh Vân không trả lời hấn, cô chỉ cúi đầu chuyên tâm thổi cháo cho hấn. Hấn say sưa nhìn người phụ nữ hấn yêu thương chăm sóc hấn. Cảm giác ấm áp này đã rất lâu, rất lâu hấn không có được. Trách nhiệm gánh vác Đoàn thị khiến hấn phải mạnh mẽ cứng cỏi đến mệt mỏi. Chỉ khi ở gần nàng hấn mới không cần mạnh mẽ. Cũng như lần đầu nàng cứu hấn, hấn đã biết hấn yêu nàng.

Nàng ngừng lên mỉm cười nhìn hấn: “Đừng nghĩ nhiều, ăn hết chỗ cháo này rồi nghỉ ngơi cho mau khỏe lại.”

Nói xong nàng liền nhẹ nhàng đút cháo vào miệng hắn. Sau đó dịu dàng đưa tay lên sờ trán hắn, sau đó lại nói: “Anh đã hạ sốt rồi.”

Hắn chăm chú nhìn từng hành động của nàng, không nói gì chỉ ôm nàng vào lòng. Hai người cứ như vậy ngồi yên lặng bên nhau. Lần này trên tay hắn không còn đeo nhẫn cưới, còn nàng cũng không còn là cô gái ngây thơ nghèo khó ở miền quê năm nào. Nhưng dù cuộc sống thay đổi thế nào thì cảm giác lúc đầu giữa nàng và hắn cũng là không đổi.

“Tình Vân, đừng giận anh nữa được không? Em có thể hoãn hôn lễ bao lâu cũng được. Anh sẽ chờ. Chỉ xin em đừng nói không chịu cưới anh. Anh không chịu nổi.” Đoàn Nam Phong dịu dàng nhưng tha thiết rí vào tai nàng.

Nàng nhích ra khỏi người hắn, tay vẫn giữ chặt tô cháo, từ tốn nói: “Anh nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tôi đi rửa dọn.”

Một lúc sau nàng mang thuốc đến cho hắn, nhẹ giọng nói: “Uống thêm một lần nữa nào. Ngoan, há miệng ra.”

Hắn ngoan ngoãn làm theo. Sau khi uống xong thuốc, hắn liền nổi máu dê kéo nàng lại gần hôn lên má nàng rồi tham lam di chuyển lên cổ nàng. Thời tiết cuối tháng mười hai ở Los Angeles se lạnh nhưng người hắn thì nóng như lửa. Tình Vân lo hắn lại bị sốt nên đẩy hắn ra nói: “Anh đang bị bệnh.”

Hắn hôn lên trán nàng, thở thê: “Lúc sáng, anh có làm em thích không?”

Không nhấc thì thôi nghĩ lại nàng chỉ muốn đánh chết hắn. Hắn lấy con ra điều kiện với nàng, rồi hành hạ nàng đến trưa. Bây giờ còn hỏi nàng thích không?

Nàng nhàu mày nói: “Anh hỏi làm gì? Giao dịch xong rồi. Mau khỏe lại rồi đưa tôi đi gặp con.”

Hắn nhếch môi cười: “Tình Vân, tháng này em đến ngày chưa?”

Nàng lại bực bội nói: “Liên quan gì đến anh?”

Hắn cười tình nhìn nàng: “Anh thấy em rất dễ nổi giận. Anh đoán em đang mang thai.”

Một câu nói khiến nàng chấn kinh, gai ốc nổi đầy người: “Anh bớt ảo tưởng đi. Tôi không bắt cần đến mức đó đâu.”

“Anh biết, dù sao tháng sau chúng ta cưới nhau thì bây giờ em có thai cũng không lo không mặc vừa áo cưới.”

Tình Vân liền đứng lên nói: “Không cho nói chuyện đó nữa. Tôi đi uống thuốc tránh thai đây.”

Hắn nhìn nàng giận dỗi bỏ đi bất giác lại mỉm cười. Vợ của hắn lúc giận cũng đáng yêu như vậy.

Tối hôm đó vì nàng lo hắn nửa đêm bị sốt cho nên phá lệ lên ngủ cùng hắn. Cả đêm hắn như con chó con dúi đầu vào ngực nàng ngọ nguậy. Chốc chốc lại mút mút. Nàng bị nhột mấy lần, ấn đầu hắn ra nhưng được tí là lại như cũ. Cuối cùng nàng mệt quá liền mặc kệ hắn. Người nào đặc ý liền mạnh động kéo áo nàng ra trắng trợn mút lấy mút để thích thú ngậm đến sáng.

Lúc nàng tỉnh dậy nhìn sang hắn, thấy cảnh này liền tức giận hét rung cả một gian nhà: “Đoàn Nam Phong, anh làm cái gì đấy hả?”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Gặp con (H)

Đoàn Nam Phong không hề phản ứng kích động gì trước tiếng hét sư tử của nàng. Hắn từ từ mở mắt ra, không quên chấp thêm vài cái trước khi nhả ra. Tinh Vân sắc mặt không thể xấu hơn nhìn “tác phẩm” của hắn dính trên người nàng còn chảy xuống cả ra giường mới thay hôm qua. Nàng muốn lấy chân đá hắn nhưng rút kinh nghiệm những lần trước bị hắn nắm chân giờ trò xấu cho nên cố gắng nhịn hắn. Vì gặp “tiểu soái ca” quan trọng hơn.

Nàng bước xuống giường đi vào nhà tắm, trong lúc đang tắm rửa kỳ cọ thì hắn bước vào. Nàng giật mình nhớ là đã đóng kín cửa. Thì ra hắn giống chủ nhà hơn nàng, cả chìa khóa phòng tắm lẫn kết sắt của nàng hắn đều có hết. Lần đầu yêu đương không có kinh nghiệm, nếu được làm lại nàng sẽ phải giữ cái gì đó cho mình đề phòng lúc chia tay còn có đường trốn.

Hắn tùy ý bước vào bồn tắm rộng rãi âu yếm nàng, kích thích nàng, sau đó quần nàng trong một chiếc khăn tắm lớn bế nàng ra giường.

“Tiểu soái ca của mẹ, trước khi cứu con ra khỏi cô nhi viện, mẹ chỉ có thể nín nhịn cho ba con hành hạ thôi. Sau này con lớn nhất định phải thương mẹ đó nha.” Tinh Vân vẫn vợ nghĩ thâm nhưng người nào đó liền đọc ra: “Bé con, em nghĩ gì vậy?”

“Tinh Nhật...” Nàng chán nản nói.

“Cho anh thêm một lần nữa rồi anh đưa em đi gặp con.” Người nào đó trong mắt đã đầy dục vọng nói.

Tinh Vân yếu ớt kháng cự: “Hôm qua anh chỉ nói một lần mà.”

Đoàn Nam Phong cười đều nói: “Bé con, em nhớ nhầm rồi, điều kiện trao đổi của chúng ta là em cho tôi, tôi đưa em đi gặp con. Tôi không có nói số lần.”

Nàng vốn biết nàng không “cáo già” bằng hắn cho nên thôi để dành hơi để sống hơn là tranh cãi với hắn.

Sau một hồi dồn dập, hắn mới chịu rút quân. Trước khi rút quân hắn còn nói ra lời thách thức nàng: “Hôm qua em không thích, hôm nay tôi lại cho em thỏa thuê. Muốn không lấy tôi sao? Xem tôi cho em nếm mùi đây. Thích không? Thích không?”

Lời vừa dứt hắn liền “chạy nước rút”. Hai tay nàng nắm chặt ra giường liên tục lắc đầu kêu rên khiến hắn càng phấn khích hơn.

Nàng nhớ đến “con mèo bệnh” hôm qua nhấc không nổi tay mức cháo hôm nay không biết kiếm đâu ra nhiều sức lực như vậy. Mới sáng sớm đã vận động mạnh.

...

Một lần nữa nàng và hắn lại vào phòng tắm kỳ cọ. Một lần nữa hắn lại giờ trò nhưng nàng đã ngăn lại: “Anh vừa mới khỏi bệnh, ở đây lạnh.”

Hắn mỉm cười ôm nàng: “Bé con, em thương tôi không?”

“Anh đừng nào nghĩ đi. Đầu óc không nên lấp đầy t*ng trùng như vậy.” Nàng đánh đá trả lời.

Hắn yêu thương ôm nàng: “Tôi yêu em, thực sự rất yêu em.”

Nàng chẹp môi: “Tôi không tin”

Sau đó nàng nhẹ đẩy cửa đi ra ngoài bỏ lại hắn ngẩn người phía sau.

Lúc hắn ăn mặc chỉnh bước xuống phòng ăn thì đã thấy nàng cầm cúi dọn bữa sáng ra bàn. Hắn bước vào bếp bê thức ăn giúp nàng.

“Sao không đợi anh làm cho. Nhìn nè, mồ hôi chảy khắp trán rồi. Hắn rút khăn giấy lau mồ hôi trên trán nàng. Từ góc độ này nhìn hắn thật đúng là quá đẹp trai. Nàng mê mẩn và lưu luyến nhìn hắn, bất giác đưa tay lên muốn chạm nhẹ vào mặt hắn nhưng lại nghĩ người đàn ông này không thuộc về mình nên thôi đành bỏ tay lại.

Sau bữa sáng, hắn lấy xe đưa nàng đi gặp con. Ngôi trường nằm không xa Nebula và biệt thự của nhà họ Cao cho nên chỉ đi xe mười lăm phút là đến. Nơi này xung quanh tươi mát, không khí trong lành yên tĩnh lại có bảo vệ canh cổng nghiêm ngặt. Vừa nhìn thấy xe của Đoàn Nam Phong, người bảo vệ nhanh chóng bước ra chào và bấm nút mở cổng. Chiếc xe lăn bánh vào khoảng sân rộng, Đoàn Nam Phong nói đó là nơi tập luyện thể thao của trường. Hôm nay vẫn trong kỳ nghỉ lễ cho nên học sinh sẽ được sinh hoạt ca hát và làm các hoạt động có ích bên trong hội trường.

Lúc bước vào cổng trường nhân viên đã thân thiện đứng ở cổng chào đón cô và hắn.

“Vợ tôi.” Hắn vừa nói vừa cầm tay nàng.

Nhân viên liền cúi chào: “Đoàn phu nhân, xin chào bà. Thiếu gia đang ở bên trong.”

Tinh Vân liền nhanh rảo bước vào bên trong muốn ôm lấy con nhưng khi nhìn thấy Tinh Nhật đang chơi cùng những bạn khác rất vui thì nàng dừng bước đứng quan sát. Đoàn Nam Phong đứng phía sau vỗ vai nàng ra về đồng cảm và động viên nàng mạnh mẽ hơn.

Con của nàng đang chơi rất vui vẻ và những đứa trẻ ở đây cho nàng cảm giác chúng rất ngoan và được dạy dỗ đàng hoàng tử tế. Nàng đứng quan sát một lúc thấy cách bọn chúng đối xử với nhau rất lịch sự. Muốn lấy hỏi xin, đón nhận nói cảm ơn dù rằng chúng lớn hơn con của nàng rất nhiều. Sau đó

Đoàn Nam Phong đưa nàng ra phòng nghỉ ngồi đợi. Một lúc sau tỉnh Nhật được đưa đến. Thằng bé gặp mẹ rất vui nhưng không quên quay lại nói tạm biệt cô giáo. Sau khi cô giáo rời đi nó mới chạy đến ôm ba mẹ.

“Cung à, mẹ nhớ con quá!”

“Mami, con cũng nhớ mẹ!”

“Vậy có nhớ ba không?”

“Daddy, con đương nhiên nhớ người. Các cô giáo và mọi người ở đây đều nói người là vị thánh đã cứu mạng và cho họ cuộc sống mới.”

Đoàn Nam Phong mỉm cười xoa đầu con: “Tỉnh Nhật, con là con lớn của ba mẹ. Sau này khi ba mẹ già con phải thay ba mẹ chăm sóc cho từng người ở đây. Bởi vì họ là thành viên của đại gia đình Đoàn Thị có biết không?”

“Con biết rồi ba.”

Tỉnh Vân không hiểu Đoàn Nam Phong nói nhiều với nó như vậy nó có hiểu hay không. Nhưng cô thấy đứa con mới ba tuổi của cô có vẻ nói chuyện nhiều hơn và mạnh mẽ hơn.

Sau khi tặng quà Giáng Sinh cho con, cô và Đoàn Nam Phong cùng ở lại ăn trưa với mọi người ở đây. Điều kiện nơi này quả là không tệ, trang thiết bị khang trang đến vậy, dịch vụ chăm sóc sức khỏe cũng rất tốt. Cô cảm giác nơi này như một gia đình lớn hơn là một ngôi trường hay viện cô nhi.

Lúc chia tay, Tỉnh Vân không quên hỏi con có muốn về với mẹ hay không? Thằng bé trả lời: “Con thích đi học.”

Tỉnh Vân nhìn Đoàn Nam Phong, sau đó mỉm cười nhìn con: “Con ngoan ở đây học cho giỏi, lần sau ba mẹ lại đến thăm con.”

Tỉnh Nhật gật đầu đánh tay với cô rồi quay vào trong. Lúc đi cậu không quên quay lại vẫy tay chào cô và Nam Phong.

Tỉnh Vân nhìn Nam Phong sau đó nhìn sang con. Có lẽ Nam Phong không sai khi gửi nó vào ngôi trường này. Thằng bé có vẻ cứng cáp và trưởng thành hơn. Đúng là so với cô, hẳn còn thương con hơn.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80-1: Hẹn hò(I)

Trên đường về, hẳn không đưa nàng về biệt thự nhà họ Cao mà lại cho xe đi về một hướng khác. Tỉnh Vân ngạc nhiên hỏi: “Anh đưa tôi đi đâu?”

“Đi hẹn hò.”

Tỉnh Vân tròn mắt nhìn hẳn nghĩ nghĩ: “Hẹn hò sao? Hẹn hò là giống như các cặp đôi yêu nhau đi ăn cơm, dạo phố, xem phim hả? Hẳn còn biết trò này sao? Chắc cũng từng hẹn hò với nhiều người rồi. Mà nghĩ lại nàng cũng chưa từng biết hẹn hò là cái gì? Mang tiếng sắp đám cưới nhưng hai người toàn đốt cháy và bỏ qua giai đoạn. Thông thường người ta sẽ gặp gỡ, tìm hiểu, bày tỏ, ngõ lời, hẹn hò, quà cáp, ra mắt, đám cưới, sinh con. Còn nàng và hẳn thì bắt ép, sống chung, sinh con, chuẩn bị đám cưới, chia tay rồi lại đi hẹn hò. Đúng là loạn cào cào mà.”

Thấy nàng vẫn vợ suy nghĩ hẳn liền đưa tay sang nắm lấy tay nàng khẽ vuốt nhẹ: “Bé con, em lại đang nghĩ về con à?”

“Không có.”

“VẬY NGHĨ VỀ Ạ?”

“VỀ ANH.” NÓI XONG TỈNH VÂN GIẬT MÌNH CHE MIỆNG KHÔNG KỊP. LIỀN Ứ Ó ĐỈNH CHÍNH: “Ý CỦA TÔI LÀ TÔI NGHĨ XEM TẠI SAO ANH LẠI MUỐN ĐI HẸN HÒ?”, “ANH CŨNG BIẾT HẸN HÒ SAO?”.

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: “Chưa từng nhưng sẽ thử với em.”

“VÌ SAO?”. NÀNG TRÒN MẮT HỎI LẠI.

“VÌ TÔI MUỐN EM ĐƯỢC VUI.” ĐOÀN NAM PHONG NHEO MẮT NÓI.

Tỉnh Vân liền nói: “Nhưng tôi cũng chưa từng hẹn hò. Tôi không biết có vui hay không nữa.”

“ĐI THỬ RỒI BIẾT.” ĐOÀN NAM PHONG NHEO MẮT NÓI.

Tỉnh Vân lại nói: “Nhưng đi hẹn hò là đi đâu? Ăn cơm, dạo phố xem phim hả?”

Đoàn Nam Phong cười nói: “Cơm thì em nấu là ngon nhất, phim thì xem ở nhà là tốt nhất. Dạo phố thì e rằng không được. Dạo này nhà họ Hoàng của em liên tục gây chấn động, em nghĩ nếu phóng viên nhìn thấy em trên phố thì họ có tha cho em không?”

Tỉnh Vân nghĩ nghĩ thấy cũng có lý. Đầu tiên là chuyện con tàu bị tập kích. Dù anh Khiêm đã cố dè nén dư luận nhưng làm gì tin tức không truyền ra ngoài. Sau đó là việc ông ngoại cô cưới vợ. Bà ngoại cô lại là ni cô hoàn tục. Cái nhìn dư luận đâu phải ai cũng giống ai. Còn có chuyện ba cô cưới mẹ cô khiến bà Fancy tự tử. Ai nhìn vào không chửi ba cô bạc tình và mẹ cô là hồ ly tinh. Chưa tính đến chuyện cô giết chồng của em gái mình. Ai sẽ hiểu Lưu Uyển Linh không phải con của ba cô? Càng không ai hiểu Tỉnh Nhật thực ra mới là con cô. Đừng nói người ngoài ngay cả cô cũng đang mơ màng trước một loạt biến cố diễn ra trong nhà mình. Không có anh Khiêm và ba cô thao túng thị trường cổ phiếu cộng với uy tín của ông ngoại cô thì Hoàng Thiên sớm đã “đại nạn lâm đầu”. Giờ mà phóng viên bắt được cô thì coi như thảm. Cho nên hẹn hò mà hán nói là đi đâu nhỉ?

Vừa nghĩ đến đây, Đoàn Nam Phong đã cho xe dừng trước cửa một hội quán. Nhìn qua cái cổng bằng gỗ quý đẽo gọt tỉ mỉ cũng biết là khu cho giới thượng lưu ghé qua. Trên cổng có khắc ký tự ngoằn ngoèo mà cô không đọc được. Đoàn Nam Phong vòng tay qua eo nàng bước vào bên trong.

Sau khi bước qua hàng hàng lớp lớp vệ sĩ chăm chỉ đi làm ngày Giáng Sinh thì cuối cùng cũng vào tòa nhà trung tâm. Nơi này rộng như một sân vận động, mỗi góc là một nhóm người tụ họp với nhau tập luyện thể lực như đánh boxing (quyền Anh), múa võ Trung Quốc (Wushu), võ Hàn Quốc (Taekwondo), võ Nhật Bản (Karate, Aikido)... Có rất nhiều kiểu võ thuật truyền thống ở đây đến từ nhiều quốc gia mà cô không biết hết. Mỗi nhóm tập một loại võ và có người hướng dẫn kỹ càng. Nhìn qua có vẻ chuyên nghiệp và tinh thần cũng cao vì ngày nghỉ lễ họ cũng đến đây tập luyện.

Tỉnh Vân nhìn Đoàn Nam Phong cảm giác hán hình như không được bình thường lắm. Tự nhiên đưa nàng đến cái nơi nhiều đàn ông như vậy hẹn hò. Nhưng nàng ráng kiên nhẫn xem hán đưa nàng đi đâu. Sau khi băng qua nhiều dãy phòng thì người hướng dẫn cũng mời bọn họ vào một căn phòng có cửa làm bằng tre mang đậm phong cách Á Đông. Cánh cửa mở ra cô nhìn thấy vài cặp đôi đang luyện kiếm. Tỉnh Vân há hốc mồm, thì ra kiếm còn có thể sắc và sáng loáng đến như vậy. Qua đôi tay thuần thục của những người ở đây cô cảm giác thanh kiếm nhẹ như tơ lướt qua lướt lại lóe lên ánh sáng chói lóa đẹp mắt còn hơn xem phim kiếm hiệp nữa.

Thấy Tỉnh Vân nhìn không chớp mắt, Đoàn Nam Phong liền hỏi: “Có muốn thử không?”

Tỉnh Vân lắc đầu. Hán lại hỏi: “Sao vậy?”

Tỉnh Vân thở dài nói: “Tôi sợ làm hỏng cây kiếm đẹp.”

Đoàn Nam Phong phì cười nói: “Ngốc quá, em không sợ bị thương lại sợ hỏng kiếm sao?”

Tỉnh Vân liền nói: “Tôi không hiểu về kiếm nhưng tôi biết được để rèn ra được thanh kiếm sáng đẹp như vậy không phải là chuyện đơn giản. Chẳng may tôi không cẩn thận khiến nó bị sứt mẻ thì sao?”

“Rất tốt!”. Từ phía xa một người đàn ông da trắng tầm tuổi ba cô mặc áo choàng đen dài như võ sĩ đạo bước lại vừa vỗ tay vừa khen ngợi: “Yêu quý kiếm là bài học đầu tiên của kiếm sĩ. Hôm nay Đoàn tổng lại đưa đến cho tôi một nữ sát thủ cần học kiếm sao?”

Tỉnh Vân tròn mắt nhìn Đoàn Nam Phong đầy nghi vấn. Đoàn Nam Phong liền nói: “Cô ấy không phải sát thủ. Cô ấy là vợ tôi.”

Người đàn ông liền đưa tay ra bắt lấy tay cô: “Rất hạnh phúc được gặp Đoàn phu nhân. Tôi là Michael, người chủ quản bộ môn kiếm thuật ở đây. Tất cả những học viên ở đây đều là sát thủ chuyên nghiệp của ông Đoàn.”

Tỉnh Vân trừng mắt nhìn hán. Hán đưa nàng đến nơi có nhiều sát thủ của hán để làm gì?

Đoàn Nam Phong nhìn nàng mỉm cười rồi quay sang Michael nói: “Cho cô ấy đi thay đồ và thử dùng kiếm gỗ.”

Michael nhìn về phía sau nháy mắt với thủ hạ, sau đó một người phụ tá nữ mang bộ đồng phục đặt ngay ngắn trên khay bước ra đưa cho Tỉnh Vân và hướng dẫn nàng đi thay trang phục.

Lúc cô mặc trang phục của kiếm sĩ bước ra cũng là lúc Đoàn Nam Phong cũng thay xong trang phục. Hai người họ được đưa đến một phòng khác và

bắt đầu nhập môn về kiếm thuật Nhật Bản.

Ông Michael nói rất nhiều về nguồn gốc, ý nghĩa, các loại kiếm Nhật Bản và cách làm ra một thanh kiếm nhưng cốt yếu vẫn là dấy lên trong lòng đồ đệ nhập môn như cô tình yêu kiếm. Cô nhìn sang Đoàn Nam Phong, thấy hắn có vẻ chuyên tâm học hành. Thì ra đây là cách hắn “hẹn hò”.

“Thanh Katana thông thường được làm từ hai loại thép, một cứng một mềm. Phần ngoài là thép cứng rắn được mài sắc còn bên trong lõi là thép mềm. Trước mặt hai vị là thanh Katana làm từ thời Edo (Một giai đoạn lịch sử ở Nhật từ thế kỷ XVII- thế kỷ XIX).”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80-2: Hẹn hò(II)

Michael vừa nói vừa đưa thanh kiếm ra trước mặt. Nhanh như cắt, hắn rút thanh gương ra trước mặt Tinh Vân. Thanh kiếm sắc bén lóe lên ánh sáng kiêu hùng khiến Tinh Vân nhìn không chớp mắt. Cô liền nghĩ: “Mấy trăm năm rồi mà còn sáng như vậy, đúng là lợi hại.”

Sau khi quý khoảng hai tiếng nghe Michael giảng bài, cuối cùng cô cũng được đứng lên. Đoàn Nam Phong biết chân của cô bị tê liền đưa tay đỡ cô dậy. Bắt đầu bài học với kiếm là học cách tra kiếm vào bao rồi rút kiếm ra. Cứ vậy tập đi tập lại. Người ta thường nói người Nhật kiên trì tí mĩ, bây giờ thì cô đã ngộ ra cái gì gọi là kiên trì đến chán chết.

Con người vốn không bình đẳng, Đoàn Nam Phong được dùng thanh Katana từ thời edo sáng bóng còn có cái dây đeo đầy màu sắc. Còn cô phải xài cây kiếm gỗ như mấy ông thầy cứng ở làng. Tại sao giữa cô và hắn không bao giờ bình đẳng?

“Bé con, em thích nó sao?”. Như đọc được suy nghĩ của nàng, hắn liền tiến lại hỏi nhỏ bằng tiếng Việt. Cô khẽ gật đầu, hai mắt sáng lên tưởng hắn sẽ cho nàng cầm thử nhưng hắn lại lắc đầu nói: “Phụ nữ chỉ nên dùng những thứ có lực sát thương thấp thôi. Anh thấy kiếm gỗ rất hợp với em.”

Nói xong hắn còn cười trêu nàng. Cái tên hỗn đản này hôm nay còn kỳ thị giới tính nữa. Nhưng Tinh Vân cô không chịu thua, cô quay sang Michael nói: “Thầy à, con có thể dùng thanh Katana kia không?”

Michael nhìn sang Đoàn Nam Phong rồi mới đưa ra quyết định. Tinh Vân lên nhìn sang hắn thấy hắn ra hiệu là không, nàng liền cắn môi dọa hắn nhưng hắn vẫn không đồng ý.

Nàng thất vọng rũ vai xuống. Thời gian từng chút một nặng nề trôi quá, nàng bị hắn đưa đến đây hẹn hò khiến thần kinh nàng mất hết ý chí chiến đấu. Cuối cùng chán quá không chịu được nàng đành tiến lại chỗ hắn nói: “Làm sao anh mới cho tôi thử cây Katana này?”

“Bé con, nó rất nguy hiểm, em sẽ bị thương.” Đoàn Nam Phong ra vẻ quan tâm nói.

Nàng cương quyết đáp lại: “Tôi không sợ.”

“Dừng cảm lắm! Nhưng tôi sợ.” Đoàn Nam Phong cười nói. Nhìn cái mặt hắn đều không chịu được. Tinh Vân liền nhượng bộ: “Đoàn Nam Phong, cho tôi thử một lần đi mà. Một lần thôi.”

Đoàn Nam Phong liền cười nói: “Được, nhưng phải có điều kiện.”

Tinh Vân nghe hắn đồng ý liền nói: “Cái gì cũng chịu.”

Đoàn Nam Phong cực kỳ đắc ý, cười gian manh: “Em biết tôi muốn gì mà.”

Thôi rồi, lại mắc bẫy của hắn nữa rồi. Tinh Vân xụ mặt rũ vai lắc đầu nghĩ: “Dù sao cũng là chuyện sau này. Giờ ôm thanh kiếm trước đã.”

Đoàn Nam Phong không cho cô cơ hội vui lâu liền nói: “Thời gian em có thanh kiếm bằng thời gian tôi làm em.”

Tinh Vân xụ mặt xuống nhìn hấn lấy điện thoại ra xem giờ. Cái tên này thật biết kinh doanh, mọi lúc mọi nơi đều nghĩ ra cách ép nàng thỏa hiệp. Thôi, kệ đi. Dù sao cũng không nên lãng phí thời gian với kiếm.

Cầm thanh kiếm trên tay, Tinh Vân phẫn khích nhìn sang ông Michael. Ông không hiểu cô làm cách nào thay đổi quyết định của Đoàn Nam Phong nhưng xem ra cô bé này rất thích kiếm.

Nhìn cô thành thạo tra kiếm vào bao và rút kiếm ra nhanh chóng khiến Michael rất hài lòng. Ông nói động tác này nhiều người phải luyện hơn một tháng trong khi Tinh Vân chỉ tập vài giờ. Đúng là thiên phú.

Nghe Michael khen thì Tinh Vân thích lắm quay sang nhìn Đoàn Nam Phong nhướn mày đắc ý. Sau đó Michael dạy cô cách đánh những chiêu thức đơn giản. Càng luyện tập cô càng say mê. Michael thì tấm tắc khen ngợi cô là nhân tài kiếm đạo. Đoàn Nam Phong cũng không ngờ Tinh Vân học đánh kiếm nhanh như vậy. Sau đó cô liền được đưa trở lại phòng ban đầu với các sát thủ chuyên nghiệp. Michael liền giới thiệu cô cho mọi người như là sư muội nhỏ nhất. Nam Phong liền quay sang chọc cô: “Gọi tôi là sư huynh.”

Tinh Vân không cam tâm liền bấu môi: “Sư tử thì có.”

Đoàn Nam Phong trừng mắt dọa cô: “Bé con, bây giờ còn dám ví tôi là thú hoang nữa đấy.”

Tinh Vân hí hóp mắt còn một nửa nhìn anh cảnh cáo: “Chưa biết ai giỏi hơn ai.”

Sau màn đấu mắt với hấn, Tinh Vân bắt đầu được phân cặp và đánh kiếm với một sát thủ khác. Tập luyện một lúc thì họ được cho ăn. Món ăn đơn giản là cơm nắm chấm muối vùng nhưng nhìn ai ăn cũng rất ngon. Sau khi nghỉ ngơi dọn dẹp thì lại tiếp tục. Tinh Vân tập luyện say mê cho đến tối mới chịu về. Trên đường đi cô vừa cười vừa nói, không còn giữ bộ mặt bí xị như mấy ngày trước. Đoàn Nam Phong nhìn thấy cũng vui lây, liền cười hỏi: “Bé con, em muốn về biệt thự của bà nội hay tổ ấm của chúng ta?”

“Tổ ấm sao? Ý hấn là Nebula hả?”. Nàng nghĩ nghĩ một lúc lại nói: “Ba tôi nói tôi phải ở nhà trông chừng nhà. Đồ ăn mẹ tôi làm để trong tủ lạnh vẫn chưa ăn hết. Tôi không về nhà không được đâu.”

Đoàn Nam Phong nhìn cô ngốc ngốc nói ra nẩy lời này thì liền cười: “Vậy sau khi cưới chúng ta quay về Nebula cũng được.”

Cô tròn mắt nhìn hấn: “Cưới sao? Tôi và anh chia tay rồi. Anh quên rồi sao?”

Đoàn Nam Phong cười nói: “Anh không quên. Nhưng em sẽ đổi ý thôi.”

“Anh lấy đâu ra nhiều tự tin như vậy?”. Tinh Vân ngờ ngác hỏi lại.

Đoàn Nam Phong không trả lời lái xe thẳng về nhà họ Cao.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81-1: Sinh cho anh thêm một đứa con nữa. (H)(I)

Khi xe vào trong sân vườn rộng lớn của nhà họ Cao, Tinh Vân vui vẻ bước xuống xe. Cô không quên chớp chớp mắt nói tạm biệt Đoàn Nam Phong. Sau đó còn hào phóng chúc anh ngủ ngon rồi tí tòn bước vào cửa chính mở khóa đi vào. Nhưng Đoàn Nam Phong nào có phải tượng đá. Khi cô chuẩn bị đóng cửa lại thì đã bị giữ cửa. Nụ cười ma mãnh lóe lên khiến Tinh Vân e ngại nhưng giả vờ cười nói: “Đoàn tổng tài, anh còn quên thứ gì sao?”

Đoàn Nam Phong không nói gì chỉ cười hi hi nhìn cô già nai. Tinh Vân thấy vậy liền nói: “Hay là vào ăn tối rồi hãy về.”

Đoàn Nam Phong trầm giọng nói: “Bé con, em giả ngơ xong chưa?”

“Đoàn tổng, anh nói gì vậy?”. Nàng lại cười lộ ra hàm răng ngọc xinh đẹp. Đoàn Nam Phong quay lưng đóng cửa lại, sau đó liền tiến lại chỗ Tinh Vân. Hắn tiến một bước, nàng lùi một bước cho đến khi gần sát sofa thì hắn thuận thế đẩy nàng nằm xuống. Trống ngực Tinh Vân đập thình thịch lấp bắp nói: “Đoàn tổng, có gì từ từ nói.”

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười, hôn hít gương mặt nàng rồi ghé môi vào tai nàng trầm giọng nói: “Bé con, em giả bơ cũng giỏi đấy. Cả ngày em ôm cây Katana, giờ lại không cho tôi ôm em mà tìm cớ đuổi tôi về. Em đây là đang trí tạm thời hay là muốn ăn quýt?”

Tinh Vân nhắm mắt, nhắm mặt nghĩ: “Cái tên hỗn đản này, sao lại nhớ dai như vậy chứ? Hôm nay hắn kéo mình đi hẹn hò, chẳng lẽ...”

Tinh Vân nghĩ ra gì đó liền giật mình. Đến giờ cô mới biết mình đã rơi vào bẫy của hắn. Đoàn Nam Phong nhìn thấy biểu hiện buồn cười của Tinh Vân liền nói: “Bé con, nghĩ ra được điều gì rồi sao?”

Tinh Vân nhắm mắt nói: “Đồ đáng ghét! Anh lừa tôi.”

Đoàn Nam Phong liền cười nói: “Ngày hôm nay không phải em đã rất vui sao?”

Tinh Vân chu mỏ gật đầu: “Đúng là vui thật. Lâu lâu vận động tay chân thật là tốt. Nhưng mà...cái giá này...có hơi mắc.”

Đoàn Nam Phong hôn lên trán nàng rồi ngồi dậy khỏi người nàng: “Không mắc, tôi khiến em vui vẻ, em thỏa mãn tôi. Trao đổi này đổi bên cùng có lợi. Hơn nữa, lúc đó em đã đồng ý. Làm ăn phải có chữ tín. Không thể cò kè như vậy.”

Tinh Vân không nói gì, liền đứng lên đi vào bếp. Đoàn Nam Phong hỏi vọng theo: “Em đi đâu đó?”

“Đi nấu cơm ăn.” Tinh Vân không thèm quay lại nhìn hắn, chỉ hét to cho hắn tự nghe.

“Có cần anh phụ không?”

“Không cần, anh đi tắm rồi xuống ăn cơm.” Nói xong nàng liền bay vào bếp vo gạo nấu cơm, sau đó lấy thức ăn mẹ nàng đã chuẩn bị sẵn ra hâm lại. Lúc Đoàn Nam Phong bước xuống phòng bếp thì cũng là lúc nàng đang dọn cơm ra bàn. Hắn nhanh chóng ra bếp giúp nàng bê thức ăn ra bàn rồi nhẹ nhàng ngồi xuống xới cơm cho nàng. Hai người nhìn nhau một lúc mới bắt đầu động đũa. Ánh sáng vàng chan hòa ấm áp từ phòng ăn rộng lớn tỏa ra bao phủ lên hai người vừa ăn cơm vừa len lén nhìn nhau.

Sau khi ăn xong, Đoàn Nam Phong liền nói: “Để anh rửa dọn, em đi tắm đi.”

Tinh Vân cả ngày tập kiểm toàn thân mỗi như chỉ muốn đi ngâm mình nước nóng cho nên nàng liền gật đầu. Trước khi đi không quên dặn hắn: “Anh không được làm vỡ chén bát của nhà tôi đâu đấy.”

Đoàn Nam Phong phì cười nói: “Được rồi, đại tiểu thư. Kê hầu này sẽ cẩn thận.”

Nàng nhìn hắn phì cười gật đầu nói: “Được, tốt lắm!”

Khi nàng từ phòng tắm bước ra thì đã thấy hắn ngồi trên giường cầm điện thoại trả lời email. Nàng biết hắn muốn gì mà nàng thì cũng không thể mang tiếng ăn quýt được cho nên liền ngoan ngoãn cởi bỏ khăn tắm quần quan người ra nhẹ nhàng bước lên giường nằm cạnh hắn. Đoàn Nam Phong không bỏ sót một chi tiết nào. Cả người hắn nóng cực độ nhưng ráng kiềm chế đến lúc nàng bước lên giường là hắn liền lao tới chiếm lấy.

Tinh Vân cả ngày mệt mỏi chẳng còn chút sức lực cho nên cũng không buồn để ý hắn. Nàng chỉ nhắm mắt để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Nhưng hắn nào có để nàng yên.

“Bé con, em thật mê người. Không lần nào tôi có thể kiềm chế được.”

“Tinh Vân thả lỏng chút. Em muốn tôi điên cuồng hay sao?”

Lời vừa dứt hắn thực sự điên cuồng lao vào nàng khiến nàng i oi một lúc mới thôi. Hắn chậm rãi rời khỏi người nàng, mồ hôi lã chã rơi xuống giường cùng tiếng thở dốc thỏa mãn. Nàng không để ý hắn, quay lưng về phía hắn, kéo chăn nhắm mắt ngủ.

Hắn quay sang nhìn nàng, bờ vai thon kết hợp xương lưng mềm mại đẹp như tạc ra từ ngọc thạch trắng khiến hắn lại lần nữa nổi cơn từ phía sau đi tới.

Tinh Vân đang mơ màng ngủ liền giật mình trước sự tấn công bất ngờ của hắn. Nàng không ngờ hắn nhanh như vậy đã muốn nàng lần nữa.

Đoàn Nam Phong từ phía sau ôm nàng vào lòng, hơi ấm của hắn phả vào gáy nàng hôn hít chiếc gáy thon đẹp của nàng. Tay hắn choàng qua eo nàng nắm lấy tay nàng đặt lên bụng nàng xoa nhẹ và nói: “Vợ à, sinh cho anh thêm một đứa nhỏ nữa được không?”

Tinh Vân quay mặt lại nhìn hắn. Đôi mắt nâu đẹp chân thành nhìn nàng. Tim nàng như đập loạn nhịp, không thể phủ nhận nàng luôn mềm lòng với hắn.

Mặt nàng lúc này tự nhiên đỏ ửng lên, e lệ quay đi.

Thấy nàng ngằm đồng ý hẳn liền được nước làm tới dồn dập tiến công khiến nàng uốn éo thân hình mình hạc xương mai của mình. Sau một lúc ngọt ngào hạnh phúc, nàng vòng tay ôm hẳn ngủ say. Hắn vươn đôi vai rộng bao bọc lấy nàng nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81-2: Sinh cho anh thêm một đứa con nữa. (H)(II)

...

“Nam Phong, đừng đi!”. Tinh Vân lớn giọng gọi theo bóng lưng Đoàn Nam Phong

“Uyển Linh, chờ anh!”

“Đoàng!”. Một viên đạn bay tới xuyên qua Tim của Tinh Vân, một cảm giác đau đớn tột cùng khiến cô ngã khụy xuống đất. Tay cô đưa lên cổ chạm tới ánh mặt trời nhưng ánh mắt dần khép lại. Một màn đen tối ập đến khiến toàn thân cô toát mồ hôi lạnh.

“Không!”...

Tinh Vân choàng tỉnh, sợ hãi ngồi dậy thờ dốc. Đoàn Nam Phong cũng ngồi dậy quan tâm nàng: “Vợ à, em không sao chứ?”

Tinh Vân không nói gì, giấc mơ vừa rồi quá đáng sợ khiến nàng trong giây phút không thể trấn tĩnh được. Đoàn Nam Phong lại hỏi tiếp: “Em đã mơ thấy gì không hay sao?”

Tinh Vân hai mắt nhắm lệ ngẩng lên nhìn Đoàn Nam Phong trong suốt mười mấy giây không nói gì, chỉ khó chịu gạt tay anh rồi bước xuống giường.

Đoàn Nam Phong lơ mơ đoán ra cô vẫn còn bị ám ảnh chuyện ở chùa Liên Hoa cho nên cũng không ép cô phải nói gì với anh. Cả ngày hôm đó, cô đi đâu làm gì anh cũng lảng lảng đi theo phía sau không dám nói gì sợ chọc tức nàng.

Suốt nửa ngày đi tới đi lui ăn uống đọc sách, chỗ nào cũng có cái mặt của hắn hiện diện khiến cô cực kỳ khó chịu. Cuối cùng đành bực bội lên tiếng: “Đoàn Nam Phong anh muốn sao đây?”

Đoàn Nam Phong chỉ cười nói: “Vợ à, chịu để ý đến anh rồi sao?”

“Anh có biết anh rất phiền không? Cả ngày không có chuyện gì làm hay sao mà cứ đi theo tôi?”

Hắn vẫn mỉm cười, giữ giọng ôn tồn nói: “Vợ à, việc quan trọng nhất của anh là làm em vui đó.”

Tinh Vân thờ dãi lười biếng đối co với hắn chỉ cố hết sức bình tĩnh nói: “Tôi sẽ vui nếu anh rời khỏi nhà tôi, đừng ở lì như vậy.”

Người nào đó mặt dày nói tiếp: “Anh đi rồi, em sẽ phải phòng không đó.”

Tinh Vân lắc đầu bỏ vào bếp lấy thức ăn ra hâm lại rồi ăn, không thèm cho hắn ăn nhưng người nào đó đã sống ở nhà nàng thành quen cho nên hiển nhiên là tự động lấy đồ ăn ra ngồi ăn cùng nàng. Nàng nhích một chút hắn lại nhích một chút khiến nàng ăn uống cũng không ngon liền quát hắn: “Đoàn Nam Phong, anh đủ rồi đó.”

Người nào đó mặt dày hơn tường thành vẫn cười tươi nói: “Vợ à, em chịu quan tâm đến sự tồn tại của anh rồi sao?”

Tĩnh Vân thở dài đầu hàng: “Đoàn Nam Phong, coi như anh thắng, nói coi làm sao anh mới chịu rời khỏi nhà tôi?”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Em biết thứ duy nhất Đoàn Nam Phong tôi thiếu là gì rồi đó.”

Nhìn cái mặt đắc chí mà còn cười giễu nàg khiến nàg tức hộc máu nhưng vẫn ráng kiềm xuống, dịu giọng nói: “Đoàn Nam Phong, chúng ta đều là người trưởng thành, anh muốn giải tỏa tự đi tìm gái. Sao cứ mặt lì đến nhà làm phiền tôi?”

Đoàn Nam Phong tỉnh bơ trả lời: “Tôi muốn em.”

“Anh cũng biết muốn lắm đó.” Tĩnh Vân tức giận gắt lại.

Người nào đó ăn xong cúi miệng mỉm cười cầm cốc nước lên uống, sau đó ôn nhu nói với nàg: “Đến chỗ lạ chỉ bằng tìm người quen. Em phục vụ tốt như vậy, vừa com vừa cháo lại là thiên kim bạc tí. Máy ai sánh bằng.”

Tĩnh Vân tức giận bốc hỏa lên tới đầu. Hắn xem nàg là gì đây? Gái chác? Được rồi, Đoàn Nam Phong coi như anh giỏi, dám sỉ nhục tôi. Xem hôm nay Tĩnh Vân tôi cho anh chết như thế nào.

Dường như nghĩ ra được mưu kế gì nàg liền vui vẻ tươi cười dịu dàng đến bên hắn. Hai tay khẽ lần trên ngực hắn rồi mà mỉa cười: “Nếu anh muốn chơi, chúng ta thử chơi một trò chơi đi.”

Cảm giác mới mẻ thú vị ập đến, Đoàn Nam Phong lập tức đồng ý: “Em muốn chơi như thế nào?”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc tí (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82-1: Đùa với lửa (H)(I)

Tĩnh Vân thấy Đoàn Nam Phong đồng ý liền vui vẻ nói: “Rất đơn giản! Đầu tiên tôi sẽ trói tay trói chân anh lại. Sau hai phút nếu tôi có thể khiến anh đầu hàng xin tôi cho anh thì coi như anh thua, nếu không thì anh thắng.”

“Vậy tôi thua luôn bây giờ đi.” Nói xong hắn liền cúi xuống hôn nàg. Tĩnh Vân lùi ra sau nói: “Nếu thua thì anh phải rời khỏi nhà tôi, trả chìa khóa nhà cho tôi.”

“Còn nếu tôi thắng?”

Tĩnh Vân nhắm mắt cắn môi nói: “Bất kỳ lúc nào anh muốn, tôi cũng sẽ đáp ứng anh.”

Đoàn Nam Phong nghe xong liền hứng thú nói: “Bé con, giao dịch với tôi không có chuyện cho em cò kè hay ăn quỵt đâu đấy.”

Tĩnh Vân liền gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

“Nhớ kỹ chỉ hai phút thôi đó. Thật quá sức chịu đựng của tôi.”

Nói xong hắn và nàg cùng bước lên phòng ngủ. Tĩnh Vân nhẹ nhàng giúp hắn cởi hết quần áo ra. Sau đó lấy dây thừng trói tay chân hắn lại. Đoàn Nam Phong ngoan ngoãn nghe theo nàg.

Khi thấy mọi chuyện xong xuôi, nàg liền nhanh tay vô lấy quần tay của hắn lục tìm chìa khóa nhà mình. Sau đó nàg liền cầm điện thoại nhanh chóng chụp hình Đoàn Nam Phong. Hắn không hiểu nàg có ý gì liền hỏi: “Bé con, em chơi trò gì đó?”

Tinh Vân đắc ý cười nói: “Đoàn Nam Phong à, nếu anh không rời khỏi nhà tôi thì số hình này sẽ được gửi lên các tòa soạn báo của Mĩ và các nước khác trên Thế Giới. Tôi tin rằng rất nhiều người muốn nhìn thấy thân hình sáu múi của người đàn ông kim cương Đoàn tổng tài Đoàn Nam Phong đó.”

Nói xong nàng còn đắc ý cười hô hô. Sau đó liền rời khỏi phòng. Trước khi đi nàng còn không quên khiêu khích hắn bằng một nụ hôn gió: “Anh nằm đó mà suy nghĩ cho kỹ về chuyện mình làm đi. Trước giờ toàn bắt nạt tôi thôi. Cuối cùng tôi cũng có cơ hội cho anh vào tròng. Hihi...”

Nàng toan bước ra thì hắn đã gọi giật nàng lại: “Cao Hoàng Tinh Vân, em đứng lại cho tôi.”

Nàng ngó người tròn mắt quay nhìn hắn hỏi: “Đoàn tổng tài, anh có gì nhờ cậy?”

Đoàn Nam Phong mặt đỏ ửng tai dùng hết sức làm đứt dây trời tay. Tinh Vân chứng kiến cảnh đó liền trở mặt. Nàng như không thể tin vào mắt mình. Người đàn ông này tuy nàng biết hắn khỏe nhưng không ngờ sức mạnh của hắn lại khiếp người như vậy.

Trong khi Đoàn Nam Phong lo cời dây trời chân, đại não liền đánh động cho Tinh Vân chạy. Cô ba giò bốn cẳng chạy thật nhanh ra khỏi phòng nhưng nào có dễ như vậy. Đoàn Nam Phong chỉ sai vài bước đã tóm được cô vào lòng, quay người nhấc bổng cô lên. Mũi anh chạm vào mũi cô, miệng nhếch lên một nụ cười man trá.

Tinh Vân biết sắp xong rồi nhưng vẫn không khỏi bị vẻ đẹp của hắn mê hoặc. Cô mãi mê nhìn hắn cho đến khi hắn quăng cô xuống chiếc giường êm ái cô mới tỉnh ra.

“Nam Phong, chúng ta có gì từ từ nói.” Tinh Vân lắp bắp cố gắng thương lượng nhưng Đoàn Nam Phong liền khép đôi mắt lại, giọng u ám nói: “Bé con, vừa rồi em đắc thắng lắm mà. Muốn nhốt tôi ở đây rồi trốn thoát sao? Em cũng xem thường chồng em quá rồi đấy.”

“Không có...không có xem thường...không có xem thường...” Tinh Vân sợ hãi xua tay chống chế.

“Quá muộn rồi! Tôi sẽ cho em thấy động đến tôi sẽ có hậu quả gì.” Đoàn Nam Phong trong mắt ngập tràn dục vọng khiến Tinh Vân đánh hơi được mùi vị nguy hiểm nhưng cô vẫn bình tĩnh hỏi: “Thực ra anh muốn thế nào?”

“Muốn cái gì thế nào?”. Đoàn Nam Phong nghiêng đầu hỏi lại.

“Muốn... xử lý tôi...thế nào?”. Tinh Vân lắp bắp nói.

“Em sao?”. Đoàn Nam Phong cười hỏi lại. Sau đó lại giải thích: “Em là con gái duy nhất của Cao Hiến Minh chủ tịch tập đoàn Cao Thị, mẹ em lại là con gái của chủ tịch tập đoàn Hoàng Thiên. Gia thế hiển hách như vậy tôi làm sao dám làm gì em.” Đoàn Nam Phong cúi xuống phả hơi thở vào cổ nàng. Hơi thở của hắn có vẻ rất kiềm chế, lời nói cũng trầm đi: “Nhưng hôm nay em dám gây sự với tôi trước, coi như cho tôi cái cớ biến em thành người tiền sử.”

“Người tiền sử?”. Tinh Vân khó hiểu nhìn hắn.

“Anh muốn làm gì tôi?”

Đoàn Nam Phong liền cười nói: “Người tiền sử không có quần áo để mặc. Từ giờ đến khi ba mẹ em quay lại, em đừng mong được mặc đồ.”

Người nào đó nhẹ nhàng nói, người nào đó há hốc mồm nghe: “Ý anh là...”

Chưa dứt lời hắn đã xé tung chiếc váy xinh đẹp trên người nàng. Mỗi miếng bay một hướng trông thật đáng thương.

Hắn nhếch môi cười tà mị: “Tinh Vân, là do em muốn đùa với lửa thôi. Ngoan ngoan cho tôi nào.”

Tinh Vân chưa kịp phản ứng thì đã thấy nơi nào đó bị hắn lấp đầy. Cô chỉ kịp kêu lên một tiếng liền khóc gọi ba mẹ: “Ba, mẹ! Hai người làm ơn quay lại sớm một chút. Con gái hai người đang bị bắt nạt đây.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82-2: Đùa với lửa (H)(II)

...

“Hắt xì!”

“Minh Minh, em không sao chứ?”

Tại quán ăn Pháp sang trọng bên bờ hồ Michigan, nơi mà nhiều năm trước ông Cao Hiến Minh làm phục vụ, bà Minh vừa đưa miếng thịt lên miệng thì đã hắt xì liên tục khiến ông Minh ngồi đối diện phải lật đặt lấy khăn giấy, khăn choàng và áo khoát mỏng cho vợ.

“Chicago tuy là mùa đông nhưng trong nhà hàng này rất ấm, nhìn quanh cũng không có gió. Hay là do em lúc nãy đi dạo quá lâu?”. Ông Minh lo lắng hỏi.

“Em cũng không biết nữa. Hay là Tinh Vân ở nhà gặp chuyện?”. Bà Minh lo lắng hỏi chồng.

Ông Minh liền lắc đầu: “Không thể nào, anh đã cho vệ sĩ bố trí quanh nhà cẩn thận. Tuy nói con đang ở nhà một mình nhưng cũng tuyệt đối an toàn.”

“Lỡ nó chạy ra ngoài thì sao?”. Bà Minh liền hỏi.

“Minh Minh, em quên à, vẫn có vệ sĩ bí mật đi theo chứ. Họ không báo cáo gì thì con không sao. Theo anh thấy, em hãy ăn cho no, sau đó cùng anh đi chơi vài địa điểm khác. Mang tiếng sống ở Chicago nhưng chúng ta rất ít khi có thời gian đi chơi. Chi bằng nhân cơ hội này tận hưởng một chút. Tí nữa về nhà anh sẽ gọi cho con.”

Nghe chồng trấn an, bà Minh liền có lại tinh thần. Nhưng bà đâu biết là con gái mình đang ở nhà cùng sói.

...

“Nam Phong, anh thật còn muốn nữa sao?” Tinh Vân yếu ớt nằm sấp xuống gối, hai tay không nhấc nổi thềm thảo hỏi.

“Đương nhiên.”

“Nhưng tôi đói bụng.”

“Ngoan, thêm một lần nữa rồi anh đi nấu cho em ăn.”

“Tôi không lê nổi thân xuống giường.”

“Anh mang lên cho em.”

“Nghe cũng được.” Tinh Vân lười biếng nói. Mặc dù nói hấn đang trả thù nàng nhưng một chút thô lỗ cũng không có. Hấn vẫn dịu dàng như lúc trước. Nhưng mà...nàng và hấn chưa từng có chuyện liên tục như vậy. Người đàn ông này bình thường với nàng là do hấn kiểm chế sao?

“Do tôi điều độ trong sinh hoạt vợ chồng với em.” Hấn nằm áp xuống lưng nàng, nhẹ giọng nói.

Tinh Vân giật mình vì hình như hấn đọc được suy nghĩ của nàng. Sao nàng lại tệ như vậy, học kinh doanh bao nhiêu năm vẫn để cho người khác đọc được suy nghĩ của mình như vậy?

“Bé con, em phải biết khẩu vị của tôi nhưng vì quá thương em nên tôi phải điều độ tránh làm em mệt. Nhưng hôm nay em lại thách thức tôi như vậy, tôi không cho em nếm mùi thì lần sau em còn giờ trò gì với tôi nữa.”

“Không điều độ rất hại sức khỏe, không phải do thương tôi.” Người nào đó còn ráng kháng nghị.

“Do tôi thương em.”

“Không phải.”

“Không phải sao?”. Lời vừa nói xong, hấn liền nâng mông nàng lên tăng tốc. Đến lúc này thì Tinh Vân thực sự đã ngất xỉu trong cơn mê loạn. Một lần xin chưa không dám chọc cái tên này nữa. Hic...

...

Chuông điện thoại reo lên, Tinh Vân giờ tay cầm lấy điện thoại ưỡ oải nghe máy: “Ba à, là con đây.”

Đầu dây bên kia giọng ông Minh thờ phào nhẹ nhõm: “Con gái à, ta gọi cho con suốt từ chiều đến giờ. Con làm gì vậy hả?”

Tĩnh Vân như nhớ ra điều gì liền nhìn sang bên cạnh, không nhìn thấy ai. Cô nhú mồm nghĩ: “Nam Phong đâu rồi nhỉ?”

“Con gái à, soa không trả lời?”. Ông Minh mất kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

Lúc này Tĩnh Vân mới sực tỉnh: “Ba à, con ngủ từ chiều đến giờ nên không biết ba gọi. Con xin lỗi.”

Ông Minh thờ dãi nói: “Con làm gì mà ngủ nhiều như vậy? Có phải không khỏe không để ba gọi bác sĩ. Còn nữa, đã ăn uống gì chưa?”

“Không cần gọi bác sĩ, con chỉ tranh thủ ngày nghỉ để ngủ thôi. Con không sao. Con đi ăn ngay đây.” Tĩnh Vân vội giải thích.

Bà Minh nghe vậy liền hỏi: “Tĩnh Vân, con giấu mẹ chuyện gì phải không?”

Tĩnh Vân liền lắc đầu nói: “Không, không có...mẹ à...không có...”. Nhưng càng nói cô lại càng như mếu.

Bà Minh nhận ra bất thường liền hỏi: “Có muốn ba mẹ về với con hay không?”

Đoàn Nam Phong lúc này đang mang thức ăn vào đến cửa nghe vậy liền cầm điện thoại nói: “Không cần mẹ à, bọn con rất ổn.”

“Nam Phong con cũng ở đó sao? Hai đứa hết giận rồi à.” Bà Minh nghe giọng của Đoàn Nam Phong liền thất sắc.

“Vâng thưa mẹ, bọn con đã vui vẻ trở lại. Đám cưới tháng sau vẫn tiến hành như cũ. Vợ con chỉ làm nũng muốn con đi nấu ăn thôi.” Đoàn Nam Phong vừa nói vừa nhìn Tĩnh Vân. Cô như đang gào lên nhưng không dám lên tiếng. Cô chỉ sợ chưa gặp ba mẹ thì cô đã bị hấn thủ tiêu. Chuyện này nói gì thì cũng là do cô gây sự với hấn trước.

“Mẹ nghe có vẻ Tĩnh Vân không vui. Con cho mẹ nói chuyện với con bé đi.” Bà Minh nhẹ giọng nói.

Đoàn Nam Phong đưa điện thoại cho cô, hấn không quên ngồi bên cạnh ôm eo cô, hai tay liên tục hoạt động đến các điểm nhạy cảm của nàng khiến Tĩnh Vân không biết nên cười hay nên mếu nữa.

“Tĩnh Vân, không cần nói gì hết, mẹ hỏi con chỉ cần nói có hoặc không thôi.” Bà Minh nhẹ nhàng nhưng cương quyết nói.

“Dạ, mẹ!”. Tĩnh Vân lấy tay gạt tay hấn ra nhưng người nào đó còn mạnh động hơn đề nàng xuống giường hôn hít.

“Có phải Nam Phong ép buộc con không?”

Tĩnh Vân im lặng nhìn hấn, gương mặt hấn vẫn đang say mê hôn hít nàng.

Thấy Tĩnh Vân không trả lời, bà Minh liền trấn an con: “Không cần sợ, có mẹ đây.”

“Không...không phải...anh ấy không ép con gì cả.” Tĩnh Vân vừa nói vừa nhìn hấn.

Bà Minh nghe xong liền hỏi: “Con có muốn ba mẹ bay về ngay không? Chuyên cơ của Hoàng Thiên vẫn làm việc trong những ngày này.”

“Không...không cần...ba mẹ cứ đi chơi đi.” Tĩnh Vân nhìn Đoàn Nam Phong, lúc này hấn lại lần nữa đi vào trong nàng. Hoàn cảnh dở khóc dở cười này khiến nàng không biết phải làm sao nữa.

Bà Minh nghe động tĩnh liền hiểu chuyện: “Con đường này là do con chọn, đừng có mà khóc với ba mẹ đó.”

“Mẹ, con biết rồi.” Tĩnh Vân nhẹ nhàng nói rồi cúp máy.

Vừa cúp điện thoại xong, mặt nàng xị xuống như bánh bao chiều, còn người nào đó thì vui vẻ phấn khích: “Bé con, vậy mới ngoan chứ. Lớn rồi có chuyện gì chỉ được khóc với chồng thôi. Ai còn đi mách mẹ.”

Tĩnh Vân tức giận lấy tay dấm hấn: “Anh đáng ghét, đáng ghét... Tại sao tôi lại yêu anh như thế này?”

Đoàn Nam Phong áp môi xuống hôn lên môi nàng: “Anh cũng rất yêu em.”

“Không tin.” Nói xong nàng liền quay mặt đi.

Hấn lại có dịp thưởng thức chiếc cổ dài tuyệt mỹ của nàng: “Đồng ý làm vợ anh, em sẽ tin.”

“Đừng hòng.” Người nào đó rất cứng miệng.

Đoàn Nam Phong lại lần nữa vuốt tấm lưng xinh đẹp của nàng, yêu chiều nói: “Không lẽ em cứ thích lên lút với anh như vậy. Kích thích hơn sao?”

“Anh...”. Tinh Vân tức giận lườm hấn nhưng hấn chỉ cười ôm ấp nàng: “Tinh Vân, anh không bao giờ tin cái gì gọi là số mệnh. Vận mệnh nằm trong lòng bàn tay anh phải do anh xoay chuyển cho đến khi gặp em, anh đã tin em chính là vận mệnh của anh.”

Tinh Vân nhìn thẳng vào mắt hấn, đôi mắt nâu thâm trầm như xoáy vào tim nàng. Nàng đưa tay vuốt má hấn nghĩ nghĩ một lúc lại bỏ tay xuống: “Tôi... không...hiều anh nói gì cả.”

Đoàn Nam Phong giữ bàn tay nàng lần nữa áp lại lên mặt mình rồi lên môi tham lam hôn hít: “Anh biết là em hiểu. Cho anh một cơ hội, đừng làm khổ nhau nữa được không em?”. Giọng hấn như lạc đi, hơi thở bắt đầu nặng nề, mồ hôi nhanh chóng rơi xuống cùng loạt động mạnh mẽ dưới thân.

“Bé con, em đói chưa?”

Nàng khẽ gạt đầu đẩy hấn ra rồi ngồi dậy. Hấn bước vào phòng để quần áo lấy áo khoác lụa choàng lên cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Mặc vào kéo lạnh.”

Tinh Vân ngớ người: “Không phải anh nói không cho tôi mặc quần áo sao?”

Đoàn Nam Phong bật cười trước sự ngây ngô của nàng. Nàng nhìn hấn, lúc hấn cười tự nhiên nhìn thật đẹp trai. Nàng liền chớp lấy điện thoại chụp lại nụ cười này của hấn.

Nhìn thấy cảnh này, Đoàn Nam Phong liền giật lấy điện thoại của nàng, nghiêm giọng nói: “Bé con, em thích chụp hình khóa thân của chồng lắm sao?”

Nàng bĩu môi nói: “Không có, tôi chỉ thấy anh cười đẹp nên muốn chụp lại thôi.”

Hấn cầm điện thoại ngắm nghía tấm hình mới chụp liền nói: “Đúng là đẹp thật!”

“Đương nhiên, không đẹp tôi chụp làm gì?”

Hấn ngồi xuống cạnh nàng, hôn lên đôi má ửng hồng của nàng: “Tinh Vân, xóa đi mấy cái hình trước đó. Lỡ lọt ra ngoài thì sẽ có người đến cướp chồng với em.”

Tinh Vân vừa xóa vừa nói: “Bây giờ còn ít người đến cướp hay sao? Ai thích tôi tặng luôn. Phiền chết đi được.”

Đoàn Nam Phong lại nhoen miệng cười: “Bà Đoàn à, bà hào phóng như vậy sao? Cười được người vợ thoáng như vậy liệu anh có nên tạ ơn Chúa hay không?”

Tinh Vân trừng mắt nhìn hấn: “Anh dám không?”

Đoàn Nam Phong bật cười nói: “Anh không dám. Chỉ mong cô vợ nhỏ này của anh vui vẻ ăn cơm cùng anh mỗi ngày là cái gì cũng không dám làm.”

Nói xong hấn nhanh dọn cơm ra bàn, sau đó bế nàng đến sofa màu đỏ thẫm để nàng ăn cơm. Cứ như vậy anh một miếng, em một miếng vui vẻ về ăn hết “bữa cơm tận giường”.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83-1: Ghen (I)

Đêm đó, hấn ôm nàng ngủ. Nàng cũng không cự tuyệt hấn nữa. Chỉ nhẹ vòng tay ôm quanh bụng hấn rồi lại thở thê: “Nam Phong vì sao anh lại cứ bám theo tôi như vậy?”

“Vi em cho tôi cơ hội bám theo em.” Người nào đó xấu xa trả lời.

Nàng vung tay toang đánh hấn nhưng nhìn thấy cổ tay hấn vẫn còn hằn vết đỏ của dây thừng, nàng liền xót xa hỏi: “Anh còn đau không?”

Hấn nhìn nàng rồi lại lắc đầu nói: “Em có muốn thử không?”

Nàng biết hấn giận nên tui nguôi lắc đầu.

“Bé con, em giỏi lắm, chưa cưới đã muốn giết chồng.”

Tĩnh Vân liền phản trần: “Không có, tôi chỉ định lấy lại chìa khóa thôi. Không ngờ anh lại dùng sức làm đứt dây trói như vậy. Tôi.. ”

“Hối hận rồi sao?”. Đoàn Nam Phong nhón miệng cười nhìn nàng. Tĩnh Vân ra vẻ áy náy liền vùng khỏi chăn chạy đi lấy chai thuốc sau đó đem đến giường thoa cho hấn.

Nhìn nàng chăm chú và tỉ mỉ xoa thuốc tự nhiên hấn lại mỉm cười. Kêu hấn từ hôn nàng, nàng có mà nằm mơ đi.

Tĩnh Vân vừa xoa thuốc cho hấn vừa kể chuyện để hấn quên đi đau đớn: “Nam Phong, anh biết không, lúc nhỏ tôi cứ thắc mắc vì sao mẹ tôi lại cứ sống một mình trong khi có rất nhiều người theo đuổi bà. Thậm chí không quan tâm đến chuyện bà có một đứa nhỏ là tôi bên cạnh. Nhưng mẹ tôi đều cự tuyệt hết. Bà ấy trước sau vẫn chung thủy chờ đợi ba tôi. Sau này tôi mới biết điều đó là yêu. Anh nói xem yêu một người tại sao lại có sức mạnh lớn đến vậy?”

Đoàn Nam Phong mỉm cười nhìn nàng vừa chăm chú xoa xoa tay cho hấn vừa hỏi hấn câu hỏi ngốc nghếch. Hấn đơn giản chỉ trả lời: “Tôi không biết.”

“Trước đây tôi chưa từng nghĩ trên đời này còn có thứ gọi là tình yêu. Nhưng xem ra họ Cao và họ Hoàng nhà em toàn là người chung tình.”

Tĩnh Vân bĩu môi: “Họ Đoàn nhà anh thì bạc tình phải không?”

Đoàn Nam Phong phì cười, khẽ vuốt đôi má non mịn của nàng, chân thành nói: “Tĩnh Vân, anh không phụ em. Không bao giờ. Trừ khi anh chết.”

Tĩnh Vân ngẩng mặt lên nhìn hấn: “Không cho anh nói bậy. Anh có thể phụ em nhưng không thể chết trước em.”

Sau đó nàng vòng tay ôm hấn, ngả đầu vào bờ ngực rắn chắc của hấn, khẽ nhắm mắt lại. Một đêm êm ái dịu nhẹ trôi qua đến sáng hôm sau.

Tĩnh Vân nghe tiếng điện thoại rung trên tủ đầu giường thì với tay cầm lên xem, cô lười biếng ấn nút trả lời: “Thiên Vũ, là em đây.”

“Em gái nhỏ, em còn ngủ sao?”

“Ồ, em hơi mệt.”

“Em có kế hoạch gì cho năm mới không?”

“Vẫn chưa có. Còn anh?”

“Anh vừa trốn khỏi kỳ trượt tuyết với gia đình, giờ anh bay đến Los Angeles tìm em nha.”

“Bây giờ sao?”

“Phải.” Lâm Thiên Vũ đáp chắc chắn.

“Nhưng mà...”. Tĩnh Vân nhìn snag Đoàn Nam Phong đang nhắm mắt ngủ. Sau đó định nói gì đó thì bị Lâm Thiên Vũ chặn lại: “Không nhưng gì hết. Anh có chuyện muốn bàn bạc với em.”

“Chuyện gì?”. Tĩnh Vân nhỏ giọng hỏi.

“Chuyện đi Peru. Anh muốn chúng ta đi sớm hơn.”

Tĩnh Vân ậm ừ rồi cúp máy. Sau đó cô vừa định bước xuống giường thì đã có bàn tay rắn chắc giữ bụng cô lại, Đoàn Nam Phong lớn tiếng hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Tĩnh Vân liền nói: “Em đi thay đồ, Thiên Vũ nói sẽ đến đây ngay.”

“Em vội vội vàng vàng như vậy là để đi gặp hấn sao?”

Tĩnh Vân thành thật gật đầu. Đoàn Nam Phong nhìn nàng chằm chằm rồi rống lên: “Đủ rồi đó! Em đang nằm trên giường với tôi mà vẫn nói chuyện thân mật với người đàn ông khác. Bây giờ còn vội vàng đi gặp hấn. Rốt cục em có coi tôi là chồng của em không?”

Tĩnh Vân ngó người nhìn Đoàn Nam Phong: “Anh nói gì vậy? Đó là Thiên Vũ mà.”

Đoàn Nam Phong tức giận thét lớn lên: “Thiên Vũ sao? Em gọi tên hấn thân mật như vậy. Lâm Thiên Vũ không phải đàn ông sao? Hơn nữa hấn còn ôm ấp ý định có được em. Em biết hấn thích em nhưng vẫn không giữ khoảng cách với hấn mà ngược lại luôn cho hấn cơ hội tiếp cận em. Tình Vân, tôi nói em biết, tôi nhìn đủ rồi.”

Tình Vân khó chịu chau mày: “Đoàn Nam Phong, mới sáng sớm anh phát điên cái gì đây? Thiên Vũ là bạn tốt của tôi, còn là ân nhân cứu mạng của tôi. Tôi thân thiết với anh ấy là bình thường...”

Đoàn Nam Phong liền ngắt lời Tình Vân: “Đủ rồi, vì hấn cứu mạng em mà em phải lấy thân đền đáp hấn sao? Rốt cục trong lòng em có hấn hay không? Em một mực chia tay với tôi có phải vì hấn không?”

Tình Vân thấy Đoàn Nam Phong càng nói càng mất kiểm soát. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh nóng giận như vậy. Chuyện lớn bằng trời hấn cũng bình tĩnh giải quyết nhưng lần này hấn thật sự phát điên.

Đoàn Nam Phong tiến lại gần Tình Vân, hai tay anh giữ chặt hai vai nàng: “Tình Vân nói cho tôi biết. Rốt cục em coi tôi là cái gì? Lúc ở Cenote, em rõ ràng đang mang con của tôi nhưng khi nhìn thấy hấn và tôi nhưng em chỉ bỏ nhào vào ôm lấy hấn. Em còn tặng cho hấn sợi dây chuyền ba em tặng mẹ em. Lúc em có chuyện, em chỉ nhớ đến hấn, gọi tên hấn. Trong tiệc cưới của Ứng Túc, em cũng sánh vai cùng hấn xuất hiện trước mặt tôi. Trên con tàu Nebula, khi em phải lựa chọn giữa tôi và hấn, em cũng chưa từng cự tuyệt hấn. Lúc ở chùa Liên Hoa, trước mặt rất nhiều người em chủ động ôm hấn. Bây giờ khi đang ở cùng tôi em cũng muốn chạy đến với hấn. Rốt cục hấn trong lòng em là như thế nào?”

Trước những chất vấn của Đoàn Nam Phong, Tình Vân chỉ biết gỡ tay anh ra khỏi vai mình và quay đi không nói tiếng nào. Đoàn Nam Phong không để cho cô đi, một mực giữ cô lại chất vấn: “Nói cho tôi biết, em muốn cái gì?”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83-2: Ghen (II)

Tình Vân không trả lời. Đoàn Nam Phong càng tức điên thét lớn: “Em muốn đừng đưa với cả tôi và hấn sao?”

“Đoàn Nam Phong!”. Đến mức này thì Tình Vân không chịu nổi nữa, cô hét lớn lên: “Anh đủ rồi đó. Vậy anh với Lưu Uyển Linh thì thế nào? Với Băng Thanh lại là như thế nào? Với những người đàn bà khác là như thế nào? Tôi đã nói rất nhiều lần tôi và Thiên Vũ là bạn bè trong sáng. Sao anh cứ phải ghen vô cớ như vậy?”

“Bạn bè trong sáng sao? Có bạn bè nào ôm nhau như tình nhân không?”. Đoàn Nam Phong hỏi vặn lại.

“Vậy còn có kiểu quan hệ gì mà xa thân ôm lấy nhau không?”. Tình Vân hất mặt, ánh mắt tức giận bắn ra tia lửa hỏi lại Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong cứng người, anh cũng dùng ánh mắt tức giận không kém nhìn lại cô. Sau một lúc, Tình Vân liền một môi nói: “Nếu như cả hai chúng ta không ai tin tưởng ai thì mối quan hệ này tiếp diễn anh thấy có ý nghĩa không?”

Đoàn Nam Phong gật gật đầu tỏ vẻ bất cần: “Thì ra trước sau em vẫn chỉ muốn chia tay với tôi. Được lắm, Tình Vân. Tôi vốn dĩ muốn chúng ta có một gia đình hoàn chỉnh cho nên hết lần này đến lần khác tôi hạ mình xin lỗi em, nhường nhịn em. Vậy mà em lại không hề nghĩ đến tôi. Em muốn hủy hôn phải không? Được, vậy thì tôi sẽ chiều theo em.”

Nói xong Đoàn Nam Phong dứt khoát bước ra khỏi phòng ngủ. Hấn đến phòng chứa đồ mặc quần áo vào rồi rời đi.

“Thì ra hấn muốn quay lại với nàng là vì con. Không phải vì yêu nàng sao? Con người trách nhiệm và nhiều gánh vác như hấn sẽ luôn nghĩ cho đại cục. Có lẽ vì vậy mà hấn mới chịu nhường nhịn để cưới nàng.” Nghĩ đến đây Tình Vân hoàn toàn suy sụp, cô ngồi phịch xuống giường thất thần. Từ đầu chỉ

cuối là cô muốn chia tay, nhưng sao khi hắn nói đồng ý thì cô lại đau thế này. Tinh Vân đứng lên, nhìn ra cửa sổ, chiếc xe của hắn từ từ lăn bánh ra phía cổng kéo theo rất nhiều bụi mù. Chứng tỏ hắn đang rất giận nên mới lái xe nhanh như vậy.

Tinh Vân cũng không ngăn cản hắn, cô chỉ buồn bã nhìn xe của hắn khuất dần sau những hàng cây buổi sớm. Nhưng Tinh Vân cũng không có cơ hội nghỉ ngơi lâu hơn vì ngay sau đó Lâm Thiên Vũ đã đáp chuyên cơ đến nhà cô.

Tinh Vân bước ra mở cửa chính thì đã thấy anh nghiêm chỉnh đứng ở cửa tươi cười nhìn cô: “Em gái nhỏ, anh thật nhớ em!”

Tinh Vân liền thắc mắc: “Thiên Vũ, sao anh vào được đây? Em dự định lái xe ra ngoài đón anh.”

“Em gái nhỏ, cửa rào không khóa, anh nhớ em quá nên đã chạy vào đây.”

Tinh Vân lách qua cho anh vào nhà. Chắc là khi Đoàn Nam Phong rời đi đã không khóa cửa lại.

“Em gái nhỏ, em đang ăn sáng sao?” Lâm Thiên Vũ phỏng đoán.

Tinh Vân ậm ừ gật đầu, sau đó bước xuống phòng bếp: “Thiên Vũ, anh có muốn ăn cùng em không?”

Lâm Thiên Vũ đi theo sau cô: “Phòng ăn của Cao gia quả là danh bất hư truyền nha. Lòng lầy và sang trọng như vậy.”

Tinh Vân nhìn cái vẻ giả vờ của anh, không chịu được liền nói: “Phòng ăn nhà anh thì tệ lắm sao, Lâm đại thiếu gia.”

Lâm Thiên Vũ phì cười, cầm một miếng bánh mì phô mai nhai nhóp nhép: “Em gái nhỏ, anh nhớ lúc chia tay em ở New York, lúc đó em còn nói anh thật giàu có. Cho em có năm mươi ngàn đô mà em coi như trời sập. Cứ hỏi đi hỏi lại. Em xem, bây giờ tài sản của em lên đến hàng tỉ rồi. Có thêm Cao gia làm hậu thuẫn vững chắc thì em so với đám con nhà giàu cùng thời như bọn anh chỉ có hơn chứ không ai dám bì.”

Tinh Vân vừa ăn vừa nói: “Thiên Vũ, anh lo ăn đi, so em với người khác làm gì? Tài sản này là công sức mấy đời của người nhà họ Cao, em chỉ có trách nhiệm làm nó lớn lên chứ không được hoang phí. Còn tài sản của ông ngoại em cũng vậy. Em và anh Khiêm cũng phải làm nó lớn hơn, không được hoang phí.”

Lâm Thiên Vũ ngậm bánh mì vào miệng, liền vỗ tay: “Hay! Anh thiết phục em đó. Tinh thần tiết kiệm bất diệt.”

Tinh Vân phì cười trước lời trêu chọc và vẻ mặt khôi hài của anh. Cô chỉ nhẹ nhàng nói: “Em chỉ vui nhất là nhận lại được người thân. Anh xem bây giờ em có ba có mẹ, có ông, có bà. Vui biết bao nhiêu. Tài sản tuy nhiều nhưng gánh nặng cũng không ít. Việc mình làm không hết, hồi đầu so bì với người khác.”

Nói đến đây Tinh Vân lại thở dài. Lâm Thiên Vũ liền nói: “Đừng rồi, làm gì còn có ai dám so bì với em. Nào, qua đây, anh có quà cho em đây.”

Nói xong anh liền kéo giỏ xách lấy ra một chiếc hộp rất đẹp đưa cho Tinh Vân. Cô cẩn thận đón lấy và mở ra xem “Wao...”. Tinh Vân nhìn vật bên trong liền vui vẻ kêu lên.

Lâm Thiên Vũ cười nói: “Thấy không, anh biết ngay em sẽ thích mà.”

...

Đoàn Nam Phong lái xe thật nhanh trên đường cao tốc, gió lạnh từ cửa sổ phả vào mặt anh lạnh ngắt. Con tức như được xả dần ra cho đến khi anh giật mình thì liền quay đầu xe hướng về nhà họ Cao.

“Chết tiệt! Đúng là giận quá mất khôn. Tự nhiên lại để Tinh Vân ở đó một mình với Lâm Thiên Vũ. Cái tên Lâm Thiên Vũ đó có phải động vật ăn chay đâu. Lỡ hắn phát tình làm gì Tinh Vân thì sao?”. Nghĩ đến đây, Đoàn Nam Phong vò đầu bứt tóc, đập ga thật mạnh lao về phía trước. Khi chiếc xe vào đến cổng chính nhà họ Cao, Đoàn Nam Phong lật đật lấy chìa khóa mở cửa nhưng trong nhà vắng tanh. Anh chạy xuống phòng ăn, phòng bếp cũng không có. Tìm anh bắt đầu đập mạnh. Cảm giác run sợ khiến đầu ngón tay rung rung, anh liền nặng nề bước lên phòng ngủ. Phòng ngủ khóa trái, anh nhẹ nhàng xoay khóa mở cửa. Bên trong phòng drap gối ngay ngắn không có ai cả. Anh cẩn thận đi vào phòng tắm, phòng chứa đồ cũng không có ai. Hai đầu mày nhíu lại, họ có thể đi đâu? Xe của Tinh Vân vẫn đậu ngoài sân, chuyên cơ của Lâm Thiên Vũ vẫn ở đây. Anh vừa rời khỏi hai mươi phút, họ không thể đi đâu xa như được cả. Nghĩ đến đây, Đoàn Nam Phong liền nhớ đến khu rừng trúc phía sân sau của nhà họ Cao nơi Tinh Nhật rất thích đến chơi.

Vừa bước vào khu rừng, anh đã nhìn thấy tấm lưng của Lâm Thiên Vũ cao lớn mập mạp che khuất cả người Tinh Vân. Những lời họ nói với nhau khiến anh nóng mặt.

“Tinh Vân thả lỏng một chút. Em bóp quá chặt thì anh sẽ không khống chế được...”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc tỉ (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84-1: Thế thân (I)

Đoàn Nam Phong bóp các khớp tay rôm rộp, máu giãn lên đến đầu. Anh không còn nghĩ được gì nữa liền sai bước nhanh về phía đôi nam nữ trước mặt. Nghe động Lâm Thiên Vũ liền giữ xoay người Tinh Vân quay về sau.

Tinh Vân và Lâm Thiên Vũ nhìn Đoàn Nam Phong sắc mặt băng lãnh, con ngươi đỏ lên long sông sọc nhìn bọn họ.

Tinh Vân tay vẫn cầm súng chìa thẳng vào Đoàn Nam Phong, nay liền vội vàng hạ súng xuống. Lâm Thiên Vũ thấy vậy cũng bỏ tay ra khỏi tay cô, lên tiếng phá tan bầu không khí đông đặc: “Bọn mình đang luyện súng. Cậu cũng thử đi.”

Đoàn Nam Phong không nói gì lạnh lùng từ trong túi áo móc ra một cây súng ngắn hiện đại bóng loáng lên đạn bắn liền ba phát ngay sát Tinh Vân và Lâm Thiên Vũ khiến cô hoảng hốt bật tai ngồi xuống đất. Ba phát đạn đi chuẩn xác vào ba thân cây tre tạo thành một đường phẳng. Lâm Thiên Vũ tròn mắt kinh ngạc vỗ tay không ngừng: “Giỏi lắm Nam Phong, tài bắn súng của cậu ngày càng tiến bộ.”

Hắn không để tâm lời của Lâm Thiên Vũ liền ngồi xổm xuống bên cạnh Tinh Vân, lạnh lùng nói: “Em muốn tập bắn súng sao không nói với tôi? Lại ở đây cầm tay đàn ông khác. Em đã quên lời tôi từng nói trước đây hay là nhân lúc tôi đi khỏi lại giờ thói tán tỉnh đàn ông khác?”

Tinh Vân nghe hắn xúc phạm mình thì khó chịu lắm. Cô ngẩng lên nhìn hắn mắng xối xá: “Đoàn Nam Phong, anh vừa phải thôi đó. Lúc sáng là ai nổi điên chạy mất, bây giờ Thiên Vũ vừa tặng tôi cây súng đẹp thì anh lại xuất hiện bóng gió nói năng xằng bậy. Anh rốt cục là muốn sao?”

Đoàn Nam Phong tức giận định nói gì đó thì lúc này ba mẹ Tinh Vân đã đứng phía sau bọn họ.

“Ba, mẹ! Sao hai người về sớm vậy?”. Tinh Vân mừng rỡ reo lên chạy về phía ba mẹ.

Ông Minh và bà Minh liền ôm con gái cưng vào lòng, trong mắt là yêu thương hết mực. Bà Minh mỉm cười nói: “Còn không phải vì lo cho con sao? Cả đêm mẹ không ngủ được. Sáng ngày ra đã phải lo về nhà.”

Sau đó liền liếc mắt sang hai người con trai đang đứng phía sau. Cao Hiến Minh liền nói: “Chúng tôi vừa bước vào nhà đã nghe tiếng súng. Các cậu làm gì ở đây?”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Bọn con đang tập bắn súng.”

Cao Hiến Minh dùng cái nhìn dò xét nhìn hai người họ, sau đó liền nói: “Hai cậu lên thư phòng với tôi một lúc.”

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ lẳng lặng bước theo. Tinh Vân nhìn ba rồi lại nhìn sang mẹ. Mẹ cô vỗ vai trấn an cô, sau đó cùng cô bước vào nhà theo ba người bọn họ.

Trong phòng sách rộng lớn mang phong cách kiến trúc cổ điển, Cao Hiến Minh ngồi xuống ghế gỗ chạm khắc tinh tế, nhẹ nhàng pha trà cho Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ.

Nâng ly trà hảo hạng thoang thoảng hương lái, Cao Hiến Minh nhẹ hóp một ngụm rồi bắt đầu nói: “Lâm Thiên Vũ, sự việc lần trước ở chùa Liên Hoa cũng may có cậu. Nếu không tôi không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.”

Lâm Thiên Vũ đón ly trà từ tay Cao Hiến Minh, vừa uống vừa nghe ông nói.

“Tôi biết, ơn cứu mạng này không phải chỉ có thể nói cảm ơn là xong chuyện. Cao Hiến Minh tôi xưa nay làm ăn rõ ràng minh bạch, dù là làm người hay làm việc cũng đều lối lạc. Ôn này tôi nhất định ghi lòng tạc dạ. Có cơ hội nhất định đền đáp.”

Lâm Thiên Vũ khiêm tốn trả lời: “Bác trai đừng khách sáo. Tinh Vân là người phụ nữ trong lòng Lâm Thiên Vũ con. Con nhất định không để cô ấy gặp chuyện.”

Nghe Lâm Thiên Vũ hết lần này đến lần khác công khai thừa nhận tình cảm với Tinh Vân, Đoàn Nam Phong tuy khó chịu nhưng vẫn dần xuống. Anh chăm chú uống trà nhưng ánh mắt vẫn sát bên liếc nhìn Lâm Thiên Vũ và ông Minh.

Cao Hiển Minh liền mỉm cười nói: “Nếu cậu không muốn con bé gặp chuyện, vậy sao còn muốn nó cùng cậu mạo hiểm đi Pêru. Đầu phải cậu không biết chuyến đi này lành ít dữ nhiều. Cao Hiển Minh tôi chỉ có duy nhất một đứa con gái bảo bối. Nó có chuyện gì tôi sống làm sao nổi.”

“Bác trai, Tinh Vân thật sự là cô gái thông minh hiếm có mà cháu biết. Cháu và cô ấy từng là cộng sự ăn ý. Cháu biết được khả năng của cô ấy. Chuyến đi này không thể thiếu cô ấy được. Cháu sẽ dốc toàn lực bảo vệ Tinh Vân như sinh mạng. Cháu tuyệt đối không quay về một mình. Xin bác hãy an tâm.”

Cao Hiển Minh liên tục lắc đầu: “Lâm Thiên Vũ, chuyến đi này cậu cũng không có tự tin mà lại dám nói chắc như vậy. Hơn nữa xét về khảo cổ hay lịch sử thì có biết bao chuyên gia hàng đầu sẵn sàng giúp cậu. Tại sao lại phải là Tinh Vân?”. Cao Hiển Minh thở dài: “Được rồi, tôi sẽ nói chuyện với ba mẹ cậu. Cậu hãy tạm xuống nhà đi. Tinh Vân và bà nhà tôi chắc đang chờ cậu đó.”

Sau khi Lâm Thiên Vũ rời đi, Cao Hiển Minh liền quay sang Đoàn Nam Phong: “Còn cậu thì sao? Đồng ý để Tinh Vân đi mạo hiểm hả?”

Đoàn Nam Phong hai chân bắt chéo tựa lưng vào phía sau thông thả nói: “Ba à, Tinh Vân xưa nay rất có lập trường. Con không nói được cô ấy.”

“Không nói được hay chưa từng thử nói với nó?”. Ông Minh tức giận nói.

“Đoàn Nam Phong, cậu có thực lòng yêu Tinh Vân hay không hay lại đang có tính toán khác?”

Đoàn Nam Phong nghe xong ngẩng mặt đối diện thẳng mặt ông Minh: “Ba là có ý gì?”

“Đoàn Nam Phong tôi không xa lạ gì cậu cả. Tôi không hiểu kiếp trước tôi với cậu là cái kiểu ân oán gì mà kiếp này cứ phải làm ba vợ của cậu. Lần trước, cậu đến đề đạt với tôi chuyện cưới Uyển Linh, cậu có bao nhiêu hứa hẹn? Cưới nhau chưa đến một tháng thì Tinh Vân đã có thai với cậu. Nếu cậu thực lòng yêu Tinh Vân thì hai năm trước đã không chia tay với nó. Bây giờ cậu quay lại với nó liệu có phải chỉ đơn giản là tình cảm hay không?”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84-2: Thế thân (II)

Đoàn Nam Phong nghe xong nhú mồm, gương mặt anh lạnh tanh, con ngươi thâm trầm khó đoán: “Ý của ba là gì?”

Cao Hiển Minh thở dài, tay khoanh trước ngực: “Ý của tôi là Cao Hoàng Tinh Vân cái tên này chỉ cần nghe qua thì nhà nào cũng muốn cưới về cho con trai mình. Cậu hiểu chứ?”

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: “Ý của ba là con đang rình rập tài sản nhà các người sao?”

Cao Hiển Minh thông thả uống ngụm trà: “Đoàn Nam Phong, tôi biết cậu là một nhân tài kinh doanh cũng là người có chí lớn. Còn trẻ tuổi đã là một thương nhân nổi danh như vậy. Tài sản tuy quan trọng nhưng chỉ là một phần nhỏ so với danh tiếng và thế lực của nhà họ Cao trong thương giới. Lấy được Tinh Vân cũng đồng nghĩa với việc sẽ là người thừa kế tiếp theo của nhà họ Cao. Điều này chắc cậu đã từng nghĩ qua phải không?”

Đoàn Nam Phong nhấp ngụm trà, điềm tĩnh nói: “Ba vợ, người nói không sai. Với gia thế sáng chói của Tinh Vân, sẽ không có ai không muốn cưới cô ấy cả. Chỉ có điều con muốn cưới Tinh Vân từ khi cô ấy chỉ là một cô gái ở quê. Chỉ đơn giản là con và cô ấy thật lòng yêu nhau. Nếu hai năm trước chúng con không có chút hiểu lầm thì con tuyệt đối không buông tay.”

Mép môi ông Minh khẽ rung như cười như không: “Nếu không vì lý do cậu và Tinh Vân quen nhau từ trước thì tôi đã không dễ dàng để cho cậu vào nhà họ Cao sống và đồng ý cho hôn sự của hai đứa. Nhưng chuyện ở chùa Liên Hoa đã khiến tôi phải suy nghĩ lại. Thật ra cậu có yêu Tinh Vân hay không? Có coi trọng sự an nguy của con bé hay không?”

Giọng nói của ông Minh ngày càng căng lên: “Đến bây giờ nhìn nó đi vào con đường chết mà cậu cũng không mảy may ngăn cản.”

Đoàn Nam Phong nhìn ông Minh, chân thành nói: “Chuyện này con cũng sẽ tham gia. Con sẽ dốc hết sức mình bảo vệ cho Tinh Vân. Xin ba an tâm.”

Ông Minh nét mặt buồn bã lắc đầu nói: “An tâm sao? Chuyện ở chùa Liên Hoa vì tôi an tâm nó đứng bên cạnh cậu cho nên đã không để mắt đến nó. Kết quả thì sao?”

Đoàn Nam Phong mi mắt rủ xuống, vì chuyện này Tinh Vân vẫn không hết giận anh. Giờ lại nghe thêm ba Tinh Vân tỏ ý nghi ngại trách móc.

“Đoàn Nam Phong, cậu đừng tưởng tôi không biết vì sao cậu giữ Tinh Vân lại bên cạnh và vì sao chịu dây dưa suốt ba năm với tôi chuyện ly hôn với Uyên Linh.”

Đoàn Nam Phong ánh mắt lạnh băng lóe lên tia khó hiểu nhìn ông Minh. Cao Hiến Minh thờ dài nói: “Uyên Linh và Tinh Vân đều gọi tôi là ba. Ở tụi nó có đặc điểm gì tôi không biết hay sao?”

Đoàn Nam Phong sắc mặt u ám, đôi con ngươi phảng phất lo lắng với những điều ông Minh sắp nói.

“Giữa hai đứa nhỏ này, điểm chung chính là mùi hương trên người tụi nó. Cả Fancy và Kim Minh đều yêu tôi sâu sắc, sở thích của tôi sao hai bà ấy lại có thể không để trong lòng. Nhưng tôi nằm mơ cũng không ngờ, hai người phụ nữ này đều dùng phương thức giống nhau để thể hiện tình cảm với tôi dù rằng họ sống rất xa nhau và chưa từng biết đến đối phương.”

Đoàn Nam Phong im lặng không nói, vẫn dõi mắt nhìn theo từng phản ứng của ông Minh.

“Đoàn Nam Phong, có phải năm đó cậu ngửi thấy mùi hương trên người Tinh Vân giống với Uyên Linh nên đã coi nó là Uyên Linh hay không?”

Đoàn Nam Phong giật mình nhìn ông Minh, anh nhớ lại hoàn cảnh lúc đó khi Lưu Uyên Linh bỏ trốn khỏi phòng tân hôn, khi anh bị đánh thuốc mê mơ màng gặp được Tinh Vân. Đúng là mùi hương trên người cô ấy đã kích thích anh. Khi ôm lấy Tinh Vân, lúc đó anh đã nghĩ đó là Lưu Uyên Linh. Động lực này đã khiến anh làm càn chiếm đoạt Tinh Vân.

Không thấy Đoàn Nam Phong nói gì nhưng ánh mắt xa vời hồi tưởng của anh đã nói cho Cao Hiến Minh biết được suy đoán của ông là đúng. Hôm Giáng Sinh mẹ của Tinh Vân nói về lá Silver Dollar, ông đã rất hoang mang. Sau đó hồi tâm suy nghĩ cẩn thận ông mới đoán ra được lý do Đoàn Nam Phong tiếp cận Tinh Vân. Thì ra con gái ông chỉ là thể thân cho người khác. Suy nghĩ này khiến ông không khỏi đau lòng. Hôm nay, ông nhất định phải bắt Đoàn Nam Phong có câu trả lời.

“Đoàn Nam Phong, tình cảm trong lòng cậu tôi không biết rõ. Tôi cũng không biết cậu tính toán cái gì. Nhưng nếu đem so giữa Tinh Vân và Uyên Linh thì rõ ràng Tinh Vân có nhiều lợi thế. Nhưng tôi không muốn vì lợi thế của tôi và mẹ Tinh Vân cho nó lại khiến nó không hay không biết trở thành thể thân của người khác cả đời.”

Ông Minh thờ dài nói: “Đừng nói Uyên Linh không phải con ruột của tôi. Cho dù nó là con ruột của tôi thì tôi cũng không bao giờ thương nó bằng một phần vạn so với tôi thương Tinh Vân. Cậu có biết vì sao không?”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Bởi vì Tinh Vân là do bác Minh sinh ra.”

Ông Minh gật gù đầu: “Đúng vậy, mẹ của Tinh Vân là mối tình đầu cũng là người phụ nữ duy nhất tôi yêu suốt đời này cho nên con của bà ấy sinh ra đối với tôi mà nói là không gì sánh bằng. Tôi không bao giờ muốn con bé chịu uất ức hay tủi nhục dù chỉ một chút. Cho nên việc nó phải làm thể thân cho ai là điều tôi không thể chấp nhận được, cho dù đó là Uyên Linh. Nếu con bé biết cậu yêu thích nó là vì cậu tìm thấy cảm giác quen thuộc với Uyên Linh trên người nó thì nó sẽ thế nào? Đoàn Nam Phong, cậu nói xem con gái tôi sẽ buồn đến mức nào?”

Đoàn Nam Phong đau lòng nhắm mắt, anh đã không thể nào còn phân biệt được đâu là người thật, đâu là thay thế nữa rồi. Động cơ lúc đầu khiến anh đối tốt với Tinh Vân đúng là không trong sáng đơn thuần như nàng đối với anh. Nhưng lâu dần, ngay cả anh cũng mơ hồ trong tình cảm. Anh không muốn buông tay Tinh Vân càng không muốn đến với Uyên Linh. Điều này là vì anh chán ghét Uyên Linh phản bội mình hay là vì anh đã yêu Tinh Vân sâu sắc từ lúc nào rồi!

“Đoàn Nam Phong, tôi không muốn ép cậu rời xa Tinh Vân vì giữa hai đứa còn có Tinh Nhật. Nhưng mà nếu trong lòng cậu không có con bé thì xin cậu hãy buông tay nó đi. Đừng bao giờ làm nó tổn thương cả.”

Đoàn Nam Phong ngồi bất động như tượng. Tinh Vân cũng nhìn ra được anh không yêu cô ấy như Uyên Linh. Giờ lại có thêm người vạch trần lý do anh chọn ở bên Tinh Vân. Duy nhất chỉ có anh hiểu rõ anh đối với Tinh Vân là mấy phần.

“Hãy suy nghĩ cho kỹ, cân nhắc rồi quyết định. Mọi thứ trách nhiệm ràng buộc hay danh lợi đều không theo cậu cả đời nhưng tình cảm sẽ là thứ níu chặt cậu không buông suốt đời này.” Cao Hiến Minh nói xong cũng trầm tư suy nghĩ về cuộc đời của mình. Ông đã cưới bà Fancy, những tưởng êm ấm nhưng sợi dây tình cảm mãnh liệt này cứ luôn trói buộc và níu chặt ông cho đến khi ông tìm được người diệt nện nó. Con người vốn chính là như vậy, luôn có một mặt yếu đuối, vô lý nhưng lại không sao gỡ ra được chính là tình cảm.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa đề ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85-1: Khách mời (I)

“Mẹ à, hủ dưa cái mẹ muối đã ăn được chưa?”

“Được rồi đó con, lấy ra cắt cho mẹ đem kho với thịt nào.” Bà Minh vừa cắt thịt vừa chỉ vào hủ dưa cái muối hôm trước Giáng Sinh. Tinh Vân dốc sức bê cái hủ thủy tinh từ góc bên ra nhưng vì nặng quá chỉ có thể nhích từng chút một. Miệng không ngừng kêu khổ: “Mẹ à, sao mẹ làm nhiều vậy. Nặng quá đi con không kéo ra được.”

Bà Minh nhìn bộ dáng của Tinh Vân không khỏi buồn cười liền lắc đầu trả lời: “Nhà đông người như vậy, không làm nhiều thì ăn được mấy lần.”

“Hồi trước ở quê, mẹ làm có một hủ nhỏ mà ăn có hết được đâu. Chúng ta ăn từ Tết đến ra giêng vẫn không hết được, còn phải đem qua cho Bảo Vy, con nhớ lúc đó dưa đã quá chua rất khó ăn nhưng nó vẫn ăn với cơm ngon lành. Công nhận nuôi Bảo Vy rất dễ.”

Bà Minh nghe Tinh Vân nhắc về chuyện trước kia thì cũng thấy vui vẻ theo: “Bảo Vy ăn khỏe, học giỏi. Đúng là đứa bé ngoan. Con đó, suốt ngày kén ăn nên ốm nhách ra, da bọc xương. Còn nói cái gì là hoa hậu toàn như vậy.”

“Lúc đó vui thật mẹ ha. Con ước gì có thể sống như vậy hoài.” Hai mắt Tinh Vân trong suốt nhìn ánh nắng chiếu vào người mẹ cô đang đứng cắt thịt lại mơ màng về những ngày ấu thơ.

Bà Minh lắc đầu nói: “Lúc đó không có ba con, ta sống chỉ là tạm bợ thôi.”

Tinh Vân phì cười: “Phải há, nếu lúc đó có ba nữa thì chúng ta đã hạnh phúc. Bức tranh gia đình cũng hoàn thiện mãi mãi.”

Nghĩ nghĩ một chút cô lại hỏi: “Mà mẹ ơi, sao mẹ lại nấu ăn ngon như vậy?”

Bà Minh không nghĩ ngợi đáp ngay: “Còn không phải ba con dạy hay sao? Mẹ từ nhỏ rất ít khi ăn cơm cùng ông ngoại con, lớn đi học cũng học trường Mĩ. Thậm chí cầm đũa cũng không biết. Tất cả là do sống cùng ba của con mà thành đó.”

Tinh Vân nghiêng đầu nói: “Vậy thì ba hẳn là nấu ăn rất ngon.”

Bà Minh cười cười gật đầu: “Ba của con, điểm nào cũng tốt, cái gì cũng giỏi.”

Tinh Vân nhìn mẹ thè lưỡi ra trêu bà. Hai tay cô cố sức cuối cùng cũng đã kéo được hủ dưa cái muối ra, cô cẩn thận lấy từng cây cải đặt lên rổ để ráo rồi lại lần nữa khệ nệ bê hủ dưa cái lại trong ngăn bếp. Đúng lúc này Lâm Thiên Vũ bước vào. Nhìn thấy Tinh Vân như vậy anh liền chạy đến giúp một tay bê hủ dưa chua cất vào thay cô.

Bà Minh nhìn thấy chỉ tùm tùm cười. Còn Tinh Vân thì đứng ngoài cổ vũ: “Thiên Vũ, anh đúng là khỏe thật đấy. Hủ dưa muối to như vậy mà anh lại nhấc nhẹ như không. Cho anh một tràng vỗ tay.” Nói xong tiếng vỗ tay cũng từ đó vang ra: “Clap...clap...”, khuấy động không khí xung quanh.

Lâm Thiên Vũ ngậy ngó cười. So với lần đầu gặp mặt thì anh đến nay như lột xác ba trăm sáu mươi độ trước mắt Tinh Vân.

Bà Minh nhìn Lâm Thiên Vũ rồi hỏi: “Ba mẹ cháu có khỏe không?”

Lâm Thiên Vũ lễ phép gật đầu: “Ba mẹ cháu đi Thụy Sĩ trượt tuyết rồi. Cho nên cháu chạy đến đây chơi cùng Tinh Vân.”

Bà Minh cười nói: “Nếu cháu không chê thì hãy ở lại đón năm mới cùng gia đình bác. Buổi tối bác trai sẽ ra vườn đốt pháo bông đấy. Cháu và Nam Phong ở lại phụ ông ấy một tay.”

Lâm Thiên Vũ cười như hoa nở, liên tục gật đầu: “Vâng ạ!”

“Hai đứa ra vườn sưỡi ươm ngồi chơi đi. Lúc vào nhớ hái cho mẹ trái bưởi để làm gỏi nha Tinh Vân.” Bà Minh nhìn Tinh Vân đang cắt dưa chua liền căn dặn.

Sau khi cắt xong dưa, Tinh Vân liền nói: “Mẹ ơi, con để dưa ở đây nha. Bây giờ con với Thiên Vũ đi hái bưởi cho mẹ.”

Bà Minh vui vẻ gật đầu nói: “Con mang thêm trà và bánh ra đãi bạn.”

Vườn sưỡi nắng của nhà họ Cao do một tay Cao lão phu nhân trông trọt và chăm sóc. Vì nhà hiu quạnh buồn bã mà bà dành hết tâm sức cho sở thích làm vườn này. Lúc Tinh Vân mới về đây, cô đã rất thích khu vườn này của bà nội. Cao lão phu nhân đương nhiên cưng chiều đứa cháu nội duy nhất này hết mực. Bà thấy cô thích thì liền giao chìa khóa phòng cho cô và nói cô muốn trồng thêm gì thì trồng.

Vườn sưỡi nắng bốn bề đều là kính, phía mái vòm cũng là kính để ánh nắng có thể xuyên qua dễ dàng giúp cho cây xanh trong này bốn mùa tươi tốt ươm ươm. Ngoài trời những cơn gió mùa đông heo hắt thổi vào da thịt lạnh căm nhưng khi bước vào khu vườn này thì lại khác. Cảm giác ươm ươm lan tỏa khắp nơi, hoa lá cỏ cây đua nhau rực rỡ. Phía sát cửa kính hướng đông có kê một chiếc bàn gỗ nhỏ dùng để uống trà. Bên bệ cửa kính là hoa hướng dương đang nở rộ trông vui tươi và tràn đầy sức sống.

Lâm Thiên Vũ nhìn qua một lúc rồi đặt khay bánh xuống bàn. Tinh Vân thì đặt thêm hộp trà hoa hồng thơm lừng bên cạnh. Cô liền xoay người lấy từ trong tủ gỗ ở góc ra hai cái cốc, nấu nước sôi và pha trà.

Tiếng kêu từ ươm siêu tốc ươm ươm vang ra. Tinh Vân lấy nước từ trong ươm cẩn thận pha bình trà nóng thơm lừng. Tinh Vân giữ tách trà nóng trong lòng bàn tay để cơ thể ươm lên một lúc. Khói từ ly trà lan tỏa ra bao lấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Lâm Thiên Vũ cứ như vậy nhìn nàng say mê không chớp mắt.

“Em gái nhỏ, sao lúc nào em cũng hớp hồn người khác như vậy?”. Lâm Thiên Vũ nói nhưng mắt vẫn không rời khỏi nàng. Giọng nói của anh tựa hồ như lạc vào cõi nào rất xa xăm.

“Thiên Vũ, anh lại muốn nói chuyện gì đây?”. Tinh Vân đánh hơi được mùi trêu chọc từ anh liền cười hỏi lại.

“Nói chuyện tình yêu.” Lâm Thiên Vũ đáp gọn.

Tinh Vân cười nói: “Thiên Vũ, anh từng yêu rồi sao?”

Lâm Thiên Vũ nhìn cô, ánh mắt thâm trầm, sau đó thờ dãi nhìn ra cửa kính bên ngoài, nhàn nhạt nói: “Anh đã từng nghĩ yêu thương một cô gái là chuyện buồn cười nhất trên đời. Đàn bà ngoại trừ dùng thân thể khiêu khích đàn ông ra còn có thể làm được chuyện gì? Hơn nữa, phụ nữ lúc nào cũng tỏ ra tình yêu dạt dào nhưng không hơn gì động vật hám tiền. Cho đến khi...”. Anh ngắt quãng nhìn vào đôi mắt biết cười của Tinh Vân, chân thành nói: “Gặp em”

Tim Tinh Vân khắc này thực sự đã rung lên trước ánh mắt và vẻ mặt chân thành của Lâm Thiên Vũ, cô không thấy vẻ đùa giỡn như thường ngày của anh. Điều này khiến cô tin anh là thật lòng nói ra. Tinh Vân cúi xuống, nâng chén trà lên miệng, mùi hương hoa hồng dễ chịu giữa ngày đông khiến cô phần nào dịu lại sự chấn động. Cô mỉm cười nhìn anh, nụ cười rất đẹp khiến anh khắc ghi vào lòng: “Thiên Vũ, những chuyện của em và Nam Phong không phải anh không biết...”

“Anh không ngại đâu, Tinh Vân, anh thực sự không ngại chuyện quá khứ của em và hắn.” Lâm Thiên Vũ kích động cầm tay Tinh Vân nói, không để cô nói hết câu từ chối anh.

Tinh Vân rút tay ra khỏi bàn tay to lớn đang bao bọc bàn tay trắng nõn của cô, nhẹ nhàng nói: “Em biết anh không ngại, cũng như năm xưa anh cũng không ngại cùng Nam Phong qua lại với Băng Thanh. Em không thể coi như chưa từng có gì với Nam Phong mà vui vẻ đón nhận anh. Em xin lỗi, em không làm được.”

Nghe nhắc đến Băng Thanh, dừng khí trong lòng Lâm Thiên Vũ liền chùng xuống. Anh rất muốn, rất muốn giải thích anh chỉ là vui đùa. Hoàn toàn không để cô ta trong lòng. Nhưng liệu Tinh Vân có thông cảm hay không?

“Tinh Vân, em và Băng Thanh không giống nhau.” Lâm Thiên Vũ nghĩ mãi cũng chỉ có thể nói được như vậy. gương mặt anh khó coi đến cực độ khi nghĩ về quá khứ của mình trước đây.

Tinh Vân nhàn nhạt cười: “Em không đẹp, không tài giỏi và nổi tiếng phải không?”

Lâm Thiên Vũ bắt đầu rối bời, anh liên tục lắc đầu: “Tinh Vân, không phải như vậy. Băng Thanh cô ấy điểm gì cũng không thể so với em...”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85-2: Khách mời (II)

Tinh Vân liền chặn lại lời anh: “Thiên Vũ, rồi sau này anh gặp một người phụ nữ khác của Nam Phong, anh cũng sẽ thấy em không thể so sánh được với cô ấy sao?”

Lâm Thiên Vũ vò đầu bứt tóc, không biết dùng cách nào nói chuyện với Tinh Vân. Đối với chuyện của Băng Thanh, Tinh Vân cơ bản là không bỏ qua.

“Tinh Vân, em có thể công bằng một chút không? Lúc đó không phải mình anh làm cô ta, còn có cả Nam Phong cùng tham gia. Sao em không trách hẳn?”

“Mẹ kiếp! Có phải tại anh cường bức cô ta đâu. Tất cả là do cô ta yêu cầu cơ mà. Anh không biết con rắn độc đó trước khi chết nói gì với em nhưng thực sự là “có chơi có chịu” thôi.”

“Trách Nam Phong sao? Em đến cả trách anh ta, em cũng lười. Một chút hơi sức cũng không muốn nói đến chuyện này với anh ta. Nhưng cái chết của Băng Thanh, em nhất định điều tra cho rõ. Nhất định phải tìm ra hung thủ.”

Lâm Thiên Vũ nghe xong liền nói: “Anh cũng muốn biết cái thằng nào mà lại tốt bụng ra tay diệt trừ mầm họa cho anh. Anh nhất định phải lập bàn thờ cúng nó.”

Tinh Vân liếc Lâm Thiên Vũ: “Sao cái miệng của anh lúc nào cũng khoa trương như vậy?”

“Em gái nhỏ, em thật không biết đâu, năm đó nhà anh thiệt hại mấy tỉ đô cũng là do con ả đó giờ trò “giường chiếu kẻ” để anh sa lầy. Anh nghĩ đến đã muốn bắn chết ả. Không hiểu Đoàn Nam Phong giữ ả lại làm gì? Để giờ ả chết rồi còn cắn anh một cái như vậy...”

Tinh Vân nghe đến cụm từ “giường chiếu kẻ” của Lâm Thiên Vũ thì không nhịn được cười. Cô liền ôm miệng cười lớn. Đúng lúc này Đoàn Nam Phong đứng bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng này nhưng anh không bước vào, chỉ nhắm mắt suy nghĩ: “Tại sao lúc nào ở bên cạnh Lâm Thiên Vũ, cô ấy cũng vui vẻ thoải mái như vậy? Do anh chưa làm hết khả năng hay do anh trước nay chưa từng hiểu rõ Tinh Vân?”. Nghĩ ngợi một lúc Đoàn Nam Phong liền quay lưng rời đi. Khung cảnh đẹp đẽ tràn đầy sắc xanh mát, hai người cùng nhau ngồi uống trà trò chuyện vui vẻ, thêm một người như anh là thừa mà anh cũng không muốn phá hỏng không khí tâm giao này của bọn họ.

Lúc quay vào nhà, Tinh Vân và Lâm Thiên Vũ mỗi người ôm một trái bưởi lớn. Vì trồng trong nhà kính nên cây cũng không quá cao, chỉ vừa tầm hái nhưng quả thì say trĩu cành.

Nhìn thấy hai quả bưởi to đùng đặt trên bàn, bà Minh liền nói: “Nam Phong, con nhìn xem có ngon hay không?”

Đoàn Nam Phong đang đeo tạp dề phụ bà bóc vỏ tôm cũng ngẩng lên nhìn. Ánh mắt anh chạm vào mắt Tinh Vân liền thu về nhìn snag trái bưởi nhận xét: “Trông rất ngon!”

Bà Minh liền nói: “Bảo Vy rất thích ăn bưởi. Tinh Vân, ăn trưa xong con gọi Bảo Vy và Ứng Túc sang nhà ta chơi đi. Nếu tối nay có thể cùng nhau đón giao thừa thì vui biết mấy.”

Tinh Vân nghe lời liền gật đầu. Lâm Thiên Vũ cũng lao vào bếp phụ bà Minh nấu ăn và dọn cơm ra.

Bữa cơm trưa đơn giản với gỏi bưởi, thịt kho dưa cải, cá chiên và canh rau mồng tơi mà Lâm Thiên Vũ ăn đến ba chén cơm. Anh ăn nhiệt tình, không màu mè, không khách sáo. Còn Đoàn Nam Phong thì ăn từ tốn, cả buổi không nói câu nào, mắt cũng không nhìn Tinh Vân. Tinh Vân cúi mặt và cơm, chốc chốc lại kín đáo liếc sắc mặt của anh. Tất cả hình ảnh đều được ba mẹ Tinh Vân thu vào tầm mắt. Cả hai chỉ có thể thở dài trong lòng: “Bảo bối của họ đúng là yêu thích Đoàn Nam Phong rất nhiều.”

...

Lúc xế chiều, Bảo Vy và Ứng Túc cũng ghé sang biệt thự nhà họ Cao. Trong lúc ba gã đàn ông đang chơi mấy trò vô nghĩa dưới sân thì bên cạnh cửa sổ dài sát đất trong phòng nghỉ tầng một của nhà học Cao, Bảo Vy đang cầm một mùi bưởi ngon lành cho vào miệng. Cô vừa nhai vừa nói: “Ngon, ngon thật đó Tinh Vân. Minh đúng là có phúc ăn. Từ Việt Nam qua tới Mi cứ ở gần nhà cậu thì luôn có món ngon. Nói cho mình nghe đi, vì sao mà cậu và mẹ cậu lại thương mình như vậy? Có phải mình rất dễ thương hay không?”

Tinh Vân nhìn gương mặt tròn tròn đáng yêu của Bảo Vy thì ôm bụng cười nói: “Thật ra thì cậu ăn cái gì mà không thấy ngon. Cả dưa chua ngâm quá

ngày vừa chua vừa khó ăn cậu ăn cũng rất ngon mà.”

Bảo Vy bị nói trúng liền nói: “Cậu không biết sao? Người dễ ăn như mình mới có thể tồn tại được trong một xã hội kiếm sống khó khăn như thế này.”

“Oe, Phan Ứng Túc để cậu kiếm ăn vất vả lắm sao?” Tinh Vân liền nói.

“Tinh Vân, cậu không hiểu rồi, trước khi mình lấy anh ta là do đôi tay này mổ bao nhiêu ca mới có thể có cái ăn đó. Cho nên, xin được thì xin, mình không ngại đâu.” Bảo Vy vừa nói vừa đưa đôi bàn tay cúp múp ra cho Tinh Vân xem. Tinh Vân nhìn tay cô, ngón trỏ tay phải có vết chai do thường xuyên cầm dao phẫu thuật. Nghĩ lại nếu không có Bảo Vy thì Đoàn Nam Phong, ba cô và Yên Di chắc cũng không qua khỏi. Cho nên Tinh Vân liền cầm tay Bảo Vy nói: “Bảo Vy, gia đình mình thật sự mang ơn cậu. Không có cậu thì không chắc mình có thể hạnh phúc như thế này.”

Bảo Vy phì cười: “Mít ướt, sao lúc nào cậu cũng như cái mền nhúng nước vậy. Mình là bác sĩ, chỉ cần cứu được ai thì sẽ dốc lòng cứu chữa chứ đừng nói là người thân quen như gia đình cậu.”

Bảo Vy ăn xong buổi liền quay người tựa lưng vào cửa sổ dài sát đất ôm gối tán dóc với Tinh Vân. Đúng lúc này dưới sân truyền đến tiếng xe đi vào. Tinh Vân và Bảo Vy cùng quay người lại nhìn xuống sân. Một chiếc xe hơi đẹp để màu trắng dừng lại, phía cửa sau đôi chân thon dài được bao bọc trong tất chân cao cấp màu cà phê chìa ra. Đôi giày hàng hiệu cùng tông vừa chạm đất thì Bảo Vy liền lên tiếng hỏi: “Bạn cậu sao Tinh Vân?”

Tinh Vân liền lắc đầu nói: “Không phải, mình chỉ gọi cho mình cậu thôi.”

Váy áo sang trọng màu cà phê bước ra, trên tay mang theo một giỏ quà lớn, cặp kính mắt che nửa khuôn mặt trái xoan xinh đẹp nhưng cũng đủ để Bảo Vy ò lên: “Tuồng thần thánh phương nào. Thì ra là Lưu Uyên Linh.”

- -----

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86-1: Tiệc giao thừa (I)

Trong mắt Tinh Vân hiện lên vẻ bất mãn nhưng cũng không tỏ ra thái độ gay gắt nhưng Bảo Vy nhìn qua liền thấy được suy nghĩ của cô.

“Không phải Đoàn Nam Phong mời đến chứ?”. Bảo Vy suy đoán. Về mặt cô áy ngại nhìn Tinh Vân. Tinh Vân lắc đầu: “Mình nghĩ là không.”

Bảo Vy nghĩ nghĩ một chút liền cười nói: “Chắc ba cậu mời cô ta đến cho đủ tay đánh bài thôi. Không cần quá để tâm.”

Tinh Vân nghe xong liền phì cười, cô bạn thân này của nàng không được điểm gì tốt chỉ có mỗi khoản suy nghĩ lạc quan là thắng thiên hạ thôi.

Nhìn thấy Tinh Vân không xụ mặt nữa, Bảo Vy cũng vui vẻ theo. Cô phải mộng đứng lên định bước ra cửa phòng thì Tinh Vân gọi lại: “Cậu đi đâu vậy?”

“Tớ đương nhiên là đi xuống phụ bác gái làm cơm tối rồi. Nhiều người đến thế này làm sao một mình bác làm xuê.” Bảo Vy nhìn qua Tinh Vân rồi lại cười hi hi: “Không lẽ cậu nghĩ tớ xuống chào hỏi Lưu Uyên Linh và họp nhóm chơi búp bê với cô ta?”

Tinh Vân phì cười: “Bảo Vy, mình sợ cậu rồi. Mấy tuổi rồi còn nghĩ đến chuyện chơi búp bê?”

Bảo Vy cười cười cùng Tinh Vân đi xuống lầu. Trong phòng khách sang trọng, Lưu Uyên Linh xinh đẹp ăn mặc quý phái đang cùng ba Tinh Vân trò chuyện. Nhìn thấy Bảo Vy và Tinh Vân, Lưu Uyên Linh lịch sự lên tiếng chào. Đúng lúc này ba người đàn ông trẻ tuổi đang trò chuyện rôm rả bước vào. Bảo Vy huyết nhẹ khuỷu tay Tinh Vân ra hiệu cho cô lên lầu ăn mặc trang điểm cho đẹp tránh bị lép vế trước mặt Lưu Uyên Linh. Tinh Vân nhìn lại quần áo đang mặc trên người, váy ngắn bồng bênh đi kèm áo thun trắng có hình con chó con dễ thương đầu có vấn đề gì cần thay đổi. Nghĩ nghĩ một lúc cô liền đi xuống bếp lướt qua hết những người đang ngồi ở phòng khách, không nói câu nào.

Bảo Vy cũng đi theo cô ra phía sau phòng bếp. Hai người vừa vào đã mặc tạp dề vô phụ mẹ Tinh Vân nấu nướng. Bảo Vy vừa thái thịt vừa nói: “Tinh Vân, cậu xem, tại sao ở thế kỷ XXI rồi mà phụ nữ có tri thức, có nhan sắc, có tiền bạc như chúng ta vẫn phải móc mặt trong bếp thế này?”

Tinh Vân đang nhặt rau liền lên tiếng ngăn gọn: “Vì người giúp việc nhì.”

Bảo Vy gật gù lại nói thêm: “Tinh Vân, cậu nói xem, hai chúng ta kém cái con nhóc áo màu cà phê đó chỗ nào mà nó thì chễm trệ ngồi sofa tán dóc với soái ca, còn chúng ta lại ở đây luôn tay luôn chân?”

Tinh Vân lần nữa lại nói: “Vì cô ta là khách.”

Bảo Vy lại tiếp tục nói: “Vậy mình không phải được mời đến sao?”

Tinh Vân nhặt xong rau, quay sang giả tới nhìn Bảo Vy nói: “Không thấy người ta mang quà đến hay sao?”

Bảo Vy vừa giả khóc vừa cười ôm bụng nói: “Lại còn như vậy nữa. Có phải lần sau mình mang theo quà thì sẽ được lên phòng khách uống trà như thiếu phu nhân hay không?”

Tinh Vân liền nói: “Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ. Mình còn ở đây, ai cho cậu trốn việc?”

Bà Minh đứng từ xa nghe thấy liền cười nói: “Bảo Vy, cháu không phải khách. Cháu là người trong gia đình chúng ta. Nhiều năm rồi, chúng ta đón năm mới không có cháu tự nhiên cũng thấy mất vui.”

Bảo Vy được nịnh liền tươi cười: “Bác à, năm mới mà không ăn canh măng của bác làm tự nhiên cũng thấy không có ý nghĩa.”

Bà Minh lau tay rồi quay sang Bảo Vy nói: “Ngoan, ngoan nào, bây giờ ta kêu bác trai đi ra vườn đào măng đem vô nấu cho cháu ăn. Măng tươi ăn rất ngon.”

Nói xong bà Minh cời tạp dề ra đi về phía phòng khách gọi chồng đi ra vườn. Trong nhà bếp, Tinh Vân nhìn Bảo Vy lắc đầu: “Nhiều khi mình không biết mình hay cậu là con của mẹ mình nữa. Sở thích nào của cậu mẹ mình cũng nhớ hết. Cung chiều đến vậy.”

Bảo Vy đang đứng chiên chả giò liền chống nạnh nói: “Ba mẹ mình đối với cậu thế nào?”

Tinh Vân nghĩ đến ba và mẹ kế của Bảo Vy thì liền nở nụ cười ngọt ngào. Gia đình Bảo Vy đối với cô mà nói không khác gì người một nhà.

Một lúc sau, Lâm Thiên Vũ bước vào nhà bếp. Nhìn thấy Tinh Vân đang nấu ăn, anh chỉ biết đứng tựa cửa say mê ngắm nhìn mà không bước thêm nổi bước nào. Bảo Vy nhanh chóng phát hiện ra anh liền hướng về phía anh nói: “Lâm Thiên Vũ, anh đã vào đây còn không biết đeo tạp dề phụ chúng tôi sao?”

Lâm Thiên Vũ ngẩng người ra, đại thiếu gia nhà họ Lâm cá không biết nướng nói chi nấu ăn. Nhưng anh vẫn nhiệt tình lấy tạp dề trên móc đeo vào nhìn qua nhìn lại hỏi: “Các em muốn tôi làm gì?”

Bảo Vy nhìn bộ mặt ngây ngô của anh liền phì cười nói: “Lấy cái chảo sâu lòng, đổ dầu nửa chảo, sau đó bỏ con cá tôi đã để sẵn vào rán giòn.”

Lâm Thiên Vũ nghe lời làm theo, nhưng khi bỏ con cá vào thì dầu liền nhanh chóng bắn lên khắp nơi rơi vào tay và mặt anh. Tinh Vân thấy vậy liền tắt lửa, lấy nắp đập lại cái chảo.

“Thiên Vũ, anh không sao chứ?”. Cô lo lắng cùng ấy ngại hỏi anh.

Lâm Thiên Vũ được thả lỏng nhẽo nhút nói: “Em gái nhỏ, tôi có thù với cá đó. Lần nào đụng vào tụi nó cũng gặp chuyện. Em có nhớ con cá ở cenote tôi nướng không? Cái vị tanh đó tôi nghĩ đến là phát nôn.”

Tinh Vân phì cười, kéo ngăn kéo lấy ra hộp dầu cá, cô khéo léo châm một viên để dầu chảy ra. Sau đó cẩn thận thoa lên mu bàn tay và mặt cho Lâm Thiên Vũ. Lâm Thiên Vũ mỉm cười ngọt ngào nhìn Tinh Vân. Gương mặt cô nhìn ở góc độ này thật đẹp. Hình ảnh này lại vừa khéo đập vào mắt Đoàn Nam Phong. Anh siết chặt nắm tay tức giận quay trở ra ngoài. Gương mặt cũng căng cứng mấy phần.

Sau khi com nước được nấu xong, bàn tiệc cuối năm rực rỡ sắc màu cũng được bày ra. Nào cá, nào gà, nào canh, nào rau xen lẫn nhau trông vô cùng hấp dẫn. Những ly rượu vang sóng sánh vừa được rót ra cũng chính tề nằm ở trong tay mỗi người. Mọi người cùng nâng ly và hô to trước khi nhập tiệc: “Chúc mừng năm mới.” Không khí phút chốc trở nên rộn ràng náo náo mang theo hương vị của mùa xuân lan tràn.

Mọi người bắt đầu động đũa, Lưu Uyển Linh cũng vui vẻ gấp một cuốn chả giò bỏ vào chén. Đoàn Nam Phong cũng gấp lấy một cái đưa vào trong miệng cẩn thận nhai.

Khi Lưu Uyển Linh chuẩn bị đưa chả giò lên miệng thì Đoàn Nam Phong ngồi bên cạnh đã cản lại: “Nhân chả giò có nấm, em không thể ăn.”

Lưu Uyển Linh liền giật mình đặt lại trong chén. Sau đó, cô quay sang Đoàn Nam Phong nói: “Nam Phong, ăn dùm em nha.”

Đoàn Nam Phong khẽ chớp mi rất tỏ vẻ đồng ý. Bao nhiêu năm quen biết nhau, giữa họ vẫn luôn giữ thói quen như vậy. Cái gì Lưu Uyển Linh không ăn được thì liền đưa qua cho Đoàn Nam Phong.

Cao Hiến Minh ánh mắt thâm thúy nhìn hai người sau đó lại khéo léo đưa mắt nhìn sang Tinh Vân. Khóe môi ông khẽ nhếch lên, nhàn nhạt nói: “Uyển Linh từ nhỏ bị dị ứng nấm. Ta cũng quên mất không nói với mẹ Tinh Vân. Cũng may có Nam Phong tình ý phát hiện ra.”

Sau khi nghe ba Tinh Vân nói một câu hai nghĩa thì Đoàn Nam Phong liền sững người. Anh nhanh chóng đưa mắt nhìn về phía Tinh Vân đang ngồi đối diện mình. Chiếc bàn tròn âm áp phút chốc ngăn thành hai chiến tuyến. Đoàn Nam Phong liền hiểu ra thâm ý của ba Tinh Vân khi mời Lưu Uyển Linh đến nhà ăn bữa tiệc tối nay. Không phải vì ông luyện tiệc tình cha con mà thương cảm Lưu Uyển Linh đón năm mới một mình mà chỉ là vì muốn cho Tinh Vân nhìn rõ anh. Trước sau ông ấy cũng chỉ coi trọng con gái của mình, không tiếc đem đứa con gái nuôi từ nhỏ đến lớn ra làm con cò. Trong lòng Đoàn Nam Phong liền dấy lên sự thương cảm đối với Lưu Uyển Linh.

Bảo Vy ngồi cạnh Tinh Vân, hơn ai hết cô nhìn thấy rõ đôi nam nữ trước mặt đang đóng phim ngôn tình, tự nhiên lại phì cười.

Bà Minh tình ý liền hỏi: “Bảo Vy, cháu cười gì vậy?”

Bảo Vy ngó người, không lẽ nói là phim ngôn tình cũng không diễn nhập tâm như Đoàn Nam Phong và Lưu Uyển Linh. Bảo Vy nhanh trí đảo qua chuyện khác: “Cháu nhớ lại chuyện vui của Tinh Vân hồi lúc học đại học.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86-2: Tiệc giao thừa (II)

Lâm Thiên Vũ là người tò mò nhất bởi vì anh vốn quan tâm Tinh Vân. Đôi mắt đen nhanh chóng bắn về phía Bảo Vy: “Mau kể cho tôi nghe đi. Chuyện đó như thế nào?”

Bảo Vy nghĩ đến chuyện ngày xưa liền không nhịn được cười khiến Lâm Thiên Vũ càng thêm sốt ruột giục cô nhưng Phương Bảo Vy là ai chứ, cô đâu có dễ bị người khác sai khiến. Cô lém lỉnh nói lại: “Muốn nghe chuyện thì phải trả công đó. Lâm Thiên Vũ, tôi không kể chuyện cho anh nghe chùa đâu.”

Lâm Thiên Vũ cười cười lộ ra hàm răng trắng bóng: “Phương Bảo Vy, cô muốn thế nào?”

Bảo Vy nhìn sang Tinh Vân, vẻ mặt như nhìn món hàng sắp bán được giá đắc chí nói: “Muốn nghe chuyện của Tinh Vân cũng được nhưng mỗi người phải lần lượt kể ra câu chuyện hồi đi học của mình. Kể xong có quyền chỉ người khác.”

Sáu người, mười hai mắt nhìn nhau sau đó gật đầu cái rụp vì ai cũng tò mò người lơ khờ như Tinh Vân thật ra có chuyện gì. Tinh Vân biết mình sắp bị bạn thân bán đứng thì gương mặt nảo nề như con cừu non bị đem ra chợ nhìn bà chủ “quơ chân múa tay”.

Bảo Vy hăng giọng bắt đầu kể: “Ngày xưa ngày xưa, lúc Tinh Vân còn là sinh viên năm nhất. Bởi vì gương mặt và dáng người vượt trội, cô đã được cả khoa thương tình ưu ái đăng ký cho đi thi Hoa Khôi.”

Kể đến đây, mắt Lâm Thiên Vũ sáng lên. Đoàn Nam Phong tuy cũng biết chuyện này nhưng lần nữa nghe từ miệng Bảo Vy anh cũng hướng ánh mắt vào gương mặt hút hồn của nàng.

“Mọi người có biết không?”. Bảo Vy đột ngột đổi giọng.

“Sau vòng sơ tuyển nhìn hình thể và sơ yếu lý lịch không tiền án tiền sự, không hút chích hay dấu hiệu tâm thần thì con nai vàng Tinh Vân của chúng ta cũng được tham gia vòng chung kết. Lúc đó Phương Bảo Vy tôi phải bỏ một buổi canh nhà xác để đạp xe đến chờ nàng tiên nữ này đi tham gia vòng chung kết. Khi đến nơi, tôi nhìn bốn phía cờ hoa rực rỡ, ai nấy xiêm y diễm lệ, chỉ có mỗi con nhò trên yên xe là bình thường như không có gì bình thường hơn. Không một chút son phấn, tóc dài đen bóng xõa ngang vai và quan trọng là chỉ mặc mỗi bộ áo dài trắng ngà màu mặc từ hồi cấp ba.”

Tĩnh Vân nghe kể đến đây, cô chỉ biết lấy tay đỡ mặt nghĩ ngợi về cái thời xa xưa. Đoàn Nam Phong chăm chú nhìn cô, khuôn mặt tĩnh tế sáng ngời, ánh mắt trong veo hướng về Bảo Vy, bất giác khiến anh mê mẩn. Dù là ở góc độ nào nàng cũng xinh đẹp như vậy. Tự nhiên anh thầm tiếc rẻ thời gian cô đi học, anh đã không gặp được cô. Nếu như trong hồi ức của cô có anh sớm hơn, liệu mỗi khi gặp anh cô có dùng nụ cười tươi sáng để nhìn anh như nhìn Lâm Thiên Vũ hay không?

Lâm Thiên Vũ kinh ngạc nhìn qua Tĩnh Vân rồi lại quay sang Bảo Vy hỏi: “Rồi sao nữa? Bà tiên nào xuất hiện cho cô ấy váy áo hả?”

Bảo Vy lắc đầu nói: “Không có ai xuất hiện cho cô ấy váy áo hay giúp đánh dùm cái son hết. Lúc đó chúng tôi là sinh viên, lại từ quê lên. Anh nghĩ ai sẽ ra tay tương trợ?”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Cô đừng nói với tôi, Tĩnh Vân cứ như vậy bước lên sân khấu.”

Bảo Vy nhấp một ngụm rượu rồi nói tiếp: “Chính là như vậy. Tĩnh Vân cứ dong dong như vậy đi lên sân khấu khiến cả hội trường nín thở dõi theo mỗi bước đi của cô. Sau cùng năm thí sinh đi vào vòng thi ứng xử lại có tên Tĩnh Vân.”

Lâm Thiên Vũ hú lên: “Em gái nhỏ, em lợi hại thật đó. Không trang điểm, không váy áo lại có thể đi vào vòng ứng xử.”

Tĩnh Vân cúi đầu chăm chú ăn, chuyện cũ rich kể lại có gì mà lợi hại. Hiện tại cô cũng đâu có trang điểm. Nghĩ đến đây cô liền lấy tay sờ sờ má.

Bảo Vy cao hứng kể tiếp: “Đây mới là đoạn vui nhất. Tuy được vào vòng trong nhưng Tĩnh Vân của chúng ta buồn còn hơn thi rớt. Tôi hỏi vì sao thì nàng chỉ lau lau: “Mười giờ rồi còn không kết thúc sớm cho người ta về ngủ!””

Cả bàn ăn nghe xong phá lên cười. Tĩnh Vân nhướn mày nhìn Bảo Vy hỏi: “Lúc đó mình nói vậy thật sao?”

Bảo Vy đưa tay lên thề: “Thật trăm phần trăm!”

Sau đó Bảo Vy lại kể tiếp: “Đến lượt Tĩnh Vân vào thi ứng xử. Ban giám khảo hỏi rằng: “Em có thể cho cô và mọi người biết vì sao em lại chọn mặc áo dài trắng và không trang điểm để tham gia cuộc thi không?”. Tĩnh Vân lúc này ấp úng đôi chút, nhìn quanh nghĩ nghĩ một lát liền nói: “Kính thưa ban giám khảo cùng các bạn sinh viên, sở dĩ em chọn mặc trang phục áo dài nữ sinh cấp Ba là vì tiền mà khoa em tài trợ cho em tham gia cuộc thi, em đã đem đi đóng tiền học tiếng Bồ Đào Nha hết rồi. Cho nên, chỉ còn có thể như vậy thôi.”. Tĩnh Vân vừa nói vừa nhìn vào bộ áo dài mình đang mặc.”

Bảo Vy vừa dứt lời, mọi người trên bàn mỗi người quay vào một góc ôm bụng cười lớn. Ngay cả Đoàn Nam Phong bình thường rất ít khi cười cũng không nhịn được độ tỏ của Tĩnh Vân mà che miệng cười ra tiếng.

Lâm Thiên Vũ lúc sau chấn tĩnh lại liền nói: “Em gái nhỏ, trước cả mấy ngàn người, em có thể ung dung nói ra lời chân thật. Anh thiết phục em quá!”

Tĩnh Vân bất mãn liếc nhìn Bảo Vy rồi nhìn sang ba mẹ của mình đang ôm bụng cười. Cô lắc đầu, bày ra bộ mặt chán chường gấp một miếng thịt cho vào miệng. Miếng thịt vừa đến cổ thì muốn nhổ ra vì Bảo Vy lại cho thêm một câu bình: “Vậy mà hoa khôi cuối cùng thuộc về Tĩnh Vân. Trên đời còn thiên lý hay không?”

Tĩnh Vân vừa nhai vừa nói: “Cái này gọi là tay không đánh giặc đó.”

Lâm Thiên Vũ liền nâng ly đưa sang phía Tĩnh Vân: “Em gái nhỏ, anh kính em!”

Tĩnh Vân cố nhanh nuốt xuống miếng thịt đưa ly lên cười xởi lởi: “Không dám, không dám!”

Bảo Vy kể xong chuyện liền chỉ sang mẹ Tĩnh Vân, bắt bà phải kể tiếp chuyện hồi đi học của bà.

“Con bé này, cả bác cũng không tha sao?”. Mẹ Tĩnh Vân lắc đầu trách yêu cô.

Bảo Vy nhe răng miệng nói: “Bác kể đi rồi sẽ có thể chỉ sang người khác.”

Bà Minh mỉm cười lấy khăn lau khóe miệng nhìn sang chồng cười cười rồi bắt đầu kể: “Thời học đại học, ngoại trừ thành tích học tập xuất sắc của ta ở trường thì cũng không có gì đáng nhớ. Cho đến khi ta quen bác trai của các cháu, tuần nào ông ấy cũng đón xe buýt lên thăm ta. Có khi thì ta đón xe buýt trốn ký túc xá đi thăm ông ấy.”

Bảo Vy nhìn sang Ứng Túc nhướn mày, sau đó liền bình luận: “Đúng là yêu nhau mấy núi cũng trào.”

Bà Minh lại nói thêm: “Lúc đó thông tin liên lạc không như bây giờ, điện thoại di động là cái rất xa xỉ cho nên chúng ta chỉ có thể như vậy. Từ chỗ ta đến nhà ông ấy ngồi xe buýt cũng hơn một tiếng nhưng chúng ta đều thấy không tốn bao nhiêu sức cả, chỉ cần gặp được mặt nhau.”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Như vậy, đi về là gần ba tiếng, rất mất thời gian.”

Ông Minh vừa cười vừa nói: “Cho nên bà ấy thường ở cùng ta một ngày mới quay về trường.”

Đoàn Nam Phong, Ứng Túc cùng Lâm Thiên Vũ đầu óc tối đen liền che miệng rú lên. Sau đó Lâm Thiên Vũ nhìn sang Tĩnh Vân: “Em gái nhỏ, như vậy em là kết quả lần nào trong những lần đó vậy?”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86-3: Tiệc giao thừa (III)

Tinh Vân tròn mắt dờ khóc dờ cười nhìn sang ba mẹ. Cô không ngờ Lâm Thiên Vũ táo tợn đến mức đem ba mẹ cô ra đùa còn nhằm vào cô mà bắn tia.

Tinh Vân cắn môi nhìn Lâm Thiên Vũ trêu: “Lâm Thiên Vũ, hôm nay tôi đắc tội với anh sao? Anh làm gì mà cứ nhằm vào tôi thế hả?”. Đi liền theo lời là miếng bánh mì bay thẳng đến mặt Lâm Thiên Vũ. Mọi người vui vẻ cười chỉ có Lưu Uyển Linh cup mì xuống. Thấy vậy, bà Minh liền nói: “Người tiếp theo là Uyển Linh.”

Lưu Uyển Linh xua xua tay từ chối nhưng bà Minh liền chặn lại: “Cháu cứ kể đi, đừng ngại. Chúng ta từ đầu đã giao ước rồi mà.”

Lưu Uyển Linh biết không từ chối được, lúc đầu cô vì tò mò chuyện của Tinh Vân mà cũng gật đầu cái rụp cho nên bây giờ đành hít thở kể chuyện.

Mỉ nhân mang ba dòng máu xinh đẹp hơn người với mí mắt rất sâu khề chớp chớp bắt đầu kể: “Em vẫn chưa đi học đại học, cho nên kỷ niệm thời đi học vui nhất chỉ là những năm học trung học thôi. Em nhớ lúc em học ở trường nữ sinh Saint Monica, có một lần do tập bóng rổ không cẩn thận mà bị trật chân. Lúc đó chân em đau lắm không thể đi được, cũng bị sưng rất to. Bởi vì là ngoài giờ nên phòng y tế cũng đóng cửa. Mà sân bóng cũng xa cổng trường cho nên muốn đi đón xe cũng thật rất khó. Xui xẻo hơn là không gọi điện thoại được cho người nhà. Em chỉ có thể lê từng bước chân đi dọc ra bên ngoài sân bóng. Các bạn muốn giúp em nhưng toàn là nữ thì ai đủ sức đỡ em. Cho nên, lúc đó em đã từ chối và nói không sao. Nhưng khi đi được vài bước thì thực sự không đi nổi. Em ngã phịch xuống bên đường, cứ ngồi như vậy mà không biết phải làm sao.”

Mọi người nghe kể cũng thấy tình cảnh lúc đó của cô thật đáng thương. Bảo Vy tò mò hỏi: “Rồi sao nữa?”

Lưu Uyển Linh cười đến mê hồn nhìn sang Đoàn Nam Phong đang ưu nhã ngồi ăn. Anh biết những lời cô sắp nói ra đối với anh không khác bảo tố nhưng vẫn không thể ngăn lại. Bởi vì ngăn lại chỉ sợ lại có thêm sóng ngầm.

Lưu Uyển Linh thong thả kể: “Lúc đó thật sự xui xẻo đủ đường, trời đang nắng tốt lại có đám mây đen trên đầu không biết từ đâu kéo tới. Sau vài tiếng sấm thì mưa như trút nước xuống đầu. Lúc đó, em đã cúi đầu vào hai gòি khóc và cầu nguyện Chúa cho ba mẹ đến nhanh một chút. Nhưng lạ thay mưa như trút nước bên tai em nhưng em không hề bị ướt. Em thấy lạ ngẩng đầu lên thì thấy tán ô rộng lớn vững chãi đang che trên đầu mình. Người cầm ô đó là anh Nam Phong.”

Không khí trên bàn tự nhiên đóng băng, nhưng mọi người vẫn lịch sự nghe Lưu Uyển Linh kể tiếp: “Sau đó, em đã rất vui mừng nhìn anh ấy và cười thật tươi. Anh Nam Phong lúc đó ngồi xồm xuống xoa đầu em cười cười: “Chờ em ở cổng trường nóng ruột nên anh vào xem thử. Thì ra có con mèo mít ngồi đây khóc.”. Sau đó anh ấy nhìn thấy vết thương trên mắt cá của em thì xót xa nói: “Em bị thương sao? Có đau lắm không? Để anh công em ra xe.” Nói xong anh Nam Phong đưa dù cho em cầm rồi tiến đến trước mặt em, để em leo lên lưng anh ấy. Cả quãng đường dài hơn nửa dặm anh ấy đã công em như vậy.”

Nói đến đây Lưu Uyển Linh liền quay sang Đoàn Nam Phong, anh có vẻ tập trung ăn và không để tâm lời cô nói cho đến khi cô hỏi: “Nam Phong, lúc đó anh đã nói với em rằng anh muốn cứ như vậy mà công em đi cả đời. Anh còn nhớ hay không?”

Bảo Vy nhìn sang Tinh Vân, cô vẫn điềm tĩnh húp canh măng trong chén, liền nhìn sang Lưu Uyển Linh nghĩ thầm: “Bà nội này, cô là ngu bẩm sinh hay là giả ngu vậy? Trước mặt vị hôn thê của người ta lại kể ra chuyện này. Còn hỏi hôn phu người ta có nhớ hay không. Làm như sợ ai nói cô bịa chuyện vậy. Thật ra cô muốn sao đây?”

Ứng Túc biết Bảo Vy nóng tính định lên tiếng bênh vực Tinh Vân, liền giữ tay nàng lại khẽ lắc đầu ra hiệu nàng hãy quan sát tình hình.

Đoàn Nam Phong cũng không ngẩng lên nhìn Lưu Uyển Linh, anh chỉ tập trung ăn, ngắn gọn trả lời: “Vẫn nhớ!”

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87-1: Sắc sảo (I)

Hai tiếng “vẫn nhớ” từ miệng Đoàn Nam Phong phát ra càng làm không khí trên bàn tiệc thêm khó xử và có phần bất mãn. Ai cũng hồi hộp chờ xem phản ứng của Tinh Vân nhưng cô vẫn như không nghe thấy yên tĩnh ngồi thưởng thức canh.

Lâm Thiên Vũ thấy vậy liền “ném đá xuống giếng”: “Trước nay nghe đồn Nam Phong yêu Uyên Linh đến mức mê muội, hôm nay nghe người trong cuộc kể ra mới biết đây không phải lời đồn. Tinh Vân à, Nam Phong có bao giờ công em chưa?”

Bị gọi đến tên, Tinh Vân mới biết là không trốn được liền chậm rãi lấy khăn giấy lau khóe miệng, nhẹ nhàng đáp: “Em có thể tự đi được bằng chân của mình. Không cần ai công.”

Lâm Thiên Vũ lâu lâu mới bắt được cơ hội tốt cho nên anh không buông tha: “Em gái nhỏ, em có thấy câu chuyện của Uyên Linh kể rất lãng mạn hay không?”

Tinh Vân uống ngụm nước sau đó mỉm cười nói: “Có, rất lãng mạn. Một nam một nữ công nhau trong mưa, thế gian còn chuyện lãng mạn hơn sao?”

Lâm Thiên Vũ nghe Tinh Vân trả lời lạnh ý như vậy liền đắc ý vỗ tay. Đoàn Nam Phong ngẩng lên nhìn Tinh Vân, sắc mặt anh tối sầm lại.

Tinh Vân nhếch môi cười nhìn Lưu Uyên Linh: “Lúc đó cô có cảm động trước hành động đó hay không?”

Lưu Uyên Linh gật đầu đắc ý nói: “Tất nhiên, chỉ cần là phụ nữ thì đều sẽ cảm động.”

Tinh Vân lần nữa mở miệng: “Phải, cô nói đúng, chỉ cần là phụ nữ ai cũng sẽ rung động trước người đàn ông đối xử tốt với mình và tôi chắc rằng họ sẽ không bỏ lại người đàn ông đó trong đêm tân hôn. Cô nói phải không, Uyên Linh?”

Một câu nói như quán kềm gai, đi đến đâu xoáy máu đến đó. Lưu Uyên Linh nhất thời cứng người nhìn Tinh Vân rồi lại nhìn sang Đoàn Nam Phong. Mắt anh vẫn hướng về Tinh Vân đang ngồi phía đối diện. Cô vợ này của anh tỉnh tỉnh hiền lành nhưng khi đã mở miệng thì coi như đối phương nhận đủ đòn.

Lưu Uyên Linh lấp bắp nửa ngày cuối cùng cũng ráng chống đỡ: “Trên đời này ai cũng có thể mắc sai lầm. Em biết lúc đó là do em nhất thời nông nổi. Sau này nghĩ lại mới biết ai thật sự yêu mình và mình yêu ai.” Cô vừa nói vừa nhìn sang Đoàn Nam Phong. Tay cô khẽ chạm vào ngón tay út của anh.

Tinh Vân cười nhạt, lời buông ra cũng nhàn nhạt: “Cô nói đúng, đừng nói con người, thần thánh cũng có khi mắc sai lầm. Nhưng có những sai lầm có thể sửa. Có những sai lầm không thể sửa. Ngoại trừ buông tay không thể làm được gì khác cả. Rất tiếc phải nói với cô rằng, sai lầm của cô là không thể sửa. Bởi vì, nam chính trong câu chuyện của cô...”

Nói đến đây, Tinh Vân trực tiếp đối mắt với Đoàn Nam Phong. Trong ánh mắt cô, anh không thấy sự dịu dàng yếu đuối nhưng có kiên định và quyết đoán mạnh mẽ.

“Đã thuộc về Cao Hoàng Tinh Vân tôi.”

Lời của Tinh Vân cứ nhẹ nhàng nói ra nhưng lại khiến cho cả bàn tiệc mỗi người một cảm xúc phức tạp. Đoàn Nam Phong nhìn cô, ánh mắt lóe lên ý cười, khóe miệng của anh cũng nhẹ nâng lên. Trái tim trong ngực đập loạn hừng phần.

Lưu Uyên Linh bất ngờ trước sự thẳng thắn của Tinh Vân, cô nhất thời không biết cách ứng phó liền “thẹn quá hóa giận” nói ra lời châm chọc: “Chị có thể kết hôn với một người mà trong tim chỉ có người khác sao? Chị có từng nghĩ qua khi anh ấy nằm cạnh chị mà lại nghĩ đến người phụ nữ khác hay

không? Người ta gọi đó là “đồng sản dị mộng”. Chị không hiểu chuyện này hay sao?”

Đoàn Nam Phong nghe xong khó chịu quay sang lườm Lư Uyển Linh tỏ ý bảo cô im miệng. Nhưng Lư Uyển Linh vẫn ngoan cố nói: “Biết người ta yêu người khác nhưng vẫn cố tình lấy cho bằng được chính là ích kỷ và vô sỉ.”

Tĩnh Vân vẫn giữ nét cười trên môi, cô không hề tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Cô nghĩ vậy à? Còn tôi không nghĩ vậy. Tôi từng hỏi mẹ tôi là vì sao ba tôi lại yêu mẹ tôi nhiều đến như vậy? Bà đã trả lời tôi rằng là do bà thấy ba tôi hợp mắt và bắt về rồi từ từ thuần hóa. Lúc đầu tôi thấy chuyện này rất buồn cười nhưng về sau nghĩ lại tôi thấy rất có lý. Muốn có được người đàn ông mình yêu thích, còn muốn anh ta một lòng một dạ với mình thì chỉ có thể sở hữu trước rồi từ từ dạy dỗ anh ta mà thôi. Điều này có làm được hay không lại nằm ở bản lĩnh của người phụ nữ. Nếu đủ bản lĩnh thì sẽ như mẹ tôi. Còn không đủ bản lĩnh thì sẽ là ích kỷ và vô sỉ như mẹ cô.”

“Cô...”. Lư Uyển Linh nghe xong tức muốn ói máu, xém tí nữa đã bùng mặt khóc.

Lời này của Tĩnh Vân nói ra khiến ba mẹ cô ngỡ ngàng. Ngụm nước vừa uống xuống như nghẹn ở cổ. Ông Minh không muốn không khí căng thẳng khi nói đến mẹ của Uyển Linh nhưng vì thương con gái quá cũng không nói được gì cô.

Bào Vy thì đặc ý đến mức phụng cả ngụm canh trong miệng ra, bụm miệng cố không cười. Ứng Túc liền đưa khăn giấy cho nàng sau đó tỉnh tề quan sát Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong trước sau vẫn im lặng nhìn Tĩnh Vân, dù nhiều lần thỉnh giáo qua tài ăn nói của Tĩnh Vân nhưng anh cũng phải dùng một ánh mắt khác để nhìn nàng. Ngay từ lần đầu tiên giao tiếp với nhau, nàng đã chửi anh xối xả khiến anh ngậm miệng. Qua nhiều năm như vậy miệng lưỡi của nàng càng ngày càng bén. Xem ra nửa đời sau anh thực sự bị nàng “thuần hóa” rồi. Nghĩ đến cuộc sống tươi đẹp về sau bên nàng bất giác anh lại thấy trong lòng vui vẻ.

Tĩnh Vân nói xong liền nhẹ nhàng đứng lên nhìn sang mẹ cô tươi cười nói xem như không có chuyện gì xảy ra: “Con đi lấy chè bưởi.”

Bào Vy ngẩng đầu lên nói: “Nhớ lấy đá đó.”

Tĩnh Vân gật gật đầu đáp gọn: “Biết rồi.”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87-2: Sắc sảo (II)

Tĩnh Vân gật gật đầu đáp gọn: “Biết rồi.”

...

Trong nhà bếp rộng hơn trăm mét vuông, Tĩnh Vân đang cúi người mở tủ lấy ra mấy cái chén thì bất ngờ có một vòng tay rắn chắc vòng eo cô ôm chặt. Tĩnh Vân nhìn cái đã biết là ai liền lạnh nhạt nói: “Anh buông tôi ra.”

“Không buông.” Người đàn ông đáp gọn.

“Mặt dày.” Tĩnh Vân tức giận mắng mỏ.

“Là do em dạy.” Người nào đó mặt dày hơn nữa đáp lại.

Tĩnh Vân giận dữ vùng ra khỏi vòng tay của hắn đi sang nồi chè trên bếp. Đoàn Nam Phong liền đi theo nàng, Tĩnh Vân lần nữa quay mặt lại nói: “Đoàn

Nam Phong, tôi và anh không có chuyện gì với nhau nữa cả. Làm ơn tránh đường dùm tôi.”

Đoàn Nam Phong cười cười nhìn nàng nói: “Vừa rồi là ai nói tôi là của cô ấy?”

Tĩnh Vân đang cầm vá múc chè liền ngừng lại. Cô ngẩng mặt lên nhìn Đoàn Nam Phong, ung dung nói: “Tôi nói vậy là vì tôi không muốn cô “người yêu bé nhỏ” của anh giương giương tự đắc. Anh đừng nói với tôi anh sẽ cho là thật nha. Chúng ta lúc sáng đã nói rất rõ ràng. Từ giờ tôi và anh không có liên hệ gì nữa.”

Đoàn Nam Phong tiến lại gần nàng, tay phải nâng cằm nàng đối diện mặt mình chậm rãi nói: “Em thật nghĩ vậy sao? Cao Hoàng Tĩnh Vân, tôi tự nạp mạng cho em “thuần hóa”, em còn kiêu căng, hờn dỗi, chối từ thì đừng trách tôi nổi cơn bắt em về, nhốt lại rồi từ từ “thuần hóa” em, để em cả đời này chỉ yêu duy nhất một người đàn ông là Đoàn Nam Phong tôi thôi.”

Tĩnh Vân hất tay hất, ngang nhiên hỏi lại: “Anh dám động vào tôi sao?”

Đoàn Nam Phong nhìn gương mặt non mềm ngậm sữa của nàng thì cười lớn nói: “Cho dù em mang họ Cao Hoàng hay em là ngọc hoàng thì đều như nhau cả. Cái mà tôi muốn chưa bao giờ là không có được. Đoàn Nam Phong tôi thủ đoạn có thừa nhưng vì em tôi đã nhún nhường rất nhiều với gia đình em. Em không ngoan ngoãn gả cho tôi thì hãy xem tôi có thể làm gì em. Em nên nhớ kỹ, tôi đã có thể nuôi nhốt em một lần thì sẽ có thể có lần thứ hai. Đừng ép tôi phải bắt em nhốt lại.”

Lời của Đoàn Nam Phong càng về sau càng có tính uy hiếp nhất định. Nàng hiện tại tuy nói gốc rễ đã chặt chẽ nhưng vẫn là có nhiều điểm lỏng lẻo vì nhân lực quản lý bị thiếu hụt mà người nắm rõ mọi nhược điểm này chắc cũng không ai khác ngoài hắn. Nếu muốn ra tay với nàng và gia đình nàng thì xem ra không có gì là làm khó hắn. Con người ta khi càng có nhiều cái để giữ thì càng có nhiều điểm yếu. Tĩnh Vân nhìn bộ mặt hăm dọa của hắn thì liền nhíu mày quay mặt đi, bâng quơ nói: “Anh nhốt tôi lại để đi cống người khác cả đời sao?”

Lời nói mang theo vị dấm nồng nặc khiến Đoàn Nam Phong bật cười nhìn gương mặt của nàng tỏa sáng dưới ánh đèn bếp vàng ấm

“Bé con, em là đang ghen hay sao?”

Tĩnh Vân nhú mày: “Tôi không có. Những chuyện cũ rích như vậy, có ý nghĩa gì chứ?”

Đoàn Nam Phong gật gù nói: “Phải, chuyện qua lâu rồi, sau này chúng ta có cả một tương lai rất dài để làm nhiều điều lãng mạn hơn nữa.”

Tĩnh Vân múc chè xong liền bữu môi: “Tương lai của tôi tốt nhất là không nên có anh.”

Đoàn Nam Phong chưng hửng nhìn nàng giận dỗi, trông cũng rất đáng yêu. Tĩnh Vân ngoe nguẩy bước ra khỏi phòng bếp. Lúc đi không quên buông lại một câu: “Anh bụng mâm chè ra, nhớ cầm theo xô đá cho Bảo Vy.”

Đoàn Nam Phong nhún vai cười, mất đảo một vòng lên trần nhà, đầu khẽ lắc nghĩ thầm: “Đoàn Nam Phong là do người tự nguyện đến “nạp mạng” cho nàng sai vật đó.”

...

Phòng ăn sáng choang đèn, trên bàn, thức ăn và chén bát cũng đang dần được mọi người thu dọn. Lúc Tĩnh Vân bước ra thì mọi người đang đem chén đĩa bôn hướng về phía bếp. Tĩnh Vân thấy mình rảnh tay nhất liền lấy cái giẻ lau bàn. Lúc ngẩng lên cô đã thấy Đoàn Nam Phong đặt mâm chè xuống bàn, sau đó cẩn thận bày tám chén chè bưởi ra bàn.

Lưu Uyển Linh lần đầu nhìn thấy Đoàn Nam Phong xắn tay áo làm những chuyện này thì kinh ngạc lắm. Cô nhìn sang ba mình, ông cũng là đang ở dưới bếp xếp chén đĩa vào máy rửa chén. Điều mà hơn hai mươi năm sống cùng cô với mẹ cô, ông chưa từng làm. (Vì sao Cao Hiến Minh thay đổi như vậy? Các bạn đọc những chương trước nói về mối quan hệ của ông với mẹ Tĩnh Vân trước đây sẽ hiểu >_*) Bất giác nghĩ mông lung, bất giác chạnh lòng. Tĩnh Vân nói không sai, cô và mẹ cô đã thực sự nắm giữ được trái tim người đàn ông của mình. Thì ra trong tình cảm, những điều lãng mạn rất dễ làm, những việc chia sẻ mới khó.

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, tám người lại ngồi xuống ăn chè. Bảo Vy vốn thích ăn bưởi cho nên phần nào của trái bưởi cô cũng đều tận diệt.

Lâm Thiên Vũ vốn không thích ăn ngọt nhưng vì chè do Tĩnh Vân nấu nên anh cũng cảm muốn khuấy khuấy. Sau đó anh liền nheo mắt nhìn chén chè hỏi: “Chè bưởi sao không có nhìn thấy bưởi vậy? Chỉ có đậu xanh và cái gì đó trắng trắng.”

Bảo Vy nghe xong cũng bần nhai không thèm trả lời. Lưu Uyển Linh cũng nói: “Phải đó, sao không thấy bưởi vậy?”

Tĩnh Vân liền nói: “Không có múi bưởi vì múi bưởi lúc trưa Bảo Vy đã ăn hết. Tôi thấy còn dư nhiều vỏ bưởi không nỡ vứt đi nên tôi liền đem đi nấu chè cho mọi người ăn.”

Đoàn Nam Phong nghe xong muốn phun ra ngụm nước đang uống. Anh này giờ cũng thối mồm nhưng đang bận uống nước nên cũng chưa kịp hỏi đến chuyện này. Ứng Túc thì không thấy lạ vì theo đuổi Bảo Vy bao lâu anh thừa hiểu về món ăn nàng yêu thích cho nên so với hai kẻ lúta kia thì anh điềm tĩnh ngồi ăn.

“Em gái nhỏ, có phải không tính đến bất động sản và tài sản của hai tập đoàn Hoàng Thiên và Cao Thị thì trong tay em có trên dưới cả trăm tài khoản ngân hàng thẻ bạch kim phải không?”

Lưu Uyển Linh nghe xong há hốc mồm trước độ giàu sang của bà chị này. Tuy cô qua lại và gặp gỡ nhiều con cái nhà giàu nhưng đến mức như Tinh Vân thì là lần đầu thấy qua.

Tinh Vân vừa ăn chè, vừa lơ đãng đáp: “Hình như là vậy, em cũng ít khi quan tâm đến mấy cái đó. Vì chẳng bao giờ dùng đến cả. Đều là do ông ngoại và bà nội làm cho em. Rồi chuyển tiền vào, nói là cho em tiêu vật.”

Lâm Thiên Vũ vạch đen đầy đầu, cô nàng giàu sang này ngờ đến mức không biết mình đang giữ cái gì. Lâm Thiên Vũ mắt tròn mắt dẹp lắc đầu nói: “Em gái nhỏ, ông ngoại với bà nội em chỉ hận không thể đem vàng dát đầy người em thôi. Vậy mà em nỡ nào vô duyên cũng tiếc rẻ không chịu vứt thùng rác lại đem ra nấu chè cho chúng tôi ăn.”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87-3: Sắc sảo (III)

Bảo Vy bỏ vài viên đá vào chén chè, sau đó trộn trộn lên, mắt cô nhìn qua Lâm Thiên Vũ nói: “Anh ăn đi rồi hẳn phát biểu ý kiến. Đừng thấy thứ đồ này là bỏ đi. Trong vô buri có rất nhiều vitamin A, C, khoáng chất, men peroxydaz, amylaza, đường ramnoz... chữa được rất nhiều bệnh như hen, ho, tiêu đom và còn có tác dụng làm đẹp da. Chưa kể, chè buri do Tinh Vân nấu là thuộc hàng cực phẩm trong cực phẩm. Mười hai tuổi cô ấy đã biết nấu món này. Công phu mười ba năm không thể xem thường. Chỉ thiếu điều mở quán bán chè thôi.”

Tinh Vân háng giọng nhìn qua Bảo Vy đang thao thao bất tuyệt: “Cậu ăn đi, nói nhiều làm gì. Anh ta không thích ăn thì chúng ta sẽ được ăn nhiều một chút.”

Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong nghe vậy cũng ngần ngại ăn thử. Ăn xong mắt hai người tự nhiên sáng như đèn pha hướng về phía Tinh Vân. Nhưng cô không thèm nhìn họ chỉ chăm chú ăn. Bà Minh thấy vậy liền cười hỏi: “Thế nào?”

Đoàn Nam Phong quay sang nhìn bà, nhẹ giọng nói: “Thật sự rất ngon!”

Ông Minh liền nói: “Ta sống đến tuổi này mới có phúc ăn chè do con gái nấu. Sau này có đi lấy chồng cũng phải thường xuyên về nhà nấu chè cho ba ăn đó.”

Lâm Thiên Vũ không nói gì, lúc anh ngẩng lên là liền tay hướng cái chén sạch trơn về phía Tinh Vân: “Một chén nữa.”

Tinh Vân phì cười trêu anh: “Đồ nên ở trong thùng rác tại sao lại nằm trong bao tử của Lâm đại thiếu gia vậy?”

Lâm Thiên Vũ gương mặt van nài: “Em gái nhỏ, năn nỉ em, coi như anh hiểu biết nông cạn không thấy được món ngon. Em rộng lòng cho anh xin thêm chén nữa.”

Lúc Tinh Vân đứng lên cầm chén lấy thêm cho Lâm Thiên Vũ thì Đoàn Nam Phong cũng nói theo: “Anh nữa.”

Tinh Vân phì cười nhìn quanh bàn hỏi: “Còn ai nữa không?”

Bảo Vy cũng nhanh chóng vét xong chè trong chén nói: “Tớ nữa. Nhiều chút!”

Tinh Vân liền lắc đầu nói: “Thôi để mình mang cái nồi ra đây cho nhanh.”

Đoàn Nam Phong nghe vậy liền đứng lên đi vào bếp giúp nàng mang nồi chè buri nặng trĩu đặt trên bàn. Lưu Uyển Linh thấy vậy cũng động lòng vào ăn thử, quả nhiên rất ngon. Cô không ngờ vô duyên đáng ghét mà Tinh Vân lại có thể làm thành món ăn ngon ngọt như vậy.

Lâm Thiên Vũ lần này học Bảo Vy cho thêm vài viên đá vào trộn lên ăn đúng là khác biệt lớn. Anh vừa ăn vừa quan tâm hỏi Tinh Vân: “Em gái nhỏ, lúc này em nói em không đụng vào thẻ ông ngoại và bà nội làm cho em, vậy em tiêu xài như thế nào?”

Tinh Vân điềm nhiên trả lời: “Em xài thẻ tín dụng của Nam Phong.”

Lâm Thiên Vũ ngẩng người nhìn Đoàn Nam Phong, anh và hẳn trước nay bao nuôi phụ nữ chưa từng giao ra thẻ tín dụng của mình. Nếu có cũng là tạo thẻ ghi nợ không giới hạn và cuối tháng thanh toán lại. Nhưng rõ ràng Tinh Vân nói là thẻ của Đoàn Nam Phong tức là thẻ tín dụng mang tên anh.

“Nam Phong, cậu làm thẻ phụ sao?”

Nam Phong ngâm miếng chè thanh ngọt ở cổ lặc đầu thành thật nói: “Không phải. Mình đưa cho Tinh Vân thẻ chính.”

Lâm Thiên Vũ nghe xong trừng mắt: “Thẻ chính tức là thẻ trước giờ cậu vẫn dùng, do Đoàn thị trả lương cho cậu cùng với lợi nhuận, tất tần tật trong cái thẻ đó, có phải không?”

Đoàn Nam Phong gật đầu xác nhận. Lâm Thiên Vũ lại nheo mày hỏi: “Nhưng nếu mình nhớ không lầm thẻ đó của cậu không thể dùng chung. Cậu đưa nó cho Tinh Vân vậy cậu tiêu xài như thế nào?”

Đoàn Nam Phong ăn xong chén chè thứ hai liền uống ngụm nước nhẹ nhàng nói: “Cần tiêu gì thì mình ký sổ, cuối tháng hoá đơn gửi đến chỗ Tinh Vân để cô ấy thanh toán.”

Lâm Thiên Vũ và Lưu Uyển Linh nghe xong cái muống trên tay tự nhiên rơi xuống. Bọn họ không ngờ Đoàn Nam Phong cũng có ngày bị lâm vào cảnh này.

Lâm Thiên Vũ nhìn qua Tinh Vân đang ăn, cô như không để ý đến câu chuyện của họ nhưng thật ra cô luôn nghe xem ai nói xấu mình.

“Vậy nếu đi ăn uống ở nhà hàng với khách thì sao?”

Đoàn Nam Phong cười nói: “Cũng ký hóa đơn như vậy, quản lý nhà hàng có trách nhiệm thông báo người đi cùng và hóa đơn cho Tinh Vân. Bao gồm cả giờ ra về.”

Lưu Uyển Linh liền lên tiếng: “Nam Phong, chị ta đối với anh như vậy anh cũng chịu sao?”

Đoàn Nam Phong trong mắt lấp lánh ánh cười: “Đoàn tổng tài này chỉ là vô bực thôi, ruột đã thuộc về Cao Hoàng chủ tịch lâu rồi.”

Lúc này Tinh Vân mới ngẩng lên nhìn anh: “Đoàn Nam Phong, anh cảm thấy bị uất ức sao?”

Đoàn Nam Phong vội xua tay: “Vợ à, không có, anh rất hạnh phúc. Em muốn thẻ chính của anh thì anh đưa cho em. Em muốn anh tiết kiệm chi tiêu anh liền làm theo em. Không thấy uất ức gì hết.”

Nhìn thấy Đoàn Nam Phong như vậy, Lâm Thiên Vũ chỉ làu bàu: “Nam Phong, cậu còn là đàn ông không đây? Chưa cưới đã sợ vợ đến vậy?”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Chỉ cần ở bên cô ấy thì tôi luôn là đàn ông.”

Ứng Túc nghe ra ẩn ý liền ôm bụng cười. Tinh Vân quay sang anh hỏi: “Ứng Túc anh cười cái gì? Chiều này cũng là do Bảo Vy dạy tôi.”

Lâm Thiên Vũ lần nữa nhìn Phan Ứng Túc bạn anh, thì ra hai thằng bạn nói khổ này của anh đều là bại dưới tay đàn bà. Lâm Thiên Vũ áp ứng hỏi: “Ứng Túc cậu cũng vậy sao?”

Ứng Túc ngâm ngùi gật đầu.

Lâm Thiên Vũ lắc đầu nói: “Vậy nếu như chúng ta muốn mua thứ gì đó yêu thích thì sao?”

Ứng Túc liền trả lời: “Chạy về hỏi xin vợ, nếu cô ấy đồng ý thì sẽ cho cậu tiền đi mua. Lúc đó, cậu sẽ cảm thấy vui như đi học được lãnh thưởng, hay là vói được tiền mua kẹo vậy đó.”

Lâm Thiên Vũ gương mặt tỏ ra đau khổ và đồng cảm với hai người bạn thân. Anh vốn thích cuộc sống tự do tự tại cho nên bắt anh sống như vậy thà rằng giết chết anh.

“Lấy vợ khổ như vậy sao? Chẳng trách ở Mĩ càng ngày càng có nhiều người ly hôn.”

Đoàn Nam Phong và Ứng Túc đồng thanh nói: “Không khổ. Đều do chúng tôi tự nguyện.”

Lâm Thiên Vũ tròn mắt, bắt lực thở dài. Hai cái tên này đúng là trúng độc quá sâu rồi. Anh nhìn sang người đàn ông còn lại trên bàn, tràn đầy hy vọng hỏi: “Bác trai à, bác là ngoại lệ phải không?”

Ba của Tinh Vân liền nói: “Thiên Vũ à, cháu có vợ rồi sẽ hiểu. Sự chia sẻ này rất hạnh phúc.”

Hai vai Lâm Thiên Vũ rũ xuống, anh trước nay chưa từng nghĩ đến kết hôn lại là như vậy. Anh cứ đơn giản cho rằng lấy vợ cũng như bao nuôi gái, không có gì khác biệt. Không ngờ còn có chuyện như vậy.

Lâm Thiên Vũ lắc đầu nhìn sang Bảo Vy và Tinh Vân bất mãn nói: “Hai người đâu phải thiếu tiền xài. Có cần quản lý chồng chặt như vậy không?”

Tinh Vân chưa kịp lên tiếng, Bảo Vy liền hóng hớt trả lời: “Vấn đề không phải là tiền, mà vấn đề là chi tiêu. Người nào đó “tiền án tiền sự” viết đầy trang giấy. Thành tích bao nuôi gái xứng đáng nhận huy chương. Nếu tôi không để anh ta học thói quen suy nghĩ trước khi tiêu tiền thì nhờ lúc nào hứng lên lại đem vài triệu đi mua biệt thự tặng phụ nữ thì sao? Lâm Thiên Vũ, anh nghĩ xem, bác sĩ như tôi phải mổ bao nhiêu ca mới kiếm được một phần mười số tiền đó? Các anh kiếm ra tiền dễ dàng nhưng đâu phải ai cũng vậy. Đúng không?”

Lâm Thiên Vũ nghe cũng thấy có lý liền gật đầu. Ứng Túc liền quay sang Bảo Vy nói: “Cùng à, anh cũng đâu bắt em phải đi làm. Anh nói mở bệnh viện tư cho em, em cũng không chịu. Em cầm toàn bộ tiền của anh rồi mà em vẫn đi làm, đi trực suốt đêm. Có chuyện thì đang ngủ cũng thức dậy chạy đi. Em vất vả như vậy để làm gì?”

Bảo Vy bĩu môi, nhìn quét qua một lượt khắp bàn: “Để cho có ai đó dùng súng nói chuyện không được thì chạy đến van xin em cứu mạng.”

Một câu coi như trúng hết tất cả những người ngồi trên bàn. Quả thật ba người phụ nữ này ai cũng từng vì người đàn ông của mình mà đến van xin Bảo Vy.

“Ứng Túc à, có tiền thì hay lắm sao? Không có những người như em, anh còn có thể ngồi đây lên mặt sao?”

Bà Minh liền nói: “Đúng đó, đúng đó. Bảo Vy nói không sai.”

Ứng Túc mặt dù muốn Bảo Vy ở nhà hưởng phúc sinh con cho anh nhưng anh cũng đuối lý, phụ họa theo: “Cùng à, anh biết là em rất lợi hại. Mau ăn chè đi, ăn nữa không?”

Lúc đang ăn tự nhiên Bảo Vy liền thấy khó chịu, cô nhanh chóng rời khỏi bàn ăn đi vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Tinh Vân liền quan tâm chạy Theo hỏi: “Không phải lúc này ăn quá nhiều chứ? Trời lạnh như vậy, cậu còn ăn đá nữa.”

Ứng Túc đứng ngoài phòng vệ sinh đưa khăn giấy cho Bảo Vy, về mặt anh căng thẳng hỏi: “Bà xã, em không sao chứ?”

Tinh Vân nhìn tình cảnh này bất giác mơ hồ thấy quen quen, cô nhớ lại lúc cô vừa mang thai Tinh Nhật. Đoàn Nam Phong cũng như vậy, đứng cạnh đưa khăn giấy cho cô, lo lắng sốt ruột. Thời gian đó thật sự rất tốt, cứ yên ổn mà ở bên cạnh hẳn, cái gì cũng không biết, không lo không nghĩ. Mọi thứ thay đổi kể từ khi cô rời xa vòng tay hắn, tự mình tìm hiểu mọi chuyện, cũng tự mình lao vào bi ai.

Bảo Vy lắc đầu, giọng đều đều nói: “Không sao, chỉ là do mới mang thai nên như vậy. Triệu chứng bình thường ở sản phụ ba tháng đầu thôi.”

Tinh Vân tròn mắt há mồm vui mừng. Bảo Vy đúng là bác sĩ, lần đầu có thai mà cũng nói ra nhẹ nhàng như vậy, không kích động, không thái quá. Nhưng người đàn ông bên cạnh cô thì mừng sắp điên. Anh ôm lấy Bảo Vy xoay xoay mấy vòng: “Bảo Vy, em nói có thật không? Anh thực sự sắp làm cha sao? Vui quá đi mất!”

Đoàn Nam Phong lúc này cũng bước đến, vui vẻ nói: “Chúc mừng hai người!”. Anh vỗ vai Ứng Túc: “Cảm giác này tôi hiểu. Vui đến chấn động. Người phụ nữ mình yêu thương mang thai con của mình chính là hạnh phúc đến từng tế bào không sao nói nên lời.”

Tinh Vân nhìn qua anh nghĩ thầm: “Người phụ nữ mình yêu thương sao? Không phải trước đây cô mang thai cũng chỉ là giao dịch thôi sao? Hắn có thể có bao nhiêu vui mừng?”. Tinh Vân lại ngẩng ngơ nghĩ về lúc đó. Quả thật, lúc biết nàng mang thai toàn thân hắn như phát sáng. Từ trong ánh mắt nét cười không giấu được. Ngày nào cũng về nhà rất sớm hỏi thăm, chăm sóc, lo ăn cho nàng. Hẳn lúc đó đã thương nàng rồi sao?”

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88-1: Pháo hoa (I)

Thấy Tinh Vân ngỡ ngàng nghĩ ngợi, Đoàn Nam Phong liền cúi mặt lại gần sát nàng, ôn nhu nói: “Kết hôn xong, chúng ta lại có một đứa nữa.”

Câu nói của hắn kéo nàng về thực tại khiến mặt nàng đỏ bừng, nàng nhìn nhìn hắn, bĩu môi rồi lại cái điệu bộ ngoe nguẩy đáng yêu đó đi lên phòng khách. Đoàn Nam Phong nhìn theo dáng điệu đi như con mèo vẫy đuôi của nàng liền lấy tay che miệng tủm tỉm cười.

Đến gần nửa đêm chuẩn bị sang năm mới, mọi người liền khoác áo đi ra ngoài sân vườn rộng lớn trước dinh thự của nhà họ Cao. Ứng Túc từ trong chiếc xe hơi sang trọng đời mới mang ra một thùng lớn. Bên trong toàn là pháo hoa các loại.

Tinh Vân nhìn thấy thì phấn khích lắm cô kêu lên: “Nhiều quá đi, chúng ta bắn hết đêm cũng không hết được.”

Ứng Túc cười nói: “Chúng tôi đặc làm từ trước Giáng Sinh, loại này có nhiều màu sắc và hình dáng rất đẹp. Dự định lấy lòng bà xã nhưng nay đem ra chung vui với mọi người.”

Ông Minh cũng từ nhà kho đem ra một thùng pháo hoa mua từ trước Giáng Sinh. Ai nấy hết thấy đều vui vẻ tung hô. Mấy người đàn ông tìm bãi đất trống, cắm pháo hoa xuống rồi bắt đầu đốt. Từng đợt pháo hoa phụt lên bắn vào không trung. Màu sắc xanh đỏ, tím từ các hợp chất hóa học Natri, đồng, Stronti... hòa trộn tạo nên ánh sáng lung linh ảo diệu với hình dáng đẹp mắt. Pháo hoa liên tục được bắn lên bầu trời suốt hơn nửa tiếng đồng hồ. Ai nấy đều dõi mắt nhìn theo, tranh thủ chiêm ngưỡng vẻ đẹp của màn pháo hoa. Ông Minh nắm chặt tay vợ, ánh mắt mơ hồ nhớ về lần đầu tiên ngắm pháo hoa cùng bà từ cửa sổ căn hộ chung cư ông mua. Hai người lúc đó còn rất trẻ, nhìn thấy pháo hoa trong lòng đều dâng lên cảm xúc mong muốn hàng năm đều như vậy được cầm tay người mình yêu để ngắm pháo hoa.

Ứng Túc cũng giữ chặt tay Bảo Vy, hai người họ sắp có em bé vào năm nay cho nên trong lòng cũng rực rỡ bừng sáng như pháo hoa vậy.

Bốn người quan hệ phức tạp tùm lại một cụm. Lưu Uyển Linh ngẩng mặt nhìn pháo hoa, ánh sáng xanh đỏ phảng phất trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Rất lâu về trước, khi nàng vẫn còn là cô bé trung học, Đoàn Nam Phong cũng đã từng khiến nàng vui bằng cách đưa nàng ra bờ biển xem pháo hoa mà hắn chuẩn bị sẵn. Lúc đó nàng thật sự đã rất vui nhưng cũng chưa từng nghĩ trên đời khi mất đi lại là một cảm giác không nên lời như vậy. Nàng khẽ động dẩy ngón tay chạm vào bàn tay của Đoàn Nam Phong đang đứng bên cạnh, giữ lấy.

Đoàn Nam Phong tay phải đang nắm chặt tay Tinh Vân bỗng giật mình vì hành động này của Lưu Uyển Linh. Anh quay qua nhìn nàng, mơ hồ nhìn thấy cô bé ngày xưa bên bờ biển ngắm pháo hoa. Gương mặt, dáng người của nàng đều như vậy. Chỉ là cảm giác trong lòng đã không còn như xưa nữa.

Lâm Thiên Vũ lúc cao hứng cũng quay sang Tinh Vân say mê nhìn ngắm. Người phụ nữ này dù là góc độ nào anh nhìn cũng thấy đẹp. Anh nhẹ nói: “Tinh Vân, nhìn kia, hai cái hình trái tim đang lồng vào nhau.”

Tinh Vân đang say mê nhìn nhiều hình dáng pháo hoa đang bắn lên bầu trời cũng không thấy rõ đâu là trái tim lồng vào nhau. Theo hướng tay Lâm Thiên Vũ, cô quay sang liền thấy bàn tay của Lưu Uyển Linh và tay của Đoàn Nam Phong đang lồng vào nhau. Đoàn Nam Phong cũng đang nghiêng về phía cô ấy.

Tự nhiên có cục tức chặn lại hứng thú, cô liền dứt khoát rút tay ra khỏi tay của Đoàn Nam Phong tiến về phía trước gần chỗ ba mẹ mình. Lâm Thiên Vũ thấy vậy cũng đi theo sau cô. Anh đứng che nửa thân của Tinh Vân, gơ tay chỉ chỏ lên bầu trời. Tinh Vân cũng gật gù theo. Đoàn Nam Phong thấy vậy liền khó chịu rút tay khỏi tay Lưu Uyển Linh đi đến chỗ của nàng, mạnh mẽ vác nàng trên vai đi thẳng vào bên trong dinh thự, đi thẳng lên phòng ngủ của nàng trên tầng Một. Bàn tay anh bịt miệng nàng, vừa vận không cho nàng kêu lên cầu cứu. Hai tay nàng liên tục đánh vào lưng hắn nhưng người đàn ông này mình đồng da sắt không buông nàng ra.

Bước vào phòng ngủ, hắn liền đi thẳng ra ban công, mở cửa đặt nàng ngồi trên bệ ban công. Hai tay ôm chặt bụng nàng, đặt cằm lên vai nàng, mắt hướng về phía pháo hoa. Ở góc độ này đúng là nhìn pháo hoa rất gần và đẹp. Cảm giác như đưa tay có thể chạm được những điều kỳ diệu vậy đó.

Đoàn Nam Phong áp mặt vào tai nàng khẽ hỏi: “Ngắm pháo hoa với anh như vậy có thích không?”

Tinh Vân trong lòng cũng nguôi bớt khó chịu. Từng đợt pháo hoa cứ như phép màu cuốn trôi đi tất cả những chuyện không vui của nàng. Trời càng về đêm càng lạnh, hơi ẩm của hắn bao bọc lấy nàng khiến nàng thấy dễ chịu và thoải mái. Nàng khẽ gật đầu. Hắn thừa lúc nàng vui vẻ, quay mặt nàng lại, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng hồng ngon ngọt của nàng. Nụ hôn ban đầu như lá me bay, sau dần nồng nàn như rượu tình túy.

Nàng cũng không tránh né nụ hôn của hắn, điềm nhiên đón nhận người đàn ông tình cờ xuất hiện trong đời mình như một định mệnh.

Khi bắn xong đợt pháo hoa cuối cùng, mọi người đều hô vang: “Chúc mừng năm mới!” Thật lớn như xả hết tất cả năng lượng cũ ra đón lấy một nguồn năng lượng mới của đất trời.

“Chúc mừng năm mới em.” Đoàn Nam Phong bên tai nàng nói khẽ: “Chúc em mau chóng đổi sang họ Đoàn.”

Tinh Vân nghe xong câu trước cũng định lịch sự chúc lại hắn. Nhưng nghe đến câu sau thì nàng liền thu hồi lại ý định ban đầu, nhìn hắn không biết nên cười hay nên quạu. Hai chân nàng rướn ra chạm vào nền gạch trên ban công bước trở lại phòng.

Đêm đó, nàng mệt quá, đi tắm xong liền lăn ra giường ngủ quên trời đất. Hắn ở bên cạnh ôm nàng vào lòng, nhìn ngắm nàng một lúc cũng chìm vào giấc ngủ.

Lưu Uyển Linh và Lâm Thiên Vũ cũng được mẹ của Tinh Vân chuẩn bị phòng để nghỉ lại.

Bảo Vy và Ứng Túc vẫn thường xuyên qua nhà chơi cho nên ba mẹ Tinh Vân để sẵn phòng riêng cho họ. Đêm đó Ứng Túc vui vẻ và phấn khích vì chuyện mình sắp làm cha cho nên cũng không ngủ được. Anh cứ ôm Bảo Vy vào lòng lâu bầu xem nên đặt con tên gì? Có cần đổi sang nhà khác hay không? Nếu bà ngoại và ba mẹ hắn biết thì sẽ vui như thế nào?... Bảo Vy hoàn toàn không thèm trả lời những câu hỏi vớ vẩn của hắn, nhắm mắt an tâm ngủ say.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88-2: Pháo hoa (II)

Sáng hôm sau, Tinh Vân thức dậy, thấy bên cạnh giường trống không. Nàng đoán hắn đã đi xuống lầu ăn sáng cho nên cũng thức dậy rửa mặt thay quần áo rồi theo hướng hành lang đi xuống lầu.

Nhưng chưa đến được chỗ cầu thang lại chứng kiến ở chỗ ngồi nghỉ gần đó có tiếng người nói chuyện. Nàng chậm bước chân, nép vào một góc sau bức tượng ngọc bích hình con rồng ngắm mình châu của bà nội nàng.

“Nam Phong, lúc đó anh cứu em, có phải là anh còn tình cảm với em hay không?”. Giọng Lưu Uyển Linh không nhanh không chậm, có phần dò xét hỏi Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong hai chân bắt chéo, ngả lưng vào sofa hỏi lại: “Mới sáng sớm, em tìm anh là để hỏi những chuyện này sao?”

Lưu Uyển Linh ôm hy vọng rất lớn. Chuyện này cô đến đây là vì cô biết có Đoàn Nam Phong ở đây. Cô gật đầu, bắt đầu nói: “Nam Phong, em biết anh rất quan tâm em. Lúc trên tàu Nebula, anh thấy em bị người ta bắt nạt, anh liền ra tay giúp em giải vây. Lúc ở chùa Liên Hoa cũng vậy, anh bất chấp nguy hiểm lao vào cứu em. Em rất cảm động. Nam Phong, em đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Em vốn không hy vọng gì về chuyện quay lại với anh. Em cũng biết chúng ta đã ly hôn. Nhưng mà... sau chuyện đó, em biết mình không thể im lặng được nữa. Nam Phong, em yêu anh. Chúng ta quay lại có được không?”

Đoàn Nam Phong đêm qua ngủ muộn vẫn còn say ngủ. Anh lười biếng dựa vào sofa, không nhanh không chậm phun ra mấy chữ: “Không được.”

Không chờ Lưu Uyển Linh hỏi “tại sao”, anh liền giải thích: “Lúc đó, anh không thể thấy chết không cứu. Dù sao chúng ta cũng từng quen biết, từng là bạn bè của nhau. Anh quan tâm em, bảo vệ em như em gái, như bạn bè. Chỉ có như vậy thôi. Uyển Linh, em nên hiểu rõ lòng mình cũng như anh hiểu rõ anh không thể sống không có Tinh Vân.”

Lưu Uyển Linh nghe xong thất vọng lắm, trong giọng nói có chút ủy khuất. Cô hỏi lại: “Chị ta đối xử không tốt với anh, giữ hết tiền của anh khiến anh mất mặt mà anh vẫn chịu được sao? Nam Phong, anh thật sự thay đổi rồi.”

Đoàn Nam Phong không giải thích gì thêm, chuyện của anh và Tinh Vân chỉ có anh hiểu nhất. Thấy Đoàn Nam Phong không nói gì, Lưu Uyển Linh lại uất ức nói: “Nam Phong, nhìn vào mắt em. Em tin anh vẫn còn cảm giác với em. Chúng ta chưa từng trải qua chuyện nam nữ anh đã quyết định cưới chị ta. Như vậy là bất công, là không công bằng cho em.”

Tinh Vân đứng phía sau bức tượng nghe rõ mồn một. Em gái này có thể mạnh miệng nói ra những chuyện này sao. Cô lấy tay xoa trán vài cái, hít thở nghe tiếp.

Đoàn Nam Phong không muốn nghe Lưu Uyển Linh nheo nhéo, anh liền cắt ngang lời cô: “Uyển Linh, phụ nữ anh đừng vào không ít. Đừng thêm em nữa

với anh cũng không có ý nghĩa gì. Tại sao em cứ khẳng khẳng muốn làm khó mình. Cái công bằng như vậy anh không cho em được.”

“Nam Phong, em không tin, em không tin em thua kém chị ta. Chị ta chỉ là may mắn mà thôi. May mắn đoạt danh hiệu hoa khôi, may mắn gặp được anh, may mắn có ba mẹ giàu có. Bản thân chị ta không có gì hay ho hay hơn em cả. Em không phục.” Lư Uyên Linh sắc mặt càng lúc càng khó coi, cô vừa nói vừa gồng giọng. Giọng điệu bất mãn càng lúc càng rõ.

Đoàn Nam Phong thấy bên đầu ông ông, không muốn nói nhiều nữa liền đứng lên quay đi về phòng. Nhưng Lư Uyên Linh từ phía sau đã níu lấy tay anh, ngã vào vòng tay anh níu non: “Nam Phong, em biết anh vẫn còn quan tâm em. Khi đặt giữa ranh giới sống chết anh vẫn chọn em. Sao anh cứ phải lừa người dối mình?”.

“Nam Phong, em biết trong lòng anh chỉ xem chị ta là người thay thế em trong lúc trống vắng. Anh chỉ là cảm thấy không nỡ bỏ rơi chị ta. Đó chỉ là thương hại thôi. Em biết anh yêu em. Nếu không anh cũng không vì em tìm người để thuê. Cũng không trăm phương ngàn kế muốn em từ bỏ anh Thiên quay về bên anh. Nam Phong, em thực sự đã sai rồi. Tha thứ cho em được không? Từ giờ em sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với anh. Một lòng một dạ ở bên anh.”

“Lời như vậy, nghe qua cũng thật xúc động. Đàn ông nào không mềm lòng đây?” Tinh Vân nghĩ thầm nhưng cũng không phản ứng gì, chỉ tiếp tục theo dõi tình hình.

Đoàn Nam Phong kéo tay Lư Uyên Linh ra khỏi người mình, cương quyết đứng lên đi về phía đối diện của sofa. Lư Uyên Linh quay gương mặt ướt mềm lợ về không cam tâm nhìn anh. Đoàn Nam Phong cảm thấy rất lười giải thích với cô. Lúc ở chùa Liên Hoa anh đứng ra không nên nhiều chuyện tự chuốc lấy rắc rối.

“Uyên Linh, em từ Lâm Thanh nghe không ít chuyện về anh nhỉ? Cái nhìn của bất kỳ ai trong mối quan hệ của anh với Tinh Vân đều không quan trọng. Anh không muốn nghe bất kỳ ai dị nghị về chuyện của anh và cô ấy. Càng không muốn cô ấy bị đem ra so sánh với ai. Trong mắt của anh, Tinh Vân là duy nhất.”

Lời Đoàn Nam Phong nhẹ nhàng nhưng có sức tổn thương nhất định đối với Lư Uyên Linh. Nếu như những lần trước anh còn nhẹ nhàng tránh tổn thương cho cô thì lần này quả thực là “không chút hy vọng”.

Lư Uyên Linh dờ dẫm, chán chường bước đi về phòng. Lúc đi ngang qua mặt của Đoàn Nam Phong, cô nhẹ hỏi: “Anh yêu Tinh Vân, vậy còn Băng Thanh thì là như thế nào?”

Đoàn Nam Phong nhắm mắt lại coi như không nghe thấy cũng không trả lời.

Lư Uyên Linh khẽ nhếch môi cười tự giễu: “Đoàn Nam Phong, anh cũng xứng đáng nói tiếng yêu sao? Ngày đó, anh một mặt bao nuôi Băng Thanh, một mặt theo đuổi tôi. Quay mặt đi lại là nói yêu Tinh Vân. Anh rốt cục là người như thế nào?”

Đoàn Nam Phong thấy Lư Uyên Linh gay gắt hỏi, anh cũng không muốn tránh né. Chỉ đơn giản nói ra mấy chữ: “Tất cả đều đã qua rồi. Tại sao em cứ thích bới móc quá khứ như vậy?”

Lư Uyên Linh cười lớn: “Quá khứ hay sao? Quá khứ này của anh phải trả giá bằng sinh mệnh của người khác. Sao anh không một dao giết chết luôn cả tôi để cho tôi không quấy rầy tâm hồn của anh?”

Đoàn Nam Phong nhú mày, nghi vấn nhìn Lư Uyên Linh: “Cái chết của Băng Thanh, em từ đâu mà biết được?”

Lư Uyên Linh gương mặt tái xanh giống như đã để lộ ra điều gì. Liền chối đây đẩy: “Chuyện đó ai mà không biết. Em nghe mẹ em nói.”

Đoàn Nam Phong như ngửi ra được gì đó liền không nói nữa. Lư Uyên Linh vội vàng phân bua: “Em và cô ấy không có quan hệ gì. Em chỉ không hiểu tại sao anh cứ giữ cô ấy mãi không diệt trừ. Có phải vì anh yêu thích cô ta không?”

Đoàn Nam Phong thờ dài ngồi xuống ghế sofa nhìn ra ngoài cửa sổ. Khoảng rừng trúc xanh mát hiện ra trong mắt anh dễ chịu mà khoan khoái, giọng anh cũng từ từ cất lên: “Trước nay anh qua lại với phụ nữ chưa bao giờ dây dưa. Băng Thanh là người duy nhất anh bao nuôi. Không thể nói là không có yêu thích. Chỉ là không nghiêm túc như với em. Trước khi quyết định kết hôn, anh đã dọn sạch chương ngại vật. Tại sao em nhất định phải đuổi cùng giết tận?”

Lư Uyên Linh bị vu oan thì tức lắm: “Em không có. Em không có giết cô ta. Cô ta nhiều lần đến gặp em nói không tranh giành danh phận với em, chỉ mong làm tình nhân bên ngoài của anh. Em không đồng ý cho nên cô ta rất tức giận mắng mỏ em. Nhưng em không vì vậy mà giết cô ta. Những điều cô ta nói chỉ khiến em xa cách với anh mà thôi. Chưa đến mức giết người. Anh phải tin em đó.”

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: “Không quan trọng, cảnh sát đã nói là tự sát thì anh cứ tin như vậy. Cũng không muốn truy cứu thêm. Nhưng anh nói cho em biết, Tinh Vân không phải Băng Thanh. Nếu như em ở sau lưng anh làm ra chuyện gì với cô ấy, dù rất nhỏ anh cũng sẽ không bỏ qua.”

Lư Uyên Linh tức giận hỏi lại: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Đoàn Nam Phong trừng mắt nhìn Lư Uyên Linh. Đôi mắt nâu đẹp để phút chốc lạnh như băng khiến người đối diện sợ hãi: “Năm đó người ăn cắp tài liệu của anh là Băng Thanh sao?”. Đoàn Nam Phong khẽ lắc đầu: “Cô ấy sống cùng anh lâu như vậy, không yêu thì cũng là ít nhiều hiểu được. Cô ấy hư vinh, thích tự do, phóng cuồng, bất quy tắc nhưng tuyệt đối là mê anh. Cô ấy sẽ không làm chuyện đưa anh vào chỗ chết.”

Lưu Uyên Linh gương mặt trắng bệch.

“Lưu Uyên Linh, anh nói cho em biết, cái mạng này của em, anh lượm về là vì còn dùng tới. Em đừng vọng tưởng đó là vì yêu mà anh cứu em.”

“Đoàn Nam Phong, anh ngã bài rồi sao?”. Lưu Uyên Linh tức giận kêu lên.

Đoàn Nam Phong bình thần nhìn cô. Gương mặt điển trai mang vẻ lạnh lùng và nguy hiểm: “Em tốt nhất an phận một chút, sống cho tốt. Đừng năm ngày ba bữa lại đến chọc giận Tinh Vân. Hôm qua em cũng thấy rồi đó. Tinh Vân không phải người em có thể đụng vào.”

Lưu Uyên Linh nghe xong thì tức giận quay đi. Cô biết Đoàn Nam Phong không phải người nhu nhược hay mềm yếu. Nếu cô còn nản nã, sợ rằng chuyện xưa tích cũ một lần sẽ bị anh đem ra tính sổ. Đến lúc đó thì... Nghĩ thôi cô cũng không dám nghĩ tới.

Tinh Vân đứng phía sau bức tượng nghe xong cũng lạnh người. Người đàn ông này luôn dịu dàng ôn nhu với cô, nhưng không ngờ anh vẫn còn một bộ mặt dọa người đáng sợ như vậy.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89-1: Gặp mẹ chồng (I)

Tinh Vân đỡ dẫn bước về phòng. Người chồng tương lai của cô, cô thật sự không biết gì về anh. Cuộc sống của anh có bao nhiêu nguy hiểm, có bao nhiêu toan tính, có bao nhiêu bí mật? Cô hoàn toàn không hiểu hết được. Mỗi lần có chuyện, cô lại vô tình nhặt lấy một chút chuyện về anh. Điều duy nhất mà cô biết là Đoàn Nam Phong thực sự là người đàn ông không đơn giản.

Đoàn Nam Phong sau đó cũng quay lại phòng. Anh lên giường, nằm ôm cô vào lòng. Hai tay người đàn ông chạm vào cơ thể cứng đờ của cô. Biết có chuyện gì đó, anh liền hỏi: “Bé con, em ngủ không ngon sao?”

Giọng anh nhỏ nhẹ và yêu thương rót vào tai cô. Tinh Vân mở mắt ra, đôi mắt đẹp mơ hồ xa xăm, khẽ lắc đầu. Đoàn Nam Phong thấy cô mệt cho nên không hỏi thêm gì nữa. Chỉ nhẹ hôn lên đôi má non mềm của cô. Từng nụ hôn nhỏ, trải khắp khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh thò thè vào tai cô: “Tinh Vân, sang năm mới rồi, anh cũng sắp bước sang tuổi ba mươi. Anh biết em mới nhận lại gia đình nên không muốn nhanh như vậy đã kết hôn. Nhưng mà... một ngày chưa ký giấy với em, tim anh như bị treo ngược.”

Tinh Vân không nói gì, nghĩ đến việc kết hôn tự nhiên cô có chút hoang mang. Cô không tự tin có thể hạnh phúc bên cạnh người đàn ông nguy hiểm như anh.

“Tinh Vân, hai chúng ta quen nhau không phải ngày một ngày hai. Hai gia đình cũng vốn là có hôn ước. Em còn ngại chuyện gì nữa sao?”

Tinh Vân từ trong chăn khẽ hỏi, giọng cô nhỏ như mèo kêu: “Nam Phong, anh yêu tôi không?”

Đoàn Nam Phong vòng tay ôm chặt nàng vào lòng để mặt nàng áp sát tim hắn. Hắn tham luyến hít lấy hương thơm trên tóc nàng, vui sướng nói: “Có, anh yêu em. Chưa bao giờ yêu ai nhiều như vậy.”

Tinh Vân nghe được nhịp tim hắn đập rộn. Nàng biết hắn không có gạt nàng. Tối hôm qua, nàng nằm ngủ lại mơ màng nhìn thấy cảnh hắn nửa đêm đáp trực thăng mang mật tặc đến cho nàng. Trong mắt hắn có bao nhiêu là tình ý. Tình cảm này không thể giả. Nhưng mà...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt điển trai của hắn, tay nàng khẽ vuốt má hắn: “Nếu anh yêu em, tại sao không nói cho em biết những chuyện em muốn biết? Tại sao anh có nhiều bí mật như vậy?”

Đoàn Nam Phong nghe xong, đôi mắt anh liền trở nên nghiêm trọng, anh lơ mơ đoán được Tinh Vân đã nghe được cuộc nói chuyện của anh và Lưu

Uyển Linh. Ngay sau đó, đôi mắt hắn lại thâm trầm, ám áp nhìn nàng. Tay hắn khẽ vuốt tóc nàng, môi áp xuống hôn lên khuôn trán xinh đẹp của nàng: “Tĩnh Vân, em có yêu anh không?”

Tĩnh Vân khẽ gật đầu. Trong lòng nàng trước nay chưa từng thay đổi. Nàng đối với hán vẫn là như thuở ban đầu.

Trong đáy mắt Đoàn Nam Phong ánh lên niềm hạnh phúc. Anh biết rõ tình cảm của nàng đối với mình nhưng vẫn không giấu được hạnh phúc khi thấy sự xác nhận của nàng. Anh cúi mặt gần sát nàng, chân thành nói: “Tĩnh Vân, em chỉ cần tin rằng anh thật lòng yêu em. Thật lòng muốn chăm sóc và bảo vệ em cả đời là được.”

Trong mắt nàng lúc này đã bắt đầu ảm đạm. Nàng thừa nhận nàng luôn mềm lòng trước người đàn ông này. Trước giờ nàng luôn vô điều kiện mà tin tưởng hắn. Chỉ là xảy ra quá nhiều việc khiến nàng hoài nghi chính mình. Nhưng hôm nay hắn đã nói như vậy, nàng không có lý do để không tin tưởng hắn. Nàng chỉ mong muốn một cuộc sống an ổn bên cạnh người mình yêu thương. Tĩnh Vân bất giác đưa tay luôn vào trong áo hắn. Nàng cảm nhận rõ mồn một những vết sẹo để lại trước đây trên người hắn đều là vì che chở cho nàng. Tự trong đáy lòng nàng tràn lên cảm giác yêu thương cùng lo sợ.

“Nam Phong đừng lại đi được không?”. Tĩnh Vân khó nhọc nhìn hắn nói.

Đoàn Nam Phong nhún mày: “Ý em là gì?”. Hắn lo lắng nàng lại từ hôn cho nên hắn càng ôm chặt nàng như sợ mất: “Tĩnh Vân, em có thể trừng phạt anh nhưng xin em, đừng bắt anh phải xa em.”

Nàng thấy hắn khẩn trương như một đứa trẻ thì liền giải thích: “Em không có nói chúng ta đừng lại. Em chỉ muốn anh đừng lại chuyện trong hắc đạo đi. Em lo anh sẽ gặp nguy hiểm. Chúng ta cũng không phải là thiếu tiền để chi tiêu. Em có thể tiết kiệm. Em..”.

Đoàn Nam Phong thở phào nhẹ nhõm hôn lên môi nàng, ngăn không cho nàng nói những lời như là hắn sắp phá sản đến nơi. Sau một nụ hôn sâu, hắn lưu luyến rời môi nàng: “Tĩnh Vân, ngày nào anh còn sống, anh nhất định sẽ cho mẹ con em cuộc sống sung sướng nhất. Không để em phải chịu bất kỳ uất ức nào cả. Chuyện trong hắc đạo, không phải nói buông tay là buông tay được. Ba năm trước anh từng nghĩ đến chuyện này nhưng sau khi em bị bọn người Rio bắt đi thì anh đã không nghĩ đến chuyện rút tay ra nữa. Ngược lại càng phải làm lớn và mạnh hơn. Chỉ có như vậy thì em và con mới có thể an toàn được.”

“Nhưng mà...” Tĩnh Vân cắt lời hắn, trong mắt nàng lo sợ ngập tràn: “Em sợ, Nam Phong, em thật sợ anh gặp nguy hiểm. Nếu có chuyện gì, em sẽ sống như thế nào?”

Đoàn Nam Phong nghe lời nàng nói, cảm thấy trái tim ấm áp. Cô gái nhỏ này lúc nàng cũng như vậy, luôn khiến hắn hạnh phúc không thôi. Hắn hạnh phúc ôm lấy nàng: “Không cần sợ. Anh sẽ không sao. Anh hứa với em, anh nhất định sẽ cùng em đi đến cuối cuộc đời. Nhất định như vậy.”

Nói xong hắn đưa ngón tay út ra ngoéo lấy ngón tay út của nàng. Nàng ngẩng lên, gương mặt tươi sáng nhìn hắn. Nàng biết hắn rất tài giỏi, hắn sẽ có cách bảo vệ mình. Nàng cũng rất tin tưởng hắn. Nhưng mà khi trái tim đặt trên người của người đàn ông thích làm chuyện nguy hiểm thì làm sao có thể thôi không bắt an.

Vài ngày sau, mọi thứ cũng trở lại nếp sống cũ. Ông bà ngoại cùng với bà nội nàng cũng quay lại Los Angeles. Thừa Hiền cuối cùng cũng đã ly hôn với Yên Di trước thời hạn ba năm của bà nội định ra. Anh Khiêm của nàng nghe nói cũng hay bay sang Cartagena thăm Yên Di nhưng xem ra công cuộc rước nàng về nhà cũng không dễ dàng gì.

Cuối cùng Tĩnh Vân cũng không hủy hôn mặc dù ba mẹ nàng có rất nhiều lo ngại về Đoàn Nam Phong nhưng nàng không lay chuyển. Nàng cam tâm tình nguyện vì người đàn ông này mà trầm luân trong cuộc đời.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89-2: Gặp mẹ chồng (II)

Cuối cùng Tinh Vân cũng không hủy hôn mặc dù ba mẹ nàng có rất nhiều lo ngại về Đoàn Nam Phong nhưng nàng không lay chuyển. Nàng cam tâm tình nguyện vì người đàn ông này mà trầm luân trong cuộc đời.

“Lâm Thiên Vũ, em sẽ kết hôn với Nam Phong. Lúc ở trong lăng mộ của hoàng hậu vua Pakal, em đã từng mong Nam Phong có thể tìm thấy được tình cảm thuộc về mình. Nhưng em lại không biết rằng, em lúc đó đã là người nắm giữ trái tim của anh ấy.”

Lâm Thiên Vũ bên kia đầu dây điện thoại khấp hờ mắt. Anh nói rất nhẹ, cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình: “Em gái nhỏ, chỉ cần em được vui vẻ. Anh sẽ luôn ủng hộ em.”

“Thiên Vũ, cảm ơn anh. Năm đó, gặp được anh là trải nghiệm và là may mắn lớn nhất đời này của em. Mãi mãi là bạn tốt của nhau, được không?”

Lâm Thiên Vũ miễn cưỡng kéo lên một nụ cười: “Mãi mãi là bạn tốt.”

Sau khi cúp máy, anh quay lưng về bức tường kính phía sau lưng. Cả thành phố New York như nằm dưới chân anh, cảm giác đứng ở trên cao luôn là như vậy, xa xăm và cô độc.

“Tinh Vân, em nhất định phải thật hạnh phúc. Tình cảm này trước sau chỉ một mình anh nắm giữ. Cũng đến lúc đặt xuống để tất cả được tốt đẹp.”

Lúc này, Lâm Thiên Vũ cũng không biết định mệnh của đời anh đã chờ anh từ rất lâu rất lâu ở một nơi rất xa rất xa. Xa đến nỗi dù đứng trên cao phóng tầm mắt khắp bốn phía vẫn không sao thấy được.

Một tuần trước ngày cưới, bà Catherine mẹ của Đoàn Nam Phong đến văn phòng của Tinh Vân tìm cô. Cửa phòng làm việc mở ra, trợ lý của bà đẩy bà vào phòng cô. Tinh Vân nhìn thấy bà liền kéo cặp kính xuống, đứng lên tiến lại gần, lễ phép chào bà.

Bà Catherine được diu qua ngồi trên sofa. Tinh Vân biết sức khỏe của bà không được tốt nhưng từ trong đôi mắt bà, cô nhìn thấy niềm hạnh phúc dâng trào. Sau khi trợ lý của Tinh Vân mang nước vào thì mọi người đều được cho ra ngoài.

Bà Catherine yêu thương cầm tay Tinh Vân: “Ta chờ mãi cũng có thể chờ đến lúc con chịu gả vào nhà họ Đoàn. Con dâu à, con không biết người làm mẹ như ta vui sướng đến mức nào đâu.”

Tinh Vân mỉm cười, lễ phép nói: “Mẹ à, con hiểu.”

Bà Catherine gật đầu: “Con và Nam Phong là duyên phận được Thượng đế an bày. Năm đó khi Nam Phong một mực cưới Lưu Uyển Linh ta đã khóc suốt một tháng. Bệnh tình càng lúc càng nghiêm trọng. Thân thể cũng suy yếu như thế này.”

Bà Catherine nói đến đây liền thở dài: “Cũng may, Thượng đế còn nghe lời khẩn nguyện của ta, cuối cùng cũng ban cho con trai ta một người vợ tốt.”

Tinh Vân nghe xong không hiểu vì sao bà Catherine lại không thích Lưu Uyển Linh đến vậy. Lại còn một mực ngăn cản bọn họ cưới nhau. Như hiểu được thắc mắc của Tinh Vân, bà Catherine nói tiếp: “Ta không phải không thích con bé đó chỉ là ta thấy nó không nguyện ý ở bên cạnh con trai ta. Cho nên ta không hài lòng. Cho đến khi ta nghe bọn người ở Nam Uyển nói con ta đang sống cùng một cô gái ta đã muốn đến gặp con nhưng con trai ta nói tinh thần con đang không tốt do mang thai, bảo ta đợi con sinh em bé ra sẽ mang con về nhà. Lúc Tinh Nhật vừa sinh ra, thì con lại bị bắt cóc. Nam Phong giao thẳng bé cho ta chăm sóc rồi nó cũng bị trọng thương. Tai nạn cứ thế dồn dập đến khiến ta không sao gặp được con.”

Tinh Vân mỉm cười, thì ra bà Catherine từ sớm đã biết đến sự tồn tại của nàng.

“Lúc sống cùng con, đôi lúc Nam Phong cũng ghé về nhà thăm ta. Nhìn trong mắt nó, ta biết được nó đang hạnh phúc. Ta và bà nội nó cũng nhìn ra được là nó đang yêu, mặc dù thằng bé này cứ cố che giấu. Nhưng con nghĩ xem, có ai đang yêu mà giấu được không? Ta lúc đó đã rất nôn nóng thấy mặt con. Nhưng mà chưa kịp gặp thì lại nghe Nam Phong nói con và nó đã chia tay. Con sẽ không quay lại nữa. Ta đã ôm thằng cháu trai mà khóc. Thương cho đứa nhỏ vừa trào đời phải xa mẹ. Nhưng may thay, Tinh Vân à. Con lại lần nữa xuất hiện trong cuộc đời của con trai ta. Nhìn thấy con chịu lấy Nam Phong, ta có chết cũng nhắm mắt.”

Tinh Vân sắc mặt căng thẳng nói: “Mẹ, mẹ đừng nói vậy. Người còn khỏe, sao lại nói ra những lời này.”

Bà Catherine lắc đầu: “Bệnh của ta, ta là người hiểu nhất. Không nói giấu gì con. Ta và ba của Nam Phong đến với nhau theo sự sắp đặt của gia đình. Ông ấy lấy ta nhưng không thương ta chứ đừng nói đến yêu. Nhưng ta yêu ông ấy. Kiếp này cũng chỉ yêu ông ấy. Nhiều khi ta nghĩ ta không cần gì cả, chỉ cần hai anh em Nam Phong và Nam Phương khôn lớn trưởng thành là được. Nhưng mà có những cục tức không sao nuốt xuống được. Con dâu à, cảm giác nhìn thấy chồng mình lên giường với người phụ nữ khác không hề dễ chịu chút nào.”

Nói đến đây đôi mắt bà Catherine đỏ hoe. Tinh Vân nhìn thấy cũng xót xa. Bà lấy khăn giấy chấm nước mắt, nghẹn ngào nói: “Ta không phải một lần mà là nhiều lần nhìn thấy như vậy. Nam Phong lúc đó rất đáng thương. Mới có bảy, tám tuổi đã tận mắt chứng kiến những cảnh đó. Chính nó là người an ủi ta. Nó nói nó sẽ là người đàn ông mạnh mẽ và quyền lực để đòi lại công bằng và bảo vệ ta.”

Tinh Vân nghe đến đây bàn tay bất giác nắm chặt. Cô không hiểu đứa bé nhỏ nhìn thấy cảnh ba mình phản bội mẹ mình thì sẽ có cảm giác gì. Có lẽ là rất đau. Đau đến mức ăn sâu vào tiềm thức của hần, khiến hần luôn coi phụ nữ là công cụ giải khuây. Nghĩ đến đây, Tinh Vân không khỏi xót xa cho hần. Tim cô cũng rất đau.

Có lẽ vì hiểu được cảm giác này mà trước đây khi Tinh Vân nhìn thấy hần và Tracy trên giường, hần đã không ngần ngại dùng cách cực đoan là diệt trừ Tracy để bảo vệ cảm giác của nàng. Người đàn ông này, yêu nàng cũng đã đến mức chuyện gì cũng dám làm.

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89-3: Gặp mẹ chồng (III)

“Con dâu à, ta biết những tin đồn về lối sống của Nam Phong khiến nhà thông gia không an tâm. Nhưng con vẫn nhất mực lấy nó khiến ta rất cảm động. Ta biết con đối với nó là thật lòng. Ta kiếp này không mong gì hơn nữa.”

Bà Catherine thờ dài nhớ lại những chuyện đã qua: “Con và Nam Phong sắp cưới nhau, ta cũng không ngần ngại nói hết với con về đứa con này của ta. Có lẽ từ nhỏ ta để nó chứng kiến ba nó qua lại với những người phụ nữ khác nhau cho nên nó đâm ra chán ghét phụ nữ. Ta không thấy nó như mấy đứa con nhà giàu khác bao nuôi phụ nữ cho đến khi ba nó qua lại với cô ả diễn viên Băng Thanh thì lúc đó nó mới ra tay bao nuôi cô ta. Công khai tranh cướp Đoàn Thị và phụ nữ từ tay ba nó.”

Tinh Vân nghe xong hai mắt tròn tròn, cô không ngờ còn có chuyện hoang đường như vậy. Hai cha con và một người tình nhân. Tự nhiên cô thấy lạnh sống lưng, rồi lại cảm thấy bản thân may mắn vì ba cô một lòng yêu thương mẹ cô như vậy.

Nói xong những lời này, bà Catherine nhắm mắt lại, cổ không để bản thân quá đau. Tinh Vân cảm nhận được đó là một cảm giác nuốt nước mắt vào lòng. Trước đây có rất nhiều người nói với cô, đã là người phụ nữ của Đoàn Nam Phong thì phải khoan dung. Cô không sao hiểu được chuyện này cho đến khi gặp bà. Mẹ chồng tương lai của cô phải khoan dung đến mức nào đây? Cô biết chắc cô không làm được như vậy. Cô yêu hấn, cô nhất định muốn hấn chỉ được có một mình cô.

Nghỉ một chút bà Catherine lại nói tiếp: “Con dâu à, Nam Phong lúc đó không hề yêu thích gì Băng Thanh cả. Nó vì ta mà ra mặt hạ bệ ba nó cho nên đã bao nuôi cô ta, công bố om sòm chuyện này lên. Cũng vì như vậy mà khiến cho con bé Lưu Uyên Linh kia và ba con không vui. Cũng làm ảnh hưởng đến tình cảm mà nó vun đắp với con bé kia. Ta biết nó đau khổ nhưng vì người mẹ này nó quyết đấu một mất một còn với ba nó. Cuối cùng cũng khiến con bé kia bỏ nó.”

Những tiếng nói lẫn tiếng ho của bà càng khiến Tinh Vân bất an: “Mẹ à, người uống chút nước đi.”

Bà Catherine khẽ gạt đầu, đón ly nước từ tay cô nhấp một ngụm: “Nam Phong từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình không hạnh phúc. Tuy bà nội của Nam Phong luôn đứng về phía ta nhưng cảm giác trống vắng trong lòng không sao bù đắp được. Nam Phong hiểu được điều này cho nên nó đã cố gắng rất nhiều. Nó muốn được ba nó và hội đồng quản trị thừa nhận năng lực của nó cho nên đã bỏ ra không ít công sức. Nó nói với ta nó không muốn một ngày nào đó ba nó mang con riêng trở về giành lấy Đoàn Thị. Nó nói không muốn ta bao năm ả nhĩ vô ích. Nó còn nói phải trở thành người mạnh nhất để bảo vệ ta và chăm sóc cho Nam Phong. Cho nên, nó đã nhúng tay vào Hắc đạo. Những ngày đầu giành lấy địa bàn, ta nhìn nó bị thương quay trở về mà lòng đau như dao cắt. Sau đó, nó vì không muốn ta buồn mỗi khi nhìn nó thương tích đầy mình mà đã dọn ra riêng.”

Từng lời bà Catherine nói tuy nhẹ nhàng nhưng Tinh Vân có thể hình dung ra được hấn đã trải qua rất nhiều khổ sở. Lần đầu tiên bắt gặp hấn máu me đầy người đến nhà nàng đã khiến nàng sợ xanh mặt. Nhưng hấn thì không mấy may kêu than hay nhủu mảy. Tất cả giống như là trong dự liệu của hấn, buộc hấn phải chấp nhận.

Tinh Vân thất thần nghe từng chuyện từng chuyện của Đoàn Nam Phong. Cô đã từng không tin hấn, đã từng thấy hấn chuyện gì cũng không chịu nói với cô. Bây giờ, khi nghe mẹ hấn nói ra những điều này, cô mới hiểu để đối mặt chia sẻ những chuyện này, quả là không dễ.

“Thằng bé này, nó vốn rất cô đơn. Có đau khổ, có khó khăn cũng tự mình gánh vác. Cho nên, con dâu à, ta mong con mang đến hạnh phúc cho nó. Đừng khiến nó nửa đời sau tiếp tục sống trong giá lạnh, có được không?”. Bà Catherine nắm chặt tay Tinh Vân, nói như cầu khẩn.

Tinh Vân có cảm giác khóe mắt cay cay trước lời van nài chân thành của bà Catherine. Cô cầm tay bà, liên tục gạt đầu: “Con hứa, con sẽ tận lực. Dốc hết sức mình ủng hộ sự nghiệp của anh ấy. Yêu thương và chăm sóc anh ấy cả đời.”

Bà Catherine mỉm cười nói: “Con dâu à, ta không nhìn nhầm con. Con không chỉ xinh đẹp, thông minh, giàu có, lương thiện mà còn yêu con trai ta sâu sắc. Ta coi như cũng được Thượng đế giúp đỡ.”

Nói xong bà từ giỏ xách để ở bên cạnh, lấy ra một tập hồ sơ đưa đến trước mặt Tinh Vân: “Con dâu à, đây là toàn bộ tài sản của ta. Dinh thự, cung điện, lâu đài và nhà cửa của ta ở Anh quốc ta đều đã sang tên hết cho con. Ta biết với con mà nói có thêm những thứ này cũng không là gì nhưng đây đều là của gia tộc ta để lại cho ta. Ta trao nó hết cho con để con có thời gian thì đến coi sóc nó. Cứ coi như đây là một phần trách nhiệm đối với tổ tiên.”

Nói đoạn, bà Catherine lại lật giỏ những trang giấy phía sau rút ra một tờ giấy đưa cho Tinh Vân: “Còn đây là cổ phiếu của công ty nhà ta. Nó là phần tài sản của riêng ta. Ta cũng đã sang hết cho tên con.”

Tinh Vân lắc đầu nói: “Mẹ à, người đừng làm như vậy. Những thứ này nên thuộc về Nam Phong và Nam Phương.”

Bà Catherine cười gật đầu, bàn tay bà vỗ nhẹ lên tay Tinh Vân: “Có, có, ta có chuẩn bị ít trang sức cho Nam Phương. Nhưng ta không biết ta có đợi được đến ngày nó gả đi hay không? Cho nên nhân lúc ta còn sống, tất cả ta cho con hết. Nếu con có thương em, hãy thay ta chăm sóc cho nó. Như vậy coi như ta đã mãn nguyện.”

Tinh Vân ngần ngại nhìn bà Catherine. Bà Catherine liền nói: “Ta biết một ít tài sản này không là gì so với tài sản con đang có, nhưng đây là tấm lòng của ta. Ta chỉ mong con và con trai ta được sống hạnh phúc.”

Tinh Vân vội lắc đầu: “Không phải, con không có ý đó. Con chỉ đang nghĩ không biết làm sao để nhận nổi nhiều tài sản như vậy.”

Bà Catherine cười nói: “Con cứ nhận đi. Con người ta khi không còn thì có nhiều tài sản cũng không để làm gì. Ta chỉ tin tưởng con, cho nên coi như thay ta giữ nó. Được không con?”

Trước lời nói chân thành khẩn thiết của bà Catherine, Tinh Vân chỉ còn có thể cúi đầu nhận lấy. Cô tự hứa sẽ bảo quản tài sản của mẹ chồng thật tốt để sau này làm của hồi môn cho Nam Phương.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90-1: Tiệc độc thân(I)

Ngày cưới của cô và Đoàn Nam Phong chỉ còn đếm ngược từng ngày. Không khí chuẩn bị từ hai gia đình cũng vô cùng náo nhiệt. Bà nội của Đoàn Nam Phong vốn rất ưng ý người cháu dâu này cho nên có thể xa hoa bao nhiêu bà liền xa hoa bấy nhiêu. Dường như là mua hết tất cả hoa hồng tươi đỏ thắm của cả nước Mi đem về phủ kín hết vườn. Biệt thự nhà họ Đoàn như thay áo mới. Tất tần tật mọi thứ đều được trang hoàng lộng lẫy. Một chút sơ suất cũng không để xảy ra. Không khí trong nhà cũng vui vẻ vạn phần.

Ông ngoại của Tinh Vân và bà nội của Tinh Vân cũng không hề kém cạnh. Hai người họ suốt ngày tranh nhau chuyện nên để Tinh Vân từ đâu xuất giá. Ông ngoại Tinh Vân một mực muốn cô từ biệt thự chính của nhà họ Hoàng ở Chicago đi ra. Nhưng bà nội Tinh Vân không chịu, bà nói Tinh Vân là cháu độc nhất của nhà họ Cao cho nên phải đi từ dinh thự của nhà họ Cao. Còn phần biệt thự ở Chicago hãy chờ Gia Khiêm và Thừa Hiên đón dâu đi. Sau cùng, bà Nhã Miên phải ra mặt khuyên ông ngoại Tinh Vân nên buông tay nhịn chị dâu của bà.

Ông ngoại Tinh Vân trước nay tính tình cổ chấp, nếu không vì người vợ ông yêu thương cung chiều hết mực này thì ông đã quyết liệt đến cùng rồi. Tinh Vân và Đoàn Nam Phong nhìn hai người lớn tranh cãi thì chỉ có thể phì cười. Con người khi vượt qua độ tuổi trưởng thành chính chắn thì tự nhiên lại như trẻ nhỏ. Thích hơn thua và tranh chấp như vậy.

Dinh thự nhà họ Cao mấy ngày nay náo nức không gì bằng. Vì bà Phi Phụng, bà nội Tinh Vân là người Việt gốc Hoa cho nên đặc biệt yêu màu đỏ như hầu hết người Á Đông khác. Từ cổng vào đến cửa chính dinh thự lại xe cũng rất hơn năm phút mà toàn bộ đều được trải thảm đỏ sang trọng và treo đèn lồng đỏ. Chỉ trong phút chốc cả khu vườn như hoan hỉ vui cùng niềm vui của gia chủ. Bà muốn đoàn rước dâu cháu gái của mình phải đi bộ qua

vườn hoa quý của bà, không cho họ lái xe vào. Chú rể phải nhẫn nại đi bộ đoạn đường dài để rước cô dâu. Đoàn Nam Phong nghe qua không hiểu triết lý của bà là gì nhưng chỉ cần có thể đón dâu, anh sẵn lòng làm theo ý bà.

Lúc đi thử áo cưới là lúc vui nhất của hai người. Nhà thiết kế lễ phục hàng đầu Thế Giới Amanda cũng bay từ New York sang tận mắt xem đôi trai tài gái sắc trong truyền thuyết mặc trang phục do mình thiết kế.

Bà kéo cặp kính lên, nhìn kỹ từng chi tiết trên áo cưới trước khi cho Tinh Vân thử. Chiếc áo cưới đơn giản kết hợp nét truyền thống và hiện đại, vừa kín đáo vừa duyên dáng hợp với mong muốn và sở thích của Tinh Vân cho nên khi vừa nhìn thấy cô đã rất thích.

Đoàn Nam Phong nhìn thấy trong mắt cô dâng lên sự thích thú thì liền đến gần nàng, âu yếm nói: “Em vào thử xem có vừa không?”

Tinh Vân cười rất tươi quay sang nhìn người đàn ông “chuyên làm chuyện xấu” của nàng, nũng nịu: “Cảm ơn anh, Nam Phong. Không có anh nhà thiết kế Amanda cũng không chịu nể mặt tự may trang phục cho em.”

Đoàn Nam Phong lấy tay gõ nhẹ lên trán nàng, trong mắt là bao nhiêu nhu tình: “Em lại quên rồi, đã nói giữa hai chúng ta không cần nói mấy lời khách sáo mà.”

Tinh Vân liền nhớ đến khoảng thời gian hai người mới sống cùng nhau. Hẳn vì nàng làm không biết bao nhiêu chuyện nhưng tuyệt nhiên không cho nàng nói mấy lời này. Hẳn muốn nàng phải coi việc hắn yêu nàng, đối tốt với nàng là hiển nhiên vậy đó.

Lúc nàng bước vào phòng thay áo, mấy cô trợ lý của bà Amanda đã đứng sẵn chờ ở đó. Không gian thử áo cưới của công ty bà ở Los Angeles là một căn phòng rất rộng, hệ thống đèn được bố trí phù hợp khiến người ta có cảm giác rất không chân thật.

“Bà Đoàn à, dáng người của bà đúng là vô cùng đẹp. Các số đo đều hoàn mỹ đến vậy. Chẳng trách Đoàn tổng tài không tiếc giá nào cưới cho bằng được.”

Tinh Vân nghe cô trợ lý vừa thay áo cho mình vừa khen ngợi thì chỉ biết cười đáp lại. Đoàn Nam Phong hẳn chính mặt dày cướp người thì đúng hơn.

Lúc Tinh Vân từ trong phòng thử áo cưới bước ra cũng là lúc tập tài liệu bà Amanda vừa đưa cho hắn rơi xuống đất. Nhìn nàng mặc bộ váy cưới trắng tinh khôi đơn giản ôm lấy những đường cong tuyệt hảo mà hồn hắn như bị câu đi mất. Trong mắt hắn nàng gần gũi, quen thuộc như thân thể của chính mình, nhưng chưa từng nghĩ khi mặc áo cưới nàng lại hóa thân thành xinh đẹp đến như vậy.

Ánh mắt của người đàn ông như bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của nàng. Nàng cứ như vậy, chậm chậm bước đến gần hắn. Nhìn thấy nàng đưa tay về phía mình, hắn chỉ cảm thấy cảm giác này như là một giấc mơ. Đoạn đường này, hắn chờ cũng chờ quá lâu rồi. Trong tình yêu với nàng, không biết phải dùng bao nhiêu đau đớn và máu để đổi lấy. Cuối cùng nàng cũng cam tâm tình nguyện gả cho hắn.

Tinh Vân nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt câu hồn đoạt phách khiến hắn như bị mê hoặc nhìn ngắm nàng. Người đàn ông này, không biết từ lúc nào đã đánh cắp trái tim nàng. Có lẽ là từ lúc hắn và nàng lần đầu hôn nhau vội vã. Cũng có thể là lúc hắn tự tay bung thức ăn đến giường cho nàng khi biết nàng mang thai. Cũng có thể là lúc hắn nửa đêm không ngủ đắp trực thăng mang mứt tắc đến cho nàng. Cũng có thể là lúc hắn vì dỗ ngọt nàng mà co ro trên chiếc giường nhỏ xíu. Cũng có thể là hắn vì sợ nàng sinh con đau mà âm thầm an bày cho nàng sinh mổ. Cũng có thể là lúc hắn dùng thân chắn đạn cho nàng, cứ như vậy gục ngã trên tay nàng. Cũng có thể là lúc hắn đưa con đến tìm nàng và nói với nàng hắn không buông tay, cũng không cho phép nàng buông tay. Cũng có thể là lúc hắn bất chấp đầu giá cho nàng sợi dây chuyền mà nàng yêu thích. Nàng không biết cụ thể là từ lúc nào, chỉ biết người đàn ông này từ lúc nào đã trở thành một phần trong sinh mệnh của nàng. Vô tình gặp gỡ đã không thể lìa xa.

Đoàn Nam Phong không nói lời nào, tiến đến bên cạnh nàng, hắn giữ eo nàng nhìn vào chiếc gương lớn trên tường, gương mặt có biết bao nhiêu là hạnh phúc.

Nàng cảm nhận được hơi thở nồng đậm cùng giọng nói êm ái của hắn bên tai, bên cổ mình: “Tinh Vân, anh chờ được rồi. Cuối cùng cũng đến ngày em chịu vui vẻ mà lấy anh. Cảm ơn em.”

Tinh Vân quay sang nhìn gương mặt xúc động của hắn, liền lấy tay bóp má hắn rồi cười nói: “Không phải anh nói giữa chúng ta không cần nói những lời khách sáo sao?”

Đúng lúc này, từ phía xa, một cô gái tóc đen, mắt đen, dáng người cao ráo, ăn mặc sang trọng tiến lại gần hai người. Bà Amada thấy vậy liền nói: “Hai vị có khách, tôi xin đi trước. Nếu có việc gì cần thì gặp tôi ở văn phòng tầng dưới.”

- ----

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90-2: Tiệc độc thân(II)

Đoàn Nam Phong gật đầu nói: “Cám ơn bác, chúng cháu rất ưng ý mẫu bộ lễ phục này. Bác cứ xuống lầu trước.”

Bà Amanda mỉm cười đi lướt qua cô gái, cô gái nở nụ cười xinh xắn chào bà. Sau vài câu xã giao thì liền bước đến trước mặt Đoàn Nam Phong và Tinh Vân.

“Anh à, đây là chị dâu sao?”. Cô gái tròn mắt kinh ngạc nhìn Đoàn Nam Phong. Thấy anh khẽ gật đầu, cô gái liền cầm tay Tinh Vân: “Chị thật là quá xinh đẹp. Trước khi em về Mi có lên mạng xem hình chị. Báo chí nói chị là Thiên Kim Bạc Tỉ vì thừa kế rất nhiều sản nghiệp, nhưng em thấy những mặt đó cũng không nổi bật bằng nhan sắc của chị. Chị thật sự là đẹp hơn trên hình và trong trí tưởng tượng của em.”

Đoàn Nam Phong kéo tay Nam Phương ra, không cho phép cô bỏ qua sự tồn tại của anh: “Em khen đủ chưa? Nói nhiều đến mức chị dâu em không nói được câu nào.”

Nam Phương cười rất tươi, cầm túi xách giấy trong tay đưa cho Tinh Vân và Nam Phong: “Đây là quà của em. Phải qua tận Ai Cập tìm đó.”

“Em đi đào mộ sao? Sang đó làm gì?”. Đoàn Nam Phong tay nhận lấy túi quà còn miệng thì hỏi ngay cô em gái biệt tăm suốt mấy tháng trời.

Nam Phương phì cười: “Chính là như vậy.”

Tinh Vân trước nay nghe cô em gái của Nam Phong rất thích khảo cổ và theo học ngành khảo cổ nhưng cô không ngờ cô ấy lại đi đào mộ.

Nam Phương thấy Tinh Vân ngạc nhiên thì liền giải thích thêm: “Thật ra chuyến này đoàn khảo cổ của em đi đến Ai Cập tìm kiếm về bí ẩn của thành phố Rhinocolura. Anh chị biết không, đây là một thành phố rất đặc biệt, cư dân ở đây đều là tội nhân. Họ bị cắt mũi và đẩy đến đây.”

Nghe Nam Phương nói mà Tinh Vân cũng nổi da gà. Nam Phong liền đưa túi quà lên trước mặt hỏi: “Trong này không phải lỗ mũi đó chứ?”

Nam Phương phì cười lắc đầu nói: “Không phải, không phải. Trong này chỉ là một bức tranh bằng đá khắc hình thần Kim Ngưu, vị thần hôn phối của người Ai Cập thôi. Em chính là muốn vị thần này phù hộ cho hai anh chị hòa hợp trong cuộc sống hôn nhân. Sinh được nhiều con cái.”

Nói xong cô không quên đá mắt với anh trai mình. Tinh Vân nghe xong cũng rất vui, cô liền nói: “Nam Phương, cám ơn em. Anh chị sẽ treo nó trong phòng ngủ như món quà kỷ niệm vô giá.”

Nam Phương thích chí ôm lấy Tinh Vân cười tươi. Cô không quên đưa ngón tay cái về phía anh mình.

Lúc Tinh Vân vào trong thay đồ, Nam Phương liền huých nhẹ tay Nam Phong nói: “Anh à, chị ấy thật dễ thương. Không như chị Uyên Linh lần trước. Em tặng quà cưới mà cái mặt cứ xị ra, không niềm nở chút nào hết.”

Nam Phong nhìn gương mặt trẻ con của Nam Phương thì liền nói: “Uyên Linh không thích anh nên cô ta đương nhiên không trân trọng chuyện đám cưới với anh. Còn Tinh Vân và anh là đôi bên tự nguyện cho nên cô ấy đương nhiên vui vẻ đón nhận quà cưới của em chồng rồi.”

Nam Phương thở dài: “Mà anh cũng thật lạ, người ta không thích anh ép làm gì. Cái tính muốn là được của anh thật giống ba.”

“Đừng nhắc về ông ấy nữa.” Đoàn Nam Phong nghe nhắc đến ba anh thì liền thấy khó chịu.

Nam Phương liền hỏi: “Đám cưới anh, ba có về không?”

“Anh không biết. Có lẽ do nể mặt ba mẹ Tinh Vân cho nên sẽ về.” Đoàn Nam Phong hờ hững đáp.

Nam Phương nhún mày: “Anh à, em bận lắm đó. Bọn em vẫn chưa khai quật được nhiều cổ vật. Nhưng vì anh, em liền trở về dự đám cưới. Ba đâu thể nào trốn tránh được.”

“Nam Phương, anh không quan tâm. Ông ấy đến hay không đến cũng chỉ là một chỗ ngồi mà thôi.”

Đúng lúc Tinh Vân bước ra, gương mặt Đoàn Nam Phong liền xóa đi vẻ khó chịu. Anh tươi cười đến bên cô: “Chúng ta đi đón Tinh Nhật rồi ra ngoài ăn mừng Nam Phương trở về.”

Nam Phương liền kêu lên vui vẻ. Tinh Vân cũng khẽ gật đầu. Lâu như vậy còn chưa gặp con trai. Cô thật sự rất nhớ con. Không biết con trai cô đã cao

đến mức nào rồi? Nghĩ đến con trai, Tinh Vân liền giục Đoàn Nam Phong đi nhanh hơn để cô sớm hơn một chút được nhìn thấy con.

...

Tại biệt thự nhà họ Lư, Lư Trọng Thiên đang ngồi trên ghế tựa ở phòng khách. Bên cạnh, Lư Uyển Linh đang đưa thuốc và nước cho anh uống. Lư Trọng Thiên đón lấy những viên thuốc xanh vàng vốc vào miệng cùng với nước. Vết thương có vẻ như còn rất đau và ảnh hưởng đến sức khỏe.

“Anh à, anh thấy trong người thế nào rồi? Lư Uyển Linh quan tâm hỏi.

Lư Trọng Thiên khẽ nhăn mặt: “Vẫn còn đau.”

Lư Uyển Linh thở dài nói: “Anh à, từ giờ chúng ta đừng đụng vào bọn họ nữa. Bọn họ người đông thế mạnh, chúng ta đâu không nổi đâu.”

Lư Trọng Thiên tức giận trừng mắt mắ Lư Uyển Linh: “Câm miệng! Ai cho em nói như vậy? Em quên mẹ chúng ta chết thế nào rồi sao? Em quên Đoàn Nam Phong hấn bỏ rơi em thế nào hay sao?”

Lư Uyển Linh lắc đầu mệt mỏi: “Em không quên, nhưng mẹ cũng là do nghĩ quẩn. Ba nên quay về với vợ con của mình...”

Lư Trọng Thiên liền chặn ngang: “Ai cho em gọi ông ấy là ba? Ông ấy không phải, cũng không xứng.”

Lư Uyển Linh nhìn thấy Lư Trọng Thiên cố chấp thì rất khổ tâm. Cô chỉ muốn anh giữ lại cái mạng và sống cho thật tốt nhưng lòng hận thù của anh thật quá lớn.

“Uyển Linh, em nhất định phải giúp anh.”

Lư Uyển Linh rủ vai xuống, chán nản hỏi: “Anh lại muốn em làm gì?”

“Quyển rũ Đoàn Nam Phong,” Lư Trọng Thiên nhanh miệng nói ra.

Lư Uyển Linh lắc đầu: “Anh à, Nam Phong đã không còn chút tình cảm nào với em. Hôm giao thừa em cũng nghe lời anh đi thử nhưng chỉ chuốc lấy nhục nhã thôi. Em không đi gặp anh ta nữa đâu.”

Lư Trọng Thiên liền lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể nào. Hấn mê em như vậy.”

Sau đó Lư Trọng Thiên ngẩng lên nhìn cô: “Nếu hấn không còn yêu thích em thì lúc ở chùa Liên Hoa hấn đã không bỏ mặc Tinh Vân mà cứu em. Phát súng đó anh nhắm kỹ như vậy, cuối cùng cũng không trúng cô ta. Em nói xem, nếu cô ta chết đi, thì có phải Đoàn Nam Phong sẽ không bao giờ có được hậu thuẫn lớn như vậy phải không? Cho nên, Uyển Linh, lần này em bắt kể dùng cách gì cũng không thể để cho họ liên hôn. Hai nhà Cao Hoàng và Đoàn Thị mà liên hôn thì anh sẽ mãi mãi không bao giờ thắng được Đoàn Nam Phong.”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90-3: Tiệc độc thân(III)

Lư Uyển Linh khó chịu vùng tay anh ra: “Anh à, tại sao anh cứ phải hơn thua với anh Nam Phong. Anh Nam Phong thật sự rất là giỏi, không gì qua được mắt anh ta cả. Chuyện năm xưa em giúp anh ăn cắp mẫu vì rút để làm vũ khí sinh học của bọn họ anh Nam Phong cũng biết...”

Lư Trọng Thiên liền chặn lời Lư Uyển Linh: “Biết thì sao? Không phải là hấn vẫn cưới em hay sao? Hấn vẫn một mình chịu thiệt hại mà không làm gì em cả. Hấn tài giỏi sao? Anh nhờ vào hấn. Hấn có một chút tài giỏi thì lúc nào cũng xem thường anh. Dựa vào cái gì mà hấn cái gì cũng có còn anh thì

không? Cho nên, anh nhất định không để hấn được yên ổn. Anh phải cho hấn biết Lưu Trọng Thiên này phải lấy đi tất cả mọi thứ thuộc về hấn.”

Gương mặt Lưu Uyên Linh bắt đầu sợ hãi: “Anh Hai, trả lời em. Có phải năm đó anh nói yêu em là vì anh muốn cướp em từ tay anh Nam Phong hay không?”

Lưu Trọng Thiên nhắm mắt không nói gì. Lưu Uyên Linh nhìn qua thái độ của anh cũng đoán được vài phần. Cô thần thờ hỏi tiếp: “Vậy có phải, lúc em không chịu phá thai, anh bỏ rơi em cũng là để em cùng đường tìm đến anh Nam Phong nhờ giúp đi tìm anh. Rồi anh đặt sẵn bẫy chờ anh ấy ở Nga hay không?”

Lưu Uyên Linh có phản kích động, cô hét lớn tiếng: “Trả lời em, trả lời em đi. Có phải anh Nam Phong nhất định phải chết anh mới cam tâm không?”

“Phải!” Lưu Trọng Thiên lớn tiếng trả lời.

“Em không giúp anh, anh sẽ tự nghĩ cách. Đừng ở đây chất vấn anh.” Nói rồi Lưu Trọng Thiên cố sức đứng dậy. Nhìn anh cực khổ di chuyển như vậy, Lưu Uyên Linh liền chạy đến đỡ anh. Dùng chút sức còn sót lại, anh xô cô ra xa: “Tránh ra!”

Lưu Uyên Linh vừa khóc vừa nói: “Anh Hai, đừng như vậy. Anh vẫn còn rất yếu, hãy nghỉ ngơi trước đã.”

“Dù có liều cái mạng này, anh cũng không để Đoàn Nam Phong có thể cưới được Cao Hoàng Tinh Vân. Anh không thể để Lưu Viễn hạnh phúc. Mẹ con hồ ly tinh đó cùng Đoàn Nam Phong nhất định phải chết. Có như vậy Lưu Viễn mới đau khổ cả đời. Mẹ mình cũng có thể nhắm mắt.”

Lưu Uyên Linh sợ hãi lắc đầu liên tục nhưng trước vẻ mặt cương quyết của Lưu Trọng Thiên cô chỉ đành thỏa hiệp.

...

Đêm trước ngày cưới, trên dưới nhà họ Cao vui vui vẻ vẻ ăn uống linh đình. Sau bữa tối, Tinh Vân nằm đắp mặt nạ cạnh mẹ mình.

“Nhanh thật, mới ngày nào vừa sinh con ra. Bây giờ đã đến lúc phải gả đi rồi.”

Tinh Vân ôm mẹ nũng nịu: “Mẹ à, con chỉ chuyển sang biệt thự Nebula ở thôi. Không có xa nơi này. Chỉ mười phút lái xe thôi mà.”

Bà Minh ôm con vào lòng: “Dù gần hay xa thì có người mẹ nào nỡ gả con đi lấy chồng chứ. Con à, con là bảo vật quý giá nhất trên đời của mẹ, con có biết không?”

Tinh Vân vui vẻ cười: “Con biết, con biết mẹ rất thương con. Con cũng rất thương mẹ.”

Lúc này ông Minh từ bên ngoài bước vào: “Nếu con không vì mẹ thì thẳng nhóc Đoàn Nam Phong có cơ hội cưới được con sao?”

Tinh Vân tháo mặt nạ dưỡng da ra, nhìn ba mình nói: “Ba à, từ mai, anh Nam Phong là chồng con. Ba đừng ác cảm với anh ấy nữa. Con yêu anh ấy, được anh ấy cưới là may mắn của con.”

Ông Minh nhìn con cười trù: “Con gái lớn thì là con của người ta mà.”

Ông tiến lại gần vuốt tóc con: “Ba chỉ tiếc đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian bên con. Mới vừa nhận lại thì đã muốn xuất giá rồi. Làm cho ba chưa kịp yêu thương con.”

Tinh Vân cười nũng nịu vòng tay ôm eo ông: “Ba à, con sẽ thường xuyên về nhà mà.”

Đúng lúc này thì điện thoại của Tinh Vân reo lên. Nhìn thấy hình của Đoàn Nam Phong trên màn hình, nàng liền hí hửng nghe máy: “Alô, em nghe đây.”

Đoàn Nam Phong sau khi đi dự tiệc từ giờ thời độc thân với nhóm bạn hồi Đại học thì liền gọi cho Tinh Vân.

“Bé con, em ngủ chưa?”

Tinh Vân nghe giọng anh có chút men say thì hỏi ngay: “Anh đã xong ở chỗ bạn anh rồi hả?”

“Bọn họ vẫn uống tiếp, rồi rủ nhau đi chơi đến sáng. Nhưng ngày mai anh phải thức sớm qua đón em. Cho nên bây giờ anh đi về.”

Tinh Vân phì cười nói: “Có ý thức trách nhiệm như vậy là tốt. Anh đã ăn gì chưa?”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Anh không đói. Bên em có tổ chức tiệc từ giờ thời độc thân không?”. Đoàn Nam Phong vừa nói vừa đi xuống bãi để xe của nhà hàng.

“Không có, nghi thức kiểu Mi này, em không quen.” Tinh Vân nhún vai trả lời anh. Trong thâm tâm cô nghĩ cái trò ăn uống nhậu nhẹt, cời đồ, chửi tục của cái tiệc độc thân này không có gì hay ho. Dù sao cô cũng là người Việt, sinh ra và lớn lên tại Việt Nam.

Đoàn Nam Phong như hiểu được ý cô liền nói: “Bây giờ anh cũng về ngay đây...”

“U...”.

Chưa dứt lời thì đầu dây bên kia đã không còn nghe thấy gì nữa.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91-1: Hôn lễ được mong chờ nhất(I)

“A lô...a lô...Nam Phong, trả lời em đi.” Tinh Vân sắc mặt trở nên tái xanh. Cô có một dự cảm rất là không tốt. Sau đó liền nhanh chóng thay đồ rồi rời khỏi nhà.

Ba mẹ Tinh Vân thấy vậy liền lo lắng hỏi: “Giờ này con còn đi đâu?”

Tinh Vân vừa đi nhanh ra cửa vừa nói: “Anh Phong gấp chuyện, con phải đi xem thế nào?”

Bà Minh nhíu mày: “Nó gấp chuyện gì?”

Tinh Vân vội đến không kịp trả lời. Ông Minh liền nói: “Để ba cho người đi theo con.”

Nói rồi ông liền hạ lệnh cho quản gia sắp xếp vệ sĩ đi theo Tinh Vân. Nhanh như cắt hơn hai mươi vệ sĩ mặc âu phục đã đứng vào vị trí sẵn sàng.

Đoàn xe lao như bay trên phố lớn của thành phố Los Angeles tiến về quán bar Orange nơi Đoàn Nam Phong hẹn bạn. Tinh Vân trong lòng lo lắng. Phút chốc mặt đã tái nhợt lao về bãi đỗ xe tìm Đoàn Nam Phong. Cô cho vệ sĩ tản ra khắp các hướng tìm Đoàn Nam Phong. Sau đó cô còn liên hệ với chủ nhà hàng để xem lại camera giám sát nhưng đáng tiếc băng hình đã có người khác xóa đi. Hiện trường ngoại trừ điện thoại của Đoàn Nam Phong thì không tìm thấy gì khác nữa.

Tinh Vân cầm điện thoại của anh, trong lòng vô cùng bất an. Một lúc sau có một tin nhắn từ một số lạ gửi đến, chỉ vồn vện mấy chữ: “305 Palm Hotel”

...

Cửa sổ lớn từ tầng ba mươi nhìn xuống là muôn vàng ánh đèn màu, Đoàn Nam Phong bị lật trần trụi an tĩnh nằm nhắm mắt trên chiếc giường lớn. Trên người anh, một tấm chăn mỏng đắp hờ qua lộ ra bờ vai rộng và gương mặt điển trai nam tính.

Lưu Uyển Linh từ trong phòng tắm bước ra, khăn tắm quấn ngang người nhìn vô cùng quyến rũ. Nàng nhẹ nâng từng bước chân ngọc ngà tiến lên giường nằm cạnh Đoàn Nam Phong. Nàng hôn vào má hần rồi mũi và dần tiến đến môi. Tay nàng không ngừng chạm vào người hần vuốt ve mân mê.

Sau một lúc, miệng nàng nhếch lên cười tự đắc. Sau đó liền tung chăn ra và cũng vứt bỏ khăn tắm trên người mình xuống. Đưa tay lấy điện thoại, nàng nhanh chóng áp người vào Đoàn Nam Phong chuẩn bị một tư thế mà phụ nữ nào nhìn vào cũng dứt khoát là ới.

Đáng tiếc, bức hình chưa được chụp thì cô đã bị Đoàn Nam Phong giữ chặt tay. Ánh mắt anh hung hăng nhìn chằm chằm vào cô. Trước giờ Đoàn Nam Phong rất ghét bị phụ nữ đặt bẫy. Dù là Lý Thanh Thủy, Tracy hay Lưu Uyển Linh thì anh đều không tha.

Lưu Uyển Linh thấy Đoàn Nam Phong mở mắt thì liền hoảng sợ, gương mặt cô trắng bệch cứng người nhìn Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong hỏi như quát: “Rốt cuộc, em muốn sao?”

Lưu Uyển Linh ấp úng: “Em...em...em chỉ muốn một lần với anh. Coi như là kỷ niệm trước khi anh kết hôn.”

Đoàn Nam Phong tức giận vút tay của Lưu Uyển Linh xuống giường. Điện thoại trong tay cô cũng thuận thế lao ra giữa sàn.

“Lưu Uyển Linh, tôi nói cho em biết, lần này em lại đi quá rồi. Đừng tưởng tôi tha cho em thì em cứ hết lần này đến lần khác không biết điều như vậy.”

Lưu Uyển Linh liền phân bua: “Nam Phong, anh từ lúc nào lại cứng nhắc như vậy? Sau tiệc chia tay thời độc thân, có tình một đêm là chuyện bình thường. Cô đâu sẽ không vì vậy mà làm khó anh đâu.”

“Im miệng.” Đoàn Nam Phong tức giận quát, anh bước xuống giường vừa mặc lại quần áo vừa nói, đúng hơn là mắng: “Suy nghĩ quái gở này của em và những đứa khác tôi không quan tâm, nhưng với tôi thì không được. Em nên an phận một chút, đừng có hợp sức với Lưu Trọng Thiên làm ra những chuyện bỉ ổi như vậy. Nếu không, đừng nói tôi không niệm tình mà cho em chết cùng hân.”

Lưu Uyển Linh bắt đầu đứng lên, thân hình xinh đẹp quyến rũ khiến đàn ông động lòng của cô áp sát lại gần anh. Cô vòng tay ôm anh, dùng một ngón tay di chuyển loạn trên vòm ngực của anh. Đôi môi quyến rũ không ngừng thỏ thẻ: “Nam Phong, em đã làm đến mức này, chẳng lẽ anh không muốn em sao?”

Hương thơm dễ chịu tự nhiên trên người nàng nhanh chóng xộc vào mũi anh. Mùi hương rất giống với mùi hương trên người Tinh Vân cho nên chỉ trong phút chốc anh lại có cảm giác thân thuộc.

Đoàn Nam Phong hít lấy một hơi dài, giọng nói cũng dịu đi, anh gọi tên cô: “Uyển Linh!”

“Lúc tôi muốn em là vào bốn năm trước, khi chúng ta mới kết hôn. Chứ không phải bây giờ. Em làm ơn, đừng bày trò nữa. Hoàn toàn vô ích thôi.”

Lưu Uyển Linh không bỏ cuộc, cô cầm tay Đoàn Nam Phong đặt lên ngực mình. Khuôn ngực đầy đặn non mềm nhanh chóng truyền đến cảm giác ưa thích của hầu hết đàn ông. Cô hòng cô bắt đầu phát ra từng tiếng rì rì: “Nam Phong, em biết anh si mê em nhưng vì hoàn cảnh nên anh phải cưới chị ta. Cho nên, em không ngại, không ngại ở trong bóng tối với anh. Em không cần danh phận hay trách nhiệm gì hết. Chỉ muốn cả đời như thế này với anh, có được không?”

Đoàn Nam Phong nhắm mắt lại, hít thở một hơi dài. Trước mặt anh là người con gái anh từng yêu thích, từng trân quý, từng quyến luyến, từng cùng anh thề nguyện trước Chúa. Nếu là bốn năm trước, anh thật sẽ vui vẻ mà đón nhận nhưng bây giờ hơn ai hết anh biết anh sợ. Anh sợ làm tổn thương Tinh Vân, anh sợ mất Tinh Vân cho nên cảm dỗ này anh không đưa được.

Đoàn Nam Phong dứt khoát gạt tay Lưu Uyển Linh ra, anh bước nhanh ra cửa. Đúng lúc này cửa phòng không khoá liền bị mở ra. Đoàn Nam Phong nhìn thấy Tinh Vân ở ngoài cửa. Bản thân anh biết thừa đây là một cái bẫy nhưng làm sao để Tinh Vân không tổn thương đây?

Tinh Vân nhìn một lượt khắp phòng, quần áo, điện thoại, chăn màn vứt đầy sàn. Lưu Uyển Linh thân hình diễm lệ khiêu khích đứng đó. Tinh Vân nhìn ra được trong mắt Đoàn Nam Phong có bối rối, có lo sợ, có xót xa. Cô không nói gì, thờ dài quay đi.

Đoàn Nam Phong nhanh chóng đuổi theo: “Tinh Vân nghe anh nói.”

Khi anh mang giày xong chạy ra đến sảnh thì nàng đã bước lên chiếc xe hơi sang trọng lướt đi mất. Lưu Uyển Linh nhìn thấy thái độ của Tinh Vân liền đoán được đám cưới ngày mai không thể diễn ra. Nhưng cô không ngờ đám cưới của hai người họ không hề dừng lại.

Đoàn Nam Phong đêm đó cũng không đuổi theo Tinh Vân vì anh thấy phía sau cô là một đoàn xe của vệ sĩ thì biết chắc cô được an toàn hộ tống về nhà. Sáng hôm sau, vẫn như kế hoạch, anh mặc lễ phục cùng người nhà sang đón dâu.

- ----

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91-2: Hôn lễ được mong chờ nhất(II)

Sáng sớm, muôn chim trong khu rừng trúc đua nhau hót lạnh lót. Tinh Vân thức dậy sớm mở cửa sổ nhìn xuống sân vườn trái thảm đỏ và treo lồng đèn đẹp đẽ. Tâm tình cô cũng có phần vui vẻ hơn. Cô tưởng tượng từ sân đó Đoàn Nam Phong sẽ bước vào nhà mang theo sinh lễ cưới cô thì tâm tình cũng bớt khó chịu hơn về chuyện tồi qua.

Sau khi ăn sáng xong thì chuyên gia trang điểm, chuyên gia lễ phục, nhà tạo phong cách cũng đã đến đông đủ tại dinh thự nhà cô. Những nhiếp ảnh gia được mời đến ai cũng tròn mắt trước dinh thự nguy nga tráng lệ trải đầy hoa hồng thơm ngát của nhà cô.

Đoàn Nam Phong ngồi trong xe, lòng cứ thấp thỏm không yên. Anh lo sợ chuyện tồi qua khiến Tinh Vân nổi giận từ hôn ngay khi anh đặt chân tới cổng. Cho nên, khi xe dừng trước cổng hoa hồng có hai chữ “Vu Quy” của nhà họ Cao thì cả người anh như hóa đá. Nam Phương thấy vậy liền nói: “Anh à, anh không sao chứ? Thấy không khỏe sao?”

Anh mới ngó người ra ăm ừ rồi cầm theo bó hoa hồng được kết tinh xảo bước xuống xe. Đoàn người bùng nổ quá cũng hơn hai mươi người theo sau chủ rể đi vào nhà họ Cao. Bảo Vy từ trên lầu nhìn xuống liền quay ra gọi Tinh Vân: “Tinh Vân, qua đây coi nè. Tiểu soái ca của mình mặc áo dài màu đỏ trông yêu quá đi. Trên đầu còn đội khăn xếp nữa chứ. Nhìn rất ra dáng!”

Tinh Vân tò mò ló đầu ra cửa nhìn. Đoàn Nam Phong và con trai nàng cùng nhà trai đang tiến vào bên trong vườn hồng nhà nàng. Từ cổng vườn vào đến cổng chính, bà nội nàng đã chu đáo cho hai hàng dài những cô gái trẻ đẹp xếp hàng dọc hai bên thảm đỏ đón tiếp nhà trai. Nàng nhìn hấn cầm hoa đến cưới nàng tự dung trong lòng lại dâng lên cảm xúc khó nói thành lời. Đoạn đường đi đến hôn nhân này với nàng và hấn mà nói quả thật quá dài.

Sau khi người lớn nói chuyện dưới nhà xong thì mọi người cũng di chuyển đến phòng thờ tổ tiên của nhà họ Cao. Đó là một gian phòng rộng lớn, sạch sẽ và được thờ phụng nghiêm trang. Trên bàn đặt rất nhiều bài vị của liệt tổ liệt tông mấy đời nhà họ Cao của nàng.

Yên Di trong đoàn người di chuyển lên phòng thờ liền tách ra, lén đi đến gõ cửa phòng Tinh Vân. Vừa nhìn thấy Tinh Vân, cô liền ôm chầm lấy cô. Trên miệng hai người nở ra nụ cười hạnh phúc.

“Chị Tinh Vân, chị đẹp quá! Sáng giờ em cứ lo ở dưới nhà phụ bà nội mà chưa lên gặp chị được.”

Dù đã ly hôn với Thừa Hiên nhưng trong thâm tâm Tinh Vân rất thích Yên Di. Cô gái ngây thơ và hiền lành này lúc nào cũng khiến Tinh Vân thấy dễ chịu.

“Chị Tinh Vân, anh đẹp trai hôm nay đến cưới chị kìa. Thật là tuyệt quá đi!”

Tinh Vân nghe xong liền tủm tỉm cười. Mấy chị em sau đó liền gọi điện thoại ra chụp vài trăm tấm ảnh kỷ niệm cho đến khi trợ lý của bà nội Tinh Vân gõ cửa bọn họ mới kết thúc niềm vui nho nhỏ này.

Lúc cánh cửa mở ra, ông Cao Hiên Minh đã đứng đó tươi cười nhìn con gái. Tinh Vân đưa bàn đang đeo bao tay đặt lên tay ông. Ông nhìn ngắm con gái một lúc liền cười nói: “Tinh Vân của ba, hôm nay phải gả đi rồi.” Trong lời nói của ông như có nước mắt xúc động. Ông không sao quên được lúc biết Minh Minh của ông mang thai, ông đã vui sướng đếm ngày đếm đêm chờ đứa con của họ chào đời. Thoáng chốc đã đến lúc cô kết hôn rồi. Cảm xúc của ông nhất thời khó nói nên lời.

Tinh Vân nghe xong cũng xúc động: “Ba, con sẽ thường xuyên về nhà.”

Ông Minh cười xoa đầu con: “Con ngoan, nhất định phải sống hạnh phúc. Nếu có gì không vui, nhất định phải nói cho ba biết. Ba nhất định làm chủ cho con.”

Tinh Vân theo ông bước từng bước lên bậc thang đến phòng thờ trên tầng hai. Lúc cô vừa bước vào, mọi người đều há hốc mồm, lấy tay vịn tim trầm trồ: “Cô dâu thật quá xinh đẹp!” Ánh đèn flash liên tục lóe lên, ai cũng mong có thể chụp được khoảnh khắc xinh đẹp động lòng người của cô dâu. Tinh Vân nhẹ nhàng cúi đầu, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp cùng đôi má phớt hồng nhẹ nhàng, trên đầu đội mấn kết kim cương màu đỏ lấp lánh, tóc búi cao thả rơi vài sợi tóc hồ hững bên tai đơn giản nhưng động lòng người. Cô đi ngang qua Hoàng Gia Khiêm đang nở nụ cười ý vị thâm trường nhìn cô. Cô khẽ cúi đầu chào anh. Yên Di đi Theo sau Tinh Vân liền bị Hoàng Gia Khiêm nắm tay ra kéo vào đứng bên cạnh mình.

Lúc bước đến chỗ Hoàng Cao Thừa Hiên đang đứng, Tinh Vân chậm bước ngừng lên nhìn anh. Trong mắt anh là bao nhiêu khó chịu hiện ra và không cam tâm. Nhưng Tinh Vân chỉ mỉm cười rồi đi tiếp. Đuôi áo dài đính kim cương sáng chói trải dài trên sàn lướt qua mắt anh khiến lòng anh càng xa xăm. “Nữ thần ánh sáng” của ngày đó cũng như một giấc mơ, lướt qua rất nhanh.

Tinh Vân hôm nay chỉ mặc một chiếc áo dài màu đỏ thắm bằng lụa trơn, hai ống tay thêu họa tiết long phụng cách điệu khéo léo bằng sợi vàng đi cùng bao tay voan đồng màu. Chỉ đơn giản như vậy mà ai nấy nhìn vào cũng đều bị mê hoặc.

Đoàn Nam Phong nhìn cô không chớp mắt. Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao Tinh Vân chỉ mặc một chiếc áo dài trắng mà có thể lấy được danh hiệu hoa khôi. Vóc dáng này của cô như là sinh ra để mặc áo dài vậy. Nhìn đẹp đến mê hồn.

Tinh Vân nhìn Đoàn Nam Phong cũng đang mặc áo dài màu đỏ và đầu đội khăn xếp đứng đó. Một long một phụng tiến lại trước bàn thờ gia tiên thấp nhang khấn nguyện.

Khi ông ngoại Tinh Vân đứng ra làm chủ hôn nói chuyện với bà nội anh thì trong lòng Đoàn Nam Phong lo lắng không thôi. Chốc chốc anh lại liếc mắt nhìn Tinh Vân để xem thái độ của cô. Anh lo lắng cô sẽ ngay lúc này mà nói ra chuyện hủy hôn nhưng gương mặt cô vẫn bình thản.

Lúc nhà trai trình ra sinh lễ, quan khách tham dự ai nấy đều phải há hốc mồm trước sự hào phóng của nhà trai. Sự sa hoa này khiến cho ông Minh ít

hiều phải có sự so sánh với việc ông gả Lưu Uyển Linh trước đây cho Nam Phong. Đúng là không bằng một góc nhỏ.

Ba của Đoàn Nam Phong đứng đó, ông tham dự như một người ngoài cuộc nhưng vẫn mang ra đôi mắt quý báu đeo vào tay hai người như một lời chúc phúc. Đoàn Nam Phong biết rõ ông đến không phải vì anh mà là vì ba mẹ Tinh Vân. Ba của Tinh Vân cầm tay con gái trao cho Đoàn Nam Phong trầm giọng nói: “Đoàn Nam Phong, đây là lần thứ hai ta đem con gái trao cho cậu. Đừng để ta phải làm điều này thêm một lần nào nữa.”

Đoàn Nam Phong đón lấy tay Tinh Vân, cúi xuống hôn lên tay nàng, kiên định nói: “Nhất định không.”

Sau đó từ trong túi vàng, giữa rất nhiều trang sức, anh lấy ra một chiếc hộp nhỏ bọc satin sang trọng, bên trong đặt đôi nhẫn bằng bạch kim nạm kim cương đẹp để tinh xảo. Hai người từ từ trao nhẫn cho nhau. Khuôn mặt và thần thái cao quý của Tinh Vân trước sau vẫn không để anh biết được cô đang vui hay đang buồn.

Hai tiếng “lễ thành” của ông ngoại cô vang lên khiến Đoàn Nam Phong thở phào nhẹ nhõm. Trước đó lòng anh như mang tảng đá lớn. Anh nhẹ đặt môi lên đôi môi đỏ hồng của cô. Sau khi chạm môi, Tinh Vân liền cúi đầu e lệ, Đoàn Nam Phong cầm tay cô, anh thật sự mê luyến về thẹn thùng này của nàng. Dù là họ đã có con với nhau nhưng trong mắt anh lúc nào nàng cũng như thuở ban đầu gặp mặt. Từ lúc nàng e lệ trao nụ hôn đầu tiên cho anh cho đến hôn lễ ngày hôm nay thực sự là một chặng đường tình yêu quá dài.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Động phòng hoa chúc... Khó quên

Một tay Tinh Vân cầm bó hoa hồng anh trao, còn tay kia nắm chặt trong lòng bàn tay anh, cô nhẹ bước theo anh đi ra bên ngoài. Đoàn Nam Phong nắm chặt tay cô như sợ cô vợ mới cưới này bất ngờ chạy mất. Cảm giác cưới được Tinh Vân khiến anh cảm thấy có chút không chân thật. Tay còn lại anh dắt “hoàng tử bé” của mình. Suốt lúc làm lễ, Tinh Nhật cứ đứng bên cạnh bà nội và bà ngoại của mình. Cậu nhìn trái rồi lại nhìn phải, nhìn trên rồi lại nhìn dưới. Lúc mẹ cậu xuất hiện, cậu chỉ kịp ồ lên một tiếng và muốn chạy ra chỗ của mẹ nhưng bà ngoại vừa nhìn đã biết, nắm tay giữ cậu bé lại. Hai vai Tinh Nhật bắt đầu run rẩy, đôi mắt cũng theo đó mà sụp xuống. Cuối cùng đành đứng yên theo dõi ba cậu từ phía xa tặng trang sức cho mẹ cậu rồi còn hôn người mẹ xinh đẹp của cậu nữa. Vậy mà cậu lại không được. Cuộc sống thật bất công! Huhu...

Lúc ra đến xe hoa, Tinh Nhật nhất định chen vào ngồi giữa ba và mẹ cô. Cậu bé lâu ngày nhớ mẹ liền liên tục ôm Tinh Vân hôn hít. Nàng cũng vui vẻ ôm con vào lòng. Đứa bé mới hơn ba tuổi, học nói được rất nhiều câu dễ thương. Sau một thời gian học ở trường, cậu bé có vẻ cứng chặc hơn rất nhiều. Còn biết quan tâm mẹ: “Mẹ ơi, có mệt không?”, “Mẹ uống nước không?”, “Mẹ ơi, áo mẹ mặc đẹp quá!”

Đoàn Nam Phong ở bên cạnh nhìn vợ anh yêu chiều ôm hôn “người khác” liền khó chịu lên tiếng: “Tinh Nhật, con không quan tâm ba sao? Mau qua đây với ba nào.”

Nói xong, anh liền đưa tay bắt lấy Tinh Nhật ném qua băng ghế đối diện. Sau đó đưa tay mở tủ lạnh lấy nước đưa cho Tinh Vân. Cô nhận lấy chỉ nói hai tiếng “cám ơn” khiến lòng Đoàn Nam Phong càng thêm bất an.

Chiếc xe Limousine màu trắng dài kết hoa hồng đỏ trước sau đang chạy với tốc độ đều đặn khắp đường phố Los Angeles giống như cho tất cả mọi người biết Đoàn chủ tịch trẻ tuổi tài cao của bọn họ cuối cùng cũng cưới được Cao Hoàng Tinh Vân.

Không cần nói cũng biết trang đầu của các loại báo chí ngày mai sẽ là tin tức về cuộc hôn nhân này. Cuộc liên hôn lớn của hai gia tộc, ba tập đoàn này khiến cho nền kinh tế nước Mỹ phút chốc được khởi sắc. Có người ví nó như chân kiềng vững chắc cho giá cổ phiếu và cơ hội phát triển vượt bậc của ba tập đoàn này. Lợi ích tương hỗ to lớn này là điều khiến Đoàn Nam Phong bỏ vợ cưới thiên kim bạc ti Cao Hoàng Tinh Vân... Trên báo chí thực sự là loại tin nào cũng có. Thể loại nào cũng được viết ra. Duy chỉ có người trong cuộc là biết rõ cái gì là “yêu tận xương tủy”

Tiệc tối của hôn lễ được tổ chức tại biệt thự chính của Đoàn gia. Biệt thự sa hoa này trước nay nằm ẩn mình trong khu vực đặc địa của Los Angeles nhưng chưa từng để cho truyền thông biết đến. Nay Đoàn lão phu nhân vì đám cưới của cháu trai và cháu dâu mà mở rộng cửa đón khách. Có như vậy

khách khứa mới được dịp chiêm ngưỡng kiến trúc và sự giàu sang của Đoàn gia.

Hầu hết những nhân vật tên tuổi và tầm cỡ đều được mời đến dự tiệc hôn lễ của Đoàn Nam Phong và Cao Hoàng Tinh Vân. Trong đó vẫn không thiếu bạn bè của cô và Đoàn Nam Phong như Vương Minh Kỳ, chị em Hán Lam, Ngọc Lam và đương nhiên nhà họ Lâm cũng không vắng mặt ai. Dù vụt mất cơ hội cưới Tinh Vân về nhà nhưng Lâm gia xem ra vẫn rất phong độ, tặng cho cô dâu chú rể một trường đua ngựa rất giá trị tại ngoại ô Los Angeles.

Trong bữa tiệc, Tinh Vân mặc chiếc váy cưới đắt tiền của nhà thiết kế Amanda, đầu đội một chiếc vương miện nhỏ bằng kim cương sáng chói, sánh vai cùng Đoàn Nam Phong bước ra sảnh lớn nhảy bản Waltz No.2 của Dmitri Shostakovich - nhạc sĩ người Nga giỏi nhất của thế kỷ XX.

Đoàn Nam Phong diu nàng là lướt trong tiếng nhạc tuyệt diệu, khi thì dịu dàng, khi thì tăng tốc dồn dập. Hắn giữ eo nàng, diu nàng qua từng bước nhảy, lúc gần kết thúc thì mạnh mẽ nâng nàng lên xoay vài vòng khiến cho những người đứng quanh chiêm ngưỡng phải trầm trồ úm tím về đôi “trai tài gái sắc” trước mặt.

Hắn cọ mũi vào mặt nàng, nghiêng người mắt đối mắt nhìn sâu vào mắt nàng ôn nhu và tình tứ. Tim Tinh Vân bỗng chốc đập mạnh, hồi hộp đến đôi chân mềm nhũn dựa sát vào người Đoàn Nam Phong để mặc cho anh dẫn dắt đến những cảm xúc tuyệt diệu say lòng của bữa tiệc cưới mà họ đã mong đợi từ lâu.

Trong khi mọi người ăn uống tiệc tùng linh đình dưới lầu thì Tinh Vân cùng chiến hữu Bảo Vy và “tiểu soái ca” Tinh Nhật đánh chén tại phòng khách của phòng tân hôn cũng là phòng mà thường ngày Đoàn Nam Phong vẫn ở mỗi khi về nhà.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ phòng tân hôn ngập tràn hương hoa hồng liền bị thấy bằng mùi của thức ăn đủ loại. Bảo Vy một tay cầm đuôi gà, một tay cầm ly nước lạnh vừa ăn vừa nói: “Tinh Vân, cậu xem, có đám cưới nào mà cô dâu không cần tiếp khách, lại trốn lên phòng ôm con trai ăn uống no say như cậu không?”

Tinh Vân liền nói: “Toàn bạn bè của ba mẹ và ông bà mình. Mình không quen mấy người. Ra làm ăn cần gặp ai thì sẽ xem qua sơ yếu lý lịch là được.”

Bảo Vy liền nói: “Không có ai bằng tuổi chúng ta để xã giao sao?”

Tinh Vân vừa ăn súp gà vừa nói: “Bảo Vy, cậu cũng phải biết mình không hợp với họ. Họ nói hàng hiệu, túi xách, váy áo... mình đều không hiểu. Họ nói về người khác, đánh giá người khác qua trang phục hăng gì, nước hoa loại nào... mình lại càng không hiểu. Nói chung là vô vị.”

Bảo Vy vừa ăn vừa cười, trong khi Tinh Nhật thì đã bò ra phía sau lưng Tinh Vân đùa nghịch với những lọn tóc của cô.

“Tiểu thư của tôi ơi, các nhãn hàng mà họ nói cậu không biết vì quần áo của cậu không cần mua. Các nhà thiết kế không phải luôn tranh nhau đến nhà may đo cho cậu đó sao? Còn trang sức thì nơi nào qua được Hoàng Thiên của cậu. Sao cậu không nói với họ về những điều đó?”

Tinh Vân nhún vai, về mặt lười biếng: “Mình không có rảnh. Mấy chuyện ăn uống, ngủ nghỉ này có gì phải nói ra đây?”

Bảo Vy đang ăn thì bỗng lên tiếng như đang nhớ ra điều gì đó: “Không phải Hán Lam cấp dưới của cậu ở The News cũng đến sao? Gọi cô ta lên đây chơi đi.”

Tinh Vân gật gật đầu, nghĩ nghĩ lại nói: “Để mình gọi luôn Ngọc Lam và Yên Di.”

Bảo Vy vỗ đùi một cái thật lớn: “Đúng đó, đủ tay đánh bài.”

Tinh Vân nghe xong liền phì cười, sau đó với tay lấy di động bấm gọi cho chiến hữu. Chưa đầy năm phút bọn họ đã ở ngoài cửa.

Trong lúc bốn người Hán Lam, Ngọc Lam, Yên Di và Bảo Vy đang đánh bài thì Tinh Vân đi vào phòng tắm rửa, tẩy trang. Lúc cô bước ra thì không thấy chiến hữu đâu nữa, chỉ thấy Đoàn Nam Phong đang ở trước “bãi chiến trường” ăn nhậu. Anh lắc đầu rồi cầm điều khiển ấn cho thông gió trong phòng hoạt động hết công suất. Chắc do anh không chịu nổi mùi trong phòng. Sau đó lấy bịch gom hết thức ăn cùng vài lá bài rơi trên sàn bỏ vào túi ném ra cửa cho giúp việc dọn.

Lúc Đoàn Nam Phong quay vào phòng ngủ liền thấy Tinh Vân vừa tắm xong đang mặc áo ngủ màu đỏ rượu mòng tang áy ngại nhìn anh. Gương mặt cô bất giác căng cứng, cổ kéo lên một chút cơ mặt cho đỡ ngượng vì đám chiến hữu của mình. Đoàn Nam Phong không nói gì, đi thẳng vào phòng tắm. Đóng cửa lại.

Có nằm mơ cô cũng không nghĩ anh quay lại phòng tân hôn sớm như vậy. Cô cũng định tắm xong sẽ dọn dẹp mà. Còn nữa, cô còn chưa chơi đủ với con trai mà đã bị anh đuổi đi rồi. Haiz...đúng là mẩu tử tình thâm mà. Sao mà nhớ con quá đi mất!

Tinh Vân ngồi trước bàn trang điểm sấy tóc, tiếng thổi đều đều từ máy sấy phát ra khiến cô mơ màng nghĩ tới cái mặt búng ra sữa của con trai. Không biết giống ai mà đẹp trai như vậy. Nghĩ nghĩ một lúc lại tùm tùm cười.

“Em lại đang nghĩ về người đàn ông khác à?”

Tinh Vân giật mình nhìn vào gương thì thấy Đoàn Nam Phong quấn khăn tắm ngang hông cúi người giữ vai cô từ phía sau.

“Cái gì mà người đàn ông khác chứ. Con trai cô mà. Nói khó nghe như vậy...”. Tinh Vân lằm bằm, cũng không thèm nói chuyện với hắn. Chuyện tối qua cô vẫn còn giận đấy.

Đoàn Nam Phong lấy máy sấy từ tay của Tinh Vân, anh qua loa sấy mái tóc ngắn màu nâu của mình rồi quay sang sấy tóc cho nàng. Bàn tay anh mềm mại luồn vào mái tóc đen dài của nàng. Sau khi sấy xong, anh đặt máy sấy xuống bàn trang điểm rồi bế thốc nàng ngang eo.

Chiếc giường trắng lớn tinh tươm với những cánh hoa hồng rải rác trên giường. Hương thơm nhẹ nhàng từ bình hoa hồng trên tủ đầu giường nhanh chóng lan vào mũi anh. “Lạy Chúa! Nàng không mang thức ăn vào đây ăn.” Đoàn Nam Phong nghĩ thầm

Anh nhẹ nhàng đặt Tinh Vân xuống giường, chút men rượu nhàn nhạt quần quanh người anh nhanh chóng truyền sang nàng. Tinh Vân không nói gì, trước sau vẫn làm mặc nghiêm với anh.

Đoàn Nam Phong cúi xuống hôn lên môi nàng. Ánh đèn vàng nhàn nhạt rọi vào khuôn mặt nàng khiến cho hình ảnh trước mắt hắn càng trở nên huyền ảo. Đến bây giờ, hắn vẫn không tin, hắn và nàng đã kết hôn. Chuyện hôm qua... nàng sẽ như vậy mà bỏ qua cho hắn sao?

Sau nụ hôn sâu, tay hắn bắt đầu hoạt động xuống phía dưới. Ngay lập tức hắn nhón miệng cười thích thú, thò thẻ vào tay nàng: “Bé con, em như vậy là đang mời gọi anh phải không?”

Tinh Vân hai má đỏ hồng, xấu hổ toàn thân thể, nàng giơ tay đấm vào ngực hắn, giận lấy quay mặt đi.

Đoàn Nam Phong mỉm cười thích thú, ôm nàng âu yếm nói: “Tinh Vân, em có biết hôm nay chúng ta sẽ chính thức động phòng hay không?”

- - - - -

Bản Waltz số 2 của Shostakovich hay lắm, các bạn lên mạng nghe thử xem nhé.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93-1: Chuyện hôm qua. (I)

Tinh Vân rất muốn hét lên và nói với hắn rằng: “Đoàn Nam Phong, anh đừng hòng đụng vào tôi.” Nhưng nàng cách nào cũng không nỡ làm vậy với hắn, càng không muốn khiến đêm động phòng duy nhất trong đời này tan tành cho nên đành im lặng.

Thấy Tinh Vân không nói gì, cũng không có phản ứng đáp lại mình thì Đoàn Nam Phong bắt đầu khấn trương.

“Tinh Vân, em vẫn không vui vì chuyện hôm qua sao?”

Tinh Vân nghĩ đến chuyện hôm qua liền hít lấy một hơi dài, quay mặt sang đối mặt với Đoàn Nam Phong. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc hỏi: “Nam Phong, anh còn yêu Lưu Uyên Linh không?” Trước nay, cô chưa từng trực tiếp hỏi anh về vấn đề này. Lúc đầu là tránh né hiện thực. Về sau là không muốn moi móc chuyện quá khứ. Cô biết anh yêu cô, cô cũng yêu anh, như vậy là quá đủ. Nhưng hôm nay, nếu không hỏi rõ thì vướng mắc này thực sự khó bước qua. Cô không cần cái danh “tặng lượng”, cái cô cần là hiểu rõ người bạn đời này. Nếu anh kết hôn với cô vì lý do nào khác ngoài tình cảm thì cô sẽ toại nguyện cho anh và buông tay. Bao gồm quyền nuôi con hay lợi ích kinh tế.

Đoàn Nam Phong nhìn thẳng vào mắt nàng, cương quyết nói: “Không còn!”

Hai chữ ngắn gọn trực tiếp cho Tinh Vân một đáp án rõ ràng. Cô khẽ gật đầu. Đoàn Nam Phong hôn lên trán cô, yêu thương vuốt tóc cô: “Tinh Vân, chuyện ngày hôm qua... em đừng để trong lòng được không?”

Tinh Vân ngẩng đầu lên, hai mắt to tròn mang theo chút ý cười nhìn gương mặt anh đang khó nhọc nhắc lại chuyện hôm qua. Đoàn Nam Phong nghĩ nàng sẽ giận đối phá phòng tân hôn và không chịu ở cùng anh hoặc có thể là hủy hôn... Nhưng không, Tinh Vân còn nhìn anh cười giễu.

“Anh cũng biết nói đó là chuyện của ngày hôm qua mà. Em sẽ không để nó ảnh hưởng đến ngày hôm nay của chúng ta. Chỉ cần anh không còn tình cảm với cô ấy nữa thì em sẽ mãi xem cô ấy là ngày hôm qua của anh.”

Trong mắt Đoàn Nam Phong lấp lánh ý cười. Anh thương yêu ôm nàng vào lòng, cảm giác được chia sẻ và thông cảm này còn hạnh phúc hơn rất nhiều so với cảm xúc yêu thương rung động thuở ban đầu.

“Cái bây giờ hôm qua đã rõ mười mười. Nếu cô không nhìn ra được, cô còn xứng ngôi ở vị trí chủ tịch của Hoàng Thiên sao? Bọn họ càng muốn đám cưới của cô tan rã, cô càng cho họ thấy cô vui vẻ hạnh phúc bên cạnh người cô yêu.” Nghĩ vậy cho nên Tinh Vân không làm lớn chuyện nhưng cô cũng không dễ dàng buông tha cho Đoàn Nam Phong. Cô bắt anh xuống nước năn nỉ cô, bắt anh cả ngày nom nớp lo sợ. Nhìn gương mặt anh như vậy, cô lại nhớ đến lúc anh cầm chỉ phiếu đưa cho cô. Thật giống như là hai người khác nhau vậy đó.

Cô rút vào lòng anh, thỏ thẻ: “Nam Phong, trước đây rất lâu, đã có người nói với em rằng nếu em muốn là người phụ nữ bên cạnh người đàn ông xuất chúng như anh thì em phải rộng lượng. Em phải giả mù, giả điếc, giả câm nếu như thấy anh có người phụ nữ khác bên ngoài. Lúc đó, em đang mang thai con của anh, sao em có thể xem như không hay không biết, không đau lòng khi anh qua lại với người đàn bà khác. Cho nên, em đã tự nói với mình là em không làm được. Em thả lỏng cô đơn cũng không chịu ở bên cạnh người đàn ông như vậy. Em biết rất rõ anh xuất sắc, anh tài giỏi, anh là tâm điểm của nhiều cô gái nhưng mà em không muốn vì vinh quanh đứng cạnh anh mà phải khóc thầm trong lòng. Em không làm được.”

Nàng ngẩng đầu lên, hai mắt bắt đầu hồng hồng nhưng giọng nói vẫn kiên quyết: “Đến bây giờ, em vẫn là không làm được. Cho nên, nếu anh có yêu thích người khác thì chúng ta hãy ly hôn.”

Nói đến đây, nàng ngồi dậy, mở túi xách lấy ra một văn bản ly hôn được soạn thảo kỹ càng có chữ ký kèm theo con dấu của nàng đưa về phía Đoàn Nam Phong: “Văn bản này, anh cứ giữ lấy. Bất cứ khi nào thấy không còn muốn ở cạnh em nữa thì hãy mạnh dạn ký tên lên đó. Xin anh, đừng lên lút làm chuyện sau lưng em. Em không muốn giống như người khác vì đàn ông mà thay đổi. Vì đàn ông mà trở nên hung tợn lao ra đường đánh ghen hay dùng thủ đoạn loại bỏ đối thủ. Nam Phong à, em không muốn như vậy. Em không muốn giống bà ngoại em, em cũng không muốn giống bà Fancy. Sống như vậy thật quá mệt mỏi. Những người đi trước đã cho em những bài học sâu sắc. Cho nên, em chọn cách này, trao quyền quyết định và tự do vào tay anh.”

Trái Tim Đoàn Nam Phong như thổn thức trước những lời của Tinh Vân. Tình cảm quả thực là sợi dây mảnh liệt và mạnh mẽ kết nối hai người lại với nhau. Người ta thường nói, thời gian rất đáng sợ, nó có thể bào mòn mọi thứ, thay đổi mọi chuyện nhưng từ người nhà Tinh Vân, anh lần đầu hiểu được thời gian hay nghịch cảnh cũng không thể làm thay đổi được tình cảm của hai người “cố chấp yêu nhau”.

Đoàn Nam Phong cầm lấy tờ giấy từ tay Tinh Vân. Cô nhẹ cười nhìn anh, trong lòng nghĩ: “Đoàn Nam Phong, đường lui trong mối quan hệ của chúng ta, anh cuối cùng cũng nhận rồi.”

Nhưng Tinh Vân không ngờ anh vừa cầm lấy tờ giấy, nhìn qua liền xé nát vứt đi, sau đó tiến đến chỗ Tinh Vân đang đứng, ôm cô ngã nhào xuống giường. Trong mắt anh, sự kiên định hiện rõ, anh từng chữ từng chữ nói ra: “Cao Hoàng Tinh Vân, anh nói cho em biết, Đoàn Nam Phong anh không muốn quay lại, cả đời này cũng không muốn buông tay em ra. Nếu một lúc nào đó em muốn quay lại, anh cũng không cho phép. Giữa hai chúng ta, không có cái gọi là ly hôn, nếu muốn xa nhau, chỉ có một con đường chết. Dù chết rồi thì thiên đàng hay địa ngục anh cũng nhất định phải bám theo em.”

Gương mặt Tinh Vân lúc này không biết nên cười hay nên mếu nữa. Người đàn ông này, lúc nào cũng bá đạo như vậy. Hứa hẹn cả đời với hắn khó lắm hay sao, cứ phải dọa người ta sợ mới chịu.

Nàng đưa tay vòng qua cổ hắn, nũng nịu hỏi: “Dọa em sao?”

Hắn nhoen miệng cười nhưng trong mắt vẫn chưa tan đi cơn giận. Nàng và hắn còn chưa lấy hôn thú, nàng lại ở đây “rung cây dọa khỉ” chừa đường lui cho hôn nhân của họ. Thật là chọc hắn tức chết. Không dọa nàng thì nàng sẽ còn làm ra trò gì trên tức hắn nữa?

“Không phải dọa, mà là thật. Nghiêm túc cảnh cáo em, từ bây giờ em chính là bà Đoàn. Đoàn Nam Phong anh sẽ không để cho em giống mẹ của anh chịu uất ức, chịu thương tổn.”

Tinh Vân nghe xong nụ cười cũng nở ra. Nụ cười của nàng đẹp như ánh ban mai khiến lòng hắn ấm áp. Hắn cúi người, áp sát vào thân nàng bắt đầu chính thức “động phòng”.

Sau một hồi xô lệch thì ánh trăng lặn nửa trốn mất vì không muốn ghen tị với đôi vợ chồng mới cưới này. Ánh mặt trời của ngày mới từ từ nhô lên chiếu vào phòng tân hôn. Tinh Vân mở mắt nhìn lên tấm ảnh cưới ở bức tường đối diện. Cô không dám tin rằng bọn họ mình đã kết hôn với Đoàn Nam Phong. Cô nằm suy nghĩ, lại nhớ về khoảng thời gian lúc mới gặp hắn. Đúng là không ngờ tai nạn lần đó đã trói buộc cô vào cuộc đời hắn.

Đoàn Nam Phong đang gác tay lên bụng cô, tiện thể di chuyển khắp người cô một lúc rồi mới dần dần mở mắt ra: “Bé con, em lại mơ mộng à?”. Sau đó hắn lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Tinh Vân mỉm cười nhìn sang gương mặt ngáy ngủ đáng yêu của hắn, kêu lớn: “Đoàn Nam Phong, thức dậy thôi. Hôm nay là bữa sáng đầu tiên ở nhà chồng của em. Anh không được ngủ như vậy.”

Đoàn Nam Phong nghe xong thấy có gì đó vui thích liền xốc chăn đến bụng, nửa nằm nửa ngồi tựa lưng vào đầu giường dụi dụi mắt: “Vợ yêu à, tối qua anh làm việc rất cực nhọc.”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa đề ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93-2: Chuyện hôm qua. (II)

Tinh Vân quay sang hỏi ngay, chưa kịp nghĩ về lời hắn nói: “Tôi qua anh lên phòng sớm mà. Có làm gì nữa đâu.”

Đoàn Nam Phong gương mặt lại lần nữa biến thành gian tà, tiếng cười bị nén lại nghe ra lại càng gian hơn: “Ngoại trừ dọn rác cho em ở phòng ngoài thì không phải cả đêm anh làm em thỏa mãn sao bà Đoàn?”

Tinh Vân nghe xong liền lấy gối ném vào người hắn: “Không bao giờ chịu nói chuyện đàng hoàng.”

Đoàn Nam Phong lại cười lớn, định nói ra câu nói cửa miệng thì bị Tinh Vân chặn lại: “Em biết anh sẽ nói là không có người đàn ông nào đàng hoàng khi ở trên giường với người phụ nữ anh ta yêu cả. Có phải như vậy không?”

Đoàn Nam Phong gạt đầu hải lòng, xác nhận: “Chính là như vậy.”

Nói xong liền nổi máu lần nữa quay người lại đè nàng dưới thân. Nhưng Tinh Vân liền xô hắn ra, về mặt kỳ thị nhìn hắn: “Đoàn Nam Phong, anh đánh răng trước đã.”

Nói xong, nàng nhanh chóng vọt vào phòng trong đánh răng rửa mặt. Hắn cũng lờ đờ đi theo nàng, nửa bước không rời. Chẳng trách người ta hay nói “vợ chồng son” chính là như vậy.

...

“Tức chết mà!”. Nam Phương bực mình quăng mấy tờ báo trong tay xuống bàn trà trong phòng khách.

Bà Catherine liền quay sang hỏi: “Con đó, ăn nói kiểu gì đây? Anh con vừa tân hôn, chưa gì đã nói chuyện xui xẻo.”

Nam Phương biết mình lỡ lời liền lấy tay che miệng: “Con xin lỗi. Con đã nói sai. Chỉ tại mấy tờ báo này nói năng bừa bãi. Mẹ nhìn nè, sao họ có thể bịa chuyện như vậy được. Họ nói chị dâu dùng tiền làm sức ép khiến anh hai phải ly hôn. Họ còn nói chị dâu là kẻ thứ ba chen vào hôn nhân của anh hai. Họ còn nói anh hai vì cùng cố địa vị của Đoàn Thị trên thương trường mà bỏ qua mối tình yêu bấy năm của mình...”

Chưa để Nam Phương nói hết, bà Catherine liền ra hiệu cho cô nhỏ tiếng: “Mau sai người mua hết mấy tờ báo này. Sau đó liên lạc tòa soạn chặn luôn cả báo mạng. Tuyệt đối không để chị dâu con nghe thấy biết không?”

Nam Phương liền ra về hiểu được, sau đó nhanh chóng cầm điện thoại sai người làm việc. Đoàn lão phu nhân ngồi bên cạnh cũng kéo cặp kính lão ra: “Con quan tâm báo chí làm gì, nay mai tin tức sẽ bị dè bẹp và lãng quên thôi. Nào, qua đây nhìn giấy đăng ký kết hôn mà sáng nay luật sư Vương vừa cho người mang qua. Có đẹp hay không?”

Đoàn lão phu nhân từ ánh mắt đến con tim đều lộ vẻ hải lòng đưa tờ giấy sang cho mẹ của Đoàn Nam Phong. Bà Catherine trân trọng cầm nó, nâng niu vuốt qua tên của con trai và con dâu bà. Không có gia đình giàu có nào mà không muốn tìm một người con dâu “môn đăng hộ đối” nhưng hơn hết trong tim bà vẫn là mong con trai bà tìm được người hết lòng yêu thương nó mà nó cũng yêu thương cô ấy. Không ngờ người con dâu này còn có xuất thân không hề tầm thường. Vẹn cả đôi đường như vậy khiến bà vô cùng hải lòng.

Đoàn lão phu nhân đang lật giở quyển album trên tay, chốc chốc, bà lại cười lớn: “Nhìn này, hình cưới ngày hôm qua sáng nay cũng đã được đưa đến. Con xem, lúc rước dâu, lúc khiêu vũ tẩm nào cũng đẹp. Nhìn này, nhìn này, tẩm nào cũng thấy hai đứa bé này vô cùng xứng. Nhìn kiểu gì cũng thấy đúng là một đôi trời sinh.”

Đoàn lão phu nhân cứ như vậy “thao thao bất tuyệt”, vui không thể tả. Lúc này, Nam Phương cũng quay sang xem hình cưới. Cô cũng tròn mắt kêu lên:

“Đúng là rất đẹp! Mẹ à, mẹ nhìn này, anh hai và chị dâu nhìn vô là thấy được tình cảm ngọt ngào. Bọn báo chí này, con nhất định phải cho bọn họ một trận.”

Bà Catherine cũng nhìn qua quyển album, bà mãi nguyên gập đầu. Con trai bà so với hôn lễ lần trước có thể nói là đã khác rất nhiều. Vì phản đối việc anh cưới Lưu Uyên Linh mà gia đình anh không có bất kỳ ai đến tham dự. Còn lần này đúng là vui càng thêm vui, thân càng thêm thân.

Sau khi xem xong hình, Nam Phương liền nói: “Mẹ à, con đói bụng rồi, chúng ta ăn sáng đi.” Nói xong, cô liền đứng lên đi ra phòng ăn. Nhưng bà Catherine đã ngăn cô lại: “Đợi đã, anh chị con chưa xuống, con muốn ăn một mình sao?”

Nam Phương về mặt nhăn nhúm kháng nghị: “Mẹ à, anh hai là sáu ngủ đó. Đêm anh ấy thức, ngày anh ấy ngủ. Mẹ muốn con chờ anh ấy thì chắc ăn sáng thành ăn trưa mất thôi.”

Bà Catherine vẫn không lung lay, điềm nhiên nói: “Có muốn cũng phải chờ. Chị dâu con ngày đầu về nhà chúng ta, con muốn để chị dâu con không vui sao?”

Nam Phương nhăn mặt làu bàu: “Anh hai có chị dâu rồi, còn không tranh thủ chấm mút đến trưa hay sao? Để chúng ta ngồi đây chịu đói.”

Bà Catherine trừng mắt mắng yêu cô: “Con nói cái gì vậy? Con nít biết cái gì. Anh chị con mới cưới nhau, nghỉ ngơi nhiều một chút là bình thường. Bà nội con còn chưa lên tiếng, con ở đây ca cẩm. Để chị dâu con nghe được sẽ không vui.”

Nam Phương tiu nghe ngồi xuống ghế: “Mẹ à, sáng giờ mẹ cứ gọi con dâu đến hai mắt cũng chảy ra mắt ong ròi.”

Bà Catherine phì cười. Đứa con dâu này, bà không biết phải nói có bao nhiêu hài lòng mà cười về nữa. Đúng lúc này bảo mẫu cũng đưa Tinh Nhật đến chỗ của bà. Bà đón lấy cháu nội, yêu thương vuốt ve trong lòng: “Con xem, chị dâu con không những mọi mặt đều tốt mà ngay cả con cũng sinh cho gia đình chúng ta. Ta sao có thể không thấy hạnh phúc đây?”

Nam Phương vừa ngồi chọc ghẹo Tinh Nhật, vừa nói: “Mẹ à, từ hôm qua đến giờ mẹ cười đến da mặt cũng như trẻ ra mười tuổi đó.”

Nghe tiếng từ cầu thang bước xuống, Nam Phương vội nhìn lên, cô cứ tưởng là anh trai mình nhưng lại là ba của cô.

Cô đứng lên lễ phép chào ba, sau đó ngồi xuống ghế sofa kiên nhẫn chờ anh trai và chị dâu. Ba cô mỉm cười chào buổi sáng cả nhà, sau đó cúi xuống hôn vào má bà nội cô, mẹ cô và hôn vào trán cô. Cô không biết đã bao lâu rồi ông không về nhà, cô cũng không biết bao lâu rồi cô không gặp ông. Nhưng hơn ai hết cô rất yêu thương và kính trọng ông. Cho nên cô liền áy ngại nhắc: “Ba à, chút nữa ba đừng gây với anh hai nha. Hôm nay là bữa ăn đầu tiên của chị dâu với gia đình chúng ta. Cho nên...”

Đúng lúc này, Đoàn Nam Phong và Tinh Vân từ trên lầu đi xuống. Phía sau người giúp việc đang giúp họ mang giỏ xách xuống lầu.

Đoàn Nam Phong nhìn thấy ba mình thì câu “chào buổi sáng” cũng nghẹn lại ở cổ. Tinh Vân khẽ lắc nhẹ tay anh nhưng anh vẫn đứng như tượng. Tinh Vân đành lên tiếng trước: “Chào buổi sáng bà nội,” “chào buổi sáng ba mẹ,” chào buổi sáng Nam Phương.”

Sau đó cô đưa tay ra đón Tinh Nhật đang chạy về hướng mình: “Chào buổi sáng con trai.”

Tinh Nhật ôm lấy cổ cô, chu miệng hôn lên má cô: “Chào buổi sáng Mami.”

Sau đó, cậu nhanh chóng chuyển người sang hôn Đoàn Nam Phong: “Chào buổi sáng Daddy.”

Đoàn Nam Phong nghe xong liền cười, tâm trạng anh cũng có phần dễ chịu hơn. Anh xoa đầu con trai, đón cậu từ tay vợ rồi hôn đôi má hồng đào non mềm của cậu: “Chào buổi sáng con trai. Con ngủ có ngon không?”

Lúc ngồi vào bàn ăn, bà Catherine liền nói: “Tinh Vân, mẹ hỏi qua quản gia nhà con mới biết con thích ăn món Việt Nam. Mẹ đặc biệt mời về một đầu bếp người Việt Nam để nấu cho con ăn. Con ăn thử món bún bò này xem.”

Trước tấm lòng của bà, Tinh Vân chỉ có thể tròn mắt kinh ngạc. Cô xua tay: “Mẹ à, con rất dễ ăn, không cần cầu kỳ như vậy. Với lại bọn con cũng không sống ở đây. Mẹ không cần lo lắng quá như vậy.”

Bà Catherine cười hiền cầm tay Tinh Vân nói: “Mẹ biết con không sống ở đây, cho nên bữa ăn nào ta cũng phải để con ăn thật ngon miệng. Khi nào hai con dọn sang biệt thự Nebula thì mang theo đầu bếp này nếu con thấy họ nấu hợp khẩu vị. Không thì mẹ sẽ tìm đầu bếp khác chuyên nấu cho con.”

Tinh Vân vừa ăn bún bò vừa nói: “Mẹ à, mẹ không cần lo đâu, bình thường con thích ăn gì thì sẽ tự nấu.”

Bà Catherine tròn mắt nhìn Tinh Vân. Bà chưa từng nghĩ thiên kim có bối phận cao như cô lại còn biết nấu ăn.

Lúc này Đoàn Nam Phong liền nói: “Tinh Vân nấu ăn rất ngon.”

Nam Phương ngồi đối diện cũng kinh ngạc. Đoàn Nhất Phương liền tấm tắc khen: “So với Kim Minh trước đây thì con đúng là con dâu tiêu chuẩn rồi.”

Bà Catherine liền nói: “Như vậy sao được, bình thường con lo công việc của tập đoàn đã mệt lắm rồi. Còn lo chuyện bếp núc, mẹ sợ là con sẽ mệt. Nghe lời mẹ, những chuyện này để mẹ sắp xếp nha.”

Tinh Vân không muốn làm bà mất hứng liền gật đầu. Đoàn Nam Phong ăn xong liền nói: “Mẹ à, bây giờ con và Tinh Vân sẽ đi hưởng tuần trăng mật nửa tháng. Mẹ sắp xếp cho Tinh Nhật chơi ít ngày ở nhà rồi quay lại trường Greenland giúp con. Công việc ở tập đoàn con đã thu xếp ổn thỏa nhưng nếu có chuyện gì thì mẹ nói với Trần Khải Nam liên lạc với con.”

Bà Catherine nghe xong cũng gật đầu, nhưng bà không hiểu sao thời gian trăng mật của con trai và con dâu bà lại lâu như vậy. Như hiểu được ý của mẹ mình, Đoàn Nam Phong liền nói: “Tụi con muốn dành nhiều thời gian ở bên nhau. Con cũng đã nói với bên nhà của Tinh Vân. Nếu mẹ thấy thích có thể sang bên đó chơi.”

Bà Catherine liền hỏi: “Hai con sẽ đi du lịch ở đâu?”

Đoàn Nam Phong nhìn Tinh Vân rồi nhìn sang mẹ của anh nói: “Con đi Địa Trung Hải.”

Nam Phương liền vỗ tay: “Anh hai à, anh cũng biết chọn địa điểm quá đi. Địa Trung Hải phong cảnh, khí hậu, ẩm thực cái nào cũng là cực phẩm hết.”

Đoàn Nam Phong phì cười vui vẻ cùng Tinh Vân bước ra xe. Chỉ có Tinh Nhật là hai má xị ra vì ba mẹ đi chơi mà cậu phải ở nhà. Tinh Vân thấy vậy, đưa tay ôm con vào lòng vuốt ve an ủi: “Tinh Nhật ngoan, ba mẹ đi về sẽ mua quà cho con.”

Tinh Nhật liền lắc đầu: “Không, con muốn đi cùng ba mẹ.”

Đoàn Nam Phong lúc này cũng ngồi xuống: “Lần sau nhất định ba mẹ sẽ cho con đi cùng. Ngoan nào, vào nhà với bà nội rồi đi sang chơi với ông bà ngoại. Còn có ông bà cố ngoại của con nữa. Mọi người đều ở nhà chơi với con, con sẽ không sợ buồn đâu.”

Sau một hồi thuyết phục kèm dỗ ngọt thì “hoàng tử bé” của hai người mới đồng ý.

Tự nhiên bà Catherine có một cảm giác bất an, bà liền chạy đến ôm lấy Tinh Vân căn dặn: “Đến nơi nhớ gọi điện cho mẹ, còn nữa, có chuyện gì cũng phải gọi về cho mẹ biết nha con.” Tinh Vân cũng ôm bà, cảm giác bà giống như người mẹ thứ hai của mình. Cô tươi cười gật đầu đồng ý.

Hơn ai hết, Đoàn Nam Phong biết chuyến đi này của họ không phải là đi hưởng thụ.

- ----

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94-1: Trở về Nebula(I)

Đoàn Nam Phong lái chiếc xe đặc tiền lao nhanh về hướng biệt thự Nebula. Tinh Vân thấy vậy liền hỏi: “Chúng ta sẽ bay từ sân bay ở Nebula phải không?”. Đoàn Nam Phong gật đầu, về mặt anh hơi đánh lại: “Anh đưa em về Nebula trước, sau đó sẽ cùng Lâm Thiên Vũ xuất phát từ Nebula bay sang Pêru.”

Tinh Vân tròn mắt: “Không phải chúng ta đi hưởng tuần trăng mật sao?”

Đoàn Nam Phong một tay giữ vô lăng, một tay cầm tay nạng: “Tinh Vân, anh xin lỗi. Ba mẹ và bà nội anh và gia đình Lâm Thiên Vũ đều phản đối chuyến đi này. Cho nên anh chỉ có thể dùng thời gian trăng mật hai tuần này để đi cùng hẳn. Như vậy sẽ không bị ai phát hiện ngăn cản hay can thiệp. Em ngoan ngoan ở lại Nebula chơi, đừng ra ngoài nhiều. Khi anh trở về sẽ đưa em và con đi Địa Trung Hải.”

Gương mặt Tinh Vân cứng đờ, sau đó rất nhanh liền lắc đầu: “Không được. Em không chịu. Có đi chúng ta cùng đi.”

Đoàn Nam Phong trong mắt có chút hiu hắt, anh thở dài: “Không phải anh không muốn đưa em đi cùng. Nhưng mà, chuyến đi này thực sự nhiều nguy hiểm mà anh không biết trước được.”

Nghe xong Tinh Vân càng thêm loạn. Chuyển đi nguy hiểm như vậy, cô ở nhà sẽ còn lo lắng không yên. Chỉ bằng cùng nhau xông pha.

“Không được. Càng nguy hiểm em càng phải đi. Em không muốn ngồi nhà thấp thỏm không yên. Nam Phong, chúng ta đã kết hôn, nếu có chuyện gì hai chúng sẽ cùng nhau vượt qua. Em nhất định không để anh đi một mình.”

Đoàn Nam Phong cũng đoán không thuyết phục được nàng nhưng anh vẫn cố nói: “Nếu anh gặp chuyện gì, vẫn còn em lo cho Tinh Nhật và chồng đỡ gia đình. Nếu hai chúng ta không trở lại thì ai sẽ lo cho con?”

Bàn tay Tinh Vân đang đan vào tay Đoàn Nam Phong cũng cứng đờ. Nghe anh nói như vậy dù biết chỉ là lòng trước tình huống xấu nhất nhưng tim cô vẫn thất lại. Mất đi anh rồi, cô sống còn ý nghĩa sao?

Tinh Vân hít sâu một hơi quay sang nhìn anh: “Con sẽ trưởng thành dù sớm hay muộn. Còn em, không thể để anh đi một mình. Mọi gian khổ hay vui sướng đều phải trải qua cùng nhau. Không phải đêm qua anh nói nếu muốn xa nhau chỉ có một con đường chết thôi hay sao?”

Đoàn Nam Phong quay sang nhìn vẻ mặt kiên quyết của nàng. Anh biết tính tình Tinh Vân rất kiên cường, để cô ở nhà cô sẽ lẳng lặng ngồi chuyên cơ đi theo anh. Như vậy càng nguy hiểm hơn. Cho nên cuối cùng anh đành thỏa hiệp.

Thấy Đoàn Nam Phong đồng ý cho mình đi, Tinh Vân liền mỉm cười nhưng trong lòng cô cũng liên dâng lên cảm giác lo sợ. Kho vàng Inca, bí ẩn lớn như vậy, ai nghe nói đến mà không sợ. Sắp tới cô sẽ gặp những chuyện gì? Liệu có như lần trước bị kẹt trong Kim Tự tháp Mặt Trời của người Maya đến nỗi không thở được, chỉ có thể đến từng giây đến cái chết hay không? Hay sẽ bị nước nhấn chìm như trong lăng tẩm của hoàng hậu vua Pakal hay không? Nghĩ đến những cảnh tượng đó cô không khỏi rùng mình toát mồ hôi lạnh.

Đoàn Nam Phong nhìn sắc mặt cô liền hiểu được: “Nếu em sợ thì không nên đi. Chúng ta sẽ đối mặt với cái gì, anh cũng chưa biết. Chỉ có thể tự trang bị cho chính mình mà thôi.”

Tinh Vân nắm chặt tay Đoàn Nam Phong, cô hít một hơi thật sâu lấy hết can đảm nhìn vào mắt Đoàn Nam Phong nói: “Em không sợ! Chỉ cần ở bên anh, em chuyện gì cũng không sợ.”

Đoàn Nam Phong nhìn nàng mỉm cười, đưa tay nàng lên môi hôn nhẹ. Anh biết Tinh Vân sợ hãi, chỉ là cô đang dùng tình yêu làm lý do và sức mạnh để đi cùng anh mà thôi. Người vợ này của anh giống như một cuốn sách, càng đọc càng thấy hay, càng gần gũi càng muốn trân trọng nhiều hơn.

Lúc xe đi vào sân vườn rộng lớn có hai hàng ngô đồng đang vươn nụ của biệt thự Nebula thì Đoàn Nam Phong lại lần nữa hỏi nàng: “Bé con, em còn nhớ lần đầu chúng ta đến đây không?”

Mắt Tinh Vân đang nhìn ra bên ngoài cửa xe, ánh nắng của buổi sớm mai chiếu xuyên qua hai hàng cây ngô đồng cao lớn trước mặt khiến tâm tình cô như trở về khoảng thời gian của hơn ba năm trước. Lúc ấy, cô chỉ là một cô gái rất bình thường, không tiền, không cha, không dòng họ, không ông bà, không nhà cửa, không tài sản. Cái cô có chỉ là bản thân cô và mẹ cô. Tất tần tật mọi thứ trong cuộc sống đều là Đoàn Nam Phong lo cho cô. Nghĩ đến lúc hân nói đến từ “tổ ấm” tự nhiên cô lại thấy ấm lòng. Từ lúc đó hân đã muốn sống cùng cô. Không chỉ vậy, hân mua biệt thự ngô đồng này cho cô là muốn cô mỗi ngày đều được vui vẻ. Những điều này lúc đó cô không hiểu hết, bây giờ nhìn lại thì đúng là lúc đó hân đã yêu cô rồi.

Nghĩ đến đây, Tinh Vân lại tủm tỉm cười. Cô ung dung ngân lên hai câu thơ cổ của Trung Quốc mà lúc ấy Đoàn Nam Phong đã đọc cho cô nghe:

“Ngô đồng sinh hỷ, vu bi trên dương

Bồng bồng thê thê, ung ung dề dề”

Đoàn Nam Phong nghe xong liền cười nói: “Em còn nhớ sao?”

Tinh Vân vui vẻ gật đầu, nụ cười của nàng đẹp hơn ánh ban mai xuyên qua hàng ngô đồng đang đương chồi: “Em vẫn còn nhớ lúc đó anh nói anh muốn em mỗi ngày đều “vui vui về về” như hai câu thơ đó.”

Đoàn Nam Phong cầm tay nàng, nhẹ nhàng xoa xoa rồi đưa lên môi hôn sau đó giảm tốc độ cho xe đi chậm đến trước ngôi nhà bọc gỗ sơn màu đỏ rực rỡ.

Hơn ba năm rồi Tinh Vân mới quay lại nơi này. Bà Maya và những người giúp việc trong nhà đều đã xếp hàng ngay ngắn trước cửa đón hai người họ. Gặp lại bà Maya, Tinh Vân rất vui, nàng liền đưa tay ra cầm tay bà, vui vẻ cười nói: “Bác Maya, bác có khỏe không?”

Bà Maya trong mắt lấp lánh ánh cười, vui vẻ chào nàng: “Đoàn thiếu phu nhân, cô đã trở lại rồi.”

Tinh Vân nhất thời chưa quen với cách xưng hô này nên nghe hơi lạ tai. Đoàn Nam Phong hiểu ý liền nói: “Em nghe riết sẽ quen thôi.”

Bà Maya mỉm cười phân phó người ra xách giỏ cho hai người. Còn bà thì đưa tay về phía trước, cung kính nói: “Phòng ốc tôi đã cho người quét dọn sạch sẽ. Đoàn tổng tài và phu nhân, xin mời!”

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94-2: Trở về Nebula(II)

Tinh vân nhìn quanh một lượt, đúng là không có gì thay đổi. Mọi thứ vẫn như cũ. Cô cặp tay Đoàn Nam Phong bước lên phòng ngủ chính tầng trên.

Căn phòng vẫn y nguyên mọi thứ như lúc cô rời đi. Cô liền nhìn quanh rồi đưa mắt hỏi: “Nam Phong, anh không sống ở đây sao?”

Đoàn Nam Phong vừa thu dọn đồ đạc vừa trả lời: “Em bỏ anh đi rồi, nơi này còn giống tổ ấm sao?”

Tinh Vân nghe ra trong lời hắn có ý trách nằng, nằng liền tiến lại gần hắn nói: “Anh không ở thì nên cho thuê, để trống như vậy rất phí.”

Đoàn Nam Phong phì cười: “Nơi kỷ niệm của vợ anh, sao có thể để cho người khác vô ở được.”

Nói xong anh quay sang nhìn chiếc ghế bành dài bọc nhung đỏ mà cô hay ngồi ôm máy tính làm việc. Tay chạm vào thành ghế nhẹ cười: “Em đó, thích nhất là ngồi ở đây, ôm Macbook.”

Xong anh lại chỉ chỉ lên tường: “Tường màu vàng, rèm màu xanh lam. Chưa hết, em còn nói muốn trải drap giường màu trắng có hoa nhỏ li ti. Như vậy sẽ giống như đang nằm trên bãi cỏ mà ngủ.”

Tinh Vân nghe xong phì cười tiến đến bên cạnh nhẹ vòng tay qua eo anh: “Anh đều nhớ hết hay sao? Em cứ tưởng anh chỉ nhớ mỗi sở thích của Lulu Uyên Linh thôi.”

Đoàn Nam Phong cười cười, khóe môi hiện lên tia trêu ghẹo: “Bà Đoàn, lúc bà ghen nhìn bà đặc biệt đáng yêu.”

Tinh Vân hờn dỗi quay mặt đi thì đã bị bàn tay anh nắm lại kéo cô vào sát người mình. Bàn tay nhẹ luồn vào mái tóc để vuốt ve khuôn mặt thanh tú của cô, khẽ khàng nói: “Anh biết cô ấy bị dị ứng nấm. Lúc phát con sẽ nôn ọe và ngứa ngáy. Anh quen cô ấy lâu như vậy, không thể biết mà không nói. Chia tay rồi cũng đâu có nghĩa là phải tẩy não đúng không? Cũng như ba em, ông ấy đã nuôi nấng Uyên Linh hơn hai mươi năm. Nhất thời ông ấy cũng đâu thể không quan tâm cô ấy.”

Tinh Vân nghe xong thấy có lý cũng không phản bác gì. Đoàn Nam Phong lại cười cười nói tiếp: “Bà Đoàn à, bà không vui vì chồng bà nhất thời nhớ sở thích của người khác trong khi ông ấy với bà lại là chuyện cả đời. Cái nào nặng, cái nào nhẹ. Bà nói xem nào?”

Tinh Vân nghe xong cũng thấy bùi tai. Người đàn ông này nói cái gì cũng nhiều lý lẽ như vậy. Thực sự hắn nói đúng. Cuộc đời dài như vậy, gặp gỡ một vài người, hiểu lầm một vài chuyện, ngộ nhận một vài thứ đã là quá ít. Mấy ai thông tuệ để bản thân mình không từng nhìn nhầm? Tinh cảm cũng là vun đắp mà thành. Ví như hắn và Lulu Uyên Linh cũng vậy, có thể trước đây hắn rất yêu thích cô ấy, đến mức cố chấp cưới nhưng lúc đó cô ấy không muốn cùng hắn vun đắp, lại khiến hắn tổn thương thì sao có thể duy trì mối quan hệ ấy mãi được.

Nghĩ xong Tinh Vân liền mỉm cười. Nhìn thấy nằng có vẻ như thông suốt, hắn liền đưa tay nâng cằm nằng lên khẽ hôn nhẹ cánh môi mềm mịn của nằng. Rồi từ từ hôn sâu hơn.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa của bà Maya vang lên: “Đoàn tổng tài, Lâm đại thiếu gia đã đến. Ngài ấy đang chờ ngày ở phòng khách.”

Đoàn Nam Phong liền lưu luyến rời cánh môi nằng ra, ngắn gọn nói: “Tôi biết rồi.”

Hai người đi nhau xuống lầu. Lâm Thiên Vũ ngồi trên sofa lau súng. Đáng vẻ ngồi lau súng của anh so với ngày xưa khi Tinh Vân mới gặp anh cũng không khác đi là mấy. Tinh Vân biết Lâm Thiên Vũ rất yêu thích súng nhưng nằng không biết người dạy hắn cầm súng chính là người đàn ông đứng bên cạnh nằng, Đoàn Nam Phong.

Sau khi ba người họ gặp gỡ nhau chào hỏi thì cùng nhau bước lên chiếc máy bay quân dụng của Mĩ đã được đổ sẵn ở bên sân bay tư nhân Nebula.

Tinh Vân thấy lạ liền hỏi: “Chúng ta đi máy bay quân dụng của Hoa Kỳ sao?”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Chỉ là để che mắt.”

Lâm Thiên Vũ đi bên cạnh cũng nói thêm: “Nếu đi bằng máy bay quân dụng thì chúng ta sẽ đến nơi nhanh hơn, tránh được nhiều rắc rối trong việc xuất nhập cảnh.”

Tĩnh Vân nghe qua tự nhiên thấy lòng bùng nổ. Hai tên soái ca này có thể dùng được máy bay quân dụng của Mi sao? Còn nữa, vì sao bọn họ sợ gặp rắc rối trong việc xuất nhập cảnh trong khi trước giờ với thể căn cước của Mi bọn họ đi được rất nhiều nơi, chỉ cần đăng ký với cục xuất nhập cảnh của đất nước họ muốn đến là được rồi. Sao lại sợ rắc rối?

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95-1: Chuyển trăng mặt nhớ đời(I)

Vừa bước lên máy bay, nhìn thấy Michael và rất nhiều những người ở hội quán võ thuật hôm trước mang vũ khí bên người thì Tĩnh Vân cũng lơ mơ đoán ra được rắc rối mà Lâm Thiên Vũ nói.

“Đoàn tổng tài, mọi thứ đã chuẩn bị xong.” Michael đứng nghiêm người nói như báo cáo. Về mặt của anh vô cùng nghiêm túc và cứng rắn giống như từng được huấn luyện trong trường quân sự.

Đoàn Nam Phong lạnh lùng hỏi lại: “Đã thu hết hộ chiếu của họ chưa?”

Michael vẫn giữ tư thế nghiêm như cũ, vai thẳng lưng thẳng, nói: “Thưa rồi.”

Đoàn Nam Phong nhìn sang Tĩnh Vân nói: “Đưa cho anh hộ chiếu của em.”

Tĩnh Vân ngây ngốc lâm theo. Sau khi hân lấy hộ chiếu của nàng liền cho vào một cái túi giao cho Michael. Michael cẩn thận đặt nó vào kết sắt tự hủy trong một căn phòng kín trên máy bay. Loại kết sắt chuyên dụng bí mật này nếu bấm sai mật mã thì mọi thứ bên trong sẽ tự bị thiêu cháy. Tĩnh Vân cũng có một cái tương tự cho nên cô biết. Chỉ là cô không hiểu chuyển đi này vì sao lại phải bí ẩn đến như vậy.

Cho đến khi Tĩnh Vân yên vị ở khoang riêng thì Đoàn Nam Phong mới giải thích cho cô biết nơi bọn họ sẽ đến là biên giới quân sự của Ecuador và Peru cho nên rất dễ bị rơi vào tay lực lượng an ninh của hai nước này. Chỉ cần một thông tin nhỏ bị lộ ra thì sẽ vô cùng nguy hiểm. Không chỉ bản thân mà sẽ ảnh hưởng đến đồng đội. Cho nên, cách tốt nhất là không có bất kỳ thông tin nào. Lâm Thiên Vũ còn nói thêm: “Những người đi theo chúng ta hôm nay đều là sát thủ do Đoàn Nam Phong huấn luyện và lựa chọn. Bao gồm người đang lái máy bay là Michael kia. Bọn họ đều đã gắn sẵn chất độc ở bên trong tại, lúc cần sẽ biết phải làm sao.”

Tĩnh Vân nghe xong liền há hốc mồm: “Vậy em có cần gắn chất độc hay không?”

Đoàn Nam Phong nhướn mày nói: “Anh sẽ không để em lọt vào tay kẻ khác. Khi cần, anh sẽ giúp em kết liễu.”

Tĩnh Vân nghe xong, tự nhiên thấy như có một luồng điện chạy vào lưng mình. Toàn thân theo phản xạ rùng mình. Chuyện sống chết mà hân có thể nói ra nhẹ đến như vậy sao! Cô thật không muốn chết đâu, cô mới kết hôn hôm qua thôi mà. Còn có một đồng gia sản đang cần cô thừa kế. Cô còn có gia đình, còn có bạn bè, còn có “tieu soái ca” xinh xắn đáng yêu đang chờ cô. Cuộc sống thiên đường như vậy, tươi đẹp như vậy cô không muốn sớm từ bỏ đâu. Huhu...

Như đọc ra được suy nghĩ của Tĩnh Vân, Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ đều che miệng cười.

Tĩnh Vân chắc chắn không biết biểu hiện trên mặt cô lúc này khó coi đến khiến người khác không nhìn được cười.

Lâm Thiên Vũ cười nói: “Em gái nhỏ, em sợ rồi sao? Sợ rồi có thể ở nhà.”

Tĩnh Vân nghe xong, cái mặt cười khó coi hơn khóc, tí nhí nói: “Không, em không sao... Không ở nhà... Lần trước, cũng mém chết mà. Nhất định lần này cũng không sao.”

Tuy miệng nói cứng nhưng trông ngực không ngừng rung lên dữ dội. Chuyển đi lần trước cô bị hù suýt chết mấy lần. Trên đời này có ai không sợ chết chứ, cô cũng không ngoại lệ. Cô muốn hét lên là cô sợ nhưng mà đã lỡ leo lên lưng cạp rồi. Lỡ tuyên ngôn tình yêu vĩ đại rồi, biết làm sao đây. Chỉ còn đi bước nào tính bước đó thôi.

Đoàn Nam Phong cầm tay trái của cô kéo sang chỗ của mình, anh nhẹ nhàng đeo cho cô một cái vòng không có khóa bằng một loại chất liệu đặc biệt vừa mềm vừa nhẹ lại dính sát vào tay, dao kéo hay các thiết bị cắt thông thường không sao cắt được. Cái vòng có đính rất nhiều hạt đá, nhìn qua như một món trang sức thông thường nhưng thực chất là thiết bị cảnh báo nguy hiểm bắn tia, bom mìn và quan trọng hơn là thiết bị định vị và liên lạc.

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ mỗi người cũng có một dây.

“Bé con, chiếc vòng này sau khi khóa xong sẽ không mở ra được, cũng không có bất kỳ vật cắt nào cắt ra được. Nó sẽ là hệ thống liên lạc định vị, cảnh báo nguy hiểm và vũ khí nguy cấp của chúng ta. Sau khi xong việc quay về Los Angeles thì anh sẽ tháo ra cho em. Bây giờ anh hướng dẫn cho em cách dùng.”

Tĩnh Vân chăm chú lắng nghe. Đèn màu đỏ sáng lên có mai phục bom. Đèn xanh lá sáng lên là có bắn tia. Đèn màu tím sáng lên là sắp có thiên tai động đất, sóng thần vòi rồng. Lúc đó cần nhanh chóng ra khỏi khu vực nguy hiểm.

“Cảnh báo này có bán kính một dặm và trước thời gian nguy hiểm mười phút cho nên chúng ta có đủ thời gian để thoát thân.”

Tĩnh Vân nghe xong liền tròn mắt. Mười phút mà đủ để chạy ra khỏi khu vực thiên tai sao? Hắn cũng đánh giá thể lực của cô tốt quá rồi. Gương mặt cô lại nhăn như cái bánh tráng bị cán nát.

Đoàn Nam Phong nhìn biểu hiện của cô, cố nhịn không phát ra tiếng cười, tiếp tục nói: “Cái nút màu trắng là dùng để liên lạc.”

Nói xong anh gắn một thiết bị nhỏ vào trong lỗ tai cô. Thiết bị vừa vặn và kín đáo này là loa bí mật không để người khác biết được hay nghe được.

“Bé con, nhớ cho kỹ nút màu đen là vũ khí hỗ trợ. Khi em bấm vào nó thì một sợi dây mảnh như dây cước nhưng dai và bền chắc hơn dây thép sẽ bắn ra. Phía đầu có một cái móc giúp cố định vị trí của dây. Nó có thể giúp em thoát thân khi cần thiết.”

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95-2: Chuyển trăng mật nhớ đời(II)

Tĩnh Vân nghe xong liền tròn mắt. Mười phút mà đủ để chạy ra khỏi khu vực thiên tai sao? Hắn cũng đánh giá thể lực của cô tốt quá rồi. Gương mặt cô lại nhăn như cái bánh tráng bị cán nát.

Đoàn Nam Phong nhìn biểu hiện của cô, cố nhịn không phát ra tiếng cười, tiếp tục nói: “Cái nút màu trắng là dùng để liên lạc.”

Nói xong anh gắn một thiết bị nhỏ vào trong lỗ tai cô. Thiết bị vừa vặn và kín đáo này là loa bí mật không để người khác biết được hay nghe được.

“Bé con, nhớ cho kỹ nút màu đen là vũ khí hỗ trợ. Khi em bấm vào nó thì một sợi dây mảnh như dây cước nhưng dai và bền chắc hơn dây thép sẽ bắn ra. Phía đầu có một cái móc giúp cố định vị trí của dây. Nó có thể giúp em thoát thân khi cần thiết.”

Tĩnh Vân nghe nói liền gật đầu, miệng cô lẩm bẩm để nhớ lại tất cả những điều anh vừa nói.

“Nam Phong, cái vòng này lợi hại quá. Có phải anh đã chuẩn bị rất kỹ cho chuyến đi này phải không?”

Đoàn Nam Phong đá mắt nhìn sang Lâm Thiên Vũ rồi quay lại nói với Tĩnh Vân: “Con người sẽ mạnh hơn nếu có các thiết bị hỗ trợ. Chuyến đi này chưa từng có ai thử qua, nếu muốn sống chúng ta nhất định phải chuẩn bị kỹ càng.”

Tĩnh Vân hơi ngừng ra: “Ý anh là, anh đã chuẩn bị cho chuyến đi từ rất lâu?”

Lâm Thiên Vũ nhìn Đoàn Nam Phong, sau đó gật đầu giống như đồng ý cho anh nói ra điều gì đó với Tĩnh Vân: “Từ sáu năm trước, bọn anh đã vẽ ra kế hoạch này. Tìm kiếm bản đồ, đặt điều kiện trao đổi, huấn luyện sát thủ, nghiên cứu vũ khí, mua chuộc chính khách...”

Lâm Thiên Vũ liền tiếp lời: “Nam Phong từng muốn rút tay khỏi kế hoạch này nhưng vì để đầu giá sợi dây chuyền mê hoặc cho em, cậu ấy lại phải hứa với anh.”

Tĩnh Vân nghe xong liền ngừng lên nhìn Đoàn Nam Phong. Hẳn là vì lời hứa với cô, vì để cô vui mà phải lao vào chuyến đi nguy hiểm này sao? Bất giác trong lòng cô dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời.

Khi chiến máy bay quân dụng đáp xuống sân bay Cusco thì trời cũng đã tối. Đúng như lời Lâm Thiên Vũ, bọn họ thực sự không gặp chút rắc rối nào khi bay đến đây bằng máy bay quân dụng của Hoa Kỳ. Bên phía Peru, Đoàn Nam Phong cũng đã sắp xếp êm xuôi mọi chuyện với an ninh bên đó. Người của cục an ninh hàng không Peru từ trước đã nhận được tin từ cấp trên sẽ có người của không quân Mỹ sang thăm cho nên khi thấy máy bay quân dụng của bọn họ bay đến thì phía Peru không nói gì còn cử người ra đón tiếp.

Chỉ có điều, một biến cố phát sinh ngay khi bọn họ đến khiến cho Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ không kịp trở tay.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95-3: Chuyến trăng mật nhớ đời(II)

Tĩnh Vân nghe xong liền tròn mắt. Mười phút mà đủ để chạy ra khỏi khu vực thiên tai sao? Hẳn cũng đánh giá thể lực của cô tốt quá rồi. Gương mặt cô lại nhần như cái bánh trắng bị cán nát.

Đoàn Nam Phong nhìn biểu hiện của cô, cố nhịn không phát ra tiếng cười, tiếp tục nói: “Cái nút màu trắng là dùng để liên lạc.”

Nói xong anh gắn một thiết bị nhỏ vào trong lỗ tai cô. Thiết bị vừa vặn và kín đáo này là loa bí mật không để người khác biết được hay nghe được.

“Bé con, nhớ cho kỹ nút màu đen là vũ khí hỗ trợ. Khi em bấm vào nó thì một sợi dây mảnh như dây cước nhưng dai và bền chắc hơn dây thép sẽ bắn ra. Phía đầu có một cái móc giúp cô định vị trí của dây. Nó có thể giúp em thoát thân khi cần thiết.”

Tĩnh Vân nghe nói liền gật đầu, miệng cô lẩm bẩm để nhớ lại tất cả những điều anh vừa nói.

“Nam Phong, cái vòng này lợi hại quá. Có phải anh đã chuẩn bị rất kỹ cho chuyến đi này phải không?”

Đoàn Nam Phong đá mắt nhìn sang Lâm Thiên Vũ rồi quay lại nói với Tĩnh Vân: “Con người sẽ mạnh hơn nếu có các thiết bị hỗ trợ. Chuyến đi này chưa từng có ai thử qua, nếu muốn sống chúng ta nhất định phải chuẩn bị kỹ càng.”

Tĩnh Vân hơi ngừng ra: “Ý anh là, anh đã chuẩn bị cho chuyến đi từ rất lâu?”

Lâm Thiên Vũ nhìn Đoàn Nam Phong, sau đó gật đầu giống như đồng ý cho anh nói ra điều gì đó với Tinh Vân: “Từ sáu năm trước, bọn anh đã vẽ ra kế hoạch này. Tìm kiếm bản đồ, đặt điều kiện trao đổi, huấn luyện sát thủ, nghiên cứu vũ khí, mua chuộc chính khách...”

Lâm Thiên Vũ liền tiếp lời: “Nam Phong từng muốn rút tay khỏi kế hoạch này nhưng vì để đầu giá sợi dây chuyền mê hoặc cho em, cậu ấy lại phải hứa với anh.”

Tinh Vân nghe xong liền ngẩng lên nhìn Đoàn Nam Phong. Hẳn là vì lời hứa với cô, vì để cô vui mà phải lao vào chuyến đi nguy hiểm này sao? Bất giác trong lòng cô dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời.

Khi chiến máy bay quân dụng đáp xuống sân bay Cusco thì trời cũng đã tối. Đúng như lời Lâm Thiên Vũ, bọn họ thực sự không gặp chút rắc rối nào khi bay đến đây bằng máy bay quân dụng của Hoa Kỳ. Bên phía Peru, Đoàn Nam Phong cũng đã sắp xếp êm xuôi mọi chuyện với an ninh bên đó. Người của cục an ninh hàng không Peru từ trước đã nhận được tin từ cấp trên sẽ có người của không quân Mỹ sang thăm cho nên khi thấy máy bay quân dụng của bọn họ bay đến thì phía Peru không nói gì còn cử người ra đón tiếp.

Chỉ có điều, một biến cố phát sinh ngay khi bọn họ đến khiến cho Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ không kịp trở tay.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thắng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96-1: Vũ công Flamenco (I)

Người đón tiếp của cục an ninh không quân Peru đưa bọn họ về một khách sạn biệt thự nhà vườn với sân lát gạch đỏ nung, tường khám đá xanh tự nhiên. Khách sạn không có vẻ sang trọng hiện đại nhưng được cái rất thoáng đãng và nhiều cây lại nằm ngay trung tâm thành phố Cusco, khu vực có nhiều kiến trúc mang đậm phong cách Tây Ban Nha cổ.

Theo như kế hoạch họ sẽ từ nơi này đi đến Machu Picchu, thánh địa còn sót lại của người Inca. Thánh địa này rất gần thành phố Cusco. Rồi sau đó sẽ từ Machu Picchu đi chuyển bằng xe đến biên giới Ecuador, nơi bản đồ cổ chỉ dẫn.

Toàn bộ khách sạn được phía chính phủ Peru bao trọn cho nên không có bất kỳ ai vào quấy rầy. Phía công Đoàn Nam Phong còn cẩn thận bố trí thêm người canh gác. Bữa tối theo kiểu Tây Ban Nha được bày lên bàn ăn trong sân vườn mát mẻ thơ mộng. Đoàn Nam Phong, Lâm Thiên Vũ và Tinh Vân ngồi một bàn, những sát thủ khác và Michael ngồi ở những bàn xung quanh. Trong người bọn họ lúc nào cũng mang theo vũ khí. Còn những vũ khí hạng nặng khác thì được bọn họ cất giấu kỹ lưỡng trên những chiếc xe hơi dùng cho ngày mai.

Không khí ăn tối trôi qua trong giai điệu âm nhạc Flamenco sôi động của những nhạc công chơi nhạc bằng những nhạc cụ dân gian như trống da, trống thiếc, bộ gõ gỗ, bộ gõ kim loại, đàn ghita... và đương nhiên bao gồm những tiếng vỗ tay điệu nghệ cùng những vũ công mặc váy xoè đuôi dài lắc lư ra cặp chân dài khiêu khích.

Mặc dù Đoàn Nam Phong luôn lên tinh thần cảnh giác cao độ cho tất cả mọi người trong suốt chuyến đi nhưng trước khung cảnh vui tươi sôi động mắt mẽ này con người ta dễ hoà nhập và cũng phóng khoáng hơn. Chỉ trong phút chốc, rượu ngon, món ngon, nhạc hay khiến cho mọi người ai nấy cũng được thả lỏng.

Một vài người còn mạnh dạn bước ra khiêu vũ cùng các vũ công chân dài mặc những bộ váy sắc màu. Trên mái tóc đen, họ còn cài một đóa hoa sắc sỡ trông thật sự mê người. Vẻ đẹp từ đôi mắt đến khoe môi của phụ nữ Nam Mỹ đúng là có sức hút kỳ lạ khiến cho những người đàn ông dù mạnh mẽ nhất cũng muốn một lần đắm chìm vào bên trong nhan sắc rực lửa đó.

Đừng nói là đàn ông, phụ nữ có tính tình nhu mì như Tinh Vân cũng khó lòng cưỡng nổi với không khí đêm nay. Nhìn thấy mọi người ai nấy đều vui vẻ, người đại diện bên phía Peru liền tiến đến chỗ Đoàn Nam Phong đang ngồi cúi đầu nói với anh bằng tiếng Tây Ban Nha: “Thưa ngài, sắp xếp tối nay là một chút lòng của ông chủ chúng tôi.”

Đoàn Nam Phong thừa hiểu ông chủ của hắn là ai, cái người ôm không biết bao nhiêu triệu Mĩ kim của hắn sao lại có thể lơ là trong tiếp đãi cho được. Nghe xong, Đoàn Nam Phong liền vẫy tay cho người nọ lui ra.

Lúc này Lâm Thiên Vũ cũng đã bước ra khỏi vũ. Anh định kéo Tinh Vân ra nhảy cùng nhưng Tinh Vân chưa ăn xong nên nhẹ lắc tay từ chối. Tiếng nhạc dồn dập mời gọi khó cưỡng đã không giữ anh lại bàn nữa.

Lâm Thiên Vũ vừa bước ra sân nhảy, lập tức một cô gái từ trong bức màn đỏ mỏng manh cũng bước ra. Cô chào khán giả bằng đôi chân dài thon trắng mịn màng gầy cao tầm hơn một tấc màu đỏ nhưng, Tinh Vân đang ăn cũng phải ngẩng đầu lên nhìn. Cô như bị đôi chân đó mê hoặc bởi những bước nhảy điêu luyện đến đáng kinh ngạc. Cô gái vẫn giấu mặt phía sau bức rèm đỏ bằng voan khiến cho mọi người tò mò nín thở dõi theo.

Cho đến khi bức màn hoàn toàn được hạ xuống, tất cả mọi người trừ Đoàn Nam Phong đều vỗ tay reo hò. Cô vũ công mặc một bộ váy đuôi dài xếp tầng đỏ rực như ngọn lửa thiêu đốt lòng của khán giả. Khuôn mặt cô đẹp đến say lòng người, mũi cao thẳng, môi cong quyến rũ, mắt sâu mê hoặc mê đắm về đẹp của phụ nữ Tây Ban Nha. Nếu so sánh với Penélope Cruz thì chỉ có hơn chứ không kém.

Trên miệng cô gái, cảnh hồng rực rỡ như mời như gọi, cuốn lấy tim gan của Lâm Thiên Vũ. Ai ai cũng hiểu cô gái này là quà dành tặng cho hai ông chủ là Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong. Tinh Vân nhìn Lâm Thiên Vũ đứng yên bất động thì hiểu được đến lúc hắn lên cơn “ghien phụ nữ”. Cô đưa mắt qua nhìn Đoàn Nam Phong thì thấy anh đang bình thản ăn tối. Dáng vẻ ưu nhã điềm tĩnh tách biệt khỏi đám đông đang sôi sục vì cô nàng vũ công kia.

Tinh Vân nhìn hắn, nghĩ thầm: “Không lẽ hắn không xao động trong khi cô thì đang rực lửa.”

Đoàn Nam Phong như hiểu được suy nghĩ của Đoàn Nam Phong, anh liền nhân dịp lên tiếng: “Bé con, nếu em đã ăn xong, chúng ta lên phòng nghỉ ngơi sớm.”

“Nam Phong, anh thật không xao động với mỹ nữ kia sao?”

Đoàn Nam Phong không nói gì, chỉ nhẹ nhấp một chút rượu đỏ, sau đó thông thả lấy khăn lau khóe miệng. Anh liếc mắt qua sân khấu thấy cô ta đang quán sát người Lâm Thiên Vũ thì nhẹ cười.

“Nam Phong, anh thật không xao động hay vì có em nên anh đang cố gắng?”

Đoàn Nam Phong quay sang nhìn nàng cười cười: “Bé con, bên cạnh anh đã có em. Anh không cần cố gắng tự ép bản thân mình chịu đựng.”

Lời nói đầy ngụ ý của hắn khiến nàng đỏ bừng mặt. Đoàn Nam Phong lấy tay xoa mặt nàng, yêu thương nói: “Thích mặc cỡ như vậy, anh sẽ cho em không chỉ đồ mặc.”

Nói xong hắn rời khỏi ghế kéo nàng đi lên phòng.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96-2: Vũ công Flamenco (I)

Người đón tiếp của cục an ninh không quân Peru đưa bọn họ về một khách sạn biệt thự nhà vườn với sân lát gạch đỏ nung, tường khảm đá xanh tự nhiên. Khách sạn không có vẻ sang trọng hiện đại nhưng được cái rất thoáng đãng và nhiều cây lại nằm ngay trung tâm thành phố Cusco, khu vực có nhiều kiến trúc mang đậm phong cách Tây Ban Nha cổ.

Theo như kế hoạch họ sẽ từ nơi này đi đến Machu Picchu, thánh địa còn sót lại của người Inca. Thánh địa này rất gần thành phố Cusco. Rồi sau đó sẽ từ Machu Picchu di chuyển bằng xe đến biên giới Ecuador, nơi bản đồ cổ chỉ dẫn.

Toàn bộ khách sạn được phía chính phủ Peru bao trọn cho nên không có bất kỳ ai vào quấy rầy. Phía cổng Đoàn Nam Phong còn cẩn thận bố trí thêm người canh gác. Bữa tối theo kiểu Tây Ban Nha được bày lên bàn ăn trong sân vườn mát mẻ thơ mộng. Đoàn Nam Phong, Lâm Thiên Vũ và Tinh Vân ngồi một bàn, những sát thủ khác và Michael ngồi ở những bàn xung quanh. Trong người bọn họ lúc nào cũng mang theo vũ khí. Còn những vũ khí hạng nặng khác thì được bọn họ cất giấu kỹ lưỡng trên những chiếc xe hơi dùng cho ngày mai.

Không khí ăn tối trôi qua trong giai điệu âm nhạc Flamenco sôi động của những nhạc công chơi nhạc bằng những nhạc cụ dân gian như trống da, trống thiếc, bộ gõ gỗ, bộ gõ kim loại, đàn ghita... và đương nhiên bao gồm những tiếng vỗ tay điệu nghệ cùng những vũ công mặc váy xoè đuôi dài lắc lư ra cặp chân dài khiêu khích.

Mặc dù Đoàn Nam Phong luôn lên tinh thần cảnh giác cao độ cho tất cả mọi người trong suốt chuyến đi nhưng trước khung cảnh vui tươi sôi động mát mẻ này con người ta dễ hoà nhập và cũng phóng khoáng hơn. Chỉ trong phút chốc, rượu ngon, món ngon, nhạc hay khiến cho mọi người ai nấy cũng được thả lỏng.

Một vài người còn mạnh dạn bước ra khiêu vũ cùng các vũ công chân dài mặc những bộ váy sắc màu. Trên mái tóc đen, họ còn cài một đóa hoa sặc sỡ trông thật sự mê người. Vẻ đẹp từ đôi mắt đến khoe môi của phụ nữ Nam Mỹ đúng là có sức hút kỳ lạ khiến cho những người đàn ông dù mạnh mẽ nhất cũng muốn một lần đắm chìm vào bên trong nhan sắc rực lửa đó.

Đừng nói là đàn ông, phụ nữ có tính tình nhu mì như Tinh Vân cũng khó lòng cưỡng nổi với không khí đêm nay. Nhìn thấy mọi người ai nấy đều vui vẻ, người đại diện bên phía Peru liền tiến đến chỗ Đoàn Nam Phong đang ngồi cúi đầu nói với anh bằng tiếng Tây Ban Nha: “Thưa ngài, sắp xếp tối nay là một chút lòng của ông chủ chúng tôi.”

Đoàn Nam Phong thừa hiểu ông chủ của hắn là ai, cái người ôm không biết bao nhiêu triệu Mĩ kim của hắn sao lại có thể lơ là trong tiếp đãi cho được. Nghe xong, Đoàn Nam Phong liền vẫy tay cho người nọ lui ra.

Lúc này Lâm Thiên Vũ cũng đã bước ra khiêu vũ. Anh định kéo Tinh Vân ra nhảy cùng nhưng Tinh Vân chưa ăn xong nên nhẹ lắc tay từ chối. Tiếng nhạc dồn dập mời gọi khó cưỡng đã không giữ anh lại bàn nữa.

Lâm Thiên Vũ vừa bước ra sân nhảy, lập tức một cô gái từ trong bức màn đỏ mỏng manh cũng bước ra. Cô chào khách giả bằng đôi chân dài thon trắng mịn màng gầy cao tầm hơn một tấc màu đỏ nhưng, Tinh Vân đang ăn cũng phải ngẩng đầu lên nhìn. Cô như bị đôi chân đó mê hoặc bởi những bước nhảy điêu luyện đến đáng kinh ngạc. Cô gái vẫn giấu mặt phía sau bức rèm đỏ bằng voan khiến cho mọi người tò mò nín thở dõi theo.

Cho đến khi bức màn hoàn toàn được hạ xuống, tất cả mọi người trừ Đoàn Nam Phong đều vỗ tay reo hò. Cô vũ công mặc một bộ váy đuôi dài xếp tầng đỏ rực như ngọn lửa thiêu đốt lòng của khán giả. Khuôn mặt cô đẹp đến say lòng người, mũi cao thẳng, môi cong quyến rũ, mắt sâu mê hoặc mê đắm vẻ đẹp của phụ nữ Tây Ban Nha. Nếu so sánh với Penélope Cruz thì chỉ có hơn chứ không kém.

Trên miệng cô gái, cảnh hồng rực rỡ như mời như gọi, cuốn lấy tim gan của Lâm Thiên Vũ. Ai ai cũng hiểu cô gái này là quà dành tặng cho hai ông chủ là Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong. Tinh Vân nhìn Lâm Thiên Vũ đứng yên bất động thì hiểu được đến lúc hắn lên cơn “ghỉen phụ nữ”. Cô đưa mắt qua nhìn Đoàn Nam Phong thì thấy anh đang bình thản ăn tối. Dáng vẻ ưu nhã điềm tĩnh tách biệt khỏi đám đông đang sôi sục vì cô nàng vũ công kia.

Tinh Vân nhìn hắn, nghĩ thầm: “Không lẽ hắn không xao động trong khi cô thì đang rực lửa.”

Đoàn Nam Phong như hiểu được suy nghĩ của Đoàn Nam Phong, anh liền nhàn nhạt lên tiếng: “Bé con, nếu em đã ăn xong, chúng ta lên phòng nghỉ ngơi sớm.”

“Nam Phong, anh thật không xao động với mỹ nữ kia sao?”

Đoàn Nam Phong không nói gì, chỉ nhẹ nhấp một chút rượu đỏ, sau đó thông thả lấy khăn lau khóe miệng. Anh liếc mắt qua sân khấu thấy cô ta đang quán sát người Lâm Thiên Vũ thì nhẹ cười.

“Nam Phong, anh thật không xao động hay vì có em nên anh đang cố gắng?”

Đoàn Nam Phong quay sang nhìn nàng cười cười: “Bé con, bên cạnh anh đã có em. Anh không cần cố gắng tự ép bản thân mình chịu đựng.”

Lời nói đầy ngụ ý của hắn khiến nàng đỏ bừng mặt. Đoàn Nam Phong lấy tay xoa mặt nàng, yêu thương nói: “Thích mắc cỡ như vậy, anh sẽ cho em không chỉ đỏ mặt.”

Nói xong hắn rời khỏi ghế kéo nàng đi lên phòng.

- - - - -

Hì các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cám ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96-3: Vũ công Flamenco (II)

Trong phòng tắm mập mờ sương khói, Đoàn Nam Phong mê luyến ôm ấp lấy nàng hôn hít. Sau đó liền nhấc bổng nàng lên bế ra ngoài phòng ngủ. Anh đặt cô lên giường lớn sang trọng êm ái. Không khí ở Cusco khá tốt, trời quang mát mẻ. Từ phía cửa sổ, gió từng cơn lùa vào khá giống không khí ở Việt Nam. Tai cô còn nghe rõ tiếng nhạc mê hồn dồn dập vẫn còn ở phía sân vườn vọng lại. Cô vội vớ tay lấy áo choàng ngủ khoác lên, tò mò ló đầu ra cửa sổ nhìn xuống.

Đập vào mắt cô là đôi chân dài miên man của cô gái mặc đầm đỏ đuôi dài lúc này đang nằm trên đôi tay rắn chắc của Lâm Thiên Vũ. Những sát thủ khác bao gồm cả Michael cũng không kém, mỗi người ôm một cô. Quần áo lúc này đã bắt đầu xộc xệch. Từ phía cạnh của họ mà nói thì làm chuyện này ở nơi có không khí âm nhạc tốt như vậy kể cũng là một trải nghiệm mới mẻ. Nghĩ đến đây cô liền lắc đầu đóng cửa lại.

Trên chiếc giường kia, Đoàn Nam Phong đang nằm chờ cô. Hắn nhắm hờ mắt nghỉ ngơi, từ xa nhìn lại có một loại sức hút khó cưỡng phát ra. Tinh Vân nhìn ngắm hắn, dù là xa hay gần cô cũng đều cảm thấy rất say lòng. Cô tiến lại gần, nhẹ leo lên giường đắp chăn lại, vòng tay nhẹ nhàng ôm hắn.

Đoàn Nam Phong mỉm cười tinh tụy, từ từ mở mắt ra, áo choàng ngủ trên người cũng rơi xuống. Hắn nằm áp lên người nàng, nhẹ nhàng cúi xuống nâng niu cơ thể nàng. Nàng vòng tay ôm lấy cổ hắn, hai chân cũng giữ ngang hông hắn. Những tiếng mê lòng bắt đầu vang lên.

Đúng lúc này một tràn súng từ dưới sân vọng lên khiến cả hai người giật mình buông nhau ra. Đoàn Nam Phong nhanh chóng đưa tay xuống gối lấy ra khẩu súng ngắn. Một tay anh ôm Tinh Vân, một tay nhìn đảo quanh phòng. Tinh Vân muốn đưa tay lên mở đèn thì đã bị Đoàn Nam Phong chặn lại. Anh chậm rãi bước xuống giường, khẩu súng cầm ngang má trái, từng bước tiến lên trước. Xác định căn phòng an toàn, anh liền lấy thêm một khẩu súng nữa từ túi áo khoác đưa cho Tinh Vân.

Tinh Vân lúc này đã mặc xong quần áo, cô đưa mắt ra hiệu cho Đoàn Nam Phong là mình ổn. Lúc này, anh mới đi về phía cửa sổ lá sách ở phía ngoài. Một bóng đen bên ngoài cửa sổ đang chuẩn bị mở cửa vào phòng. Đoàn Nam Phong nấp vào một bên, đưa súng lên ngang tai chờ đợi.

Cửa sổ vừa mở ra, một kẻ mặc đồ đen, bịt mặt nhanh chóng nhảy vào phòng. Đoàn Nam Phong phản xạ rất nhanh, anh nhanh chóng dùng báng súng đánh vào đầu tên áo đen. Hắn vừa ngã đi thì ngay lập tức một tên nữa từ phía sau nhảy vào, túm cổ Đoàn Nam Phong. Đoàn Nam Phong xoay người ra một thế võ bẻ gãy tay tên thứ hai. Tiếng xương gãy rôm rốp vang lên khiến Tinh Vân rùng mình.

Như không để Đoàn Nam Phong nghỉ ngơi, lập tức hai tên nữa liền nhảy vào. Một tên dùng dây thừng siết cổ Đoàn Nam Phong. Tên còn lại khống chế tay anh. Nhưng Đoàn Nam Phong liền dùng chân đá vào hạ bộ tên phía sau và nhanh chóng dùng hay ngón tay thọc vào mắt tên phía trước. Hai tên này cũng nhanh chóng bị hạ. Gần như ngay lập tức bốn tên nữa lại nhảy vào phòng. Trong đêm tối bọn chúng không dám manh động dùng súng nhưng súng mà Đoàn Nam Phong dùng luôn là loại có bóng đèn laser hiện đại cho nên nhanh như cắt anh liền bắn hạ bọn chúng. Mùi máu tanh nhanh chóng lan ra khắp phòng khiến Tinh Vân muốn nôn nhưng cô kiềm xuống để tránh đánh động bọn người kia.

Đoàn Nam Phong vừa hạ xong bốn tên thì lại có một tốp khác gần chục tên nhảy cửa sổ lao vào. Đoàn Nam Phong bị vây giữa những tên sát thủ lực lưỡng. Bọn chúng cùng lúc xông vào chế trụ anh. Đoàn Nam Phong chống cự rất quyết liệt, lần lượt hạ từng tên một. Nhưng bọn chúng lại có thêm một tốp khác nhảy cửa sổ tiến vào. Lần này, bọn chúng dùng bao tải đen từ phía sau trùm đầu anh lại và bắt đầu lao vào chế ngự tay chân anh.

Đoàn Nam Phong bị mất đà trượt ngã xuống sàn. Bao tải thành công khống chế mắt của anh khiến tay chân anh bắt đầu lóng cọng.

Một tên trong số đó bắt đầu lên đạn, hướng Đoàn Nam Phong bắn xuống.

Tinh Vân ngồi trong bóng tối, từ góc độ này, cô nhìn thấy rõ mọi chuyện xảy ra. Tiếng đau phát ra từ miệng của Đoàn Nam Phong dù nhỏ nhưng khiến tim cô như ngừng đập. Cô biết nếu không phải rất đau, anh cũng sẽ không kêu lên như vậy.

Khi tận mắt nhìn những tên còn sống vây quanh anh, bắt đầu hạ súng vào anh thì Tinh Vân như có thêm sức mạnh to lớn. Cô dựa vào những gì được dạy, lập tức tháo chốt an toàn, lên đạn và nhắm đúng tên đang cầm súng.

“Đoàng!”

Một tiếng súng đánh thép vang lên ngay tim tên cầm súng. Bọn áo đen bị đánh động lập tức lao về hướng cô. Tinh Vân sợ hãi bắn loạn lên. Nhưng không sao hạ được hết bọn chúng.

Bọn áo đen nhanh như cắt túm lấy cổ cô. Một cái tát đau điếng hạ xuống. Sau đó dí súng sát đầu cô.

“Đoàng!”

Lại một tiếng súng nữa vang lên

“Đoàng!”

Trong bóng đêm, hai phát súng liên tục vang lên phá đi vẻ lãng mạn nên thơ của khách sạn sân vườn kiến trúc Nam Mĩ. Không khí tốt đẹp nhanh chóng lan ra mùi máu tanh kinh tởm.

- - - - -

Xin lỗi các bạn, mình không hiểu sao khi mình đăng chương mới trang web này cứ bị lặp lại hai chương giống nhau. Ngày hôm qua mình bị hai lần như vậy. Mình đã gửi yêu cầu xóa mà không biết admin có nhìn thấy hay không. Cho nên nếu có trường hợp đó, các bạn thông cảm cho mình nha.

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97-1: Mắc bẫy (I)

"Á!... "

Tiếng thét chói tai của Tinh Vân vang vọng cả căn phòng. Hai phát súng liên kè bên tai khiến cô sợ mất mật. Tệ hơn hai thi thể còn ngã xuống chân Tinh Vân.

Đoàn Nam Phong bước đến đẩy hai thi thể sang hai bên, vòng tay ôm chặt Tinh Vân. Bóng tối bao trùm hai người không hiện rõ sắc mặt anh nhưng qua giọng nói và nhịp tim của anh, Tinh Vân biết được anh đang sợ hãi, chỉ là không phải sợ chết mà là sợ cho Tinh Vân.

"Ngốc à, em không sợ chết sao?"

"Tại sao? Tại sao lại bắn phát súng đó để bọn chúng biết em trong phòng?"

"Nếu anh không phản ứng nhanh hơn bọn chúng thì em sẽ ra sao?"

"Tại sao lại ngốc như vậy?"

"Tại sao?"

"Tại sao?"

Giọng Đoàn Nam Phong như lạc đi, anh đưa tay sờ gương mặt nóng bừng vì cái tát của bọn sát thủ trên gương mặt nhỏ nhắn của cô. Lòng đau xót nói: "Còn đau không?"

Tinh Vân khẽ lắc đầu, cô sợ đến xanh mặt, hồn vía bay lên chín tầng mây. Cô ôm Đoàn Nam Phong thật chặt, hai tay còn run run, giọng cô nhỏ như tiếng mèo kêu: "Em... em... thấy... bọn chúng muốn bắn... anh. Em không... thể... nhìn anh bị... bắn."

Giọng nói của Đoàn Nam Phong rưng rưng, anh lấy tay vuốt tóc cô, kéo cô vào lòng ngực của mình, tham luyến giữ chặt cô: "Ngốc quá! Chúng giết chết anh rồi thì sẽ bỏ đi. Như vậy em sẽ an toàn thoát khỏi đây..."

Tĩnh Vân vội đưa tay lên che miệng anh lại. Đầu cô liên tục lắc trong bát lực: "Không! Nam Phong... Không! Em không thể làm như vậy."

Đoàn Nam Phong giữ khuôn mặt nàng đối diện với mình, chớp mũi chạm vào chớp mũi nàng, hơi thở kéo theo từng tiếng nói nhẹ nhưng kiên quyết: "Nếu như giữa hai chúng ta, chỉ một người có thể sống thì đó nhất định phải là em."

Tĩnh Vân nghe xong hai mắt vờn lệ, cô không dám nghĩ đến cảnh tượng đó. Nếu cô chỉ còn lại một mình trên đời chỉ bằng để cô ích kỷ chọn cái chết còn hơn. Tĩnh Vân liên tục lắc đầu, nước mắt từng giọt rơi xuống tay anh, nghẹn ngào không nói nên lời.

Đoàn Nam Phong ôm cô thật chặt để cô bình tĩnh lại. Khi cô vừa định đưa tay mở đèn ngủ ở tủ đầu giường lên thì Đoàn Nam Phong đã chặn cô lại. Ngay lập tức anh tháo dây áo choàng ngủ của cô ra, cẩn thận bịt mắt cô lại. Sau khi chắc chắn cô không nhìn thấy được cảnh vật xung quanh, anh mới nhắc bóng cô lên trên cánh tay mình đi vào phòng tắm tẩy rửa vết máu của hai tên sát thủ bắn ra.

"Nam Phong, sao anh phải bịt mắt em vậy?"

"Bé con, em không nhìn thấy gì thì sẽ sớm bình tĩnh trở lại. Nghe lời anh, để anh bế em như vậy thì sẽ tốt hơn."

Sau khi giúp nàng rửa sạch vết máu tanh trên người cẩn thận. Đoàn Nam Phong nhẹ nhàng lấy quần áo mặc vào cho nàng. Tĩnh Vân tin tưởng nghe theo lời anh, ngoan ngoãn để anh bế đi bế lại.

Đoàn Nam Phong cúi người mang giày cho nàng, lưng đeo hai túi xách nặng và tay bế thêm nàng. Sức nặng trên người khiến anh gồng đồ mặt nhưng Đoàn Nam Phong quyết không để nàng xuống.

Từ khi Đoàn Nam Phong nhúng tay vào Hắc đạo thì những chuyện như thế này là không thể tránh khỏi. Anh cũng là con người bình thường, có trái tim, có tri thức, tiếp nhận nền giáo dục tốt... Anh cũng hiểu cái gì là nhân ái, nhân đạo. Nhưng cuộc sống không cho anh lựa chọn. Màu đen và những góc khuất nhuộm bản con người anh khiến anh hàng đêm mất ngủ nhưng không thể tìm bác sĩ tâm lý, cũng không thể chia sẻ với ai. Chỉ có thể tự mình chịu đựng trong thời gian dài.

Điều duy nhất khiến anh dễ ngủ chỉ có đàn bà. Những cuộc hoan ái đêm, tìm kiếm sự giải tỏa thể xác trong hoan lạc đã giúp anh có thể ngủ mà không gặp ác mộng. Cho đến khi gặp Tĩnh Vân, cuộc sống của anh mới có thể bình thường trở lại. Tình yêu chân thành của cô đã khiến cuộc sống của anh thay đổi.

Ánh đèn trong phòng đủ sáng để nhìn rõ sàn nhà ngổn ngang xác chết, máu me chảy khắp phòng. Cảnh tượng đáng sợ như vậy sẽ ra sao nếu Tĩnh Vân nhìn thấy? Không! Anh nhất định không để người vợ anh yêu thương nhìn thấy cảnh này. Anh không muốn cô giống như anh hàng đêm mất ngủ, càng không muốn cô bị thế giới của anh nhuộm đen. Anh phải bảo vệ cô thật cẩn thận bao gồm tinh thần lẫn thể xác.

Cô tựa đầu vào ngực anh, hai tay vòng ra sau giữ lấy tấm lưng vững chãi như tường thành của anh. Mùi hương thân thuộc trên người anh bao quanh mũi cô khiến cô cảm thấy an ổn. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, từ lúc nào cô đã chìm vào giấc ngủ trong vòng tay anh. Đoàn Nam Phong bế Tĩnh Vân đạp lên những cái xác này để bước ra ngoài. Tĩnh Vân của anh nhất định không cần phải như anh đạp lên xác chết để tìm lấy sự sống. Cô chỉ cần như vậy, an tâm mà ngủ. Mọi chuyện sau khi thức dậy sẽ không còn gì nữa.

...

Đoàn Nam Phong bước xuống lầu, nhìn quanh một lượt phía sân vườn của nhà hàng. Xác người nằm la liệt ở mọi góc ngách của nhà hàng. Cô gái xinh đẹp của nửa giờ trước giờ đã đầu mình hai nơi. Trên miệng cô ta vẫn còn ngậm bông hoa hồng đỏ thắm kia.

Lâm Thiên Vũ trong mắt rực lửa giận, khuôn mặt đẹp trai của anh dính vài giọt máu của cô ta bắn lên. Trên người anh cũng cơ man bao nhiêu là máu ướm đầm cả quần áo đang mặc.

Nhìn thấy Đoàn Nam Phong đang bế Tĩnh Vân, anh liền quan tâm: "Hai người không sao chứ?"

Trong con người lạnh toát, Đoàn Nam Phong nhìn sang Lâm Thiên Vũ nói: "Chúng ta đi nhanh thôi."

Sau đó huyýt sáo cho Michael gần đó chạy lại, anh lạnh lùng ra lệnh: "Trong vòng năm phút phải an toàn rút khỏi đây. Lấy hết tất cả điện thoại của các anh em. Sau đó hủy hết mọi vết tích nơi này."

Nói xong, anh bế Tĩnh Vân rời đi. Lâm Thiên Vũ cời chiếc chiếc áo dính máu ném xuống sàn rồi cũng xách giỏ đi ra ngoài.

Đoàn Nam Phong mở cửa chiếc xe việt dã Porsche đời mới bước vào. Anh cẩn thận đặt Tĩnh Vân lên băng ghế sau để cô ngủ rồi đi ra phía trước cầm lái. Lâm Thiên Vũ ngồi vào ghế phụ bên cạnh. Vừa bước vào xe anh liền mở miệng: "Khốn kiếp! Dám chơi tụi mình."

Đoàn Nam Phong gõ tay lên vô lăng chờ Michael bước ra ngoài, anh nhàn nhạt nói: "Cậu biết cô ta là sát thủ sao?"

Lâm Thiên Vũ hừ lạnh: "Bàn tay cô ta có vết chai của người cầm súng lâu năm. Muốn qua mặt tôi sao?"

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: "Xem ra cậu không đến nỗi bị sắc dục che mắt."

Lâm Thiên Vũ phụt một cái thật lớn, dõng dạc nói: "Muốn dùng đàn bà để lấy mạng tôi, kẻ cừ cô ta đến cũng quá xem thường tôi rồi. Một sợi dây thép thì đầu cô ta cũng không còn nhận cơ thể cô ta nữa."

"Lúc bắn nhau với bọn đó, cậu có phát hiện gì không?" Đoàn Nam Phong dò hỏi.

Lâm Thiên Vũ nghĩ nghĩ một chút lại nói: "Sát thủ được cử đến đều là những tay súng thiện xạ. Người của ta cũng chết quá nửa. Bọn người Peru không có bản lĩnh lớn như vậy. Tôi nghĩ là còn thể lực đứng sau bọn họ."

Trong con người thâm trầm, lạnh lẽo của Đoàn Nam Phong, không nhìn ra được anh đang nghĩ gì. Hai tay anh vẫn gõ đều trên vô lăng, nhàn nhạt nói ra ba chữ: "Lập Thế Khang".

Lâm Thiên Vũ như vỡ ra điều gì, cánh môi khẽ nhúc lên, ánh mắt anh phút chốc cũng trở nên kỳ lạ: "Ý cậu là Lập bang đã bắt đầu hành động?"

Đoàn Nam Phong khẽ gật đầu. Ánh mắt anh lóe lên tia hung hiểm, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: "Hắn là vì cái chết của Amy mà đến."

Lâm Thiên Vũ nghe nhắc đến cái tên này tự nhiên thấy gai óc nổi lên. Anh nghĩ nghĩ một lúc liền nói: "Nhưng chuyến đi lần này chúng ta rất kín kẽ. Làm sao bọn chúng biết được mà bố trí kế hoạch tỉ mỉ như vậy?"

- - - - -

Hi các bạn, bạn nào muốn hiểu về nội dung bộ này thì các bạn phải đọc phần I Thiên Kim bạc ti (link dưới đây).

<http://santruyen.com/thien-kim-bac-ti.html?preview=1>

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Đừng quên bấm đề cử để ủng hộ cho cảm xúc của mình thăng hoa để ra truyện đều đều nhé!

Cảm ơn các bạn!

Like page của mình để cập nhật nhanh nhất truyện của mình nhé.

https://www.facebook.com/pg/Paper-Cranes-stories-Những-câu-chuyện-của-Hạc-Giấy-1088494004690757/posts/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97-2: Mắc bẫy (II)

Trong con người thâm trầm, lạnh lẽo của Đoàn Nam Phong, không nhìn ra được anh đang nghĩ gì. Hai tay anh vẫn gõ đều trên vô lăng, nhàn nhạt nói ra ba chữ: "Lập Thế Khang".

Lâm Thiên Vũ như vỡ ra điều gì, cánh môi khẽ nhúc lên, ánh mắt anh phút chốc cũng trở nên kỳ lạ: "Ý cậu là Lập bang đã bắt đầu hành động?"

Đoàn Nam Phong khẽ gật đầu. Ánh mắt anh lóe lên tia hung hiểm, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: "Hắn là vì cái chết của Amy mà đến."

Lâm Thiên Vũ nghe nhắc đến cái tên này tự nhiên thấy gai óc nổi lên. Anh nghĩ nghĩ một lúc liền nói: "Nhưng chuyến đi lần này chúng ta rất kín kẽ. Làm sao bọn chúng biết được mà bố trí kế hoạch tỉ mỉ như vậy?"

"Người có thể nhận tiền của chúng ta thì cũng có thể nhận tiền của người khác." Đoàn Nam Phong nói xong liền mở khóa và cho xe di chuyển. Qua kính chiếu hậu, anh nhìn thấy Michael cùng vài sát thủ còn sống đang bước lên mấy chiếc xe phía sau. Đoàn xe vừa lăn bánh ba giây thì phía sau họ vang lên một tiếng nổ lớn. Toàn bộ khách sạn sân vườn đẹp để phút chốc trở thành tro bụi che giấu mọi dấu vết của cuộc đấu súng. Một sự cố cháy nổ về gas là lý do quá đơn giản để giải thích tất cả mọi chuyện.

Đoàn xe đang lao ra đường lớn ngoài phố thì bị hơn chục chiếc xe của cảnh sát Cusco đuổi theo. Đoàn Nam Phong nhú mày nhìn qua kính chiếu hậu, sau đó ấn nút liên lạc cho Michael và những sát thủ khác tăng tốc. Vừa nhận được lệnh, đồng loạt hơn chục chiếc Porsche tăng tốc lao về phía trước bất kể đèn giao thông, bất kể người đi đường. Đoàn Nam Phong nhấn ga phóng thật nhanh về phía đại lộ thánh Monica, anh cho xe lách qua hàng xe như mắc cửi trên phố, nhanh chóng bỏ xa đám xe cảnh sát phía sau. Nhưng anh không ngờ, từ bốn phía đường đều có xe cảnh sát túa ra bung lưới bao vây lấy đoàn xe Porsche của anh.

"Mẹ kiếp! Rõ ràng là đặt bẫy. Không thì chúng có xuất hiện kịp lúc như vậy không?". Lâm Thiên Vũ tức giận chửi. Chiếc xe chao đảo cố gắng thoát nhưng xe cảnh sát ngày một nhiều cứ như thiêu thân nhắm ngay đoàn xe của Đoàn Nam Phong mà lao tới.

Tĩnh Vân lúc này cũng đã tỉnh, hay đúng hơn là cô bị ngã xuống ghế ngay sau khi Đoàn Nam Phong nhấn ga. Cô nhanh chóng tháo khăn bịt mắt xuống.

Đoàn Nam Phong thấy vậy liền nói: "Tĩnh Vân, ngồi thấp xuống."

"Thiên Vũ, chuẩn bị vũ khí. Báo với những xe khác của chúng ta chuẩn bị khai hỏa."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98-1: Machu Picchu (I)

Lâm Thiên Vũ nghe xong liền hùng hục khí thế ấn nút thông báo cho những chiếc xe phía sau. Đồng loạt đều vang lên tiếng “Đã rồi!”. Lâm Thiên Vũ gạt đầu, khỏe miệng kéo lên một tia nham hiểm. Tinh Vân ngồi băng sau nghe rõ mồn một. Trái tim như rút ra ngoài, toàn thân cứng đờ sừng sốt. Qua tấm kính, cô nhìn ra được vẻ mặt lạnh lẽo dọa người của Đoàn Nam Phong. So với lúc ở bên cô thì khuôn mặt này như một người hoàn toàn khác. Sự nham hiểm, lạnh lùng nhanh chóng bao trùm toàn bộ con người anh.

Anh vẫn giữ tay lái lách qua những con phố lớn đông đúc để tìm lấy vị trí thích hợp ra tay tiêu diệt toàn bộ lực lượng an ninh đang đuổi theo. Mất anh vẫn không rời Tinh Vân, mạnh mẽ nói: “Tinh Vân, phía dưới băng ghế sau có một ngăn chứa đồ, em mở ra lấy áo chống đạn và nón chống đạn cho anh và Thiên Vũ. Em cũng phải tự mặc cho mình. Hai tay phải luôn bám vào dây an toàn dưới ghế. Nhớ, đừng bao giờ ngắt đầu lên. Em có hai phút để làm những chuyện đó.”

Tinh Vân răm rắp làm theo lời anh. Cô loay hoay mãi mới xong được thao tác mặc áo chống đạn và đội nón chống đạn vào đầu. Khi nhìn lại đã thấy Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ xong xuôi mọi thứ. Có vậy mới thấy hai người đàn ông này đã không ít lần trải qua tình huống sống chết như vậy.

Dù đầu cúi rất sát nhưng bên tay cô tiếng xe cảnh sát đuổi theo ngày càng gần. Một tiếng “chéo” đi cùng chấn động trong xe khiến Tinh Vân biết được bên họ đã nổ súng vào xe của Đoàn Nam Phong.

Lâm Thiên Vũ lúc này hai mắt đã hùng hục lửa giận. Gương mặt anh lúc này nham hiểm và hung ác hơn lúc nào hết. Đưa tay đẩy nóc xe, Lâm Thiên Vũ ngóc đầu lên bắn trả đám cảnh sát. Cây súng máy hiện đại được đặt vững vàng trên vai anh liên tục phun ra hơn trăm viên đạn. Băng đạn dài từ băng ghế sau liên tục bị cuốn ra phía nóc để nã vào đám cảnh sát như thiêu thân kia.

Những chiếc xe khác của đoàn xe cũng chống trả tương tự. Chẳng mấy chốc toàn bộ khi rĩa thành phố trở thành một bức tường lửa cao hơn chục mét chặn lại đám thiêu thân đang ồ ồ ồ mà chính xác hơn là không còn xe nào để ồ ồ nữa.

Đoàn Nam Phong nhếch môi cười: “Bắn đẹp lắm Thiên Vũ.”

Đoàn xe thoát khỏi đám cảnh sát, liền lao nhanh ra phía con đường đèo dốc hẹp hướng về thánh địa cổ Machu Picchu của người Inca. Tinh Vân không biết vì sao họ phải đến đây nhưng theo kế hoạch thì là vậy cho nên cô cũng chỉ nghe theo sắp xếp của Đoàn Nam Phong.

Sau đợt tấn công, Tinh Vân thờ phào ngồi lại trên ghế. Lúc này cô mới cẩn thận cài lại dây áo chống đạn. Cái khóa cuối cùng vừa cài xong thì liền nghe Đoàn Nam Phong hô lớn trong bộ thiết bị liên lạc: “Nhảy đi.”

Tinh Vân thấy hần và Lâm Thiên Vũ mở cửa xe thì cô cũng vội mở cửa xe lao ra ngoài. Bọn họ lăn vài vòng trên sườn đồi thì “bùm!”.

Một tiếng nổ dữ dội chấn động cả ngọn đồi, lửa bốc cháy cao ngàn ngút. Đoàn xe hơn chục chiếc cùng nhiều tư trang và vũ khí vài trăm triệu đô nhanh chóng thành tro bụi. Cũng may khi kiểm tra lại quân số không thiếu ai cả. Nhóm sát thủ này được tập huấn một cách chuyên nghiệp cho nên khi nhận lệnh họ đều hành động rất nhanh và chuẩn.

Tinh Vân ngồi trên sườn núi, giữa những bụi cây đưa mắt nhìn ngọn lửa bốc cao. Nếu Đoàn Nam Phong không đủ nhanh nhạy, thì bây giờ cả nhóm đã thành tro bụi. Cô rung mình không dám tưởng tượng đến cảnh đó. Chỉ trong tích tắc, có thể vượt qua được thì sống, còn không thì là chết. Trong lòng cô lúc này mới hiểu, sống chết trong gan tấc là cái gì.

Đoàn Nam Phong thờ phào chạy về phía Tinh Vân nhìn qua người cô, xem xét vết thương. Ngoại trừ trầy xước ngoài da và chân cô bị trật thì cũng không có gì đáng ngại. Bàn tay anh dính bùn đất khế vuốt má cô. Lúc sau nhìn lại khuôn mặt của cô bị vẽ thêm mấy vết như râu mèo khiến anh bật cười.

Nhìn thấy anh cười, Tinh Vân cũng đỡ lo lắng phần nào. Giữa tình huống mất trắng như thế này cô thật sự không biết phải làm sao sinh tồn hay về nhà. Nhưng có anh ở bên cạnh, cô thực sự không biết sợ gì nữa.

Phía chân trời, những tia nắng bắt đầu ló dạng. Tinh Vân tựa vào vai Đoàn Nam Phong chợp mắt. Xung quanh, mọi người cũng tranh thủ tìm chỗ tựa lưng. Ngày mai, thực sự sẽ khác.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 98-2: Machu Picchu (II)

Khi mặt trời bắt đầu nhô cao, mọi người bị đánh thức bởi tiếng động cơ của một đoàn xe việt dã đang ngày càng đến gần chỗ họ. Ai nấy đều cảnh giác cầm vũ khí bên người. Nhưng đối phương không ai khác chính là Trần Khải Nam. Tối qua anh nhận được lệnh của Đoàn Nam Phong cho nên liền tức tốc đưa xe đến cứu viện. Theo kế hoạch anh sẽ hội hợp với bọn họ ở đỉnh Machu Picchu nhưng tình huống đột xuất phát sinh khiến anh phải tức tốc đi xuyên rừng suốt đêm để nhanh chóng đến tiếp viện cho Đoàn Nam Phong. Hơn ai hết Trần Khải Nam biết chậm một giây thì Đoàn Nam Phong sẽ gặp nguy hiểm thêm một bậc.

Tinh Vân nhìn thấy Trần Khải Nam thì liền thở phào nhẹ nhõm. Đoàn Nam Phong xưa nay làm việc vô cùng cẩn thận, anh không bao giờ tin ai tuyệt đối cho nên đã tách làm hai nhóm để Trần Khải Nam bí mật chờ ở đỉnh Machu Picchu.

Có một điều Tinh Vân vẫn chưa biết, bên trong tầng hầm cổ bí mật của thánh địa này chính là nơi cất giấu vũ khí hạng nặng mà Đoàn Nam Phong từ ba năm trước đã âm thầm vận chuyển sang Peru. Số vũ khí hạng nặng này bao gồm tên lửa nhỏ, súng máy, súng trường, súng laser, bom mìn... đủ sức làm một quốc gia biến mất.

Đoàn xe Việt dã Range Rover hơn hai mươi chiếc nhanh chóng rời khỏi sườn đồi băng qua cánh rừng nhiệt đới Amazon để đi đến thánh địa Machu Picchu linh thiêng.

Thật ra Trần Khải Nam đoán không sai, chậm một bước đến hợp mặt với Đoàn Nam Phong là nguy hiểm thêm một bậc. Bởi vì kẻ địch bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện. Không có vũ khí và trang thiết bị bảo vệ thì Đoàn Nam Phong và mọi người coi như nộp mạng.

Chỉ là kẻ địch không ngờ Đoàn Nam Phong còn chừa lại một bước đi thoát thân cho nên lúc bọn họ đến coi xác Đoàn Nam Phong thì không thấy bất kỳ ai.

“Nhị thiếu gia, bọn họ đã thoát.”

Người đàn ông trẻ có khuôn mặt tuấn tú nhưng băng lãnh và trầm mặc nhũn mày khó chịu. Sau đó hạ lệnh cho thủ hạ tiến lên Machu Picchu.

“Đoàn Nam Phong, Lâm Thiên Vũ, hai đứa mày nhất định phải đền mạng cho Amy!”

...

Sáng sớm trên đỉnh Machu Picchu đẹp đến say lòng. Xung quanh thánh địa được bao phủ bởi những tầng sương mây ảo diệu mê hoặc càng khiến cho nơi này thêm bí ẩn.

Đoàn xe Range Rover không thể đi sâu vào bên trong cho nên chỉ có thể đỗ ở một khu hầm kín đáo mà bọn họ đã chuẩn bị từ trước. Trong khu hầm này có một lối đi bí mật đến chỗ chứa vũ khí của Đoàn Nam Phong. Lối đi được lát đá xanh hai bên vừa lạnh lẽo vừa bí ẩn. Tinh Vân nắm chặt tay Đoàn Nam Phong từng bước đi theo anh vào bên trong. Nhìn qua các thùng vũ khí, Lâm Thiên Vũ không thể đắc ý hơn. Anh vỗ vai Đoàn Nam Phong khen ngợi: “Xưa nay, mình chưa từng nhìn nhầm cậu.”

Đoàn Nam Phong gương mặt không biểu lộ thần sắc, anh ra lệnh cho thuộc hạ chuyển vũ khí lên xe.

Tinh Vân nhìn lượng vũ khí nhiều gấp vài chục lần số vũ khí hôm qua vừa bị hủy thì trong lòng không khỏi nhìn Đoàn Nam Phong bằng ánh mắt khác. Người chồng này của nàng giàu có hơn nàng nghĩ. Rốt cục tài sản của hắn là bao nhiêu? Số tiền kèch xù trong thẻ tín dụng mà hắn đưa cho nàng so với giá trị của số vũ khí ở đây đúng là không thấm gì. Cho nên mới nói nếu hắn muốn lập quỹ đen bao nuôi nhân tình thì dễ như trở bàn tay. Giữ thẻ của hắn cũng là không thấm gì. Nhìn nàng ngẩng ngơ suy nghĩ chuyện không đâu, Đoàn Nam Phong liền khẽ lấy tay nàng kéo nàng ra bên ngoài.

Trong khi mọi người đang luôn tay luôn chân chuyển vũ khí lên xe thì Đoàn Nam Phong đi ra phía bên ngoài quan sát tình hình xung quanh. Bốn bề yên tĩnh, nhưng dường như Đoàn Nam Phong phát hiện được chuyện gì đó bất thường, liền nằm xuống áp tai xuống đất lắng nghe.

Chưa kịp ngồi dậy anh đã lập tức ra lệnh: “Nhanh chóng lên xe, đóng cửa hầm lại. Mọi người lập tức làm theo điều động, chưa đến một phút tất cả đã yên vị trên xe.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 98-3: Machu Picchu (III)

Chưa kịp ngồi dậy anh đã lập tức ra lệnh: “Nhanh chóng lên xe, đóng cửa hầm lại. Mọi người lập tức làm theo điều động, chưa đến một phút tất cả đã yên vị trên xe.

Đoàn xe Range Rover lại bắt đầu chuyển bánh. Lâm Thiên Vũ từ trong túi lương thực mà Trần Khải Nam phân phát lấy ra một cái bánh mì đưa cho Tinh Vân và Đoàn Nam Phong. Sau đó hắn quay sang đút bánh vào miệng Trần Khải Nam. Lần này Trần Khải Nam là người cầm lái chiếc xe chở Đoàn Nam Phong đi trước dẫn đầu đội xe.

Xe cứ băng băng trên đường cao tốc dẫn đến biên giới Ecuador được chừng mười lăm phút thì đụng phải một đoàn xe khác lao ra chặn đường. Trần Khải Nam liền quay xe rẽ sang hướng khác. Xe liên tục dằn xóc khiến Tinh Vân nhiều lần muốn lao ra khỏi xe. Cũng may Đoàn Nam Phong ở bên cạnh luôn giữ chặt cô.

“Chính xác là bọn Lập bang rồi. Cũng may cậu phát hiện sớm, cho đóng cửa hầm vũ khí lại. Không thì hỏng bét.” Lâm Thiên Vũ quay ra phía sau nói với Đoàn Nam Phong.

“Lập Thế Khang tốn không ít tâm tư giăng cái bẫy này. Chúng ta nhất định phải cẩn thận.” Sắc mặt Đoàn Nam Phong không đổi mặc dù xe của kẻ địch đang đuổi theo.

Tinh Vân lên tiếng hỏi: “Lập Thế Khang là ai vậy?”

Đoàn Nam Phong nhìn Tinh Vân rồi lại nhìn về phía kính chiếu hậu: “Lập Thế Khang là tổng tài của tập đoàn Việt Lập, một trong mười tập đoàn năng lượng lớn nhất nước Mĩ. Nhưng đó chỉ vỏ bọc bên ngoài. Thực chất hắn là con cháu của một gia đình hắc đạo buôn bán vũ khí và cho thuê sát thủ ám sát. Có rất nhiều thế lực chính trị muốn tồn tại phải dựa vào việc thanh trừ lẫn nhau. Bọn họ luôn cần sự giúp đỡ của hắn.”

Tinh Vân nghe đến đây thì lạnh người. Kẻ địch của bọn họ lần này không phải là hạng xoàng. Cho nên nguy hiểm mà bọn họ có thể gặp lại tăng gấp bội.

Trần Khải Nam cho xe vào lối mòn của khu rừng gần đó. Anh cho rằng đi đường rừng có thể dễ dàng ẩn nấp, nếu đối phương ra tay thì còn có chỗ trốn. Hơn nữa đường rừng khó đi, kẻ địch nhiều xe sẽ khó có thể vào được nhanh. Nhân lúc đó có thể bắn hạ hết bọn chúng.

Nghe qua lý giải này, Tinh Vân cũng thấy hợp lý. Đoàn Nam Phong cũng không phản đối. Đoàn xe việt dã Range Rover đã tiến vào một cánh nhỏ của rừng rậm Amazon rộng hơn bảy triệu cây số này.

Càng đi sâu vào rừng không khí càng đặc biệt dễ chịu và mát mẻ. Các mảng thực vật phân bố theo từng tầng rõ rệt, mang đặc trưng của rừng rậm nhiệt đới. Như dự đoán ban đầu, đoàn xe của đối phương dường như bị chậm lại. Khoảng cách giữa hai đoàn xe bây giờ là khá xa.

Tinh Vân mãi mê nhìn ngắm những loại cây đặc biệt trong rừng, cô thích thú chỉ cho Đoàn Nam Phong xem: “Nam Phong, anh nhìn kia, phía trước mặt là cây gì vậy? Sao nó có thể cao và thẳng như vậy. Ngoại trừ trên đỉnh có chút lá thì không thấy có cành cây. Nhìn nó như một cây cột.”

Đoàn Nam Phong đưa mắt nhìn, phía trước mặt anh là một khu rừng toàn những cây không cành mọc thẳng đứng như Tinh Vân nói. Ước chừng phải hơn trăm cây số. Đoàn Nam Phong như nghĩ ra điều gì liền nói: “Thiên Vũ, đưa cho mình bản đồ điện tử.”

Lâm Thiên Vũ đang chop mắt cũng bật dậy mở ngăn trước của xe lấy ra thiết bị định vị đặc biệt đưa cho Đoàn Nam Phong.

“Dừng lại!”. Đoàn Nam Phong hét lớn.

Trần Khải Nam nghe xong cũng nhanh chóng đạp thắng cái két. Xe dẫn đầu dừng lại cho nên cả đoàn xe theo đó cũng dừng lại.

“Thiếu gia, có chuyện gì sao?”

“Quay đầu xe lại ngay.” Đoàn Nam Phong ra lệnh.

“Nhưng mà thiếu gia, kẻ địch đang ở phía sau. Hơn nữa, bọn chúng rất đông.” Trần Khải Nam khó hiểu nói.

Đoàn Nam Phong tắc lưỡi: “Cậu có biết chúng ta đang đi đâu không?”

Trần Khải Nam ngơ ngác, Lâm Thiên Vũ cũng không biết, bọn họ liền đưa mắt nhìn Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong nhắm mắt, từng tiếng nói ra: “Phía trước là đầm lầy lớn rộng hơn trăm cây số.”

Ngoại trừ Đoàn Nam Phong, ba người còn lại trong xe đều có gương mặt hoảng sợ như trong bức tranh “Tiếng Thét” của Edvard Munch.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99-1: Tự lượng sức mình(I)

“Nói như vậy chúng ta thực sự không còn cách nào sao?”. Giọng nói của Tinh Vân lộ ra vẻ hoảng hốt lo sợ.

Đoàn Nam Phong thở dài gật đầu. Cảm giác bất lực này thực sự không dễ đối mặt nhưng hiện thực trước mắt dù không muốn cũng phải chấp nhận.

Lâm Thiên Vũ lúc này cũng lên tiếng: “Quay lại bắn chết hết bọn người của Lập bang thì coi như chúng ta sống.”

“Lâm đại thiếu gia à, bọn chúng rất đông. Hơn nữa bọn chúng dồn chúng ta vào bước này thì chắc hẳn cũng đã có tính toán. Ài này thực sự không dễ.”

Lần này Trần Khải Nam thực sự nói không sai. Đoàn xe của Lập bang đã bày binh bố trận chặn bên ngoài cánh rừng kín mít không để cho ai có thể trốn thoát. Bọn họ đã nhử mồi đuổi theo để đoàn xe của Đoàn Nam Phong đi vào khu vực cấm địa thì sao có thể để anh an toàn rút ra.

“Bùm...!”

Một trái đạn pháo loại nhỏ từ bên ngoài rừng bắn vào trong rừng. Chẳng mấy chốc lửa liền bén lên xung quanh. Lửa càng lúc càng lớn và lan ra rất nhanh. Không khí trong rừng cũng nóng lên. Với tình hình này thì chỉ nửa giờ thì toàn bộ mọi thứ bao gồm bọn họ sẽ bị thiêu rụi. Mọi người bắt đầu xanh mặt chờ đợi quyết định của Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong chăm chú nhìn vào bản đồ điện tử. Mi tâm nhíu lại, tập trung suy nghĩ. Tinh Vân ngồi bên cạnh nom nóp lo sợ, cô chú ý quan sát hoàn cảnh xung quanh nghĩ thầm: “Rừng rậm Amazon là rừng nhiệt đới lớn nhất Thế Giới trải dài khắp Nam Mỹ, không ngờ lần đầu tiên đến đây lại là trong hoàn cảnh trốn chạy như vậy.”

Qua máy phát tín hiệu, Đoàn Nam Phong bắt đầu ra lệnh hành động: “Bằng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng ba giờ. Chạy được ba cây số thì ngừng lại đợi lệnh.”

Những chiếc xe nhanh chóng quay đầu về hướng ba giờ len giữa những bụi rậm trong rừng chạy nhanh về phía trước. Tinh Vân quay đầu nhìn ra tấm kính phía sau, ngọn lửa vẫn đang ừng ực đuổi đến. Trái tim cô sợ hãi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đoàn xe băng qua những cây thân gỗ cao to, len qua những bụi rậm chẳng chịt, cán lên những thảm cỏ mấp mô chen lẫn đá tảng ba cây số thì lại thấy phía trước là một thảm thực vật bậc thấp và những cây bụi rậm.

Khi tất cả các xe đều dừng lại như chỉ dẫn của Đoàn Nam Phong, thì lúc này anh lại tiếp tục ra lệnh: “Tất cả xuống xe, dùng katana chặt sạch năm thước bụi rậm trước mặt.”

Nghe xong ai nấy đều sốt sắng lấy katana từ cốp xe sau ra hành động. Tinh Vân cũng cầm lấy một thanh katana ra chém loạn. Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao Đoàn Nam Phong dán chặt mắt vào bản đồ điện tử, thì ra anh đang tìm khu vực có bụi rậm thấp để dễ dọn dẹp. Nhóm sát thủ gần trăm người còn sống ngày hôm qua cùng nhóm của Trần Khải Nam hội họp giờ cũng hơn hai trăm người. Nhóm người nhanh tay chặt sạch năm mét bụi rậm trước mặt để chừa ra một khoảng trống như con đường mòn nối liền hai hướng từ phía đầu cánh rừng đến khu vực đầm lầy dài hơn hai mươi mét.

Một lúc lâu sau, khi ngọn lửa dần hạ hết ba cây số rừng thì cũng dần lụi khi gặp phải khoảng trống phía trước. Mỗi người cầm một bình nước tưới vào những đốm lửa tàn để ngọn lửa tắt hẳn. Sau đó ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Chưa kịp có kế hoạch cho bước tiếp theo thì đoàn xe lớn của Lập bang đã tiến vào rừng. Khu rừng sau khi cháy chừa ra một khoảng rất dễ di chuyển. Tinh Vân nhìn qua đoàn xe ước chừng phải hơn năm mươi chiếc. Trong khi đoàn xe việt dã của Đoàn Nam Phong chỉ có hơn hai mươi chiếc. Lực lượng hai bên chênh lệch không cần nhìn cũng biết đối phương đang thắng thế.

Đoàn Nam Phong lệnh cho tất cả lên xe chạy về phía trước. Sau đó lại rẽ sang hướng mười hai giờ.

Trần Khải Nam cầm lái hô to: “Thiếu gia, hướng mười hai giờ là đầm lầy.”

Đoàn Nam Phong sắc mặt không đổi, cũng không ra lệnh ngừng hay quay đầu xe. Tinh Vân ngồi bên cạnh mặt không còn hột máu. Cô tin tưởng anh nhưng mà rõ ràng trên bản đồ điện tử báo là có đầm lầy, sao anh lại lao đầu vào?

Lúc sắp tiến lại gần đầm lầy, Đoàn Nam Phong liền ra lệnh trong hệ thống liên lạc: “Ngoại trừ xe của tôi, những xe khác tự ý tìm chỗ ẩn nấp.”

“Cậu muốn xe chúng ta làm mồi nhử sao?”. Lâm Thiên Vũ quay ra sau lớn giọng hỏi.

Đoàn Nam Phong khẽ chớp mắt đồng ý.

“Quá nguy hiểm!”. Lâm Thiên Vũ kêu lên.

“Thiên Vũ, chuẩn bị súng máy.” Lâm Thiên Vũ gật đầu nghe theo. Mặc dù anh thấy Đoàn Nam Phong quá mạo hiểm nhưng hơn hết anh vẫn tin người

bạn này của mình.

Nóc xe bị đẩy lên, Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong mỗi người một cây súng máy hiện đại với băng đạn dài hơn nghìn viên liên tục nã súng về phía sau.

Một số xe của Lập bang bị bắn trúng đành dừng lại, nhưng ngay lập tức xe sau lại lên thế chỗ xe trước quyết dồn cho Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ xuống đầm lầy.

Trần Khải Nam sợ hãi hô to: “Thiếu gia chỉ còn mười mét chúng ta sẽ sa vào đầm lầy.”

Đoàn Nam Phong vừa giữ bắn súng vừa lớn tiếng nói: “Giảm tốc độ, phóng xe qua phải. Ở đó có một tảng đá lớn. Canh cho chuẩn, nếu không thì...”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99-2: Tự lượng sức mình(II)

Lời chưa dứt thì Trần Khải Nam bẻ cua ngoặt mục theo lời chỉ dẫn của Đoàn Nam Phong. Xe đi năm mét sau đó lấy đà phóng qua góc hẹp của đầm lầy lao lên tảng đá nhô ra vừa vặn giữ lấy hai bánh xe sau của chiếc xe.

Cú ngoặt cua ngoặt mục thần thánh của Trần Khải Nam thành công giúp chiếc xe thoát khỏi đầm lầy trăm cây số trước mặt nhưng những chiếc xe đuổi theo sau thì không may mắn như vậy. Lần lượt trượt xuống đầm lầy rồi dần chìm xuống mất tăm.

Lâm Thiên Vũ đánh tay Đoàn Nam Phong, thờ phào nhẹ nhõm. Tinh Vân nhìn trên gương mặt hai người họ mồ hôi đã chảy ướt cả cổ áo. Khuôn mặt Đoàn Nam Phong lúc này mới giãn ra chút ít, hơi thở cũng nhẹ trở lại. Trần Khải Nam là người thực hiện cú bay xe vừa rồi cho nên áp lực của anh cực kỳ lớn. Hai tay anh đặt lên vô lăng, đầu gục xuống, hơi thở dồn dập, mồ hôi ướt hết lưng.

Từ máy phát tín hiệu, Đoàn Nam Phong ra lệnh cho những xe khác từ chỗ ẩn náu nhanh chóng lao ra đánh úp những chiếc xe còn lại của Lập bang.

Tín hiệu vừa phát đi, những chiếc xe việt dã Range Rover liền ầm ầm lao ra từ các ngả vây đoàn xe của lập bang. Một cuộc đấu súng diễn ra om trời. Tiếng súng bắn vào thùng xe kìn kịt, tiếng tháo chạy của xe ầm ầm, tiếng người bị trúng đạn kêu oai oái. Tất cả tạo nên âm thanh chiến trận kinh người. Tinh Vân sợ hãi bịt chặt hai tai lại. Nhưng cô chưa hết sợ tiếng súng bắn nhau thì liền có nỗi sợ mới ập đến. Mùi máu tanh và chấn động lớn nơi rìa đầm lầy đã dẫn dụ những con cá sấu đen Caiman thuộc họ Alligator hung tợn nhất rừng rậm Amazon đang lù lù tiến đến. Tinh Vân nhìn bảy cá sấu đang tiến dần đến chiếc xe mắc kẹt trên tảng đá của mình thì vô cùng lo sợ. Lúc này cô chỉ còn biết quay sang trông chờ vào Đoàn Nam Phong.

Tinh Vân nhìn qua cửa kính thấy bọn cá sấu hung tợn đang di chuyển trên bốn cái chân ngắn đã bò lên đến bánh xe. Toàn thân cô ớn lạnh, gai ốc nổi đầy người, mặt xanh hơn tãi lá chuối, đầu óc mụ mị không biết phải làm sao. Lập bang thừa biết đây là đầm cá sấu Caiman cho nên dồn bọn họ đến đây quyết không để bọn họ có đường sống quay về. Tinh Vân không biết giữa bọn họ đã có thù oán gì mà đến mức không tiếc bỏ ra sức người sức của dồn nhau vào đường chết. Nếu chỉ là tranh chấp lợi ích kinh tế e rằng không đến mức này.

Đoàn Nam Phong mở băng ghế sau lấy ra một cuộn dây thừng lớn. Một đầu anh cột chặt móc sắt ném lên một thân cây cò thụ chắc chắn, đầu còn lại anh cột chặt vào thanh sắt cứng rắn của nóc xe. Anh đưa gang tay bảo hộ cho Tinh Vân đeo vô, sau đó nói: “Tinh Vân, e là em phải chịu vất vả rồi. Nhanh bám vào dây thừng leo lên ngọn cây kia.”

Tinh Vân hoảng hốt hỏi lại, đưa đôi mắt hoảng sợ nhìn sang Lâm Thiên Vũ và Trần Khải Nam: “Còn anh và mọi người?”

“Bọn anh có vũ khí, sẽ hạ hết bọn bò sát này.” Đoàn Nam Phong trả lời, anh đưa tay vuốt tóc cô: “Nghe lời anh, mau trèo lên cây.”

Tinh Vân ngây ngốc làm theo lời anh. Đoàn Nam Phong đẩy nóc xe cho cô trèo ra ngoài. Bên ngoài bọn cá sấu đang bò tới ngày càng nhiều. Tinh Vân hoảng sợ bám chặt vào sợi dây, khó nhọc di chuyển đến thân cây cao phía móc sắt. Hai tay cô mỏi nhừ nhưng cô không dám rời lỏng tay bởi vì phía bên dưới bọn cá sấu Caiman đang giương cái mõ dài hung ác đón chờ cô.

Cô bắt đầu nghe thấy tiếng súng ở phía sau. Nhưng xem ra bọn cá sấu này da dày và lì lợm đến mức súng ống không khiến chúng hoảng sợ. Những viên đạn không thể găm vào người bọn chúng, ngược lại còn khiến chúng bị kích thích lớn hơn. Đoàn Nam Phong liền dùng thanh kiếm katana sắt bén chém vào người chúng, đứt đôi.

Đoạn dây dài hơn ba mươi mét khiến Tinh Vân bắt đầu thấy xa xăm. Chưa đi được nửa đường thì toàn thân cô đã mỏi nhừ và đau rát. Hai cánh tay như sắp đứt lìa. Cô gần như không trụ được thêm nữa.

Nhìn thấy Tinh Vân bắt đầu kiệt sức, Lâm Thiên Vũ liền nói với Đoàn Nam Phong: “Cậu mau đi xem Tinh Vân, cô ấy sắp chịu không nổi nữa.”

Đoàn Nam Phong đang chém một con cá sấu, máu bắn lên đầy mặt anh. Anh nhanh chóng nói: “Thiên Vũ, chuyện ở đây giao cho cậu.”

Lâm Thiên Vũ gật đầu nhìn Đoàn Nam Phong nhanh phóng lên sợi dây thừng đi qua phía Tinh Vân. Tinh Vân lúc này đã hoàn toàn kiệt sức, tay cô đã không còn nghe lời cô nữa. Cứ như vậy cánh tay nối lỏng cho đến khi rơi xuống. Một con Caiman đang há sẵn cái mõ dài rộng lớn nuốt chửng cô. Tinh Vân sợ hãi nhắm chặt mắt lại, não không nghĩ thêm được gì nữa, phó thác cho số phận.

Bỗng dưng, một cánh tay rắn chắc đưa ra giữ lấy eo của cô. Cánh tay nắm chặt eo của Tinh Vân đến mức cô có cảm giác đau điếng phải mở mắt ra. Trước mặt cô luôn là người ấy, người đàn ông mắt nâu, tóc nâu luôn xuất hiện vào những lúc cô thấy sợ hãi và tuyệt vọng nhất. Người đàn ông mà cô tin tưởng phó thác cả đời mình.

“Giữ chặt cổ anh!”. Đoàn Nam Phong cất giọng trầm âm kèm với hơi thở một nhọc.

Anh nhanh chóng kéo dây bảo hiểm ở thắt lưng quấn quanh eo của Tinh Vân, cột chặt cô vào người anh. Sau đó tiếp tục gồng mình giữ chặt dây thừng tiến về phía trước. Hai tay Tinh Vân giữ chặt cổ anh, những giọt mồ hôi liên tục nhỏ xuống, gương mặt anh lúc này cũng đỏ lên vì quá gắng sức. Ba lỗ vũ khí phía sau, Tinh Vân ở phía trước tạo thành một áp lực không hề nhỏ khiến đôi bắp tay anh nổi gân xanh đỏ khó nhọc bám trên dây thừng.

“Nam Phong, anh còn trụ nổi không?”

Đoàn Nam Phong chỉ nói: “Bám chặt vào anh.”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99-3: Tự lượng sức mình(III)

“Nam Phong, anh còn trụ nổi không?”

Đoàn Nam Phong chỉ nói: “Bám chặt vào anh.”

Chỉ đơn giản như vậy nhưng khiến lòng cô vô cùng xúc động, nước mắt bắt đầu đọng trong khóe mắt đỏ hoe. Tinh Vân nghe lời ôm chặt người anh, ngả đầu vào ngực anh, nhịp tim anh vì mệt và căng thẳng mà đập dồn dập.

Đoạn đường này thực sự quá khó đi nhưng cuối cùng Đoàn Nam Phong cũng thành công đưa cô qua bờ bên kia, đặt cô yên vị trên cây rồi ra hiệu cho Lâm Thiên Vũ và Trần Khải Nam leo qua. Còn anh vội quay sang hôn lên trán Tinh Vân rồi trèo xuống bên dưới, dùng súng thu hút sự chú ý của bọn cá sấu để Lâm Thiên Vũ và Trần Khải Nam thuận lợi bám vào dây thừng leo sang bờ bên này.

Đoàn Nam Phong dẫn dụ bọn cá sấu chạy đến một quãng khá xa, đủ thời gian cho Lâm Thiên Vũ và Trần Khải Nam đưa Tinh Vân thoát thân. Tinh Vân lúc này nhiều cảm xúc hỗn tạp xen lẫn vào nhau. Cô đã vượt qua ranh giới của sợ hãi đạt đến cảm giác không biết gọi tên, chỉ biết còn thở là còn chiến đấu sinh tồn.

Lúc Đoàn Nam Phong quay lại thì Tinh Vân đã không còn nhìn thấy bọn cá sấu bên dưới nữa. Trong lòng cô thực sự ngưỡng mộ người đàn ông này, anh luôn có sự nhạy bén và cách ứng phó uyển chuyển trước tình huống khó khăn, còn có tinh thần bảo vệ đồng đội. Không có anh, e rằng cô và những người này đã chết từ mấy ngày trước cho nên đến lúc này sợ hãi đã không còn ích lợi gì. Nghĩ vậy, Tinh Vân liền bám vào cành cây tuột xuống dưới để hội hợp với Đoàn Nam Phong.

Bốn người bọn họ đi bộ một quãng liền có xe của Michael đến đón. Phía xa hai đoàn xe vẫn bắn nhau inh ỏi cho đến khi một đoàn quái vật mới xuất hiện khiến hai bên thôi không nghĩ đến chuyện đánh nhau nữa.

Lần đầu tiên trong đời, Tinh Vân nhìn thấy cá sấu trắng và cá sấu màu xanh biếc. Màu sắc của bọn chúng gợi nên một vẻ bí ẩn đáng sợ. Chưa kể thân hình lù lù dài gần chục thước và to nặng khiến cô nghĩ mình đang gặp loài khủng thời tiền sử. Khủng long bị tiết chế do không nhiệt độ Trái Đất thay đổi trở nên quá lạnh. Còn loài bò sát phiến bản thu nhỏ của khủng long này xem ra thích nghi môi trường rất tốt cho nên chúng cứ sống và sinh sản ào ạt trong cái đầm lầy này. Hiện giờ thì đang kéo đến tấn công những vị khách không mời là bọn con người này đây. Như một bữa tiệc lớn, bọn cá sấu hung hăng lao tới bắt mồi. Đương nhiên sát thủ của cả hai bên không phải hạng thường, bọn họ chiến đấu hết mình cho nên chẳng mấy chốc mùi máu tanh kinh hoàng giữa người và cá sấu lan ra khắp cánh rừng gần đầm lầy.

“Cá sấu... cá sấu trắng sao?”. Một người trong bọn họ kêu lên.

Đoàn Nam Phong nheo mắt: “Loài này chỉ ở Australia, sao bây giờ lại ở đây?”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Không quan tâm vì sao chúng đến được đây, mau bắn chúng đi.”

Loài cá sấu này có lớp da vô cùng rắn chắc, đạn có thể xuyên qua được mới là vấn đề. Bằng chứng là nhóm người của Lập bang giờ súng ra bắn chúng nhưng vẫn tro tro. Những cây katana lúc này lại có đất dụng võ. Người của Đoàn Nam Phong nhanh rút kiếm ra chiến đấu với những con bò sát xấu xí nhưng lại khỏe vô cùng.

Tinh Vân cũng góp một tay cầm vũ khí chiến đấu. Cô biết lúc này không thể làm vướng tay Nam Phong được cho nên cũng mạnh mẽ xông ra.

Phía chiếc xe màu đen cao cấp của Lập Thế Khang, những con cá sấu cũng bắt đầu trào lên. Chiếc đuôi mạnh mẽ của bọn chúng quật qua quệt lại khiến chiếc xe chao đảo, cuối cùng là ngã snag một bên.

Lập Thế Khang liền đẩy cửa xe ra, giờ súng bắn bọn chúng nhưng vô ích. Một con cá sấu lớn dùng đuôi quật lấy anh. Ngay lúc anh bị nó quật ngã thì một con khác liền ập đến tấn công anh. Cái miệng rộng của nó há ra chỉ cách đầu anh vài centimet. Ngay lúc tuyệt vọng, anh nổ súng liên tục nhưng không giúp ích được gì chỉ càng làm cho bọn cá sấu nổi giận.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99-4: Tự lượng sức mình(IV)

Lập Thế Khang liền đẩy cửa xe ra, giờ súng bắn bọn chúng nhưng vô ích. Một con cá sấu lớn dùng đuôi quật lấy anh. Ngay lúc anh bị nó quật ngã thì một con khác liền ập đến tấn công anh. Cái miệng rộng của nó há ra chỉ cách đầu anh vài centimet. Ngay lúc tuyệt vọng, anh nổ súng liên tục nhưng không giúp ích được gì chỉ càng làm cho bọn cá sấu nổi giận.

Đúng lúc này, một đường ánh sáng như tia chớp giáng xuống, cả hai con cá sấu đứt đôi người. Lập Thế Khang thờ phào nhẹ nhõm, anh ngẩng lên nhìn cô gái xinh đẹp vung ra đường kiếm. Tinh Vân đưa tay ra kéo anh lên sau đó lại quay đi chém tiếp những con khác. Không cần nghe lời cảm ơn, cũng không cần nói cảm ơn. Lúc nguy cấp thì đồng loại luôn đứng về một phe để chống lại những kẻ khác loài, dù cho bình thường thì đồng loại vẫn dòn nhau vào chỗ chết.

Người đàn ông có mái tóc vuốt keo chải tóc ngược ra sau, Lập Thế Khang thoát chết liền nhanh tay đưa tay bắt lấy một sợi dây leo từ thân cây cổ thụ rủ xuống, sau đó đu lên trên.

Thân thủ của người này không tệ, anh đã thành công leo lên cây cao quan sát tình hình. Sau đó liền hạ lệnh cho cấp dưới đeo khẩu trang vào. Phía bên nhóm của Đoàn Nam Phong thấy vậy cũng biết Lập bang có hành động. Họ nghĩ bên kia sẽ thả bom cay cho nên cũng đeo khẩu trang và kính bảo hộ vào.

Lập Thế Khang rút từ trong túi ra một quả bom ném về phía bọn cá sấu. Quả bom bắt đầu xì ra làm khói dày đặc bao phủ khắp cả khu đầm lầy. Chỉ ít phút sau bọn cá sấu liền nhắm hết mắt lại. Nhìn về mặt của bọn chúng thì giống như đang tận hưởng niềm hạnh phúc gì đó nơi bóng lai tiên cảnh. Lập Thế Khang lập tức hạ lệnh cho rút quân. Trước khi quay vào xe, hắn không quên ném lại một câu băng quơ: “Chỉ có năm phút thôi, khi bọn chúng tỉnh lại sẽ điên cuồng hơn.”

Tinh Vân lơ mơ hiểu ra trái bom đó là gì. Đoàn xe quay lại cánh rừng cháy lúc này, sau đó theo con đường mòn đi ra ngoài khu rừng. Lúc ở cửa bia rừng, xa của Lập Thế Khang và xe của Đoàn Nam Phong đậu song song nhau nhưng đi về hai hướng khác nhau. Lập Thế Khang kéo cửa kính xuống, gương mặt anh tuần có thừa ngạo nghễ nhìn Tinh Vân nói: “Thằng em họ của cô luôn bán hàng tốt, rất đáng tiền.”

Tinh Vân quay snag nhìn hắn, hắn là đang nói đến Thừa Hiên sao? Nói như vậy hắn hẳn cũng biết cô.

“Lập Thế Khang, chuyện hôm nay tao sẽ không bỏ qua đâu.” Đoàn Nam Phong lạnh lùng lên tiếng.

Lập Thế Khang cười lớn: “Ngày hôm nay coi như mây mây nấn. Thù mới nợ cũ tao sẽ tính vào ngày không xa.”

Gương mặt Đoàn Nam Phong lúc này nhìn rất nguy hiểm, ánh mắt anh lóe lên lửa giận: “Tao khuyên mày nên tự lượng sức mình. Đừng kéo anh em chết theo mày.”

Sự nham hiểm hung ác trong mắt Lập Thế Khang cũng không kém Đoàn Nam Phong, hắn giương giương tự đắc nói: “Mong chờ ngày đó.”

Nói xong hắn ấn nút kéo cửa kính lên và cho xe chạy đi. Đoàn Nam Phong cũng làm thao tác tương tự cho xe đi về hướng ngược lại.

Lúc này Tinh Vân mới lấy lại tinh thần. Những chuyện vừa xảy ra khiến cô cảm thấy giống như vừa tỉnh dậy sau cơn ác mộng. Cô quay snag hỏi Đoàn Nam Phong: “Nam Phong, quả bom lúc này là gì vậy?”

“Ma túy, loại đặc chế.” Đoàn Nam Phong nhanh chóng đáp. Trong giọng nói có đến mấy phần lạnh lẽo.

Tinh Vân tròn mắt nhìn anh: “Ý anh là Thừa Hiến có qua lại với Lập bang?”

Đoàn Nam Phong khẽ gật đầu, mắt anh neho lại như đang suy nghĩ điều gì đó. Lâm Thiên Vũ lúc này cũng quay xuống nói: “Trong giới này, nếu nói không biết nhau thì chỉ là gạt người thôi. Súng ống và ma túy luôn đi cùng nhau. Chỉ là bọn anh...”

“Không bao giờ động vào ma túy.” Đoàn Nam Phong tiếp lời, vẻ cứng rắn hiện lên sự kiên định. Lần đầu tiên trong đời Tinh Vân thấy loại chất kích thích này thực sự giúp mình thoát nguy một cách hiệu quả. Còn về Hoàng Cao Thừa Hiến thì... cô cũng bất lực. Tính cách cố chấp của hắn không thua ông ngoại cô. Cố chấp là một loại tính cách có di truyền mà hắn thì hầu như hưởng trọn. Muốn hắn buông tay tình cảm với cô đã khó, giờ còn muốn hắn bỏ đi “cần câu cơm”, “cây thân tài” này thì đúng là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100-1: Chiều biên giới (I)

Sau khi ra khỏi cánh rừng đầm lầy kinh hoàng kia thì đoàn xe Range Rover lại băng băng về phía Bắc Peru. Sau khi tìm chỗ nghỉ ngơi ăn uống, họ lại tiếp tục tiến về phía biên giới Peru và Ecuador. Tầm ba ngày thì họ đã tiến được đến khu vực rìa biên giới giữa hai nước. Nơi này hoang vu hơn Tinh Vân nghĩ. Hàng trăm dặm rừng rậm nhiệt đới hoang sơ bạt ngàn không một bóng người. Cô không thể tưởng tượng được trên Trái Đất hiện nay còn có nơi đẹp đẽ và vắng vẻ hoang vu như thế.

Băng qua hơn nghìn dặm đường rừng, đoàn xe dừng lại ở thượng nguồn sông Putunay dài hơn một nghìn năm trăm cây số là biên giới tự nhiên của Peru và Ecuador, cũng là một nhánh của con sông Amazon huyền thoại. Khác với hạ nguồn con sông Putunayo sầm uất, thượng nguồn ẩn mình kín đáo trong khu rừng rậm nhiệt đới Amazon. Theo như bản đồ cổ thì nơi mà bọn họ cần đến chính là bên trong khu rừng này. Bởi vì tai nạn lần trước trong rừng đầm lầy, Tinh Vân nghe đến rừng rậm thì tự nhiên bất an.

“Thiếu gia, chúng ta không thể đi tiếp được nữa. Khu rừng này là ranh giới của hai quốc gia. Phía trước chắc chắn có giới tuyến quân sự. Chúng ta không có thể ngang nhiên chạm đến được.” Trần Khải Nam cho xe dừng ở một bên đường, quay ra phía sau nói với Đoàn Nam Phong.

Giới tuyến quân sự này là nơi cực kỳ nguy hiểm. Chỉ cần khả nghi liền bị bắn không kể lý do mà bọn họ lại không có giấy thông hành công vụ của cả hai quốc gia. Trên xe lại mang nhiều vũ khí, cho nên nếu đụng phải lính biên phòng của bất kỳ bên nào cũng là cái chết.

Ý thức được điều này cho nên Đoàn Nam Phong luôn cẩn thận từng bước. Anh ra hiệu cho đoàn xe tìm nơi kín đáo nấp vào, rồi ra lệnh hạ trại ở một nơi vắng vẻ trong rừng.

Cánh rừng nhiệt đới Amazon càng hoang sơ, càng nguy hiểm, đặc biệt là vào ban đêm khi mà các loài sinh vật đa dạng chưa được thống kê bắt đầu hoạt động.

Cái khó nhất của bọn họ là không được sử dụng súng hay pháo phát ra tiếng, bởi vì nếu đánh động đến lính biên phòng thì nguy hiểm càng tăng gấp bội. Cho nên Đoàn Nam Phong ra lệnh phát cho mỗi người một cây súng laser và súng hãm thanh loại chuyên biệt. Họ cũng không được phép đốt lửa trong rừng, chỉ có thể dùng đèn pin để soi đường.

Sau khi giấu những chiếc xe việt dã tại nơi an toàn, phủ kín lá cây và cài mìn nổ xung quanh thì đoàn người mang vũ khí đi hành quân vào khu rừng không tên trước mặt. Càng đi sâu vào rừng không khí càng lúc càng lạnh lẽo. Trời đã ngã về chiều, ánh sáng càng lúc càng mờ đi khiến khu rừng rậm càng trở nên âm u hơn.

Tinh Vân giữ chặt tay Đoàn Nam Phong, dẫn theo dấu chân anh bước về phía trước. Mọi người đi bộ vài tiếng đường rừng thì bắt đầu thấm mệt. Đoàn Nam Phong cầm bản đồ điện tử quan sát địa hình, sau đó dẫn đầu tiến về một nơi tương đối bằng phẳng bao quanh là rất nhiều bụi rậm lớn. Có thể nói là kín đáo và an toàn.

Khi tìm được chỗ nghỉ chân, ai nấy liền bung lều du lịch ra để trú. Không khí trong rừng càng về đêm càng lạnh. Ai nấy đều mặc áo bông hoặc chui vào trong túi ngủ. Tinh Vân và Đoàn Nam Phong ở cùng một lều. Đêm đó mỗi người tự chui vào túi ngủ của mình chỉ thò mỗi cái đầu ra.

Nhìn gương mặt mệt mỏi của nàng, Đoàn Nam Phong thương xót hỏi: “Em còn trụ nổi không?”

Tinh Vân khẽ gật đầu. Cô nhìn người nằm sát vào người anh. Ha người lúc này như hai con sâu ngủ chỉ lộ mỗi cái đầu ra nói chuyện với nhau. Tư thế vừa buồn cười vừa lạ lẫm.

“Chặng đường phía trước anh không biết sẽ như thế nào, có lẽ sẽ có nhiều người ngã xuống. Anh không hy vọng em vì vậy mà ám ảnh. Trước cảnh rừng thiêng nước độc, chúng ta chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Nếu như anh...”

Đoàn Nam Phong nói đến đây, Tinh Vân đã biết anh định nói thêm gì. Cô liền chu miệng hướng về phía anh mà hôn để ngăn không cho anh nói thêm

nữa. Con đường này là do cô muốn đi cùng anh, đã “leo lên lưng cọp” thì không còn đường quay lại nữa. Cho nên dù khổ sở hay nguy hiểm cô cũng sẽ cùng anh đối mặt.

Đoàn Nam Phong hiểu ý Tinh Vân liền nhắm mắt lại đón lấy nụ hôn của cô. Sau một hồi hai cái đầu ló ra khỏi túi ngủ hôn nhau say đắm, Tinh Vân liền nói: “Trải qua mấy ngày hôm nay, em phần nào hiểu được cái gì là nguy hiểm tính mạng.”

Cô nhìn vào mắt anh, tình cảm nói: “Nam Phong, có phải mấy năm nay anh rất vất vả phải không?”

Bắt gặp anh mỉm cười, nụ cười hạnh phúc trước câu hỏi của cô: “Không gì vất vả bằng yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100-2: Chiều biên giới (II)

Cô nhìn vào mắt anh, tình cảm nói: “Nam Phong, có phải mấy năm nay anh rất vất vả phải không?”

Bắt gặp anh mỉm cười, nụ cười hạnh phúc trước câu hỏi của cô: “Không gì vất vả bằng yêu em.”

Tinh Vân bĩu môi: “Chỉ giỏi nói quá!”

“Không hề nói quá!”

“Chính là nói quá!”

Đoàn Nam Phong nhìn về mặt trẻ con của cô thì phì cười, cọ cọ mũi vào mũi cô, yêu thương nói: “Người ta hay nói muốn một cô gái mê bạn thì hãy tìm cách đưa cô ta lên giường. Nhưng em thì khác. Em mang thai con của anh rồi vẫn có thể bỏ trốn. Gặp lại em, tìm cách đưa em lên giường, em vẫn có thể cự tuyệt anh. Sắp kết hôn còn muốn thoát hôn. Kết hôn rồi vẫn còn dẫn dắt anh. Em nói xem, có phải em luôn treo tim anh hay không?”

Tinh Vân nghe xong cười cười nhìn hắn: “Cho nên anh quyết định đưa em đi đến nơi này để hưởng tuần trăng mật hả?”

Đoàn Nam Phong cười lớn: “Coi như cho em chịu khổ.”

Tinh Vân khúc khích cười, lấy đầu dụi dụi vào mặt hắn: “Đáng ghét, coi em trừng phạt anh thế nào!”

Hai người vui vẻ trò chuyện một lúc thì Tinh Vân lại hỏi: “Nam Phong, vì sao lúc đó anh lại biết phía trước là đầm lầy vậy?”

Đoàn Nam Phong nheo mắt nghĩ nghĩ ra vẻ bí hiểm rồi lại cười nói: “Vì em.”

“Vì em sao?”. Tinh Vân tròn mắt hỏi lại hắn.

“Phải, vì lúc đó em chỉ cho anh những cây mọc thẳng đứng không cành trước mặt. Đó là những cây khá đặc biệt so với xung quanh cho nên khiến anh nghi ngờ. Giữa rừng rậm nhiệt đới, cây thường có tán rộng, loại cây thân gỗ như vậy là do quá trình tiến hóa phải thích nghi với môi trường đầm lầy cho nên dáng cây phải cao thẳng, nhẹ, không cành lá và có rễ sâu để có thể sống trên mặt nước. Bọn chúng lại mọc nhiều như vậy chứng tỏ phía trước có vấn đề. Anh liền kiểm tra lại để biết chắc chắn phán đoán của mình.”

Tinh Vân tròn mắt, bên trong ánh mắt có bao nhiêu ngưỡng mộ liền hiện ra hết: “Nam Phong, anh thật lợi hại!”

Đoàn Nam Phong cười cười: “Chỉ là kinh nghiệm thôi. Dấn thân vào nguy hiểm nếu như không cẩn thận và đa nghi thì không chỉ hại mình còn hại cả đồng đội nữa.”

Tinh Vân gật gù. Sau khi có đáp án cho thắc mắc của mình thì liền an tâm ngủ say như một đứa trẻ. Đoàn Nam Phong cũng tựa đầu vào trán nàng, mỉm cười đi vào giấc ngủ.

Nhưng họ ngủ chưa được một tiếng thì bên ngoài liền có động.

“Á!!!”. Một trong số những người canh gác bên ngoài liền kêu lên. Sau đó liền giãy ra chết tươi, gương mặt dần chuyển sang màu đen và co rút lại. Những người khác hoảng hốt kêu lên. Âm thanh kinh hoàng đánh động những người đang ngủ trong lều. Đoàn Nam Phong liền bật dậy, khoác áo, cầm đèn pin chạy ra ngoài. Tinh Vân thấy vậy cũng chui ra khỏi túi ngủ mặc áo bông vào đi theo anh.

Đoàn Nam Phong tỉ mỉ soi đèn pin khắp các hốc xung quanh. Mọi người lặng lẽ và cẩn trọng đi từng bước nhẹ nhàng để tìm ra nguyên nhân cái chết

của sát thủ đó. Không khí phút chốc lắng lặng như tờ, chỉ còn âm thanh của tiếng ếch. Đoàn Nam Phong nhủ mảy, hạ thấp đèn pin xuống bụi rậm gần đó. Một con ếch đang nhấp nhò cái miệng to rộng của mình. Trên mình nó cơ man là sắc màu, nào xanh, nào đỏ, nào vàng, nào tím...xếp thành hoa văn đẹp mắt như kính vạn hoa.

Nhưng không như vẻ ngoài xinh đẹp của nó, cái lưỡi chứa độc của nó được mệnh danh là “mũi tên bằng vàng” vô cùng lợi hại. Nọc độc phóng ra, con người chết tươi tức khắc không kịp ngáp.

Đoàn Nam Phong trước khi đến rừng rậm Amazon đã từng đọc qua tài liệu về loài nà. Nay thấy tận mắt không khỏi bàng hoàng. Anh nhanh chóng cầm súng laser hiện đại bắn vào nó. Con ếch ngã ra chết tươi. Nhưng nguy hiểm không ngừng lại ở đó, một tiếng “Á” phía sau khiến mọi người giật mình quay lại.

Lại thêm một người bị trúng độc “mũi tên vàng”.

“Á!”. Lại thêm một người nữa.

“Á!”. Lại tiếp tục một người.

Tiếng của loài ếch này càng ngày càng lớn, càng ngày càng gần. Mùa này là mùa xuân, vốn là mùa sinh sản của chúng. Bọn họ bất tri bất giác chọn ngay nơi chúng “hẹn hò” chẳng trách bọn chúng bị mất hứng, uất giận phản công.

Tiếng ếch giữa đêm tại một khu rừng lạnh lẽo với những nạn nhân lần lượt ngã xuống càng khiến tinh thần của con người vấp phải sự uy hiếp rất lớn. Toàn thân Tinh Vân bắt đầu nổi gai ốc. Nhìn những người xung quanh cô lần lượt ngã xuống nhanh trong vài cái chớp mắt, nói không sợ là nói dối nhưng có những cái chết đến nhanh hơn nỗi sợ. Sự hồi hộp này còn ác liệt hơn cái chết, nó dần bào mòn tinh thần con người, bóp nghẹt suy nghĩ chín chắn và sáng suốt của não bộ. Những người trong nhóm đều là sát thủ chuyên nghiệp được huấn luyện cho nên thần kinh của họ có phần mạnh mẽ hơn. Nếu là người bình thường e rằng đã chạy tán loạn khiến cho cái chết càng dễ đến với họ hơn. Nhưng những người này đều đứng yên tại chỗ chờ lệnh của Đoàn Nam Phong.

“Mọi người cẩn thận. Đây là loài ếch “phi tiêu độc”, tốc độ bắn độc của chúng rất nhanh. Mau chống cầm súng laser hạ bọn chúng.” Đoàn Nam Phong mắt vẫn đảo dác nhìn quanh, miệng anh phát lệnh cảnh báo đến mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100-3: Chiều biên giới (III)

“Mọi người cẩn thận. Đây là loài ếch “phi tiêu độc”, tốc độ bắn độc của chúng rất nhanh. Mau chống cầm súng laser hạ bọn chúng.” Đoàn Nam Phong mắt vẫn đảo dác nhìn quanh, miệng anh phát lệnh cảnh báo đến mọi người.

Ai nấy nghe xong đều lấy súng laser ra xử lý bọn ếch độc. Sau khi bọn chúng sợ nhảy hết vào hang trốn mất thì tiếng ếch cũng vắng ra xa.

Mọi người được phen hú vía liền thở phào liền thu dọn thi thể của đồng đội xấu số đặt vào bao nylon, buộc kín. Sau khi mọi thứ xong xuôi thì trời cũng sắp sáng, những tảng có thể chộp mắt thì lúc này lại có tiếp “chủ nhà” xuất hiện.

Khi bạn ở trong rừng sâu, có nghĩa là bạn đang viếng thăm thế giới của các loài khác. Mọi hành động của bạn đều có thể tác động đến cuộc sống của loài khác, như vậy không tốt chút nào. Chỉ hành động nhỏ thôi cũng có thể khiến bạn gánh lấy hậu quả khôn lường chứ nói chi đến việc tác động đến cả hệ sinh thái. Khi bọn họ đang đào huyết để chôn đồng đội của mình, bọn họ đã không biết rằng nơi “tranh tối tranh sáng” này chính là hang rắn. Tệ hơn đó là loài rắn *Chrysopelea* lớn nhất, mạnh nhất, nguy hiểm nhất thế giới đang bị đánh động.

Chúng yên tĩnh trườn ra khỏi hang, lù lùn tiến cái thân nặng gần ba trăm ký và dài hơn chục thước đến chỗ của những kẻ quấy nhiễu.

Từng người từng người một bị những cái đuôi dài ngoằng cuốn lấy. Những người này đều biết võ thuật, thể lực cũng rất tốt cho nên họ đã ra sức chống cự, cầm lấy súng bắn vào đầu rắn. Nhưng vì sức lực chênh lệch, không ít sát thủ đã bỏ mạng ngay sau đó. Khủng khiếp hơn là mùi thuốc súng lại khiến khứu giác nhạy cảm của những con rắn khác tìm tới.

Đoàn Nam Phong hạ lệnh cho tất cả mọi người không được dùng súng, chỉ có thể dùng kiếm chém bọn chúng để tránh có thêm nhiều con vật kinh dị tìm tới. Mọi người nghe xong liền cảnh giác rút kiếm ra chém rắn.

Giữa đêm tối, những ngọn đèn pin lia liên tục theo từng nhát kiếm chém xuống. Ai nấy đều khản trương. Tinh Vân cũng rút thanh kiếm ra nhưng chưa kịp vung lên thì đã bị một con rắn bay quần chặt tay. Thanh kiếm rơi xuống bụi rậm dưới chân.

Chưa kịp phản ứng thì một con rắn bay khác vương cái đuôi dài hình chữ J ra quần lấy cổ nàng.

“Úm!”.

Con rắn cuộn người kéo cô lên thân cây. Cổ Tinh Vân bị đuôi rắn siết càng lúc càng chặt. Một bên tay của cô cũng bị con rắn khác cuộn chặt. Toàn thân bắt đầu cứng đờ, hơi thở đã không còn lưu thông được. Tinh Vân cố hết sức vẩy chân, dùng tay nắm đuôi rắn kéo ra nhưng loài rắn bay này chỉ kém hơn bọn Chrysopelea một chút chứ không phải là loài rắn thông thường mà có thể dùng sức chống lại bọn chúng. Cho nên dù cố cách mấy cô cũng không thể di chuyển được vòng siết dù chỉ một milimet. Đoàn Nam Phong đang ở dưới chân cô nhưng anh không tìm thấy cô. Tay trái cầm đèn pin, tay phải cầm kiếm, anh vẫn đang ra sức chém bay đầu những con Chrysopelea.

Tinh Vân nhìn thấy đỉnh đầu anh, cô cố sức gọi nhưng anh vẫn không nghe thấy cô. Anh nhìn quanh gọi tên cô nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả.

“Tinh Vân! Trả lời anh.”

“Tinh Vân, em ở đâu?”

...

Tiếng của anh càng lúc càng xa, Tinh Vân càng lúc càng tuyệt vọng. Lúc này cô đã không thể thở được nói chi là lên tiếng trả lời anh. Tất cả chỉ là vô vọng. Giữa không gian rộng lớn nhưng tối mịt này, chỉ rời tay cô ra một lúc thôi cũng đã là mò kim đáy biển.

Ngay lúc sắp buông xuôi, Tinh Vân liền nghĩ về gia đình của mình. Cô nhớ về bữa ăn tối đêm giao thừa có ba có mẹ, có bạn bè. Cô nhớ con trai mình, cô nhớ hôn lễ của mình. Cuộc sống ngọt ngào như ru ngủ cô. Tinh Vân dần nhắm mắt lại và chìm vào cái chết.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101-1: Kịch mìn (I)

Ngay lúc đó hình ảnh của Đoàn Nam Phong hiện ra trong đầu c. Anh vì ghen tuông mà bắn liền ba phát súng vào thân tre. Một màn bắn ẩn tượng khiến cô giật mình mở mắt. Cô liền sờ tay trái vào túi áo, cổ sức móc ra khẩu súng, sau đó bắn vào mình con rắn đang giữ chặt tay phải của mình. Con rắn bị bắn chết tươi rơi không kịp quay đầu lại cắn Tinh Vân thì đã rơi xuống ngay đầu của Đoàn Nam Phong.

Anh liền ngẩng lên, nhìn thấy Tinh Vân bị treo lơ lửng anh hoảng hốt đến xanh cả mặt. Anh nhìn thấy đuôi con rắn bay đang siết lấy cổ cô càng lúc càng chặt. Lúc này Tinh Vân đã không còn cử động nữa. Cô như cái xác vô hồn bị treo trên cây.

Đoàn Nam Phong liền đưa súng lên, nhắm bắn vào đầu con rắn ở trên cây cao hơn mười mét. Viên đạn bay xoáy vào ngay đầu con rắn khiến nó há miệng lên một cái rồi rơi xuống quẫy mạnh trước khi rơi xuống.

Cổ của Tinh Vân lúc này cũng được thả lỏng hơn nhưng vì bị siết cổ quá lâu cô hiện không còn cử động nữa. Đoàn Nam Phong đưa tay ra đón lấy thân nàng từ trên cây rơi xuống. Cả người anh cứng đờ vì sợ hãi. Anh run rẩy đưa ngón tay lên mũi cô, đã không còn hơi thở nữa. Người anh như chết lặng. Anh liên tục lắc đầu: “Không! Không phải! Không phải như vậy!”

Anh liên tục vỗ vào má cô và gọi tên cô nhưng cô không hề nhúc nhích, một chút phản ứng cũng không có. Đoàn Nam Phong bắt đầu sợ hãi. Chưa bao giờ trong đời, anh lại cảm thấy sợ hãi như lúc này. Người phụ nữ anh yêu như sinh mạng đang nằm bất động nằm trong tay anh. Anh phải làm sao?

Anh ôm cô vào lòng, đôi tay dính máu run lên vuốt lấy tóc cô kêu khóc: “Tinh Vân! Tinh Vân!”

“Tinh dậy!”

“Em tỉnh lại cho tôi.”

“Ai cho phép em chết trước tôi?”

“Tôi đã từng nói nếu hai chúng ta có một người phải chết thì nhất định không phải là em.”

“Tại sao? Tại sao em dám bỏ tôi mà đi?”

Tiếng khóc lẫn tiếng nấc hòa lẫn vào nhau. Con tim này của anh cũng bởi đau khổ và sợ hãi mà đập rất nhanh, rất mãnh liệt. Anh liên tục lay cô, cúi đầu xuống ôm lấy cô, áp mặt vào cơ thể cứng đờ của cô. Lúc này anh mới phát hiện tim của Tinh Vân còn đập, mặc dù yếu ớt nhưng vẫn còn đập.

Mắt Đoàn Nam Phong sáng lên. Anh đặt cô nằm xuống đất và bắt đầu lấy tay ấn ngực cô. Miệng không ngừng thổi khí vào miệng cô. Anh kiên trì hô

hấp cho cô đến gần một tiếng.

Cuối cùng Tinh Vân cũng có lại hơi thở. Cô từ từ mở mắt ra. Trước mắt cô, khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi xanh mét của anh lộ ra tia hy vọng. Anh ôm cô vào lòng, vừa cười vừa khóc. Đủ thứ tâm trạng trộn lẫn vào nhau. Anh không dám tưởng tượng anh phải đối mặt như thế nào nếu cô thực sự ra đi.

Tinh Vân giờ cánh tay yếu ớt lên ôm lấy anh. Cứ ngỡ đây là một giấc mơ. Khi trước mắt không còn màu sắc gì, cô nhắm mắt lại và đón nhận cái chết đang đến. Không ngờ, Đoàn Nam Phong ở trước mặt cô không phải là mơ. Cô nghe rõ, nghe rõ tiếng tim đang đập mạnh liệt của anh, cảm nhận được hơi ấm của anh đang truyền qua cho cô.

“Không sao, không sao rồi.” Giọng của Đoàn Nam Phong dịu dàng pha lẫn vui mừng khôn siết ẩn trong tiếng thở hồng hộc vì căng thẳng vẫn chưa tan hết.

“Tinh Vân của anh luôn gặp may mắn.”

Tinh Vân mệt mỏi nằm trong vòng tay anh để mặc anh bế cô quay lại lều. Những tia sáng của ngày mới cũng đến. Cứ ngỡ ngày mai là một ngày tươi sáng nhưng khó khăn luôn cứ đến liền kề để thử thách con người.

Bởi vì bọn răn quá đông, mà đoàn người sức cũng dần kiệt đi cho nên cuối cùng Đoàn Nam Phong đành hạ lệnh cho mọi người đốt lửa để đuổi chúng đi. Bởi vì bọn họ đốt lửa cho nên đã khiến cho lính biên phòng của hai nước biết được. Một cuộc chiến mới lần nữa đang chờ họ phía trước.

Sau khi bọn răn rời, mọi người mệt mỏi dựa vào nhau ngủ thiếp đi. Đến khi nghe xung quanh có tiếng bước chân thì tất cả choàng tỉnh. Một người leo lên cây xe xét tình hình. Sau đó hét hoảng nói vào máy truyền tín hiệu trên tay: “Lính biên phòng của Peru đang cách chúng ta khoảng một cây số.”

“Số lượng?” Đoàn Nam Phong nhíu mày hỏi lại.

“Khoảng một trung đội.” Người báo tin đáp lại.

“Biết rồi.” Đoàn Nam Phong trả lời sau đó tắt cái vòng trên tay.

Anh quay ra nhìn mọi người ra lệnh: “Đội phương có khoảng ba mươi người, chúng sẽ chia ra ba tốp để tiến về đây. Michael dẫn đầu một nhóm đi về hướng Tây.”

Michael liền hô: “Rõ!”

Sau đó Đoàn Nam Phong nhìn qua Trần Khải Nam ra lệnh: “Cậu dẫn một nhóm đi về hướng Đông.”

Sau đó ra hiệu cho những người còn lại: “Những người còn lại đi theo tôi về hướng Bắc. Gặp biển cổ lập tức ra tay. Sau khi yên tĩnh sẽ liên lạc lại với nhau.”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101-2: Kịch mìn (II)

Sau đó ra hiệu cho những người còn lại: “Những người còn lại đi theo tôi về hướng Bắc. Gặp biển cổ lập tức ra tay. Sau khi yên tĩnh sẽ liên lạc lại với nhau.”

Tất cả gật đầu tuân lệnh. Mọi người sau khi nhận lệnh liền nhanh chóng thu dọn lều trại, thức ăn rác bỏ hết vào túi đeo lên vai. Họ quyết không lưu lại dấu vết gì nhưng giữa khu rừng hoang sơ có người đi qua liền sẽ lưu lại dấu vết.

Lính biên phòng của Peru có nhiều năm kinh nghiệm thực chiến, cũng là bậc tinh anh chứ không phải loại không có năng lực. Mặc dù vũ khí của họ không hiện đại như vũ khí của Đoàn Nam Phong nhưng để tóm bắt những kẻ vượt biên hay gây rối an ninh thì không phải chuyện khó. Họ mang đến một trung đội vào rừng tức là họ cũng đoán biết được số người đốt lửa đêm qua không dưới một trăm. Cả trung đội tác chiến không chế một trăm dân thường là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cho nên ả này thực sự không dễ đi qua. Tinh Vân chỉ nghĩ đến thôi đã thấy ớn lạnh. Vết thương trên cổ cô hôm qua vẫn chưa khỏi, bị ma sát với da răn quá lâu đã để lại vết thương rất sâu. Đoàn Nam Phong mặc dù đã rửa vết thương và băng lại cho cô nhưng cô luôn cảm giác cái đầu này không phải của mình. Chốc chốc cô lại lấy tay sờ sờ để biết chắc nó còn nằm trên cổ chứ chưa đứt lìa.

Đoàn Nam Phong mặc dù rất căng thẳng nhưng anh luôn để mắt đến cô. Thấy cô khó chịu anh liền hỏi: “Em còn đau sao?”

Tinh Vân khẽ gật đầu, lại “Á!” lên một tiếng. Cả gật đầu cũng đau đớn như vậy, đúng là khổ tận mạng.

Đoàn Nam Phong thấy cô la hét to liền ra hiệu cho cô nhỏ giọng lại. Bọn họ đi chậm chậm được một quãng tầm hai cây số liền dừng lại nấp vào. Lâm Thiên Vũ dẫn một nhóm nấp về một phía. Đoàn Nam Phong và Tinh Vân cùng một nhóm khác nấp về một phía.

Bộ đội biên phòng ở phía sau cũng chia ra thành ba tiểu đội đi về ba hướng, chậm chậm tìm ra bọn họ. Những cây súng hăm thanh nhanh chóng được đặt sát mang tai, hơi thở cũng bị ép đến mức thấp nhất. Trong bụi rậm um tùm, Tinh Vân nghe thấy tiếng súng ở phía xa. Cô đoán một trong số bọn họ đã bị lộ cho nên đã đấu súng với lính biên phòng. Hai nhóm còn lại của lính biên phòng nghe thấy tiếng súng liền chạy theo ứng cứu đồng đội. Tạm thời nhóm của Tinh Vân được an toàn, cô khẽ lấy cánh tay Đoàn Nam Phong: “Anh không đi ứng cứu bọn họ sao? Lỡ bọn họ bị bắt?”

Đoàn Nam Phong lắc đầu: “Nếu đi cứu bọn họ, tất cả chúng ta sẽ bị bắt. Hơn nữa Michael có mang theo rất nhiều lựu đạn. Anh ta sẽ biết cách giúp cả nhóm thoát thân.”

Tinh Vân không biết có thể tin được là bọn người Michael sẽ thoát thân được hay không nhưng ngoài nghe theo Đoàn Nam Phong anh cũng không biết làm gì hơn. Bọn họ lại lần theo bản đồ đi tìm dấu vết Inca.

Sau khi lính biên phòng đuổi theo nhóm của Michael, Trần Khải Nam liền theo hướng Bắc tới hội hợp với nhóm của Đoàn Nam Phong. Như lời của Đoàn Nam Phong dự đoán, sau khi nhóm của họ đi được hơn một cây số thì nghe thấy tiếng của lựu đạn nổ. Hỏa lực thật không nhỏ chút nào. Sau đó lại nghe tiếng của mìn nổ, tiếp đó lại là pháo sáng báo tin bình an của Michael. Đoàn Nam Phong vốn bản tính đa nghi nên không cho bất kỳ ai liên lạc với nhóm của Michael. Họ vẫn theo lệnh bản đồ đi tìm dấu vết của Inca.

Lâm Thiên Vũ mặc dù vẫn chấp hành mệnh lệnh nhưng vẫn thắc mắc: “Vì sao chúng ta không để Michael đi cùng?”

“Michael bị bắt rồi.” Đoàn Nam Phong lạnh lùng nói. Sắc mặt anh lúc này không để cho người khác biết anh đang nghĩ gì nhưng Tinh Vân tin anh nói như vậy là có lý do và điều này chắc chắn không sai.

Trần Khải Nam thở ra một tiếng, đau lòng quay mặt đi tỏ vẻ bất lực. Đàn ông luôn như vậy, dù trong lòng khó chịu lắm cũng không thể hiện thái quá ra bên ngoài. Trần Khải Nam như vậy, Lâm Thiên Vũ cũng vậy. Đoàn Nam Phong lại càng cẩn mật hơn. Hai mắt anh bị nỗi khó chịu dày vò đến u uất nhưng cả một cái thờ dài cũng không có. Tinh thần của anh luôn là linh hồn của cả đội, chỉ một biểu hiện sai sẽ khiến cả đội chùn bước, mất mạng như chơi. Cho nên, có rất nhiều chuyện anh không nói, cũng không để người khác nhìn ra được, chỉ có thể âm thầm cất giấu và tự mình chịu đựng.

Bọn họ vẫn im lặng, không ai nói gì, chỉ đi về phía trước, cố gắng tìm ra vị trí trên bản đồ. Cho đến khi đi ra khỏi khu rừng thì trước mặt họ lúc này là một con suối rất đẹp và cũng rất rộng. Theo như chỉ dẫn trên bản đồ cổ mà những nhà khảo cổ của Lâm Thiên Vũ phục chế lại thì con suối này chính là điểm mà bọn họ cần tìm.

Thế nhưng bốn phía xung quanh chẳng có gì ngoài một con suối lớn chảy róc rách, mấy tảng đá và cây cối. Đoàn Nam Phong nhìn kỹ bản đồ, sau đó chỉ cho mọi người xem: “Trên đây có một ký hiệu đặc biệt. Mỗi người cố nhớ ký hiệu này, chia nhau ra tìm dọc con suối này. Không bỏ sót tảng đá, gốc cây nào. Tìm được thì thông báo cho mọi người.”

Tinh Vân nhìn dấu hiệu trên bản đồ, đó là hình vẽ cách điệu hai đầu rắn quấn vào mặt trời. Đây là ký hiệu thờ cúng thần Mặt Trời trong văn hóa của người Inca. Người vẽ lại ký hiệu này nếu là tổ tiên của Lâm Thiên Vũ thì chắc chắn người này phải có mối quan hệ rất mật thiết với người Inca. Rốt cuộc mối quan hệ này là như thế nào? Tinh Vân nghĩ nghĩ rồi suy đoán nhưng vẫn không tìm ra đáp án.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101-3: Kích mìn (III)

Trong lúc bọn họ đang lúng lúng từng ngọn cỏ, mọi móc từng phiến đá thì vòng đeo tay của tất cả bọn họ đều chớp đèn màu đỏ. Chứng tỏ cách khu vực này khoảng một dặm có một lượng lớn bom mìn phục. Ai nấy đều hoảng sợ nhìn nhau nhưng chưa ai dám có hành động gì.

Đoàn Nam Phong nhìn vào bản đồ điện tử, thì ra họ đã bước một chân sang biên giới Ecuador. Giữa biên giới hai nước này không có kẽm gai, càng không có bức tường chắn như bức tường Berlin. Giữa hai nước này chỉ có cánh rừng này làm biên giới tự nhiên cho nên họ luôn cài bom mìn dưới đất đã khi có ai xâm phạm sẽ lập tức điều quân ra bắn nhau.

Đoàn Nam Phong nheo mắt ra lệnh cho tất cả rút về. Nhưng lúc này anh lại nảy ra một ý đó là tự mình đi kích mìn. Chỉ khi số mìn này nổ lên thì lính biên phòng hai nước sẽ dàn quân bắn nhau. Đó là cơ hội tốt khiến bọn chúng lơ là mà cứu được Michael và nhóm của anh.

Tinh Vân nghe loáng thoáng anh bàn kế hoạch với Lâm Thiên Vũ và Trần Khải Nam thì tóc tai dựng lên, trái tim lần nữa nhảy ra ngoài. Cảm giác sợ hãi dâng trào trong lòng. Kế hoạch nguy hiểm như vậy, cô không để anh đi. Nhưng Đoàn Nam Phong đã giữ chặt vai cô mà nói rằng: “Nếu anh không đi thì Lâm Thiên Vũ hoặc Trần Khải Nam sẽ phải đi. Như vậy anh càng không an lòng. Bởi vì anh biết chuyện này chỉ anh làm mới có ti lệ thành công cao

nhất.”

Tĩnh Vân không muốn nghe cũng không cần nghe, cái cổ đau liên tục lắc đầu khiến máu từ cổ ứa ra thấm vào bông băng quấn cổ.

“Sinh ly tử biệt”, cô thật không muốn nếm trải qua đâu. Cô và anh vừa kết hôn mà. Sao cô có thể để anh đi kích mìn được. Nhưng anh thì không thể bỏ lại Michael và hơn năm mươi người anh em không lo. Đoàn Nam phong, con người này... cô thật cạn lời với hắn.

Nước mắt bắt đầu lăn chả như những hạt châu rơi xuống. Cô phải làm gì đây? Biết phải làm sao? Đứng nhìn anh đi vào chỗ nguy hiểm mà không thể làm gì. Chưa bao giờ Tĩnh Vân cảm thấy bản thân mình bất lực như vậy. Ngay cả khi bị nhốt trong hầm mộ của Kim Tự Tháp Mặt Trời cô cũng không tuyệt vọng và bất lực như vậy. Cô vẫn cố tìm ra con đường sống. Nhưng lúc này, con đường sống của Đoàn Nam Phong là con số không.

“Tĩnh Vân, anh giao em cho Lâm Thiên Vũ, hắn sẽ bảo vệ em.” Đoàn Nam Phong nói xong liền cup mắt xuống. Tĩnh Vân liên tục đánh hắn: “Anh mới là chồng tôi, anh có hiểu không...”

“Tại sao lại giao tôi cho người khác? Đồ đáng ghét này...”

“Rốt cuộc anh có yêu tôi hay không?”

Tĩnh Vân nhất thời kích động mắng hắn, đánh hắn nhưng hắn không phản ứng chỉ như bức tường cho cô trút giận.

Sau khi trút giận, cô mệt mỏi quá liền ngồi bệt xuống đất, ôm mặt khóc. Hắn ngồi xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng: “Tĩnh Vân, anh sao có thể không yêu em. Nhưng nếu hôm nay người bị bắt là anh thì em có mong anh được cứu hay không?”

Im một lúc hắn liền nói tiếp: “Vợ của Michael cũng đang chờ anh ta về. Hơn nữa cô ấy còn đang mang thai. Nếu chậm trễ cứu hắn thì hắn sẽ bị lính biên phòng xử bắn. Hắn chết rồi vợ con hắn phải thế nào? Hơn năm mươi người khác cũng như vậy. Anh không thể bỏ lại đồng đội của mình.”

Tĩnh Vân ngã đầu vào ngực hắn, khóc nói: “Anh chết rồi, tôi và Tĩnh Nhật lại như thế nào? Chúng ta vừa mới cưới nhau thôi, anh có biết hay không?”

Đạo lý không bao giờ bỏ lại đồng đội mà hắn nói cô có thể hiểu. Năm đó, Lâm Thiên Vũ cũng không bỏ lại bà bầu như cô trong lăng tẩm của hoàng hậu vua Pakal thì nay Đoàn Nam Phong cũng không thể bỏ lại đồng đội của hắn. Nhưng mà... hiểu và chấp nhận thật quá khác xa nhau.

Đoàn Nam Phong vỗ vỗ vai Tĩnh Vân: “Anh biết, anh hiểu. Nhưng có những chuyện không thể vẹn toàn. Anh không thể ích kỷ bỏ lại đồng đội được. Bọn họ đều là những người từ nhỏ lớn lên cùng anh. Con đường này anh chọn, anh phải đi đến cùng. Xin lỗi em!”

“Đoàn Nam Phong, tôi không cần anh xin lỗi.”

“Nói cho tôi biết tại sao yêu anh lại khó đến như vậy?”

Tĩnh Vân kích động khóc càng lúc càng lớn. Cô chưa bao giờ mất mặt như vậy, cứ ngồi bệt xuống đất mà gầy khóc như trẻ con. Ai nhìn thấy cũng chỉ muốn đến dỗ dành. Lâm Thiên Vũ lúc này cũng bước đến chỗ Tĩnh Vân, anh ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên gối: “Anh đi thì em có thôi khóc hay không?”

Tĩnh Vân bây giờ không nghe được gì cả, chỉ có khóc càng lúc’ càng thương tâm

“Thiếu gia, hãy để tôi đi.”

Những người khác cũng nói: “Phải đó, tôi chưa có gia đình, hãy để tôi đi.”

Nhưng Đoàn Nam Phong đều gạt đi hết: “Khả năng làm được việc này chỉ có tôi. Các cậu ở đây, tranh thủ thời cơ cứu Michael và mọi người ra. Chúng ta gặp lại ở hạ nguồn con suối này.”

“nhưng mà thiếu phu nhân...” Một người trong số họ ấp úng.

Đoàn Nam Phong nhìn Tĩnh Vân ngồi khóc, trong lòng anh cũng xót xa vô cùng. Anh biết cô là người trầm tĩnh nhưng hôm nay đã khóc đến mức này chứng tỏ cô rất khó chịu và bất lực. Nhưng mà...

Đoàn Nam Phong thờ ơ ra, cổ gấu tiếng thờ dài. Anh vẫy tay cho mọi người đi ra xa, rồi lần nữa ngồi xuống ôm Tĩnh Vân vào lòng. Cô vòng tay ôm anh, nước mắt nước mũi cọ hết vào người anh. Cô không hiểu vì sao cô lại đi yêu người đàn ông thích làm chuyện nguy hiểm như anh. Lúc hai người mới biết nhau, cô đã biết anh không phải người đàn ông có thể cho cô cuộc sống bình thường nhưng cô vẫn yêu anh. Yêu đến tận tâm can không sao rồi bỏ được. Đối mặt với việc sắp mất anh như vậy làm sao trái tim cô chịu nổi.

“Bé con, ngoan, đừng khóc nữa. Anh đi rồi anh sẽ về. Nhất định sẽ về với em” Đoàn Nam Phong ra sức dỗ dành cô, còn thực chất anh cũng không biết được. Có bao nhiêu hy vọng trở về. Chỉ là không thể không đi.

Tĩnh Vân không nói gì, cổ của cô ứa máu. Đau đến ứ ứ không thể cử động. Đoàn Nam Phong liền mở balo lấy ra bộ đồ y tế sát khuẩn vết thương và thay băng cho cô. Bàn tay cầm súng nhiều hơn cần bông đang nhẹ nhàng cẩn thận lau vết máu ở cổ cho cô. Anh tỉ mỉ từng chút như là sợ cô bị đau. Tĩnh Vân nhìn anh chăm chú thay băng cho mình, gương mặt tuấn tú, đẹp trai đến từng góc cạnh, ánh mắt nhu hòa ấm áp yêu thương. Trái Tim cô lúc này vì yêu mà đau đớn.

Sau khi xong xuôi, anh áp môi lên trán cô hôn tạm biệt rồi đứng lên quay đi. Tinh Vân muốn níu tay anh nhưng đã nắm trượt. Anh cứ như vậy mà tiến về phía trước, cô cứ như vậy mà dõi theo bóng lưng anh. Nước mắt lưng tròng, nét mặt tang thương.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102-1: Dấu tích Inca(I)

Sau khi mất Tinh Vân không còn nhìn thấy bóng anh nữa thì Lâm Thiên Vũ trở thành người chỉ huy cho cả nhóm. Anh bố trí Trần Khải Nam dẫn tất cả mọi người hướng về phía Tây đi giải cứu Michael. Còn anh thì dìu Tinh Vân đi tìm một hốc đá kín đáo gần đó để ẩn náu và chờ Đoàn Nam Phong quay lại. Nhìn cô như vậy, anh không thể để cô lại một mình.

Giữa cái nơi “rừng thiêng nước độc” này, không biết sẽ có thêm con vật gì xuất hiện mà Tinh Vân thì như cái xác không hồn. So với lúc ở Mehico khác xa bao nhiêu lần. Phụ nữ thật lạ, người ta không yêu mình thì mình sẽ mạnh mẽ sống tốt cho người ta tức nhưng nếu đổi lại là người ta yêu mình mà phải rời xa mình thì cứ không muốn sống như vậy. Lâm Thiên Vũ nghĩ đến đây liền lắc đầu. Đỉnh vào đàn bà thì luôn phiền phức như vậy. Dù là người thông minh mạnh mẽ như Tinh Vân thì cũng là phụ nữ, cũng sẽ có lúc có bộ dạng của một yếu đuối đáng thương như vậy.

Tinh Vân ngồi đó, nhớ về đêm động phòng hoa chúc của mình. Hắn đã nói với nàng là “nếu có chia xa thì chỉ có cái chết”. Lúc đó Tinh Vân đã nghĩ đó là lời hứa suốt đời của hắn. Nhưng bây giờ thì không phải như vậy nữa, bởi vì cái chết trong hoàn cảnh này là quá nhanh, quá đơn giản. Nghĩ đến đây, cô lại rơi nước mắt.

Lâm Thiên Vũ đưa nước và bánh cho Tinh Vân. Anh khẽ lay lay cánh tay cô. Ánh mắt Tinh Vân vẫn như cũ nhìn vô định ra phía cửa hang đá. Cô cầm bánh của anh nhưng không ăn mà chỉ vô hồn hỏi: “Thực ra anh ấy có yêu tôi không?”

Lâm Thiên Vũ không cần nghĩ trả lời ngay: “Có, yêu rất nhiều.”

Mỗi Tinh Vân nhếch lên cười nhạt: “Trước đây anh đều nói là anh ấy yêu Lưu Uyển Linh. Sao bây giờ lại thay đổi?”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Trước giờ cậu ấy làm việc gì chưa từng do dự. Càng không để đàn bà vướng chân mình. Nhưng lúc này, anh thấy cậu ấy đã do dự. Hốc mắt cũng đỏ hoe. Đoàn Nam Phong thực sự rất yêu em. Nếu không đã không mang em đi cùng, càng không để cho các anh em thấy sự yếu đuối của hắn. Một khi hắn có yếu điểm thì sẽ không thể là người đứng đầu được nữa.”

Tinh Vân vẫn vô định nhìn ra ngoài, vô hồn hỏi: “Không phải anh chỉ đích danh yêu cầu tôi phải đi chuyến này hay sao?”

Lâm Thiên Vũ cười cười, nụ cười đa tình tuấn lãng thường ngày vẫn luôn trực trên môi anh: “Anh không có quyền lực lớn như vậy đâu. Nếu Nam Phong không muốn hắn chỉ cần nói không thì không ai làm gì được hết. Hắn đưa em đi cùng là không nỡ xa em thôi.”

“Nếu không nỡ, tại sao phải đi?” Tinh Vân nhẹ giọng, vô lực mà bi thương hỏi Lâm Thiên Vũ cũng như tự hỏi chính mình.

Lâm Thiên Vũ lại thở dài nhìn Tinh Vân: “Lúc này Nam Phong cũng đã nói rồi. Có rất nhiều anh em cần được cứu ra. Ngoài cậu ấy ra không ai làm được việc này. Cậu ấy là người đứng đầu, phải có cái dũng của người đứng đầu. Nếu không thì làm sao bọn họ chịu đi theo và nghe lời cậu ấy răm rắp như vậy.”

Tinh Vân lắc đầu, vô lực nói: “Tôi không cần anh ấy là người đứng đầu hay anh hùng gì hết. Tôi muốn anh ấy sống, anh hiểu không?”

“Tôi muốn anh ấy sống.”

Nói đến đây nước mắt Tinh Vân cũng giàn giụa, giọng nói cũng lớn hơn. Lâm Thiên Vũ lo cho vết thương ở cổ của cô bị đau cho nên đưa hai bàn tay ra phía trước, hiệu cho cô bình tĩnh: “Được, được...anh biết, anh biết. Em bình tĩnh một chút.”

“Ăn miếng bánh, uống miếng nước thì Nam Phong sẽ trở về với em.” Lâm Thiên Vũ vừa nói, vừa dỗ dành Tinh Vân như đứa trẻ.

Tinh Vân nghe xong quay mặt qua nhìn Lâm Thiên Vũ: “Anh ấy sẽ trở về thật sao?”

Lâm Thiên Vũ nhắm mắt lại gật đầu. Trên đời này, ai đi kích mìn mà nguyên vẹn trở lại. Chưa kể không nhanh tay lẹ chân còn bị lính biên phòng cho ăn đạn. Dù biết vậy nhưng anh vẫn phải động viên tinh thần cô: “Nam Phong thực sự giỏi hơn em nghĩ rất nhiều. Hắn luôn làm được những chuyện không ai ngờ. Cho nên, em hãy yên tâm tin tưởng hắn sẽ có thể quay lại.”

Tinh Vân khẽ chớp đôi mắt đẹp long lánh nước, gật đầu rồi cắn lấy một miếng bánh. Miếng bánh mì khô khốc nuốt qua cổ liền bị nghẹn lại. Lâm Thiên Vũ ở bên cạnh đưa cho cô chai nước. Tinh Vân nhận lấy nuốt xuống một ngụm, lại hỏi: “Thiên Vũ, sao anh lúc nào cũng tốt với tôi như vậy?”

Lâm Thiên Vũ cười cười: “Vi tôi yêu em.”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102-2: Dấu tích Inca(II)

Tinh Vân liếc hắt, hắt liền cười, đưa tay làm ra điệu bộ đầu hàng: “Được, được, anh nói thật. Anh là vì yêu em, em lấy Nam Phong rồi thì anh càng yêu em hơn. Bởi vì em là người mà Nam Phong yêu. Hắt lại là anh em của anh.”

Nói đến đây hắt liền thở ra một cái thật mạnh: “Trước đây anh luôn cho rằng hắt không yêu em nên công khai tranh giành em. Nhưng nếu hai người thực sự yêu nhau thì anh sẽ chúc phúc cho hai người. Giống như trước đây em từng nói với anh trong lăng tẩm của hoàng hậu vua Pakal đó. “Tắc hạp và chúc phúc” cũng là một loại hạnh phúc.”

Tinh Vân nghe xong, gương mặt nhợt nhạt của cô như có chút ánh hồng, cô mỉm cười hòa cùng ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, đẹp mê hồn: “Cảm ơn anh, Thiên Vũ!”

Lâm Thiên Vũ cũng cười đáp lại. Tinh Vân lại nói thêm: “Em tin chắc sẽ có người thành tâm toàn ý yêu anh.”

Lâm Thiên Vũ lại cười: “Em gái nhỏ, em đây là đang thương hại anh phải không?”

Tinh Vân lắc đầu nói: “Không có, em chỉ mong anh hạnh phúc. Yêu và được yêu, cảm giác này rất tuyệt. Anh đó, nhất định phải thử qua.”

Lâm Thiên Vũ nhượng mảy: “Anh không dám thử qua đâu. Em nhìn Nam Phong xem, yêu em xong, giống như mất luôn nửa cái mạng. Thú vui gì của hắt trước đây cũng bỏ hết, đầu óc chỉ nghĩ đến em. Lo em ăn không ngon, lo em ngủ không được. Lại lo em giận hắt. Cả ngày như không có việc gì chỉ ngồi canh điện thoại. Hết giờ làm thì chạy đến công ty chờ em. Anh nghe trợ lý của hắt nói mà anh cũng không ngờ hắt là Đoàn Nam Phong.”

Nói đến đây Lâm Thiên Vũ lắc đầu, còn Tinh Vân thì không kiềm nổi liền phì cười.

Lâm Thiên Vũ lại nói tiếp: “Yêu đương mất thời gian như vậy, anh không đại chui đầu vào... ”

Vừa nói đến đây, tiếng bom mìn nổ lớn chặn lại lời của anh. Tinh Vân cũng hoảng hồn bịt tai lại. Sau khi con chấn động rung rinh mặt đất qua đi, Tinh Vân liền ngẩng lên hỏi: “Có phải anh ấy làm không?”

Lâm Thiên Vũ nhìn đồng hồ rồi gật đầu. Anh ước đoán thời gian này cũng là lúc Đoàn Nam Phong thực hiện xong pha kích mìn ở biên giới.

Tinh Vân liền hỏi: “Vậy khi nào anh ấy mới quay lại?”

Lâm Thiên Vũ không dám chắc Đoàn Nam Phong còn mạng để quay lại, cho nên sắc mặt anh rất kém. Nhẹ buông ra một câu: “Anh cũng không biết.”

Trong lòng Tinh Vân hồi hộp đứng ngồi không yên, đi đi lại lại, ngó nghiêng ra phía cửa hang. Không lâu sau đó, một tràng tiếng súng nổ phát ra, cô và Lâm Thiên Vũ đứng trong hốc đá nghe được tiếng bước chân chạy rầm rầm trên đất. Lâm Thiên Vũ đoán là quân của phía Ecuador, cho nên anh khẩn trương nói với Tinh Vân: “Em gái nhỏ, mau núp vào phía trong. Có thể Nam Phong của em đang bị lính biên phòng đuổi chạy ở biên giới cho nên anh phải đi tiếp ứng cho cậu ấy. Nhớ kỹ, chuyện gì cũng không được lộ mặt ra.”

Tinh Vân nghe Lâm Thiên Vũ nói vậy thì có thêm một tia hy vọng Đoàn Nam Phong còn sống cho nên cô liền gật đầu đồng ý với anh núp vào khe đá ẩn bên trong. Lâm Thiên Vũ cũng nhanh chóng vác súng máy ra yểm trợ cho Đoàn Nam Phong.

Đoàn Nam Phong mặc áo chống đạn, đầu đội nón chống đạn, mặt đeo khẩu trang tránh độc đang chạy thoát thân. Anh đã thành công kích mìn nơi biên giới gây sự chú ý cho phía lính biên phòng Ecuador và dẫn dụ họ chạy qua biên giới Peru. Chẳng bao lâu nữa quân bên Peru chạy đến sẽ hiểu lầm mà nổ súng với bên kia.

Hiện tại anh vẫn đang phải chạy thoát thân trước làn đạn của quân Ecuador. Khi đến gần con suối lúc này thì anh gặp Lâm Thiên Vũ, hắt cũng bịt kín mặt nhưng từ đôi mắt hai người liền nhận ra nhau. Họ dùng mắt ra hiệu cho nhau cùng hợp đồng tác chiến. Lâm Thiên Vũ liền xông ra trước, đặt súng máy trên tảng đá lớn rồi cài đặt cho súng tự nhà đạn. Đoàn Nam Phong thì từ một hướng khác ném lựu đạn liên tục vào đám quân phía trước. Bọn họ bị tổn thương quân lực liền gọi cứu viện ồ ồ.

Sau khi thấy tình hình hoảng loạn, Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ liền quay lại hang đá chỗ Tinh Vân để núp vào.

Vừa bước vào hang đá hẹp, Đoàn Nam Phong liền nhìn quanh hang đá trống trơn. Anh cất tiếng gọi: “Tinh Vân!”

Từ trong khe vách hẹp, nghe được giọng của anh, cô cứ ngỡ là mơ. Cô không thể tin nổi vào tai mình, Nam Phong của cô vẫn còn sống. Cô vui đến trào nước mắt, chạy ra ôm lấy anh. Không nói nên lời.

“Ngoan, đừng khóc, anh về rồi đây.” Một câu nhẹ như vậy thôi mà cũng khiến cô xúc động không kiềm được nước mắt.

“Anh về rồi, anh thực sự đã về rồi... Không sao nữa rồi.” Tinh Vân vừa khóc vừa ôm hân vừa nói.

“Không sao, không sao nữa rồi.” Đoàn Nam Phong vuốt tóc cô, ôm cô vào lòng, yêu thương hôn lên trán cô.

Sau đó ba người nghe động tĩnh bên ngoài cho nên liền tránh mặt núp vào khe nhỏ bên trong vách đá. Khe đá hẹp cùng lúc phải nhét cả ba người mà Tinh Vân lại đứng sát trong cùng, đối mặt với cô là Đoàn Nam Phong, ngoài cùng là Lâm Thiên Vũ đang hướng mặt ra ngoài quan sát động tĩnh. Cho nên ngay lập tức, Tinh Vân liền có cảm giác khó thở. Cô quay quay mặt qua trái, lại quay quay mặt qua phải để tìm chút oxy để thở. Không ngờ cô lại phát hiện được ký hiệu trên vách giống y như trên bản đồ. Tinh Vân trừng mắt nhìn cho kỹ. Sau đó cô chỉ cho Đoàn Nam Phong. Anh nhìn một cái liền biết đây là nơi cần tìm. Anh đưa tay lấy bản đồ ra xem lại một lượt, nhưng vô ích, trên bản đồ không có thêm bất kỳ gợi ý nào.

Tinh Vân cố gắng tập trung, suy nghĩ lại tất cả những kiến thức được học và hiểu biết về người Inca. Sau đó, cô liền lấy ngón tay cắn một cái cho máu chảy ra và vẽ theo hình ký hiệu trên vách đá.

Nhìn thấy ký hiệu trên vách đá sáng lên, Đoàn Nam Phong liền đưa tay ra trước giữ lấy người cô. Lâm Thiên Vũ lúc này cũng quay lại nhìn. Vài giây sau, tảng đá trên tường tự động di chuyển để lộ ra một lối đi.

“Em gái nhỏ, em thật lợi hại!”. Lâm Thiên Vũ kêu lên.

Cơ mặt Đoàn Nam Phong liền giãn ra, anh len người vào lối của cánh cửa đang mở rộng. Tinh Vân giữ chặt tay anh bước theo. Lâm Thiên Vũ cũng nắm tay cô đi vào. Ba người vừa đi vào thì cánh cửa cũng tự đóng lại. Lúc này phía bên trong vô cùng tối. Bọn họ liền rút đèn pin trong túi ra mở lên. Khung cảnh trước mắt khiến họ tròn tròn mắt.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103-1: Vương triều Inca (I)

Dưới chân họ, những bộ xương bị lớp bụi thời gian bao phủ nằm la liệt khắp nơi. Trên những bộ xương này vẫn còn khoát chiến bào. Tay của họ vẫn còn cầm vũ khí. Những chiếc khiên, kiếm, súng ống và giáo mác, gãy gộc nằm ngổn ngang khắp nơi. Không còn nghi ngờ gì nữa, nơi này đã từng là một bãi chiến trường ác liệt. Tinh Vân đeo bao tay và bịt mặt nạ vào, cẩn thận ngồi xuống xem xét. Sau đó cô đứng lên và nói: “Nếu em đoán không nhầm đây là trận ác chiến của quân đội Tây Ban Nha và người Inca.”

Nói xong cô chỉ vào trang phục của họ: “Các anh nhìn nè, trên trang phục của người Inca đều có cái ký hiệu vừa rồi, đó là thần của người Inca. Thần Mặt Trời quyền năng”

Sau đó cô lại quay sang Lâm Thiên Vũ: “Tổ tiên của anh cất công về lại bản đồ cuộc chiến này cho chúng ta đến đây làm gì nhỉ?”

Lâm Thiên Vũ nhún vai, hai tay đưa qua hai bên tỏ ý không hiểu. Lúc này, Đoàn Nam Phong mới lên tiếng: “Anh nghĩ cuộc chiến này là sau khi vua Atahualpa bị Francisco Pizarro treo cổ ở Machu Picchu.”

Tinh Vân nhún mày: “Vì sao anh nghĩ vậy?”

Đoàn Nam Phong bắt đầu nói: “Nơi này cách rất xa thánh địa Machu Picchu của Inca. Với phương tiện giao thông thời đó, họ không thể dễ dàng đi đến đây mà cũng không có lý do để đưa quân đến đây. Nhất là lại mang theo nhiều quân như vậy. Chúng ta có nhiều phương tiện hỗ trợ nhưng cũng không phải dễ dàng tìm ra được chỗ này. Cho nên anh nghĩ ngờ đây là nơi ẩn náu của người Inca tránh khỏi sự xâm lược của thực dân Tây Ban Nha do Francisco Pizarro cầm đầu.”

Lâm Thiên Vũ liền nói: “Chúng ta cũng không loại trừ khả năng quân của Inca có lực lượng đóng quân ở đây. Khi có biết thì họ lập tức hành động, chống lại quân Tây Ban Nha. Bởi vì theo tôi biết đế chế Inca thời đó rất hùng mạnh, họ xây dựng lãnh thổ dài hơn hai triệu cây số. Nếu không có đủ quân thì họ sẽ không thể bành trướng thế lực như vậy.”

Tinh Vân nghĩ nghĩ liền gật đầu: “Hai anh nói đều có lý. Chỉ có điều nếu là trận chiến giữa quân Inca và thực dân Tây Ban Nha thì sao phải chui vào hang đá này? Cho nên, em nghĩ họ là đang lẫn trốn và số quân này là để giữ chân cho những người khác bỏ trốn.”

Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong gật gù: “Nghe cũng có lý.”

“Nhất là hang động này còn có cửa khóa lại. Vậy ai đã khóa lại?” Đoàn Nam Phong đặt ra nghi vấn.

Tinh Vân liền nhìn qua Lâm Thiên Vũ. Anh nhìn biểu cảm trên mặt Tinh Vân liền nói: “Ý em là tổ tiên của anh sao?”

Tinh Vân liền gật đầu. Lâm Thiên Vũ lại hỏi tiếp: “Nếu vậy, số người Inca trốn được họ đang ở đâu? Họ có liên quan đến số vàng mà Francisco Pizarro đòi chuộc vua Atahualpa không?”

“Em nghĩ là có.”

“Anh cũng nghĩ vậy.” Đoàn Nam Phong nhìn Tinh Vân mỉm cười đồng tình.

Sau đó anh nhìn sang Lâm Thiên Vũ nói: “Trong hang đá này, chắc chắn có bí mật. Chúng ta chia nhau ra tìm”

Cả ba người liền đồng ý chia nhau ra ba hướng tìm kiếm xem có dấu tích gì khả nghi hay không. Hang động gần năm trăm năm chưa có ai bước vào phủ bụi đến đáng thương. Nhưng mùi trong hang lại không khó chịu nên Tinh Vân nghĩ nơi đây phải có lỗ thoát khí. Cô đưa mắt nhìn trên nóc hang đá, tay cô cầm đèn pin lia qua lia lại từng ngóc ngách trên trần thì quả thật có phát hiện.

“Các anh qua đây xem nè!” Tinh Vân gọi về hướng Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong. Hai người họ cũng lập tức chạy qua chỗ cô. Ba cái đèn pin rọi lên trần nhà khiến trần nhà sáng lên lộ ra ký hiệu thần mặt trời của người Inca.

Lâm Thiên Vũ liền hỏi: “Em gái nhỏ, lúc này em dùng cách gì để cánh cửa mở ra vậy?”

“Em dùng máu ở đầu ngón tay.” Tinh Vân vừa quan sát hình vẽ, vừa nói.

Lâm Thiên Vũ lại hỏi: “Vì sao em lại nghĩ ra cách đó vậy?”

Tinh Vân liền giải thích: “Người Inca ngoại trừ thờ thần Mặt Trời, họ còn thờ thủy thần, vị thần mang mưa đến cho họ. Cũng giống như người Maya, người Inca tin rằng thủy thần có hình dạng giống đầu rắn, mình người. Cho nên họ kết hợp hai biểu tượng này với nhau tạo nên cái ký hiệu này. Lúc đó em đã dùng hết mọi hiểu biết để tìm sự tương đồng giữa hai vị thần này. Cuối cùng em đã nghĩ đến một chuyện.”

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ liền tò mò hỏi: “Là chuyện gì?”

“Tục cúng tế.”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103-2: Vương triều Inca (II)

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ liền tò mò hỏi: “Là chuyện gì?”

“Tục cúng tế.”

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ cùng tròn mắt khi nghe đến tục lệ này. Người thổ dân xưa cứ cúng tế là có người vô tội nộp mạng. Tinh Vân như thấy được suy nghĩ của họ liền gật đầu: “Các anh nghĩ đúng rồi đó. Khi cúng thần Mặt Trời bọn họ sẽ móc trái Tim của đàn ông. Còn khi cúng thủy thần để cầu mưa thì họ sẽ trích máu của người phụ nữ cho chảy xuống giếng nơi thủy thần ở. Sau đó ném cô ta xuống giếng và hò reo vui mừng, họ coi đó là thủy thần đã đồng ý cho khẩn nguyện “mưa thuận gió hòa” của họ.”

Lâm Thiên Vũ tròn mắt nhìn Tinh Vân, anh không phải người ăn chay mà sợ hãi trước cảnh giết người nhưng cái kiểu này trong văn hóa của con người hiện đại thì khó có thể chấp nhận.

Tinh Vân liền nói tiếp: “Cho nên em đã nghĩ chắc chắn phải có liên quan đến máu. Hơn nữa, lúc đó Nam Phong cứ đưa cái bản đồ qua lại trước mặt em, em vô tình thấy ký hiệu được vẽ màu đỏ. Mà ký hiệu trên đó lại không có màu gì cả mà cũng không có chút dấu tích nào chứng tỏ đã từng có màu. Em không biết suy đoán này có đúng hay không. Phải thử mới biết.”

Đoàn Nam Phong lúc này lại hỏi: “Ý em là, chỉ có máu phụ nữ mới được.”

Tinh Vân khẽ gật đầu: “Em nghĩ là máu từ tim của người phụ nữ. Người ta hay nói máu từ mười đầu ngón tay là máu từ tim.”

Đoàn Nam Phong phì cười, gõ đầu cô: “Ngốc ạ, máu nào không từ tim. Máu huyết lưu thông dựa trên hệ tuần hoàn máu của con người, giúp mang oxy,

chất dinh dưỡng cho các cơ quan khác trong cơ thể. Còn trái tim có chức năng co bóp tạo áp suất cho máu lưu thông. Tim hút máu từ tĩnh mạch về tim sau đó lại đẩy máu sang phổi để thực hiện trao đổi khí lấy khí oxy và thải khí cabonate. Sau khi máu đi một vòng thì lại quay về tim rồi từ tim lại đi tiếp.”

Tinh Vân nghe cứ như vịt nghe sấm, dù sao cô cũng đâu phải Bảo Vy. Cô mà học giỏi sinh học như Bảo Vy thì giờ đã là bác sĩ rồi. Đâu có đứng đây.

Đoàn Nam Phong nhìn mặt cô ngơ ngơ thì không nhận được liền phì cười. Cái dáng vẻ này khác với dáng vẻ tự tin của cô khi giảng về lịch sử của người Inca. Tinh Vân thấy hần cười mình thì liền lấy tay vuốt vuốt mũi. Con người mà, lĩnh vực nào cũng giỏi thì cần gì học. Cuộc đời rất dài, cô sẽ từ từ học.

Ba người họ lần nữa nhìn lên nóc hang động, sau đó liền nghĩ y như nhau. Đó là dùng máu để vẽ thư lên ký hiệu đó xem chuyện gì xảy ra. Ba người bàn tính một lúc liền gật đầu đồng ý.

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ liền ngồi xuống cho Tinh Vân đứng lên vai hai người họ. Cũng may Tinh Vân không quá thấp mà Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong lại khá cao cho nên vừa vận giờ tay lên là cô có thể chạm nóc của thạch động. Chưa bao giờ cô cảm thấy chiều cao của hai người đàn ông này lại hữu dụng như thế.

Cô lần nữa cẩn mẩu vẽ theo ký hiệu đó. Khi cô vừa hoàn thành nét vẽ thì mặt đất bắt đầu có chấn động y như sắp có động đất. Đèn báo hiệu màu tím trên tay bọn họ liên tục phát sáng báo hiệu có thiên tai nguy hiểm. Nhưng quá muộn để họ kịp phản ứng. Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ không đứng vững trên đất cho nên Tinh Vân cũng té nhào xuống đất. Mặt đất rung rinh nứt ra một lỗ hổng tròn trịa như một cánh cửa khiến ba người họ bị hút vào trong đó.

Không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng khi Tinh Vân tỉnh dậy thì cô thấy mình đang nằm nửa người trên một tảng đá, nửa người thì nằm dưới dòng suối. Khung cảnh nơi này cũng là suối, là đá, là nước nhưng không hề giống với khu vực biên giới lúc này. Tinh Vân neho neho mắt, ánh mặt trời soi sáng giúp cơ thể cô ấm áp hơn.

“Dù sao vẫn còn nhìn thấy mặt trời. Tình hình cũng không đến nỗi quá tệ. Có thể đây là nơi nào đó ở rừng biên giới mà cô chưa đi qua.” Nghĩ vậy khiến cô cảm thấy an lòng hơn.

Cô nhìn quanh, ánh mắt đưa khắp nơi tìm kiếm nhưng không thấy Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ. Cô bắt đầu đi tìm xung quanh. Bộ quần áo ướt trên người cũng vừa được thay ra. Súng cũng bị ướt vào các bộ phận bên trong mà cô thì không biết cách nào tháo ra lau sạch. Chỉ có thể thở dài đợi tìm được Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ rồi tính tiếp.

Một mình ở nơi xa lạ, cảm giác bắt đầu có chút sợ hãi. Nhất là khi mặt trời dần xuống núi, không khí xung quanh càng thêm u tịch. Tinh Vân tìm những cây gỗ xung quanh, chui vào nơi kín đáo trong hốc đá rồi đốt lên một đồng lửa để sưởi ấm. Trải qua những việc đáng sợ mấy ngày qua, cô chỉ còn biết cầu xin ông Trời cho cô đừng gặp lính biên phòng, thú dữ hay sơn tặc mà thôi.

Cô đưa tay lên, nhìn cái vòng liên lạc bị thấm nước, liền thấy ngán ngấm. Cô lắc lắc tay cho nước rơi xuống rồi đưa hai tay ra trước đồng lửa hơ hơ.

Sau khi mở ba lô lấy thức ăn dự phòng ra ăn uống thì tinh thần Tinh Vân cũng khá hơn. Cô tựa người vào vách đá ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ say, bỗng đâu có tiếng chiêng trống vọng lại, như xa như gần. Âm thanh có phần dồn dập và lạ lẫm đến mức khiến tim của Tinh Vân nhói lên và choáng tỉnh.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104-1: Đăng vị (I)

Cô bước ra ngoài hốc đá nhìn quanh, bên ngoài trời vẫn tối đen một màu. Không có chút âm thanh. Như vậy, tiếng động mà lúc này cô nghe là từ đâu? Chẳng lẽ là trong giấc mơ?

Tinh Vân lắc đầu, bước trở lại hốc đá, lần nữa tựa đầu vào hốc đá ngủ. Nhưng khi nhắm mắt được một lúc thì âm thanh quái quỷ lại vang lên. Lần này chưa ngủ say cho nên lúc mở mắt ra Tinh Vân vẫn còn nghe thấy âm thanh ấy. Cô nhìn quanh một lúc, lục tìm một lúc thì lại nghe thấy câu: “Nữ vương đăng vị.” bằng tiếng Quechua. Tinh Vân cứng người vài giây, cô sức tìm cho ra nơi phát âm thanh đó. Sau một hồi tỉ mỉ tìm kiếm cô mới nhớ đến chiếc đồng hồ trên tay. Vì bị nước vô nên tín hiệu âm thanh không rõ. Lúc được, lúc mất khiến Tinh Vân có lăm mõi nghe được vài câu không thành nghĩa. Tinh Vân liền đem tay ra hơ ở đồng lửa. Lúc này âm thanh nghe rõ hơn một chút.

Phía bên kia, âm nhạc từ chiêng trống, lục lạc thiếc vang ra rộn ràng. Tinh Vân đoán đây là một buổi lễ của thổ dân da đỏ. Nhưng cụ thể họ có phải bộ tộc ăn thịt người huyền bí ở sông Amazon hay không thì cô không dám chắc. Chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn dõi theo.

“Mời nữ vương bước vào hồ Mặt Trời.” Phía bên kia giọng một người đàn ông trung niên vang lên cùng bộ gõ gõ trong tay ông ta.

“Nam Phong, cậu có hiểu họ nói gì không?” Tinh Vân nghe được câu này liền mừng rỡ. Cô liền lên tiếng: “Nam Phong, Thiên Vũ hai anh có nghe em nói gì không?”

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ nhìn nhau, nụ cười nở rộ trên khuôn mặt tuyệt vọng của bọn họ. Ánh mắt bắt đầu lấp lánh hy vọng của tương lai tươi đẹp.

“Tinh Vân, em đang ở đâu?” Đoàn Nam Phong sốt sắng hỏi.

Tinh Vân nhìn quanh không biết cô đang ở đâu để trả lời, cô chỉ thờ dãi nói: “Em ở trong một hốc đá, xung quanh là rừng cây. Em tình lại đã thấy mình ở đây. Các anh đang ở đâu?”

“Có nghĩa là em vẫn còn tự do?” Đoàn Nam Phong phỏng đoán.

Tinh Vân nghe xong liền nhú mồm: “Ý anh là...các anh đang bị bắt sao?”

Lâm Thiên Vũ thờ dãi: “Lúc anh và Nam Phong tình dậy đã bị bọn điên này trói lên cái giá như chúa Giêsu. May là bọn chúng chưa đóng đinh bọn anh.”

Tinh Vân nghe xong liền hoảng hốt nói: “Các anh ở đâu, em sẽ đến cứu các anh.”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Không được, em không được đến đây. Như vậy quá nguy hiểm. Anh không có vũ khí, lại bị trói sẽ không bảo vệ được em. Mà số người ở đây không ít. Họ như là một bộ tộc, nói cái gì bọn anh không hiểu.”

“Bọn họ nói tiếng Quechua.” Tinh Vân trả lời ngay.

Lâm Thiên Vũ liền sáng mắt, anh cười rạng rỡ nói qua bộ đàm: “Tinh Vân, em hiểu sao. Em thực sự hiểu bọn họ nói gì sao?”

Tinh Vân liền nói: “Thiên Vũ, anh đừng kích động như vậy. Để bọn họ biết được sẽ rất phiền. Anh quên là em từng nói em thích khảo cổ hay sao? Tiếng Maya thất truyền em còn biết nói chỉ tiếng Quechua hiện vẫn còn người dùng.”

“Tốt quá rồi. Tinh Vân, em thật lợi hại!”. Lâm Thiên Vũ giống như lấy được cọng cỏ cứu mạng, anh vui vẻ như sắp được tự do.

Tinh Vân liền nói: “Các anh đang tham dự lễ đăng vị của nữ vương. Có điều, em không biết họ thuộc bộ tộc nào của người da đỏ mà lại nói tiếng Quechua.”

“Lễ đăng vị sao?” Đoàn Nam Phong ngạc nhiên hỏi. Sau đó, Lâm Thiên Vũ liền nói: “Con bé trước mặt chúng ta không lẽ là nữ vương?”

Tinh Vân liền yêu cầu: “Các anh mô tả lại cái các anh nhìn thấy cho em đi.”

Thế là Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ, mỗi người một câu miêu tả lại khung cảnh họ đang chứng kiến cho Tinh Vân nghe.

Nơi họ đứng là một hang động rộng lớn. Bốn bề là đá xanh và thạch nhũ. Ở đây ước chừng có hơn mười ngàn người tụ tập xung quanh. Phía sát bức vách thạch động có một bục cao, nơi đó có một người đàn ông ăn mặc sắc sỡ, khoác áo lông chim, đầu đội mũ lông chim. Trên mặt vẽ mấy vệt màu. Phía dưới là đám lửa lớn đủ sức soi rõ mọi thứ trên bục. Lúc này họ còn múa hát và gõ trống. Còn bây giờ thì có một cô gái tóc đen ăn mặc đẹp để lấp lánh bước lên bục.

“Em gái nhỏ, cô ta hình như đang đi xuống mấy bậc đá phía cạnh bức tường thạch động và...cởi quần áo ra.” Lâm Thiên Vũ dán mắt vào hình ảnh trước mặt và thành thật kể với Tinh Vân.

“Nhưng không thấy gì cả, vì cô ấy đã lọt thõm vào hồ nước, chỉ còn lộ ra cái đầu ngo ngậy.” Đoàn Nam Phong nói thêm.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104-2: Đăng vị (II)

“Nhưng không thấy gì cả, vì cô ấy đã lọt thõm vào hồ nước, chỉ còn lộ ra cái đầu ngo ngậy.” Đoàn Nam Phong nói thêm.

“Hãy ném vàng cầu phúc cho nữ vương.” Người đàn ông mặc áo lông chim hô lớn. Sau đó từng đoàn người mang theo những lát vàng đến bên chỗ nữ vương, ném xuống hồ nước nơi cô tắm. Nữ vương vẫn xoay mặt vào trong chỉ để lộ ra bờ vai màu lúa mạch tự nhiên săn chắc quyến rũ.

Tinh Vân dịch lại cho hai người họ nghe rồi nói: “Đây là nghi thức đăng vị của người Inca. Có thể các anh đang ở trong bộ tộc Inca.”

Đoàn Nam Phong nhíu mày: “Không phải vương triều Inca đã bị diệt vong rồi sao?”

Tinh Vân liền nói: “Em cũng không rõ. Tại sao lại như vậy. Bây giờ chúng ta phải tìm cách thoát khỏi đây.”

Tinh Vân như chợt nhớ ra điều gì liền hỏi: “Trên người các anh không có bị làm sao chứ?”

Đoàn Nam Phong nhìn Lâm Thiên Vũ, hắn cũng nhìn lại anh, sau đó đồng loạt trả lời: “Chỉ có vài vết màu.”

Toàn thân Tinh Vân liền toát mồ hôi. Không nói nên lời. Đoàn Nam Phong liền hỏi: “Tinh Vân, em còn nghe thấy bọn anh không?”

Tinh Vân choàng tỉnh liền nói: “Nam Phong, chỉ em cách tìm ra chỗ của các anh. Bọn họ có lẽ...”

Cô ngáp ngừng đôi chút rồi lại nói: “Có lẽ... sẽ đưa các anh đi làm vật tế thần Mặt Trời.”

Tinh Vân vừa dứt lời, Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong chưa kịp phản ứng thì bọn họ đã nghe thấy người đàn ông mặc áo lông chim sặc sỡ hô lớn.

“Thần Mặt Trời đã phù hộ cho đứa con của người. Thần dân Inca hãy cùng nhau chúc phúc cho nữ vương của chúng ta. Cầu cho vương triều của người bền vững, những năm trị vì được mưa thuận gió hòa.”

Tinh Vân nghe thấy liền nhanh chóng dịch lại cho hai người họ. Hai người họ đều không trả lời cô càng khiến cô lo lắng hơn: “Các anh mau trả lời em đi, các anh thấy những gì?”

Đoàn Nam Phong liền nói: “Một vài người phụ nữ mang áo choàng đến khoác lên vai nữ vương. Cô ta mặc xong quần áo thì quay mặt lại phía người đàn ông mặc áo lông chim. Sau đó nhận lấy quyền trượng và mào lông chim từ ông ta. Nữ vương vẫn đeo mặt nạ bằng vàng che nửa khuôn mặt nên bọn anh không biết cô ta trông như thế nào. Nhưng có vẻ như, bọn họ đang sắp tiến về phía bọn anh.”

Đoàn Nam Phong vừa dứt lời thì Tinh Vân liền nghe tiếng bước chân dồn dập ngày càng rõ. Kèm theo tiếng hô to của một nhóm người.

Tinh Vân nghe xong câu hô liền há hốc mồm dịch lại. Bọn họ nói là: “Đưa người hôn phối với nữ vương đi.”

Lâm Thiên Vũ và Đoàn Nam Phong trừng mắt nhìn nhau. Tinh Vân lo lắng nói tiếp: “Ai trong hai người các anh là người hôn phối với nữ vương vậy?”

Đoàn Nam Phong và Lâm Thiên Vũ không trả lời. Tinh Vân càng ngày càng sốt ruột. Một bên thấy hình, một bên nghe tiếng, cả hai bên đều vô cùng khó chịu và lo lắng.

Chỉ một lúc sau, cô liền nghe bên kia nói: “Người còn lại giam vào ngục. Sáng mai sẽ là nghi thức tế thần Mặt Trời.”

Vừa nghe xong câu này cô liền chết đứng người. Nghi thức tế thần Mặt Trời trong phong tục của người Inca chính là moi tim tế lễ. Ai trong hai người bọn họ là người bị hành hình?

Đúng lúc này thì cô lại không thể bắt được liên lạc với hai người họ. Đúng là lo lắng quá đi. Sau một hồi lần mò, bấm bừa các nút thì cuối cùng cô đã tìm được định vị của một trong hai người. Tinh Vân đeo balo lên vai, dập tắt đồng lửa, cầm đèn pin đi về phía trước. Cô đi theo định vị trên bản đồ lần mò một lúc liền đến được một hang động kín đáo. Cô nhìn quanh khắp nơi, cẩn thận đi từng bậc thang xuống phía dưới. Trước mắt cô hiện ra một khung cảnh khiến cô không thể tin vào mắt mình.

Tinh Vân lẩm bầm: “Đây là... là một vương quốc sao?”

Bên trong hang động không hề là một nơi tối tăm như cô tưởng mà chính là một nơi có cây cối, vườn tược, sông ngòi, nhà cửa, đường xá... Thì ra cửa hang động và hang động này chỉ là một bức vách kín đáo. Bên trong mới là nơi người Inca xây dựng cuộc sống và vương quốc của mình.

Tinh Vân nhìn quanh thấy không có ai ở bên ngoài. Có lẽ dân chúng đều đã ngủ rồi. Cô lần theo dấu hiệu trên vòng tay đi tiếp một quãng xuống phía dưới cầu thang và băng qua hai cánh rừng rồi lại leo lên hơn trăm bậc đá cao ngất. Cuối cùng cô cũng đến được nơi có tín hiệu của một trong hai người họ. Điều làm Tinh Vân ngạc nhiên hơn đó chính là trước mặt cô là một kim tự tháp đẹp đẽ bao phủ toàn bộ là vàng khối sáng óng. Tinh Vân đoán đây là nơi ở của nữ vương. Chỉ đáng tiếc cô không thể vào, bởi xung quanh có rất nhiều lính gác.

Tinh Vân trốn vào một góc kín đáo. Lần nữa thử liên lạc với hai người họ. Cuối cùng cô cũng bắt được tín hiệu bên kia. Đầu dây khá ồn giống như có rất nhiều người đang nói chuyện. Tinh Vân nghe rất ù tai, không thể hiểu được họ đang nói gì. Nhưng cô nghe thấy tiếng của bọn họ đi lại một cách khẩn trương và dồn dập.

Một lúc sau, cô cũng nghe được giọng của Lâm Thiên Vũ. Anh đang kêu gào: “Thả tao ra. Bọn khốn này. Tụi mày có hiểu gì không hả?”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104-3: Đăng vị (III)

Tinh Vân trốn vào một góc kín đáo. Lần nữa thử liên lạc với hai người họ. Cuối cùng cô cũng bắt được tín hiệu bên kia. Đầu dây khá ồn giống như có rất nhiều người đang nói chuyện. Tinh Vân nghe rất ù tai, không thể hiểu được họ đang nói gì. Nhưng cô nghe thấy tiếng của bọn họ đi lại một cách khẩn trương và dồn dập.

Một lúc sau, cô cũng nghe được giọng của Lâm Thiên Vũ. Anh đang kêu gào: “Thả tao ra. Bọn khốn này. Tụi mày có hiểu gì không hả?”

“Á!” Lâm Thiên Vũ kêu lên một tiếng rồi ngất đi. Tinh Vân nghe thấy vậy rất lo lắng cho anh nhưng không biết phải làm sao. Cô liền hít thở lấy lại bình tĩnh lắng nghe động tĩnh bên kia.

“Mau! Mau kéo hắn vào trong.”

“Còn nữa, thấp đèn màu vàng lưu ly.”

“À, mau sắp xếp chỗ cho các vị trưởng lão.”

...

Một loạt các câu nói mà Tinh Vân nghe xong vất óc suy nghĩ cũng vẫn chỉ là mơ hồ. Cô liền gọi khẽ: “Thiên Vũ, Thiên Vũ...anh sao rồi?”

Lúc này hai tay Lâm Thiên Vũ bị cho đeo quả cầu kim loại nặng đến ba mươi ký mỗi bên. Khi đèn được thấp lên, anh mới thấy hai quả cầu này được làm bằng vàng khối nguyên chất sáng chói cả góc phòng.

Cánh cửa bằng vàng mở ra, bên trong là một căn phòng phụ nữ đẹp đẽ sang trọng. Anh bị giải vào trong, đi qua rất nhiều người già có mũi kết rất to, nước da màu bánh mật và mái tóc đen. Lâm Thiên Vũ không phải dạng hiền, không có nguy hiểm nào không dám xông lên nhưng khung cảnh này, hoàn cảnh này khiến anh thấy khó thở.

Sau khi ấn anh vào một căn buồng nhỏ, bọn người đó liền đeo vào chân anh hai quả cầu giống như hai quả cầu ở tay và cũng có khối lượng tương tự. Người đàn ông mặc áo lông chim bắt đầu đọc một bài tự dài. Tinh Vân nghe qua chữ hiểu, chữ không. Nhưng cô biết người đàn ông này là thầy mo. Người này có chức phận và địa vị rất cao trong bộ máy chính quyền Inca xưa. Nhưng những thứ ông ta đọc thì giống như là ngôn ngữ Inca cổ xưa. Người này biết được ngôn ngữ cổ đúng là hiếm có vì theo Tinh Vân biết nó đã có từ rất lâu và đến ngày nay hầu như không ai biết đề dùng.

Sau đó, cô lại nghe một người khác nói. Qua chất giọng thì cô biết người này rất già. Hình như là bà của nữ vương.

Tinh Vân lắng tay nghe và cố hiểu cái bà ấy nói: “Theo tập tục của chúng ta, cứ trai hai mươi tuổi thì sẽ cưới vợ. Gái từ mười hai tuổi đến mười sáu tuổi nếu như chưa lấy chồng thì chính là người thủy thần chọn. Cô gái đó sẽ xuống giếng sống cùng ngài, hầu hạ cho ngài.”

Nghe đến đây Tinh Vân rùng mình, thì ra những điều này không phải trên sách. Cô dịch lại cho Lâm Thiên Vũ nghe. Sau đó liền nói: “Thiên Vũ à, hôm nay anh là chú rể sao?”

Giọng Tinh Vân không nhanh, không chậm nói ra nhưng trong giọng nói có phần cố kiềm nén tiếng cười bật ra.

So với những gì cô biết về Lâm Thiên Vũ thì bị ép hôn với anh đúng là chuyện mất mặt nhất trên đời. Chưa kể, lại phải ở trong hoàn cảnh bị đẩy vào động phòng. Tệ nhất còn không biết mặt nữ vương nữa chứ. Vừa định cười thì Tinh Vân chợt nhớ ra: “Nếu vậy người bị moi tìm ngày mai là Nam Phong sao?”. Nụ cười trên môi cô vụt tắt. Cô vừa định tìm cách liên lạc với Đoàn Nam Phong thì Lâm Thiên Vũ liền nói: “Tinh Vân, dịch cho anh xem cái đám ồn này chúng nó nói cái gì.”

Tinh Vân đành ưu tiên dịch cho anh trước, bởi vì Lâm Thiên Vũ đang nguy cấp thực sự. Còn Đoàn Nam Phong thì bây giờ cô không thể xông vào ngục cứu anh được nếu không có Lâm Thiên Vũ hỗ trợ. Tinh Vân cắn môi cố bình tĩnh lắng nghe đầu bên kia nói chuyện.

Giọng của bà lão vẫn ôn tồn: “Đúng ra từ ba năm trước, cháu gái ta đã đến tuổi kết hôn. Nhưng vì duyên số của nó phải chờ đến hôm nay. Đúng như lời tiên tri của tổ tiên, người chúng ta chờ đã xuất hiện. Hắn là người được chọn kết hôn với nữ vương cao quý của chúng ta. Xin các vị hãy làm nhân chứng chỉ dẫn cho nữ vương và nam vương giao hoan.”

Tinh Vân dịch đến đây thì Lâm Thiên Vũ có phần choáng váng. Sau đó, anh nghe từ bên ngoài cửa phòng bắt đầu có tiếng tục niệm nghe u mê và có phần mê hồn. Sau đó, cửa buồng mở ra. Nữ vương đeo mặt nạ bằng vàng che đi ba phần tư gương mặt ngồi thẳng lưng bên cạnh Lâm Thiên Vũ.

Trong cuộc đời này của anh, chưa từng có giây phút nào hồi hộp đến tim đập như múa, tay chân run rẩy, toàn thân như có dòng điện chạy qua như vậy. Cho đến khi nghe tiếng Tinh Vân gọi anh mới lấy lại được chút tỉnh thần.

- - - - -

Chương 104-4: Đăng vị (IV)

Trong cuộc đời này của anh, chưa từng có giây phút nào hồi hộp đến tim đập như múa, tay chân run rẩy, toàn thân như có dòng điện chạy qua như vậy. Cho đến khi nghe tiếng Tinh Vân gọi anh mới lấy lại được chút tỉnh thần.

“Thiên Vũ, anh không sao chứ? Nữ vương đã vào phòng rồi sao?”

Lâm Thiên Vũ âm ỉ âm ỉ một lúc vẫn không nói được lời nào. Nữ vương này nhìn qua có một vẻ đẹp kiều gọi, dáng người săn chắc, làn da màu lục mạch tự nhiên bóng loáng.

Nàng mặc quần áo rất đẹp, chiếc áo được dệt bằng chỉ làm bằng vàng chói lóa. Áo khoác ngoài rực rỡ. Đầu đội vương miện bằng vàng, phía trên đính lông chim ngũ sắc càng làm tôn lên mái tóc đen dài nửa búi, nửa xõa tạo nên phong thái của vẻ đẹp cổ xưa mỹ hoặc.

Lâm Thiên Vũ nhìn cô ngồi thẳng, trang nghiêm như một pho tượng bằng vàng trong sách. Anh thèm là đòi anh đọc rất ít sách nhưng hình ảnh này anh như đã nhìn thấy qua. Cảm giác vừa thân thuộc vừa gần gũi.

Sau đó, một hàng dài nữ hầu của nữ vương bắt đầu tiến lên. Trên tay họ là những chiếc mâm bằng vàng. Phía trên có hoa, lá, thảo dược, trang sức bằng vàng, vài chiếc hộp bằng vàng nhỏ nhỏ, hai ly rượu, vài đĩa thức ăn cũng được làm bằng vàng bằng vàng và cuối cùng là một con rắn lớn.

Họ lần lượt đặt những thứ này ở trên chiếc giường bằng vàng sáng chói giữa Lâm Thiên Vũ và nữ vương. Cửa buồng khép lại. Thầy mo lúc này cũng lên tiếng: “Xin nữ vương và nam vương hãy cùng nhau dùng bữa tối tân hôn.”

Tinh Vân nghe thấy liền dịch lại cho Lâm Thiên Vũ nghe không sót chữ nào.

Lúc này nữ vương quay mặt lại đối diện với anh. Chiếc mặt nạ vàng bao bọc lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ánh bột vàng lộ ra đôi mắt sâu và đôi mi rậm cùng với đôi môi xinh xắn như nụ hoa. Nữ vương trước sau không hề cười. Cô nghiêm túc thực hiện đúng các nghi lễ.

Lâm Thiên Vũ không biết rằng nữ vương cũng không nhìn thấy rõ mặt anh, vì trên mặt anh lúc này đã được vẽ rất nhiều vệt màu theo kiểu của thổ dân da đỏ.

“Xin nữ vương hãy thực hiện nghi lễ ăn tối cùng nam vương.” Giọng thầy mo lại đồng dạng vang lên.

Nữ vương cầm lên một cái chén làm bằng vàng, bên ngoài đính đá bảy màu xung quanh rìa chén. Sau đó, nàng cẩn thận gắp một miếng thịt nướng bỏ vào và nhẹ nhàng dâng lên cho Lâm Thiên Vũ.

“Xin nam vương hãy đón nhận tấm lòng của nữ vương.” Giọng thầy mo lại đồng dạng vang lên.

Lâm Thiên Vũ nhận lấy chén vàng và bắt đầu ăn. Cả ngày dài bọn họ treo anh trên giá, không cho ăn uống gì. Cho nên vừa nhìn thấy đồ ăn là mắt anh sáng lên.

Vừa ăn được một miếng thì hai mắt anh liền tròn xoe. “Món gì mà ngon thế này?”. Anh nghĩ thầm. Sau đó lại gắp thêm một miếng nữa ăn tiếp. Say mê ăn, say sưa ăn.

Nữ vương nhìn thấy liền lộ ý cười nhưng che giấu kín đáo. Một lúc sau thầy mo liền lên tiếng: “Xin nam vương hãy thực hiện nghi lễ ăn tối cùng nữ vương.”

Tinh Vân dịch lại cho anh nghe, không quên nói một câu: “Thiên Vũ, anh đừng mãi lo ăn như vậy. Phải mời lại người ta chứ.”

Lâm Thiên Vũ nghĩ thầm: “Thức ăn là của cô ta, sao ta phải mời. Phiền quá đi!”

Tuy nhiên anh vẫn cẩn thận cầm lấy cái chén vàng, rồi gắp thức ăn cho vào chén y như nữ vương đã làm. Sau đó cũng cúi đầu ra vẻ lễ phép dâng cho nữ vương. Nàng nhìn thấy anh làm ra bộ dáng như vậy thì liền bật cười nhưng tích tắc đã nuốt vào trong bụng, nhẹ nhàng đưa tay ra đón chén vàng từ tay anh.

Sau khi ăn tối xong, nữ vương cùng Lâm Thiên Vũ cạn một ly rượu rất thơm. Anh cũng không biết đây là loại rượu gì nhưng thực sự mà nói thì đúng là thượng hạng. Người đàn ông giống như Lâm Thiên Vũ thích thử thách, thích phiêu lưu, thích thử cái mới cho nên cứ cái gì mới lạ là anh lại rất hứng thú. Cạn xong ly rượu, anh liền đưa ly ra ý xin thêm. Nữ vương cười cười rót vào chiếc ly bằng vàng khỏi một ít rượu. Hương rượu thơm nồng, vị đậm nhưng không đáng cứ quán quanh vương vấn nơi khoang miệng anh.

Tinh Vân khẽ nhắc: “Thiên Vũ, đừng uống nữa. Chén thứ ba rồi, anh muốn uống hết rượu nhà người ta hay sao?”

Lâm Thiên Vũ bị nói xỏ, liền ngượng ngượng rồi ngưng lại không uống nữa.

Nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đã ăn uống xong xuôi, nữ vương liền gỡ ba cái vào cửa buồng. Cánh cửa buồng hoa mở ra. Nữ hầu liền tiến đến dọn hết thức ăn và chén đĩa. Trên chiếc giường của họ bây giờ chỉ còn lại vài cái hộp nhỏ, ít lá thảo dược, hoa tươi và con rắn. Lâm Thiên Vũ không hiểu họ còn định làm gì. Định mở miệng hỏi Tinh Vân nhưng sợ đám người này nghe thấy nên đành kiên nhẫn quan sát.

Thầy mo lúc này lại hô lên: “Nghỉ thức giao hoan bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105-1: Hoan hợp chính là hòa hợp hân hoan (H) (I)

Lâm Thiên Vũ nghe xong há hốc mồm. Anh không phải là lần đầu tiên gần gũi phụ nữ nhưng mà trong hoàn cảnh cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, cứ ngơ ngơ như vậy mà động phòng sao?

Chưa kể anh cũng chưa từng thấy qua cô gái này. Cô ta lại chẳng giống người phụ nữ nào anh đã gặp. Còn chưa kể ngoài kia có cả đồng người đang làm trò gì không biết. Nghĩ đến đây anh thấy lạnh sống lưng. Không biết là chuyện gì sẽ xảy đến với mình nữa. Làm chuyện đó vào lúc này, anh thật không ham.

Lúc này Tinh Vân mới lên tiếng: “Lâm Thiên Vũ, anh cứ như vậy mà kết hôn sao?”

Lâm Thiên Vũ nghe xong còn tăng thêm vài phần bất mãn nữa. Anh thở dài muốn nói gì đó nhưng không dám nói vì sợ bị phát hiện, lời muốn nói chỉ có thể nuốt vào lòng.

Lúc này, thầy mo tiến lại buồng hoa, rồi mở cửa buồng ra. Bên ngoài các vị trưởng lão đều đã quỳ xuống đất. Trên mặt họ hiện lên nét hân hoan, miệng không ngừng cầu phúc cho đôi trẻ.

“Thiên Vũ, họ đang cầu phúc cho anh và nữ vương sống bên nhau mặn nồng trọn đời.” Tinh Vân nói ra câu này cũng thấy có phần kỳ lạ. Cuộc hôn nhân kỳ quái như vậy cô còn khó thích nghi nói chi “cánh chim trời” như Lâm Thiên Vũ

Lâm Thiên Vũ nghe thấy nhưng anh không thể trả lời hay có bất kỳ biểu hiện gì. Bởi vì, thầy mo đang đứng trước mặt anh. Ông ta cầm bộ gỗ bằng gỗ hình Mặt Trời cách điệu giờ cao rồi hươu hươu trước mặt Lâm Thiên Vũ và nữ vương. Miệng không ngừng đọc chú cầu nguyện rất thành tâm. Sau đó, ông ta cầm lấy áo khoác trên khay vàng từ nữ hầu bên cạnh đưa đến. Chiếc áo khoác dệt bằng chỉ vàng đồng bộ với nữ vương, khoác lên bộ ngực trần của Lâm Thiên Vũ. Sau đó còn cẩn thận giúp anh đai nịt. Ông ta tiếp tục cầm lấy vương miện bằng vàng có đính lông chim ngũ sắc đặt lên đầu Lâm Thiên Vũ rồi quỳ xuống dâng quyền trượng hình thần Mặt Trời lên cho anh.

“Nam Vương, từ giờ ngài là vua của dân chúng Inca. Chúng thần đời đời tôn kính ngài.”

Vừa nghe Tinh Vân dịch xong câu đó. Lâm Thiên Vũ như muốn té xỉu. Người đàn ông thích tự do bay nhảy như anh tự nhiên vô cớ bị gán trách nhiệm gánh lấy vương triều đã bị diệt vong. Điều này với Lâm Thiên Vũ mà nói không khác gì đại họa.

Nhưng mà, ở vào tình cảnh này, anh có thể trốn sao. Cho nên, lùi một bước, tìm cách trốn khỏi đây rồi tính tiếp.

Lâm Thiên Vũ đưa tay ra đón lấy quyền trượng. Các vị trưởng lão thấy Lâm Thiên Vũ đồng ý nhận quyền trượng thì vui mừng vô cùng. Họ tung hô, bái lạy anh như một vị thần gánh vác trọng trách của đất nước họ.

Thầy mo cũng thờ phào nhẹ nhõm, cầm lấy hoa tươi gắn lên tóc hai người, sau lại cầm vòng hoa đeo vào cổ hai người. Ông mở cửa cho con rắn lớn bò ra. Con rắn trắng với những hoa văn đen nhìn vô cùng đặc biệt đang hướng về phía thầy mo đang thổi kèn ống trúc.

Thầy mo cho con rắn leo lên cổ, yêu thương vuốt ve nó rồi bắt đầu nghỉ thức hôn phối cho nữ vương và nam vương.

Ông cầm tay hai người đặt vào lòng bàn tay mình bóp nhẹ rồi nói: “Trước mặt Thần Rắn tối cao, hai người con của thần Mặt Trời từ nay là của nhau. Họ sẽ được bên nhau, được chúc phúc đến trọn kiếp. Hãy yêu thương và tôn trọng nhau như con dân Inca tôn trọng thần Mặt Trời và thờ phụng thần rắn.”

Tinh Vân dịch xong cũng cảm thấy tâm tình của mình vô cùng phức tạp. Những người này đem nữ vương của họ trao cho Lâm Thiên Vũ. Liệu có ngày họ biết Lâm Thiên Vũ bỏ trốn thì sẽ thế nào? Còn nữ vương nữa, cô ấy sẽ ra sao? Tinh Vân thở dài, giữa không khí này cô không thể không vui nhưng cũng trăm mối ngổn ngang.

Vừa nói xong, ông cho Thần Rắn uyển chuyển bò ngang người của cô dâu chú rể rồi vòng lại thành vòng tròn. Biểu trưng của sự gắn kết vĩnh cửu của hai người. Thầy mo hướng dẫn cho Lâm Thiên Vũ đeo trang sức từ trong khay cho nữ vương. Nhìn số vàng mà nữ vương đeo trên người, tự nhiên Lâm

Thiên Vũ thấy tội cho nàng. Vòng cổ dài và dày hằn cầm còn thấy nặng, vậy mà nữ vương cứ như không cảm giác ngồi yên cho hằn đeo. Chưa kể còn có vòng tay, nhẫn và vòng đeo lưng. Cái này có được gọi là gánh nặng hôn nhân, khổ vì nhiều vàng hay không?

Sau khi lễ thành, thầy mo mang Thần Rắn bước ra ngoài. Lúc này một người phụ nữ mập mạp tầm hơn sáu mươi tuổi bước lại gần buồng hoa nhưng bà không vào. Chỉ ở ngoài cửa nói vọng vào: “Giây phút thiêng liêng hoà hợp của nữ vương và nam vương đã đến. Ta là người được chọn để hướng dẫn hai người hoan hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105-2: Hoan hợp chính là hòa hợp hôn hoan (H) (II)

Sau khi lễ thành, thầy mo mang Thần Rắn bước ra ngoài. Lúc này một người phụ nữ mập mạp tầm hơn sáu mươi tuổi bước lại gần buồng hoa nhưng bà không vào. Chỉ ở ngoài cửa nói vọng vào: “Giây phút thiêng liêng hoà hợp của nữ vương và nam vương đã đến. Ta là người được chọn để hướng dẫn hai người hoan hợp.”

Tĩnh Vân dịch xong tròn mắt. Lâm Thiên Vũ cũng cần người hướng dẫn làm chuyện này sao? Cô vô thức đưa tay lên vuốt vuốt đuôi mắt.

Lâm Thiên Vũ nghe xong cũng hoàn toàn cứng đờ. Anh phải làm chuyện này trước mặt bao nhiêu người này sao? Chưa kể còn có thêm người “hướng dẫn sử dụng” nữa. Anh đưa mắt nhìn sang cô gái này. Cô ấy ngồi như pho tượng, một chút ham muốn cũng không có. Nghĩ đến đây anh chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

Người phụ nữ bên ngoài lại nói tiếp: “Xin nữ vương hãy làm bổn phận của người vợ.”

Nữ vương đưa mắt sang nhìn Lâm Thiên Vũ khẽ gật đầu. Giọng nói bên ngoài lại truyền vào: “Đầu tiên, xin người hãy cởi đai và áo cho nam vương.”

Nàng ấy ngoan ngoãn làm theo. Lâm Thiên Vũ tay chân đeo vàng nặng đến khóe, chỉ có thể mặc cho nàng “làm tình làm tội”

Sau khi quần áo chói loá được ném xuống đất, tay nữ vương vô ý chạm vào bờ ngực săn chắc của hắn, nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn, sau đó rút tay về.

Hắn nhìn vào đôi mắt đẹp trong ngần như nước hồ thu của nàng. Bất giác điện chạy quanh người.

Nàng ngượng ngùng quay mặt đi. Người phụ nữ lại nói tiếp: “Xin nam vương hãy nằm sấp xuống giường vàng.”

Lâm Thiên Vũ ngoan ngoãn làm theo.

Người phụ nữ bên ngoài lại nói: “Xin nữ vương làm theo những gì được học trước đây để người đàn ông của người có thật nhiều sức khỏe.”

Tĩnh Vân nghe xong đỏ bừng mặt. Bọn họ thật là mở lớp dạy chuyện này sao? Lâm Thiên Vũ nghe đến đoạn này tự nhiên thấy tò mò và có phần phấn khích chờ mong.

Nhưng không như hai người họ nghĩ, cái nữ vương được dạy thật ra chỉ là thuật mát-xa (massage) cổ của người Inca. Cũng như nhiều dân tộc khác trên Thế Giới, xoa bóp cơ thể trở thành bí quyết giúp giữ gìn sức khỏe và sự thoải mái trong tinh thần, người Inca cũng không ngoại lệ. Họ cho rằng người phụ nữ trong gia đình cần chia sẻ cực nhọc với người đàn ông bằng cách giúp họ thoải mái thông qua đôi tay của mình.

Nữ vương nhẹ nhàng mở nắp những chiếc hộp nhỏ bằng vàng bày trên giường ra. Ngón tay xinh đẹp chấm lấy dầu hoa nhài, rồi lại sáp ong, rồi lại hương lá eucalyptus... làm nóng trong lòng bàn tay rồi áp vào lưng của Lâm Thiên Vũ.

Tay nàng đi đến đâu, cảm giác dễ chịu lan ra đến đó. Nàng kiên nhẫn và hiểu về thuật massage cho nên chỉ một lúc sau anh đã thấy dễ chịu và có phần khoan khoái.

“Cảm giác tốt chưa bao giờ có. Hơn hẳn đi massage ở câu lạc bộ cao cấp.” Lâm Thiên Vũ thầm so sánh.

Nàng khẽ gõ vào cánh cửa. Giọng nói bên ngoài lại truyền vào: “Xin nam vương nằm xoay người lại.”

Lâm Thiên Vũ nhấc cánh tay và cái chân đeo quả cầu vàng nặng trĩu qua. Hắn nhìn mặt nhìn lại nữ vương đeo còn nặng hơn hắn cho nên hắn tự thấy xấu hổ mà giấu khó chịu vào lòng.

Người phụ nữ bên ngoài vẫn nghiêm túc hướng dẫn: “Xin nữ vương hãy cởi khó của nam vương ra và làm theo những gì đã được học.”

Nữ vương như người máy, ngoan ngoãn làm theo. Nhưng khi vừa cởi khó của Lâm Thiên Vũ ra thì nàng liền quay đi. Lâm Thiên Vũ liếc cái liền hiểu

ngay nàng nghĩ gì. Hắn chỉ cười cười rất đều.

Nữ vương hít một hơi lấy lại tinh thần và bắt đầu công việc của mình. Nàng đưa tay di chuyển khắp bộ ngực rộng của hắn, rồi đôi vai, đôi chân, bàn chân nhưng tuyệt nhiên tránh nơi ấy ra.

Lâm Thiên Vũ cảm thấy toàn thân nóng rực. Tuy nhiên vì nàng tránh không chạm vào nơi đó của hắn cho nên hắn vẫn có thể “tâm bình khí hòa”.

Tiếng của người phụ nữ lại phát ra: “Nữ vương, xin hãy cho nam vương thấy được vẻ đẹp của người.”

Nghe đến đây, Tinh Vân đầu đầy mồ hôi, hai má tự nhiên cũng đỏ bừng nói như rí vào tay Lâm Thiên Vũ: “Thiên Vũ, nữ vương sắp thoát y.”

Lâm Thiên Vũ đánh lừa trong khoang miệng, cô không cười nhìn nữ vương đeo đầy vàng thoát y. Mắt anh từ tò mò chuyển sang chăm chú, chuyển sang kinh ngạc và cuối cùng là nuốt hết nước trong miệng xuống.

Nữ vương lần lượt cởi trang sức ra đặt trên khay. Áo choàng của nàng dần dần buông xuống rồi lại đến áo váy bên trong cũng bị cởi ra. Trên người nàng vẫn còn một lớp váy áo mỏng. Nàng lại ngồi xuống, cởi bỏ vương miện đặt vào khay, tay nàng kéo chiếc kẹp trên tóc ra, lắc lư một chút cho mái tóc buông xuống.

Lâm Thiên Vũ nhìn cảnh tượng này không chớp mắt. Mái tóc đen duyên dáng quấn quanh vai nàng rũ xuống đẹp đến nao lòng.

“Nữ vương, xin người hãy cởi bỏ “trang sức” trên người nam vương.” Sau tiếng nói của người phụ nữ nàng nhẹ hé cửa. Sau đó, người phụ nữ mập mạp chuyển chiếc chìa khóa vàng mà bà vẫn cầm chắc trong tay này giờ cho nàng.

Tinh Vân liền nói vào tai Lâm Thiên Vũ: “Thiên Vũ, anh được coi trời rồi. Hãy tranh thủ cơ hội trốn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105-3: Hoan hợp chính là hòa hợp hân hoan (H) (III)

Áo choàng của nàng dần dần buông xuống rồi lại đến áo váy bên trong cũng bị cởi ra. Trên người nàng vẫn còn một lớp váy áo mỏng. Nàng lại ngồi xuống, cởi bỏ vương miện đặt vào khay, tay nàng kéo chiếc kẹp trên tóc ra, lắc lư một chút cho mái tóc buông xuống.

Lâm Thiên Vũ nhìn cảnh tượng này không chớp mắt. Mái tóc đen duyên dáng quấn quanh vai nàng rũ xuống đẹp đến nao lòng.

“Nữ vương, xin người hãy cởi bỏ “trang sức” trên người nam vương.” Sau tiếng nói của người phụ nữ nàng nhẹ hé cửa. Sau đó, người phụ nữ mập mạp chuyển chiếc chìa khóa vàng mà bà vẫn cầm chắc trong tay này giờ cho nàng.

Tinh Vân liền nói vào tai Lâm Thiên Vũ: “Thiên Vũ, anh được coi trời rồi. Hãy tranh thủ cơ hội trốn đi.”

Nữ vương từ từ đưa khóa vàng có ký hiệu hình thần Mặt Trời vào khe khóa, vận nhẹ. Tay chân của Lâm Thiên Vũ lúc này hoàn toàn tự do. Anh chửi thề: “Cái quái này được gọi là trang sức sao? Nặng như đeo gông vậy đó. Đúng là xui xẻo gặp phải bọn ôn này.”

Người phụ nữ bên ngoài nở nụ cười mang ý ngượng ngùng nói: “Nữ vương, hãy làm cho vật đó của ngài ấy thức giấc.”

Tinh Vân dịch xong lại tiếp tục vuốt vuốt lông mày. Tự hỏi: “Chuyện gì thế này. Đòi nàng sao cứ toàn phải đi dịch những cái thể loại này cho Lâm Thiên Vũ vậy?”

Đáng tiếc ông Trời cũng không rảnh trả lời cho cô.

Lâm Thiên Vũ nghe xong trong lòng có phần mong đợi. Trò chơi kiểu gì mà Lâm Thiên Vũ này chưa từng thử? Anh chính là muốn xem cô gái này sẽ làm cái gì?

Nữ vương đưa tay hướng vào nơi đó của hắn. Bàn tay nàng run run nhưng cuối cùng là rút tay về.

Phía bên ngoài mọi người hồi hộp chờ đợi nhưng mãi vẫn không thấy âm thanh nào phát ra. Người phụ nữ chịu trách nhiệm dạy cho nữ vương bắt đầu toát mồ hôi. Nếu như hai người họ không thể giao hoan thì ngày mai bà chính là người đi hầu Thủy thần ở giếng.

Vì chịu áp lực này cho nên bà đành đánh bạo chiêu cuối: “Nữ vương, hãy dùng miệng.”

Nữ vương nghe xong, gương mặt lộ vẻ bất mãn, nàng nhắm mắt lại, thờ dài.

Tinh Vân nghe xong liền khó nhọc nói: “Thiên Vũ, nữ vương... sẽ... dùng miệng với anh.”

Lâm Thiên Vũ rất muốn cười lớn nhưng vẫn cố ném lại. Hắn cười cười, một nụ cười rất đều trên môi, chăm chú nhìn nữ vương cúi đầu xuống và bắt đầu.

Âm thanh bên trong vọng ra khiến các vị trưởng lão vô cùng mất ngủ. Còn người phụ nữ hướng dẫn cho nữ vương cũng thở phào nhẹ nhõm. Bà là người sinh nở tốt nhất trong tộc, lại là di ruột của cô. Nếu không dạy dỗ cô cho tốt thì e rằng đi gặp Thủy thần cũng không dám ngẩng mặt lên.

Sau khi mọi người đi ra, cánh cửa bằng vàng ở phòng nữ vương cũng được đóng lại. Khi bên ngoài không còn động tĩnh thì nàng cũng dừng hành động và ngẩng đầu lên.

Nàng nhanh chóng kéo cái khăn từ dưới gối lên lau miệng. Cũng may hắn chưa đến mức mất kiểm chế làm bẩn miệng nàng. Sau đó nàng nhanh chóng lấy váy áo mặt lại. Lạnh nhạt nói: “Xong lễ rồi, ngươi không còn phận sự ở đây. Mau rút đi cho ta.”

Tinh Vân dịch xong liền nói: “Thiên Vũ, cô ta thả anh đi rồi. Mau chóng rời khỏi đó.”

Nhưng Lâm Thiên Vũ là ai cơ chứ? Cả đời anh chưa từng thấy quê như vậy. Khi không lại bị một con nhóc mười mấy tuổi khiêu khích rồi đá anh đi. Cảm giác bị đá này, không thể nuốt trôi.

Lúc này anh liền lên tiếng: “Tinh Vân, anh muốn nói với cô ta là: Cô muốn lợi dụng tôi qua mặt đám người đó rồi đá đít tôi đi hay sao? Nghĩ cũng đừng có nghĩ.”

Lâm Thiên Vũ từng chữ lặp lại lời Tinh Vân. Nữ vương trong mắt có phần hoảng sợ liền hỏi: “Ngươi muốn gì?”

Lâm Thiên Vũ cười vừa đều vừa thoải mái nói: “Cô dám chọc đến nó, còn hỏi tôi muốn gì?” Vừa nói anh vừa tiến lại gần cầm tay nàng đặt vào nơi đó. Nàng sợ hãi rút tay về nhưng Lâm Thiên Vũ đã giữ chặt tay nàng.

Nữ vương hai mắt hoảng sợ nói: “Chỉ là nghi lễ, ta không còn cách khác.”

“Ông đây không quan tâm.”

Dứt lời hắn liền xô hết mấy mâm trang sức vàng ở giữa giường xuống đất. Lao vào nàng như con thú vồ mồi. Tiện thể tắt luôn hệ thống kết nối tín hiệu với Tinh Vân.

.....

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106-1: Cảm giác không biết gọi tên (H) (I)

“Àlo, Thiên Vũ, Thiên Vũ...” Hệ thống không kết nối được nữa. Tinh Vân thờ dài tựa lưng vào bức tường đá phía sau. Cô chỉ mong Lâm Thiên Vũ nhanh chóng thỏa mãn để cùng cô bàn cách cứu Đoàn Nam Phong.

“Cái tên ôn thần Lâm Thiên Vũ này, thấy gái là sáng mắt, quên luôn cả bạn bè.” Tinh Vân thờ dài suy nghĩ. Sau nó lại nghĩ: “Cũng may chồng mình không phải là người phải hôn phối với nữ vương kia. Nếu không, không biết cô có chịu nổi hay không?”

“Nhưng mà, hiện giờ Nam Phong của cô đang ở đâu?”

Nghĩ đi nghĩ lại Tinh Vân vẫn thấy dù sao cảm giác ghen cũng dễ nuốt hơn là âm dương cách biệt. Nghĩ đến đây, nàng lại ảo não, chán chường dựa vào vách đá bên ngoài hoàng cung lạnh lẽo cho đến khi con buồn ngủ ập đến.

Bên trong cung điện, căn phòng của nữ vương chỉ còn ánh sáng mờ mờ. Cô sợ hãi kêu lên: “Đừng có qua đây! Làm ơn đi. Tôi không muốn.”

Lâm Thiên Vũ tuy không hiểu cô cụ thể là nói cái gì nhưng nhìn qua thái độ của cô anh cũng hiểu cô đang xua đuổi anh.

“Tốt! Càng kích thích!” Lâm Thiên Vũ nghĩ thầm, nhếch môi cười rất đều.

“Muốn trốn khỏi tôi sao? Cô nằm mơ đi.”

“Đến đây nào, nữ vương của trăm.”

Lâm Thiên Vũ vừa nói vừa cười đắc chí khi nhìn thấy nữ vương oai phong nghiêm túc giờ đã như con mèo nhỏ trốn trong góc thút thút.

Cô không hiểu hắn nói gì, cô chỉ biết cô nói gì cũng không thay đổi được hắn. Cô liền dùng cách cuối cùng, lần tay xuống gối rút ra một con dao sắc bén

hướng về phía Lâm Thiên Vũ đậm thẳng.

Nhưng Lâm Thiên Vũ lại là ai chứ! Mặt anh ta đã nhăn mũi đòi cho nên nhanh tay bắt kịp tay nàng, sau đó vút con dao đi nhanh chóng ôm lấy nàng vào lòng. Cảm giác kích thích, chiếm đoạt, tự nguyện, sợ hãi, lo lắng, ham muốn đan xen lẫn nhau.

Hắn ôm nàng vào lòng, mũi kề mũi, lại nhếch lên nụ cười hài lòng. Rồi cúi xuống hôn nàng say đắm. Lâm Thiên Vũ vốn lão luyện tình trường cho nên chỉ vài chiêu kích thích thì nàng nữ vương đã “hồn phách tiêu tán”. Cả người nàng run lên và nóng bừng. Lần đầu tiên trong đời nàng biết được cảm giác thích thú này. Nàng không chống cự hắn nữa. Có lẽ, thầy mo nói đúng hắn đích thực là nam vương mà nàng phải chờ đợi. Nhưng mà còn Inti?

Đầu óc nàng lúc này như quay cuồng, không còn nghĩ được chuyện gì nữa. Tài nghệ hôn cao siêu của Lâm Thiên Vũ đã khiến nàng một lần lại một lần uồn người đón nhận hắn.

Lâm Thiên Vũ miễn nguyện khi thấy nàng ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn. Hắn đưa tay xuống cời bỏ hết trang phục của nàng. Một cảm giác trống trải xâm chiếm khiến nàng tỉnh mộng. Nàng lấy hai tay ôm lấy thân thể của mình như muốn che đậy.

Lâm Thiên Vũ nhìn theo đường nét trên cơ thể nàng, bỗng dừng hẳn khựng lại.

“Nữ vương này, cô ta là một đứa bé sao? Cơ thể này không giống như thiếu đã nữ dậy thì.” Lâm Thiên Vũ nghĩ xong lắc lắc đầu cho tỉnh táo. Hắn dù nghịch phá, ăn chơi trác táng thế nào cũng không đến mức làm chuyện này với trẻ em. Hít lấy một hơi, kiềm nén dục vọng, hắn lấy áo mặc vào rồi đẩy cửa buồng bước ra.

Thấy hắn không làm gì mình nữa thì nữ vương cũng hơi bất ngờ. Nàng liền suy nghĩ lung tung: “Hắn dừng lại là vì mình không thích sao?”

“Hay do mình cầm dao dọa hắn sợ?”

“Hắn thật sự sẽ tha cho mình sao?”

“Nhưng mà...”

Nàng bất giác đưa ngón tay lên môi. Môi nàng vẫn còn hơi ấm của hắn. Hương vị của hắn như vẫn còn lưu lại trên môi nàng. Nàng nhắm mắt lại nhớ đến lúc hắn hôn nàng. Cảm giác này là sao?

Mãi suy nghĩ nên nàng đã không biết hắn đã mặc xong quần và bước ra gần đến cánh cửa bằng vàng. Nàng liền túm lấy chiếc áo mỏng che ngực chạy lại phía hắn gọi hắn lại: “Đừng đi!”

Hắn nghe không hiểu nhưng vẫn dừng chân một lúc rồi lại hướng về cánh cửa bước tiếp.

Nữ vương vội chạy theo hắn. Từ phía sau, nàng giờ tay nắm lấy bàn tay hắn, kéo hắn quay lại nhìn nàng. Ánh mắt nàng từ phía sau chiếc mặt nạ vàng lộ ra tia chờ đợi cùng khao khát.

Giữa ánh nến mờ mờ tỏa ra màu sắc chập choạc, Lâm Thiên Vũ vẫn nhìn thấu được ánh mắt của nàng. Anh muốn nói rằng anh không thể làm chuyện này với trẻ con được. Nhưng anh không biết làm sao để nói tiếng Quechua, chỉ đành rút tay ra khỏi tay nàng, quay mặt đi.

Nữ vương hai mắt lúc này tự nhiên ngấn lệ. Nàng liền nói một tràng: “Đừng đi, xin người đừng đi. Ta sẽ không tránh né nữa. Đừng rời khỏi ta. Ta xin người.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106-2: Cảm giác không biết gọi tên (H) (II)

Nữ vương vội chạy theo hắn. Từ phía sau, nàng giờ tay nắm lấy bàn tay hắn, kéo hắn quay lại nhìn nàng. Ánh mắt nàng từ phía sau chiếc mặt nạ vàng lộ ra tia chờ đợi cùng khao khát.

Giữa ánh nến mờ mờ tỏa ra màu sắc chập choạc, Lâm Thiên Vũ vẫn nhìn thấu được ánh mắt của nàng. Anh muốn nói rằng anh không thể làm chuyện này với trẻ con được. Nhưng anh không biết làm sao để nói tiếng Quechua, chỉ đành rút tay ra khỏi tay nàng, quay mặt đi.

Nữ vương hai mắt lúc này tự nhiên ngấn lệ. Nàng liền nói một tràng: “Đừng đi, xin người đừng đi. Ta sẽ không tránh né nữa. Đừng rời khỏi ta. Ta xin người.”

Nói xong nàng liền quỳ xuống. Lâm Thiên Vũ nản não cũng không hiểu cụ thể là nàng nói cái gì. Nhưng anh biết nàng là đang muốn anh ở lại. Anh ngồi

xuống đỡ nàng lên, dùng tay xoa xoa đầu nàng như cách giao tiếp giữa người lớn và đứa trẻ.

Nữ vương không thích hấn đối với nàng như vậy. Cách này nàng vẫn hay dùng với con chó nàng nuôi. Trong khi nàng là vợ hấn. Nàng muốn hấn giống như vừa rồi âu yếm và hôn môi nàng. Cho nên nàng nhủ mày tránh cái vuốt đầu của hấn. Sau đó kéo hấn về phía cánh cửa buồng nơi giường ngủ bằng vàng.

Lâm Thiên Vũ sống chết không chịu nhưng nàng cứ nũng nịu lại như sắp khóc cho nên hấn thở dài cầu Chúa.

“Đây không phải là do tôi nhé, Thượng đế chứng giám, Lâm Thiên Vũ tôi đã rời đi nhưng...nàng đã dâng đến miệng. Không lẽ...”

Nghĩ chưa thành câu anh đã thấy nữ vương nằm trên người mình. Cô cúi xuống mỉm cười thật ngọt ngào hôn lên môi Lâm Thiên Vũ.

Mặt nạ bằng vàng cạ vào mặt anh khiến anh khó chịu. Anh liền quay người cô lại cho cô nằm trên cánh tay mình, rồi đưa tay tháo xuống chiếc mặt nạ trên mặt cô.

Khuôn mặt của nữ vương được ánh đèn mờ ảo từ bốn phía soi rọi, đẹp như một kiệt tác của tạo hóa.

Lâm Thiên Vũ nhìn nàng không chớp mắt, cứ ngây dại mà trao nàng sự ngưỡng mộ của hấn. Nàng có vẻ đẹp tự nhiên, non mềm lại có phần hoang dại đến đặc sắc khiến tim hấn rộn ràng. Cảm giác này là gì? Hấn không biết gọi tên nhưng hấn biết nàng nhất định phải là của hấn... mãi mãi.

Lâm Thiên Vũ cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng, nữ vương e lệ độ bồng mặt nhưng nàng không dám quay đi. Nàng sợ nàng biểu hiện không khéo sẽ khiến hấn giận mà bỏ nàng cho nên nàng ngoan ngoãn chiều chuộng hấn.

Lâm Thiên Vũ nhìn một lượt qua thân hình nàng. Hấn không nhìn nhầm, cơ thể này của nàng quả thật chỉ mới hơn mười tuổi. Ngực và mông vẫn còn chưa phát triển, trông vẫn còn rất nhỏ. Điều này khiến hấn thật khó để làm bước tiếp theo với nàng. Nếu không khéo sẽ khiến nàng không chịu được mà tử vong.

Nhưng mà, nàng cứ ôm chặt anh như vậy khiến anh không thể kiềm nén hơn nữa. “Mẹ kiếp! Đúng là ông Trời đang dày vò ta mà.” Lâm Thiên Vũ chửi thầm trong lòng. Đáng tiếc ông Trời cũng không rảnh để nghe hấn chửi.

“Ta sống đến từng tuổi này rồi mới biết cái gì là nội tâm dần xé, mâu thuẫn bản thân.” Lâm Thiên Vũ than khổ. Anh lại nghĩ tiếp: “Chả trách thằng Nam Phong suốt ngày trung ra bộ mặt nghiêm túc như tự kỷ. Thì ra nó trưởng thành trước anh.”

Chep...Lâm Thiên Vũ tặc lưỡi nghĩ nghĩ. Gương mặt anh nhả lại thành một nắm.

Nữ vương nhẹ vuốt lưng anh. Tay nàng đi đến đầu máu trong người anh sôi sục đến đó. Anh đang chịu sự dày vò đến khổ. Cái này... không biết phải chửi ai.

Nữ vương chờ một lúc thấy Lâm Thiên Vũ không có ý định gần gũi nàng thì ánh mắt nàng lộ vẻ thất vọng. Nàng bắt đầu khóc thút thít. Lâm Thiên Vũ liền lấy tay lau nước mắt cho nàng. Hấn rất muốn hỏi nàng: “Em thật sự muốn sao?”

Nhưng mà, ai cho tôi ngôn ngữ? Tiếng Quechua nói như thế nào? Tôi cũng rất muốn khóc đó, nữ vương à!

Hít một hơi thật dài, hấn không nghĩ nữa. Đẹp hết cái gì là đạo đức, tôn giáo, luật pháp, văn minh gì gì đó ra khỏi đầu. Hấn chỉ biết hôm nay là ngày cưới của hấn và nữ vương là vợ của hấn. Hấn không làm nàng là có lỗi với nàng, cái này rất đáng bị “trời chu đất diệt”.

Nghĩ vậy, hấn liền thấy dễ chịu cho nên tâm tình cũng thoải mái. Hấn đưa tay sờ mó lên người nàng. Đôi tay của người đàn ông sành sỏi như Lâm Thiên Vũ còn có chỗ để chê sao? Chính xác là không chê vào đâu được cho nên nhanh chóng khiến nữ vương mê đắm. Nàng nhanh chóng đầu hàng, tay chân không còn chút sức lực chỉ có thể ngâm nga mấy tiếng mê người.

.....

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106-3: Cảm giác không biết gọi tên (H) (III)

Nghĩ vậy, hấn liền thấy dễ chịu cho nên tâm tình cũng thoải mái. Hấn đưa tay sờ mó lên người nàng. Đôi tay của người đàn ông sành sỏi như Lâm Thiên Vũ còn có chỗ để chê sao? Chính xác là không chê vào đâu được cho nên nhanh chóng khiến nữ vương mê đắm. Nàng nhanh chóng đầu hàng, tay chân không còn chút sức lực chỉ có thể ngâm nga mấy tiếng mê người.

Nàng nói gì hấn không hiểu nhưng nàng rên cái gì hấn đều hiểu rõ. Kinh nghiệm qua nhiều năm rèn luyện của hấn cuối cùng cũng có chỗ dùng. Nghĩ vậy hấn lại khoái chí cười cười.

Nữ vương nhìn hân vui vẻ thì cũng thấy rộn ràng trong lòng. Cảm giác này là yêu sao? Lâm Thiên Vũ nhìn nàng càng lúc càng hưng phấn thì cũng biết hân nên làm gì bước tiếp theo.

Sau một hồi đùa nghịch môi lưỡi với nàng, hân liền đẩy chân nàng lên nhìn ngắm thật kỹ nơi tư mật của nàng. Yết hầu của hân lên xuống mấy cái liền không chịu được nữa mà áp mặt vào thưởng thức.

Nữ vương từng hồi run lên, uốn éo. Nàng chưa bao giờ được dạy đàn ông ở trên giường còn cần phải lấy lòng phụ nữ. Nàng chỉ biết bốn phận của nàng là làm cho hân vui vẻ nhưng lúc này đây hân chính là đang làm cho nàng thích thú. Bản năng cho nàng biết được người đàn ông nào làm như vậy với phụ nữ thì chứng tỏ hân rất thương người phụ nữ đó. Nghĩ đến đây lòng nàng lại rạo rực. Sự xúc động kỳ lạ này như hạt giống len lỏi trong tim nàng, mọc mầm và lớn dần lên.

Một lúc sau, Lâm Thiên Vũ ngẩng mặt lên, hân thấy nàng e lệ khép chân vào thì liền trườn lên người nàng. Hân muốn thử thể với nàng là cái mùi vị thuần khiết và tươi mới trên cơ thể nàng sắp làm hân phát điên. Nàng là cô gái ngây thơ hay yêu tình chuyển thể mà lại khiến hân tâm tình chao đảo như vậy? Hân muốn hỏi nàng rất nhiều rất nhiều thứ. Nhưng mà... ai giúp hân nói tiếng Quechua đi. Huhu...

Lâm Thiên Vũ nhìn vào đôi mắt đượm tình của nàng. Hân bỏ qua rào cản ngôn ngữ, dùng ánh mắt say mê truyền đến nàng để cho nàng biết hân đang mê mẩn nàng đến thế nào.

Nàng không dám nhìn hân nữa, nàng sợ nàng sẽ chìm đắm vào trong ánh mắt ấy đến không biết bản thân mình là ai. Nàng cúi đầu nhìn xuống rồi từ từ co hai chân lên.

Lâm Thiên Vũ nhìn qua liền hiểu ý cho nên anh không để nàng chờ lâu. Khoảnh khắc anh chiếm lấy “báu vật Amazon” cũng chính là lúc anh biết anh đã yêu.

Dù hân đã cẩn thận dạo đầu và nhẹ nhàng đi vào nhưng khi nàng é lên một tiếng đau như bị xé đôi thì hân liền đau lòng không thôi. Hân vuốt ve nàng, hôn hít lên mặt nàng để nàng giảm bớt cảm giác đau. Hân rất muốn an ủi nàng nhưng lại bất đồng ngôn ngữ với nàng cho nên chỉ có thể dùng cử chỉ yêu thương để truyền tình cảm đến cho nàng. Nàng nhìn vào mắt hân, đôi mắt tràn ngập yêu thương khiến trái tim nàng xúc động.

Không khí chẳng mấy chốc nhuộm mùi vị tình yêu. Từng hồi luật động khiến cô gái mới lớn như nàng không sao chịu nổi, nàng liên tục rên rỉ. Mồ hôi thấm ướt làn da màu lúa mạch căng bóng. Mồ hôi trên người Lâm Thiên Vũ cũng như mưa, từng giọt nhỏ xuống cơ thể nàng quện lại tạo nên mùi vị ân ái triền miên.

Khi đến cao trào, hân liền rời khỏi người nàng. “Lâm Thiên Vũ, mày không thể khiến cô ấy mang thai được. Cô ấy còn nhỏ như vậy... Không... không thể.” Lâm Thiên Vũ liên tục tự nhủ bản thân phải bảo vệ nàng cho nên...

Nữ vương không hiểu, nàng chừng hững nhìn hân. Điều này không đúng như nàng được dạy. Vì sao hân làm như vậy?

Lâm Thiên Vũ nhìn biểu hiện trong mắt nàng thì hiểu được thắc mắc của nàng. Hân muốn giải thích nhưng không biết làm sao để nói. Chỉ có thể cố gắng ra hiệu về một vòng tròn tượng trưng nổi lên trước bụng nàng rồi liên tục lắc tay.

.....

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106-4: Cảm giác không biết gọi tên (H) (IV)

Khi đến cao trào, hân liền rời khỏi người nàng. “Lâm Thiên Vũ, mày không thể khiến cô ấy mang thai được. Cô ấy còn nhỏ như vậy... Không... không thể.” Lâm Thiên Vũ liên tục tự nhủ bản thân phải bảo vệ nàng cho nên...

Nữ vương không hiểu, nàng chừng hững nhìn hân. Điều này không đúng như nàng được dạy. Vì sao hân làm như vậy?

Lâm Thiên Vũ nhìn biểu hiện trong mắt nàng thì hiểu được thắc mắc của nàng. Hân muốn giải thích nhưng không biết làm sao để nói. Chỉ có thể cố gắng ra hiệu về một vòng tròn tượng trưng nổi lên trước bụng nàng rồi liên tục lắc tay.

Nàng liền hiểu hân không muốn nàng mang con của hân. Nàng lại xì mặt vì tự ái. Rồi quay đi che giấu nước mắt. Tay chân hân liền luống cuống, cảm thấy bản thân mình rất vô dụng vì cứ khiến nàng hiểu lầm rồi buồn bã. Đời này của hân ghét nhất chính là phụ nữ khóc. Không biết bao nhiêu nhân tình của hân đã từng khóc lóc cầu xin hân đừng bỏ bọn họ nhưng chưa một lần hân thấy động lòng. Vậy mà nữ vương chỉ vừa không vui hân lại thấy mình không đáng sống nữa. Mặt hân đau khổ than thầm: “Thượng đế à, người đang bốn cọt Lâm Thiên Vũ tôi hay sao?”

Hân chặc lưỡi, vò đầu bứt tai, thờ dãi đưa tay kéo nàng quay lại vào lòng. Hân cho nàng gối đầu lên ngực hân, rồi nhẹ kéo tay nàng đặt lên tim mình để nàng cảm nhận được hân yêu nàng. Nhưng hân cũng không dám chắc nàng có thể hiểu được.

Hắn cố sức dùng ngôn ngữ cơ thể để nói là hắn yêu nàng. Nhưng với nàng thì người đàn ông yêu một người phụ nữ là phải cho người phụ nữ đó mang thai con của hắn. Nàng làm sao có thể hiểu được quan điểm đạo đức xã hội của người Mi và suy nghĩ của Lâm Thiên Vũ. Cho nên cuối cùng Lâm Thiên Vũ đành chịu thua. Cái thế giới cảm xúc này hắn thật không muốn chơi nữa.

Hắn lần nữa quay người lại muốn nàng. Nữ vương có chút kinh ngạc nhưng nàng vẫn vui vẻ đón nhận hắn. Lâm Thiên Vũ vẫn nhẹ nhàng, vẫn nâng niu nàng như báu vật và khiến nàng bay bổng lên chín tầng mây. Một lần nữa hắn lại nhượng bộ và chiều theo nàng, cho nàng cái nàng muốn.

Cả hắn và nàng đều thấy rất thỏa mãn. Đêm động phòng của họ thuận lợi trôi qua như thế. Lâm Thiên Vũ chưa bao giờ cảm thấy hài lòng về chuyện này đến như vậy, hết lần này đến lần khác hắn liên tục muốn nàng. Nữ vương cũng chiều chuộng hắn đến tận sáng.

Ở trong căn phòng ấm áp hương vị tình yêu kia, họ không hề biết rằng bên ngoài có một người đứng canh phòng tận hồn nhưng trong lòng lạnh lẽo đến cùng cực, chẳng thị vệ Inti.

.....

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: “Báu vật Amazon” (I)

Lâm Thiên Vũ cũng không biết hắn đã làm nàng bao nhiêu lần, chỉ biết lần cuối cùng đi ra thì hắn không còn gì để cho nàng nữa. Hắn nằm rạp xuống bên cạnh nàng. Toàn thân nàng cũng ê ẩm tê dại. Cả hai nằm đối mặt với nhau rồi cùng mỉm cười hạnh phúc nhìn nhau và chìm vào giấc ngủ.

Lâm Thiên Vũ nhắm mắt được mười phút thì liền ngồi dậy mở mắt kết nối với Tinh Vân.

Đầu bên kia, cô đang ngủ say nên không nghe máy. Lâm Thiên Vũ liền thở dài, anh cũng đoán cô đang ngủ cho nên ngắt kết nối. Anh nằm cạnh nữ vương nhưng không sao chợp mắt được. Anh ngây ngất ngắm nhìn khuôn mặt non tơ của nàng khi ngủ. Đôi mi dày quyền rũ tự nhiên của nàng khẽ lay động khiến anh thích thú ngắm nhìn. Tay anh không tự chủ được mà nhẹ vuốt theo hình

dáng khuôn mặt nàng. Đời này anh chưa từng nghĩ anh sẽ làm chuyện này với một cô bé chưa dậy thì, càng không nghĩ anh lại yêu nàng mất rồi.

“Nữ vương, em tên là gì? Em là người như thế nào? Tuy anh không biết bất cứ điều gì về em nhưng anh biết anh đã yêu em rồi. Chuyến này anh đi đến đây ngoại trừ tìm kiếm bí mật gia đình mình thì không nghĩ sẽ lấy đi bất cứ thứ gì của Inca. Nhưng em thì anh nhất định phải mang đi. Vì em không chỉ là báu vật của Inca mà còn là báu vật của anh. Anh sẽ đưa em về New York, cho em cuộc sống tốt nhất. Anh sẽ đưa em đi đến bất cứ nơi nào em muốn, mua cho em những thứ cao cấp nhất. Anh sẽ nâng niu em, trân quý em cả đời.”

Trong lòng Lâm Thiên Vũ dấy lên khát khao đưa nàng về New York để yêu thương chiều chuộng nàng nhưng hắn không biết rằng tất cả những cái hắn cho rằng phụ nữ nào cũng thích thì nàng lại không thích. Đó không phải là cuộc sống của nàng.

Một lúc sau, Tinh Vân cũng liên lạc lại với Lâm Thiên Vũ. Lâm Thiên Vũ mừng rỡ, hí hửng nói: “Em gái nhỏ, em mau chỉ cho anh nói câu: ‘em tên gì’, rồi câu ‘anh tên Thiên Vũ’, mau giúp anh nói câu ‘em mấy tuổi?’, rồi câu ‘anh yêu em’...”

Tinh Vân không đợi Lâm Thiên Vũ nói xong liền chặn lại: “Thiên Vũ, anh làm ơn đi. Mờ lóp dáy tiếng Quechua cấp tốc cũng không thể nhanh như vậy đâu.”

“Còn nữa, em vốn muốn hỏi anh Nam Phong đã bị bọn họ giấu ở đâu rồi? Em không bắt được tín hiệu của anh ấy. Anh không lo cùng em nghĩ cách, còn ở đó chơi trò yêu đương. Có phải anh không vậy?”

Nghe Tinh Vân nói, anh mới giật mình nhớ đến Đoàn Nam Phong. Anh liền gãi đầu áy náy nói: “Xin lỗi, anh quên mất. Lúc anh bị đưa vào căn phòng này thì Nam Phong vẫn ở hang động đó. Anh không biết họ đưa hắn đi đâu. Để chút nữa nữ vương tỉnh dậy, anh sẽ giúp em hỏi.”

Tinh Vân thở nhẹ ra, nghe giọng nói của hắn thì cô vẻ như hắn và nữ vương đã “tâm ý tương thông”, cho nên hắn mới chắc cô ấy sẽ trả lời hắn. Cho nên Tinh Vân đành nói: “Nghe cũng đúng. Anh bây giờ là nam vương, anh có quyền cao nhất rồi.”

Lâm Thiên Vũ cười cười, tay hắn vẫn ve vuốt gương mặt say ngủ của nữ vương: “Tinh Vân, bây giờ anh ngủ một chút. Em đi dạo đi, khi nào anh dậy sẽ liên lạc với em để em hỏi tin tức của Nam Phong.”

Tinh Vân không tin cái mình đang nghe, cô lấy tay chỉ lại mặt mình nghĩ thầm: “Hắn là kêu cô đi dạo quanh đây sao? Hắn tưởng đây là nước Mi hả? Nếu để người Inca biết được có người lạ đột nhập thì bọn họ không ném cô cho Thủy Thần mới lạ đó. Chưa kể, năm nay bọn họ còn chưa cúng.”

Nhưng trên đời này, cái hên không linh, cái xui lại linh. Vừa nghĩ xong cô liền bị phát hiện.

“Đứng lên!”. Người đàn ông cầm giáo chìa vào người nàng.

Tĩnh Vân từ từ đứng dậy, quay người lại, cố cười thật thân thiện nhìn người trước mặt. Đó là một chàng trai trẻ tầm mười chín, hai mươi tuổi mặc áo giáp kiểu Inca nhìn rất giống những chiếc áo giáp của những bộ xương trong cái hang động hôm đó.

Người này gương mặt khá hiền lành nhưng trong mắt có mang vẻ thê lương. Hắn thấy Tĩnh Vân ăn mặc khác lạ, vóc dáng cũng không giống dân địa phương thì liền hỏi: “Cô là ai? Tại sao lại núp bên ngoài cửa hoàng cung?”

Tĩnh Vân liền nói: “Anh lính à, tôi là người tốt đó. Tôi đi tìm chồng mình. Họ bắt chồng tôi vào cái hoàng cung này, không thấy ra cho nên tôi chỉ có thể ngồi đây đợi.”

Hắn lại hỏi: “Chồng cô có phải cái người lạ mặt vừa đến hôm qua không?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Chị Vợ, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.